

ஸ்ரீ :

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம;

அழகியமணவாளப்பெருமாள் நாயனார் அருளிச்செய்த

ஆசார்ய ஹ்ருதயம்

இதற்கு

வீரபுத்தவாக்சீகாமணிகளான ஸ்ரீமணவாநாயாமுனிகள் அருளிச்செய்த
வ்யாக்யானத்துடன் கூடியது

ஸ்ரீகாஞ்சீ பிரதிவாதி பயங்கரம்
அண்ணங்கராசார்யர் ஸ்வாமியால் பதிப்பிக்கப்பெற்றது

பிரபாவ வருஷம் ஐப்பசித் திருமூலம் - 1966

மறுபதிப்பு :

1. ஸ்ரீ ஸுதர்சனர் டிரஸ்ட்

5, புத்தூர் அக்ரஹாரம், திருச்சி-620 017.

2. ஸ்ரீவைஷ்ணவஸ்ரீ

214, கீழ உத்தரவீதி (விக்கரம்சேநாண்டி திருவீதி), திருவாரங்கம்,

திருச்சி-6. ஃ : 434398

ஸெனியீடு 4.7.2001 விஷ்ணு வருஷம் ஆனித்திருமூலம்

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

விலை ரூபாய் 120/-

நயாந் செனவ தலி

ஸ்ரீ :

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

அழகியமணவாளப்பெருமாள் நாயனார் அருளிச்செய்த

ஆசார்ய ஹ்ருதயம்

இதற்கு

விபரதவாக்சீகாமணிகளான ஸ்ரீமணவாளமாமுனிகள் அருளிச்செய்த
வ்யாக்யானத்துடன் கூடியது

ஸ்ரீகாஞ்சீ பிரதிவாதி பயங்கரம்
அண்ணங்கராசார்யர் ஸ்வாமியால் பதிப்பிக்கப்பெற்றது

பிரபாவ வருஷம் ஐப்பசித் திருமூலம் - 1966

மறுபதிப்பு :

1. ஸ்ரீ ஸுதர்சனார் டீரஸ்ட்

5, புத்தூர் அக்ரஹாரம், திருச்சி-620 017.

2. ஸ்ரீவைஷ்ணவஸ்ரீ

214, கீழ் உத்தரவீதி [விக்ரமசோழன் திருவீதி], திருவரங்கம்,

திருச்சி-6. ☎ : 434398

வெளியீடு 4.7.2001 விஷ்ணு வருஷம் ஆனித்திருமூலம்

அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனார் அருளிச்செய்த

ஆசார்யஹ்ருதயம்.

பொதுத் தனியின்கள்

ஸ்ரீசைலேசதயாபாத்ரம் தீபக்த்யாதிகுணர்ணவம்
யதீந்த்ரப்ரவணம் வந்தே ரம்யஜாமாதரம் முகிம்.
லக்ஷ்மீநாதஸமாரம்பாம் நாதயாமுநமத்யமாம்
அஸ்மதாசார்யபர்யந்தாம் வந்தே குருபரம்பராம்.

யோ நித்யமச்யுதபதாம்புஜயுக்தமருக்ம
வ்யாமோஹதஸ் ததிதராணி த்ருணைய மேகே,
அஸ்மத்குரோர் பகவதோஸ்ய தஸ்யகஸிந்தோ;
ராமாநுஜஸ்ய சரணௌ சரணம் ப்ரபத்யே.

மாதா பிதா யுவதயஸ் தநயா விபூதி:
ஸர்வம் யதேவ நியமேந மதந்வயாநாம்,
ஆத்யஸ்ய ந: குலபதேர் வகுளாபிராமம்
ஸ்ரீமத் ததங்க்ரியுகளம் ப்ரணமாமி மூர்த்நா.

பூதம் ஸர்ச்ச மஹதாஹ்வய பட்டநாத
ஸ்ரீபக்திஸாரகுலசேகரயோகிவாஹாந்,
பக்தாங்க்ரிரேணுபரகாலயதீந்த்ரமிச்சரந்
ஸ்ரீமத்பராங்குசமுகிம் ப்ரணதோஸ்யி நித்யம்.

ஆசார்யஹ்ருதயத் தனியின்கள்

ஆசார்யஸ்வாந்தவக்தாரமபிராமவராபிதம்,
ஸ்ரீக்ருஷ்ணதநயம் வந்தே ஜகத்குருவராநுஜம்.
த்ராவிடாம்நாயஹ்ருதயம் குருபர்வ க்ரமாகதம்,
ரம்யஜாமாத்ருதேவேந தர்சிதம் க்ருஷ்ணஸௌநுநா.

பணவாளரவணைப்பள்ளிபயில்பவர்க்கெவ்வுயிரும்
குணபோகமென்றுகுருகைக்கதிபனுரைத்ததுய்ய
உணர்பாவினுட்பொருளொன்றுமறியாவுலகறிய
மணவாளன்மாறன்மனமுரைத்தான்வண்முதும்பைவந்தே.

மாதவத்தோன்மாறன்மனம் கூறும்மணவாளன்
தோதவத்தித்தாய்மறையோரானபெற்றார்—நீதியினு
லாங்கவர்தாள்சேர்பெற்றாராய்மணவாளமுனி
பூங்கமலத்தாள்கள்நெஞ்சேபோற்று.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வாரெம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்ரீமத் வரவரமுநீந்தர க்ரந்தமாலையில்
மணவாள மாமுனிகள் அருளிச்செய்த

ஆசார்யஹ்ருதய வ்யாக்க்யாநத்தின் அவதாரிகை

சுரீய: பதியாய் ஸர்வஸ்வாமியான ஸர்வேச்வரன், நிரதிசயானந்த மயமான ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே, நித்ய நிர்மலஜ்ஞானாதிகுணகராய் ஸ்வச்சந்தாநுவர்த்திஸ்வ ரூபஸ்திதிப்ரவ்ருத்தி பேதரான நித்யஸூரிகளாலே அநவரதபரிசர்யமாணசரண நளி நனய்க்கொண்டு எழுந்தருளியிராநிற்க, லீலாவிபூதியிலுள்ளார் அவர்களோபாதி தன்னை யறுபவிக்க ப்ராப்தி யுண்டாயிருக்க இழந்துகிடக்கிறபடியைக்கண்டு அதி வ்யாகுலைய், இவர்களை யுஜ்ஜீவிப்பிக்கையிலுண்டான நசையாலே, *அதிதவிஷே தாந் ப்ரளயஸீமந் ஸம்ஸரத: கரணகளேபரைர்க் கடயீதும் தயமாந்மநா:* என்கிறபடியே, கரணகளேபர விதூராய் அசிதவிசேஷிதராய் அதஏவ போகமோகை சூந்யராய்க் கிடக்கிற தசையிலே தயமான மநாவாய்க்கொண்டு, ஸ்வசரணகமல ஸமாச்ரயணோப கரணமான கரணகளேபரங்களைக்கொடுத்து ஜ்ஞான விகாஸத்தையும் ப்ரவ்ருத்தி விவ்ருத்தி சக்தியையு முண்டாக்கி இந்த ஜ்ஞானகார்யமான த்யாஜ்யோபாதேய விவேகபரிகரமாக *மாநம் ப்ரதீபயிவ காருணிகோ ததாதி* என்கிறபடியே, வேதப்ரதா நத்தைப்பண்ணி, அநந்தரம் மந்வாதிகளுக்கந்தர்யாமியாய் நின்று, சேதநருடைய விசிஷ்ட வேஷவிஷயமான சாஸ்த்ரத்தை வெளியிட்டருளி, அந்த சாஸ்த்ராய்ஸம் அநேக யோக்யதாஸாபேகைமாய், சிரகால ஸாத்யமுமாயிருக்கையாலே துஷ்கரமா யிருக்கிறபடியைத் திருவுள்ளம் பற்றி தாத்ருசயோக்யதா நிரபேகைத்வாதிகளாலே ஸுகரமுமாய் சேதந நிஷ்க்ருஷ்டவேஷ விஷயமுமான திருவஷ்டாகைரப்ரஹ்ம வித்யையை ஸ்வயமேவ வெளிப்படுத்தினவளவிலும் கார்யகரமாகாமையாலே, ஓலைப் புறத்திற் செல்லாத ராஜ்யத்தை எடுத்துவிட்டுச் செலுத்திக்கொள்ளும் ராஜாக்களைப் போலே நாமே சென்று திருத்தக்கடலோமென்று ராமக்ருஷ்ணாத்யவதாரமுகேந இவர்களிருக்கிற விடத்திலே தான்வந்து திருத்தப் பார்த்தவிடத்திலும், ஒருவரும் திருந்தக் காணாமையாலே விஜாதிபரான நம்மாஸொருபடியாலும் இவர்களைத் திருத்தப் போகாதாயிருந்தது; இனி, இணக்குப்பார்வையிட்டு ம்ருகம்பிடிப்பாரைப்போலே ஸஜாதிபரைக்கொண்டே காரியம்கொள்ளுவோமென்று அறுதியிட்டு அதுக்கு, *ஆமுதல்வரையுண்டாக்குகைக்காக ஸர்வபூத ஸஹ்ருத்தான தன்னுடைய நிர்வேஹைதுக ப்ரஸாதத்தாலே எங்கும்பார்த்து இலக்குக்காணாமல் வாராநிற்க, அந்தப் பார்வை தனக்குப்பள்ளமடையான தென்திசையிலே யானவளவிலே, *மாநிமாநிப் பலபிறப்பும் பிறந்து* என்கிறபடியே ஜந்ம பரம்பரைகளிலே தோள்மாநி நித்யஸம் ஸாரியாய்ப்போருகிற விவர்மேஸைபட, அந்த நிர்வேஹைதுக கடாக்கை விசேஷைப்த திவ்யஜ்ஞானபக்திகரானவாழ்வார், தத்ஸ்வரூப ரூபகுணவிபூதிகளை விசத விசததர விசததமமாக அறுபவித்து அவ்வறுபவ பரீவாஹ ரூபேண பேசுகிற பாசரமானது சோகவேக ஜநிதமான *மாநிஷாதேந்யாதி ச்லோகம் ப்ரஹ்மாவின் ப்ரஸாதத்தாலே லக்ஷணோபேதமானுப்போலே பகவத்ப்ரஸாதமடியாக ஸர்வலக்ஷணோபேதமான ப்ரபந்தமாய்த் தலைக்கட்டிற்று.

இதுதானும், த்ராவிடவேததயா விஸ்தீர்ணமாய் அநேகார்த்தப்ராதிபாதகமாயிருக்கையாலே, இதில் தாத்பர்யார்த்தம் ஸர்வர்க்கும்ப்ராதிபத்தி விஷயமாக அரிதென்று பார்த்து, இதிலர்த்த விசேஷங்களையும், இவற்றில் ஆழ்வார் திருவுள்ளக் கருத்தின் ப்ரகாரத்தையும் இவ்வாசார்ய ருசிபரிக்ருஹீதமான அர்த்தமே யெல்லார்க்கும் தஞ்சமென்னுமத்தையும், இவர் தம்முடைய பரமக்ருபையினாலே ப்ரகாசிப்பியா கின்றனுகொண்டு ஆசார்ய பரம்பராப்ராப்தமான இவ்வர்த்தங்கள் எல்லார்க்கும்ப்ராதிபத்தியோக்யமாய்ப்படி அநதிஸங்க்ரஹாநதிவிஸ்தரமாக இவ்வாசார்யஹ்ருதய ப்ரபந்தமுகேந அருளிச்செய்கிறார்.

* ஆத்யஸ்ய ந: குலபதே: * என்கிறபடியே வைதிகஸந்தாநத்துக்குப்ரதமாசார்யரான ஆழ்வாரருளிச்செய்த திவ்ய ப்ரபந்தங்களில் அவருடைய திருவுள்ளக் கருத்துக்களைச் சொல்லுகையாலேயிறே இப்ப்ரபந்தத்துக்கு ஆசார்யஹ்ருதயமென்று நிரூபகமாய்த்து. இப்ப்ரபந்தத்தில் இவரருளிச் செய்கிற வாக்யங்களெல்லாம் அருளிச் செயல் சந்தைகளைச் சேர்த்தருளிச் செய்கிறது—* மயர்வற மதிரை மருளப்பெற்றவர் கள் பேசின திவ்யஸூக்திகளாகையாலே ஆப்ததமமுமாய் அத்யந்தபோக்யமுமாயிருக்கிறவிதவே தமக்கு அநவரதாபிமதமாகையாலும், முகமறிந்தவன் கோத்த முத்து பெருவிலையனாப்போலே சந்தைகளைத் தாம் சேர்த்தசாதூரியாலே அருளிச் செயலில் ரஸஜ்ஞர்க்கு இதில் அர்த்தத்திலுங் காட்டில் சப்தந்தானே மிகவு மினிதாயிருக்குமென்னு மபிப்ராயத்தாலும், ஆகையாலிப்ப்ரபந்தம் சப்தார்த்தங்களிரண்டின் ரஸத்தாலும் விசேஷஜ்ஞஜநமநோஹரமாயிருக்கும்.

அவதாரிகை முற்றிற்று.

1. இதில் முதல்கூர்ணையாலே *ஹிந்தும் தமஸ் ஸதஸத் ச விவேக்துமீசோ மஹதி: ப்ரதீப மிவ காருணிகோ ததாதீ* என்கிறபடியே, ஆகஸ்மிகக்ருபாவான ஸர்வேச்வரன் அஜ்ஞரான ஸம்ஸாரிசேதநர்க்கு ஸதஸத் விவேக பரிகரமாக சாஸ்த்ரப்ரதாநத்தைப் பண்ணி யருளினபடியை அருளிச்செய்கிறார்.

(முலம்.) காருணிகனா ஸர்வேச்வரன் அறிவிலாமனிசர் உணர்வென்னும் கடர் விளக்கேற்றிப் பிறங்கிருள் நீங்கி மேலிருந்த நந்தா வேத விளக்கைக் கண்டு நல்லதும் தீயதும் விவேகிக்கைக்கு மறையாய்விரிந்த துளக்கமில் விளக்கில்கொளுத்தின ப்ரதீபமான கலைகளை நிர்மையினாருள்செய்தான்.

(காருணிகனா ஸர்வேச்வரன்)—க்ருபா விசிஷ்டஸ்வதந்த்ரனென்றபடி. க்ருபா வானானாலும் ஸ்வதந்த்ரனென்றாகில் தான் நினைத்தபடி கார்யம் செய்யப் போகாது; கேவல ஸ்வதந்த்ரனானாலும் ஸம்ஸார மோகஷங்க ளிரண்டுக்கும் பொதுவான ஸ்வாதந்த்ரயம் சேதநோஜ்ஜீவநார்த்தமான க்ருஷிக்கு உறுப்பாகமாட்டாது; ஆனபின்பு க்ருபாவிசிஷ்டமான ஸ்வாதந்த்ரயமேயிறே ஸம்ஸாரிசேதநோஜ்ஜீவந விஷயமாக அவன் பண்ணும் க்ருஷிக்கு ஹேதுவாவது; அதவா, ஸர்வேச்வரனென்று ஈசேசி தவ்யஸம்பந்தத்தைச் சொல்லுகிறதாகவுமாம். * க்ருபாயோகாச்ச சாச்வதாத் * என்ற வநந்தரம், * ஈசேசிதவ்ய ஸம்பந்தாத் அநீதம்ப்ரதமாதீதி * என்கையாலே க்ருபாயோகமும் ஸம்பந்தமும் இரண்டும் ஸம்ஸாரி சேதந ஸம்ரக்ஷணார்த்த ப்ரவ்ருத்திஹேதுவிதே. க்ருபாயோகத்துக்கு மேலே ஸம்பந்தம் உக்தமாகையாலே ஸம்பந்த ப்ராதாந்யம்

சொல்லிற்றுகிறது. இத்தால், இவை நம்முடையவையன்றோவென்கிற அபிமானத் தோடே பரது:க்காஸஹிஷ்ணுத்வரூபையான க்ருபையும் கூடுகையாலே உத்தரோத் தரம் சேதநோஜ்ஜீவநத்துக்கு க்ருஷிபண்ணிப் போருமவென்றதாய்த்து.

(அறிவினா மனிசர்)—*அறிவினா மனிசரெல்லாம்* என்கிறபடியே அஜ்ஞாந தமோயுக்தரான சேதநர். *அந்தம் தம் இவாஜ்ஞாநம்* என்னக்கடவதிறே. *ஹிந்தும் தம்* என்று அஜ்ஞாநத்தைத் தமச்சுப்தத்தாலே அருளிச்செய்தாரிறே. இத்தால் அநாத்யஜ்ஞாநாந்தகாரத்தாலே அபிபூதராய், அத்தாலே ப்ரக்ருத்யாத்ம விவேகம் முதலானவொரு விவேகமுமின்றிக்கே யிருக்கிற ஸம்ஸாரிசேதநரென்கை.

(உணர்வென்னும் கடர்விளக்கேற்றி)—*உணர்வென்னு மொளிகொள் விளக் கேற்றி* என்றும், *ஞானச் சுடர்விளக்கேற்றினேன்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே தைலவர்த்திகளாலுண்டான அழுக்கன்றிக்கே திணுங்கின தேஜஸ்ஸாயிருக்கிற ஜ்ஞாநமாகிற உஜ்ஜ்வலதீபப்ரகாசத்தை உடைத்தாய். ஜ்ஞாநத்தை விளக்கென் கிறது, ஸ்வபர ப்ரகாசகத்வமாகிற ஸ்வபாவ ஸாம்யத்தாலே.

(பிறங்கிருள் நீங்கி)—*பிறங்கிருள் நிறங்கெட* என்றும் *பின்னிவ்வுலகினில் பேரிருள்நீங்க* என்றும் சொல்லுகிறபடியே, மிகுந்த அஜ்ஞாநாந்தகாரம்போய்.

(மேலிருந்த நந்தா வேதவிளக்கைக் கண்டு)—*வேதாந்த விழுப்பொருளின் மேலிருந்த விளக்கு* என்றும் *நந்தாவிளக்கு* என்றும் *வேதவிளக்கினை* என்றும் சொல்லுகிறபடியே, வேதாந்தங்களில் ஸர்வஸ்மாத்பரான ப்ரகாசியாகிற்பானுமாய்; நித்பமாய் ஸ்வயம்ப்ரகாசமான ஜ்ஞாநத்தை ஸ்வரூபமாக உடையனுமாய், வேதைக ஸமதிகம்யனுமான தன்னை, *என்தக்கஞானக்கண்களாலே கண்டு* என்கிறபடியே ஜ்ஞாநசக்து ஸ்ஸாலே தர்சித்து.

(நல்லதும் தீயதும் விவேகிக்கைக்கு)—*இவையன்றே நல்ல இவையன்றே தீய* என்கிறபடியே, ஸதஸத் விவேகம் பண்ணுகைக்கு. *ஸதஸத் ச விவேக்தும்* என்றா ரிறே, "நல்லதும் தீயதும் விவேகிக்கைக்கு" என்கிற விது ஸாமாந்த்யந விலக்ஷண விலக்ஷண விவேகத்தைக் காட்டுமேயாகிலும், இவ்விடத்தில், பகவத்விஷயம் நன்று, ஸம்ஸாரம் தீது என்று விவேகிக்கையைக் காட்டக்கடவது. "நந்தாவேத விளக்கைக் கண்டு நல்லதும் தீயதும் விவேகிக்கைக்கு" என்கையாலும், விவேக பலமான த்யாக ஸ்வீகாரவிஷயங்கள் ஸம்ஸார மோக்ஷங்களாகவே மேல்சொல்லுகையாலும், பகவத் விஷயத்தைக் கண்டபின்பு ஸதஸத்விவேகம் பண்ணுகையாவது என்னென் னில்? ப்ரதிகோடி கண்டாலொழிய அதின்தோஷம் யதாவாகத் தோற்றமையாலும், இத்தைப்பற்ற இது நன்று இது தீது என்னும்போது உபயகோடியும் கண்டுகொள்ள வேண்டுகையாலும் சொல்லிற்று.

(மறையாய் விரிந்த துளக்கமில் விளக்கில் கொளுத்தின ப்ரதீபமான கலைகளை)—*மறைய யாய் விரிந்த விளக்கை* என்றும் *துளக்கமில் விளக்கம்* என்றும் சொல்லுகிற படியே *அகாரோ வை ஸர்வா வாக்* என்கையாலே வேதரூபேண விஸத்ருதாய்த் தது தானென்னும்படி ஸகலவேத காரணமாய், தனக்கொரு காரணமில்லாமையாலே சலநமின்றிக்கே ஸகலார்த்த ப்ரகாசகமாயிருக்கிற அகாரத்தில் நின்று முத்பந்நமாய்,

தீபாதுத்பந்ந ப்ரதீபம்போலே *மாநம் ப்ரதீபயிவ* என்கிறபடியே த்யாஜ்யோபாதே யார்த்தங்களை ஸ்புடதரமாக ப்ரகாசிப்பியா நின்றுள்ள, *பன்னுகலை நால்வேதம்* *கலைகளும் வேதமும்* இத்யாதியாலே சொல்லப்படுகிற ச்ருதியும் ததூபப்நும் ஹணங்களுமான சாஸ்த்ரங்களை. *மறையாய் விரிந்த விளக்கை* *துளக்கமில் விளக்கமாய்* என்று அகாரத்தை ஈச்வரனோடே ஸமானாதிகரித்தது *அ இதி ப்ரஹ்ம* என்கிறபடியே வாச்ய வாசக ஸம்பந்தத்தாலே.

(நீர்மையினு லருள்செய்தான்)-நீர்மை-ஸ்வபாவம் தன் ஸ்வபாவத்தாலே கொடுத்தானென்கை. அதாவது, தன் சேஷித்வஸ்வபாவத்தாலே யென்னுதல், காருணிகனுன, தன் க்ருபையாகிற ஸ்வபாவத்தாலே என்னுதல், ஸமுச்சயமாதல். பூர்வ யோஜனை—நீர்மையினு லென்கிறதற்குப் பூர்வர்களிட்ட [பெரிய திருமொழி 2-8-5.] வ்யாக்க்யானத்திற்கும், "இந்த உதிரத்தெறிப்பு த்ரைகுண்ய விஷயமானவற்றுக்கு ப்ரகாசகம்" என்றிவர்தாம் மேலருளிச் செய்கிறதற்கும் சேரும் நடுவில் யோஜனை, காருணிகனுன என்றிவர் ப்ரதமத்திலே யெடுத்ததுக்கும் *காருணிகோ ததாதி* என்று பட்டரருளிச் செய்ததற்கும் சேரும். மூன்றும்யோஜனை, "காருணிகனுன ஸர்வேச் வர" என்கிற விடத்தில் சொன்ன இரண்டாம் யோஜனைக்குச் சேரும். ஆக இச்சூர்ணையால் அஜ்ஞரான ஸம்ஸாரி சேதனர் ஜ்ஞாநப்ரகாசத்தையுடையராய் அந்தவஜ்ஞாநம் நீங்கித் தன்னைக்கண்டு ஸதஸத்னீவேகம் பண்ணுகைக்கு உறுப்பாக ஈச்வரன் சாஸ்த்ர ப்ரதானம் பண்ணிப்படியை தந்திதானத்தோடே அருளிச் செய்தாராய்த்து.

2. இவ்விவேகத்திற்குப் பலமேதென்னச் சொல்லுகிறது; (விவேகேத்யாதி.)
(முலம்.) விவேகபலம் வீடுபற்று.

அதாவது இப்படி யவன் கொடுத்த சாஸ்த்ர ஐந்ய ஜ்ஞாநத்தாலே நல்லதும் தீயதும் விவேகிக்கைக்குப்பலம், த்யாஜ்யத்தை விடுகையும் உபாதேயத்தைப் பற்று கையு மென்கை. த்யாக ஸ்வீகார மென்னுதே வீடுபற்றென்கையாலே *வீடுமின் முற்றவும்* *அற்றிறைபற்று* *என்ற ஆழ்வார் பாசுரத்தை யுட்கொண்டருளிச் செய் தமை தோற்றுகிறது.

3. த்யாஜ்யோபாதேயங்கள் தாமெவையென்னச் சொல்லுகிறது - (த்யாஜ்யேத்யாதி.)

(முலம்) த்யாஜ்யோபாதேயங்கள் ஸுகதுக்கங்கள்.

அதாவது:— *ஸுகீ பவேயம், து:க்கீ மா பூவம்* என்று ஸர்வர்க்கும் து:க்கம் அநிஷ்டமாய் ஸுகம்இஷ்டமாகையாலே து:க்கம் த்யாஜ்யம், ஸுக முபாதேயம் என்கை.

4. இவைதான் கர்மாறுகுணமாக நின்ற நின்ற நிலைகளிலே யுண்டாகையாலே இவற்றின் பரமாவதியைச் சொல்லுகிறது (இவற்றுக் கித்யாதி.)

(முலம்.) இவற்றுக்கெல்லை இன்புதுன்பளி பன்மா மாயத்தழுந்துகையும், களிப்புங் கவர்வுமற்றுப் பேரின்பத்தின்புறுகையும்.

அதாவது து:க்கத்துக்குப் பரமாவதி "இன்பு துன்பளி" என்று தொடங்கி-
ஸுக து:க்காவஹங்களாய் அநாதியாய் துஸ்தரமாயிருந்துள்ள ப்ரக்ருதிஸம்பந்த
சிபந்தநமன ஐம்மங்களில் கின்றும் ஒருகாலும் நீங்காமைக்குறுப்பானவைபாய்,
பலவகைப்பட்டிருப்பனவாய், அகப்பட்டார் தப்பவரிதாமவையாய் *இன்னமுதெனத்
தோன்றி எத்தனையேனும் அறிவுடையாரையும் கலங்கப்பண்ணுகையாலே ஆச்சர்
யங்களாயிருந்துள்ள சப்தாதி விஷயங்களிலே அகப்பட்டு *அழுந்துமா* என்கிற
படியே *அநந்தக்லேச பாஜுநமான ஸம்ஸாரத்திலே யழுந்துகை, ஸுகத்துக்குப்
பரமாவதி *களிப்புங் கவர்வுமற்று * என்று தொடங்கிச் சொல்லுகிற அல்பாஸ்
நிரத்வாதி தோஷ துஷ்டமான விஷய லாபத்தாலே வரும் கர்வமும் ததலாபத்தாலே
வரும் க்லேசமும் கழிந்து ஷட்பாவனிகாரங்களும் நீங்கி சுத்த ஸத்வதயா ப்ரகாசமா
யிருக்கிற அப்ராக்ருத விக்ரஹத்தைப் பெற்று *அந்தமிட்பேரின்பம்* என்
கிறபடியே அபரிமிதானந்த மயமான பரம பதத்திலே அடியார்கள் குழாங்களையுடன்
கூடி *கழிபட்டோடுஞ்சுடர்ச் சோதிவெள்ளத்து இன்புற்று* என்கிறபடியே அநவரத
பகவதநுபவத்தாலே ஆநந்த நிர்ப்பரனாயிருக்கை யென்கை. ... (4)

5. ஏவம்பூத து:க்கமும் ஸுகமும் இவனுக்குண்டாகைக்கு ஹேது ஏதென்
னச் சொல்லுகிறது (அநந்தேத்யாதி.)

(முலம்.) அநந்தக்லேச நிதிசயாநந்த ஹேது—மறந்தேன் அறியகிலாதே உணர்
விலேன் ஏனிலேன் அயர்த்தென்றும், உய்யும்வகை நின்றவொன்றை
நன்கறிந்தனன் உணர்வினுள்ளே ஆம்பரிசென்றும் சொல்லுகிற ஜ்ஞா
தவ்ய பஞ்சகஜ்ஞாநஜ்ஞாநங்கள்.

அதாவது, *ஸம்ஸாரஸாகரம் கேரம் அநந்த க்லேச பாஜுநம்* என்கிற ஸம்ஸார
ப்ரயுக்த—அனந்த து:க்கஹேது—*மறந்தேனுன்னை முன்னம்* என்கிற பரவிஷயாஜ்
ஞாநமும், *என்னையறியகிலாதே* என்கிற ஆத்மவிஷயாஜ்ஞாநமும், *ஒடியமுமுன்று
முயிர்களே கொன்றேனுணர்விலேன்* என்கிற விரோதி விஷயாஜ்ஞாநமும், *பிறன்
நோயறுப்பா னேணிலேனிருந்தேன்* என்கிற உபாய விஷயாஜ்ஞாநமும், *ஆழியங்
கையம்மாணையேத்தாதயர்த்து* என்கிற புருஷார்த்த விஷயாஜ்ஞாநமுகிற ஜ்ஞாதவ்
யார்த்த பஞ்சக ஜ்ஞாநாபாவம். *நிர்ஸந்தீசயாஹ்லாத ஸுக பாவைக லக்ஷணம்* என்கிற
பகவத் ப்ராப்திருபமோக்ஷப்ரயுக்த கிரதிசயஸுகஹேது, *கின்னை கெஞ்சிலுய்யும்
வகையுணர்ந்தேன்* என்கிற பரவிஷயஜ்ஞாநமும், *கின்றவொன்றையுணர்ந்தேன்*
என்கிற ஆத்ம விஷயஜ்ஞாநமும், *அகற்ற நீ வைத்த மாயவல்லம்புலன்க ளாமவை
நன்கறிந்தனன்* என்கிற விரோதிவிஷயஜ்ஞாநமும், *அவனதருளாலுறல் பொருட்டு
என்னுணர்வினுள்ளேயிருத்தினேன்* என்கிற உபாய விஷயஜ்ஞாநமும்
ஆம்பரிசறிந்துகொண்டு என்கிற புருஷார்த்த விஷயஜ்ஞானமுகிற ஜ்ஞா
தவ்யார்த்த பஞ்சகஜ்ஞாநமென்கை. இத்தால் *ஜ்ஞாநாந்மோக்ஷ: அஜ்ஞாநாந்
ஸம்ஸார: ஆகையாலே, *ப்ராப்யஸ்ய ப்ரஹ்மணோ ரூபம் ப்ராப்துச் ச ப்ராத்யகாத்மந:
ப்ராப்த்யுபாயம் பலம் ப்ராப்தோ ததா ப்ராப்திவிரோதி ச; வதந்தி ஸகலா வேதாந்
ஸேதீஹாஸுபானகா:; முநயச்ச மஹாத்மநோ வேதவேதார்த்த வேதிந:* என்கிறபடியே
ஸகலசாஸ்த்ர தாத்பர்யமாய் ஆத்மோஜ்ஜீவகத்துக்கு அவச்யஜ்ஞாதவ்யமான
அர்த்தபஞ்சகத்தையும் அறியாமையும் அறிகையுமே ஸம்ஸார மோக்ஷங்களுக்கு
ஹேது வென்றதாயிற்று. ... (5)

6. இவ்வஞ்ஞாநாதிகள்தனக்கு அடியேதென்னச் சொல்லுகிறது (இவற்றுக்குக் காரண மித்யாதி).

(மூலம்.) இவற்றுக்குக் காரணம் இரண்டிலொன்றினில் ஒன்றுகைகள்.

6

அதாவது—இவ்வர்த்தபஞ்சக—அஜ்ஞாநத்துக்குக் காரணம் *முத்திறத்து வாணியத்திரண்டிலொன்றுகையாகிற ரஜஸ்தம:ப்ரகரதை. இவ்வர்த்த பஞ்சகஜ்ஞாநத்துக்குக் காரணம்*முக்குணத்திரண்டவையகற்றி ஒன்றினில் ஒன்றுகையாகிற ஸத்வப்ரகரதை யென்கை. ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்கள் அந்யதாஜ்ஞாந விபரீதஜ்ஞாந ஹேதுவாய், ஸத்வம் யதாஜ்ஞாநஹேதுவாயிதேயிருப்பது. ... (6)

7. இவற்றுக்கு நிதாநமேதென்னச் சொல்லுகிறது—(ஸத்வேத்யாதி).

(மூலம்.) ஸத்வாஸத்வநிதாநம் இருள்தரும் அமலங்களாகவென்னும்

ஜன்மஜாயமாந காலகடாஷங்கவ்.

7

அதாவது ஸத்வேதாரங்களான ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்களுக்கு நிதாநம் இருள்தருமா ஞாலத்துளினிப்பிறவி*என்கிற அஜ்ஞாநாவஹமான ஸம்ஸாரத்தில் ஜன்மம். ஸத்வத்துக்கு நிதாநம் *ஜாயமாநம் ஹி புருஷம் யம் பச்யேத் மதுஸூதந:, ஸாத்விகஸ்ஸ து விஜ்ஞேயஸ்ஸ வை மோக்ஷார்த்தசிந்தக:* என்கிறபடியே ஜாயமாந காலத்தில் *அவன் கண்களாலே அமலங்களாக விழிக்கும்* என்கிற கிர்ம:த்வகரமான பகவத்கடாஷ மென்கை. ... (7)

8. இவைதனக்கு மூலமேதென்னச் சொல்லுகிறது—(இவற்றுக்கு மூலமித்யாதி).

(மூலம்.) இவற்றுக்கு மூலம் இருவல்லருள் நல்வினைகள்.

8

அதாவது—இஜ்ஜன்மத்துக்கு மூலம், *சார்ந்தவிருவல்வினை* என்று ஆத்மா வோடு பிரிக்க வொண்ணாதபடி பொருந்திக்கிடக்கிற ப்ரபலங்களான புண்யபாபங்கள். இக்கடாஷத்துக்கு மூலம் *தொல்லருள் நல்வினை* என்கிற அவனுடைய ஸ்வாபாவிக க்ருபையாகிற ஸுக்ருதம் என்கை. (இருவல்லருள் நல்வினைகள்) என்றது இரு வல்வினையும் அருள்நல்வினையுமென்றபடி. ... (8)

9. இவைதனக்கடி யேதென்னச் சொல்லுகிறது—(கர்மேத்யாதி)

(மூலம்.) கர்மக்ருபாபீஜம் பொய்ந்நின்ற அருள்புரிந்த வென்கிற

அவித்யாஸௌஹார்த்தங்கள்.

9

அதாவது—கர்மத்துக்கு பீஜம், *பொய்ந்கின்ற ஞானம்* என்கிற அவித்யை; க்ருபைக்கு பீஜம் *அருள்புரிந்த சிந்தை* என்கிற ஸௌஹார்த்தம்—என்கை. *சச்வரஸ்ய ச ஸௌஹார்த்தம்* என்று இவ்வாத்மோஜ்ஜீவநத்துக்கு அவன் க்ருஷி பண்ணுகையில் இழிகைக்கு மூலகாரணமாக ஸௌஹார்த்தத்தைச் சொல்லிற்றிதே. இஸ் ஸௌஹார்த்தமடியாகவாயிற்று இவ்வாத்மவிஷயமாக அவன் திருவுள்ளத்தில் இரக்கம் பிறப்பது. ... (9)

10. இந்த அவித்யாஸௌஹார்த்தங்கள் தனக்கு அடியேதென்னச் சொல்லுகிறது (ஏதந்நிமித்த மித்யாதி)

(மூலம்.) ஏதந்நிமித்தம் முன்னமே முதல்முன்னமேயான அசிதயந்நாதி ஸம்பத்தங்கள்.

10

ஏதச்சப்தத்தாலே இரண்டையும் பராமர்சிக்கிறது. அதாவது—அவித்யைக்கு நிமித்தம், *மூதாவியில் தடுமாறுமுயிர் முன்னமே* என்கிற அநாதியான அசித்ஸம் பந்தம். ஸௌஹார்த்தத்துக்கு நிமித்தம், *அடியேனடைந்தேன் முதல் முன்னமே* என்கிற அநாதியான அயநஸம்பந்தமென்கை. அயந சப்தத்தாலே ஈச்வரனைச் சொல்லுகிறது. *நாராயணனிறே. ஆக அநாத்யசித்ஸம்பந்தமடியாக அவித்யை யாய் அதடியாக புண்யபாபரூபகர்மமாய், அதடியாக அஜ்ஞாந ஹேதுவான ஜந்ம மாய், அதடியாக ரஜஸ்திமாவ்ருத்தியாய் அத்தாலே அர்த்த பஞ்சகஜ்ஞாநாபாவ மாய், அதடியாக *அஜ்ஞாநத் ஸம்ஸார:* என்கிறபடியே ஸம்ஸார துக்கம் வரும். அநாத்யயநஸம்பந்தமடியாக பகவத்ஸௌஹார்த்த முண்டாய், அதடியாக க்ருபை யுண்டாய், அதடியாக விசேஷகடாக்ஷ முண்டாய்; அதடியாக ஸத்வவ்ருத்தியுண் டாய், அதடியாக அர்த்தபஞ்சகஜ்ஞாந முண்டாய் அதடியாக *ஜ்ஞாநத்மோக்ஷ:* என்கிறபடியே மோக்ஷஸுகமுண்டா மென்றதாய்த்து. ... (10)

11. இவ்வுபயஸம்பந்தமும் ஆத்மவஸ்துவுக்குச் செய்யுமவற்றைச் சொல்லு கிறது மேல் (இவை என்று தொடங்கி.)

(மூலம்.) இவை கிட்டமும் வேட்டுவேளானும்போலே ஒன்பொருள் பொருளில் லாத(வை) என்னுதே நானிலாத யானுமுளனாவனென்கிற ஸாம்யம் பெறத் தின்றதி அந்தமும் வாழ்வுமாகிற ஹாநிஸத்தைக்கனையுண்டாக்கும். 11

அதாவது—அசித்ஸம்பந்தம்—தன்னோடே சேர்ந்தமாணிக்யத்தை ஒளியறத் தின்று உருவழித்துத் தன்னைப்போலையாக்கும் கிட்டம்போலே, *அந்நலத்தொண் பொருள்* என்கிற விலக்ஷணஜ்ஞாநகுணகமாய் ஸ்வயம்ப்ரகாசமான வஸ்துவென்று இதின்சீர்மை பாராதே, *இல்லது* என்றும், *யந்நாஸ்தி* என்றும் சொல்லுகிற தன்னோடே, *நானிலாத* என்கிற ஸாம்யம் பெறும்படியாக ஜ்ஞான லேசமறத் தின்று, *அந்தமும் வாழ்வும்* என்கிறவற்றில் அந்தமாகிற ஹாநியை யுண்டாக்கும்— *அஸந்நேஷ ஸ பவதி* என்கிறபடியே ஸத்தாஹாநியைப் பண்ணுமென்கை. அயந ஸம்பந்தம், *கீட: பேரக்ருதா ருத்த: குடியாந்தரநுசிந்தயந், ஸம்ரம்ப பயயோகேந விந்ததே தத்ஸரூபதாம்* என்கிறபடியே ஏதேனுமொரு கீடத்தைக் கொண்டு வந்து வைத்துதி ஸ்வஸாம்யாபந்நமாக்கும் வேட்டுவேளானைப் போலே, *பொருளல்லாதவென்னை* என்கிறபடியே ஜ்ஞாநாபாவத்தாலே அவஸ்துசப்தவாச்யமாய்க் கிடக்கிறவிதின் சிறுமை பாராதே ஸ்வரூபண விபுவான தன்னோடு *பரமம் ஸாம்யமுபைதி* என்கிற படியே, *உள்ளவுலகளவும் யானுமுளனாவன்* என்று ஜ்ஞாநத்வாரா வரும் விபுத்வ ஸாம்யம் பெறும்படி தன்னிறமாகவூதி வாழ்வாகிற ஸத்தையை யுண்டாக்கு மென்கை. *ஸந்தமேநம் ததோ விது:* என்று பகவத்ஜ்ஞாநாநந்தரம் ஆத்மஸத்தாஸித்தியாகச் சொல்லிற்றிறே. ... (11)

12. இப்படி அநாதியாகச்சொன்ன உபயஸம்பந்தமும் ஆத்மாவுக்கு நித்யமா யிருக்குமோவென்கிற சங்கையிலே சொல்லுகிறது.—(ஒன்றித்யாதி.)

(மூலம்.) ஒன்று கூடினதாய்ப் பற்றறுக்க மீண்டொழிகையாலே பழுவடியேனென்னுமதொன்றுமே ஒழிக்கவொழியாதது.

அதாவது அசித்ஸம்பந்தம், *பெருந்துயரிடும்பையில் பிறந்து கூடினேன்* என்கையாலே ஆத்மாவுக்கு ஸ்வரூபமன்றிக்கே வந்தேறியாய், *வினைபற்றறுக்கும்* என்று ஒரு ஸர்வசக்தி ஸவாஸநமாகப்போக்க, *அடைந்தவருவினையோடல்ஸ் ரோய் பாவம் மிடைந்தவை மீண்டொழிய* என்கிறபடியே நிவ்ருத்தமாய் விடுகையாலே, *திருமாலே நானு முனக்குப் பழவடியேன்* என்னும்படி அநாதியா யிருக்கிற சேஷசேஷிபாவரூப பகவத்ஸம்பந்தமொன்றுமே, *உறவேல் நமக் கிங்கொழிக்க வொழியாது* என்கிறபடியே ஈச்வரனாலும் சேதநனாலும் கழிக்கப் பார்த்தாலும் கழிக்கப்போகாததென்கை. இத்தால், அசித்ஸம்பந்தம் ஆகந்துகமாய் கர்மோபாதிகமாகையாலே அநித்யமாயிருக்கும். அயநஸம்பந்தம் அநாதியாய் கிருபாதிகமாகையாலே நித்யமாயிருக்குமென்றதாயிற்று. ஆனால் ஆகந்துகமான னித்தை அநாதியென்பானென்னென்னில்; வந்தேறின காலத்துக்கு அடி தெரி யாமையாலே அநாதியென்று ப்ரமாணங்கள் சொல்லுகையாலே. ஒருநாள்வரையிலே பகவத்ப்ரஸாதத்தாலே அது கழியக் கண்கையாலே வந்தேறி யென்னுமிடம் விச்சிதமிதே.

.... (12)

13. இவ்வயநஸம்பந்தமே கீழ்ச்சொன்ன சாஸ்த்ரப்ரதானத்துக்கு ஹேது வென்கிருர் மேல்—இந்தனியாதி.

(மூலம்.) இந்த உதரத்தரிப்பு த்ரைகுண்ய விஷயமானவற்றுக்கு ப்ரகாசகம். 13

அதாவது—இந்த நாராயணத்வ ப்ரயுக்தமான குடல்துடக்கு, *த்ரைகுண்ய விஷய வேதா* என்கிறபடியே ஸத்வ்ரஜஸ்தமோரூப குணத்ரயவச்யரான சேதநரை விஷயமாகவுடைய வேதங்களை ப்ரகாசிப்பிக்கைக்கு ஹேதுவென்றபடி. தம: ப்ரசர ராயும் ரஜ:ப்ரசரராயும் ஸத்வப்ரசரராயுமிருக்கும் சேதநருடைய ருச்யநுகுணமான புருஷார்த்த—தத்ஸாதநங்களையிதே பூர்வபாகத்தில் பாக்கச் சொல்லுகிறது. ஆகையால் (த்ரைகுண்யவிஷயமானவை) என்கிறது. இத்தால் (நிர்மையினால் அருள் செய்தான்) என்று கீழ்ச்சொன்ன சாஸ்த்ரப்ரதானத்துக்கு ப்ரதானஹேது ஸம்பந்த மென்றதாயிற்று.

.... (13)

14. இப்படி ஸம்பந்தமடியாகச் செய்தானாகில் மோக்ஷஹேதுவான சாஸ்த்ரங் களையே காட்டாதே ஐஹிகபாரலௌகிக போக ஸாதநவிதாயகதயா பந்தஹேதுவான சாஸ்த்ரங்களையும் காட்டுவானென்னென்னச் சொல்லுகிறது (வத்ஸலையித்யாதி.)

(மூலம்.) வத்ஸலையான மாதா பிள்ளை பேகணியாமல் மன்தின்னவிட்டு ப்ரத்யேள ஷதமிடுமாபோலே எவ்வுயிர்க்கும் தாயிருக்கும் வண்ணமானவிவனும் ருசிக்கீடாகப் பந்தமும் பந்தமறுப்பதோர் மருந்தும் காட்டுமிதே. 14

அதாவது, வாத்ஸல்யயுக்தையான பெற்றதாயானவள் மண்ணையாசைப்பட்ட பிள்ளை பேகணியாமல் முந்துற மண்ணைத்தின்னவிட்டுப் பிள்ளை அதுக்கு மாற்று கருந்திடுமாபோலே, *எவ்வுயிர்க்கும் தாயோன்* என்றும், *தாயிருக்கும் வண்ணமே* என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸகலாத்மாக்களானவிலும் மாத்ருவத் வத்ஸலனை விவனும் சேதநருடைய ருசிக்கீடாக பந்தகங்களையும் தர்சிப்பித்து, பிள்ளை பந்த விவர்த்தகபேஷஜமானவற்றையும் தர்சிப்பிக்குமிதேயென்கை. இத்தால் இப்படிச் செய்தது ஸம்பந்தப்ரயுக்த வாத்ஸல்யகார்யமாகையாலே ஸம்பந்தக்கொத்தை வாரத்தென்றதாயிற்று.

.... (14)

15. இப்படி வாத்தையத்தாலே செய்தானாகிலும் குணதரய வச்யரான சேதந ருக்கு ருச்யநகுணமான பலஸாதநங்களை விதிக்கிற பந்தகசாஸ்தரங்களைபும் தர்சிப் பித்தால் அவர்கள் ஸம்ஸரித்தே போகைக்குடலாகாதோவென்ன அதுவும் க்ரமேண அவர்களிடேற்கைக்கு இட்டவழி யென்கிறார் மேல்—(அநுதானு மித்யாதி).

(முலம்.) அநுதானும் ஆஸ்திக்ய விவேக அத்யசேஷத்வஸ்வஸ்வாதத்திய
நிவ்ருத்தி பாரதத்தியங்களையுண்டாக்கின வழி.

15

அதாவது—மோசகசாஸ்தர மாந்தரத்தை தர்சிப்பியாதே ச்யேகவிதி முதலான பந்தக சாஸ்தரங்களைபும் தர்சிப்பித்ததுதானும் தமய்ரகாராய் அர்த்தார்ஜுனத்துக் காகப் பரவறிம்ஸாசீஸராய்த் தீரிகிற காஸ்திகரைக்குறித்து மோக்ஷத்தை விதித்தால், அவர்களுக்கு அது ருசியாமையாலே அந்த பரவறிம்ஸா ரூபமான அபிசாரகர்மத்தை, *ச்யேநேநயிசாந் யஜேத* என்று விதித்து தத்பலஸித்தியாலே அவனுக்கு 'சாஸ்தர முண்டி' என்கிற ஆஸ்திக்யத்தை யுண்டாக்கி, ஆஸ்திகனுன பின்பு *ஜ்யோதீஷ் டோமேந ஸ்வர்க்காமோ யஜேத* இத்யாதிகளாலே ஸ்வர்க்காதி புருஷார்த்த தத்ஸாத நங்களை விதித்து அவ்வழியாலே ப்ரக்ருத்யாத்மவிவேகத்தையுண்டாக்கியும் இப்படி ப்ரக்ருத்யாத்மவிவேகம் பிறந்த பின்பு ஆத்ம போகத்துக்கு வழிகாட்டி அவ்வழி யாலே அந்ய சேஷத்வகிவ்ருத்தியை யுண்டாக்கி, அகந்தரம் பரமாத்ம போக வைஷக்ஷண்யத்தையும் தத்ப்ராப்தி ஸாதந பக்தியையும் காட்டி, அவ்வழியாலே ஸ்வஸ்வாதந்த்ரீய கிவ்ருத்தியை யுண்டாக்கியும், அகந்தரம் உபாயாக்தர துஷ்கரத் வாதிகளாலே தனருமனஸில் ஸ்வயத்நகிவ்ருத்திருப ப்ரபத்தியிலே மூட்டி ஸ்வரூப யாதாத்மய வேஷமான பாரதந்த்ரீயத்தையுண்டாக்கியும் இப்படி க்ரமத்திலே ஈடேற் கைக்கு இட்டவழியிறே என்றபடி. (இவை கிட்டமும் வேட்டுவேளாளனும் போலே— கு—11) என்று தொடங்கி இவ்வளவாக, ஸம்ஸார மோக்ஷகாரண பரம்பரைகளிலே சரமாவதிகளான அஸிதயநஸம்பந்தங்கள் ஆத்மவஸ்துவுக்குச் செய்யுமவைகளும், அதில் அஸித்ஸம்பந்தம் அவித்யம் அயநஸம்பந்தமே கித்யமென்றும், அந்த அயந ஸம்பந்தம் கீழ்ச்சொன்ன சாஸ்தரப்ரதானத்துக்கு ஹேதுவென்றும், அதில் மோசக சாஸ்தரமாத்ரமன்றிக்கே பந்தகசாஸ்தரத்தையும் தர்சிப்பித்தது, வத்ஸைனாகையாலே சேதநருச்யநகுணமாகவென்றும், அநுதானும் க்ரமத்திலே அவர்களை உஜ்ஜீவிப்பிக்கைக்கு இட்டவழியென்றும் சொல்லிற்றுவிற்று. .... (15)

16. இனிமேல் சாஸ்தரப்ரதிபாத்யார்த்த விசேஷங்களை ஸங்க்ரஹேண ப்ரதி பாதித்துக்கொண்டு, ஏவம்பூத சாஸ்தராய்ஸாம் அநேக யோக்யதாஸாபேக்ஷதயா துஷ்கரமென்று தானே திருவுள்ளம்பற்றி ஈத்ருசாரேகயோக்யதா கிரபேக்ஷத்வேக ஸங்கரமாய், சாஸ்தரதாத்பர்யமுமான திருமந்தரத்தை ஈச்வரன் வெளியிட்டருளின படியை அருளிச்செய்கிறார்—(சூர்வீதேத்யாதி சூர்க்ஷையாலே).

(முலம்.) சூர்வீதமான தேஹவ்நுத்ரமாதிகார பலமோக்ஷ ஸாதந கதி யுகதீப வ்யூஹ ரூப க்ஷியாதிகளை அறிவிக்கிற பாட்டுப் பரப்புக்குப் பெரிய தீவிர ஒன்பதாம் கூறும் மானிடப் பிறவியும் ஆக்கநிலையும் சீரண்டி மொன்றும் இளமையு யிசைவு முண்டாய் புருவரேஹ மென்கிறதுக்குள்ளே வித்தமந நின்றவாந்நிஸப் ப்ரமாதியைக் கொண்டு அறக்கற்கை அநிதேன்றிறே வேதஸாரோபநிஷத்

ஸாரதாபூவாக ஸாரதம் காயத்ரியில் முதலேதுகிற போருள் முடிவான கருக்கைத் தேய்வவண்டாய் அன்னமாய் அமுதம் கொண்டவன் சாகைகளிலும் ஓதம்போல்கிளி நால்வேதக் கடலிலும் தேனும் பாலு மமுதுமாக வெடுத்துப் பெரு விசும்பருளும் போருளாலே சிங்காமை விரித்தது. 18

சதுர்விதமான வென்கிறது மேற்சொல்லுகிறவை யெல்லாவற்றிலு மதுவர்த்திக்கிறது; அதாவது-தேவமறுஷ்யதிரியக்ஸ்த்தாவராகாரேண நாலு வகைப்பட்ட தேஹம், ப்ராஹ்மண ஸுத்திரிய வைச்ய ரூத்ர ரூபேண நாலு வகைப்பட்ட வர்ணம், ப்ராஹ்மசர்ய கார்ஹஸ்த்த்ய வரஹஸ்த்த ஸந்ந்யாஸாத்மகதயா நாலு வகைப்பட்ட ஆச்ரமம், *ஆர்த்தே ஜிஜ்ஞாஸார்த்தாதீத் ஜ்ஞாநீ* என்கிற நாலு வகைப்பட்ட அதிகாரம், தர்மார்த்த காம மோக்ஷங்கள் என்கிற நாலு வகைப்பட்ட பலம், ஸாலோக்ய ஸாமீப்ய ஸாரூப்ய ஸாயுஜ்யங்கள் என்கிற நாலு வகைப்பட்ட மோக்ஷம், கர்ம ஜ்ஞாந பக்தி ப்ரபத்திகள் என்கிற நாலு வகைப்பட்ட ஸாதகம், பஞ்சாக்ஷி வித்யோக்தப்ரகாரேண வரும் கர்ப்பகதி யாம்யகதி துமாதிகதி அர்ச்சிராதி கதியென்கிற நாலு வகைப்பட்ட கதி, க்ருத த்ரேகா த்வாபர கலிகள் என்கிற நாலுவகைப்பட்ட யுகம், *த்யாயத் க்ருதே யஜந் யஜ்ஞை: த்ரேதாயாம் த்வாபரேர்த்தயந், யதாப்தோதி ததாப்தோதி கஸௌ ஸங்கீர்த்தய கேசவம்* என்று சொன்ன த்யான யஜந அர்ச்சன ஸங்கீர்த்தனங்களாகிற நாலு வகைப்பட்ட யுகதர்மம், வாஸுதேவ ஸங்கர்ஷண ப்ரத்யும்நாகிருத்தர்களாகிற நாலு வகைப்பட்ட வ்யூஹம், க்ருதாதி யுகங்களில், *பாலின் நீர்மை* இத்யாதிப்படியே-சொல்லுகிற ஸித பீத ச்யாம நீதயா நாலு வகைப்பட்ட ரூபம், ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹார மோக்ஷப்ரதத்வங்கள் என்கிற நாலு வகைப்பட்ட க்ரீயை. ஆதிசப்தத்தாலே மற்றும் சதுர்விதமான ப்ரமேய விசேஷங்களைச் சொல்லுகிறது. வாஸுதேவா துத்பந்நரான கேசவ நாராயண மாதவர்கள், ஸங்கர்ஷணாதுத்பந்நரான கோவிந்த விஷ்ணு மதுஸூதநர்கள், ப்ரத்யும்நாதுத்பந்நரான த்ரினிக்ரம வாமந ஸ்ரீதரர்கள், அகிருத்தாதுத்பந்நரான ஹ்ருஷீகேச பத்மநாப தாமோதரர்கள் என்கிற நாலு வகைப்பட்ட வ்யூஹாந்தரம், ஆமோத ப்ரமோத ஸம்மோத வைகுண்ட ரூபேண நாலு வகைப்பட்ட வ்யூஹஸ்த்தாகம் முதலானவை பலவுமுண்டிறே. ஆக இப்படி சதுர்விதமான அர்த்த விசேஷங்களை ப்ரகாசிப்பிக்கிற *பாட்டும் முறையும்* என்கிற பாட்டில் சொல்லுகிற சாஸ்த்ர விஸ்தரத்துக்கு.

(பெரிய தீவிலி வித்யாதி) *நாவலம் பெரிய தீவு* என்கிற போகமோக்ஷஸாத நாறுஷ்ட்டாந பூமியாகையாலே, த்வீபாந்தரங்களில் உத்க்ருஷ்டமான ஜம்பூத்விபத்தில் கவ கண்டத்திலும் வைத்துக்கொண்டு வர்ஷாந்தரங்களைப் போலே பெளமமான ஸ்வர்க்கமென்னலாம்படி போக பூமியாயிராதே ஸ்வர்க்கமோக்ஷ ரூபமான பலங் களுக்கு ஸாதநாறுஷ்ட்டாநம் பண்ணுகைக்கிடான ஸ்தலமாய், *காயந்தீ தேவா: கில கீதகாநீ தந்யஸ்து யே பாரதபூமீபாகே, ஸ்வர்க்காபவர்க்காஸ்பதமார்க்க பூதே பவந்தீ பூய: புருஷால் ஸார்த்தவாத்* என்று தேவர்களும் ச்லாகிக்கும்படியான நவமகண்டமான பாரத வர்ஷமும், *துர்லபோ மாநுஷோ தேஹ: * என்றும் *அத்ர ஜந்மஸஹஸ்ரானும் ஸஹஸ்ரையி ஸத்தம், கதாசித் பைதே ஜந்து: மாநுஷ்யம் புண்யஸஞ்சயாத்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே, *மானிடப் பிறவியந்தோ* என்று துர்லபமாகச் சொன்ன

மதுஷ்ய ஜம்மமும், *மாநுஷோ தேஹோ தேஹிதம் க்ஷணபந்தரஃ* என்கிறபடியே, *மின்னின்னிலையிலை மன்னுபிராக்ஷைகள்* என்று அஸ்த்திரமாகச் சொன்ன சரீரத் தினுடைய ஸ்த்ரைதர்யமும், சாஸ்தர் ஜ்ஞாக்யோக்ய வர்ணங்களில் ப்ரதம கன்ய மாய், *குலங்களாய விரீரண்டிலொன்று* என்கிற ப்ராஹ்மண ஜம்மமும், *தம்மாந் பாய்யே விவேகாத்மா யதேத ச்ரேயஸே ஸதா* என்கிறபடியே புத்தி கொழுந்துவிட்டு அப்யஸிக்கைக் குறுப்பான *கிளரொளியினமை* என்கிற பால்யமும், *யானு மென்னெஞ்சு மிசைந்தொழிந்தோம்* என்கிறபடியே எல்லாத்துக்கும் இசைவு வேண்டுகையாலே இதில் முளுகைக் குறுப்பான இச்சைபுமுண்டாய், *வேத நூற்பிராயம் நூறு மணிகர் தரம் புகுவரேலும்* என்று—*சதாயுர் வை புருஷஃ* என்று வேதசாஸ்த்ரோக்தமான ஆபுஸ்ஸு நூறும் மதுஷ்யர்கள் தாங்கள் புகுந்தார் களாகிலுமென்கிற இவ்வாயுஸ்ஸுக்குள்ளே, *அநந்தபாரம் பஹு வேதீதவ்யம் அபச்ச காலே பஹவச்ச வித்தாஃ* என்றும், *ச்ரேயாமி பஹுவித்தாந் பவந்த மஹநாமபி* என்றும் சொல்லுகிறபடியே, சாஸ்த்ராப்யாஸம் பண்ணவொண்ணாதபடி வரும் விக்கங்களுமற்று, *கின்றவா கில்லா கெஞ்சு* என்றும், *சஞ்சமம் ஸி மத: க்ருஷ்ண ப்ரமாத் பவைத் த்ருடம்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஒரு விஷயத்தில் அரை கூணமும் கில்லாதே இவகையடர்த்துத் தன் வழியே யிழுக்கும் மஹ்ணைக் கொண்டு, *கலையறக் கற்ற மாந்தர்* என்கிறபடியே ச்ருதி ஸ்ம்ருத்யாதி சாஸ்த்ரங்களைத் தரத் பர்யம் கைப்படும்படி அதிகரிக்கை, *ஆமாறறிவுடையாராவதரிதன்றே* என்று தாத் பர்யத்திலே புற்று கிற்சை, யுக்தமாம்படி அறிவுடையாராகை அரிதன்றே வென்கிற படியே அரிதென்று திருவுள்ளம் பற்றியிறே. (வேதஸாரோபகிஷத்தியாதி) *அஸார மல்ப ஈரஞ்ச ஸாரம் ஸாரதம் த்யஜேத், பஜேத் ஸாரதம் சாஸ்த்ரே த்நாக்ர இவாம்குதம்* என்று ஸாரதமமான சாஸ்த்ரத்தை பஜிப்பானென்கையாலே வக்ஷ்யமாணத்தின் ஸாரதமத்வத்தை தர்சிப்பிக்கிறார்; (வேதஸாரோபகிஷத்) என்றது பூர்வபாகத்தில் ஸாரமான வேதாந்தமென்றபடி. அயதார்த்த ப்ரதிபாதகமாகையாலே அஸாரமான ப்ராஹ்ம சாஸ்த்ரங்கள் போலன்றிக்கே யதா பூதவாதியா யிருந்ததேயாகிலும், ச்யேஷ விதி முதலாக ஜ்யோதிஷ்டோமாதிகளிருக ஐஹிக பாரலென்கிக புருஷார்த்த ஸாத கங்களை ப்ரதிபாதிக்கிற பூர்வபாகம், ஷுத்த புருஷார்த்த தத்ஸாதக ப்ரதிபாதக மாகையாலும் சாஸ்த்ராஸ்திக்யம் ப்ரக்ருத்யாத்ம விவேகம் இவற்றைப் பிறப்பிக்கும் மாத்ரமாகையாலும் அல்ப ஸாரமாயிருக்கும். அங்ஙனன்றிக்கே அகந்தஸ்த்திர பல ப்ராஹ்ம ஸ்வரூபாதிகளையும் தத்ப்ராப்தி ஸாதகத்தையும் ப்ரதிபாதிக்கையாலே உப கிஷத் பாகம் ஸாரமாயிருக்கும். அது தன்னிலும் அவ்வுபகிஷத்துக்களில் சொல்லு றே பரம்ப்ராஹ்ம பரதத்வ பரஞ்ஜ்யோதி: பரமாத்மாதி ஸாமான்யவாசி சப்தங்களா லும் விசேஷவாசியான சம்பு சிவாதி சப்தங்களாலும் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிறுன் காராயணனே பென்று பகவத்பரத்வத்தை ஸுஸ்பஷ்டமாக ப்ரதிபாதிக்கிற அகந்த பரமான காராயணநுவாகம் ஸாரதமாயிருக்கும். அது தன்னிலும் காட்டில் ஸர்வஸ் மாத்பரத்வத்துக்குப்ரதாநலிக்கமான அவனுடைய ஸர்வாத்ராத்மத்வத்தை ப்ரகாசிப் பிப்பதாய், அவ்யாபகமான ஸகல பகவத் மந்த்ரங்களிலும் ச்ரேஷ்ட்டமாயிருக்கித் வ்யாபக மந்த்ரத்ரயத்தையும் ப்ரதிபாதிக்கிற விஷ்ணு காயத்ரி ஸாரதமாயிருக்கும்.

இப்படி யிருந்துள்ள காயத்ரியிலே வ்யாப்யாத்யாஹாராதி ஸாபேக்ஷமான வ்யாபகாத்ரங்களில் வ்யாவ்ருத்தமாகையாலே, *நாயனாய வித்மஹே* என்று

ஆதாம் தோற்ற பாதமத்திலே ஓதப்படுகிற *ஓத்தின் பொருள் முடிவு மித்தனையே—
மாதவன் பேர் சொல்லுவதே யோத்தின் சுருக்கு* என்கிறபடியே வேதாத்த தாத்
பர்யமாய், *ருகோ யஜுர்ஷி ஸாமாநி ததைவாத்விணாநி, ஸிவமஷ்டாக்ஷரீந்த்ரஸ்கிந்தம்*
என்கிறபடியே ஸகல வேத ஸங்க்ரஹமான திருமந்த்ரத்தை, (தெய்வவண்டாயித்
யிதி) வேதஸாரமாய், *தேனும் பாதுமமுது மாய திருமால் திருமாமம்* என்னும்படி
பிரகடிகிறவித்தை வேதத்தில் கின்றும் அவன் க்ரஹிக்கிறபோது க்ரஹித்த ப்ரகா
ரத்தை த்ரிப்ரகாரமாக வர்ணித்தருளிச் செய்கிறார். அதாவது, *தூவியம் புன்னுடைத்
தெய்வவண்டாகையாலே ஷட்பதமானது சாகாஸஞ்சாரம் பண்ணி மதுவை யெடுக்கு
மாபோலே ஸாரபூத ஸமஸ்தார்த்த போதகதயா ஸர்வ ரஸமான தேன்போலே பிரக
டிகிறவித்தை வேதசாகைகளிலே தேனை க்ரஹிக்கு மாபோலே க்ரஹித்தபடியும்,
அன்னமாயன்றங் கருமறை பயந்தான் என்கிறபடியே ஹம்ஸ ரூபியானவனாக
யாலே அன்னமானது கீரிலே கலந்துகிடக்கிற பாலை விவேகித்தெடுக்குமாபோலே,
காணம் சொன்னேன் கமரு முரையின் என்னும்படி பிரகடிகையாலே ஸர்வாதிகார
மான பால்போலே பிரகடிகிறவித்தை, *ஓதம்போல்கிளர் வேதகீரிலே பாலை க்ரஹிக்கு
மாபோலே க்ரஹித்தபடியும், *அமுதங்கொண்ட பெருமாவ* என்கிறபடியே அஸுர
பயபீதராய் அமரத்வ ஸாபேக்ஷரான தேவர்களுடைய சக்ஷணுர்த்தமாக க்ஷீராப்
தியை மதித்து அம்ருதத்தை வாங்கினாப்போலே ஸம்ஸாரபீதராய் அம்ருதத்வ காம
ரானவர்களுடைய சக்ஷணுர்த்தமாக விலக்ஷண போக்யமாய் விமர்சஹரமுமாகை
யாலே அம்ருதம்போலே பிரகடிகிற வித்தை *கால்வேதக் கடலிலே அம்ருதத்தை
க்ரஹிக்கு மாபோலே க்ரஹித்தபடியும் சொல்லுகிறது. ஆக விப்படி வேதஸார
மான வித்தை ஸ்வயமேவ எடுத்து, *அமரர் பெரு விசம்பருளும் பேரருளான்—
வதரியாச்சிராமத்துள்ளான்* என்கிறபடியே கித்ய ஸூரிகளுக்கு போக்யமாய்
பரமாகாச சப்த வாச்யமான பரமபதத்தைக் கொடுப்பதான கிர்ஹேதக க்ருபை
யாலே, *கரமாரணனு யுகைத் தறநூல் சிங்காமை விரித்தவன்* என்கிறபடியே
ஸ்ரீபதரிகாச்ரமத்திலே கரமாராயண ரூபேண அவதரித்துத் தானே விஷயனுமாய்
ஆசார்யனுமாய் கின்று ஸ்வரூப சாஸ்த்ரம் ஸங்குதிதமாகாமல் உபதேசாறுஷ்ட்டா
கங்களாலே விஸ்த்ருதமாய்ப்படி பண்ணிற்று—(அறக்கற்கை யரிதென்றிறே) என்றத்
தோடே அந்விக்கிறது.

...

...

...

... (16)

17. ஆக ஸர்வேச்வரன் தன் க்ருபையாலே ஸம்ஸாரி சேதனை உஜ்ஜீவிப்
பிக்கைக்காக சாஸ்த்ரத்தையும் சாஸ்த்ர தாத்பர்யமான திருமந்த்ரத்தையும் வெளி
விப்பானென்று கின்றது கீழ். இவை பிரண்டையும் வெளியிட்ட ப்ரகாசமென்?
அவற்றுக்கு விஷயமேது? என்னுமாகாங்கைகையிலே தத்ப்ரகாசங்களையும் தோற்று
வித்துக்கொண்டு விஷயங்களையும் சொல்லுகிறது (முனிவரை வித்யாதி)

(முனம்.) முனிவரை யிடுக்கியும் முந்தி வன்னனாயும் வெளியிட்ட சாஸ்த்ர

தாத்பர்யங்களுக்கு விசேஷ டிஷ்க்ருஷ்ட வேஷங்கல் விஷயம்.

17

அதாவது, *இருவர்கள் கடியும் முனிவர்* என்கிற ஸ்மர்த்தாக்களான வ்யாஸர்
திருஷிகளை, *க்ருஷ்ணத்வைபாயநம் வ்யாஸம் வித்தி நாராயணம் ப்ரபும், கோ ஸ்யந்நி:
பூண்டிகாஷாத் மஹாபாரதக்ருத் பவேத்* என்கிறபடியே தானாகச் சொல்லாம்படி
அந்தர்யாமியாய் எடுத்து கின்று தம்முக்கே வெளியிட்ட சாஸ்த்ரத்துக்கு சேத

ருடைய தேஹ விசிஷ்ட வேஷம் விஷயம். *வதரியாச்சிராமத்துள்ளானைக் கருங் கடல் முன்னீர் வண்ணனை* என்கிறபடியே ஸ்ரீ பதரிகாச்சரமத்திலே ஸ்வேத ரூபேண வின்று வெளியிட்ட (சாஸ்தர்) தாற்பர்யமான திருமந்த்ரத்துக்கு சேதரூடைய விஷ்க்ருஷ்ட வேஷம் விஷயமென்கை. இத்தால் சாஸ்த்ரத்துக்கு தேஹத்திலே கோக்கு, தாற்பர்யத்துக்கு ஸ்வரூபத்திலே கோக்கு என்றதாய்த்து --- (17)

18. ஏவம்பூதமான விவை பிரண்டும் ஸர்வாதிகாரமோ, அதிக்ருதாதிகாரமோ வென்னச் சொல்லுகிறது-(தோக்புரை சித்பாதி)

(மூலம்.) தோக்புரையே போமதுக்குப் பழுதிலா யோக்யதை வேணும்;
மனமுடையிரென்கிற ச்ரத்தையே அமைத்த மம்ஸ்பரிசீக்கு
நானும் நமருமென்னும்படி ஸர்வருமதிகாரிகன். 18

அதாவது, விசிஷ்ட வேஷ விஷயமாகையாலே ஆத்தரமான ஸ்வரூபத்தி லூற்றமின்றியே மேமெழ தேஹத்திலே கோக்காய் கடக்கிற சாஸ்த்ரத்துக்கு, *பழுதிலா பொழுதிலா* என்கிறபடியே கெடுகப் போருகிற வம்ச ப்ரவாஹத்திலே உத்பத்தியிலேயாதல், ஆசாரத்திலேயாதல் ஒரு பழுதற்றிருக்கையாகிற யோக்யதை வேணும்; *கண்ணன் கழலினை கண்ணும் மனமுடையிர்* என்றும், *ச்ரத்தவ க்ரணம் பும்மை அஷ்டாஷ்டபரிசீகரே* என்றும் சொல்லுகிறபடியே ச்ரத்தாமாத்ரமே அமைத்த ஸ்வரூபஸ்பர்சிபான தாற்பர்யத்துக்கு, *நானும் சொன்னேன் கமருமுரை மின் கமோ காராயணமே* என்று சொல்லும்படி யோக்யா யோக்ய விபாகமற ஸர்வருமதிகாரிகனென்கை. இத்தால் சாஸ்த்ர தாற்பர்யங்களின் அதிக்ருதாதிகாரத்வ ஸர்வாதிகாரத்வங்களை தத்தேது ஸஹிதமாகச் சொல்லிற்றுகிறது. .... (18)

19. இனிமேல் இந்த சாஸ்த்ர விஷ்டராயும் தாற்பர்ய விஷ்டராயு மிருக்கும் முழுநூல்கள் படிக்கச் சொல்லுகிறது-(சாஸ்த்ரிகவி த்யாதி.)

(மூலம்.) சாஸ்த்ரிகவி தெப்பக்கையரைப்போலே இரண்டையு மிடுக்கிப்
பிறவிக்கடல் நீந்த ஈரஜ்ஞர் விட்டத்திலிருப்பாரைப்போலே
இருகையும் விட்டுக் கரைகுறும் காமென்னுவாகன். 19

அதாவது-ஆத்மா வா அரோத்ராஷ்டவ்யச் ச்ரோதவ்யே மத்தவ்யா நித்தியாலிதவ்ய*
ஆத்மேத்யேவோபாலித, *ஓயித்யாத்மாநம் த்யாயத* என்று ஸம்ஸார நிவ்ருத்தியூர்வக ப்ரவத்ப்ரப்தி ஸாதகமாக பகவ துபாஸகத்தை விதித்து, *அம்ருதஸ்யைஷ ஸேது:*
பமமத உபபத்தே: என்று பகவானே அதுக்கு பஸ்ப்ரதனாகவும்சொல்லும் சாஸ்த்ர தத்திலே விஷ்டரானவர்கள் ஆறு கீஞ்சுவார் தெப்பத்தை ஒரு கையிலே பிடுக்கித் தாங்களும் ஒருகை துழாவுமா போலே ஸ்வயத்தமும் தத்ஸாத்ய பகவத் க்ருபையு மாகிற உபயத்தைமுவலம்பித்துக்கொண்டு, *பிறவிக்கடல் நீந்துவார்க்கே* என்கிற படியே ஸம்ஸார ஸமுத்ரத்தைக் கடக்கத் தேட, ஸ்வயத்தவிலேஷத பூர்வகமாக ஆத்மாவின் பகவதேகோபாயத்வத்தை ப்ரதிபூதிக்கிற சாஸ்த்ரஸாரமான திரு மந்த்ரஜ்ஞரானவர்கள், ஓடமேறினவர்கள் திரகமகார்த்தமான ஸ்வயத்தத்தையும் தெப்பத்தையும் கைவிட்டு 'கரை குறுகுவது எப்போது' என்று பார்த்துக்கொண்டு அதின் விட்டத்திலே பிருக்குமாபோலே, *விஷ்ணுபாதம்* என்கிறபடியே அக்கரை யும் இக்கரையும் ஊடுருவ வின்று ஸம்ஸார ஸமுத்ரத்தைக் கடத்தும் *வைருத்த

னென்பதோர் தோணியை ஸம்ஸார நிஸ்தாரகமாகப் பற்றி, தத்ஜ்ஞாந சக்த்யாத்யநு ஸந்தானத்தாலும் ஸ்வபாரதந்த்ரீயத்யநு ஸந்தானத்தாலும் நிர்ப்பராகையாலே இரண்டு கையும் விடுமாபோலே, ஸ்வயத்ந்ருபோபாஸநாதியையும் தத்ஸாத்ய பகவத் ந்ருபையையும் அவலம்பிக்கையை விட்டு கேவல பகவத் ந்ருபையே உத்தாரக மென்றத்யவஸித்து, *சுவிக்கொள்ளுங்கால மின்னங் குறுகாதோ* என்றும், *ஆக்கை விடும் பொழுதெண்ணே* என்றும் சொல்லுகிறபடியே பகவத்ப்ராப்தி யாகிற கரையைக் குறுகுகைக்கீடான கால சிந்தனை பண்ணு நிற்பர்களென்கை. இத்தால் சாஸ்த்ரஜ்ஞாநுடையவும் ஸாரஜ்ஞாநுடையவும் ப்ரதிபத்திக்ரமம் சொல் லிற்ருயிற்று.

... . (19)

20. இவர்களுக்கு இவ்வாகாரங்களுண்டாகைக்கு அடி இன்னதென்கிறது— (இவைவித்யாதி.)

(மூலம்.) இவை ஸ்வரூபத்தை உணர்ந்துணர்ந் துணர்வும் உணர்வைப் பெறவூர மிகவுணர்வுமுண்டாம்.

20

அதாவது சாஸ்த்ரிகளானவர்களுக்கு, *உணர்ந்துணர்ந்திழிந்தகன் றுயர்ந் துருவியந்த விரிவிலைமை யுணர்ந்துணர்ந்துணரி லும்* என்கிறபடியே ஆத்ம ஸ்வரூ பத்தை ஜ்ஞாந்திமாத்ரமன்றிக்கே கித்யஜ்ஞாந குணகமாய் அந்த ஜ்ஞாநத்தாலே எங்குமொக்க வ்யாபித்து தேஹத்திற்காட்டில் வேறுபட்டிருக்குமதாய் அந்த ஜ்ஞாந்ருத்வபலாயாத கர்த்ருத்வ (போக்த்ருத்வ) ஸஹிதமாய் பகவச்சேஷமாயிருக்கு மென்று ச்ரவணமநங்களாலே ஸாக்ஷாத்கரிக்கவே ஸ்வயத்நத்தாலே ஸம்ஸார நிஸ்தாரணம் பண்ணத் தேடுகையாகிற விது உண்டாம். ஸாரஜ்ஞாநவர்களுக்கு ஆத்ம ஸ்வரூபவைலக்ஷணயத்தை தர்சிப்பிக்கைக்கு உடலாக, *உணர்வு முயிரு முடம்பும் மற்றுலப்பிலைவும் பழுதேயாமுணர்வைப் பெறவூர்ந்து* என்கிறபடியே வைஷயிகஜ்ஞாநமும் ப்ராணனும் சரீரமும் மற்றுமபரிச்சேத்யமான ப்ரக்ருதி விகாரங்களும் ப்ரக்ருதியும் ஹேயமென்னு மறிவைப் பெறும்படி நிர்ஹேதுகமாக ஈச்வரன் நடத்த, *மெய்ம்மையை மிகவுணர்ந்து* என்கிறபடியே ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை தேஹாதி விலக்ஷணமாய் ஜ்ஞாநாநந்த ஸ்வரூபமாய் ஜ்ஞாந்ருத்வாதி குணகமாய் ததிய சேஷத்வபர்யந்த தச்சேஷத்வயுக்தமாய் தத்காஷ்ட்டையான பாரதந்த்ரீய யோக்ய தைக வேஷமாயிருக்குமென்று உணரவே ஸ்வபரத்தை அவன் மேலே போகட்டு ஸ்வயத்ந்ரஹிதரா யிருக்கையாகிற விது உண்டாமென்கை. இத்தால் இவர்களுடைய ஸ்வரூப ஜ்ஞாநதாரதம்யமே கீழ்ச்சொன்ன வாகாரங்கள் இவர்களுக்கு உண்டா கைக்கு ஹேதுவென்றதாயிற்று. ஆக முனிவரை யிடுக்கியும் [சூ. 17.] என்று தொடங்கி இவ்வளவாக சாஸ்த்ரதாத்பர்யங்களின் விஷய பேதமும் அதிகாரி பேதமும் அவ்வதிகாரிகளின் ப்ரதிபத்தி பேதமும், அதுக்கடியான ஜ்ஞாநதாரதம் யமும் சொல்லப்பட்டது.

... . (20)

21. ஸ்வரூப ஜ்ஞாநமென்றும் ஸ்வரூப யதாத்ம்யஜ்ஞாநமென்றும் ஆத்ம ஸ்வரூப விஷய ஜ்ஞாநத்திலே தாரதம்யமுண்டிறே அதில், *பதிம் விச்வஸ்ய* *யஸ்யாஸ்யி* என்றும், *நஹி விஜ்ஞாதுர்விஜ்ஞாதேர் விபரிஸோபோ வித்யதே, ஜநாத்யே வாயம் புருஷ* என்றும் ஆத்மாவுக்கு பகவச்சேஷத்வத்தையும் ஜ்ஞாந்ருத்வத்தையும் சொல்லி அந்த ஜ்ஞாந்ருத்வகார்யமான போக்த்ருத்வப்ரயோஜகமாக, *ஸோஸ்துதே

ஸ்ரீமத் காமாந் ஸ்ரீ ப்ரஹ்மணு விபக்ஷிதா* என்று பகவதநுபவத்தையும் சொல்லுகிற சாஸ்த்ர முகத்தாலே ஸ்வரூபத்தையறியுமளவில் பகவச் சேஷத்வமும் பகவதநுபவ போகத்ருத்வமும் ப்ரகாசிப்பது. அந்த சாஸ்த்ரதாத்பர்யமான திருமந்த்ரத்தில் உன்புக்காலிறே பாரதந்தர்ய போக்யதா ரூபமான ஸ்வரூப யாதாத்ம்யம் ப்ரகாசிப்பது. இதிலே ஸ்வரூப யாதாத்ம்யமென்னுமிடத்தை யறிவிக்கிறார் மேல்—(சேஷத்வேக யாதியால்.)

(மூலம்.) சேஷத்வ போகத்ருத்வங்கள் போலன்றே பாரதந்தர்ய போக்யதைகள். 21

சேஷத்வமாவது 'இஷ்டவிநியோகாஹதாமாத்ரம். பாரதந்தர்யமாவது சேஷிக்கு இஷ்டமானபடியே விநியோகப்படுகை. 'கட்டிப் பொன்போலே சேஷத்வம், பணிப்பொன்போலே பாரதந்தர்யம்' என்னக்கடவதிறே, (ஆகையாலே சேஷவஸ்துவை சேஷிக்கு இஷ்டமானபடியே விநியோகப்படுத்துமது பாரதந்தர்யம்?) போகத்ருத்வமாவது ஜ்ஞாத்ருத்வ பலத்தாலே போகதசையிலே விளைகிற ரஸங்களுக்குத் தான் போக்தாவாகை. போக்யதையாவது பதார்த்த கதமான ரஸவ்ணதிகள் போக்தாவுக்கே போக்யமாயிருக்குமாபோலே ஆத்மகதமான ஜ்ஞாநதிகளும் ஈச்வரனுக்கே போக்யமாயிருக்கை ஆகையால் இஷ்டவிநியோகாஹதாமாத்ரமான சேஷத்வம் போலன்றே, இவ்வஸ்துவை சேஷிக்கு இஷ்டமானபடி விநியோகப்படுத்திக் கொடுக்கிற பாரதந்தர்யம்; போகத்தில் ஸ்வார்த்ததர்புத்தி ஹேதுவான போகத்ருத்வம் போலன்றே அந்த போகத்ருத்வத்தை சேஷிபுடைய ப்ரியோபயோகியாக்கிக் கொடுக்கிற போக்யதை யென்றபடி. .... (21)

22. இவ்வர்த்தத்தை ஸ்வரூப யாதாத்ம்ய ப்ரகாசகமான திருமந்த்ரத்திலே த்ரிபிக்கிறார் (ஜ்ஞாதேத்யாதியாலே.)

(மூலம்.) ஜ்ஞாத சதுர்த்திகளின் மேலேயே ஆந்தஷஷ்டிகளுக்கு உதயம். 22

அதாவது, ஆத்மவாசியான மகாரத்திலே (மக—ஜ்ஞானே) என்கிற தாதுவிலே உதிதமாய் போகத்ருத்வ ப்ரகாசகமா யிருக்கிற ஜ்ஞானத்தின் மேலேயே, அந்த மகாரவிவரண ரூபமாய் போக்யதாப்ரகாசகமான சதுர்த்தியில் ஆந்தத்ததுக்கு உதயம். ப்ரதமாஷ்டரத்தில் சேஷத்வவாசியான சதுர்த்தியின் மேலேயே பாரதந்தர்ய ப்ரகாசகமான நமஸ்ஸுக்கு உதயமென்கை. இத்தால் ஆத்ம ஸ்வரூபத்தினுடைய சேஷத்வ போகத்ருத்வங்கள் உதித்திருக்கச் செய்தே அதின்மேலே ஸ்வரூப யாதாத்ம்ய வேஷமாக உதித்தவையாகையாலே சேஷத்வ போகத்ருத்வங்களில் பாரதந்தர்ய போக்யதைகளுக்கு கெடுவாசியுண்டென்றதாயிற்று. இந்த யோஜனைக்கு அஸ்பம் அநுபபத்தியுண்டு. ஷஷ்டியென்கிறவிது முக்யவ்ருத்தியாலேயாதல் கொள்ளவ்ருத்தியாலேயாதல் நமஸ்ஸைக் காட்டமாட்டாமையாலே; ஷஷ்ட்யந்த பதமென்கிறதை ஷஷ்டியென்று சொல்லிற்றுகாதோவென்னில், அது சேராது. நமஸ்ஸு இரண்டு பதமாகையாலும் அதில் உத்தரபதமே ஷஷ்ட்யந்தமாகையாலும். ஆனால் செய்யவடுப்பதென்னென்னில்; இன்னம் ஒரு யோஜனை சொல்படுகிறது; அதாவது—த்ருதியாஷ்டரத்தில் [மக—ஜ்ஞானே] என்கிற தாதுவிலே உதிதமாய் போகத்ருத்வ ப்ரகாசகமான ஜ்ஞானத்தின் மேலேயே மகாரவிவரணமான சதுர்த்தியில் கொல்படுகிற போகத்தில் காகாஷிந்ராயத்தாலே நமச்சப்தத்தாலே கழிக்கப்

படுகிற ஸ்வப்ரயோஜனத்வ ப்ரயுக்தமான ஆநந்தத்துக்கு உதயம். ப்ரதமாகூரத்தில் சேஷத்வவாசியான சதுர்த்தியின் மேலேயே நஞ்ஞாலே நிவேஷிக்கப்படுகிற ஸ்வரகூணே ஸ்வப்ரவ்ருத்தி ஹேதுபூத ஸ்வாதந்தர்ய ப்ரகாசிகையான ஷஷ்டிக்கு உதயமென்கை. இத்தால் சேஷத்வ ப்ரகாசகமான சதுர்த்தியின் மேலே ஸ்வரகூணே ஹேதுபூத ஸ்வாதந்தர்ய வாகியான ஷஷ்டி உதிக்கையாலும், போக்த்ருத்வ ப்ரகாசகமான ஜ்ஞானத்தின் மேலே போகஸ்வார்த்ததா புத்தி மூலமான ஆநந்தம் உதிக்கையாலும் சேஷத்வ போக்த்ருத்வங்கள் ஸ்வ விரோத்யுதய ஸஹங்களாயிருக்கும். நமஸ்ஸிலே பாரதந்தர்யம் உதித்தபின்பு ஸ்வரகூணே ஸ்வயத்நம் நிவ்ருத்தமாகையாலும், நமச்சப்தாபுக்ருஹீதையான சரமசதுர்த்தியிலே ஈச்வரனுக்கு போக்யமாயிருக்கையே ஆத்மாவுக்கு வேஷமென்று தோற்றினபின்பு ஸ்வப்ரயோஜனம் நிவ்ருத்தமாகையாலும் பாரதந்தர்ய போக்யதைகள் ஸ்வவிரோத்யுதய ஸஹங்களன்று. ஆகையால் ஸ்வ விரோத்யுதய ஸஹங்களான சேஷத்வ போக்த்ருத்வங்கள் போலன்றே அதை ஸ்வரீயாதபடியிருக்கும் பாரதந்தர்ய போக்யதைகள் என்றதாயிற்று.

23. இப்படி ஸ்வரூப யாதாத்ம்ய ஜ்ஞானதஸையில் தோற்றுறிய பாரதந்தர்யாதிகள் 'ஸ்வரூப ஜ்ஞானதஸையில் தோற்றுறிய சேஷத்வாதிகளைத் திரைக்ருத மாக்கும்படி சொல்லுகிறது—(முனைத்தெழுந்த வித்யாதி.)

(மு.) 23. முனைத்தெழுந்த ஸரீரயதுல்யயாதாத்ம்யாரயம் வித்யில் காணும் ப்ரதமமத்யமதஸைகஷேப் பகல்விசுத்தம் மின்மினியுமாக்கும்.

அதாவது, *முனைத்தெழுந்த இவர்கள் தாலும்* என்றும், *யதா ஸரீரயஸ் ததா ஜ்ஞானம்* என்றும் சொல்லப்பட்ட ஸ்வரூப ஸாக்ஷாத்கார ஜ்ஞானத்தினுடைய யாதாத்ம்யா வஸ்தையான சரமமென்று ஸ்வரூப யாதாத்ம்ய வேஷமாகப் பின்பு சொன்ன பாரதந்தர்ய போக்யதைகளைச் சொல்லுகிறது. ஸ்வரூப ஸாக்ஷாத்கார ஜ்ஞானத்துக்கு சந்தரணை த்ருஷ்டாந்தமாக ஆழ்வார் அருளிச்செய்தது தமக்கு பகவத் ப்ரஸாத லப்தமாகையாலே அபத்தவித்தமாகையாலும், அந்த ஜ்ஞானந்தான் ஆஹ்லாதகரமா யிருக்கையாலுமே. இங்கும் (உணர்வைப் பெறவூர மிகவுணரவு முண்டாம். ஸ ௮. 20) என்று இந்த ஸ்வரூப யாதாத்ம்ய ஜ்ஞானம் பகவத் ப்ரஸாத லப்தமாக விதே சொல்லிற்று. *யதா ஸரீரய:* என்கிற விதிலே ஸ்வயத்நத்தால் வந்த க்விஷ்டதை தோற்றிற்றுகிலும் இவ்விடத்தில் அது அனிவகிதம். ஜ்ஞானத்தி னுடைய ப்ரகாசாதிசயம் சொல்லுகிற மாத்ரமே அபேகிதம். ஏவம்பூதமாயிருந் துள்ள ஸாக்ஷாத்கார ஜ்ஞானத்தினுடைய யாதாத்ம்யா வஸ்தையில் ப்ரகாசிக்கிற பாரதந்தர்ய போக்யதைகளாகிற சரமங்கள், (ஸ்வரூபத்தை உணர்ந்துணர்ந்துண ரவும். ஸ ௮. 20) என்று தீழ்ச்சொன்ன ந்யாயத்திலே, *வித்யில் காண்பார்* என்கிற படியே சாஸ்த்ரவிதிப்ரகாரேண ச்ரவணமநாதிக்களாகே தர்துக்கம்படுகிற ப்ரத மதஸையான சேஷத்வத்தையும் மத்யமதஸையான போக்த்ருத்வத்தையும் - பகல் விளக்கும் மின்மினியும் போலே அப்ரயோஜனமாகவும் அல்ப ப்ரகாசமாகவும் பண்ணு மென்கை. ப்ரணவோதிதமான ஸ்வரூபத்தினுடைய யாதாத்ம்யத்வேத மத்யம சரம பதங்களிலே பின்பு உதிக்கு மனையாகையாலே பாரதந்தர்ய போக்யதைகளை சரமங் களென்கிறது. ப்ரதமாகூரத்தில் சதுர்த்தியிலே ப்ரதமமேவ சேஷத்வம் உதிக்கை யாலும் அநந்தரம் ததாச்ரயவாகியான சரமாகூரத்தில் உத்தர பதத்வயத்தில்

பாரதந்தர்ய போக்யதோதயத்துக்கு முன்னே நடுவே ஜ்ஞாத்ருத்வ பலாயாத போக்த்ருத்வம் உதிக்கையாலும் சேஷத்வ போக்த்ருத்வங்களை ப்ரதமமத்யமதசைகளென் றுகிறது. ஆக இவ்வாக்யத்தால் ஸ்வப்ரபோஜகந்தாஸஹங்களாய் ஸ்வசேஷி போகாத்யந்தாநுபுலங்களாய்கொண்டு ஸ்வரூபத்தை பிறம்பெறுத்தும் இப் பாரதந்தர்ய போக்யதைகள் இவ்வாகாரங்களிலலாத சேஷத்வ போக்த்ருத்வங்களைத் திரஸ்க்ருதமாக்கித் தானே மேலாயிருக்குமென்றதாயிற்று. ... (23)

24. இப்படி யிருந்துள்ள ஸ்வரூப ஜ்ஞாதத்தையும் ஸ்வரூப யாதாத்ம்ய ஜ்ஞா நத்தையுமுடையராய் *சாஸ்த்ரிகள்* (ஸஞ. 19) இத்யாதி வாக்யத்தில் ப்ரவர்த்திபர ராகவும் நிவ்ருத்திபரராகவும் சொல்லப்பட்ட அதிகாரிகளுக்கு ப்ரவர்த்தக நிவர்த தகங்களின்ன தென்கிறது மேல்—(நாலிலீத்யாதி.)

(மு) 21. நாலில் ஒன்று பாவர்த்தகம்; ஒன்று நிவர்த்தகம்.

அதாவது, சேஷத்வ போக்த்ருத்வங்களும் பாரதந்தர்ய போக்யதைகளு மாகிற நாலிலும் வைத்துக்கொண்டு சேஷத்வ போக்த்ருத்வங்களே ஆத்மாவுக்கு ஸ்ரூவபமென்று சர்சித்த சாஸ்த்ரிகளை, போக்த்ருத்வமானது—போக்தாவானவன் போக்ய ஸித்திக்கு யத்நம் பண்ணவேண்டாவோவென்னும் நினைவாலே போக்யபூத பகவத் விஷயலாபார்த்தமான உபாய ப்ரவ்ருத்தியிலே மூள்விக்கும் பாரதந்தர்ய போக்யதைகளையே ஸ்வரூப யாதாத்ம்ய வேஷமென்று தர்சித்த ஸாரஜ்ஞரை, போக யதையானது.—(போக்தாவான ஈச்வரனன்றே ஸ்வபோக்யமான இவ்வஸ்துவைப் பெறுகைக்கு யத்நம் பண்ணுவான்; தத்போக்யபூதமான இவ்வஸ்துவுக்கு தல்ஸ பத்துக்கு யத்நிக்க ப்ராப்தியில்லை என்னும் நினைவாலே உபாயப்ரவ்ருத்தியி னின்றும் மீள்விக்குமென்கை. ... (24)

25. ஆனால் சேஷத்வ போக்த்ருத்வங்கள்தான் இவர்களுக்குமுண்டே செய்வதென்னென்னச் சொல்லுகிறது—(முற்பாடர்க்கீத்யாதி.)

(மு) 25. முற்பாடர்க்கு ட்ரியாங்க மானவை யிரண்டும் செயல் தீர்ந்தார் வ்ருத்தியில் ஸ்வநிர்ப்பந்தமறுக்கும்.

அதாவது—சாஸ்த்ரிகளென்று ப்ரதமத்திலே சொல்லப்பட்ட உபாஸகர்க்கு போக்த்ருத்வமானது போக்யஸித்திக்குடலான யத்நத்திலே மூட்டுகையாலும், அது தான் ஆத்ம ஜ்ஞான பூர்வகமாக யத்நிக்கவே ன்நிகையாலே சேஷத்வமும் அதுக்கே உறுப்பாகையாலும் உபாஸன ப்ரதமபாலியான கர்மத்துக்கு உத்பத்தியிலே ஸஹகரித்துக்கொண்டு ததங்கங்களாயிருக்கிற ஆவை யிரண்டும், *செயல் தீர சிந்தித்து வாழ்வார்* என்கிறபடியே, 'இவ்வாத்மா செய்க கடவதொன்றுமில்லை எம்பெருமானே நிர்வாஹகன்' என்றநுஸந்தித்து உபாய ரூபப்ரவ்ருத்தியில் நிவ்ரு தரான ப்ரபந்தருடைய கைங்கர்ய ரூபப்ரவ்ருத்தியில் அவனுக்கப்ப பின்செல்லு தொழிய, தங்கள் நிர்ப்பந்தத்தைத் தவிர்க்குமென்கை. *பரகநாதிசயா தானேசய உபாதேயத்வமேவ யஸ்ய ஸ்வரூபம் ஸ சேஷஃ* என்கிறபடியே பராதிசயகரத்வ ரூபமான சேஷத்வம் ஸ்வாச்ரயேச்சயா வரும் ஸ்வநிர்ப்பந்தத்தைத் தவிர்க்குமிதே. இவ் போக்த்ருத்வம், ஸ்வநிர்ப்பந்தத்தைத் தவிர்க்கையாவது—பாரதந்தர்ய போக்யத ஜ்ஞாநம் பிறந்தவனுடைய போக்த்ருத்வமாகையாலே ஸ்வரஸத்துக்கு உடலாக றிக்கே சேஷிரஸத்துக்கு உடலாயிருக்கை. 'ஆரந்தம் அவன் ப்ரீதியைத் து

மெழுப்ப' என்றிறபடியே இவனுடைய போக்த்ருத்வம் சேஷியானவன் ப்ரீதிக்கு வர்த்தகமாயிதே இருப்பது. ஆகையிதே, அஹம்ந்நமஹம்ந்நம்* என்று ஸ்வபோக்ய தையை முன்னிட்டு சேஷியை உகப்பிக்க இழிந்தவன், *அஹம்ந்நாத:* என்று ஸ்வபோக்த்ருத்வத்தையும் புரஸ்கரிக்கிறது. இப்படியல்லாதபோது ஒரு சேதநனோடு அதுபவித்ததாயிராதிதே. இவற்றை பெல்லாததையு முட்கொண்டாய்த்து (வ்ருத்தியில் ஸ்வவிர்ப்பந்தமறுக்கும்) என்றருளிச் செய்தது. ... .. (25)

26. இந்த க்ரியாவ்ருத்தி சப்தங்களால் சொன்ன கர்ம கைங்கர்யங்கள் இவர்களுக்கு எதுக்கு அநுகுணமாயிருக்குமென்னச் சொல்லுகிறது—(கீமேத்யாதி.)

(மூ.) 26. க்ரியாகைங்கர்யங்கள் ஸத்யாஸத்ய நிந்யாநித்ய வர்ண தாஸ்யாநுகுணங்கள்.

அதாவது—கர்மம் அஸத்யமாமாய் அநித்யமமான வர்ணத்துக்கு அநுகுணமாயிருக்கும்; கைங்கர்யம் ஸத்யமாமாய் நித்யமமான தாஸ்யத்துக்கு அநுகுணமாயிருக்குமென்கை. வர்ணத்தை அஸத்யம் அநித்யம் என்கிறது ஆத்மாவுக்குள்ளேஷமல்லாமையாலே ஸததைக ரூபமன்றிக்கே ஒளபாதிகமாமாய் அநித்யமாமாய் கச்வாமமான தேஹாவதியாய்ப் போருகையாலே; தாஸ்யத்தை ஸத்யம் நித்யமென்கிறது ஆத்மாவுக்குள்ளே வேஷமாகையாலே ஸததைக ரூபமாய் யாவதாத்மாறு வர்த்தியாகையாலே. வர்ணாநுகுணமென்றது - வர்ணத்துக்குச் சேர்ந்த தென்றபடி. தாஸ்யாநுகுணமென்றதும் - அப்படியே. ... .. (26)

27. இவையிரண்டுக்கும் ப்ரேரகங்கள் எவைமென்னச் சொல்லுகிறது—(இவற்றுக்ரித்யாதி.)

(மூ.) 27. இவற்றுக்கு விதிராகங்கள் ப்ரேரகங்கள்.

அதாவது—*யஜேத, ஜஹ்யாத்* இத்யாதியான சாஸ்த்ரவிதி கர்மத்துக்கு ப்ரேரகம். அநேஷ சேஷதைகரதியாகிற ராகம் கைங்கர்யத்துக்கு ப்ரேரகமென்கை. *பகவதது பவஜிதிப்ரீதிகாரிதமிதே கைங்கர்யம். *உகந்து பணி செய்து* என்னக் கடவதிதே. ... .. (27)

28 இவற்றுக்கு ஆச்ரயமாரென்னச் சொல்லுகிறது—(மண்டிநூமித்யாதி.)

(மூ.) 28. மண்டிநூம் மற்றையாருமாச்ரயம்.

அதாவது—*கண்டிபூரங்கம் மெய்யம் கச்சிபேர் மல்லெமென்று மண்டிநூர்* என்று உகந்தருளின விலங்களிலே அத்யபிவிஷ்டராயிருக்கிற ப்ரபன்னர்—கைங்கர்யத்துக்கு ஆச்ரயம். *விளக்கினை விதியில காண்பார்* என்று கீழிற்பாட்டில் சொன்ன மற்றையாரான உபாஸகர் கர்மத்துக்கு ஆச்ரயமென்கை. இத்தால் கர்மகர்த்தாக்களையும் கைங்கர்ய கர்த்தாக்களையும் சொல்லிற்றாய்த்து. .... (28)

29. இவற்றுக்கு விஷயமேதென்னச் சொல்லுகிறது—(அருள்முடியவித்யாதி.)

(மூ.) 29. அருள் முடிய நிறுத்தி அடைய நின்றதும் நல்லதோரருள்தன்னாலே நன்று மெளியனுகிறதும் விஷயம்.

அதாவது—*எத்தவம் செய்தார்க்கும் அருள் முடிவ காழியான்பால்* என்கிற படியே ஆச்ரயண பலஸித்தி தன்னுடைய ப்ரஸாதத்தாலேயாமபடி, *தன் மூர்க்கி விறுத்திலான் தெய்வங்களாக* என்கிறபடியே தனக்கு ததுபூகரான தேவதைகளை விறுத்தி *அவாவர் விதிவழியடைய நின்றனர்* என்கிறபடியே ஆச்ரயிக்கிற சேதநர்

வித்யுத்தப் பாகாரேண ஆச்ரயித்து பலம் பெறும்படி தேவதாந்தர்யாமியாய் கின்ற விடம் கர்மத்துக்கு விஷயம்; *உல்லதோரணுள் தன்னாலே காட்டினான் திருவரங்கம்* என்றும் *கருத்துக்கு உன்று மெனியனாய்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே கேவல விவ க்ருப்பையாலே அத்யந்த ஸுபைனாய்க் கொண்டு அர்ச்சாவதாரமாய் நிற்கிற விடமே கைங்கர்யத்துக்கு விஷயமென்கை. ... .. (29)

30. இவ்வோநிலைகளை விஷயமாக வுடைத்தாகையாலே கர்ம கைங்கர்யங்கள் இப்படி சொல்லப்பட்டன வென்கிறார்—(இவற்றிலே யித்யாதி).

(மு.) 30. இவற்றிலே ஸாதாரண மஸாதாரண மென்னும்.

அதாவது—இப்படி தேவதாந்தர்யாமியையும் அர்ச்சாவதாரத்தையும் விஷயமாகவுடைய இவ்வாகாரங்களாலே ஸாதாரண விக்ரஹ விசிஷ்டனை விஷயமாகவுடைய கர்மத்தை ஸாதாரணமென்றும், அஸாதாரண விக்ரஹ விசிஷ்டனை விஷயமாகவுடைய கைங்கர்யத்தை அஸாதாரணமென்றும் சொல்லுமென்கை. .... (30)

31. இவ்வஸாதாரண ஸேவைவயிலே அதிகரித்தார்க்கு ஸாதாரணமானவதிள் அந்வயம் தன்னடையே கழியும்படியை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக வருளிச்செய்கிறார்—(ஜாத்யாச்ரமேத்யாதி).

(மு.) 31. ஜாத்யாச்ரமத்தைகளில் பேதிக்கும் தர்மங்கள்போலே அத்தானிச் சேவகத்தில் பொதுவானது நமுவும்.

அதாவது—*ஸ்வகர்ம ப்ரஹ்மணஸ்ய அத்யயநம், அத்யாபநம், யஜநம் யஜநம் தநம் ப்ரதீக்ரஹணம், தாயாத்யம் ஸீலோஞ்சர: அந்யச்ச அபரிக்குலீதம், ஏதாந்யேஷ ஷத்ரீயஸ்ய அத்யாபந யஜந ப்ரதீக்ரஹண பரிஹார்யானி; தண்டயுத்தநாதிகா:; ஷத்ரீய வத் வைச்யஸ்ய, தண்டயுத்தவர்ஜம் க்ருஷீ கோக்ஷணவானிஜ்யாதிகம் க்ராஹ்யம்* என்னையாலே, அத்யயநாத்யாபந யஜநயாஜந தாநப்ரதீக்ரஹ ரூப ஷட்கர்மமும் ப்ரஹ்மணனுக்கு கர்த்தவ்யமாய், ஷத்ரீய வைச்யர்களுக்கும் அத்யாபநாதி த்ரயமொழிய அத்யயநாதித்ரயமே கர்த்தவ்யமாய், அவர்கள் தங்களுள்ளும் தண்டயுத்தங்கள் ஷத்ரீயனுக்கே அஸாதாரணமாய், க்ருஷிகோரக்ஷண வானிஜ்யங்கள் வைச்யனுக்கு அஸாதாரணமாய், *கச்சுஷா சூத்ரஸ்ய இதரேஷாம் வர்ணநாம்* என்னையாலே சூத்ரனுக்கு த்ரைவர்ணிக சச்சுஷையே தர்மமாய், இப்படி தத்தஜ்ஜாத்யநுகுணமாக ஒருவனுக்கு உபாதேயமானது ஒருவனுக்கு த்யாஜ்யமாக்கொண்டு தர்மங்கள் பேதித்திருக்கும்றே. ப்ரஹ்மசாரியான தசையில் உபாதேயமான பிக்ஷாசரண ஸமிதாதாநாதிகள் க்ருஹஸ்தனான தசையில் த்யாஜ்யங்களாய், அக்விஹோத்ர-அதித ஸத்காராதிகள் உபாதேயமாகையாலும் வநஸ்த்தனான தசையில், *ஸந்த்யஜ்ய க்ராம மஹாரம் ஸ்வஞ்சைவ பரிச்சதம்* என்னையாலே பூர்வாச்ரமத்தினுபாதேயமான க்ராமயாஹார பரிச்சதாதிகள் த்யாஜ்யமாய், *வஸீத கர்ம கீரம் வச* என்று தொடங்கிச் சொல்லப்பட்ட சர்ம சீரவஸநத்வ ஜடிஸத்வ சம்சருலோம நகதாரண வந்ய ஹாரங்கள் உபாதேயமாகையாலும், ஸந்ந்யாஸியான தசையில் பூர்வாச்ரமே உபாதேயமான அக்விஹோத்ராதிதி ஸத்காராதிகளும் ஜடிஸத்வாதிகளும் த்யாஜ்யமாய் *அநந்தீ நிதேதஸ் ஸ்யாத்* இத்யாதிப்படியே அநக்கித்வாநிகதத்வாஸஹரயத்வாதிகளுபாதேயமாகையாலும் ப்ரத்யாச்ரமம் தர்மம் பேதியா நின்றதிதே ஜ்யோதிஷ்டே மாதிகளிலே திக்ஷித்தவனுக்கு வர்ணத்ரயாச்ரம சதுஷ்டய ஸாதாரணமாய் அகரலே

ப்ரத்யவாயதயா அவச்ய கர்த்தவ்யமாய்ப் 'போரூம் நித்யகர்மம் அநுஷ்டேயமாய் ஜ்யோதிஷ்டோமாதி தர்மமே அநுஷ்டேயமாகயாலே திணைக்கியிலே தர்மம் பேதித் திருக்குமீதே. ஆக இப்படி ப்ராஹ்மணாதி ஜாதிகளிலும் ப்ராஹ்மசர்யாத் யாச்ரமங் களிலும் ஜ்யோதிஷ்டோமாதி தர்மாத்தர திணைகளிலும் பேதிக்கும் தர்மங்கள் போலே அஸாதாரண விக்ரஹஸஹிதேச்வர விஷயமாகயாலே அஸாதாரணமாய், அதாவது, *அத்தாணிச் சேவகம்* என்று அந்தரங்க ஸேவையாயிருக்கிற கைங்கர் யத்திலே அதிகரித்தவர்களுக்கு தேவதாந்தர்யாயி விஷயமாய் தச்சரீர பூத தேவதாத் வாரா ததாராதகமாகயாலே ஸாதாரணமாயிருந்துள்ள கர்மம் உறங்குவான் கைப்பண்டம்போலே தன்னடையே கழுவுமென்கை. இத்தால் வர்ணசர்மாதி கிஷ்ட்டர்க்கு தத்தகதிகாராநுரூப தர்மமொழிய அநுருணமானது த்யாஜ்யதயா கழிக்கப்படுமா போலே ஸ்வரூப யாதாத்ம்ய தர்சிகளானவர்களுக்கு ததநுரூப தர்மமொழிய அநுருபமானது த்யாஜ்யமாய் தன்னடையே விட்டுக்கழியுமென்ற தாயிற்று. இப்படியிருக்கச் செய்தே கிஷ்ட்டர்கள் அநுஷ்டித்துப் போருகிறது— ஸ்வாநுஷ்ட்டாரத்தைப் பின்சென்று லோகம் கசிக்கவொண்ணாதென்னு மாந்ருசம் ஸ்யத்தாலேயேதே. *யதி ஹ்யஹம் ந வர்த்தேயம் ஜாது கர்மன்யதத்தீதீ, மம வர்த்தமாநு வர்த்தந்தே மநுஷ்யா பார்த்த ஸர்வசா, உதஸீதேயுமீமே லோகா ந குர்யாம் கர்மசேதஹம், ஸங்கரஸ்ய ச கர்த்தா ஸ்யாழபஹத்யாயிமா ப்ராஜா* என்கிறபடியே பரார்த்தமாகவிதே இவர்களுமநுஷ்டிப்பது.

.... (31)

31. இந்த கைங்கர்ய கிஷ்ட்டர்க்கு கர்ம கிஷ்ட்டரோடு சேர்த்தியில்லாமை யைச் சொல்லுகிறது—(ஸூத்ரேத்யாதி).

(மு.) 32. ஸாதநஸாத்யங்கவீக முதலும் முடிவும் வர்ணதர்மிகங் தாஸங்குத்தீகனேன்று துறைவேறிடுவித்தது.

அதாவது—ஸாதநத்தில் முதலடியான கர்மமும் ஸாத்யத்தில் முடிந்த கிலமான கைங்கர்யமும்—இந்த கெடுவாசியறிந்தவர்களை, 'கீங்கள் வர்ணதர்மிகன், கைங்கள் தாஸங்குத்திகள்' என்று உறவறுத்துத் துறைவேறிட்டுப் போகப்பண்ணிற் றென்கை. அதாவது—திருவயிந்திரபுரத்திலே, 'வில்லிபுத்தூர்ப் பகவர்' என்பா ரொருவர், எல்லாருமொரு துறையிலே அநுஷ்ட்டாரம் பண்ண, தனியே ஒரு துறை யிலே அநுஷ்ட்டாரம் பண்ணுவாராய், ஒருநாள் அநுஷ்ட்டாரம் பண்ணி மீளாநிற்கச் செய்தே இருந்த ப்ராஹ்மணர் 'ஜீயரே! எங்கள் துறையிலே அநுஷ்ட்டாரம் பண்ணவாராதொழிசிறதென்?' என்ன, *விஷ்ணுநாஸா வயம் பூயம் ப்ராஹ்மண வர்ணதர்மீண:, அம்மாகம் தாஸங்குத்தீதாம் யுஷ்மாகம் தாஸ்தீ ஸங்கதி:* என்று துறை வேறிட்டுப் போனாராய்த்து.

.... (32)

33. கீழ், (ஜாத்யாதிகளில் பேதிக்கும் தர்மங்கள் போலே. ஸூ 31) என்ற வித்தாலே ஸூசிதமான அதிகார பேதத்துக்கும் துறைவேறிட்டுப் போரும்படியான கெடுவாசிக்கும் ப்ரகாசகமான கர்ம கைங்கர்ய கிஷ்ட்டரிருவர்க்குமுண்டான ஜந்மாதி விசேஷத்தை தர்சிப்பிப்பதாகக் கோலி, ப்ரதமப் ஜந்ம விசேஷத்தைச் சொல்லு கிறது—(வேதவித்துக்கவீத்யாதி).

(மு.) 33. வேதவித்துக்களும் மிக்க வேத்யரும் ச்சந்தஸாம் மாதாவாலும் அதுக்குத் தாயாய்த் தாயினுமாயின செய்யுந்தாலும் பிறப்பிக்குமது இருவர்க்கும் சீரோஷ்ட ஜந்மம்.

அதாவது—*யேச வேதவிதோ விப்ரா:* என்கிற வேதவித்துக்களான பூர்வபாக கிஷ்ட்டர், *காயதீம் ச்சந்தஸாம் மாதா* என்கிறபடியே ச்சந்தஸ்ஸுக்களுக்கு மாதாவா

யிருக்கிற காயத்ரீயபதேசத்தாலே பிறப்பிக்குமது - கர்ம நிஷ்ட்டர்க்கு ச்ரேஷ்ட ஐம்மம். *யோசாயாத்மவிதோ ஜநா* என்கிற மிக்க வேதபரான வேத தாத்ரய வித்துக்கள்; *ருகோ யஜுர்ஷி ஸாமாநீ ததைவாதர்வணூநிச, ஸர்வாஷ்டாந்ஸிந்தஸ்ஸதம் யத்ஸாத்யதபி வாங்மயம்* என்று ஸகல வேதஸங்கரஹமாகையாலே அந்த காயத்ரிகளும் மாத்ருபூதமாய், *பெற்ற தாமினுமாயின செய்பும்* என்கிறபடியே சரீரோத்பாதிகையான மாதாமாத்ரமன்றிக்கே உஜ்ஜீவகத்துக் குறுப்பான ஜ்ஞானத்தையுண்டாக்கும் திருமந்த்ரோபதேசத்தாலே பிறப்பிக்குமது கைங்கர்ய நிஷ்ட்டர்க்கு ச்ரேஷ்ட ஐம்மமென்கை. *ஸுஹி வித்யாதஸ்ஸதம் ஜநயநீ தர்ச்சரேஷ்டம் ஜநா* என்கையாலே கேவல ஐம்மமென்னுதே ச்ரேஷ்ட ஐம்மமென்கிறது. அது வர்ணாநுகுணமான விதிநிஷேதங்களுக்கும் ததநுரூபாநுஷ்ட்டாரத்திற்கும் ததநுகுண பலப்ராப்திக்கும் உறுப்பாகையாலே அவர்களுக்கு ச்ரேஷ்ட ஐம்மம். இது ஸ்வரூபாநுரூபமான விதிநிஷேதங்களுக்கும் ததநுரூபாநுஷ்ட்டாரத்திற்கும் ததநுரூப பலப்ராப்திக்கும் உறுப்பாகையாலே இவர்களுக்கு ச்ரேஷ்ட ஐம்மம். ... (33)

34. இப்படி ச்ரேஷ்ட ஐம்மாக்களான இருவர்க்கும் நிருபகங்கள் இன்ன தென்கிறது—(அந்தணரித்யாதி).

(மு) 34 அந்தணர் மறையோடுன்றும் அடியார் தொண்டரென்றும் இவர்களுக்கு நிருபகம்.

அதாவது—*சாதியந்தணர்* *துணை நூல் மார்வினந்தணர்* தீயோம்பு கைமறையோர்* *கந்தாவன்னகை மறையோர்* என்று விசேஷண பூத சரீரத்வாராவந்த வர்ணமும், தத்ப்ரபுக்தமான வைதிகத்வமும் அவர்களுக்கு நிருபகம். *திருமாலடியார், *அணியரக்கன் திருமுற்றத்தடியார்* *திருமாலுக்காரிய தொண்டர்* *திருநாரணன் தொண்டர்* என்று ஆத்மவஸ்துவுக்கு ஜ்ஞானாதந்தங்களிற் காட்டில் அந்தரங்க நிருபகமான சேஷத்வமும் தத்ப்ரபுக்த கிஞ்சித்கரத்வமும் இவர்களுக்கு நிருபகமென்கை. ... (34)

35. கேவலம் இவையோ நிருபகம். க்ராம குலாதிவ்யபதேசங்களு நில்லையோ? என்னச் சொல்லுகிறது—(ஒருதலையிலித்யாதி).

(மு.) 35. ஒருதலையில் க்ராமகுலாதிவ்யபதேசம் குலந்தருமென்னும் மாகீற் குடிப் பழியென்று பதியாகக் கோயிலில்வாழுமென்பர்கள்.

அதாவது—கர்மநிஷ்ட்டரென்று சொல்லப்பட்ட வொருதலையில் சரீராநுபந்திகளான க்ராம குலாதிகளையிட்டு வ்யபதேசிக்கும் அந்த வ்யபதேசத்தை, கைங்கர்ய நிஷ்ட்டரான மற்றைத்தலையிலுள்ளவர்கள், *குலந்தரும்* என்கிறபடியே திருமந்த்ர வித்த பகவத் ஸம்பந்தஜ்ஞான ப்ரபுக்தமாய், *மாகில் குடி* என்று சேஷத்வ விரோதியான அஹங்காராதிகளில்லாமையாலே நிர்ஜோஷமாயிருக்கிற இக்குலத்துக்கு அவத்யகரமென்று கருதி, *வேங்கடத்தைப் பதியாக வாழ்வீர்கள்* *கோயிலில் வாழும் வைட்டணவன்* என்று பகவதந்வயமுள்ள தேசஸம்பந்தத்தை யிட்டு வ்யவஹரிப்பார்களென்கை. இது பகவத் ஸம்பந்தத்தையிட்டும் பகவதீய ஸம்பந்தத்தையிட்டும் வ்யபதேசிக்கு மதுக்குமுபலக்ஷணம். *ஏகாந்தீ வ்யபதேஷ்டவ்யோ நைவ க்ராமகுலாதிபி; விஷ்ணுநா வ்யபதேஷ்டவ்யஸ் தஸ்ய ஸர்வம் ஸ ஏவ ஹி* என்னக் கடவதிதே. ... (35)

36. இனி உபயருவதாயும் கூடஸ்ததரைச் சொல்லுகிறது—(விப்ரர்கீத்யாதி)
(மு.) 36. விப்ரர்கு கோத்ரரணஸிதரகூடஸ்தத் பரார பரரசர்ய யோதய
நாதிகன்; ப்ரபந்த ஜகூடஸ்தத் பரங்கு பரகல வதிவராதிகன்.

அதாவது—அந்தணர் மறைமயார் என்கிற ப்ராஹ்மணர்க்கு கோத்ரகூட
ஸ்தத் பரரசராகன்; கோத்ரமாவது=அபத்யஸந்ததி. *ஸந்ததி கோத்ரஜந
ருவாந் யபீஜநாத்யேன* என்னக கடவதிறே. அந்த கோத்ரந்தான் அநேகமாய்,
தத்தத் கூடஸ்ததரான வஸிஷ்ட்ட காசப்ப பரத்வாஜ வத்ஸ ப்ரப்ருதிகன் பருண்
டாகையாலே பரரசராதிகளென்கிறது. சரண கூடஸ்தத் பரரசர்யாதிகன்.
சரணங்களாவன—வேதசாகைகள்; தத்ததராயிகளையும் கௌணமாக சரண சப்தத்
தரண சொல்லக்கடவது. *சரணரப்து: கரடக்காவபாதி ராகாவிசேஷேஷ* முக்த்ய: தத்தயா
யிஷ* புருஷேஷ* கௌண* என்னையாலே. இவ்விடத்தில் சாகைகளைச் சொல்லு
கிறது. ஸர்வ சாகைகளுக்கும் ப்ரதாரப்ரவர்த்தகன் பரரசர்யனுமிருக்கச்செய்தே
யும், பின்பு தத்தச்சாகைகளுக்கு தனித்தனி ப்ரவர்த்தகரான கட கலாப கண்வாதி
களுமுண்டாகையாலே பரரசர்யாதிகளென்கிறது. ஸூத்ரகூடஸ்தத்ரகன் போதாய
நாதிகன். ஸூத்ரமாவது—கர்மா ஹஸ்ட்டாகப்ரதிபாதகமான கல்பம். *கீக்யாயம்
விஸ்கிஷ்ண* என்று தொடங்கிச் சொல்லுவருகிறவனவிலே, *கல்பேஷுஷ்ட்டநமுத்தம்*
என்றதிறே. அதுதானம் பஸவாய் தத்தக்கர்த்தகர்களான ஆபஸ்தம்பாச்சலாய
நாதிகளு முண்டாகையாலே போதாயநாதிகளென்கிறது. ஆக, இவர்கள் விப்ரர்க்கு
கூடஸ்தத் புருஷர்கள். *அடியார், தொண்டர்* என்கிற ப்ரபந்தஜனங்களுக்கு
கூடஸ்தத், *பத்ய: சீய: ப்ரஸாதேந் ப்ரபந்தஸர்வஜ்யூய ஸம்பதம், ப்ரபந்தஜகூட
ஸ்தத் ப்ரபத்யே ஸ்ரீபரங்குரம்* என்கிற மமமாழ்வார் திருமங்கையாழ்வார் தொடக்க
மான ஆழ்வார்ச ஸ்ரீம எம்பெருமானார் முதலான ஆசார்யர்களுமென்கை. கூடஸ்தத்
ராகிஞர்—மூலபுத்திறே உபதேசா ஹஸ்ட்டாகவகனாலே ப்ரபந்திமார்க்கத்தைத்
கூடப்பெறத்தி வஸர்த்தவர்க ளாகையாலே இவர்களை ப்ரபந்தஜகூடஸ்தத்ரக
ளென்கிறது.

37. இனி இரண்டிலுக்கும் ப்ராஹ்மண்ய வைஷ்ணவத்வ ஸித்திவேறு
வியமங்களை தர்சிப்பிக்கிறார்—(அத்யயநேத்யாதியால்).

(மு.) 37. அத்யயநஜ்ஞாந நுஷ்டாதங்களாலே ப்ராஹ்மண்யமாகிருப்போலே
சந்தங்களாயிமுமறியக் கற்றவர்களுக்கும் வைஷ்ணவத்வஸித்தி.

அதாவது—*ஸ்வாத்யாயோத்யேதவ்ய:* என்கிறபடியே ப்ரதமம் வேதத்தை
ஆசார் யோச்சாரண நூச்சாரணமுதேக அகாராசிக்ரஹணம் பண்ணுகையாசிற
அத்யயநத்தைப்பண்ணி மீமாம்ஸாச்சாவணாதிகளாலே ததர்த்தஜ்ஞாநம் பிறந்து
ததநுருபமான அதுஷ்டாகமுண்டானால் ப்ராஹ்மண்யம் ஸித்திக்குமாபோலே,
சந்தங்களாபிம் என்கிறபடியே சந்தேதாநுபமாய் ஸஹஸ்ரசாகையாசிருக்கிற
திருவாய் மொழியை, *அறியக்கற்று வல்லார் வைட்டணவர்* என்கிறபடியே,
அத்யேதவ்யம் த்விஜசுதேஷ்டை: வேதருபமீதம் க்ருதம் என்கிற ப்ரகாரத்திலே ஆசார்
யோச்சாரண நூச்சாரணமுதேக அப்பஸிக்கையாசிற அத்யயநத்தைப்பண்ணி,
உபதேசமுதத்தாலே ததர்த்தஜ்ஞாநம் பிறந்து ததநுருபமாக அதுஷ்டடிக்கவும்
வல்லரானாலாய்த்து வைஷ்ணவத்வம் ஸித்திப்பதென்கை.

38. அந்த வேதாத்யயநாதிகளுடைவர்களுக்கு இந்த வேதாத்யயநாதிகள்
இல்லாதவளவில் வைஷ்ணவத்வாஸித்தி யொழிய ப்ராஹ்மண்யஹாமி இல்லையே
யென்னச் சொல்லுகிறது (இந்தனியாதி)

(மு.) 38. இத்தவுட்பொருள் கற்றுணர்ந்து மேலத்தலைபொருளாகாதா? அயந்நுப்பேதிமாரெனது உத்பத்திக்குபீக்கும்.

அதாவது—*மிக்கவேதியர் வேதத்தினுட்பொருள்* என்று உபநிஷத்துவாய்மான இந்த த்ரானிடவேதார்த்தத்தை, *கற்றுணர்ந்த மேலத்தலைமறையோர்* என்கிறபடியே ஆசார்யோபதேசமுதேச கற்றறிந்து உத்கருஷ்டரான வேதாந்திகளாகாதா? *அயந்நுப்பேதிமார்* என்று, வேதாத்மயபரபோஜனம் ஈசுவரனை யுள்ளபடியறிந்து ஸ்வரூபாநுரூப புருஷார்த்தம் கைங்கர்ய மென்றிருக்கையாபிருக்க இந்த ஜ்ஞாநாபாவத்தாலே நாலு வேகங்களையும் அதிகரித்திருக்கச்செய்தே அந்த வேதத்தினுட்கு தங்களுக்கு ஒட்டின்று அதுக்கு அசனானவர்களென்று அறுதிபிட்டு, *விஷ்ணுபத்தி விஷிந்தா ய: ஸ்வரஸித்தாரித்தவேதயபி, ப்ராஹ்மணயம் தன்ய தபவேத் தஸ் யோத்பத்தி திருப்பதாம்* என்கிறபடியே இவர்கள் ப்ராஹ்மணரலென்று உத்பத்தி ஆராயப்படுமென்கை. *ய: புத்ர: பிதாம் தவேஷ்டி தம் வித்யாதத்யதேதஸம், யோ விஷ்ணும் ஸததம் தவேஷ்டி தம் வித்யாதத்யதேதஸம்* எனனக்கடவதிதே. ஆக, (கர்ம கைங்கர்யங்கள்) என்று தொடங்கி இவ்வளவாக இரண்டும் இன்னதுக்கனுகுண மென்றும், இவற்றுக்கு ப்ரோக-ஆசார்ய-விஷயபேதங்களும் இவற்றின் ஸாதாரண ஸாதாரணநவமம் அஸாதாரணநவயத்திம் ஸாதாரண கிஞ்ஞத்தியும், கைங்கர்ய கிஷ்ட்டர்க்கு கர்மகிஷ்ட்டரோடு பொருந்தாமையும், அனக்கடியான இருவருடையவும் ஜம்மகிருபககூடந்தபேதங்களும், இருவர்க்கும் ப்ராஹ்மணய வைஷ்ணவத்வ விரித்தி வேறுககளும் த்ரானிடவேதார்த்த ஜ்ஞாநாபாவத்திம் ஸ்வாதீதவேதாந்வயராய் கிஷ்ட்டத்வபுத்தியர்ஹாரம்படியும் சொல்லிற்று. .... (38)

39. இனிமேல், *சந்தங்களாகிரம்* என்று திருவாய்மொழிக்குச் சொன்ன வேதத்வத்தை ஸாதிககக்கோலி ப்ரதமம் ஏவம்விதாநிநுப்பதொரு வேதமுண்டோ வென்கிற சங்கைக்குப் பரிஹாரம் பண்ணுகிறார்—(வெஷ்டிகத்தியாதிமால்)

(மு.) 39. எவ்வுகைத்தெவ்வெவையுமென்கையாலே வேதம் பஹுவிதம்.

அதாவது—*ஒதுவாரோத்தென்னை மெவ்வுகைத்தெவ்வெவையும்* என்கையாலே வேதமானது அத்யேதாக்களினுடைய பேதத்தாலும் லோகபேதத்தாலும் பஹுவிதமாகிருக்குமென்கை. ஆகையால் அதிலே இதுவும் ஒருவிதமென்றுகருத்து.

40. ஆனால் ஏதபாஷையாபிருக்க வேண்டாவோ? ஸம்ஸ்க்ருதமும் த்ரானிடமுமாய் அத்யேதாந்யம் பேதித்திராகின்றதென்னச் சொல்லுகிறது—(இதீவித்யாதி.)

(மு.) 40. இதில் ஸம்ஸ்க்ருதம் த்ரானிடமென்கிறபீக்கு ருகாதிபேதம்போலே.

அதாவது, இப்படி பஹுவிதமான இவ்வேதத்தில் 'ஸம்ஸ்க்ருதவேதம், த்ரானிடவேதம்' என்கிற பிரிவு, ஸம்ஸ்க்ருதம்சத்தன்விதி ருக்வேதம், யஜுர்வேதம், ஸாமவேதம், அதர்வணவேதம் என்கிறபிரிவுபோலையென்கை. இத்தால் வேதாநி ஒன்றுகிருக்கச்செய்தே ஸம்ஸ்க்ருத பாஷாநுபமானவதுதன்னிலே ருகாதிருபேண பைபடியாகப்பிரித்தாப்போலே பாஷாபேதேதவும் இப்படி பிரித்திருக்கு மென்றபடி.

41. அப்படி சொல்லாமோ? ஸம்ஸ்க்ருதபாஷைபோலே த்ரானிடபாஷை அநாதியன்றே, ஆகஸ்த்யமன்றோவிது? என்னச்சொல்லுகிறது—(செத்திதத்தவித்யாதி).

(மு.) 41. செத்திதத்த தமிழோகையாலே ஆகஸ்த்யமு மநாத்.

அதாவது—*செத்திதத்த தமிழோகை வடசொல்லாகி* என்று ஸம்ஸ்க்ருதத்தோடே ஸஹபடிதமும் ப்ரதமோக்தமுமாகையாலே ஆகஸ்த்ய ப்ரகாசிதமான மாத்ரம் கொண்டு ஆகஸ்த்யமென்று சொல்பபடுகிற த்ரானிடமும் அநாதியாயுள்ள தென்னை. இத்தால் அநாதித்வம் ஸம்ஸ்க்ருத த்ரானிடஸாதாரண மென்றதாய்த்து. .... (41)

42. ஆனால், அந்தபாஷை அநாதியாகிறது; திருவாய்மொழிக்கு வேதத்வ ப்ரகாசகமான வசமுண்டோ வென்னச் சொல்லுகிறது—(வடமொழிசித்யாதி.)

(மு) 42. வடமொழிமறையென்றது தென்மொழிமறையை நினைத்தே.

அதாவது—'மறை' என்று கேவலவேதவாசி சப்தத்தாலே சொல்லவமைத் திருக்க, *வடமொழிமறை* என்று ஸம்ஸ்க்ருதவேத மென்றது—த்ராவிடவேதமு முண்டென்று நினைத்திறையென்கை. ப்ரதிகோடியில்லாதபோது இப்படி விசே ஷிக்கவேண்டியதில்லைதேறெ யென்றுகருத்து. .... (42)

43. ஆனால் அந்த வேதத்துக்கு அங்கோபாங்கங்களுண்டான வோபாதி இதுக்கும் அவையுண்டோவென்னச் சொல்லுகிறது—(வேத சதுஷ்டயேத்யாதி.)

(மு) 43. வேதசதுஷ்டயங்கோபாங்கங்கள் பதினாலும்போலே இந்நாலுக்கும் இருத்தமிழ்நூற்புலவன்புலவனாரும் மற்றையென்மீ நன்மாடிகளும்.

அதாவது—ருகாதிலேத சதுஷ்டயத்துக்கும் சேஷாவ்யாகாரண திருத்தச்சந்த: கம்பஜ்யோதிஷங்களாகிற ஆறங்கங்களும் மீமாமஸாந்யாய புராணதர்மசாஸ்த்ரத்பு பாங்கங்களெட்டுமாயிருந்துள்ள பதினாலும்போலே இந்த த்ராவிடவேத சதுஷ்ட யத்துக்கும், *இருந்தமிழ்நூல்புலவன் ஸங்கையாளன்* என்று ஒருவரால் கரைகாண வெண்ணாதபடி யிருக்கிற த்ராவிடவேதசாஸ்த்ரத்தைக் கரைகண்ட ஜ்ஞாநாதிக யத்தைபுடையரான திருமங்கையாழ்வாருடைய *கலியன் வாயொலிசெய்த பனுவல்* என்று சாஸ்த்ரரூபமான ப்ரபந்தங்களாரும், மற்றையாழ்வார்கள் எண்மருடையவும் விஸக்ஷணமான ப்ரபந்தங்களுமென்கை. (சன்மாடிகன்) என்றது *கயகின்றன் மடிகை* என்று முதலாழ்வார் ப்ரபந்தத்தி லுருவிச்செய்தது எல்லா ப்ரபந்தத்துக்கு மொகருமென்று நினைத்து.

பொய்வின்ற ஞானமும் இத்யாதியாலே ஸ்வரூபனிரோதியாய் வந்தேறி யான தோஷங்களை முதலடியிலே பேசினுப்போலே, ப்ரதமத்திலே, *வாடினேன்* இத்யாதியாலே ஸ்வரூபத்துக்கு வந்தேறியான தோஷங்களைக்கண்டு சொந்து பேசுகையும், பகவத்ப்ராவண்யப்ராகர்யமும், அதில் அர்ச்சாவதாரத்திலுற்றமும், கலையுந் பிரீவும் மாறி மாறி வருகையும், அந்யாபதேசப்பேச்சும், அதுதன் னில் ராத்ரீவ்யஸம், தாதப்ரேஷணம், அதுகாரம், மடலெடுக்கை, தோழி தாய் மகள் என்னுமவஸ்த்தாத்ரயாபத்திகளும், இந்த்ரியபயாக்ரோசம், ஈச்வரஸ்வாதந்த்ரீயபயம், அஸக்ருத்ப்ரபத்திகாரணம், ஆர்த்தியினுடைய கரைபுரட்சிகளும், பாதுக்காஸ ஹிஷ்ணுதையாலே பலகாலும் ஹிதம் சொல்லுகையும் தொடக்கமான கட்டளை யாலே மற்றையாழ்வார் ப்ரபந்தங்களிலும்காட்டில் இப்ப்ரபந்த சதுஷ்டயார்த்த ஜ்ஞாபகமாயிருக்கையாலே திருமங்கையாழ்வார் ப்ரபந்தங்களை இதுக்கு அங்கங்க ளான்கிறது; மற்றையாழ்வார் ப்ரபந்தங்களும் ஏததர்த்தாநுஸாரிகளாய், இதிலர்த்த நிர்ணயத்துக்கு உறுப்பாயிருக்கையாலே இதுக்கு உபாங்கங்களென்கிறது. ஆக, *நீக்ஷயாம் வீணகீக்ஷா பதஸமதீகமோ வ்யாக்ரீயா நிர்வசோப்யாய் சத்தச் சத்தச்சிதௌ ஸ்யாத் கமயதி ஸமயம் ஜ்யோதிஷம் ரங்கநாத, கல்பேநுஷ்டாந முத்தம் ஸ்யுதித கமிதயோர் ந்யாய மீமாயின்யோஸ் ஸ்யாதர்த்தவ்யக்தி: புராணஸ்மருதிஷ = தத்துகாஸ் த்வாய் விசித்வந்தி வேதா:*

என்கிறபடியே அவை அந்த வேதசதுஷ்டயத்துக்கும் உபகாரகங்களா யிருக்குமாபோலே இவையும் கீழ்ச்சொன்னபடியே இந்த வேதசதுஷ்டயத்துக்கும் உபகாரகங்களாயிருக்கு மென்றதாய்த்து. .... (43)

44. வித்யாந்தரங்களில் வேதத்துக்குண்டான ஆதிக்யம் இதுக்குமுண்டோ வென்னச் சொல்லுகிறது—(ஸகவேத்யாதி.)

(மு.) 44. ஸகலவித்யாதீவேதம்போலே இதுவும் திவ்யப்ரபந்த ப்ரநாதம்.

அதாவது—*அங்காதி வேதாச் சத்வாரோ மீமாம்ஸா ந்யாயவிந்தா;*, புராணம் தர்ம சாஸ்திரஞ்ச வித்யா ஹ்யேதாச் சதுர்தக* என்று ஸஹபடிதமாயிருக்கச்செய்தே ஸ்வரங் கோபாகங்களான ஸகலவித்யைகளிலும் ஸ்வவைபவத்தாலே மேலாயிருக்கும் வேதம் போலே திவ்யப்ரபந்த கண்களில் ஸஹபடிதமாயிருக்கச்செய்தே ஸ்வரங்கோ பாகங்க்களான ஸகல திவ்யப்ரபந்தங்களிலும் ஸ்வவைபவத்தாலே இதுவும் மேலா யிருக்குமென்கை. .... (44)

45. ஆனால், அந்த வேத வைபவத்துக்கு உடலான சாஸ்த்ரத்வ பகவதாஜ்ஞாநாத்வ கிரீகோஷத்வ ச்ருதித்வ ஸத்யத்வாநாதிதிதநத்வங்கள் இதுக்குமுண்டோ வென்னச் சொல்லுகிறது—(வேதநுவித்யாதி.)

(மு.) 45. வேதநால் இருந்தமிழ்தால் ஆங்குயாண வசையி லேதமில் கருதி
சேவிக்கினிய ஒதுகின்றதுன்மை பொய்யில்பாடல் பண்டைநிற்கும்
முந்தையழிவிலாவேன்றும் லக்ஷணங்களொக்கும்.

அதாவது—*வேதநால்* என்று அதனை வேதசாஸ்த்ர மென்றபுர்போலே இத்தையும், *இருந்தமிழ்தால்* என்று பெரிய த்ராவிடசாஸ்த்ர மென்கையாலும் அதனை *ச்ருதிஸ் ஸ்மருதீ மமைவாஜ்ஞா* என்று பகவதாஜ்ஞாநாபாகச் சொன்னாப் போலே இத்தையும் *ஆணையாயிரம்* என்று ததாஜ்ஞாநாபாகச் சொல்லுகையாலும், அதனை, *வசையிலே நான்மறை* என்று விப்ரஸம்பாதி தோஷரஸித மென்றப் போலே இத்தையும், *வதமில்லாயிரம்* என்று கிரீதோஷமாகச் சொல்லுகையாலும் அதனை, *கடர்மிருகருதி* என்று *ச்ருயதே இதி ச்ருதி* என்கிறபடியே பூர்வபூர்வோச் சாரண க்ரமத்திலே ச்ரவணேநத்ரியத்தாலே க்ரஹிக்கப்படுமதாகச் சொன்னபுர போலே இத்தையும், *சேவிக்கினிய செஞ்சொலலே* என்று ச்ரவணமாகச் சொல்லுகையாலும், அதனை *வேதநாலைநாதுகின்றதுன்மை* என்று—சொல்லு மதி ஸொருபொய்யில்லை பென்றபுர்போலே இத்தையும், *பொய்யில்பாடல்* என்று அஸ்தபகந்தரஸிதமென்கையாலும், அதனை, *பண்டைநான்மறை* கிற்கும் நான் மறை* என்று அநாதியாகவும் மேல் அழிவில்லாததாகவும் சொன்னாப் போலே இத் தையும், *முந்தையாயிரம், *அழிவில்லாவாயிரம்* என்று அநாதியாய் அழிவற்றிருக்கு மதாகச் சொல்லுகையாலும் இந்த லக்ஷணங்களெல்லாம் இரண்டிகளு மொக்கு மென்கை. .... (45)

46. ஆனால் அந்தவேதம்போலே இதுவும் அஸ்மருத கர்த்ருகமாயிருக்க வேண் டாலோ? ஆழ்வார் இதுக்கு கர்த்தா வென்கையால் கித்யத்வாபெனருஷேயத்வங்கள் கூடாதியென்னச் சொல்லுகிறது—(சொல்லப்பட்டவித்யாதி.)

(மு.) 46. சொல்லப்பட்டவென்றவிதில் கர்த்துத்வம் ஸ்மருதி அதனை ஸ்வயம்பு
படைத்தானென்றதுபோலே.

அதாவது—*சடகோபன் சொல்லப்பட்டவாயிரம்* என்று இதில் ஆழ்வாருக்குச் சொன்ன கர்த்துத்வம், *அநாதீதநா ஹ்யேஷா வாருதஸ்ருஷ்டா ஸ்வயம்புஷா* என்று ஸ்மருதி அந்தவேதத்தை ப்ரஹ்மா ஸ்ருஷ்டித்தா எனன்று சொன்ன வேதபாதி பென்கை. ஸ்வயம்பூஸ்ருஷ்டித்தா எனன்னுதே (படைத்தான்) என்றது, *முன்னம் திசைமுகனைத்தான் படைக்க மற்றவனும் முன்னம் படைத்தான் நான்மறைகள்* என்ற ஆழ்வார்ஸூக்தியையும் தர்சிப்பிக்கைக்காக, அநாதிதிதமான ஸந்தர்ப்பம் ப்ரஹ்மானின் வாக்கிலின்றும் ஆவிர்ப்பவித்தமாத்ரங்கொண்டு ப்ரஹ்மாவாகு அதில் சொன்ன கர்த்துத்வத்தோபாதி இதிலும் ஆழ்வார்க்குச் சொன்ன கர்த்துத்வமாக யாலே இத்தால் இதின் கித்யத்வாபெனருஷேயத்வஹாதி வாராதென்று கருத்து. (46)

47. பூர்வஸந்தர்ப்பப்பிரக்ரியையை இவர் தர்சனம் பேசினதேயுள்ளதென்னுமிடத்தை அறிவிக்கிறார்—(நால்வேதமித்யாத்யாயம்)

(மு.) 47. நால்வேதங்கண்ட புராணரீஷி மந்திரங்களைப் போலே இவரையும் ரீஷி முநி கவி யென்னும்.

அதாவது—[நால்வேதங்கண்ட புராண ரூஷி] *நால்வேதங்கண்டாரணை* என்பது படி ஈசுவரன் தானடியில் செய்தாப்போலே நாலு வேதங்களையும் ஸாக்ஷாத் கரித்து, *அஷ்டாதசபுராணநாம் கர்த்தா ஸத்யவத்யை* என்றிறபடியே அஷ்டாதச புராணங்களினுடைய ஆறுபூர்வியையும் தர்சித்துச் சொன்ன வேதவ்யாஸ பகவானைச் சொல்லுகிறது.

நால்வேதங்கண்டான் என்கிறவிடத்தில் ஸ்வேதா, பேண வின்னு தர்சித்தமைபன் றிக்கே வ்யாஸரூபேண வின்னு தர்சித்தமைதன்னைச் சொல்லுகிறதென்று இவருக்குக் கருத்தாகவுமாம். *ஸங்கீர்ணபுத்தயோ தேவா ப்ரம்மரூபா புரஸ்ஸரா:*, சரண்யம் சரணம் ஜகமு: நாராயணமநாமயம். தைரீ விஜ்ஞாபிதகார்யாக்து பகவாத் ப்ருஷோத்தம: அஷதீரீனா மஹாயோக் ஸத்யவத்யாம் பராபராத்* என்றும், *க்ருஷ்ண த்வையநம் வ்யாஸம் வீத்தி நாராயணம் ப்ரபு:*, என்றும் பகவதரவேசாவதாரதயா பகவான் தானாகச் சொன்னக்கடவதிறே.

இப்படியிருந்துள்ள பூரீவேதவ்யாஸபகவானே வேதங்களின் பூர்வஸந்தராத் தாறுபூர்வியை தர்சித்துச் சொன்னபடியானே, *தர்சனாத் ரூஷி:*, மககரீரோ முநி:*, கவி:*, கராம்ததர்சீ* என்கிறவர்த்தங்களை வினைத்துக்கொண்டு, *ச்ருயதாம் ஸிம்ஹநாதோயம் ருஷே ஸ்தஸ்ய மஹாத்மத:*, தர்மே சரீத்தேதகாமே ச மோஷே ச பரதர்ஷப* என்றும் *ஏவம்விதம் பாரதம் து ப்ரோக்தம் யேந மஹாத்மநா, ஹேயம் நாராயணம் ஸாக்ஷாத் வ்யாஸரூபீ மஹாமுநி:*, என்றும் *ஸாக்ஷாத்ஸாக்ஷாத் பாவயமாந: கவிமுக்த்யா பராபரியா* என்றும் ரூஷி முநி கவி என்றும் சொல்லிற்றிறே. மந்தரதர்சிகளானவர்களை பூர்வஸந்தர ஸந்தர்ப்பத்தை ஸாக்ஷாத்கரித்துச் சொன்னவர்களென்னுமிடம் தோற்ற *நம ருஷிப்யோ மந்தர கர்த்தப்ய:*, என்றும், *பகவாத் சேஷநகமுநி:*, என்றுமித்யாதிகளிலே ரூஷி முநி என்று சொல்லிற்றிறே இவர்கள் விஷயத்திலும் கவிசப்தப்ரபோக முண்டாகில் வந்த ஸ்த்தலங்களிலே கண்டுகொள்வது.

ஆக இப்படி இவர்களைச் சொன்னாப்போலே த்ரானிடமானவிதின் பூர்வஸந்தராத் தாறுபூர்வியை ஸாக்ஷாத்கரித்துப் பேசின இவ்வாழ்வாரையும் *ருஷிம் ஜுஷாமஹே க்ருஷ்ண த்ருஷ்ண தத்வமீவாதீதம், ஸஹஸ்ராகாம் யோத்ராஷித் த்ரானிடம் ப்ரஸ்ராமம் லீதாம்* என்றும், *சடகோபமுநிம் வத்தே சடதாம் புத்திதுஷகம், அஜ்ஞாதாம் ஜ்ஞாத்ருதகம் தீர்த்தீனி முஹம்ஸ்யம்* என்றும், *உலகம் படைத்ததான் கவியாஸினேற்கு* என்றும் முன்புண்டான ஸந்தர்ப்பத்தை தர்சித்தப் பேசினவரென்னுமிடம் தோற்ற ரூஷி யென்றும் முனியென்றும் கவியென்றும் சொல்லுமென்கை. .... (47)

48. இன்னமும் இதனுடைய அகாதித்வ ஸௌசகமான தொன்றை தர்சிப்பிக்கிறார்—(படைத்தானித்யாதி).

(மு.) 48. படைத்தான்கவி யென்றபோதே இதுவும் யதாபூர்வகல்பநாமே.

அதாவது—*உலகம் படைத்ததான்கவி* என்கையாலே *ஒன்றியென்றி யுலகம் படைத்தான்* என்கிறபடியே ஒருப்பட்டொருப்பட்டு மேன்மேலும் (லோக ஸ்ருஷ்டியைப் பண்ணுமிடத்தில், *ஸூரியாதீதமஸேன தாதா யதாபூர்வ மகல்பயத்* என்கிறபடியே ஸ்ருஷ்டி தோறும் சந்த்ரஸூரியாதிஸகை பதார்த்தங்களும் யதாபூர்வ கல்பமாய் வருமாபோலே த்ரானிடவேதமான இப்ப்ரபந்தமும் ஸ்ருஷ்டிதோறும் யதாபூர்வ கல்பமாய் வருமென்று தோன்றுகிறதென்கை. ... (48)

49. ஏவம்புதமானனித பகவத்ப்ராஸாதத்தாலே ஆழ்வாருக்கு எத்தித்த ஆழ்வார் ப்ராஸாதத்தாலே இவ்வுருளுளாளர்களு உபஜீவ்யமாய இவரைட்டு நீருடிக் கும்படியானுமைய எந்ருஷ்டாதமாக வருளிச்செய்குரர்—(உறக்கமீத்பாதியால்).

(19) 49. உறக்கத்தடைக் கொண்டபின்னி மறைநான்துணர்ந்த தங்களப்பினேடே
யோதின சத்தச்சதுழகன் என்கனந்த வெண்புரிநால் மாறு தீத்த
துன்னுந் காமனுடவிருக்கிவந்து ஜ்யேஷ்ட புதராத்தனக்கு மறை
பயத்தாப்போலே ஆதுமிக் காத்தெந்தையான வாய்புதனப்பன் பிரம
குதுவாய் இராப்பகம் முன்னொக்க கற்றனபேயென்றவிவரும் நாவிலும்
நன்னமையானென்று மேதவன்விராக்கடைக் கன்மின்களென்று சொல்
பயிற்ற, வேதம் ஒதுவாரோத்தாவையான ஆதர்வனுக்கிப்போலே
இதுவும் பேர்பெற்றது.

அதாவது—*உன்னம்போகத்துறக்கம் தடைக்கொண்ட பின்னி* என்கிற
படியே எம்மொருதொமயத்தில் காமநுப விபாகாரஹமாய எதவன்த்தமாய்க் கிடந்த
வித்தை எந்ருஷ்டிகாலம் வந்தவாற விபக்தமாகவி மறைநாதி ளகல தத்வங்கனியும்
அண்டத்தையும் எந்ருஷ்டித்து சதுர்முக எந்ருஷ்டிக்கு முன்னாக ஏகார்ணவத்திலே
“இவை கல்வதியாய்க் கரைசேருமிரகேதோ” என்று அநுஸந்திகையாகிற
யோகவித்னையைச் செய்தவனத்தாய், *உணர்ந்தாய் மறைநான்கு* என்கிறபடியே
என்பத்ப்புத்த ந்யாயத்தாலே எம்மொருதமாய்க்கிடந்த வது வேதங்கனியும்
ஆதபூர்வத்தப்பாதபடி உமரித்த *இசைமுகனார் தங்களப்பன்* என்கிறபடியே தனக்கு
ஐகனான ஸர்வேவச்வரனோடே, *யோவை வேதயர்க்குப் ப்ரஹ்மேந்த தம்மம்* என்கிற
படி ஒதின *சத்தச் சதுரமுகன்* என்கிறபடியே சத்தனான கிருபகமாகவுடைய
சதுர்முகன், *சைங்கலத்த செஞ்சடை* வெண்புரிநால்மார்வன் *மாணசியதஞ்ஞடைய
வர்* பிறர் மனை திரிதந்துண்ணும் *காமனுடல் கொண்டதவத்தார்* இருக்கிவந்து
திருமொழிவா பெண் தோலிசர்* என்று கித்பன்வாரோபவித கருஷ்ணஜிதநாரண
பிஷாக்கப்போலு இத்தரியலுப எதாத்யபரத்வங்களான ப்ரஹ்மசாய எகாண
யுத்தனாய், *ப்ரஹ்மண: புதராய் ஜ்யேஷ்டராய்* என்கிறபடியே தனக்கு ஜ்யேஷ்ட
புத்ரனான ருத்ரன் முதலானார்த்தும், *சாணமறைபயத்த* என்கிறபடியே புருஷார்த்த
ததுபாய ஜ்ஞானஸாதகமான வேதத்தை ஒதுவித்தாப்போலே, *ஆதமிககாளத்
தெத்தை* என்று *ஒன்றும் தேவும்* இத்தாதிப்படியே ஒன்றுமிக்நாத எம்மொரு
காலத்திலே காமநுபங்கனா இத்தவேவாபாதி எத்தையுமிழந்துபோகாமே எந்தையான
முறைபாலே தன் மேலே ஏறிட்டுக்கொண்டு கோக்கி மீனவும் காணுதிகளைத் தந்து
ஜ்ஞானிகாஸத்ததப் பண்ணின் *வாய்புதனப்பன்* என்கிற வாய்த்த காரண
பூதனான உபகாரகன் *பீதகவாடைப்பிராலார் பிரமசுருவாகி* என்கிறபடியே தானே
ஆசார்யனாய், *இராப்பகலேதுவித்து* என்கிறபடியே நிவராத்ரன்பாகமற, *என்
முன் சொல்லும்* என்கிறபடியே முன்னுருச் சொல்ல, *நிருநாமச் சொல்கறறன்மே*
என்று அநுச்சாரணம் பண்ணினென்னு இப்படியே அவனோடே ஒதினவிவரும்,
காலினால் கலிற்றின்பெய்தினென் என்று தெர்டங்கி, *குருசுரம்பி பாவினின்
விசை பாடித்திரிவன்* என்று ஸ்வாசார்ய ப்ரேமத்தையும், *கன்மையால் மிக்க
கான்மறைபாளர்கள் புன்மையாகக் கருதும்படியான என்கை *அன்னையாயத்தனாய்
என்கை ஆண்டிதம் தன்மையான் சடகோபன்* என்று க்ருதஜ்ஞதைய முன்னட்
டுக்கொண்டு, *ஒதவன்விராக்கன்* என்று இத்தை அப்யஸிக்கவல்ல உபகாரகரென்
னுப்படி சாததாபூர்வமாக ஒதும் ஸ்ரீமதாரகனிகள் போல்வாசா, *கன்மின்க
னென்றுந்நாம யான்* என்கிறபடியே “இத்தை அப்யஸிப்புகோள்” என்று
சொல்லி *சொல்பயிற்றிய* என்கிறபடியே இச்சப்ததா அப்யஸிப்பிக்க, வேத
மரணது *ஒதுவாரோத்த* என்று அத்யேதாக்கனையிடு குபிக்கப்படுமதானை
யாலே ஆதர்வணம் தைத்திரியம் காண்வம் என்று போபெற்றப்போலே இவர்

இதுக்கு ப்ரத்யாக்ஷேதாவானது கொண்டு இதுவும் *சடகோபன்சொர* என்று பேர்பெற்றதென்கை. ஆக (அத்யாய. சூ. 37) இத்யாதிவாக்யத்தில் 'சந்தங்க ளாயிரம்' என்று ப்ரஸ்துதமான திருவாய்மொழியின் வேதத்வத்தை (உவ்வுகைத்து சூ. 39) இத்யாதிவாக்யம் தொடங்கி இவ்வளவாக ஸாதித்தாராய்த்து. ... (49)

50. திருவாய்மொழி ஒன்றுக்குமன்றே வேதத்வம் ஸாதித்தது; இவருடைய ப்ரபந்தங்கள் நாலுக்குமொக்குமீறே. ஆகையிறே, (வேதசதுஷ்டய. ஸு. 43) இத்யாதிவாக்யத்தில் இவர்ப்ரபந்தங்கள் நாலையும் நாலு வேதத்தினுடைய ஸ்தானே யாக வருளிச்செய்தது. அதில் எந்த ப்ரபந்தம் எந்த வேதத்தினுடைய ஸ்தானத்திலே பென்னவருளிச்செய்கிறார்—(இயற்பாவித்யாதி).

(மு) 50. இயற்பா மூன்றாம் வேதந்யாயம்போலே; பண்ணார்பாடல் பண்புரை யிசைகொள் வேதம்போலே.

அதாவது—இயற்பாவான திருவிருத்தம் திருவாசிரியம் திருவந்தாதி யென்கிற ப்ரபந்தங்கள் மூன்றாம்—அடைவே ருக் யஜுர் அதர்வணங்களாகிற மூன்று வேதத்தினுடையவும் ஸ்தானத்திலே; *பண்ணார்பாடல்* என்று பண்ணோடே சேர்ந் திருந்துள்ள இசையைமுடைய திருவாய்மொழி, *பண்புரைவேதம்* என்றும், *இசை கொள்வேதம்* என்றும் பண்ணையும் இசையைமுடைத்தான ஸாமவேதம்போலே பென்கை. வ்யாக்க்யாணங்களில் "பண்புடைவேதம்" என்றொழிய "பண்புரை வேதம்" என்று பாடமும், இசைகொள்வேதம்" என்கிறதாக்கு ஸாமவேத பரத்வமும் கண்டதில்லையோயாகிலும், ஆப்ததமரான இவர் இப்ப்ரபந்தத்திலே இப்படி வருளிச் செய்கையாலே இப்படியும் கொள்ளவேண்டும். அப்போதைக்கு அவ்வவஸ்தலங் களில் ஸாமவேத வைலக்ஷணயத்தைகப்பற்ற இத்தைச் சொன்னதேயுள்ளது. மற்றையவற்றுக்கும் இது உபலக்ஷணமென்று கொள்ளக்கடவது.

(பண்புரைவேதம்) என்றது—பண்ணார்புரைத்திருக்கிற வேதமென்றதாய் அப்பண்ணுக்காச்ரயமான வேதமென்றபடி. "இசைகொள்வேதம்" என்றது இசையை முடைத்தான வேதமென்றபடி. *பண்ணார்பாடல்* என்று திருவாய்மொழி பண்ணையும் இசையைமுடைத்தாகையாலே ஸாமவேதத்துக்குப் பண்ணும் இசையு முண்டென்னுமிடம் அறிவிக்கைக்காக வாய்த்து ஸாமவேதபரமான சந்தைகள் வேண்டுவதுண்டாயிருக்க இவற்றை இப்போது இவரெடுத்தது. .... (50)

51. ஆனால் அந்த சதுஷ்டயத்தில் ருக்கு ஸாம ரூபேண விஸ்த்ருதமாமாகாரம் இங்குமொக்குமோ வென்னுமாகாங்கைகையிலேயருளிச் செய்கிறார்—(ருக்ஷித்யாதி).

(மு.) 51. ருக்கு ஸாமத்தாலே ஸாமாய் ஸ்தோபத்தாலே பரம்புமாபோலே சொல்லார் தொடையல் இசை கூட்ட அமர்கவையாயிரமாயிற்று.

அதாவது—ஸாமஸங்க்ரஹமான ருக்கானது ஸ்வவிவரணமாய், *ருசஸ் ஸாம ஸா:* என்கிறபடியே தனக்கு ஸாமாயிருந்துள்ள காக ரூபமான ஸாமத்தாலே ஸாஸஹிதமாய் *ஹாவு ஹாவு ஹாவு* இத்யாதியான ஸ்தோபத்தாலே விஸ்த்ருத மாமாபோலே ருக்வேதஸ்தானேயாயிருக்கிற *சொல்லார் தொடையலான திருவிருத் தம் நூறு பாட்டும், *இசைகூட்டி* என்கிறபடியே இசையிலே கூட்டினவாறே ஸாம வேதஸ்தானேயாய், *அமர்கவையாயிரம்* என்கிறபடியே ஸாமாயிருந்துள்ள வாயிரம் பாட்டாகப் பரம்பிறற்றென்கை. ... (51)

52. இனி இந்த ஸாமந்தான் அநேகவிதமாகையாலே இது எந்த ஸாமத்தோ டொக்குமென்ன வருளிச் செய்கிறார்மேல்.

(மு.) 52. சந்தோகனென்று ஸாமத்யமாகாமல் முதலிலே பிரித்து யாழ் பயில் காநஸ்வரூபியைப் பாடையாகியென்று விசேஷிக்கையாலே வேதகீதச் சாமி நானென்ற ஸாமத்தோன்ற உத்த ப்ரணவத்தை ப்ரதமத்திலே மாருடிச் சாமகதிமுடிவாகத் தொண்டர்க்கமுதென்ன தேவாந்நமாக்கி மனாகோஷநல்வேத வெளிப்பாலே மஹாத்யயநமென்னப் பாடுகையாலே இதைச் சந்தோக்யஸம மென்பார்கள்.

(சந்தோகனென்று ஸாமத்யமாகாமல் முதலிலே பிரித்து) அதாவது—*சாமவேத கீதனாய், *சாமியப்பன், *ஸாமவேதோதாஸமி* என்று அபியுக்தரும் அவன்தானும் சொன்ன ஸாமம ஸாமாந்யமாகாமல், *சந்தோகன் பெளழியன் ஐந்தழிலாம்பு னைத்திரியன் சாமவேதி* என்கிறவிடத்தில் 'சாமவேதி' யென்று மேல் சொல்லா விறக, 'சந்தோகன்' என்று முதலிலே பிரித்தென்கை. இது கிளைவன்ருளில் 'சாமவேதி' என்றதுக்குள்ளே இந்த ஸாமமும் அந்தர்ப்பவிக்குமாபிருசக இங்ஙன் பிரித்துச் சொல்லவேண்டாவிதே என்று கருத்து.

(யாழ் பயில் காநஸ்வரூபியைப் பாடையாகியென்று விசேஷிக்கையாலே) அதாவது *யாழ் பயில நூல் நாமபின் முதிர்சுவை* என்று யாழ் விஷயமாக அப்பயலிக்கப் படுவதான சாஸ்த்ரத்திற் சொன்ன லக்ஷணத்தையுடைய நரம்பிலே பிறந்த பண் பட்ட ரஸமென்னும்படி காநஸ்வரூபம்போலே இன்யனானவனை, காநஸாமாந்யமாகாமல் *யாழ் நரம்பில பெற்ற பாடையாகி* என்று அந்த ச்சந்தோக ஸாமத்தின் கிறமான பாடையாழென்கிற பண்ணைபட்டு விசேஷிக்கையாலே யென்கை. இப்போது இது சொல்லிற்று — *சாமவேதகீதன்* என்கிறவிடத்தில் வேதத்தோடன்றிக்கே இதின் கீதத்தோடே ஸமாகாதிகரிக்கையாலே அந்த கீதமும் ச்சந்தோக ஸாமகீதமென்றறிவிக்கக்கூக.

(வேதகீதச்சாமி நானென்ற ஸாமத்தோன்ற) அதாவது இப்படி விசேஷிக்கையாலே பவதிகாரணந்யாயத்தாலே *சாமவேதகீதன், *சாமி, *ஸாமவேதோதாஸமி* என்று சொன்ன ஸாமாந்யமான இஸ்ஸாமசப்தமும் கீதசப்தமும் கீழ்ச்சொன்ன ச்சந்தோக தத்தேதங்களாகிற விசேஷத்திலே பர்பவலிக்குமிதே ஆனபின்பு ச்சந்தோகஸாமமே இத்தால் சொல்லப்பட்டதாகையாலே இப்படி அபியுக்தரும் தானும் தனனோடு ஸமாகாதிகரிக்கும்படி உத்க்ருஷ்டமாய் அவனுக்கு ஆதரணீயமான ச்சந்தோகஸாமம னதென்னுமிடம் தோன்றும்படியாகவென்கை.

(உத்த ப்ரணவத்தை ப்ரதமத்திலே மாருடி) அதாவது, ஒரு ஸாமந்தனக்கே ப்ரஸ்தாவம், உத்தீதம், ப்ரதிஹாரம், உபத்ரவம், நிதநம் என்று அஞ்சு பாகங்க ளுண்டாகையாலே, அவற்றுக்குள்ளே ஒன்றாயிருக்கச் செய்தே, *ஸாமந் உத்தீதே! ரஸ:* என்று ஸாமத்துக்கு ரஸமாகச் சொல்லப்படுமதாய், ப்ரணவபூர்வகமாக காநம் பண்ணப்படுமதா யிருப்பதொன்றிதே உத்தீதம்; ஆகையால், அந்த உத்தீதாவயவமான ப்ரணவத்தை, *ஓமித்யேதக்ஷு! முத்தீதமுபஸீத* என்று ச்சந்தோக்யந்தன்னில் ப்ரதமத்திலே யெடுத்தாப்போலே இவரும் ப்ரதமத்திலே யெடுக்கிறவளவில் ஓம் என்று ஸம்ஹிதாக்காரேண வெடுத்தால் அதிக்ருகாதிகாரமா மென்று அஸம்ஹிதாக்காரேண அக்ஷரத்ரயத்தையும் ப்ரதம த்விதிய த்ருதிய பாதங்களில் எடாபிற்கச் செய்தே ப்ரதமாகாஸமான அகாரம் முதலாகவெடாதே உகாரம் முதலாகவெடுக்கையாலே அக்ஷரத்ரயத்தை மாருடியென்கை.

இப்படி உகாரம் முதலாகவெடுத்ததுக்குப் பரையோலும் அந்த ச்சாந்தோக்யரணமான உத்தேதத்துக்கு நோக்கான 'உத' என்கிற கிருகாமம் இதுக்கு உன்னுறையானமை தோன்ற உகாராதியாகவெடுத்து "உயர்ந்தே" என்று தகாராந்தமாக முடிக்கை. இதுதான் மேலில் சூர்ணையிலே வ்யகதம் ஆக இப்படி அக்ஷரத்ய ரூபேண ப்ரணவத்தை ப்ரதமத்திலே கீர்த்தியா நிறகச்செய்தே ஏததபிப்ராயேண அக்ஷரக்ரமத்தை மாறுடி.

(சரமகதிமுடிவாக) அதாவது—ச்சாந்தோக்யமத்யே சொன்ன அர்ச்சிராதி யான சரமகதியை * சூழ்விசமபணி முகிலிலே பேசுகையாலே சரமகதியை முடிவாகக் கொண்டென்னை. இத்தை சரமகதியென்கிறது—கர்ப்ப மாய்ம துமாதிகள் போலன் றிக்வே எல்லிலமான முத்திமார்க்கமாயாலே. (தொண்டர்க்கமுதென்ன தேவாந்த மாக்கி) அதாவது—அந்தஸாமம், *ஏதத் ஸாம காயந்நாந்தே* என்கிறபடியே பகவதது பவஜித ஹர்ஷத்துக்குப் போக்கு விடாக *ஹாவு ஹாவு ஹாவு* இத்யாதிப்படியே ஸாமகாரம் பண்ணி, *அஹமந்நாதஃ* என்று களிக்கும் நித்யமுக்தரான தேவர் களுக்கு போக்யமாமாபோலே, *தொண்டர்க்கமுதுண்ணை* என்கிறபடியே இதுவும் பகவததுபவசபலர்க்கு போக்யமாமப்படியாக்கியென்னை.

(மஹாகோஷ நல்வேதவொலிபோலே மஹாத்யயநமென்னப் பாடுகையாலே) அதாவது—*ஸ்வேப்யோபி ஸ்வி வேதேப்ய: ஸாமகோஷோ மஹாநபூத்; அந்வகோஷய தத்யர்த்தம் தேந ப்ரஹ்மாண்டமண்டப:*. என்றும் *பாடுநல்வேதவொலி* என்றும் சொல்லுகிற பெரிய கோஷத்தை யுடைத்தான ஸாமவேதம்போலே பெரிய திருவத்யயன மென்னப்பாடுகையாலே பென்னை (இத்தை ச்சாந்தோக்யஸாமமென்பர்கள்) ஆக இப்படி கீழ்ச்சொன்ன ஆகாரங்களைக் கொண்டு இத்தை ச்சாந்தோக்யஸாமத்தில் உபநிஷத்பாகமான ச்சாந்தோக்யத்துக்கு ஸாமமென்று அபியுத்தர்கள் சொல்லுவார்களென்னை. .... (52)

53. (உத்தேதப்ரணவத்தை ப்ரதமத்திலே மாறுடி) என்று கீழ்ச்சொன்னதின் கருத்தை ஆப்தோபதேசமுகேந அறிவிக்கிறார் மேல்—(புரானியேழித்யாதி சூர்ணையாலே.)

(மு.) 53. புரானியேழொருகாலுடைய தேரிலே திருச்சக்கர மொத்துக் கால சக்கரச் செங்கோல்நடவி ஜ்யோதிச்சக்ர வொலிகருக்கி அகந்ஷோம்யதே ஜோம்ருதத்துக் கூற்றும் மந்தேஹர்க்குச் செந்த்யும் முக்தி மார்க்கத்தலை வாசலும் கண்ணாவான் கண்ணில் பிறந்த கன்மனியும் த்ரயீமயமுமான மண்டலத்திலே தண்டாமரை சுமக்கத் தோவ்வனையும் குழையும் திருச்செய்ய முடியு மாறும் படையும் திகழும் பென்மேனியும் செஞ் கடர்த் தாமரைக் கண்ணும். அனிறமுர்த்தியீதென்னும்படி இரண்டையும் தன்விறமாக்குகிற செய்யாளான வித்யையோடே அருக்கன்மேனின் ஸதாத்யேயதேஜஸ்ஸின் ஸாமர ஸோத்காந நாம முன்னுறையான ஆத்யந்தங்களாலே ஓரயிரமாமவற்றிலே ஒன்றை ஆயிரமுகத்தினுலருளின தீர்த்தம்போலே தீர்த்தங்களாயிரமுமாக விஸ்தரிக்கிருரென்று வேதகுருபதேசம்.

(புரானியேழொருகாலுடைய தேரிலே) அதாவது—*காரார்புரானியேழ் பூண்ட* என்றும், *ஒருகாலுடையதீதர்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே, காயத்ரீ, ப்ருஹதீ, உஷ்ணிக், ஜுகதீ, த்ரிஷ்டிப், அநுஷ்டிப், பங்கதி: என்கிற ஏழு ச்சந்தஸ்ஸுக்களும்

ஐயுறுகிறார்களாய்க்கொண்டு வலுரிக்கையாலே எப்தாச்வ யுத்தமாய், காலசக்ர மயமான ஏகசக்ரத்தையுமுடையதான ரதத்திலே பென்னை. *எப்த யுத்தத்திற் புகுநோகும்* என்றும், *ஹயாச்ச எப்த சத்தியம் தேவாந் தாமாநி மே க்ருணு, காயநீ ச ப்ருணத் துஷ்ணிக் துகத் தீஷ்டுபேவ ச, அநுஷ்டுப் பங்கதீத்யுக்தா: சத்தியம் ஹயோ ரீவ* என்றும் சொல்லத் தடவதிறே *ஏகோ அக்ஷோ வஹத் எப்தநாமா* என்றதுக்கு ஹ்ருதயம் ஏததறுகுணமாக வ்யாக்யாதமான விடங்களிலே கண்டுகொள்வது. *நீநாபிமத் பஞ்சாநே ஷன்னேமீத்யாடியாந்மகே, எப்தநாமாயே க்ருத்யம் காலசக்ரே ப்ரதிஷ்டிதம்* என்கிறபடியே சாதாரணப்பந்தாந்மகமான காலசக்ர யுடைத்தாய் ஸம்வத்ஸரம், பரீவத்ஸரம், இதாவத்ஸரம், அநுவத்ஸரம், இத்வத்ஸரம் என்று சொல்லப்பட்ட அஞ்சுவத்ஸரத்தையும் அரங்கனாகவுடைத்தாய், வளர்த க்ரீஷ்ம வர்ஷா சரத்தேதமந்த சிரௌங்கனாதிர ஆறு குறுகங்களும் மேதயாக வுடைத்தாய், ப்ரவாஹ பரீவ்ருத்தியாலே அஷ்டபருபமாநிருத்திர காலசக்ரத்திலே *ஸர்வம் ப்ரதிஷ்டித மென்கையாலே இந்த ஏகசக்ரம் காலசக்ரபரமாதிறே நிருப்பது. ஆக இப்படி நிருத்தள்ள எப்தாச்வங்களையும் ஏக சக்ரத்தை யு முடைத்தாகையாலே இதரவ்யாய்ருத்த வைபவமான ரதத்திலே பென்றபடி.

இனிமேல் மண்டலத்தை வர்ணிக்கிறது—(திருச்சக்கிரமேயத்து) அதாவது— *அம்மேருவில் செஞ்சுடரோன் திருமால் திருக்கந்திருச்சக்கர மொகரும்* என்னும் படி வ்ருத்தாகாரதையாலும் தேஜோவி சேஷத்தாலும் திருவாழியோ டொத்திருக்கை. (காலசக்ர சேங்கோம் நடாவி) அதாவது—*திருச்சக்கரத்தால் அகம் விசம்பும் கிணறு மிருளார் வினைகெடச் செங்கோல் நடாவுதீர்* என்கிறபடியே உபய விபூதிரிலும் சர்வரன் தன் ஆற்றுகுறைய வர்வலுரிக்கைக்கு உபகரணமான திருவாழியைப்போலே *காலசக்ரத்தாய்* என்னும்படி காலசக்ர சர்வவாஹகனுனவனுடைய காலசக்ர விஷயமான ஆற்றுகுறைய *தன் வளர் செங்கோல் நடாவு* என்கிறபடியே நடத்துகை. (திருமேயத்திச்சக்ர) மொவிக்குத் தி அதாவது—*சுடரொளி பார்க்கன சூழ்தினை பென்னை* என்னும்படி ஸர்வதேவாதிக்கமாக வ்யாப்தமான ஸ்வதேஜ. ப்ரகர்ஷத்தாலே— *தன்னிய தாரை மின்னொளி சுருங்கி* இப்பாதிப்படியே கஷத்தாதிபான ஜ்யோதிர்கணங்களின் தேஜஸ்ஸை ஸங்கோசிப்பிடுகை. (அக்நீஷோமீய தேஜோம் ருத்ததுக் கூற்றும்.) அதாவது—அக்நீம் வாவாதீத்யம் ஸாயம் ப்ரவிசதி, தஸ்மாதகநீ தூராத் தத்தம் தத்து: உபே ஹி தேஜஸி ஸம்பத்யேத* என்றும், *ப்ரபா விவக்ஷதே ராத்ரேன அந்தம் கசரதி பாஸ்கரே, விசத்யகநீமதோ ராத்ரேன வ்ஹரி தூராத் ப்ரகாஸதே* என்றும் சொல்லுகிறபடியே அந்தமய ஸம்பத்திலே தன்னுடைய ப்ரபாஸம் அக்நிநிலே ப்ரவேசிப்பிடுத்து ராத்ரீயில் அக்நிக்கு தேஜோவ்ருத்தியை புண்டாக்குகையாலே அக்நிநிலைய தேஜஸ்ஸுக்கு ஸம்மென்சிறது. *கநீனம் பீதம் ஸுரைஸ் ஸோமம் ஆப்யாயயதி தீப்தமாந், மமத்ரேயைககமம் ஸத்தம் ரமீகைகேந பாஸ்கர:*, க்ரமேன யேத பீதோஸோ தேவைஸ் தேந ரீகாகம், ஆப்யாயயத்யபூதீதம் பாஸ்கரோ வாரிதஸ்கர:* என்கிறபடியே அபரபகூத்தில் ப்ரதமை தொடங்கி சதுர்தசி யளவும் வித்யம் ஒரு கலையாக அம்ருதமயமான பதினாறு கலைகளும் தேவர்கள் புலிந்து பதினஞ் சாவது கலையப் பஞ்சதசியினன்று அபரவாஹனத்திலே பித்ருக்கள் புலிக்க, இப்படி ஸ்நினைவை சத்தானக்கு பூர்வ பகூப்ரதமை தொடங்கி வித்யம் ஒரு கலையாக பஞ்சதசியளவும் பதினஞ்சு கலைகளும் தன்னுடைய ராமிகளாலே வர்த்திப்பிக்கையாலே ஸோமனுடைய அம்ருதத்திக்கு ஸம்மென்சிறது ஆக இப்படி அக்நிநிலைய தேஜஸ்ஸுக்கும் ஸோமனுடைய அம்ருதத்திக்கும் உத்பத்திஸ்தானமா யிருக்குமென்கை.

(மந்தேஹிக்குச் செத்தியும்) அதாவது—மந்தேஹ ரென்பார் சில ராகுஸர் ஸத்த்யாஸம்பத்திலே ஆதித்ய ரதத்தைப் பற்றிக்கொண்டு போகவொட்டாதே ஆதித்யகுடே மஹாயுததம் பண்ணி அவனைக் கொல்லத் தேவர்களாய், அவ்

விளவிய ப்ராஹ்மணர் காயத்ரீயமந்திரத்தைகளான அப்புகளை அர்க்கவந்பேண
 ணத்த்வமாகப் பரிக்ஷிதேக, அந்த காயத்ரீயதார்த்தம் சந்தியாலே ஆதித்ய மண்ட
 லத்திலே ஜ்வலித்துக்கொண்டு தோற்றிய சுவந்தவக்ஷிதே ஸிமந்த ரு(ம)டிக்கு
 போவர்களென ம, *மீண்டவற்ற னெரிகொள செந்தேவீழுக* எனப் போல* என ருழ
 வார் அருளிச் செய்கையாலே மந்தேவர்க்கு ஜ்வலிகிற அகதியாடுக்கு மென்
 றெது. ராகுதஸை அஸுபரென்று அழ்வா ருதமாய்கொள்கது—*தானவனாகம்
 தரணியிலுள்ள* என்றும், *தானவன் வாளாக்கன்* என்றும் சொன்னவைபோலே
 ஆஸுபராகுதிகளான ஆகாரத்தாலே. *ததுவ வர வந்த ப்ராஹ்மணாதீத: பூர்வாரீமுகா:
 ஸத்த்யாயாம் காயத்ரீயாபிரந்திரா சூப ணத்த்வம் விஷிபந்தி* என்றும், *ஸத்த்யாகாவே து
 ஸம்பரபித்த ரெவந்தே பரமதா நஸ மந்தேவாராகுதா கோரஸ் ஸரீய மிச்சந்தி காதீதர்,
 ப்ராபதிக்குத் சபஸ் தேஷார் மைத்தாய ராகுதாம், அக்யத்வம் சீராரைர்
 மரணம் ச தீந்திதே, ததஸ் ஸரீயாய தேஷார் வை யுத்தரஸித் ஸுநாநுணர், தந்தா
 த்விதேஜாத்மாயம் தாயம் ப்ராபிபந்தி மதாழந்த ஒங்கர ப்ராஹ்ம ஸம்புத்தர் காயத்ரீய சபி
 மந்திரம், தேத த்ந்யந்தி தே பாய வந்தாபித்த வரீறு* என்றும்—ப்ராஹ்மணர் இங்கு
 ப்ராஹ்மணிகிற அர்க்கவஜலத்தானே வஜ்ரீபூதமாய்க்கொண்டு அந்த ராகுதஸை
 கிரஸிக்கு மென்று ச்ருதிவிஷய புராணத்திலும் சொல்லுகையாலும், அந்த அர்க்கவ
 ஜலம் ஆதித்ய மண்டலத்தையும ஜ்வலிப்பித்து அணுகச் செல்லில் நசிகதும்படி
 யாக்கு மென்றும் சொல்லுகிறேன்.

(முத்தியர்க்கத் தலையாது) அகாவது—அச்சிராதிக்கடியாகிற முத்தி மார்க்
 கத்தானே போமானால், *அச்சிரமேவாபிரந்திர* இக்காதிப்படியே அச்சிரப்
 ருதிகளைச் சென்று ஸித்திப்போகிற மாந்தமன்றிகதே, *பீர்வா ஸரீயாய மண்டலம்*
 என்றும், *கோரர் கிரைகதி போல மண்டலத்தைக் கிணைப்புக்கு, *வெங்கதிர்ப்பரிதி
 வட்டத்துநீராய்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே இம்மண்டலத்தானே போகையா
 லும், அஸடகடாஸுந்தை பேதெந்துப் புறப்படுமதுக்கு முற்பட்டதாகையாலும்
 இத்தை இம்மார்க்கத்துக்குத் தலைவாசென்றிறது.

(கண்ணுவான் கன்னில் பிறந்த கன்மவீயுர்)—அதாவது *கண்ணுவா னென்
 றும் மண்ணோர்வண்ணோர்க்கு* *சாஷு* தேவநாமுத பந்தியாதார்* என்கிறபடியே
 ஸர்வர்கடும் த்ருத்தி பூதனை ஸர்வேசுவரன் கண்ணிலே *சகோஸ் ஸரீயே அஜா
 யத* என்கிறபடியே ஜனிப்பதும் செய்து, *ஜகதேக சகூத* வேத* என்கிறபடியே
 ஜகத்துக்கு த்ருத்திபூதமாயிருக்கு மென்கை. (ந்யாயபுழமான மண்டலத்திலே) அதா
 வது—*த்யாயமாய* என்கிறபடியே வேதமாய்மாயிருக்கிற ஆதித்ய மண்டலத்திலே
 பென்கை. இத்தால், *த்யாய: ஸநா ஸவித்தரண்டலமந்திரவந்தி நாராயண! ஸரீஜாந
 ஸத்திவிஷ்ட: கேபூரவாத் மகரதண்டலவாந் கிரீட ஸரீ ஹிரண்மயவபு: த்ருதயங்க சத்ர:*
 என்கிறவிதில் அவனெழுந்தருளியிருக்கிற ஸவித்தரண்டலத்தை வர்ணித்தா
 ராயிற்று.

இனி அதிலெழுந்தருளி யிருக்கிறபடியை வர்ணிக்கிறார் (தின்மாமணிகமக்க)
 அதாவது—*தண்டாமரை சுமசுகம் பாதப்பெருமான்* என்கிறபடியே ஸரஸி
 ஜாஸநாந்தினிஷ்டனாகிருக்கை. (தோன் வலையுர் துறையுர்) இத்தலை *கேபூரவாத் மகா
 ருண்டலவாத்* என்றத்தைச் சொல்லுகிறது. (திருச் செய்யுறையு மரபுர் படைபுர்)
 இத்தால் *கிரீட ஸரீ த்ருத சங்கசத்ர:* என்றதைச் சொல்லுகிறது. (கீதபுர் போன்
 பையுர்) அதாவது—*ஆரமு மடையுந்திகழ* என்கிறபடியே திருச் சொன்ன
 ஆபுதாபாணங்கசெல்லாம விளக்கும்படி கிருப்பதாய், பொன்மேன கண்டென்*
 என்னும்படி ஹிரண்மயமான திருமேனியும், *யசேஷாந்தாதீத்யே ஹிரண்மய பந்தேஷ
 த்ருத்யதே ஹிரண்மயபந்தி ஹிரண்மயகே ஆபாணாத் ஸ்வ சவ ஸுயாண,* என்றும்,
 ஹிரண்மயவபு: என்றும் சொல்லக்கடவதிதே.

(செஞ்சுட்டித் தாமரைக்கன்னுமாய்) அதாவது—*அஞ்சுடர வெய்யோனணி
 செருந்தேர் தோனருதால்* என்ற வந்தரம், *செஞ்சுடர்த் தாமரைக்கண் செவ
 லும் வாரான்* என்றது—அந்த ஆதித்யமண்டலத்தில் எழுந்தருளியிருக்கிறவனை
 யிறே. ச்ருதியும், *நய்ய யநா கப்யாஸம் புண்டிகேமெ மகிவி* என்றது அவ்விருப்
 பிலே யிறே. ஆகையால் ஆதித்ய கிரணங்களாலே விகசிதமானபோதைச் சிவந்த
 வெளியை புடைய தாமரை போன்ற திருக்கண்களுமா பென்னை. (அனிதர் முத்தி
 யீ தென்னும்படி இரண்டையும் தன்வீர மாக் திற செய்யான விதையயோடே) அதா
 வது—*திருக்கண்டேன்* என்று முதலிலே தன்னைக் கண்டவந்தரம், *நூதமாய்*
 என்னும்படியிருக்கிற அவன் திருமேனியைக்கண்டு, *பொன்மேனி கண்டேன்* என்
 றிருக்கச் செய்தையும் தன் திருமேனி கிறத்தில் வ்யாப்தியாலே இளவெய்யில் கலந்
 தாப் போலே விளங்கி தீர்ச்சியமாகிருக்கிற அவன் திருமேனி கிறத்தைக் கண்டு,
 திருமுருக்கண்ணி கிறமும் கண்டேன் என்னும்படியாகவும், *செய்யதேவர் காயிற்
 றைக் காட்டிச் சீர்தான் மூர்த்தி யீதென்னும்* என்று அந்த மண்டலவாஸிகியான
 தன் விக்ரஹ தேஜோ வ்யாப்தியாலே சிவந்த வெளியாலே அத்விதையமா யிருக்கிற
 படியைக் கண்டு ஸ்ரீதரனுடைய வடிவு இதென்று ப்ரமித்துச் சொல்லும்படியாகவும்
 பகவத் விக்ரஹமும் ஆதித்ய மண்டலமுமாகிற இரண்டையும் தன்னிறமாய்ப்படி
 பண்ணுகிற சிவந்த கிறத்தையுடையதாகையாலே, *ஹர்ன்ய வ்ந்நும்* இத்யாதிப்
 படியே, *கமல மலர்மேல் செய்யாள்* என்று கிருபகமாய்ப்படி யிருப்பாளாய்
 வித்யாஸூரய மாதீத்ய ஸம்ஸ்தம் வித்யாப்ரஸாதகம் என்றும், *வித்யாஸூரயவந்தம்
 மாய் ஆதீத்யஸ்தம் ஸாதீதம்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே வித்யாசப்த வாச்யை
 யான பிராட்டியோடே கூட.

(அருக்கன்மேலிள்) அதாவது—*வானிடையருக்கன் மேலி கிற்பாற்கு* என்கிற
 படியே ஸனித்ருமண்டலமத்யவர்த்தியான *ய ஏஷோந்த ராதித்யே* என்றத்தைச்
 சொல்லுகிறது. (ஸதாதீத்யே தேஜஸ்ஸிள்) அதாவது—*தீத்யேஸ் ஸதா* என்கிறபடியே
 ஸர்வகாலமும் த்யாகம் பண்ணுவார்க்கு விஷயமாய், ஹர்ன்மயச் சூரீ ப்ரஹ்ம நாம.
 யேந ஸரீர்யஸ் தபதி தேஜோதீத: * என்றும், *தத் ஸவிதுர் வர்ன்யம் பர்க்க: * என்றும்
 தேஜ: பாம் தத் ஸவிதுர் வர்ன்யம் தாம்நா பரேஹப்ரஸாதத் ஸ்வர்ணம் என்றும்
 சொல்லுகிறபடியே தேஜோமரமாயிருக்கிற வஸ்துவினுடைய. (ஸாமரஸோத்காந்
 நாம முள்ளுறையான ஆத்யத்தங்கவா:) அதாவது—*ஸாப்த உதீதீதா ரஸ: * என்கை
 யாலே ச்சந்தேசாக ஸாமத்துக்கு ரஸமாகிருந்துள்ள உத்காக முண்டு—உதீதேம்,
 அதில் உதீ என்று சொல்லப்பட்ட *நய்ய உதீதீ நாம: * என்கிற திருநாமம் இதுக்கு
 உள்நுறையானமை தோற்றும்படியான ஆத்யந்தங்களை உடைத்தா யிருக்கையாலே
 பென்னை. *உயர்வு என்று எடுத்து *உயர்ந்தே* என்று தலைகட்டுகையால் உகாரம்
 ஆதியும் தகாரம் அந்தமுமாயிறே யிருக்கிறது. (ஆத்யந்தங்களாலே) என்றது மேல்
 சொல்லுகிறதுக்கு மேலது இதென்று தோற்றுகக்காக.

(ஓராயிராமவந்தீல ஒன்ற) அதாவது—*ஓராசிரமாயுகேகழனிக்கும் பேரா
 யிரம்* என்கிறபடியே ஒரு திருநாமமே ஆபிரமுகமாக கின்று ஐகதரணம் பண்ண
 வல்ல திருநாமங்களிலே ஒரு திருநாமத்தை. (ஆயிரமுகத்தீருருவீளவித்யாதி) அதா
 வது—*ஆபிரமுகத்தீருருவி மந்தரத்திழிந்த கங்கை* என்று கங்கைதானும் ஒன்று
 யிருக்க, லோகபாவஸார்த்தமாக ஸஹஸ்ர முகமாக ப்ரவலித்தாப்போலே, *தீர்த்தங்
 களாயிரம்* என்கிறபடியே லோகபாவமான ஆபிரம்பாட்டாக விஸ்தரிக்கிருரென்று
 வேதாசார்ய பட்டர் உபதேசித்தருளும்படி! பென்னை. விஸ்தரிக்கிருரென்ற
 கர்த்துவத்தை அபௌருஷேயத்வ விரோதமறக் கீழ்ச்சொன்னபடியே கொள்வது.

ஆக (எவ்வுகைத் தெவ்வெவையும் ஸு. 39, என்று தொடங்கி இவ்வாழ்
 வார் ப்ரபக்த சதுஷ்டயத்துக்கும் வேதரூபத்வமும் அங்கோபாங்க ஸஹித்யமும்,

சாஸ்த்ரவாதிகேவதஸஷணஸாம்யமும் இதில், இவர்க்குத் தேதற்றுஹித கர்த்துத்வத் தால் இதின் கித்யத்வாபௌருஷேயத்வ ஹாஸிஸிஸாஸைமயம் இவற்றில் இன்ன ப்ரபந்தம் இன்ன வேதஸ்த்தாநே யென்னுமதவும்; அதில் ஸாமவேத-ஸ்த்தாநீய மான திருவாய்மொழி—ஸாமவேதச்ச்ரேஷ்ட்டமான ச்சந்தேதாக ஸாமோபநிஷத்ஸம மென்னுமதவும் சொல்லிற்றய்த்து. .... (53)

54. ஆக இப்படி இப்ப்ரபந்த சதுஷ்டயத்துக்கும் வேத ஸாம்யத்தை ஸாதித்தார் கீழ்; இங்ஙனன்றிக்கே இதுதனக்கு வேதோப ப்ரம்ஹணஸாம்யமும் சொல்லுவர்களென்கிறார் மேல்—(அன்றிக்கே யென்று தொடங்கி).

(மு) 54. அன்றிக்கே ஸ்வருபகுண விபூத்சேஷ்டிதங்களை விசதமாக்குகிற பஞ்ச ராத்ர புரானேதிறாஸங்கள் போலே நோபுபோக்தி தெரியச் சொன்ன வேதோபப்ரம்ஹண மேல்பர்கள்.

அதாவது—இப்படி வேதஸாம்யம் சொல்லுகையன்றிக்கே பகவத் ஸ்வருப ரூப குணவிபூதி சேஷ்டிதங்களுக்கெல்லாம் ப்ரதிபாதகமாரிசுந்துள்ள வேதத்தில், *யத்த தத்ரேச்ய மக்தாஹ்ய மகோத்ர மவ்ன மாஷுச்ச்ரேத்ரம் ததபானி பாதம், தீத்யம் விபும் ஸர்வகதம் ஸுஷுக்ஷ்மம் ததன்யயம் யத் பூதயோதீம் பரிபச்யந்தி த்ரா: * *ஹத்யம் ஜ்ஞாதமநந்தம் ப்ரஹ்ம* *நிஷ்கலம் நிஷ்க்ரீயம் சாதம் நிவத்யம் திரஞ்ஜநம்* தீர்குணம்* இத்யாதிகளால் சொல்லப்படுகிற ஸ்வருபத்தையும், *யஸ் ஸர்வஜ்ஞஸ் ஸர்வவித்* ப்ராஸ்ய சக்திர் விவிதை ச்ருயதே ஸ்வாபாவிக் ஜ்ஞாதாவக்ரீயா ச *ஹத்யகாமஸ் ஹத்யஹங்கல்ப: * இத்யாதிகளால் சொல்லப்படுகிற குணங்களுக்கும், *சி்ணு தத் பரமம் ஸுக்ஷ்மம் ஸர்வஜ்ஞம் ஸர்வப்ருத் தநா. ஜ்ஞாத்ருப மநாத்யந்த மஸிகாநி திராமயம். அசக்ஷுச்ச்ரேத்ர மஸ்பர்ச மபாவிசரணம் த்ருவம், நாமஜாத்யாதீஹித மவ்ன மதனாந் த்யபி, விசர்வ்வே விசர்வக்ஷுர் விசர்வபானிபதம் பதம், அஸக்தமசரம் சாதம் ஸ்வயாஜ்யோதி ப்ருபயம், தூரஸ்தத் மந்திகரம் ஜ்ஞாத கம்யம் திரஞ்ஜநம், பூதபித்ருஸம் ஜ்யோதிர் ஜ்யோதீஷாம் நமஸ: பரம், அஹம் ஸர்வ பூதஸ்தத் தத் விஜ்ஞே: பரமம் பதம்* இத்யாதிகளாலும், *அப்ராக்குத குணஸ்பர்சத் தீர்குணம் பரிப்யதே, ச்ணு நாதி ஷாட்குண்யம் கத்த்யாநம் மயாநக, அஜடம் ஸ்வாந்ம ஸம்போதி தீத்யம் ஸர்வாவகாஹம், ஜ்ஞாதம் நாம குணம் ப்ராஹ் ப்ரதமம் குண சிந்தக:, ஸ்வருபம் ப்ரஹ்மணஸ் தச்ச குணச்ச பரிப்யதே, ஜகத்ப்ரபஞ்சபாவோ ய: ஸா சக்தி: பரிபிந்திதா. கிந்த்ருத்வம் நாம யத் தன்ய ஸ்வாதத்தன்ய பரிபிந்திதம், ஜ்ஞாயார் நாம தத் ப்ரோக்தார் குண தன்யாந்த சிந்தகை:, ச்ரம ஹாநிஸ்து யாதன்ய ஸதநம் துவதே ஜகத், மஸர் நாம துணை தாய கதிதோ குணசிந்தகை:, தன்யோபாநாதபாவேபி விகாவிஜ்ஞே ஹ ய:, விர்வார் நாம குணம் சோயம் அப்யுதத்வாபராஹ்வய:, ஸ்ரகாயநபேஷா யாதத் தேஜஸ் ஸமுநாஹ்ருதம்* இத்யாதிகளாலும் விசதமாக்குகிற, பஞ்சராத்ரமபோலேயும், *யதோ வா இயாநி பூதாநி ஜாயந்தே, யேந ஜாதாநி ஜீவந்தி, யத் ப்ரயந்த்யபிஸம்விசந்தி* *ப்ரஹ்மணோஸ்ய முகமாஸ்த், பாஹி ராஜந்ய: க்ருத:, ஹ்ரு தநன்ய யத் வைர்ய:, பந்ரிஸார் க்ருதோ அஜாமத* *அந்த: ப்ரவிஷ்டர் பாஸ்தா ஜாதாம்* *பாதோஸ்ய விர்வா பூதாநி* இத்யாதியாலும், *ஹ நோவாச: மஹிமாந ஏவையாம். ஏதே த்ரயஸ்திரிப்தேவ நேவா இதி, கதமேதே த்ரயஸ்திரிப்திதி, அஷ்டௌ வஸவ: ஏகாத்ர க்ருதா, த்வாதாதிநாந ந சக்திரிப்தி இத்தர்சைவ ப்ராஜாயந்தி, த்ரயஸ்திரிப்தி* இத்யாதிபாலும், *பௌதிமாஷ்டோ தேவாஷ்டாந் கோபஷ்டா: கேனசிகாந் கேனசிக:, கேனண்டிந்யாத் கேனண்டிந்ய:, சாண்டிஷ்யாத் சாண்டிஷ்ய:, கேனசிகாச்ச கேனதமாச்ச கேனதம:, ஆக்திவைர்யாதாக்திவைர்ய: சாண்டிஷ்யாத்* இத்யாதியாலும். ஜகஜ்ஜகமாதி

கனையும் ப்ராஹ்மணாதிவர்க்களையும் தேவஜாதிகளின் வைவித்யத்தையும் குஷி
வம்சாதிகளையும் ப்ரதிபாதிக்கிற வாக்யங்களால் சொல்லப்படுகிற விபூதியை, *ஸர்க்கர்
ப்ரதிஸர்க்கர், வம்சோ மத்வந்தானி 3, வம்சபூசகிஞ்சைவ புராணம் பஞ்சகணினாம்* என்கிற
படியே ஸர்க்காதிர்களையும் வம்சங்களையும் மத்வந்தரங்களையும் வம்சாறு சரிதங்களையும்
விஸ்தரேண ப்ரதிபாதிக்கிற முகேக விசதமாக்குகிற புராணம்போலவும், *உத்திநாஸி
வ்யாஹினி*, *இதம் விஷ்ணுர் விசுக்ரமே த்ரேதா நிதே பதம்* இத்யாதிகளாலே சொல்ப
படுகிற அவதாரசேஷ்டதங்களை *நாமாயணம், *நாராயண ததாம்* என்னும் 1டி ராம
க்ருஷ்ணாவதார சேஷ்டதங்களை விஸ்தரேண ப்ரதிபாதிக்கையாலும், *அந் விஷ்ணுர்
மஹாதேஜா அநித்யாம் ஸமஜாயந வாமநம் ருபமாஸ்த்தாய வைரோதீழ்பாகமந், தீந்
காமாத்ம பிஷிதவா ப்ரதிருஹய 3 மாதவ, ஆக்ரம்ய லோகாத் லோகாத்மா ஸர்வலோக
விநேத: 3, மஹேந்த்ராய புந: ப்ராநாத் நிபம்ய பவிமோஜஸா* இத்யாதிகளாலே ப்ராஸங்கிக
மாக அவதாராந்தர சேஷ்டதங்களையும் ஸ்ரீராமாயணத்திலே சொல்லுகையாலும்.

மோகூததர்மத்திலே ஸ்ரீஜம்மரஹஸ்யத்திலே *நாதேநைவ முக்தஸ்து ப்ரதர்வா
ஜநாந்: 3* என்று தொடங்கி, *பூர்வம் மத்ஸ்யோ பவிஷ்யாமி ஸந்தாபயிஷ்யாமி மேதீந்,
வேதம்ஸைவோத்தரிஷ்யாமி மஜ்ஜாநாத் மஹாஸனே, த்விதீயம் கர்மருபேண லோகூட
ஸம்ப்ரபம், மத்திரம் தாரயிஷ்யாமி அந்ருநாந்தே த்விஜோத்தம: 3 இத்யாதிகளாலே தசாவதார
சேஷ்டதங்களையும் விசதமாக்குகிற இஹிஹாஸம் போலவும், *தேதோயதபத்தியஸ்தா
வித்யும்கேகேவ பாஸ்வரா* *மதோமய: ப்ராணாரீரோ பாகு: 3 இத்யாதிகளாலே ஸக்ரஹத்
தைச் சொன்ன வித்தை ஆதிமத்யந்தம் ஸக்ரஹத்தைப் பலவிடங்களிலும் வர்ணித்
துக்கொண்டு பேசுகையாலே, *தெரியச் சொன்ன* என்கிற 1டிப விசதமாத்மச்
சொன்ன வேதோபப்ரம்ஹணமென்று இத்தைச் சொல்லுவர்களென்னாக.

இப்ப்ரபந்த சதுஷ்டயமும், *முமுக்ர் முகிவ் வண்ணன்* கைப்ரபுமேயி:
*பச்சைமேனி—தாமரைக்காந்த *சற்பூவைப் பூசின்ற* *கார்கலைந்த மேனி* கயரறு
கடரடி *புனக்காயாகிறந்த* என்று உபதாமதீர பிடித்து உபஸம்ஹாரபர்யந்தம்
ஸிக்ரஹத்தை வர்ணித்துக் கொண்டு செல்லாவிற்றுகுமிதே. *கெரியச் சொன்ன*
என்கிறவிது—திருவாய்மொழிச் சந்தையேயாகிலும்—உபப்ரம்ஹணத்வம் ப்ரபத்
தாந்தரங்களுக்கும் ஓகருமென்றே கொள்ளவேணும். வேதத்வம் சொல்லுகிற
போது ஸாதாரணமாகச் சொன்னது இவ்ருமொக்குமிதே. பஞ்சராத்ரபுராணேதி
ஹாஸங்களிலும் இப்ப்ரபந்தத்திலும் ஸ்வரூபாதிஹமஸ்தார்த்தங்களும் சொல்ப
பட்டபதபாதினும் இவ்வேவாவர்த்தங்களிலே இவற்றுக்கு நேக்காகையாலே இப்படி
வகைபிட்டுச் சொல்லக்குறைபில்கூட. .... (24)

55. உபப்ரம்ஹணத்வ ஸாம்யமுண்டானாலும், இவ்வாழ்வார் ப்ரபந்தங்களுக்
குள்ள வேற்றம் ஆர்ஷமான புராணாதிகளுக்கிலகி பென்னுமிடத்தை அறிவித்
தைக்காக, உபாத்தினுடையவும் உத்பத்தி முலங்களை அருளிச்செய்யக் கோலி,
ப்ரதம ஆர்ஷப்ரபந்தோத்பத்தி முலத்தை அருளிச்செய்திருர்—(கம்பாதிபீலென்று
தொடங்கி)

(மு.) 55. கம்பாதிபித் கோத்திற்ற வர்ணிக்கும் 3துர்கன் 3த்தஸ்ஸாம், மோஹ
சாஸ்த்ரபாவித்தகன் பீணக்கடலை வெந்தாக்கு மாறுமணித்து ஏதேறி
கழன்குமோமைமயிர்க்கத் தெளிந்து தான் வணங்குமாறுணர்க்கக் கேட்ட
ஹஜாதியர் ப்ரஸாதமும் ஆர்ஷமுலம்.

அதாவது—*யஸ்மிந் கம்பே து யத் ப்ரோக்தம் புராணம் ப்ரம்மண புரா, தஸ்ய தஸ்ய
து மாஹாத்மயம் தத்ஸவருபேண விந்யதே* என்கிறபடியே குணதரய வச்யனான

தனக்கு காலபேதம் குணதரமும் ஸங்கீர்ணமாயும், அதிலொரு குணம் ப்ரகா
மாதிருத்தம் சேஷத்தைவிட ஸங்கீர்ணம் ஸாத்விகாந்தம் ராஜஸம் தமஸம் ததா
என்று ஸங்கீர்ணமாகென்றும் ஸாத்விகமாகென்றும் ராஜஸமாகென்றும் தம
ஸமாகென்றும் சொல்லப்படுகிற அஹஸ்ஸங்கங்களிற் கல்பங்களினுடைய அபி
காசிரிசை சந்திரத்தமான குணமுருணமாக ப்ரதிபக்தமானபடியே, *அத்நேத் தீவஸ்ய
மாநாந்யம் தாபேனஷு* ப்ரதித்தம், ராஜேனஷு* ச மாநாந்யம் அதிகம் ப்ரஹ்மஜே
னே, ஸாத்விகேஷு கல்பேஷு* மாநாந்யமதிகம் ஹே; தேஷுவேவ யோக ஸம்ஸீதா
கல்பயந்த்ரம் கீதம், ஸங்கீர்ணஷு* ஸாவத்யா: பித்ருனாஞ்ச திகத்யதே* எனவற
படியே தாமஸ கல்பங்களில் அகவிசேவர்களுடைய மாஹாத்ம்யத்தையும், ராஜஸ
கல்பங்களில் தன்னுடைய மாஹாத்ம்யத்தையும், ஸாத்விக கல்பங்களில் ஸர்வேச்வர
னுடைய மாஹாத்ம்யத்தையும், ஸங்கீர்ண கல்பங்களில் பிதர்ஸாஸ்வதிகளின்
மாஹாத்ம்யத்தையும் வர்ணியாவிற்ரும சதர்முருணுடைய *உத்தராதேவ தே ப்ரஹ்மத்
ப்ரஹ்மதேவ்யத் ஸர்வதே* எனவறபடியே இவன் வாக்கிலே இச்சப்தம் பிறககைக்கடி
யான அநுக்ரஹ கார்யமான கிளைவும். சத்தஸ்ஸென்றிதவித கிளைவென்றே
இவ்விடத்தில் கொள்ளவேணும். சத்தமென்றே கிளைவுக்கு வாகம்; சத்தஸ்
என்றிதவிதவிதவும் கிளைவுக்கு வாகமாக வந்தவிடங்களிலே கண்டுகொள்வது.

ஆக இப்படி விருத்தள்ள சதர்முருகன் கிளைவும், *அத்யம் தேவி ஸம் தேவ
ப்ரஸீதம் ஸம்ஸுதஷு*, ப்ரத்தியோ பூத்வ பவாதேவ மாமாதய கோவ. பம் வஹவ
தேவேச' ஸம் பத்தோக்ருணாஸ, யேநாஹம் ஸ்வபூதநாம் பூத்யாத் பூத்யதபோபவம்*
என்று வரம் வேண்டின ஸ்வோத்தரஷ காமனுகையாலே, *தவஞ்ச ருத்ர மாநாபாஜே
மோஸாந்நாஸி காரய* என்று பகவான் கிரியாதித்தது வ்யாஜமாக ஆகமாதி
தேவ்ய காலந்த்ர ப்ரவர்த்தகனான ருத்ரன், *பிணைக்களிற் காததன் உடமாது
பிஞ்சுகள்* என்றும், *கடகூடில் சுநிதன்* என்றும், *வெந்தாரென்பும் சுநிதம்
மோபித பூசி* என்றும், *அக்தும் புலிவினதருமுடையாள்* என்றும், *ஆறம்
பிறைபு மரவமுடம்பும் சடைமேலணித்த* என்றும், *ஓதேறி* என்றும், *சமுன்
ருதம் கொன்னவிதும் முன்கூவேல சுத்தன்* என்றும், *ஆமைமர் கண்டத்தான்*
என்றும் சொல்லுகிறபடியே தம:ப்ரகாஸகையாலே கிஹீனவ்ருத்திபரஜய், *உத்பத்
தவத்புத்த: ப்ரபு: ப்ரபவநாமபி, ரத்தோ ச்மாதேப்யடஸி தத் கீபேதத் தவேசர*
இவாநியாலே, 'சம்சாரபர்படம் தொடக்கமான கிஹீனவ்ருத்திகளை கீ அதுஷ்டிக்
கைக்கு ஹேதுவென்' என்று தேவி கேட்கும்படி சம்சாரங்களிலே ஸஞ்சரித்த,
சவ ஸமத்தை உடம்பெங்கும் பூசி, அஸந்திமாநியைப்பூண்டு, வ்யாக்ர சர்மத்தை
புதித்து, சதி சத்தர் ஸர்ப்பாதிக்க ஐடைகிலே யணித்து ஸர்வேச்வரன் தன் ஸர்
வஜ்ஞபாநுருணமாக வேதமயனான விஹிகேச்வரனை மேற்கொண்டு உலாவுமா
போலே தன்னறிவுகேட்டுக்கருணமாக ஜ்ஞாந ஹீமமான ரிஷபத்தை வஹக
மாக உடையவனாய், மத்தர் களித்து ந்ருத்தம் பண்ணுமோபாதி சக்ரப்ரம் போலே
சுழன் ரதிவது, விஷத்தைக் கண்டத்திலே தரிகையாலே நம்மிற்காட்டில் அதிசரித
சகலேகிசை பென்று தன்னை சர்வானுக கினைத்திருப்பதாஹி ப்ராரந்தி நீங்கி, ஸத்வ
ருணம் தவ்யெடுத்து, *ஸத்வம் விஷ்ணுப்ரகாசகமாயையாலே, *ஆல்மேல் வளர்க்
தாதுத் தான் வளங்குமாறு—நால்வர்களு மேலேபுகத்துரைத்தான்* எனவறபடியே
அகடிதகட நாமரீத்தனான ஸர்வேச்வரனைத் தான் உபாஸிக்கும் ப்ரகாரத்தை
உபாதிதசிக்கத் கேட்டவர்களாகையாலே ஸத்வவிஷ்டராய் ருஷித்வத்தால் வந்த
ராஜஸத்வத்தையுமுடையான அகஸ்த்ய புஸந்த்ய தலை மார்க்கண்டேயர்கள் நால்
வரிலே ஒருவனான புஸந்த்யன், *ரஜஸ ஸம்ஸீதாந்நா பவாத் வத்ஸ பவிஷ்யத், தேவதா
பாபாந்நாந்நா யதவத் தேவந்யதே பவாத்* என்று பூர்பாசாரபகவானுக்கு வரப்
பாபம் பண்ணுகையாலே ஸஜாத்யான ருஷிகன ப்ரஸாதமும் ருஷிப்ரோக்தங்
களான ப்ரபந்தங்களினுடைய உதயத்துக்கு முடிமென்னை.

ஸ்ரீமால்மிகி பகவானுக்கு அநுக்ரஹகரண ப்ரஹ்மாவைப் போலே விஜா தியனன்றிக்கே ஸ்ரீபராசரபகவானுக்கு வார்பாதனை புலஸ்த்யனும் ருஷியானை யாலே இவனுக்கு ஸஜாதியென்னத் தட்டிஸ்ஸையிறே. மற்றுண்டான் இதிறாஸ புராண கர்த்தாகளுடைய ப்ரபந்தங்களுக்கு மூலமும் ஆராய்ந்தால் இப்புடையிலே யாயிருக்கு மத்தனையல்லது அத்வாரக பகவத் ப்ரஸாதம் ஒரு விஷயத்திலுமில்லை யென்று நினைத்திறே ஆர்ஷமூல மென்று திரளவருளிச் செய்தது. .... (55)

56. இனி இவ் வாழ்வார்ப்ரபந்தங்களுக்கு மூலம் இன்ன தென்கிரார்—
(பரமஸத்வேத்யாதியால்.)

(மு.) 56. பரமஸத்வத்தோடே உள்வியுரைக்கும் நிறைஞானத்தயனுஞ் சிவனுந்
திருமலைஞள் கொண்டு இவர் பாடினார்.

அதாவது—கல்பாதியில் உதீர்த்தமான குணாகுணமாகத் தோற்றிற்று வர்ணிக்குமென்றதுக்கு எதிர்த்தட்டாம்படி பரமஸத்வத்தோடே * உள்வியுரைத்த * என்று ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்களோடும் தத்ஸஹபடிதமான ஸத்வத்தோடும் அந்வய மின்றிக்கே, * பரமஸத்வஸமாச்ரய: * என்கிறபடியே தனக்குமேல் இல்லை யென்னும் படியான சுத்தஸத்வயுக்தனாய், தான் சொல்லிற்றடைய வேதார்த்தமா யிருக்கச் செய்தே சடக்கெனச் சொன்னால் 'வாய்வந்தபடி சொன்னான் கிருபியாதே' என்பர் களென்று சேதனர்பக்கல் வாத்ஸல்யாதியத்தாலே இவர்களுக்கு ஆப்திக்குறுப்பாக * நெறியுள்ளியுரைத்த * என்கிறபடியே வேதமார்ககத்தை விசாரித்து அருளிச் செய்யுமவனுமாய், பிச்சுத் தெளிந்து சொன்னவன் வார்த்தை கேட்டுண்டான் ஜ்ஞாநமாத்ரத்தையுடையவர்களைப்போலன்றியே * ஏறெ ஞானத்தொரு மூர்த்தி * என்கிறபடியே பரிபூர்ணஜ்ஞானத்தை கிருபகமாகவுடையனுமாய் * உயனும் சிவனும் திருமாலால் * என்கிறபடியே கீழ்ச்சொன்ன ப்ரஹ்ம ருத்ரர்களுக்கும் அந்தர்யாமி யாய் நின்று அவ்வவகார்யங்களை நிர்வஹிக்கையாலே தத்தச்சப்த வாச்யனாய் ஸர்வாதிகனை ச்ரியாபதியினாலே, * அருளப்பட்ட சடகோபன் * என்கிறபடியே * மயர்வறமதிநல மருளப் பெற்றவராய், * அருள் கொண்டாயிர மின்தமிழ்பாடினான் * என்கிறபடியே அந்த அத்வாரகபகவத் ப்ரஸாதத்தை மூலமாகக் கொண்டு இவர் இப் ப்ரபந்தங்கள் பாடியருளினாரென்கை. .... (56)

57. அவர்களுடைய ப்ரஸாதம் ஆர்ஷமூலமென்னுமிடம் * மச்சந்தாதேவ * புராண ஸம்ஹிதா கர்த்தா * இத்யாதியாலே ப்ரபந்தவக்தாக்களானவர்கள் வசநஸித்தமா யிருந்தது; அப்படியே இவர் ப்ரபந்தங்களுக்கு மூலம் பகவத் ப்ரஸாத மென்னுமது இவர் வசநஸித்தமோ வென்னுமபேகைஷ்டிலே அத்தை முதலிக்கிரார் - (கருவுளென்று தொடங்கி.)

(மு.) 57. கருவுள்வேறலாமை அரையனெனச் செய்யுமவையோலே முவுருவா முதல்வன் துப்பரவாலே பரமகவிகளால் பாடுவியாது நேர்படச் சொல்லும் நீர்மையினாவென்னைத் தன்னுக்கீ யென்நாமுதல்வந்து புருந்து தப்புத றைத் தன்னை வைகுந்தனுக் தன்சொல்லால் தானே துதித்து மலக்கு நாவியல் மொய்யசொல்லால் சொல்லவல்லே னென்று நானுஞ் சொல்லி நாடுங் கையெடுக்கும்படி என்சொல்லால் யான் சொன்ன இன்கவியென் பித்தா னென்றிறே.

அதாவது—*ஸ்ருஷ்டிம் தத: க்ஷியாயி த்வாமாவிர்ய ப்:ஜாபதே* *கஷ்பாந்தே
ருத்ரபி யோ க்ரஸ்தே ஸகஸம் ஜகத்* *விஷ்ணுராத்யா பகவதோ பவஸ்யாயிததேஜா:1*
என்கிறபடியே, *திசைமுகன் கருவீன் வீற்றிருந்து படைத்திட்ட க்ருமங்களும்*
என்றும், *வெள்ளை கீர்ச்சடையானும் கின்னிடை வேறலாமை விளங்க கின்றதும்*
என்றும் சொல்லும்படி ப்ரஹ்ம ருத்ரர்களுக்கு அந்தர்யாமியாய்க் கொண்டு ஸ்ருஷ்டி
ஸம்ஹாராதிகளைப் பண்ணு கிற்கச் செய்தே, *அரண்யனென வுலகழித்து அமைத்
துளனே* என்று ஜகத்ஸ்ருஷ்டி வேதோபதேசம் ஜகத்ஸம்ஹாரம் த்ரிபுர தஹா
மாகிற விவற்றை ப்ரஹ்ம ருத்ரர்கள் தாங்களே செய்தார்களாக லோகத்தார்
சொல்லும்படி செய்தாப்போலே, *மூவுருவா முதல்வனே* என்று ஸ்வேத ரூபேன
கின்று, கார்யம் செய்யுமிடத்தில் தனக்குத்தானே அடியாளுப்போலே ப்ரஹ்மருத்ரர்
களுக்கும் தானே அடியாய் அவர்களை சரீரமாகக் கொண்டு கின்று ஸ்ருஷ்ட்யாதி
களைப் பண்ணி அவர்கள் செய்தார்களென்று ப்ரஸித்தமாக்குமவன்.

திறத்துக்கே துப்பரவாம் என்கிறபடியே ஏதேனு மொரு காரியத்திலும்
வந்தால் ஒருத்ருணத்தைக்கொண்டு கார்யம் தலைக்கட்டிக்கொள்ளவல்ல ஸாமர்த்த
யத்தைப் முடையவனாகையாலே *இன்கவிபாநம் பரமகவிகளால் தன்கவிதான்
தன்னைப்பாடுவியாது* என்று சொல்லுகிறபடியே தன்னைக் கவிபாடுவிக்க வேண்டி
னால் அதுக்கீடான ஜ்ஞாநசக்த்யாதிகளால் குறைவற்றவர்களாய் இனிய கவிகளைப்
பாடவல்ல மேலான கவிகளான வ்யாஸபராசர வால்மீகி ப்ரப்ருதிகளும், *செந்
தமிழ் பாடுவாரான முதலாழ்வார்களு முண்டாயிருக்க, அவர்களைக் கொண்டு பாடு
வித்துக் கொள்ளாதே *நேர்படயான் சொல்லும் கீர்மையிலாமையில்* என்கிற
படியே தனக்குத் தருதியாம்படி வாய்க்கச் சொல்லுகைக் கடியான ஜ்ஞாநாதி
ருணங்கள் எனக்கின்றிக்கேயிருக்க *என்னை, தன்னுக்கு* என்கிறபடியே என்னைத்
தன்னோடொத்த ஜ்ஞாநசக்திகளையுடையனும்படி பண்ணி, *என் காமுதல்வந்து
புகுந்து* என்கிறபடியே என்னுடைய வாக்ப்ரவ்ருத்திக்கு முதலாய் வந்து புகுந்து.

என்னுகியே தப்புதலின்றி என்கிறபடியே என்னை உபகரணமாகக்
கொண்டு பாடாகிற்கச் செய்தே என்னுடைய ஸ்பர்சத்தால் வந்த தோஷம் தட்டாத
படியாகக் கொண்டு, *தன்னை வைகுந்தனாகப் புகழ்* என்கிறபடியே நான் புகழ்ந்த
வித்தாலே ஸ்ரீவைகுண்டநாதனாய் அங்குத்தை ஐச்வர்யம் பெற்றானாக கினைத்து,
தன் சொல்லால் தான் தன்னைக் கீர்த்தித்த என்றும், தன்னைத்தானே துதித்து*
என்றும் சொல்லுகிறபடியே, 'சொல்லும் தன்னது, *சொன்னானும்தான், சொல்
லிற்றும் தன்னை' என்னும்படி எனக்கு அந்தராத்மாவாய் கின்று தன்னைத்தானே
ஸ்துதித்து.

*வலக்கையாழி யிடக்கைச் சங்கமிவையுடை மால்வண்ணனை மலக்கு நாவுடை
யேற்கு* என்று ஒன்றுக்கும் விக்குதனாகாத ஸர்வாதிகளை என்னுத்தி மாத்ரத்
தாலே விக்குதனும்படி பண்ணவல்ல காவிறுடைய வெனக்கென்றும், *காவிய
லாலிசை மாலிகளேத்தி நண்ணப் பெற்றேன்* என்று நெஞ்சொழியவாக் ப்ரவ்ருத்தி
மாத்ரத்தாலே இசைமாலிகளைக் கொண்டு ஸ்துதித்துக் கிட்டப் பெற்றேனென்றும்,
மொய்ய சொல்லாலிசை மாலிகளேத்தி யுள்ளப்பெற்றேன் என்று செறிந்த
சொல்லையுண்டாய் இசையோடே கூடியிருந்துள்ள தொடைகளாலே யேத்தி
அதுஸக்திக்கப் பெற்றேனென்றும், *வானக் கோனைக் கவி சொல்ல வல்லேற்கு*
என்று ஸ்ரீவைகுண்டநாதனைக் கவிசொல்லவல்ல வெனக்கென்றும் கான்பாடினே
னாக கினைத்து நானும் சொல்ல, *சடகோபன் சொல்* என்றவாறே கானித்தைப்
பாடினேனாக கினைத்து நானும் அஞ்ஜலிபண்ணும்படி, *என் சொல்லால் யான்
சொன்ன வின்கவி யென்பித்து* என்கிறபடியே என்னுடைய வாகவ்யக்தியாலே
நான் கர்த்தாவாகச் சொன்ன இனிய கவியென்று காட்டிலே ப்ரஸித்தமாக்கினே

னென்று அருளிச்செய்தாரிதே யென்கை. ஆனையால் இவர் ஸர்வேச்வரனரு ளடியாகவே பாடினமை நிச்சிதமென்று கருத்து. .... (57)

53. இப்படி இப்ப்ரபந்தங்களுக்கு மூலவைகளுண்யத்தாலே வந்தவேற்ற முண்டென்றறிவித்தவளவு மன்றிக்கே வக்த்ருவைகளுண்யத்தால் வந்த வேற்றமு முண்டென்று அறிவிக்கைக்காக ருஷிகளிற் காட்டில் ஆழ்வார்க்குண்டான வ்யா வ்ருத்தியை அருளிச்செய்கிறார்—(தர்மவீர்யஞ்ஞாந்தாலே என்று தொடங்கி).

(மு.) 58. தர்மவீர்யஞ்ஞாந்தாலே தெளிந்து ஹ்ருஷ்டராய் மேலே மேலே தொடுப் பாடிப்போலன்றே அருளின பக்தியாலே உன்கலங்கிச் சோகித்து மூவறு மாஸம் மோலித்து வருத்தியேங்கித் தாழ்த்த சொற்களாலே நுற்றிறவிவர்.

அதாவது—*ஹஸிதம் பாஷிதம் சைவ கதீர்யா ய்ச் சேஷ்டிதம், தத் ஸர்வம் தர்ம வீர்யேண யதாவத் ஸம்ப்ரபச்யதீ* என்கிறபடியே தாம் தாம் அநுஷ்டித்த தபோரூப மான தர்மத்தினுடைய சக்தியாலே ஹஸித்த ஜ்ஞாதத்தாலே, *கண்டும் தெளிந்தும்* என்கிறபடியே ஜ்ஞாதவ்யங்களைத் தெளிபவறிந்து, அதுதான், *ந போநாத் அபரர் ஸுதம்* என்னும்படி யிருக்கையாலே ஹர்ஷயுக்தராய், அந்தத் தெளிவும் ஹர்ஷமு மடியாக உத்தரோத்தரம் சப்தங்களைத் தொடுத்தும் ருஷிகளைப்போலன்றே, தர்ம வீர்யத்தால் வந்ததுக்கும் அதுதான் ஜ்ஞாதமாத்ரமானதுக்கும் எதிர்த்தட்டாம்படி *மயர்வறமதிசமைருளினன்* என்கிறபடியே நிர்ஹேதுக பகவத் ப்ரஸாதத்தாலே வந்ததாய் ஜ்ஞாதவிபாகருபையான பக்தியாலே, தெளிவுக்கும் ஹர்ஷத்துக்கும் எதிர்த்தட்டாம்படி *மதியெல்லாமுன்கலங்கி* என்கிறபடியே விரஹவ்யஸையாலே ஜ்ஞாதமெல்லாம் அடிமண்டியோடே கலங்கி, யதாமநோரதம் பகவதநுபவம் பெருமையாலே சோகித்து மேலே மேலே தொடுத்தமதுக்கு எதிர்த்தட்டாம்படி *எத்திறம்* என்றும் *பிறந்தவாறும்* என்றும், *கண்கள் சிவந்து* என்றும் ஸர்வாதிகளாய் அவாப்த ஸமஸ்த காமனாபிருககச் செய்தே க்ஷுத்ரராய் சபஸரா சிருப்பாரைப்போலே அவன் செய்த நவநீத சொர்பவ்ருத்தாந்தத்தையும், அநர்ம வச்யனா யிருக்கச் செய்தேயும் கர்மவச்யரைப்போலே பிறந்தபடியையும், *மாயக் கூத்தனில் தாம் கண்ணும் வாயும் துவர்ந்தாப்போலே தம்மைப் பிரிகையாலே அவன் கண்ணும் வாயும் துவர்ந்து தம்மோடு கலந்த பின்பு அவை தன்னிறம் பெற்றபடியை யும் அதுஸந்தித்து 'சுதென்ன ப்ரகாரம்! சுதென்ன ப்ரகாரம்!' என்று ஓரொன்றில் அவ்வாறுமாஸமாக மூவாறுமாஸம் போலித்து, *வருந்தி நான் வாசகமாலே கொண்டு* என்கிறபடியே ஒரு சொல்லெடுத்தும்போது ஒருமலை யெடுக்குமபோலே வருத்தப் பட்டு *என்றென்றேங்கியமுதக்கால* என்கிறபடியே அதுபவாஸாபக்லேசத்தாலே அவன்படிகளைப் பகையும்கொல்லிப் பொருமிப் பொருமி அழுது *அங்கே தாழ்த்த சொற்களால்* என்கிறபடியே *அங்கே காண் கேள்* என்கிற 'மசச்சையில்யத்தாலே கத்ததஸ்வரமான சப்தங்களாலே *வண்டமிழ் தூற்கநோற்றேன்* என்று ஜிப்ப்ர பந்தத்தை கிரமிக்கிறவிவ ரென்கை. .... (58)

59. இப்படி பகவத் ப்ரேமக்காலே ருஷிகளில் வ்யாவ்ருத்தரான வளவன் றிக்கே இதரவிஷய வைராக்யத்தாலும் அவர்களில் ஆவர் வ்யாவ்ருத்தர் என்கிறார்— (ஸ்வாத்யாயேத்யாதியால்).

(பு) 59 ஸ்வாத்யாய யோகங்களைக் கற்றுத் தெளிந்தும் கண்ட மைமையப்பாலே
ஒதி யுணர்ந்தவர் இன்னு மாயப்பாதர்; அவன் வருங்கும் தீவ்ய
வ்யாஸ்யமே தேரே காட்செரிந்த நீரு கட்கரிய அரும்பொருளைக்
கண்டபோதே யாருகுமை யென்னும்படி இவர்கு வன்பாசங்கள்
நீங்கிற்று.

அதாவது—ஸ்வாத்யாயாத் யோகமாத் யோகாத் ஸ்வாத்யாய மாமதேத், ஸ்வாத்
த்யாய யோகஸம்பத்த்யா பரமாத்மா பாகாதே, தத்க்ஷணாய ஸ்வாத்யாயத் சக்ஷுஷ்யோகஸ்
ததா பரம், நயாம்ஸக்ஷுஷ்ய தாஷ்டுமீ ப்ரஹ்ம புதம் ஸ சகயதே* என்கிறபடியே ஸ்வாத்
யாய யோகங்களாகிற இரண்டு த்ருஷ்டிகளாகுமொழிய ஸம்ஸ சக்து* ஸ்வாஸ்
பரமாத்மாவைக் காணப்போகாமையானே ஸ்வாத்யாய சப்தவாச்யமான வேதத்தை
ஒதியும், யமகியமாத்மஸ்டாங்க யோகத்தை அப்பலதேதும் அவ்வழியாலே ததபயன்ஷ
யமான பரமாத்மாவை எவம்பூதனென்று தெளிந்தும் இர முதத்தாலே ஸ்வயத்தேச
கண்ட காட்சிசில் (அ)வைசதாத்தாலே *ஒதியுணர்ந்தவர்* என்கிறபடியே வேத
சார்ந்தங்களை யோதி த்யாஜ்யோபாதேயங்கள் உணர்ந்திருப்பிற ருஷிகள் இவற
ளவும் *ஆசாரபாச சதை* பத்தா* என்கிறபடியே ஸாமஸரிக போகன்ஷயவ
களான *ஆசாக்ஷய பாசாதங்கள்* லே பத்திககட்டாட்டிருந்ார்கள், *தீவ்யம் ததாரி தே
வ்யா* என்கிறபடியே தன்னைக்காண்ககரு ஸாதமாக அவன் கொடுத்த தீவ்ய
புஞ்சாகரு* சக்து* ஸ்வாஸே, *தேரே* கடிககமஸத்துள்விரிஞ்கும் காண்கஸன்*
என்றும் *கார் செரிக்க கண்டத்தா னெயாகாஸுறவ காணுன்* என்றும், *நீருடி
தான் காணமாட்டாத காரகஸசெவடி* என்றும், *கட்கரிய பிரமன் விவனித்திர
னென்றிவர்கரு* கட்கரிய கண்ணன்* என்று* சொல்லுகிறபடியே இவ்வருளுள்
ளாரிற் காட்டிய புஞ்சாகதத்யாதிகளாலதிகரய *தாமோதரனைத் தனி முதல்வனே
ஞாஸமுண்டவன்—ஒருவாகருத் தாமநயஸாமோ* என்று தங்களை யொழிய ஒரு
வர்க்கு மரிப்போகா தெனறிருகரும் ப்ரஹ்மருத்ரர்களுகரும் காணவரியலும்,
அறித்தனவேதவரும் பொருள லாகன் அறிக்கன் கொளக அருமபொருளாதக
என்கிறபடியே *யஸ்யாமதம் தீவ்ய மதம்* இத்யாதியாலே வேதங்களும் அறிவவரிய
வஸ்துவென்றே அறிபுப்படியாய் *தேட்பார்க்கருமொருளாய்* கின்ற* என்று,
நாயமாத்தமா ப்ரவசதே ஸப்யோ த மேதயா த பஹு* த்ருதேத* என்கிறபடியே தன்
ப்ரஸாத மொழிய ஸ்வயத்தத்தாலே சாவலுதிகள் பணாணவர்க்கு கர்ஸி வஸ்து
வான ஸர்வேசவரனே, *கண்டேன் கமஸஸாப்பாதர்* என்கிறபடியே அவன் தானே
காட்டுகையாலே ஸ்சததமமாகக் கண்டபோதே *பொய்க்கின்ற ஞானமுடன்* என்று
தொடங்கி, *இக்கின்ற கீர்ஸாஸிஸ்யாமுருமை* என்று அவத்யாதிகள் விநிதத்
தருளவேணுகென்று அவனைக் கால்கடதம்படி இவர்க்கு *மற்ற வன்பாசங்கள்*
என்று ஸ்வயத்த கிவர்த்தமல்லாதபடி ப்ரபஸமான பாலுயஸஸகர்கள் *பாசங்கள்
நீக்கி* என்னும்படி தத்ப்ரஸாதத்தாலே ஸவாஸகமாக விட்டகன்றதென்கை. (59)

60. இவ்வளவு மன்றிக்கே தாரகாதிவைகஸந்யபத்தாலும் அவர்களில் இவர்க்
ருண்டான வ்யாவ்ருத்தியை யருளிச் செய்கிறார்—(அவர்களுக்கித்யாதியாலே.)

(பு) 60. அவர்களுக்குக் காரியாடென்னுமிகவிய தாரகாதிகள்;
இவர்க் கேல்லாம் கண்ணனிறே.

அதாவது—ருஷிகளானவர்களுக்கு *காரியா* தீர கனியுண்டு விககதங்கால்
தகர்க்கு* என்றும் *விழகனியு முழங்கு* மென்ற மிவையே தகர்க்கு* என்றும்
சொல்லுகிறபடியே பலமுபதரவாயு தோயங்களே தாரகபோஷக போகயங்கள்;

ருஷிம் ஜுஷ்டேஹ என்று இவரையும் ருஷியென்று சொல்லிற்றாகிலும் தாகாதிகள் அவையன்று; கருஷ்ணத்ருஷ்ணாதத்வமான விவாகஞ் *... ன்ணுஞ்சோப பருருநீர் தின்னும் வெற்றிலையு மெல்லாம் கண்ணன்* என்னையாலே தாரகமேயாக மீயாக யங்குளெல்லாம் க்ருஷ்ணனை யிதேற பெனகை. ... (60)

61 இப்படி ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் ப்ராக்ருதவிஷயங்களில் நசையற்ற பகவதேகபரானவிவர் தத்வஹத்தில் படுமதெல்லாம் அவர்கள் ப்ராக்ருதவிஷய ஸங்கம் அருமையாலே அவ்விஷயங்களிலுடைய விஹத்திலே படுவர்களுக்கென்றார்— (அழுநீர் இத்யாதியால்.)

(மு.) 6 . அழுநீர்துருட்பக் கடலும் மலையும் வீசும்புந்துழாய் திருமாவென்று
எங்கே காண்கென்னும்வரலாப்பு அவர்களுக்குப் புத்ர
வியோகத்திலே.

114 (அதாவது—*செயரிக்கண் அழுநீர்துருட்பம் அலமருகின்றன* என்றும், *கடலும் மலையும் விசும்பும் துழாய்* என்றும், *சின்தை கலங்கித் திருமாவென்றழைப்பன்* என்றும், *எங்கே காண்கெனின் துழாய்மான் தன்னை* என்றும், *உன்னைக்காண்பான் காணல்பாய்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே பகவத் விஹ வ்யஸகத்தாலே கண்ணும் கண்ணிருமாய் அபரிச்சேத்யமான கடலேசுநீர்விவரமான மலையோடு அச்சமான ஆகாசத்தோடு வாசியற எங்குமதேடி ஹ்ருதயமகலங்கி 'சரிய'படியே! என்றுகூப்பிட்டு எங்கே காண்க கடலேவென்று இவர் படுமலமாப்பு, ஸ்ரீவஸிஷ்டபகவான் புத்ரவியோக க்லைசத்தாலே, *ஊ மேரு கடாதாந்தமாம் முமேச பகவாத் ருஷி, சிரஸ்தஸ்ய சிலாயாஞ்ச தூலாபாவிவாபகத், ந மயா ச பாத்தததா ஸ முநீஸத்தம:; ததாக்கீமித்தவா பகவாத் ஸ வீவேச ஈஷாவதே, தம் ததா ஸாமீத் தோபி ந ததஹ ஹுதேந:; தீப்யாநோப்யமிதாநம் தீதோக்ரீபவத் ததா ஸ ஸுதராயிப்ரேத்ய சோகவிஷ்டோ மஹாமுநி:; கண்டே பத்தவா சிலாம் ருஷிம் நிபபாத ததம்பவி* என்கிறபடியே மல்லலே வறிவிழுவது, கெருப்பிலே புகுவது, கழுத்திலே கல்கைகட்டிக் கடலிலே விழுவதாகையாலும், ஸ்ரீவேதவ்யாஸபகவான் புத்ரன்ரஹம பொறுககமாட்டாமல் *தவவபாயநோ விஹகதா ஆஜுஹாவ புத்ரேதி* என்கிறபடியே புத்ரனை! யென்று வாய்விட்டுக்கூப்பிட்டு அழுது கொண்டு காண்ப அருமையால் அலமந்துநிரிகையாலும் அவர்களுக்குப் புத்ரவிசலைஷத்திலே நடக்கு மென்றாடி.

62. இம்மாத்ரமேடன்றியே பலஸாதநாதிகளில் ப்ரதிபத்தி விசேஷத்தாலும் இரண்டு தலைக்குமுண்டான நெடுவாசியை அருளிச் செய்கிறார் மேல்—(பலஸாதநீத்யாதியால்.)

(மு.) 62. பலஸாதநீதவதாந்தங்களில் இவர்கள் நினைவு
பேச்சிலே தோன்றும்.

அதாவது—*நிரஸ்தாதிசயாஹ்வாதஸுக் பாவைகலகிணு, பேஷஜம் பகவத்ப்ராப்திரேகாந்தாத்யந்திகே மதா, தஸ்மாத ததப்ராப்தயே யத்ந: கர்த்தவய: பண்டிதைந்நநை:; ததப்ராப்தி ஹேதுர் ஜஞாநஞ்ச கிம் சோக்தம் மஹாமுநே* இத்யாதிக்களாலே பகவத்ப்ராபதியே பலமாகவும், கர்மஜ்ஞாநாதிகளே உபாயமாகவும், இந்த்ராதிதேவநாதரத்யாயியான ஈசுவரனே உத்தேதச்யனாகையாலே இந்த்ராதிதேவதைகவ அநுவர்த்தநீயராகவுமிதே ருஷிகள் சொல்லுவது. *தனக்கேயாகவென்க கொள்ளும் தீத* *வழுவினா வடிமை செய்யவேண்டு மாம* என்று வைகங்கச்யம் புருஷார்த்தமாகவும், தத்ஸாதநமும் *நாகணையிசை நம்பிரான் சரணேசரண்* அடிக்கீழமர்ந்து புகுந்தீதனே* என்கிற ப்ராபத்தியாகவும், *மற்றொரு தெய்வம் தொழாள்* என்று தேவதாந்தங்கள்

அநுவர்த்தீயரல்லராகவுமிறே இவாருளிச் செய்தது. ஆகையால் பனத்திலும் ஸாதரத்திலும் தேவதாந்தரங்களிலும் அவர்கள் ப்ரதிபத்தியும் இவர் ப்ரதிபத்தியும் இரண்டுதலில் பேச்சிலும் தெரியுமென்றை...

ளகல வேதஸங்க்ரஹமான திருமந்தரத்தில் ப்ரதமபதத்தாலே சேஷத்தைவக விநாயகம்மாக ப்ரதிபாதிக்கப்பட்ட ஆத்மாவுக்கு ஸ்வரூபாநுரூபமான புருஷார்த்தம் சரமபதத்தில் சதுர்த்தியால் சொல்லப்பட்ட கைங்கர்யமேயாகையாலும், மத்யமபத ப்ரதிபாதிதமான பகவதத்யந்த பாரதந்தர்யத்துக்கு ததேகோபாயத்வ மொழிய ஸ்வரகூடேண ஸ்வப்ரவ்ருத்தி சேராமையாலும் மத்யமாகூரப்ரதிபாதிதமான பகவத கர்யார்ஹத்வத்துக்கு தேவதாந்தராநுவர்த்தகந்தமும் ஸஹிபாமையாலும் பகவத் ப்ராப்திமாத்ரம் பஸமாகவும், ஸ்வயந்த்ரூபகர்மாதிசன் உபாயமாகவும், அஹங்கார யுகததேவதைகள் பகவத் விசேஷணதயா உபாதேயராகவும் கொள்ளுமது ஸ்வரூப யாதாத்மய தர்சிகளுக்குப் பரித்யால்யமாதிறே திருப்பது. ஆனபின்பு பஸாதிர யத்தில் அவர்கள் ப்ரதிபத்திக்கும் இவர் ப்ரதிபத்திக்கும் மெடுவாசியுண்டாகையாலே இவ்வழியாலும் அவர்களில் இவர் அத்யந்தவ்யாவ்ருத்தர் என்றதாயிற்று. ... (62)

63. ஆக, தர்மவீத்யேத்யாதி (59) வாக்கம் தொடங்கி இவ்வளவும் இப்ப்ரபந்த வந்த்ர வவலக்ஷணயத்தை ப்ரதிபாதித்தார் கீழ். இனி இப்ப்ரபந்த வவலக்ஷணயந் தன்னை ப்ரதிபாதிக்கிறார் மேல்—(ராமாயணமென்று தொடங்கி.)

(பு.) 63. ராமாயணம் நாராயண கதையென்று தொடங்கி கங்காகாங்கேய ஸம்ப வாத்யஸத் கீர்த்தநம்புன்னிள எச்சில்வாய் கத்திபன்னுமல் திருமலை வன்கவியெஹ வாயோலைப்படியே மாற்றங்களாய்ந்துகொண்டு உரீய சொல்வாய்த்தவீது வேதாதிகளில் பேளருஷ மாநவ கீதா வைஷ்ண வங்கள்போலே அருளிச் செயலில் ஸாரம்.

அதாவது—*காவ்யம் ராமாயணம் கீருத்நம் ரத்ருஷை: கர்வான்யஹம்* என்று ராம கதையைச் சொல்லுவதாக ராமாயணமென்று உபக்ரமித்து கங்காஸம்பவ ஸம்ப்ரஹ்மணயோத்பத்தி புஷ்பகவர்ணநரூப கதைகளைப் பரக்கப் பேசுகையாலே அஸத்தீர்த்தம் பண்ணி வாகசுத்திவந்ததிறே ஸ்ரீ வால்மீகி பகவானுக்கு. *நாராயண க்ஷாமிமாம்* என்கிறபடியே நாராயண கதையென்று உபக்ரமித்து ஸம்பவ பர்வத் திலே காவ்கேயரான ஸ்ரீ பீஷ்மருடைய உத்பத்தி தொடக்கமாக அநேகருடைய உத்பத்திப்ரகாரங்களை விஸ்தரேண ப்ரதிபாதிக்கையாலும், 'பூசல்பட்டோலை' என்னுத்படி பாரதயுத்த ப்ரகாராதிகளையே பரக்க கின்று வர்ணித்த படியாலும்' அஸத்தீர்த்தந்திலே மிகவும் பரந்த அசுத்தையான வாக்கை, *அஸத் கீர்த்தகர்த்தா ப்ரிவர்த்தநயாம்ஸாம், வாசம் ரௌகீதாஸபகங்கவயவ புரீமதேஹ* என்று அஸத் கீர்த்தமாதிரை காட்டிலே அஸிந்து புழுதி படைத்த வாக்கை பகவத் கதாஸபமாகிற கங்கையாலே சுத்தமாகுகிறேனென்று சுத்தி பண்ணினானிறே ஸ்ரீ வேதவ்யாஸ பகவான். ஸ்ரீ வால்மீகி பகவான் இப்படி அநுதரித்த வாக்குத்தி பண்ணிற்றினை கிலும் இந்த ந்யாய மவனுக்கு மொக்குமென்று கினைத்திறே இவர் கூட்டியெடுத்தது. ஆக இப்படி உபக்ரமித்ததுக்குச் சேராதபடி அஸத்தீர்த்தனத்தைப் பண்ணி வாக்கை அசுத்தையாக்கி, அதுகூ சுத்தி பண்ணவேண்டாதபடி, *திருமலைவன் கவி யாது கற்றேன்* என்று சரியாபதிநினைடைய கவியென்று அடியில் வாயோலையிட்ட ப்ரகாரத்திலே *மாற்றங்களாய்ந்துகொண்டு* என்கிறபடியே அந்யபரமான சப்தங் கள ஒன்றும் ஸாதிகஸாத படி சப்தங்களைத் தெரிந்தெடுத்து *உரீய சொல்லாலிசை மால்களைந்தி* என்கிறபடியே விஷயத்துக்குத் தகுதியான சொல்லாலே சொல்லப் பட்டதாய் *வாய்த்தவாயிரம்* என்று வாச்யான ஸர்வேசுவரனுக்கு வாய்த்த இப்

ப்ரபந்தம், *வேதேஷு* பெளருஷம் ஸூக்தம் தர்ம சாஸ்த்ரேஷு* மாநவம், பாரதே பகவத் கீதா புராணேஷு* ச வைஷ்ணவம்* என்று வேதங்களில் புருஷ ஸூக்தமும், தர்ம சாஸ்த்ரங்களில் மதுப்ரணீதமும், மஹாபாரதத்தில் ஸ்ரீ கீதையும், புராணங்களில் ஸ்ரீ விஷ்ணு புராணமும் ஸாரமாயிருக்கு மாபோலே, அந்மகதாகந்த ரஹிதமான அருளிச் செயலில் ஸாரமாயிருக்குமென்கை. இத்தால் *தீதிலந்தாதி* என்கிறபடியே கதாந்தர ப்ரஸ்தாவ தேஷு ரஹித்யத்தாலே ஆர்ஷ ப்ரபந்தங்களில் வ்யாவ்ருத்த மாய், பகவத் ப்ரதிபாதந ஸாமர்த்த்யத்தாலே பகவதேகபரமான மற்றையாழ்வார்கள் ப்ரபந்தங்களிலும் ஸாரமாயிருக்குமென்று இப்ப்ரபந்த வைலக்ஷண்யம் சொல்லிற்றுகிறது.

***

***

***

***

***

(63)

84. இனிமேல் இப்படி அருளிச் செயலில் ஸாரமான இதின் ப்ராமான்யாதிசயத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கக்காக ஆழ்வார்களுடைய ஐககண்ட்யத்தையும், அவர்களில் தலைவரான இவரருளிச்செய்த இப்ப்ரபந்தத்தினுடைய ப்ராபல்யத்தையும் ப்ரதிபாதிப்பா நின்றுகொண்டு, ஏவம்பூதமான விதுக்குச் சேராத சாஸ்த்ரங்கள் பரீக்ஷை பரித்யாஜ்யங்களாம் படியை அருளிச் செய்கிறார் (குருசிஷ்யேத்யாதிபால்.)

(மு.) 84. குருசிஷ்ய க்ரந்தவி்ரோதங்களைப் பரமதாதிகளாலே பரிஹரியாமல் செஞ்சொல் செந்தமிழின்கவி பரவி யழைக்குமென்று அந்யோந்யம் கொண்டாடிப் பேசிற்பே பேசுமேககண்டரில் என்னில்மிகு வென்று யிவ ருரைகொலின்மொழிகொண்டு சாஸ்த்ரார்த்தங்கள் நிர்ணயிக்க வேண்டுகையாலே வலங்கொண்ட விதுக்குச் சேராதவை மறு விபரீதங்கள் போலே.

அதாவது—ருஷிகளில் குருசிஷ்யர்களான வ்யாஸ ஜைமீனிகளில் குருவான வ்யாஸனுடைய க்ரந்தமான ப்ரஹ்மஸூத்ரத்தோடு சிஷ்யனான ஜைமீனியுடைய க்ரந்தமான கர்மஸூத்ரத்துக்கு கிரீசுவரவாதாதிகளால வந்த ஸ்ரோதத்தை, *ஸம்பத்தேதீதீ ஜைமீநி:* அந்யார்த்தம் து ஜைமீநி: *பாம் ஜைமீநி மூக்யத்வாத் *ப்ரஹ்மேண ஜைமீநி:* இத்யாதிபாஸ ப்ரஹ்ம ஸூத்ரங்களாலே ஜைமீனிக்கு ப்ரஹ்ம ஸ்வரூப தத்துவ ததுபாஸ தத்பலாதிகளினுடைய அங்கீகார முண்டென்னுமிடம் தோற்றுகையாலும், மஹாபாரதத்திலே ஹயசிர உபாக்மாராதிகளிலே பகவத் வ்யாஸோபதேசலப்த பரமாத்ம தத்வஜ்ஞாநமுடையவனாகச் சொல்லுகையாலும், ஸ்ரீவேதவ்யாஸனும் ஜைமீனியும் ஏககண்டர்கள். இனி தேவதா கிராகரணம் பண்ணினவிது ஈசுவரப்ரணீதமாக வேதத்தைச் சிலர் சொல்லுகையாலே அந்த பெளருஷேயத்வமடியாக விப்ரஸம்பாதி தோஷங்களைக் கல்பித்து வேதாப்ராமான்யம் சொல்லுவது, வைதிக கர்மங்களை கிந்திப்பதாகிற பாஹ்மரை கிராகரித்து, வேதப்ராமான்ய கர்மாவச்ய கர்த்தவ்யதைகளை ஸாதிக்கையிலுண்டான இசையாலே ஸ்வமதமன்றியிலேயிருக்கப் பரமதத்தை அவலம்பித்துச் சொன்னானென்றதல், அன்றிக்கே தேவதா கிராகரணத்தில் தாத்பர்யமில்லை. அச்ருத வேதாந்தர்க்கு கர்மத்தில் அச்ரத்தையை நிவாரிக்கக்காக கர்மப்ராதாந்யம் சொல்லுகையாலே தாத்பர்யமாகையாலே, *நஷி நீந்தா நீந்த்யம் நீந்திதும் ப்ரவர்த்ததே, நீந்திதாந் இதரத் ப்ராம்ஸி தும்* என்கிற ந்யாயத்தாலே தேவதா கிராகரணம் பண்ணின விது கர்ம ப்ரசம்ஸார்த்தமாகையாலே அந்மபரமென்றதல் கொள்ளவேணுமென்று, இப்படி பரமதாந்ய பரத்வங்களாலே பரிஹரிக்க வேண்டிற்றிறே. அப்படியே யிங்கும் அந்யோந்ய வசந வி்ரோதமுண்டாய் அதுக்கு ஒரு பரிஹாரம் பண்ணவேண்டாதபடி, *செஞ் சொற்கவிக்கான* என்றும் *செந்தமிழ் பாடுவார்* என்றும் *இன்கனிபாடும் பரம

கவிதகள்* என்றும், *பதியே பரவத்தொழும் தொண்டர்* என்றும் *அரங்கவே
வென்றழைக்கும் தொண்டர்* என்றும் பரஸ்பரம் ச்லாகித்துக் கொண்டு *பேசிற்பே
பேசலல்லால்* என்கிறபடியே ஒருவர் (பேசினதே எல்லாரும் பேசுமேககண்டரான
ஆழ்வார்களில் வைத்துக்கொண்டு, *என்னில் மிகுபுகழார் யாவர்* என்று சேஷிக்கு
அதிசயகராகப் பெற்ற ப்ரீதி ப்ரகர்ஷத்தாலே என்னிற்காட்டிள் மிக்க புகழையுடை
யார் ஆரென்னும் ஸர்வாதிகரான இவருடைய *உரைகொளின் மொழி* என்கிற
படியே ஸ்ரீராமாயணதிகளையும் ஸ்வவைலக்ஷணயத்தாலே ஐயிக்கும்படியான உக்தி
களைக்கொண்டு வேதத்துப்பர்ம்ஹணரூப சாஸ்த்ரங்களில் ஸம்சயிதமான அர்த்தங்
களை நிர்ணயிக்க வேண்டும்படியா யிருக்கையாலே *வலங்கொண்டவாசிரம்* என்கிற
படியே ப்ரதிபாத்ய வஸ்துவை உள்ளபடி ப்ரதிபாதிக்கவல்ல ஸாமர்த்த்யத்தை
யுடைத்தான இப்ப்ரபந்தத்துக்குச் சேராத சாஸ்த்ரங்கள், *மந்வர்த்த விபரீதா து யா
ஸம்ருதீஸ் ஸா ந சஸ்யதே* என்று சொல்லப்பட்ட மதுவிபரீதமான ஸம்ருதிகள் போலக்
கழிக்கப்படுமென்கை. .... (14)

65. இப்படி இதுகொண்டு சாஸ்த்ரார்த்தங்கள் நிர்ணயித்தவ ராரென்னும்
அபேகையிலே அருளிச்செய்கிறார். (பாஷ்யகாரரித்யாதி).

(மு.) 65. பாஷ்யகாரர் இதுகொண்டு ஸூத்ர வாக்யங்களெருங்கவிடுவர்.

அதாவது—பாஷ்யகாரர் ஸ்ரீபாஷ்யம் பண்ணியருளும்போது ஸூத்ரவாக்யங்
களில் ஸந்திக்கங்களான அர்த்தங்களெல்லாம் இப்ப்ரபந்தத்தில் ஸூக்திகளைக்
கொண்டு நிர்ணயித்து ஒருங்கவிட்டருளுவரென்கை. .... (65)

66. அவர்தாம் அப்படி அருளிச்செய்தருளுகைக்கு மூலம் ஏதென்னு
மபேகையிலே அருளிச்செய்கிறார்—(அதுக்கு மூலமித்யாதி)

(மு.) 66. அதுக்கு மூலம் 'விதயச்ச' என்கிற பரமாசார்யவசநம்.

அதாவது—பாஷ்யகாரர் அப்படி செய்தருளுகைக்கடி, *விதயச்ச வைதிகாஸ்
த்வத்ய கம்பீரமதேநுஸாரீண:* என்று 'இதம் குரு' 'இதம் மாகார்ஷீ:' என்கிற ஸ்வதந்
த்ரமான வைதிக விதிகளும் அநந்யப்ரயோஜகராயாச்ரயித்திருக்கும் த்வத்யருடைய,
ஐச்வர்யாதிகளால் கலக்கவொண்ணாதபடி கம்பீரமான மநஸ்ஸைப் பின் செல்லு
மென்று—இவ்வாழ்வார்போல்வார் நினைவை சாஸ்த்ரங்கள்தான் பின் செல்லும
தாகப் பரமாசார்யரான ஆளவந்தார் அருளிச்செய்த வசநமென்கை. .... (66)

67. இப்படி அபியுக்தரானவர்கள் இது கொண்டு சாஸ்த்ரார்த்தங்கள் நிர்ண
யிக்கும்படி ஸகலவேதோப ப்ர்ம்ஹணங்களிலும் அதிப்ரபலமாய், இவ்வளவு
மன்றிக்கே கீழ்ச்சொன்னபடியே த்ரவிட வேதமாய்க் கொண்டு வேத ஸமமா
யிருக்கிற ஆப்ததமமான இப்ப்ரபந்தத்திலே ஆப்திக்கு உறுப்பாக இவர் வேதே
சில விஷயங்களை எடுப்பானென்னென்கிற சங்கையிலே அருளிச் செய்கிறார்—
(ஆப்திக்கித்யாதி).

(மு.) 67. ஆப்திக்கு இவர் கருதி மார்க்கண்டேயன் பார்த்தனென்கிற விலை
வ்யாஸ மநு ப்ரஹ்மவாதிகளை வேதம் சொல்லுமாபோலே.

அதாவது—இதில் சொல்லுகிற அர்த்தங்களில் ஆப்திக் குறுப்பாக, இவர்
உளன்சுடர்மிகு சுருதியுள் என்றும், *மார்க்கண்டேயனும் கரியே* என்றும்,

* பார்த்தன் தெளிந்தொழிந்த* என்றும் ச்ருதியையும் மார்க்கண்டேயனையும் பார்த்தனையும் சொல்லுகிறவை, பரமார்த்தமான வேதம், *ஸ ஹோவாச வ்யாஸ: பாரதர்ய* என்றும், *யத் வை சிஞ்ச மநூவதத் தத் பேஷஜம்* என்றும், *ப்ரஹ்மஸாதீநா வதந்தி* என்றும் ஆப்திக் குறுப்பாக வ்யாஸனையும் மனுவையும் ப்ரஹ்மவாதிகளையும் சொல்லுகிறப்போலே பென்கை. ஆனபின்பு அது தாழ்வல்ல, ஆப்த்யசையத்துக்கு உறுப்பென்று கருத்து. இக்கால், கீழ் வேதஸாயம் சொன்னவிடத்திலே சொல்ல வேண்டியிருக்க, அதுக்தமாய்க் கிடந்தவற்றை இங்கே அருளிச்செய்தாராய்த்து. (67)

68. ஆனால் இத்தை உபபர்ம்ஹணமாகச் சொன்ன பக்ஷத்தில் வேதவ்யாக் கையபாமதொழிப *வேதரூபயிதம் க்ருதம். *த்ராவிடம் ப்ரஹ்மஸம்ஹிதாம் *த்ராவிடவேத ஸூக்தை:* என்று அபியுகதர் சொல்லுகிற வேதத்வம் இதுக்குக் கூடுமோவென்ன அருளிச் செய்கிறார்—(பாரத கீதைகளினித்யாதிபால்).

(மு.) 68. பாரதகீதைகளின் வேதோபநிஷத்த்வம்போலே இதுவும் வ்யாக்யையானாலும் வேதாஸ்யமாம்.

அதாவது—வேதோபபர்ம்ஹணமான மஹாபாரதமும், அதில் ஸாரமான ஸ்ரீகீதையும், *வேதாந்த்யாபயாமாஸ மஹாபாரத பஞ்சமாந்* என்றும், *பகவத் கீதாஸூப நிஷத்ஸா* என்றும் சொல்லுகிற படிவே வேதமும் உபநிஷத்துமாகிருப்போலே இது வேதவ்யாக்கையான உபபர்ம்ஹணமானாலும் வேதாஸ்யமாமென்கை. வேத ரஹஸ்யமாவது வேதத்தில் ரஹஸ்யபாகமான உபநிஷத்து. கீழ் ச்சாந்தீதாக்ய ஸம மாகவீதே சொல்லிற்று. ஆகையால் இந்தப் பக்ஷத்திலும் இதன் த்ராவீட வேத த்வஹாசி வாராதென்று கருத்து. .... (68)

69. ஆக இப்படி இப்ப்ரபந்தத்தை வேத ஸமமென்பது ததுபர்ம்ஹண ஸமமென்பதாகா நின்றீர், அவை யிரண்டிக்கும் தத்ததநுசுபமா யிருப்பன சில அலங்காரங்களுண்டிறே, தாத்நசாலங்காரங்கள் இதுக்கு முண்டோவென்ன, ஸம்ஸ க்ருதமானவற்றுகு தத்ததநுசுணமான அலங்காரங்கள் பலமுண்டானாப்போலே த்ராவிடமான விதக்கும் ஏததநுசுணமான அலங்காரங்கள் பலமுண்டென்கிறார். (உதாத்தாதியென்று தொடங்கி).

(மு.) 69 உதாத்தாதி பத க்ரம ஜடா வாக்ய பஞ்சாதி பாதவ்ருத்த ப்ரசந்த காண் டாஷ்ட காத்யாயம்ச பர்வாத்யலங்காரங்கள்போலே எழுத்தசை சீர்ப்பந் தமடி தொடை நிரைநிரையோசை தனையினம் யாப்புப் பாத்துறை பண் னிசை தாளம் பத்துநா ருயீரம் முதலான செய்கோலம் இதுக்குமுண்டு.

அதாவது—உதாத்தாதிபென்கிறவிடத்தில் ஆகிசப்தத்தாலே அதுதாத்த ஸ்வரித ப்ரசயங்களைச் சொல்லுகிறது. இந்த உதாத்தாதிஸ்வர விசேஷங்களும், க்ரமஜடா பஞ்சாசிகளும் ப்ரசந்தாஷ்டகங்களும் வேதாஸாதாரணம். அம்சபர்வாதிகள் உபபர்ம்ஹண ஸாதாரணம். பர்வாதிபென்கிறவிடத்தில் ஆகிசப்தத்தால் ஸ்கந் தாதிகளைச் சொல்லுகிறது பத வாக்ய பாதவ்ருத்த காண்டாத்யாயங்கள் உபய ஸாதாரணம். ஸ்ரீராமாயணத்தில் ப்ரதாநபரிச்சீசதங்களிலும் காண்டவ்யவஹார முண்டிறே. கௌஷீதகி முதலான உபநிஷத்துக்களிலே அத்யாயமென்கிற பரிச் சேதவ்யவஹாரம் கண்டுகொள்வது.

ஆக இப்படி வேதத்துக்கும் தத்பபப்ரம் ஹணங்களுக்குமுண்டான அலங்காரங் களைச் சொல்லி, அப்படியே இதுக்குமுண்டான அலங்காரங்களைப்பெயர்ச்சைச் சொல்லு கிறது மேல்—(ஈழுத்தியாதி) எழுத்தாவது குற்றெழுத்து நெட்டெழுத்து முதலான பதின்மூன்றெழுத்தும். அசையாவது—நேரசை, நிரையசை ஆகிறவிரண்டசையும். சேராவது ஆசிரிய உரிச்சீர் நான்கும், வெண்பாவுரிச்சீர் நான்கும், வஞ்சியுரிச்சீர் நான் கும். பொதுச்சீர் பதினாறும், ஓரசைச்சீரிரண்டும் ஆக மூப்பது சீரும். பந்தமெனிலும் தனியெனிலும் ஒக்குமென்று தமிழர் சொல்லுகையாலே பந்தமும் தனியுமொன்று கையால இங்கே பந்தமென்றும் மேலே தனியென்றும் சொல்லுமளவில் புருந்த மாகையாலே இரண்டத்தொன்று வர்ஜிக்கவேணும்.

அடியாவது, குறளடி, சிந்தடி முதலான அடியையந்தும், தொடைபாவது மோனை, இயைபு, எதுகை, முரண், அளபெடை என்கிற ஐந்திலும் அடிமோனை முதலாக ஓரொன்றிலே எவ்வெட்டுத் தொடையாக நார்பதும், அந்தாதித்தொடை, இரட்டைத் தொடை, செந்தொடை யென்கிற மூன்றுமாக நார்பத்துமூன்று தொடையும், நிரைநிரையாவது, நேர்நிரைநிரை, நிரைநிரைநிரை முதலானவை. ஓசையாவது செப்பலோசை அகவலோசை முதலான காலோசையும், தனியாவது, நேரொன்றுசிரியத்தனை, நிரையொன்றுசிரியத்தனை முதலான ஏழுதனையும், இனமாவது, "தாழிசை, துறை, விருத்தம்" என்கிற பாக்களினம் மூன்றும். யாப் பாவது ப்ரபந்தருபமாயிருக்கை. பாவாவது, வெண்பா ஆசிரியப்பா முதலான பாக்கள். துறை என்கிறவிதவும், இனத்தின் வகையிலொன்றுகையாலே புருந்த மாம். அர்த்தாந்தரமுண்டாகில கண்டு கொள்வது.

பண்ணாவது முதிர்ந்த கவிஞ்சி, கட்டபாவது, கட்டராகம், செந்திரிப்பாய், கைநடனம முதலானவை. இசையாவது *சுறள் சுத்தம் கைககளை உழைப்பின விளரிதாரம்* என்கிற பேரால் சொல்லப்படுகிற விஷயதர்ஷப கார்த்தாரஷ்டஜ மத்யம கைவத பஞ்சமவகளைகூட ஏதேனும். தாளமாவது—*கஜகரிணர் சோகதி: பகாந்வது தாவக: கஞ்சயீ கீர்த்தி: பானிபாநேள கேவீ பஞ்சாநநஸ் தநா, சதுராம்நாய தாளச தா:ஸாயா கருடந்வஜ: ஸங்கீத சாஸ்திர விந்ஷந்பி ரேநே நாயா: ப்ரகீர்த்திதா:*

தூறுவது—ப்ரதாந பரிச்சேதங்களான அம்ச பர்வ காண்டாதிகள்போலே *தூறே சொன்ன* *பத்துதூறு* என்னும்படி தூறுதூறு பாட்டாயிருந்துள்ள ப்ரதாநபரிச்சேதங்கள். ஆயிரமாவது, *சதுர்விம்சத்யஹஸ்ராணி ச்லோகாநாம்* என்னுபா போலே யிருந்துள்ள மஹாபரிச்சேதம், முதலான வெண்கையாலே, முதலிடடு மூன்று பத்து உத்தரகண்ட விவரணமாய் நடுவிட்டு மூன்று பத்து பூர்வ கண்ட விவரணமாய், மேலிட்டி மூன்று பத்தும் அதுககு உபயோகியான அர்த்த ப்ரதி பாநகமாய் மேலிலைபத்து பலாவாப்தி கதம்மாபிருகையாலே உண்டான விபாக ன்ச்சஷ்டகங்களும் விவகந்தகங்களென்று தோற்றுகிறது: முதலான செய்கோல மீதுக்கு முண்டு) என்றது *செய்கோலத்தாயரம்* என்று கவிதருச் சொல்லுகிற அலங்காரங் களால் குறைவற்றவாயிர மென்கையாலே ஏவமாறுகளான ஸர்வாலங்காரங்களும் இதுககுமுண்டென்கை.

...

...

...

.... (69)

70. ஆக இதுக்குக் கீழ் திவ்யப்ரபந்தத்துக்கு வேத ஸாம்யமும் தத்பபப்ரம் ஹணஸாம்யமும் உண்டெனனுமிடத்தை அருளிச் செய்தார்—திவ்வனனறிக்கை

வேதாளிர்ப்பாவ விசேஷமாய் இவ்வாழ்வாராலே கிர்மிதமாகப் ப்ரஸித்தமாகிருப்ப
தொன்றென்று, இதுக்கு இன்னமும் ஒரு யோசனை பண்ணுகிறீமேல்—(அதவா
வேத வேத்ய ந்யாயத்தாலே என்று தொடங்கி.)

(மு) 10. அதவா, வேதவேத்யந்யாயத்தாலே பாத்வபுமுதுவேதம் வ்யூஹ
வ்யாப்தி அவதரணங்களில் ஓதினத்தி கேட்டமனு படுகதைகளாய்
ஆகியுத்தியில் பன்னிய நமீதானவாதே வேதத்தை த்ராவிடமாகச்
செய்தாரென்றும்.

அதாவது—திருச்சொன்ன உபயப்ரகாரமன்றிக்கே, *வேதவேத்யே பஜே
பும்ஸி ஜாதே த்ராதாமஜே, வேத: ப்ராஜேதநாதாஸ்தி ஸாஷாத் ராமாயனுத்மநா* என்று
வேத வேத்யனுன் பரமபுருஷன் தசரத புத்ரனு யவதரித்தவிடத்தில்
அபேளருவேஷமாமான வேதமும் ஸ்ரீ வால்மீகி பகவான் பக்கல் ஸ்ரீராமாயண
ருபேண அவதரித்த தென்கிற ந்யாயத்தாலே, *க்யத்க்மஸ்ய ரஜா: ப்ராஜே* ஆதித்ய
வின்மம் த்மந: பரஸ்தாத்* தத்விஷ்ணு: பரமம் பதம் அதா பத்யத்தி ஸரய:* யோ வேத
நீலிதம் குறாயாம் பரமே வ்யோமத், ஸோஸ்துதே ஸ்வாத் காமாத் ஸஹ, ப்ரஹ்மணு
ஸ்பச்சிதா* இத்யாதிகளாலே பஸவிடங்களிலும் ஈசுவரனுடைய ப்ராவஸ்தைையை
ப்ரதிபாதிக்கையாலே ப்ரத்வத்திலே நோக்காய், *முதுவேதம்* என்கிறபடியே புருஷ
புத்திப்ரபவதோஷகந்தமில்லாதபடி அநாதித்வேச பழையதா யிருக்கிற வேதமானது,
ஷாட்குன்யாத் ஸாஸ்தேவ: பா இதி ஸ பவாத் முக்தபோக்ய:, என்கிறபடியே ஷாட்
குன்ய பரிபூர்ணனுய் முக்தபோக்யனாகுகிற அந்த பரானுவன், *பஸாட்யாத்
பேதாத் ஸங்கிஷ்ணஸ்த்வம் ஸாஸி விதது:ஷ ஸாஸ்த் மைர்வ்ய வியாத், ப்ரத்யக்மஸ
ஸர்ககதர்மேள நயஸி பகவத் சக்திதேஜோதிருத்தோ பிப்ராண: பஸி த்வம், கமயஸி
ததா வ்யூஹ்ய* என்கிறபடியே ஸர்ககாத்கர்வஹஹர்த்தமாக வ்யூஹப் பவித்த
அவஸ்தையில், *ஸங்கிஷ்ணத் ஸத்பாவம் பஜே ஸோகஸிதேப்ஸயா, க்மந: ப்ரஸ்யோத்
பத்தி ஸ்தித்பி: ப்ராண்யதுக்ரஹ:, ப்ரயோஜநமதாத்யச்ச ஸாஸ்த் ஸாஸ்தார்த்த தத்பரை:, தாஸ
துர்யஸுஷுப் த்யாத்யாத் நதர்வ்யுதேஹபி ஸைதேய* இத்யாதியாலும், *தத்ர ஜ்ஞாந
பஸ்த்வத் வாத் ருபம் ஸங்கிஷ்ணம ஹரே:, ஜ்வய்ய விய ஸம்பேதாத் ருபம் ப்ராத்யுப்த
முத்யதே, சக்திதேஜஸ்ஸமுத்கர்ஷா காரிருத்த ததர் ஹரே:, ஏதே சக்திமயா வ்யூஹா
ருணோக்மேஷ ஸ்வஸைஷண:*, இத்யாதியாலும் அந்த வ்யூஹ விசேஷ தத்குணருப
கருத்பாதிகளை விஸ்தரேண ப்ரதிபாதிக்கைக்காக *பஞ்ச ராத்ஸ்ய க்ருதஸ்நஸ்ய வக்தா
நாராயண: ஸ்வயம்* என்கிறபடியே ஸர்வத்துக்கும் ஆதிவக்தா ஈசுவரன்தானாகை
யாலே, *ஓதினுய் நீதி* என்று சொல்லப்பட்ட பஞ்சராத்ரமாய் ஆவிர்ப்பவித்து,

இப்படி வ்யூஹப்பவித்த மாத்ரமன்றிக்கே ஸர்வசப்தவாச்யனுய் ஸர்வகர்ம
ஸமாராத்யனுபக் கொண்டு ஸர்வாத்ரயாமிதவே வ்யாபித்து கிற்குமவஸ்தையில்,
*ஆபோ நாரா இதி ப்ரோக்தா ஆபோ வைந்ர ஸாதவ:, தா யதஸ்யாயாம பூர்வம் தேச
நாராயண: ஸ்மருத:*, இத்யாதியாலும், *ப்ராஸிதாரம் ஸர்வேஷாம் அணியாய்ஸ மனி
யளாம், ரூக்மாபம் ஸ்வபந்திக்யம் சித்யாத் து புருஷம் பரம. *ஏநமேகே வதத்த்யக்திம்
மருதோத்யே ப்ராஜாபதிம், இந்தாமேகே பஜே ப்ராணமபஜே ப்ரஹ்ம ஸர்வதம்* *ஏஷ ஸர்வாணி
பூதாநி பஞ்சபிர் வ்யாப்ய மூர்த்தபி:, ஜந்மவ்ருத்திக்ஷயைர் நித்யம் ஸம்ஸாரயதி சக்ரவத்*
இத்யாதியாலும், *ஸ ஆத்மா, அங்காத்யந்யா தேஷதா:*, என்கிறபடியே ஸர்வதேவதா
சரீரிதயா ஸர்வ கர்மஸமாராத்யன் இவனென்று தோற்றும்படி பூர்வபாகோப
ப்ரம்ஹணமாய்க் கொண்டு ஸர்வாத்ரயாமிதயா வ்யாப்தியை ப்ரதிபாதிக்க
கைக்காக *கேட்ட மனு* என்கிறபடியே ஆப்தமாகக் கேட்கப்பட்ட மக்வாதி
ஸ்மருதியா யாவிர்ப்பவித்து,

அப்படி அதீந்தரியனாய் நிற்கிறவன் ஸாதுபரித்ராணதிகளுக்காக ராம க்ருஷ்ணத்யவதாரங்களைப் பண்ணினவவஸ்த்தையில் தத்தவதார சேஷ்டிதாதிகளைப் ப்ரதிபாதிக்கைக்காக *படுகதையர்* என்கிறபடியே வருத்தகீர்த்தநரூபமான ஸ்ரீராமாயண மஹாபாரதாதிதிஹாஸங்களாய் ஆவிர்ப்பவித்து,

அப்படி அவதாரமுகேந முன்னின்று ரக்ஷித்தருளுமவன், அவதாரத்தில் பிற்பாடரும் இழவாதபடி, *ஆகமூர்த்தியாயவண்ண மென்கொல்* என்று விசேஷஜ்ஞர் ஈடுபடுப்படி ஆசரிதஹ்ருதயாநுசுணமாக *தமருகந்ததெவ்வுருவம்* இத்யாதிப் படியே த்ரவ்யநாமரூபாஸனசயநாதிகளிலும் தேசகாலாதிகாராதிகளிலும் ஸ்நான போஜநாதிகளிலும் ஒரு நியமமறப்பண்ணிக்கொண்டு அத்யந்தஸூலபனாபிருக்கும் அர்ச்சாவதாரமான அவஸ்த்தையில் தத்வைபவ ப்ரதிபாதநார்த்தமாக *சடகோபன் பண்ணிய தமிழ்* என்னும்படி ப்ரமேயந்தன்னைப்போலே தானும் ஸர்வஸூலபமாய் ஸர்வாதிகாரமாகக் குறுப்பாக த்ராவிடரூபமாய்க்கொண்டு ஆழ்வார் பக்கலிலே ஆவிர்ப்பவிக்கையாலே ஸம்ஸ்க்ருத ரூபமாபிருக்கிற வேதத்தை த்ராவிடமாகச் செய்தாரென்று சொல்லுவதும் ஒரு ப்ரகாரமுண்டென்கை. *எய்தற்கரிய மறை களை ஆபிரமின் தரிழால் செய்தற்குலகில் வரும் சடகோபனை* என்னக்கடவதிதே. இவையெல்லாத்திலும் எல்லாம் சொல்லுமேயாகிலும் ஒன்றுக்கு ஒன்றிலே நோக்கா யிருக்கையாலிதே இவரிப்படி யருளிச்செய்தது. இதுதான் *பரத்வபரமென்கை யாலே ஸ்பஷ்டமிதே. .... (70)

71. ஆனால் அபௌருஷேயமான வேதம் இப்படி அவஸ்த்தாந்தரத்தை பஜித்ததாகில் கலுஷமாய் அர்த்தப்ரகாசகத்வம் குன்றாதோவென்ன, வக்த்ரு விசேஷத்தாலே அது மற்றைப்படியாய்த்தென்னுமத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக வருளிச்செய்கிறார்—(மண்ணுடின வித்யாதிபால்).

(மூ.) 71. மண்ணுடின ஸஹ்யஜலம் தோதவத்தீச்சங்கனிதுறையிலே துகில் வண்ணத் தெண்ணீராய் அந்தஸ்தத்தைக் காட்டுமாயோலே அல்பச்ருதர் கலக்கின ச்ருதி நஞ்ஞானத்துறை சேர்ந்து தெளிவுற்று ஆழ்பொருளையறிவித்தது.

அதாவது, உச்ச ஸ்த்தலத்தில் நின்று உ வேகத்தோடே வந்து பூமியிலே விழுகையாலே ம்ருந்மிச்சரமாய்க் கலங்கி ஸஹ்யத்தில் நின்றும் வருகிற ஜலமானது, *தோதவத்தித்தாய்மறையோர் துறை* என்றும், *பொருநல்சங்கணி துறை* என்றும் சொல்லுகிற துறைகளிலே வந்தவாறே துறைவாசியாலே *துகில்வண்ணத்து நீர்* என்றும், *தெண்ணீர்ப்பொன்னி* என்றும் சொல்லுகிறபடியே தெளிந்தநீராய் தனக்குள்ளே கிடக்கிற பதார்த்தங்களை ப்ரகாசிப்பிக்குமாபோலே, *பிபேத்யல்பச்ருதாத் வேதோ மாயம் ப்ரதீஷ்யதி* என்கிறபடியே வேதந்தான் நடுங்கும்படி ததபிப்ராயமறிபாமல் ப்ரதிபந்தங்களைச் சொல்லும் அல்பச்ருதர், ஒரு வாக்யத்துக்கர்த்தம் சொல்லப்படுக்கால் அதுதன்னிலே நின்று விப்ரதிபத்திபண்ணி, த்வைதமென்பார், அத்வைதமென்பார், த்வைதாத்வைத மென்பாராய் இப்படி கலக்கக் கலங்கினச்ருதியானது, *நஞ்ஞானத்துறை* என்று இவர் தாமருளிச் செய்தபடியே யதாஜ்ஞாநத்துக்குத் துறையான இவ்வாழ்வார் பக்கலிலே வந்து சேர்ந்து *தெளிவுற்ற வாயிரம்* என்கிறபடியே முன்புத்தைக் கலக்கம் தீர்ந்து தெளிவையடைந்து *அறிவித்தேதாழ்பொருளை* என்கிறபடியே அகாதமாய், பரமரஹஸ்யமான அர்த்த விசேஷங்களை யெல்லாம் தோன்றுவித்த தென்கை, ... (71)

72. ஆனால் வேதத்துக்கு அத்யயந கால கியதியும் அதிகாரி கியதியுமுண்டா யிரா கின்றதே. அந்த வேதாவதாரமான இதுக்கு அவையின் றிக்வே யொழிவானென் னென்ன வருளிச்செய்கிறார்—(மேகம் பருகி வித்யாதி).

(மு.) 72. மேகம்பருகி ஸமுத்ரம்புபோலே நூற்கடற்சொல் இவர் வாயனவாய்த் தீருத்தினவாதே ஸர்வதா ஸர்வோபஜ்யமாமே.

அதாவது—விசுவமாய் ததந்தர்க்கதஸத்வங்களுக்கொழியப் புறம்புள்ளார்க்கு உபஜ்யம் என்றிக்வே பர்வங்களிலொழிய ஸ்பர்சிக்கலாகா தென்கையாலே ஸ்பர்ச கால கியதியையு முடைத்தாயிருக்கிற ஸமுத்ரஜலமானது மேகம் பருகி வர்ஷிக்க அந்த மேக ஸ்பர்சத்தாலே தன் விசுவத்தை போய் ஸர்வதா ஸர்வஜக போக்யமாமா போலே, *சர்வவன்யம் ப்ரௌஷ்டபத்யம் வா உபாக்ருத்ய யதாவிதி, யுத்தச் சந்தாம்ஸ்யத் யித மானாந் விப்ரோர்த்த பஞ்சமாந். அத ஊர்த்வம் து சந்தாம்ஸி கக்வேது நியத: பட்டேத், வேதாங்காந் ஹஸ்யம் ச க்ருஷ்ணபக்ஷேது ஸம்பட்டேத்* என்கிறபடியே அத்யயநகால கியதியையும், த்ரைவர்ணிகாதிகாரதயா அதிகாரி கியதியையு முடைத்தாயிருந்துள்ள *நூற்கடல்* என்கிற வேதவித்யாஸமுத்ரத்தின்வசம் *இவள்வாயனகள்திருந்த* என்கிறபடியே இவருடைய வாக்கதமாய் காலகியம் அதிகாரிகியம் கிரபேஷமான ஆகாரத்தையடைந்து கட்டினப்பட்டவாதே, *அத்யேதவ்யம் த்விஜக்ரேஷ்டை: வேதருப மிதம் க்ருதம், ஸ்தீர்பிச் சூத்ராதிபிச்சைவ தேஷாம் முக்தி: கரே ஸ்திதா* என்கிறபடியே ஒரு கால கியமயின் றிக்வே ஸர்வகாலமும் ஸர்வர்க்குமுபஜ்யமாயிதே பென்கை. (72)

73. இன்னமும் வேதகார்யமாயிருக்கச் செய்தே காரணமானவதுபோல் அதிக்ருதாதிகாரமன்றியே இது ஸர்வாதிகாரமா யிருக்கக் குறைவில்லை யென்னுமிடத் துக்கு ஒரு த்ருஷ்டாந்த விசேஷம் தர்சிப்பிக்கிறார்—(ம்ருத்கடயித்யாதி).

(மு.) 73. ம்ருத்கடம்போலன்றே பொற்குடம்.

அதாவது—ம்ருத்கடம் தொடுமவர்களே தொடுமித்தனை போக்கி எல்லார்க்கும் தொடவொண்ணாதாயிருக்க, பார்த்திவமா யிராகிற்கச்செய்தே பொற்குடம் எல்லார்க்கும் ஸ்பர்சிக்கலாயிரா கின்றதிதே பென்கை. இத்தால் காரணமான வேதம் அதிக்ருதாதிகாரமா யிருந்தாலும் தத்கார்யமானவிது ஸம்ஸ்கார விசேஷத்தாலே ஸர்வாதிகாரமாகக் குறைவில்லையென்றதாய்த்து. த்ருஷ்டாந்தத்திலே தோற்றுகிற காரணத்தகார்யச்சாக்க்யதாதிகள் தார்ஷ்டாந்திகத்திலும் விவகிதம். ... (73)

74. இனிமேல் இப்படியிருந்துள்ள திருவாய்மொழியும் ஏதத்ப்ரதிபாத்யமான அர்ச்சாவதாரமுமாகிற ப்ரமாண ப்ரமேய சரமங்கள் இவற்றினுடைய பூர்வாவஸ்தைகளில் அவகாஹனக்ஷமரல்லாதார்க்கு ஸம்பமாகக் கல்பிதங்களானவையென்று *வேதவேத்ய* (ஸூ. 70) இத்யாதி வாக்க்யத்திற் சொன்ன ப்ரமாணப்ரமேய சரமங் களை கிகமிக்கிறார்—(பெரும்புறக்கடலென்று தொடங்கி).

(மு.) 74 பெரும்புறக்கடலும் ச்ருதீணாகரமும் அலைத்தாழ்த்தோடு மிடங்கனிக அயோக்யர்க்குச் சமைத்த மடுவும் சாய்கரகமும் மாதமேயரமம்.

அதாவது—எல்லாக்கடலுக்கும் புறம்பாய் தான் பெருத்திருக்கிற கடல் போலே அபரிச்சேத்யமா யிருக்கிற பரவஸ்துவான ப்ரமேயம்—ஸமுத்ரம் தரங்கித மாய் அலைந்து கிற்குமிடம்போலே ஜ்ஞாநாதி ஷ்ட்ருண பரிபூர்ணமான தானே

அவற்றிலே இவ்விரண்டு குணங்களைப் பாகடிப்பித்துக் கொண்டு ஸங்கர்ஷணத்தி ருபேண வ்யூஹித்திருக்குமிடத்திலும், ஸமுத்ரத்தில் விலகாண வெண்ணுதபடி ஆழந்திருக்குமிடம்போலே, *யமாத்மா த வேத* என்றும், *கட்கிஸீ* என்றும் சொல் லுகிறபடியே அத்ருச்யத்தேவ அந்தர்யாமியாய் கிற்குமிடத்திலும், ஸமுத்ரமானது கழிகளாய்க் கொண்டோடுமிடம்போலே, *மாநுஷே லோகே ஜஜ்ஞே விஷ்ணுஸ்ஸதாதந:* *யஸ்யாம் ஜாதோ ஜகந்நாதஸ் ஸாக்ஷாத் விஷ்ணுஸ் ஸதாதந:* நாகபர்யங்கமுத்ஸூஜ்ய ஹ்யா கதோ மதுராம் புரீம் *விஷ்ணு! மாநுஷ்யுபேண சகார வஸு'தாததே* என்கிறபடியே கண் காண வந்து தோன்றி *ஞாலத்துடே நடந்து திரிந்த அவதாரமான விடத்திலும், தேசகரணகால விப்ரக்ருஷ்டதைகளாலே கிட்டி யனுபவிக்க யோக்யரஸ்ஸாதார்க்கு "அதிலே தேங்கின மடுக்கள்போலே" என்கிறபடியே தேசாதிவிப்ரகர்ஷகந்த மில்லாதபடி கல்பிக்கப்பட்ட அத்யந்த ஸுபவிஷயம் ப்ரமேயாவிர்ப்பாவபரம் பரையினுடைய சரமாவஸ்தையான அர்ச்சாவதாரம்.

மதீமந்தாநமாவீத்தய யேநானௌ க்ருதீஸாக்ஷாத் என்கிறபடியே அபரிச்சேத்ய மாய் பரத்வபரமான வேதம்—ஸமுத்ரதாங்கித ப்ரதேசம்பேர்லே தத்வ்யூஹப்ரதிபாத கதயா அவஸ்த்தாந்தராபந்தமாய் பஞ்சராத்ரமானவிடத்திலும் ஸமுத்ரத்தில் அகாத ஸ்தலம்போலே ததந்தர்யாமித்வ ப்ரதிபாதகதயா அவகாஹித்து அர்த்த தர்சனம் பண்ணவரிதாம்படி மக்வாதீஸ்த்ருதிருபமான விடத்திலும், ஸமுத்ரம் கழிகளா யோடுமாபோலே ததவதார ப்ரதிபாதகதயா இதிலுள்ளுபேண விஸ்த்ருதமாய் நடக்கிற விடத்திலும், ஜ்ஞாநசக்த்யாதீஸங்கோசத்தால் அவகாஹித்து விடாய் தீர மாட்டாதார்க்கு விடாய்த்தவன் வாயை அங்காந்திருக்கத் தானே தண்ணீர் வந்து குதிக்கும்படி கல்பிதமான சாய்கரகம்போலே அநாயாலேந உபஜீவிக்கலாம்படி அத்யந்த ஸுபமான சாஸ்த்ரம் ப்ரமாண பூதமான வேதத்தினுடைய ஆவிர்ப்பாவ பரம்பராசரமாவஸ்தையான திருவாய்மொழியென்கை. இத்தால் மடுவும் சாய் கரகமுமென்கையாலே ப்ரமாண ப்ரமேயங்களினுடைய ஒளியும் (?) எளிமையும் இனி மையும் தொடக்கமான ஸத்ருண ஸாஹித்யம் சொல்லப்பட்டது. .... (74)

75. இப்படி ப்ரமாண ப்ரமேய வைபவத்தை ப்ரதிபாதித்த வநந்தரம் ப்ரமாத்ரு வைபவத்தை விஸ்தரேண ப்ரதிபாதிக்கிறார் மேல். அதில் ப்ரதமத்திலே ப்ரமாண ப்ரமேயங்கள் இப்படி விலக்ஷணமா கிருந்ததாகிலும் இப்ப்ரமாண வக்தா வானவர் சதுர்த்த வர்ணரன்றோ வென்ன, பாகவதோத்தமரான இவருடைய ஜந்மகிருபண தோஷத்தை ப்ரமாண ப்ரமேயங்களில் த்ரவ்யபாஷா கிருபண தோஷம் கீழுத்தமன்றிக்கே கிருக்கச்செய்தே அதை எரித்தவக்கரித்து த்ருஷ்டாந்தமாக்கிக் கொண்டருளிச் செய்கிறார்—(வீட்டின்பமென்று தொடங்கி).

(மு.) 75. வீட்டின்பவிற்ப்பாக்கவீல் த்ரவ்யபாஷா கிருபண ஸமம் இன்பமாயிராய்ச்சி.

அதாவது *கனிவார் வீட்டின்பம்* என்கிறபடியே பாகவத் விஷயமென்றால் உன்கனிந்திருக்குமவர்களுடைய க்ருஹங்களிலே அவர்களுகந்ததொரு த்ரவ்யத் தைத் திருமேனியாகக் கொண்டிருந்து இன்பத்தை விளைக்கிற அர்ச்சாவதாரத்தில் த்ரவ்ய கிருபணத்தோடும், *அந்தமிழினின்பப்பா* என்கிறபடியே த்ரவிட ரூபமாய் பாகவத் குணகண ப்ரதிபாதகதயா விசேஷஜ்ஞார்க்கு ஆகந்தாவஹமாயிருக்கிற திருவாய்மொழியில் பாஷா கிருபணத்தோடும் துஸ்யதோஷம் *அடியார்க்கின்பமாரி* என்கிறபடியே ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்குத் திருவாய்மொழி முகத்தாலே ஆகந்தத்தை வர்ஷிக்கும்மேகமான ஆழ்வார்பக்கல் உத்பத்திகிருபணமுமென்கை.

விஷ்ணோர்ச்சாவதாரேஷு லோஹபாவம் கரோதி ய: யோ குரேள மாநுஷம் பாவ முபேள நரக பாதிசௌ யோ விஷ்ணோன ப்ரதிமாகாரே லோஹபாவம் கரோதி வை, குரேளச மாநுஷம் பாவமுபேள நரகபாதிநேன. *அர்ச்சாவதாரோபாதநவைஷ்வோத்பத்திசிந்தநம், மாத்ரு யோநி பரீக்ஷாயாஸ் துல்யமாஹுர் மநீஷிண: *ஹரிகீர்த்திம் விநைவாத்யத் ப்ராஹ்மணேந நரோத்தம, பாஷாகாதம் ந காதவ்யம் தஸ்மாத் பாபம் த்வயா க்ருதம்* கீமப்யத்ராபிஜாயத்தே யோசிநஸ் எர்வ யோநிஷு, ப்ரத்யக்ஷிதாத்மநாதாநாம் நைஷாம் சிந்த்யம் குலாதிகம்.* சூத்ரம் வா பகவத் பக்தம் நிஷாதம் ச்வபசம் ததா, விஷ்ணே ஜாதிஸாமாந்யாத் ஸ யாதி நரகம் நர:* ஏவமாதி சாஸ்த்ர வசனங்களை ஹ்ருதிகரித்திறே இவரிப்படி யருளிச்செய்தது. *அவஜாநந்தி மாம்முடா:* என்கிறபடியே வாசியறியாமல் அவஜ்ஞைபண்ணும் முடர்க் கும் *பச்யந்தி கேசிதநீசம் த்வதநந்யபாவா:* என்கிறபடியே வாசியறிந்து ஆதரிக்கும் அமந்யபாவர்க்கும் மூன்றிடமுமொக்குமிதே. .... (7b)

76. இங்ஙனன்றிக்கே பேச்சிலும், இது சொன்னவர் பிறவியிலும் தாழ்வு பார்த்து இப்ப்ரபந்தத்தை இகமூமவர்களுக்கு அநிஷ்டப்ரஸஞ்ஜநம் பண்ணுகிறார்— பேச்சித்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே.

(மு.) 76. பேச்சுப்பார்க்கில் கன்வப்பொய்ந்நூல்களும் க்ரஹ்யங்கள் ; பிறவி பார்க்கில் அஞ்சாமோத்தும் அறுமுன்றும் கழிப்பனம்.

அதாவது—ஸம்ஸ்க்ருதமாகவுமாம், த்ராவிடமாகவுமாம், பகவத்பரமானது உபாதேயம் ; அந்யபரமானது த்யாஜ்யமென்று கொள்ளாதே பாஷாமாத்ராவத்யாக விதிநிஷேதங்களை அங்கீகரித்து த்ராவிட பாஷையாகையாலே இது த்யாஜ்யமென் னப்பார்க்கில், *வெள்ளியார் பிண்டியார் போதியாரென்றிவரோதகின்ற கள்ள நூல்* என்றும், *பொய்ந்நூலை மெய்ந்நூலென்றென்று மோதி* என்றும் சொன்னு கிற பாஹ்ய சாஸ்த்ராதிகளும் ஸம்ஸ்க்ருத பாஷையானவாகாரத்தாலே உபாதேய மாக வேணும். சதுர்த்தவர்க்ளைத் தவிரென்று வக்தாவானவர் பிறவியைப் பார்த்து இத்தை யிகமூமளவில் மத்ஸ்யகந்தாஸுதனான வ்யாஸன் சொன்ன பஞ்சமவேத மான மஹாபாரதமும், கோபஜந்மாவான க்ருஷ்ணன் சொன்ன ஷட்கத்ரயாத் மகமான கீதோபநிஷத்தும் த்யாஜ்யமாக வேணுமென்கை. இத்தால் பாஷாமாத் ரத்தையும் வக்த்ரு ஜன்மத்தையும் பார்த்து இப்ப்ரபந்தத்தை இகமூமளவில் வரும் விரோதம் காட்டப்பட்டது.

அதவா, பாஷா வக்த்ருஜன்மமார்த்த்யங்கள் கிருபிக்கலாகாதென்று கீழ்ச் சொன்னபடியன்றிக்கே ஸம்ஸ்க்ருத பாஷையாயுள்ளதும், ஜன்மகௌரவமுடையார் சொல்லுமதுவுமே உபாதேயமென்று கொள்ளுமவர்களுக்கு அநிஷ்டப்ரஸஞ்ஜநம் பண்ணுகிறார் — பேச்சுப்பார்க்கிலீத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. அதாவது — பகவத் பரத்வாந்யபரத்வங்களைப் பரிக்க்ரஹ்ய பரித்யாஜ்யத்வங்களுக்கு ஹேதுவாக்காதே ஸம்ஸ்க்ருத பாஷையானது உபாதேயமென்று பேச்சினுடைய கௌரவமாத்ரத் தைப் பார்க்கில், *கள்ளநூல்* *பொய்ந்நூல்* என்று கழிக்கப்பட்ட பாஹ்ய சாஸ்த் ராதிகளும் பரிக்க்ரஹ்யங்களாம். யதாஜ்ஞாநர் சொன்னது உபாதேயம், அயதாஜ் ஞானர் சொன்னது த்யாஜ்யமென்று கொள்ளாதே ஜன்மகௌரவமுடையார் சொன்னதே உபாதேயம்; அல்லாதார் சொன்னது த்யாஜ்யமென்று பிறவி மாத்ரத்தையே பார்க்கில் மத்ஸ்யகந்தாஸுதனான வ்யாஸன் சொன்ன பஞ்சம வேதமும், கோபஜந்மாவான க்ருஷ்ணன் சொன்ன கீதோபநிஷத்தும் த்யாஜ்யமாக வேணுமென்கை இத்தாலே பேச்சில் கௌரவமும், சொல்லுமவர்கள் பிறவியில் கௌரவமும் ப்ரபந்தோபாதேயத்வ ஹேதுவாகச் சொல்லுமளவில் வருமநிஷ்டம் காட்டப்பட்டது. .... (76)

77. இவ்வாழ்வாருடைய உத்பத்தியை வ்யாஸ க்ருஷ்ணோத்பத்தி ஸமமாக ஸ்ருளிச்செய்தார் ஐழ. அவற்றில் இதுக்குண்டான வ்யாவ்ருத்தியை யருளிச் செய்கிறார் மேல்—(க்ருஷ்ண க்ருஷ்ணோத்யாதியால்.)

(மு.) 77. க்ருஷ்ண க்ருஷ்ணத்வைபாயநோத்பத்திகன் போலன்றே க்ருஷ்ண த்ருஷ்ண தத்வஜநம்.

அதாவது *ஒருத்தி மகனாய்ப் பிறந்து ஓரிரவிலொருத்தி மகனான க்ருஷ்ண னுடையவும் கந்தாஸுதனான வ்யாஸ னுடையவும் உத்பத்தி போலன்றே *கண்ணன் தீண் மலர்ப்பாதம் பரவிப் பெற்றவராய், *க்ருஷ்ணத்ருஷ்ண தத்வமீவோதிதம்* என்கிற படியே க்ருஷ்ண விஷயத்ருஷ்ணாதான் ஒரு வடிவு கொண்டாப் போலே யிருக்கிற ஆழ்வாருடைய அவதாரமென்கை. ... .. (77)

78. அதெங்கனெயென்னு மபேசைகூழிலே பல வேறுதக்களாலும் இவர் ஐநம் வ்யாவ்ருத்தியை ப்ரகாசிப்பிக்கிறார் மேல்; அதில் ப்ரதமத்திலே அவர்களைப் பெற்றவர்கள் இவரைப் பெற்றவளுககு ஸத்ருசரஸ்ஸாமையை இசைவிக்கிறார்—(பெற்று மென்று தொடங்கி.)

(மு.) 78. பெற்றும் பேறிழ்த்து(ம்) கன்னிகையானவளும், எல்லாம் பெற்றாளாயும் தத்துக்கொண்டாள் என்பதின்குரென்னுமவளும், நெடுங்காலமும் நங்கைமீரென்னுமவளுக்கு நேரன்றே.

அதாவது *திருவின் வடிவொக்கும் தேவநி பெற்ற* என்கிறபடியே க்ருஷ்ணனைப் பிள்ளையாகப் பெற்றிருக்கச் செய்தேயும் அவனுடைய பால்யாஸம் ஒன்றுமறுபவிக்கப் பெருமையாலே *திருவிலைஞென்றும் பெற்றிலைன்* என்று பேறிழந்தவளான தேவகியும், *தவீபே பதிகாமீசீரே பாதராயணமஸ்யதம், பராசராத் ஸத்யவதீ புத்ரம் லேபே பரந்தபம்* என்கிறபடியே வ்யாஸனைப் பிள்ளையாகப் பெற்றிருக்கச் செய்தேயும் அவனுள்ள ரஸம் ஒன்றுமறுபவிக்கப் பெறுதபடி *புந: கந்யா பவிஷ்யதீ* என்ற பராசரவசனத்தாலே மீளவும் கந்யகையான மத்ஸ்யகந் தையும்; *எல்லாம் தெய்வநங்கையேசாலைபெற்றாளே* என்னும்படி க்ருஷ்ண னுடைய பால சேஷ்டிதாதிகளையெல்லா மறுபவிக்கப்பெற்றிருக்கச் செய்தேயும் *தத்துக் கொண்டாள் கொலோ தானே பெற்றாள் கொலோ* என்றும் *இம்மாயம் வல்லை பிள்ளை நம்பி யுன்னை யென்மகனே யென்பர் நின்னார்* என்றும் அவனுடைய அதி மாறுஷ சேஷ்டிதங்களடியாகத் தானும் பிறரும் சங்கிக்கும்படியான மாத்ருத்வத்தை யுடைய யேசாலைதையும், *நெடுங்காலமும் கண்ணன் தீண் மலர்ப்பாதம் பரவிப்பெற்ற* என்று—ஸத்ருதாசரயணமமைந்திருக்க ஆதராதிசயத்தாலே சிரகாஸம் ஆச்ரித ஸுலபனான க்ருஷ்ணன் திருவடிகளை யாசரயித்து இவனைப் பெற்றவளாகவும், *நங்கைமீர் திருமோர் பெண்பெற்று நல்கினீர்* என்று தொடங்கி—பூர்களைகளான தீங்களும் ஒரு பெண்பிள்ளை பெற்று வளர்த்திகொளிறே, பகவல்லாஞ்சமாதிகளை திவாராத்ர விபாகமற வாய்புலற்றுகின்றனள்ள சபலையானவென் பெண்பிள்ளை படியை எங்கனே சொல்லுவேனென்று வாசாமகேசரமான இவருடைய முக்தவச நாதினை அறுபனித்தவளாகவும் சொன்ன விவரைப் பெற்றவளுக்கு ஸத்ருசரன்றே யென்கை. ... .. (78)

79. இனி மூவருடையவும் உத்பத்திஸ்தலை கந்த விசேஷங்களைப் பார்த்தால் மற்றையவை பிரண்டிலும் இவருடைய உத்பத்திஸ்தலைத்துக்குண்டான வைபவம் விலகணமென்னுமிடத்தை முதலிக்கிறார்—(மீனேத் யாதியால்.)

(மு.) 78. மீந நவரீதங்கள் கந்திக்குமிடமும் வெறிகொள்துழாய்கமழுமிடமும்
தன்னிலைக்குமே.

அதாவது—மீன்வெறி நாறுகிற வ்யாஸோத்பத்தி ஸ்தலமும், வெண்ணெய்
முடை நாறுகிற க்ருஷ்ணோத்பத்தி ஸ்தலமும், *வெறிகொள் துழாய் மலர் நாறும்
வினையுடையாட்டியேன் பெற்ற* என்றும், *இவளந்தண்டுழாய் கமழ்தல்* என்றும்.
பகவத் ஸம்பந்த ப்ரகாசகமான திருத்துழாய் மணம் நாறுகிற ஆழ்வாரவதரித்த
ஸ்தலத்துக்கு ஸத்ருசமோவென்றபடி. ப்ராக்ருதவிஷய ஸம்ஸர்க்கஜமான ஹேய
கந்தங்களிறே அவை, அப்ராக்ருத விஷய ஸம்ஸர்க்கஜமான உபாதேயகந்தமிறே
யிது. இத்தால் தாத்ருசஸ்தலங்களிலுண்டான அவர்களுடைய உத்பத்தியிற்
ஸத்ருசஸ்தலத்திலுண்டான விவருடைய உத்பத்தியினேற்றம் காட்டப்பட்டது. (79)

80. இன்னமும் அவர்களுடைய உத்பத்தி ஸ்தலங்களுக்கும் இவருத்பத்தி
ஸ்தலத்துக்குமுள்ள வைஷம்யாதிசயத்தைக் காட்டுகிறார்—(ஆற்றிலீத்யாதியால்.)

(மு.) 80. ஆற்றில் துறையில் ஊரிலுள்ள வைஷம்யம் வாசாமகோசம்.

அதாவது, வ்யாஸோத்பத்திஸ்தலம்—ஆறுதானே அசிஷ்ட பரிக்ரஹமுடைய
கங்கையாய், அத்துறை ஓடத்துறையாய், ஊர் வலைச்சேரியாயிருக்கும். க்ருஷ்ணோத்
பத்திஸ்தலம்—ஆறுனது க்ருஷ்ண ஜலப்ரவாஹதயா தமோமயியான யமுகையாய்,
துறையும் அதில் காளிய விஷ்ணுவிதமான துறையாய், ஊர்தானே *அறிவொன்று
மில்லாத வாய்க்குலை* என்கிறபடியே இடக்கை வலக்கை யறியாதார் வர்த்திக்கிற
இடைச்சேரியாயிருக்கும்.

இவ்வாழ்வாருடைய உத்பத்திஸ்தலம்—ஆறு *பவள நன்படர்க்கீழ்ச் சங்
ருறை பொருநல்* என்கிறபடியே விலகுகுண பதார்த்தங்களுக்கு ஆகரமுமாய் வாஸ
ஸ்தலமுமாய்க் கொண்டு அதிசலாக்யமாயிருக்கும் தாம்ரபர்ணியாய், துறை சுத்த
ஸ்வபாவமாய் அவதாதமாயிருக்கிற சங்கங்கள் வந்து சேருகிற திருச்சங்கணிதுறை
யாய், ஊர், *நல்லார் கவில் குருகூர்* என்கிறபடியே ஸகல ஸஜ்ஜநச்லாகநீயமாய்,
சயப்புதழார் பலர்வாமும் தடங்குருகூர் நல்லார் பலர்வாழ்குருகூர்* என்கிறபடியே
ஸம்ஸாரத்தை ஜயித்த புகழையுடையராய் பகவதநுபவம் பண்ணி வாழ்கிற ஜ்ஞா
நாதிகரான விலகுகுணர் பலரும் கிரந்தரவாஸம் பண்ணுகிற திருக்குருகூராயிருக்கும்.

ஆகையால் அந்தவாறுகளையும் துறைகளையும் ஊர்களையும் பற்ற இந்த
ஆற்றுக்கும் துறைக்கும் ஊர்க்கும் உண்டான வைஷம்யம் பேச்சுக்கு அவிஷயமா
யிருக்கு மென்கை. ஆக க்ருஷ்ணக்ருஷ்ணத்வைபாயநோத்பத்தியிற் காட்டில்
க்ருஷ்ண த்ருஷ்ண தத்வமான இவருத்பத்திக்கு ஏற்றத்துக்குடலாகக் கீழ்விவகித்த
மான்வற்றை யடைய வெளியிட்டாராய்த்து. .... (80)

81. எல்லாம் செய்தாலும் பூர்வவரணங்களில் பிறவிபோலே சதுர்த்த
வரணத்தில் பிறவி தேஜஸ்கரமன்றே பென்ன, தாஸ்யரஸஜ்ஞர்க்கு இது தேஜஸ்கர
மென்னுமத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக வருளிச்செய்கிறார்—(தேவத்வமு மென்று
தொடங்கி.)

(மு.) 81. தேவத்வமும் நீதையானவனுக்கு ஒவீவரும் ஜந்கன்போலே
ப்ரஹ்ம ஜந்மமும் இயக்கென்பார்க்குப் பன்டைநாளிப்பிறவி
உன்னுட்டுத் தேசிறே.

அதாவது—ராவணவதாரந்தரம் ப்ரஹ்மாதிகள் *பவந் நாராயணோ தேவஃ* என்றது அஸஹ்யமாய், *ஆத்மாநம் மாநுஷம் மந்யே ராமம் தசரதாத்மஜம்* என்கையாலும், கோவர்த்தகோத்தரணந்தரம் அந்த அதிமாநுஷசேஷடிதம் கண்டு ஆச்சரியப்பட்ட கோபர், *பாலத்வஞ்சாதிவீர்யஞ்ச ஜந்மசாஸ்மாஸ்வகோபநம், சிந்த்யமாநமமேயாத்மந் சங்காம் க்ருஷ்ண ப்ரயச்சதி, தேவோ வா தாநவேவா த்வம் யக்ஷா கந்தர்வ ஏவ வா* என்று சங்கித துச் சொல்ல, *க்ஷணம் பூத்வா த்வஸௌ துஷ்ணீம் கிஞ்சித் ப்ரணய கோபவந்* என்கிற படியே அது அஸஹ்யமாமென்னுமிடம் தேவான்றச் சிறிதுபோது வாய்திறவாமலிருந்து பின்னை, *நாஹம் தேவோ ந கந்தர்வோ ந யக்ஷா ந ச தாநவஃ, அஹம்வோ பாந்தவோ ஜாதஃ நைவ சிந்த்யமதோந்யதா* என்கையாலும், தேவர்க்கும் தேவனுன் தான் லோகர க்ஷணர்த்தமாக மறுஷ்யஸஸூரதியை யவதரித்தவளவில் தேவனாகச் சொல்லுகையும் கிந்தையாம்படி புரையறப்பிறக்கும் சீலாதிகனுன் ஈச்வரனுக்கு *ஸ உ ச்ரேயாத் பவத் ஜாயமாநஃ* என்கிறபடியே *பலபிறப்பாயொளிவருமுழுமூலம்* என்று தாழ்விழிந்த தனையும் கல்யாண குணங்கள் ஒளிபெற்று வரும் ஜந்மங்கள் போலே *மா ஸ்ம பூதபீ மே ஜந்ம சதுர்முகாத்மநஃ* என்று ப்ரஹ்மமண்யத்துக்கு எல்லிலிமமான ப்ரஹ்மா வாய்ப் பிறக்கையம் சேஷத்வவிரோதியான அஹங்காரஹேதுவாகையாலே ஆத்மா வுக்கு அவத்யமென்று இகழும்படி தாஸ்யரஸமறிந்தார்க்கு, *பண்டைகாள்* என்கிற திருவாய்மொழியில் *பல்படிகால் குடிசுடி வழிவந்தாட் செய்யும் தொண்டர்* உன் பொன்னடிக்கடவாதே வழிவருகின்றவடியர்* தொல்லடிமை வழிவரும் தொண்டர்* என்று சொன்னபடியே தாஸ்யவிரோதியான ஜந்மாத்யபிமாசமின்றிக்கே கைங்கர் யாநுருபமான குடிப்பிறவி, *ஆழியங்கைப் பேராயற்காளாம் பிறப்பு—உண் ணாட்டுத் தேசன்றே* என்கிறபடியே பகவத்விமுகப்ரகரமாகையாலே புறகாடான லீலாவிபூதி போலன்றிக்கே பகவதாநுகூல்யைக போகரஸத்திலே கெருங்கி போக விபூதியாய் அவனுக்கந்தரங்கமாயிருக்கிற பரமபதத்தில் வர்த்திக்கிற தேஜஸ்ஸை யுடைத்திறையென்கை, பரமபதத்தில் பகவத் கைங்கர்யாநுருணமாகப் பரிக்ர ஹிக்கும் தேஹத்தோபாதி சேஷவஸ்துவான ஆத்மாவுக்கு இதுவும் தேஜஸ் கரமென்று கருத்து. ... (81)

82. இனி இவரவதாரத்தின் பரோபகாரகத்வத்தை ஸகிதர்சமமாக வருளிச் செய்கிறார்—(ஜநகேத்யாதியால்.)

(மு.) 82. ஜனக தசரத வஸுதேவ குலங்களுக்கு முத்தபெண்ணும் நடுவீற் பிள்ளையும் கடைக்குட்டியும்போலே இவரும் பிறந்து புகழுமாக்கழுமாக்கி அஞ்சிறையுமறத்தார்.

அதாவது—ஜனக குலத்துக்கு முத்த பெண்ணான பிராட்டி பிறந்து, *ஜநகநாம் குலே கீர்த்திமாஹிஷ்யதி மே ஸுதா, ஸீதா பர்த்தாரமாஸாத்ய ராமம் தசரதாத்மஜம்* என்கிற படியே தான் பிறந்த குலத்துக்குக் கீர்த்தியுண்டாக்கினாப்போலேயும், தசரத குலத்துக்கு கடுவில்பிள்ளையான ஸ்ரீ பரதாழ்வான் பிறந்து, *ராம்யஞ்சாஹஞ்ச ராமஸ்ய தர்மம் வக்துமிஹாஹஸி, கதம் தசரதாஜ்ஜாதோ பவேத் ராஜ்யாபஹாரகஃ* இத்யாதியாலே முத்தாரிருக்க இளையார் முடிசூடக் கடவரன்றென்கிற குலமர்யாதையை நடத்தின வளவன்றிக்கே, *ஜடிலம் சீரவஸநம் ப்ராஞ்ஜலீந் பதீதம் புவி* என்றும், *பங்கதீக்தஸ்து ஜடிலோ பரதஸ் த்வாம் ப்ரதீக்ஷதே* என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஜ்யேஷ்டரான பெருமானுடைய விச்வேஷத்தில் சடைபுனைந்து வற்கலையுநித்துக் கண்ணகிராலுண் டான சேற்றிலே தரைக்கிடை கிடந்து, குலத்துக்கு முன்பிஸ்ஸாத வேற்றங்களை யுண்டாக்கினாப்போலவும், வஸுதேவ குலத்துக்கு *மக்களறுவரைக் கல்லிடை மோதவிழந்தவன் தன் வயிற்றில் சிக்கன் வந்து பிறந்து கின்றாய்* என்கிறபடியே

கடைக்குட்டியான க்ருஷ்ணன் பிறந்து *தந்தைகாலில் பெருவிலங்கு தாளவிழ* என்கிறபடியே தங்களால் விதிவித்துக் கொள்ளவொண்ணாத மாதாபிதாக்கள் கால் கட்டையறுத்தாப்போலவும் இவரும் திருவவதரித்து *மலிபுகழ்வண் குருடர்* என்னும்படி தாம்பிறந்தவருக்குப் புகழுண்டாக்கி *குடிக்கிடந்தாக்கம் செய்து* என்கிறபடியே சேஷத்வகுலமாயாதை தப்பாதபடி நின்றமாத்ரமன்றிக்கே சேஷி விரஹக்லைசாதிசயத்தாலே *காணவாராயென்றென்று கண்ணும் வாயும் துவர்ந்து, *கண்ணீர் கைகளாலிறைத்து, *இட்டகாலிட்டகையாம்படி நிச்சேஷ்டராய், தரைக் கிடைக்கிடந்தப்பிரமவிசேஷத்தாலே இக்குடிக்குப் பண்டில்லாத வேற்றத்தையுமுண்டாக்கி *அறுவர் தம்பிறவியஞ்சிறையே* என்கிறபடியே தம்முடைய ப்ரபந்தாப் யாஸழகத்தாலே தம்மோடந்விதரான இவர்களுடைய ஸம்ஸாரமாகிற அறவைச் சிறையையுமுறுத்தார்ரென்கை. த்ருஷ்டாந்தபூதரான மூவர்செய்ததும் ஒருத்தரே செய்கையாலும், இத்தனையும் ஸ்வரூபாநுகூலமாகச் செய்கையாலும் இவர் பிறப் பிறே மிகவும் பரோபகாரகமாய்த்து. .... (82)

82. இன்னமும் இவருடைய அவதாரத்தாலே லோகத்துக்குண்டான கன்மைகளை யருளிச்செய்கிறார் (ஆதித்யேத்யாதியால்.)

(மு.) 83. ஆதித்ய ராமதிவாகராச்யபாநுக்களுக்குப் போகாத உள்விருள் நீங்கி சோஷ்யாத பிறவிக்கடல் வற்றி விக்ஷியாத போதில் கமலமலர்ந்தது வகுளபூஷண பாஸ்கரோதயத்திலே.

அதாவது—*கதிரவன் குணதிசைச் சிகரம்வந்தணைந்தான் கனவிருளகன் றது*. என்னும்படி பாஹ்யாந்தகாரத்தைப் போக்கிக்கொண்டு உதிக்குமாதித் யனுக்குப் போகாத உள்விருளான அஜ்ஞாநாந்தகாரம், *தமோ பாஹ்யம் விரச்யேத் து பாவகாதித்யஸந்விதௌ, பாஹ்யமாப்யந்தரஞ்சைவ விஷ்ணு பக்தார்க்க ஸந்நிதௌ* என்கிறபடியே நீங்கி *சரஜாலாங்கமாந் சூர கபே! ராமதிவாகர, சத்ரு ரகேஷாமயம் தோய முபசோஷம் நயிஷ்யதி* என்கிறபடியே சரஜாலங்களாகிறகிரணங் களையுடையனாய்க்கொண்டு சத்ருராக்ஷஸராகிற ஸமுத்ரத்தை வற்றப்பண்ணின ராம திவாகரனுக்குவற்றாத *பிறவியென்னும் கடல்* என்கிற ஸம்ஸாரஸமுத்ரம்வற்றி, *ததோகிலஜகத்பத்ம போதாயாச்யுதபாநுகா, தேவகிபூர்வஸந்த்யாயாமாவிர்ப்பூதம் மஹாத்மநா* என்று ஜகத்பத்மம் விக்ஷிதமாய்ப்படி தேவகியாகிற பூர்வ ஸந்த்யை யிலே ஆவிர்ப்பவித்த அச்யுதபாநுவான க்ருஷ்ணனுக்கு விக்ஷியாத *போதில்கமல வன்னெஞ்சம்* என்கிற ஹ்ருத்பத்மம் விக்ஷிதமாய்த்து, *யத்கோ ஸஹஸ்ரம் அபஹந்தி தமாம்ஸி பும்ஸாம் நாராயணே வஸதி யத்ர ஸசங்க சக்ர, யந்மண்டலம் ச்ருதிகதம் ப்ரணமந்தி விப்ராஸ் தஸ்மை நமோ வகுளபூஷண பாஸ்கராய* என்று திருவாய் மொழியாயிரமுமாகிற கிரணங்களையுடையராய் மஹிஷி பூஷணயுத விசிஷ்ட னான நாராயணனை *கண்கள் சிவந்திஸ்படியே உள்ளேயுடையராய், வேதனித்துக் களான ஸர்வசிஷ்டர்களும் கேட்டபோதே தாயிருந்ததேசத்தை நோக்கி வணங்கும் படியான வைபவத்தையுடையராய் வகுளபரணராயிருக்கிற ஆழ்வாராகிற பாஸ்கர னுடைய உதயத்திலேயென்கை.

ஆதித்ய திவாகர பாநு சப்தங்களா லன்றிக்கே பாஸ்கரசப்தத்தாலே இவரைச் சொல்லுகையாலே *ஊரும் நாடும்* இத்யாதிப்படியே ஸ்வஸம்பந்தமுடையாரெல் லார்க்கும் ப்ரகாசத்தைப் பண்ணுமவரென்று தோற்றுகிறது. .... (83)

84. இப்படி பரோபகாரஜன்மரானவிவர் வர்ணத்தால்தென்கின்றிலை அவதரி யாதே சதூர்த்தவர்ணத்திலை தாழவிழிவானென்னென்ன, அதுவும் பராக்ஷணர்த்த மாகவே யென்கிறார்—(வம்சேத்பாதியால்).

(மு.) 84. வம்ச பூமிக்கி யுத்தரிக்கக் கீழ்க் குலம் புக்க வரஹ கோபாலரைப் போலே இவரும் நிமக்நரை யுயர்த்தத் தாழ விழிந்தார்.

அதாவது—*யயாதி சாபாத் வம்சேசாயம் ராஜ்யாநர்ஹொ ஹி ஸாம்ப்ரதம்* என்கிறபடியே யயாதி சாபத்தாலே ராஜ்யார்ஹமலஸாதபடி ரிஷீநமான யதாவம் சத்தை *அயம் ஸ கத்த்யதே ப்ராஜ்யை* புராணர்த்தவிசாரணை, கோபாலோ யாத வம் வம்சம் மக்நமப்யுத்தரிஷ்யதி* என்கிறபடியே உத்தரிக்கைக்காக*அங்கேகாராய்க் குலம்புக்கதுப்* என்கிறபடியே கோபாலத்திலே உள்புக்கு கோபாலனைக் குலவுண் ணைப்போலவும், ஹிரண்யாக்ஷ ஸத்தாலே விலேகுடிந்து ப்ரளயங்கதையான பூமியை *உத்த்ருதாஸி வராஹேண*என்றும், *நமஸ்தஸ்மை வராஹாய லீலையோத்தரதே மஹீம்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே உத்தரிக்கைக்காக *கேழலாய்க் கேழபுக்கு* என் கிறபடியே பாதாளத்திலே தாழவிழிந்த வராஹரூபியைப் போலவும் குலந்தாங்கு மபிமாநத்தாலே ஸம்ஸாரத்தில் நிமக்நரானவர்களை அந்நிலையில் வின்றும் பேதித்து *அபிமானதுங்கன்* என்னு முயர்த்தியையுடையராக் குகைக்காக அஹங்கார ஹே துவான வர்ணங்கள் அநர்த்தகரமென்று தோற்றும்படி தத்ரஹிதரான சதூர்த்த வர்ணத்திலே தாழவிழிந்தாரென்கை. இத்தால் நாம் உத்க்ருஷ்டவர்ண ரென்னு மபிமாநத்தாலே ஸம்ஸாரத்திலே அழுந்துகிறவர்கள் அது ஹேயமென்றறிந்து அவ் வபிமானமற்றுக் கரையேறுகைக்காக, அவர்கள் உத்க்ருஷ்டமாக நினைத்திருக்கும் வர்ணங்களை ஹேயமென்றுவிட்டு விக்ருஷ்டவர்ணத்திலே தாழ விழிந்தாரென்ற தாய்த்து.

ஆக (ஸூ 75) வீட்டின்பமென்று தொடங்கி இவ்வளவும் மந்தமதிகளுடைய சங்காநிராகரணர்த்தமாக ஆழ்வாருடைய உத்பத்தி நிரூபணத்தில் வரும் ப்ரத்யவாய மும், வ்யாஸாதிகளைப்பற்ற இவரவதார வைலக்ஷண்யமும், அவதாரம் பரார்த்த மென்னுமிடமும், மஹாப்ரபாவரானவிவர் தாழவவதரிக்கைக்கு நிதானமுமருளிச் செய்தாராய் கின்றார். .... (84)

85. இன்னமும் ஆழ்வாருடைய வைபவத்துக் குறுப்பாக ஸாமாந்யபாகவத வைபவத்தைப் பல உதாஹரணங்களாலும் ப்ரகாசிப்பியா வின்றுகொண்டு இவ் வாகாரங்களறிவார்க்கிறே ஜம்மத்திலுத்கர்ஷாபகர்ஷம் தெரிவதென்கிறார் மேலொரு ஞர்ணையாலே.

(மு.) 85. ம்லேச்சனும் பக்தனான சதுர்வேதிகள் அநுவர்த்திக்க அறிவு கொடுத்துக் குலதைவத்தோடொக்கப் பூஜை கொண்டு பாவநதீர்த்தப்ரஸாதஞ் மென்கிற திருமுகப் படியும். விசுவயித்ர விஷ்ணுசீர்த்த துலஸீப்ருத்ய ரோடே உள்கலந்து தொழுகுல மானவன் நிலையர் பாடலாலே ப்ராஹ் மண வேன்விக் குறை முடித்தமையும், கீழ்மகன் தலைமகனுக்கு ஸம காவாய்த் தம்பிக்கு முன்பிறந்து வேலும் வில்லும் கொண்டு பின்பிறந்தா ரைச் சோதித்துத் தமையனுக்கு இனையோன் ஸத்பாவம் சொல்லும்படி சுகதல மானமையும், துது மொழிந்து நடந்து வந்தவர்களுடைய

ஸர்வத் எதுன ஸ்ரீபொருந்தும், ஒரு பிரதீபினை இது பிரதீபிக்கு
 துவைத்து தாமஸூஸ்வரீகன் அக்ர பூதஜ கொடுத்தமையும், ஐயிற்
 நாக்ஷத்ருவிக் குற்பட்டவிகன் எந்தேனியாமம் ஸ்ரீபொருந்தே
 புரோடாயாகக் கொய்த புதிக்குதயரும், புஷ்பதயாக போக மண்டபங்
 களிக் பணிப்பூவு மானவட்டமும் வினைபும் கையுரான அத்தாங்கரை
 முடிவானவனும் வைதிகாத்தமரும் மனாழுவியும் அதுவாத்தித்தகாம
 மும், யாகாநுபாயகாத்தா விதிகளிக் கையாந்ந்தகைத்தி பன்னிள
 வுத்தாநுமும் அறிவாக்கிற ஜதமோதகாபகாஷங்கன் தெரிவது.

(மீனேச்சனும் பகதனானும்) *மத்பக்தஜநவாத்ஸக்யம் பூஜயாஞ்ஞாமோதநம்,
 கையமப்யாந்நஞ்ஞவமதித்தேதம்பவாஜநம், மத்கதார்ப்பணபக்திஸ்வரநேதாங்கவிக்கியா
 மமாமுஸ்ரணப் நித்யம் யதா மயே நோபஜீவதி பக்தி ரஷ்டவிதா ஹ்யஷு யஸ்மிந் ரீனேச்சேபி
 வித்தேதே* என்கிறபடியே மீனேச்சஜாதியனுயுள்ளவனும் என்னுடைய பகதஜனங்கள்
 பக்கல் வாதிஸ்சயமும், என்னுடைய ஆராதனத்திலும்கூடும், தானே ஆராதககையும்,
 என்பக்கல் உபமற்றிருக்கையும், என் கதைமைக் கேட்டுரிடத்திஸ் பக்தியும், பக்தி
 கார்யமான ஸ்வரநேதாங்கங்களிக் ஸ்காரமும் என்னையே எப்போதும் வினைக்கையும்,
 என்னே ப்ரமோஜநாத்தரம் கொன்னாதொழிகையுமென்று அஷ்டவிதைமாக வருளிச்
 செய்த பக்திமைபுடைபலானும், (சதுர்வேதிகளதுவர்த்திகை அறிவு கொடுத்தது)
 ஸேவிப்பேந்திரே முத: ஸ்ரீமாத் ஸயதில் ஸர பண்டித, தன்மை தேயம் ததோக்ராஹ்யம்*
 என்றும் *பழுதெனவொழுகலாற்றப் பசைதுப்பேதிமார்கன் இழிசுதைத்தவர்களைது
 மெம்மடியாட்டாக்கி, தொழுமினீர் கொழுமின்கொள்கின்* என்றும் கொண்டுதிற
 படியே ஸர்வோத்க்ருஷ்டனும், உத்க்ருஷ்டவர்ணரான சதுர்வேதிகள் அபிஜாநத்
 யபிமாக அஷ்டிதமான ஸ்வஸ்வரூபகத்தவர்த்தமாக அதுவர்த்திகைக்கு விஷய
 மாய், அவர்களுக் குஜ்ஞாநாபகைதபுண்டாசின் ஜ்ஞாநாநாதாம் பண்ணி, (குதைவத்
 தேரெடாக்ப்பூதஜ கொண்டு) *ஸர பூஜ்யோ யதாநுபயமும், விநேனாநமோகக கழி ||
 வருளிலுய்ப்போக* என்கிறபடியே, *மம நிதம், மம குதைவதம்* என்று குலைகவாராகக்
 கொண்டுப்படுகிற ஸர்வேச்சவரேனெடொக்க, *அவரெங்கன் குதைவதம்* என்கிற
 படியே குதைவமமாய் அவர்களைப்பூதஜ கொண்டு, (பாவநதித்த ப்ரஸாதபென்கிற
 திருவடிப்படியா) *மத்பாதாப்பவதுவத் தித்தம் ததுர்த்தேஷ்டம் ஸுபாவநம்* என்று அவன்
 திருவடிகள் ஸ்னககிள ஜலம் அதுபமமான தீர்த்தம், அவன் மதுசெய்கசேஷம் பரம
 பாவம் என்கையாலே அதுவகார மதோராமமந்தரான அகத்தரும துத்த தீர்த்த
 ப்ரஸாதாக்வாத்நாலே கத்த ஸ்மருபாபபடி பாவம் தீர்த்த ப்ரஸாதனெனறருளிச்
 செய்த பகவதுத்தியான திருமுகமும் அதின் படியெடுப்பான் சூழ்வார் பாக: முடி;

(விக்காமித்த விஷ்ணுதித்த துளனிப்படுத்தயரோட உங்கலத்து தொழுதமாவனவன்)
 அபராதாரிநிலே சென்றுபாடி *மபிமைத் திருப்பள்ளியுணர்த்துகையாலே, *கெவன்கி
 யாஸுப்ரஜாயாபூஷாநத்தயாப்ரவீந்ததே, உத்திஷ்டநாரீத்துகைத்தவ்ய* வைவமாமுநிக்
 என்றும், *அவண்ணமாமரமதேற அம்மமுண்ணத் துலிசெழுவோ* என்றும் *தூங்கத்
 தம்மா லள்ளியெழுந்தருளாயோ* என்றும் திருப்பள்ளியுணர்த்தின விச்சாமிதரன
 பெரியாழ்வார் *துளபத் தொண்டாய தொண்டாடி பொடியாழ்வார் ஆகிற இவர்க
 னோடே ஸகோதரீயாய், வலந்தாய்து சககரத்த ஈணல் மணிவண்ணற்கா
 னென்றுள்கலந்தார்* என்கிறபடியே பகவச்சேஷத்வஜ்ஞாநபூர்வமமாக அரங்கப்ர
 யோஜனவ்ருத்தினிலே அக்ஷிதனாபனகலத்து *ஸமதொழுகலம்* என்று விசேஷஜ்ஞாந
 ஆதரிசுருமேற்றத்தையடைத்த ஜம்மவித்தகைச்சயனான பாகவதன், (நீராவப் பாட

வாழை ப்ராஹ்மண வேள்விக்குறை முடித்தமையும்) சரகருலோதவானுன ஸோம சர்மா வாழை ப்ராஹ்மணன் உபக்ரமித்த யாகத்தை யதாஃரமம் அதுவழியானமயாலும், அது ஸமாபிப்பதற்கு முன்னே மரிக்னாகயா லும் ப்ராஹ்மணசுன்னாயப் பிறக்க திரியா விற்கசசெய்தே, *நவம் வைகித்ப்ரபாவேந தீந்தாரயிதூர்ப்ரணீ, ஏவ முக்தவாத சண்டமம் ரிஷிநச் சரணம் கதஃ என்கிறபடியே, தீ உன்னுடைய கீதப்ரபாவத்தாலே என்னை இவ்வாபத்தில் சின் றும் கரை போற்றவேணுமென்று சரணம் புது, *யந் மயா பச்சீமம் கீதம் ஸ்வரம் கைகீகமுத்தமம், பதேந தஸ்ய பத்ரம் தே மோக்ஷயிஷ்யாமி கீச்ரிஷாத்* என்று கம்பிஸைந்திதிலே பின்பு பாடின *விஷயார் பாடஸான கைகிகப்ரபவண்ணிலே, *ஏவம் தத்ர வரம் கீதுஹ்ய ராக்ஷோ ப்ராஹ்மணம்ஜ்ஞிதஃ, யஜ்ஞசுபாந் தீந்ருக்தஃ மோமசீமா மஹாயாநஃ* என னும்படியாக கைகச்யதேதாவதத்தால் வந்த கைகிகவதத்தைப் போக்கி உ-ஜ்ஜீவிப்பிக்கையாலே அந்த ப்ராஹ்மணனுடைய யாகத்தில் குறைவைத் தலைக் கட்டினபடியும்;

கீழ்க்கள் தலைமகனுக்கு ஸமாஃகாவாய்) விஷாதவம்சஜராகையாலே *ஏவையே தலைய கீழ்மகன்*என் னும்படி ஜம்மவ்ருத்த ஜ்ஞாநங்களால் தலையையான ஸ்ரீ குறமப் பெருமாள், அடியாத்தியர் கோமானுதையாலே அவையெல்லாததாலும் உத்க்ருஷ்டனா சிருக்கிற வளவுமன்றிக்கே தர்மையக்யத்தாலே *வாஸீனாத்நமகனாகிரகந்திர சக்ர வாத்திதிரமகனுக்கு *உகந்தேசாழன்சீ* என்னையாலே ஸமனான ஸகாவாய் (தம்பிக் தமுன்பிறத்து) *உம்பிசெயம்பி* என்னையாலே இவர் தம்பியான ஜனைய பெருமா ளுக்கு முன்பிறந்தவராய், (பேனும் விவ்லுங் கொண்டு பின்பிறத்தாய் போதித்து) இப்படி தமமை அங்கீகரித்தவன்று ராத்ரி பெருமாள் பள்ளி கொண்டருளாகிற்க, அவருடைய ஸோசுமார்யாறு ஸந்தாஸத்தாலுண்டான பரிவாலே கண்ணுறக்கமற்று கையும் விவ்லுமாய்க் காத்துக்கொண்டு கிற்கிற ஜனைய பெருமானை அதிகமாக பண்ணி, *கூரணிக்த வேவ்வலவன்*என்றும் *நதஸ்த்வறுஞ்சோத்தமபாணசாப்துதஸ்தீதோபவம் தத்ர ஸ யத்ர லக்ஷ்மணஃ* என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸாயுதராய்க்கொண்டு இவர் மேலே கண்ணாய்கின்ற அவர் வினைவுசேதித்த, (நவாயனுக்கிளையான் ஸத்பாவம் சொல்லும்படி ஏககுலமானமையும்) *சூரகேது ஸத்பாவம் லக்ஷானவ்யாஸாதாந் பாதா யப்ரமேயாய குஹா கஹகேகாசரஃ* என்கிறபடியே ராமவிதயக்னிஷ்டனாய் திருச் சித்திரகூடத்தேதற்போவதாகவந்த தமையனான ஸ்ரீபரதாழ்வானுக்கு, கம்பியான இளையபெருமானுடைய *பாஸ்யாந்ர்ப்ருதீநாஸ்தீக்தஃ* என்றும், *பரவாந்ரயி* என்றும் சொல்லுகிறபடியே பெருமாள்பக்கல் ப்ரோமபாரதந்தர்யங்களை சிருபகமாய்படி யிருக்கையாகிற ஸத்தைபோடே வ்யாப்தமான ஸ்வபாவத்தைச் சொல்லும்படி இக்ஷவாகுவம் ப்ரோதி ஏககுலமானபடியும்;

(துதுமொழித்தியாதி) *முன்னோர் தூதுவானரத்தின் வாயில் மொழிந்து* என்று பிராட்டிகரு தூதுவாக்கியத்தைத் திருவடி வாயிலே கொல்லிண்ட சகரவர்த்தி திருமகன், *சப்யா ப்ருதிந் ஸம்யக் தாமோ தாநாத்ரஜஃ* என்கிற படியே ஸ்ரீசபரிகை யால் பண்ணின் ஸாயக்போஜனமும், *குடைமன்னசீடை உட்கத்தூதரஃ* என னும்படி பாண்டவர்களுக்காகக் தூது போன க்ருஷ்ணன் பிஷ்ம த்ரோணாதி க்ருஷ்ணர்களை விட்டு, *விதுபாந்நாதி ப்ருதி கதீ குனவந்தீச* என்கிறபடியே பரவாதவ போக்யத் வங்கள் கண்டு உகந்து ஸ்ரீவிதூர் திருமானிகையில் பண்ணின் ஸதனை மோஜகமும், *தூதுவந்த குரந்த* என்கிறகிருவடி, *க்துஷ்டா ஸீதா* என்று ப்ரீதியாலே *உபகாராய ஸுக்ரீவோ ப்ருய கங்கி விபிஷணஃ த்விபாணய ஹயாந் தத்ருஷ்யம் ஸுபோஜமும்* என்று திருவுள்ளம்பற்றி, *கோதில்வாய்க்கையிலுமொந்ருடனையுன் ன் ஸான்* என்று பெருமானோடு பண்ணின் ஸஹமோஜகமும்,

(ஒருபிதவியிலே இத்யாதி) யது குலத்திலே பிறந்து கோபகலத்திலே ஸஜாதிய த்வேவ வளருதையாலே ஒருபிறவிதிலே திருபிறவியான க்ருஷ்ணனாக தர்மபுத்ரர்

தம்முடைய யாகத்திலே அக்ரபூகஜை கொடுத்தமையும், குவிபுத்ரராய்ப்பிறந்துபோய்
மற்றோரிடத்திலே தஜ்ஜூதியராய் வளருகையான ஒருபிறனிலே இருபிறனியான
திருநழிகைப்பிரானாகப் பெரும்புலிநாடிகள் தம்முடைய யாகத்திலே அக்ர-
பூகஜை கொடுத்தமையும்;

(ஸூகலீதியாதி) பாண்டவர்களைவரில் ப்ரதாசரான தம்முதரர் ஸ்ரீவிதார்த்து
ஜ்ஞாநாதிகயத்தையும் அசரீரிவாக்யத்தையுங்கொண்டி ஸந்தேதவியாமல் செய்த
புத்ரக்ருத்யமும், தசாதாத்மஜர் காவரில் ப்ரதாசரான பெருமான், *கொளியிதே ஸ்ரீ
காஷ்டாந் தீமதிஷ்யாயி பாவகம், க்ருத்ராஜம் திதக்யாயி மத்க்ருதே திதம் கதம்* என்று
வஹஜரான இளைய பெருமானா ட்டகிதகச்செய்தே அவர்க்கெடுவகாட்டாமல்,
*வெழுத்தவா சிதாம் தீபநாயாஸ்ய பத்க்ருதம், ததாவி ராமே தீராதா ஸ்வபத்துயிவ
துத்திதே* என்கிறபடியே பெரியவுடையாககுச் செய்த புத்ர கருத்யமும், பெரியம்பி,
திருக்கோட்டிபூர்மம்பி, பெரியதிருமங்குலம்பி என்று ஸப்ரதம்சாரிகளாய்க் கொண்டு
ஆளவந்தார் திருவடிகளிலே ஸேனிக்கையாலும், உடையவர்களு ளுசாய்களாகை
யாலும் ப்ரஸித்தரான கம்பிகள் மூவரிலும் ப்ரதாசரான பெரியம்பி மாறனேரி
கம்பிக்கு "புரோடாசத்தை நாய்க்கிடாதே கொளனும்" என்று அவர் அருளிச்
செய்துபோந்தபடியே புரோடாசமாக வினைத்துச்செய்த புத்ரக்ருத்யமும்;

(புஷ்பத்யாகேத்யாதி) *சிக்க பூமிமுட திருவேங்கடம்* என்கிறபடியே புஷ்ப
மண்டபமான திருமங்குலம் பணிப்பூவும கையுடைய திருவுள்ளமரிடப்பரிமாறுகையாடிலே
திருவேங்கடமுடையானுக்கந்தரங்கரான குறும்பறுத்தகம்பியை, *துளங்குதீன்
முடியரசர்தம் குரிசில் தொண்டை மன்னவன்* என்கிற அடிவிகதகைத்தியாகர்யரான
தொண்டைமான் சக்ரவர்த்தி அதுவர்த்தித்த க்ரமமும், *வேகஷத்யுத்தே தீரே புண்ய
கோடியாம் ஸிஸ் ஸ்வயம், வரதஸ் ஸ்வபூதநாம் அத்யாயி பரிந்ருத்யுத்தே* என்கிறபடியே
த்யாகமண்டபமான பெருமாள்கோயலில் திருவாஸவட்டமும் கையுமாய்ப் பெருமா
ளுக்கு அந்தரங்கராய் வின்ற திருக்கச்சிகம்பியை வைத்திகாத்தமரான உடையவர்
அதுவர்த்தித்த க்ரமமும், *தெண்ணீர்ப் பொன்னீரிகைகையாடிவருடப் பள்ளி
கொள்ளும்* என்கிறபடியே த்யாகமண்டபமான கோயலில் வினையும் கையுமாய்ப்
பெரிய பெருமானுக்கந்தரங்கராய் வர்த்தித்த திருப்பாணாழ்வாரை லோகஸரங்க
வஹாமுரிகள் அதுவர்த்தித்த க்ரமமும்.

(யாகபூயாகேத்யாதி) *யஜு-தேவபூஜாயாம்* என்கையாலே யாகசப்தவாச்யமான
திருவாராதத்தில் பிள்ளையுறங்காலில்லீதாஸர் ஸ்பர்சத்தாலே கையகத்தி பண்ணின
உடையவரும், பகவதாராதநானந்தரம் தத்ஸமாப்திருபேண பண்ணப்படுமதரகை
யாலே அதுயாக சப்தவாச்யமான ப்ரஸாதஸ்வீகாரத்தில் பிள்ளையுறுதிருவுடை
யார் தாஸர் கரஸ்ஸர்சத்தாலே அக்ககத்தி பண்ணின கம்பிள்ளையும், 7-த்தரவிதிருடி
புருகுறியோது பிள்ளைவானமாமக தாஸர்ஸஞ்சரணத்தாலே ஸ்தலகத்திபண்
ணின் கதலில் திருவிதிப்பிள்ளை பட்டருமாகிற ஜ்ஞாந வ்ருத்தர்களுடைய ஆசாரமும்,
(அறிவார்க்கிற ஜத்மோத்க்ஷாபகிஷங்கன் தேகிஷு) இப்படி தீழ்ச்சொன்ன விவை
மெல்லாமறிவார்க்கிற 'இன்ன ஜம்மம் உத்க்ருஷ்டம், இன்ன ஜம்மம் அபக்ருஷ்டம்,
என்று ஜம்மத்தினுடைய உத்க்ருஷ்டம் அபக்ருஷ்டம் தோன்றுவதென்றபடி.

இத்தால் ஜம்மாத்பபக்ருஷ்டர் பகவத்பக்தர்களானார்கள் உத்க்ருஷ்டவர்
ணரஸ் அதுவர்த்தியராய், அவர்களுக்கு ஜ்ஞாநப்ரதராய், ஈச்வரனுபாதி அவர்
களுக்குப் பூஜ்யராய், ஸ்வதீர்த்தப்ரஸாதங்களாலே ஸ்வரையும் சுத்தராக்குமவர்
களாம்படியையும், பாபமக்கரான உத்க்ருஷ்டவர்ணர்க்கும் ஸ்வஸம்பந்தத்தாலே
உத்க்ரகரரம்படியையும், அவர்களானில் பகவத்தநீயர்களுடைய ஆகராதுவர்த்த
ப்ரகாரங்களையும் அவர்களுடைய ஸ்பர்சமே பரமபாவனமென்னுமத்தையும், ப்ரமேய

புகளுன ஈர்வரணுடையவும் ப்ரமாத்ருபூதரான ததீயருடையவும் வசவதுஷ்ட்டரகம் கனாவை மந்தமதிஞ்ஞமறியும்படி ப்ரகாசிப்பித்தாராய்த்து. .... (85)

85. 'ஜத்மோதகர்ஷாபகர்ஷங்கள் தெரிவது' என்றவிடத்தினை கதுத்கர்ஷாபகர்ஷங்களுக்கு உடலாக விவக்ஷிதமானவற்றை மேலிரண்டு வாக்யத்தாலே வெளிகிற தெரர் அதில் பரதமத்திலே அபக்ருஷ்டஜம்மம் இன்னதென்று தோற்றுப்படிபகவத் ஜ்ஞாநபுலிதமான வர்ணதீபளின் ஜெயத்வத்தை ஸப்ரமாணமாக தர்சிப்பிக்கிறார்— (அஜகுவிவ்று தோடங்கி).

(மு) 86, அஜ்ஞிப்ரமீக்கிற வர்ணுப்ரவித்யாவ்ருத்தங்களை கீதபஜன்பம் ச்வபாதபம் சீத்பதைபுனம் ப்ரபாஸூதி சவசிதவானங்காரமென்று கழிப்பர்கள்.

அதாவது, பகவத்காஸ்யமே ஆத்மாவுக்கு விருபகமென்று விஷ்கர்ஷித்து ததது குணமாக ஜெஹயோபாபீத்ய விபாகம் பண்ணத்தக்க ஜ்ஞாநமிஞ்ஞாதவர்கள் பகவதம் வயபுலிததயா அபக்ருஷ்டராவிருக்க, உத்தமவர்ணம், உத்தமார்ராம், ஸத்தித்தைய, ஸத்வநத்தம் என்று உத்தக்ருஷ்டமாக ப்ரமீக்கிற வர்ணுதியானவற்றை, *சதுர் வேத தயா விபிதா வாயுதேவப நிதித்தி, வேதபாபாயாக்ரந்தா ஸவா ப்ராஹ்மணகீதபா* என்று சாஸு வேதவகளைமுதலாகித்துவைத்தே, *ஸிவ வேதா யத்பநாயாத்* *வேதேத்* ஸிவவாஸுமேவ வேதயா* எனகிறபடியே ஸகலவேத ப்ரதிபாத்யான ஸிவேசுவரனை யநிபந்தவன் குஞ்சுமம் சுமந்த கழுதைபோலே தான் பரித்துக் கொண்டு உரிக்கிறவேதத்தின் பரிமாணமறியாத ப்ராஹ்மணக்கழுதைமென்றும், *சிவபதோபி ஹிபாஸி விஷ்ணுபக்தோ த்விஜாதிகா, விஷ்ணு பக்திவிநிஸ்து யதீச ச்வபாதாஃ* என்று சாஸார்மியாவிஷும் பகவத்பக்திவீனானவன் சவபசனற்காட்டில் தன்னையென்னும், *தத கீரம் யத்ப பந்தாய ஸ வித்யா யா விபுத்தயே, ஆயாஸாயாபம் கீரம் ஸத்மாசக்யா ஸிபஸைபுணம்* என்று பகவத்பாதயா மேகாஷார்த்தையானதுவே விக்ஷா; அகஸாதது செருப்புதகுத்தக்கற்றவோபாதமென்றும், *ஆர்நாயாப்யஸநாத்ய ஸிவா குத்தம் வேதவந்தாத்யதவஹம் மேததீதேதபஸாநிபுத்த விதயஸ் ஸிவ ஹுதம்பன்மநி, தீதநாகாமவகாஹதாதீச கஜஸ்தாதம் விநா யத்பத த்வந்தவாம்போருஸாபன்ம்ருதீ விஜயதே தேவம் ஸ தாயாயஸா* என்று பகவதன்ம்ருதிமிஞ்ஞாதவர்களுடைய கர்மாதுஷ்ட்டரகம் ப்ரஸாஸுதீவத் கீத்ப்ரயோஜமென்றும், *யஸ்யாகிராய்ஹபிஸ் ஸமங்களை வஸோ விபிதா குணகிரஸ்தாபி, ப்ராணாநி கம்பந்தி புந்தி வை ஜகத் யாஸ் தத்விழக்தாத் சவ தோபநாமதா* *விஷ்ணு பக்திவிநிஸ்தய வேத சாஸ்தரம் ஜபஸ்தபா, அப்ராணஸ்யேவ தேஹஸ்ய ஸண்டநம் ஸைகிஞ்ஜநம்* என்று பகவதகவயாஹி தீதாக்களுடைய பகவத்பக்தி ஹிதனுடைய ஸத்மாவ்ருத்தங்களும் சவாஸங்காரகலைமென்றும், *ப்ராதுர்ப்பாவஸி ஸுபநாஸமோ தேவதேவஸ் ததீயா ஜாத்யா வ்ருத்தை ரபிச குணதம் தாத்ருசோ நாந்ரகிஹா, கீதஜ ஸைத், புஸத்பவந திரானதோந்யேஷ வித்யாவ்ருத்த ப்ராயோ பவத் விதவாக்ஷபகஷபா ப்ரபிஷா* என்று பகவதகவிதருடைய ஸத்மாவ்ருத்த ப்ராஸுஸ்யமாகிற உத்தகர்ஷம் பகவத்காஸ்யம் தஜ்ஞாந ருபஸௌமங்கல்யாபாவத்தாலே விதவாஸங்காரஸமென் னும் ஜ்ஞாநிகளானவர்கள் இகழுவர்களென்கை. ஆக இப்படி பகவதன்ஹ்ய ஸ்பரிச மற்ற வர்ணுப்ரமங்கனும் ஜ்ஞாநவ்ருத்தங்களும் ஜெஹமென்னையாலே கீழ அபக்ருஷ்டஜம்மதயா விவக்ஷிதமானது இன்னதென்னிடமறிவித்தாராய்த்து. ... (86)

சூசார்யஹ்ருதய வ்யாக்க்யானத்தில் முதல் பிரகாரணம் முற்றிற்று.

பெரியஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

ஆசார்ய ஹ்ருதய வியாக்கியானத்தில்

இரண்டாம் பிரகரணம்

87. இனிமேல் ஆத்மநிபுந (சேஷத்வாநுகூல ஜம்மமே நடத்தும்) ஹ்ருத ஜம்மமென்னு மத்தை அஸ்ப்ருஷ்ட ஸர்ஸாரகந்தருர் புருஷ ஸ்க்கஞ்சன மஹாத்மாகளாதர முகேந ப்ரகாசிப்பி கதிஞர்—(அணையவென்று தொடங்கி).

(மு.) 87. அணையவாழ்ப்பனைய அடியும் பொடியும்படப் பவத பவநங்களிலே ஏதேனுமாக ஐந்தும் பெறுநீர தீர்யக்ஸ்தாவர ஜம்மங்களைப் பெருக்க ளுநர் பெரியோரும் பரிசுரவித்து ப்ரார்த்திப்பீர்கள்.

அதாவது, *அணைவதரவணைமேல் பூம்பாவையாகம் புணர்வது* என்று பிராட்டி திருமேனிஸ்பர்சத்தோடொக்க விகல்பிக்கலாம்படி அத்யப்ஸஸ்சஸ்பர்ச மாய், சைத்யமார்தவ ஸௌரப்யங்களை ப்ரச்ருதியாக வுடைத்தாய்க்கொண்டு ச்ரீய பதியானவவன் கண்வளர்ந்தருளுகைக்குப் பாங்காதிருக்கும் திருவரவணையாயும், *ஹ்ருதம்புள்* என்கிறபடியே ஆர்த்தாஷ்ணத்துக்கும் அநுகூலரை அநுபவிப்பிக் கைக்கும் தன் உகப்புத்தனக்குமாக அவன் பலகாலும் மேற்கொண்டு நடத்துகைக்கு வாஹனமான கருளப்புள்ளாயுர், *தோளிணைமேலும் கன்மார்பின்மேலும் சுடர்முடி மேலும் தாளிணைமேலும் புனைநத தண்ணந்தழாய்* என்கிறபடியே அவனாதரித்துச் சாத்துகைக்கு அர்ஹமான திருத்துழாயாயிருக்கும் தீர்யக்ஸ்தாவர ஜம்மங்களை *பெருமக்களுள்ளவர்* என்கிறபடியே *அஹ்ருதஸஹஜாஸ்யராகையாலே* *அஸந் தேவ* என்பது *ஸந்தமேதம்* என்பதாக வேண்டாதபடி என்றுமொக்க வுளராயிருக்கிற மஹாத்மாகளான தீர்யஸூரிகள் பகவத் கைங்கர்யேச்சையாலே பரிசுரவித்தார்கள்.

பத்யு ப்ரஜாநாமச்வர்யம் பஞ்சாம் வா ந காமமே, அஹம் கதம்போ பூமாஸம் குந்தோ வாயமுநாததே* என்று ப்ரஜாபதிபசுபதிகளுடைய ஐச்வர்யத்தை யும் வேண்டேன்; *பூத்தளீகடம்பேறி* என்றும் *பூங்குருந்தேறி யிருத்தி* என்றும் சொல்லுகிறபடியே யமுனைக்கரையில் அவன் திருவடிகளால் மிதித்தேறின கடம்பாதல், குருந்தாதலாவேனாக வேணுமென்றும் *ஆஸாமஹோ சரணேணு ஜாஷாமஹம் ஸ்யாம் ப்ருந்தாவதே கிமபி குல்மலதௌஷ்டிகாம். யா துஸ்த்யஜம் ஸ்வ ஜநமார்யாதஞ்ச ஹித்வா போஜு ர் முசுந்தபதவீப் ச்ருதிபிர் விம்ருக்யாய்* என்று ச்ருதி களாலேதேதடப்படுமதான கருஷணன் போனவழியைஸ்வஜநாதிகளையும் அதிகமித்து யாவர்சிலபெண்கள் பின்னொடர்ந்தார்கள், அவர்களுடைய பாத ரேணுவை பஜித் திருப்பனவாய் ப்ருந்தாவனத்திலிருக்கும் சிறுசெடிகள் கொடிகள் ஓஷதிகளில் வைத்துக்கொண்டு ஏதேனுமொன்றுவேனாக வேணுமென்றும்; *கோணேரிவாமும் குருகாய்ப்பிறப்பேன* *மீனாய்ப்பிரக்கும்விதியுடையேனுவேனே* *செண்பகமாய் நிற்கும் திருவுடையேனுவேனே* *தம்பகமாய் நிற்கும் தவமுடையேனுவேனே* *எம்பெருமான் பொன்மலைமேலேதேனுமாவேனே* என்று திருமலையாழ்வா ரோட்டை ஸம்பந்தமுடைய தீர்யக்ஸ்தாவர ஜம்மங்களில் ஏதேனுமொன்றுகப் பெறுவேனாகவேணுமென்றும், *தவ தாஸ்யஸூகைகஸங்கிராம் பவதேஷ்வஸ்தவபி

கேடஜம்ம மே* என்று தேவரீருடைய தாஸ்யஸூகமொன்றிலுமே ஸங்கத்தையுடைய
ரான ஸ்ரீ கவணவ்ணவர் திருமாளிகைகளிலே உத்பத்தி விசாகங்களின்று அங்கையாம்
படியான கேடஜம்மமே எனக்குண்டாகவேணும்மென்றும், இப்படி அவனடிபடவும்,
அவனையணந்தாரடியில்பொடி படவும், அவனுந்தருளின கிலத்திலையாதல்,
அவனடியார் அபிமாநமுள்ள கிலத்திலையாதல் வர்த்திகைவுமீடாக ஜநிகப்பெறுகிற
தீர்யக்ஸ்தாவர ஜம்மங்களை *பேராளன் பேரோதம மெரியோரான ஸ்ரீகந்தஹ்மர்ஷி
(உத்தவர்) ஸ்ரீ கலசேகரப்பெருமாள் பெரியமுகலியார் முலாண் முழுகூடங்கள்
ப்ரார்த்தித்தார்களென்றபடி.

இத்தால *வாசிகை பஸ்தி ஹ்ருததாம் மாநஸை பந்த்யஜாநிகாம், சரீரஜை. கர்ம
தோஷாந் யாதி ஸ்தாவரதாம் நரஃ* என்று இங்கனிபுத்திர தீர்யக்ஸ்தாவர ஜம்மங்கள்
வாசிக காலிக பாபபலங்களாக சாஸ்த்யப் சொல்லாவிடற்க, அப்படியன்றிககே பாகவத்
விநியோகாரஹமாக இச்சஜம்மங்களை கித்யஸூரிகள் ஸ்வேசையாலே ஏறிட்டு
கொள்ளுதர்களென்றும், தாஸ்ய ரஸஜ்ஞரான முழுகூடங்கள் தத்ஸம்பந்த ததீய
ஸம்பந்தமுள்ள தீர்யக்ஸ்தாவர ஜம்மங்களை ப்ரார்த்திப்பார்க ளென்றும் சொல்லுதை
யாலே தாஸ்யாறுருணஜம்மமே உத்கருஷ்டமென்றதாய்த்து. ... (87)

88. பாகவத் விநியோகாரஹ மானையாலே தீர்யக்ஸ்தாவர ஜம்மங்களை கித்ய
ஸூரிகள் பரிகரஹிகை ப்ரார்த்தம்; அவ்ணன்றிககே முழுகூடங்களான விவர்கள்
பாகவத் பாகவத சேஷத்வ வாஞ்சையாலே தீர்யக்ஸ்தாவர ஜம்மங்களை ப்ரார்த்தித்
தார்களாகிலும், உத்கருஷ்டதயா சாஸ்த்ரஸித்தமான வர்ணத்தை இப்படி கழிக
கிறதென்னென்ன வருளிச்செய்குரூர் (சேஷத்வேத்யாதி.)

(மு.) 88. சேஷத்வ பஹிப்பூத ஜ்ஞாநாதந்தமயனையும் ஸஹியாதர் த்யாஜ்யோ
பாதைய ஆதரீயார்கவே.

அதாவது—*தேவஹிப் நப்ராணாந் நச ஸூக மசேஷாபிலஷிதம் நசாத்மாநம்
நாஸ்யத் கிமபி தவசேஷத்வவிவாத், பஹிப்பூதம் நாத க்ஷண உபி ஸ்வேஹயாதுததா
விநாசம் தத்ஸத்யம் மதுமதவி விஜ்ஞாநமிதம்* என்று தேவரீருடைய சேஷத்வத்
துக்குப் புறம்பான தேவஹிதிகொள்கிறதையும் க்ஷணமும் ஸஹிபேஷ: அவ்ண
வன்றியே ஜ்ஞாநாதந்த மயமான ஆத்மவஸ்துவையும் ஸஹிபேஷ, அது சததாவாக
விநாசத்தையடைவதாக; இங்க விண்ணப்பம் அஹ்ருதய மவ்ஹ ஸத்யம், திரு
முன்பே பெரய் சொன்னேனாகில் தேவரீர்க்குப் சொயானான் மதுபட்டின பநுகிறே
னென்னையாலே, சேஷத்வத்துக்குப் புறம்பானபேரது *ஜ்ஞாநாதந்த மயஸ்த்
வாத்மா* என்று ஜ்ஞாநாதந்த மயத்வத்தாலை ச்லாக்கயமாகிருக்கு மாத்மாவையும்
ஸஹியாதவர்கள் சேஷத்வ விரோதி பூத அஹங்கார ஹேதுவாகையாலே த்யாஜ்ய
மாய் கர்மநிபந்தனமாகையாலே ஓளபாதிகமாகிருக்கிற வர்ணத்தை ஆதரிப்பர்
கனோவென்னை. ஓளபாதிகமான வித்தை உபாதியென்றது கார்த்திய காரணைப
சாரம். ... .. (88)

89 வர்ணத்தினுடைய ஓளபாதிகத்வத்தன்னை நடகாஹரண முகேந தெளிவிக்
கிரூர்மேல் (இதென்னபாதிகத்வம் ஒரு ராஜாவென்று தொடங்கி.)

(மு.) 89 இதன் ஓளபாதிகத்வம் ஒரு ராஜா தன்னை மறைநிலைவகுக்கினவன்
தானுக்குவித்த ராஜாவை வாரி உறப்பாக பஹிப்பித்து ஸ்வர்க்க
மேற்றினபேதே தெரியும்.

அதாவது, இவ்வர்ணத்தினுடைய ஒளபாதிதவம் குசிகவம்ச்யனாய் ராஜா வரன் விச்வாமித்ரன் ப்ரஹ்மர்ஷித்வகாமனாய், நெடுங்காலம் தடஸ்ஸுபண்ணின் தன்னை *மந்திரங்கொள் மறைமுனிவன்* என்னும்படி ப்ரஹ்மர்ஷியாக்கின் சக்தி மாணவ ஸிஷ்டன் தன் வார்த்தை கேளாமல் தன்னை அவமதி பண்ணிப்போனது கொண்டு ஸ்வபுத்ரர்கள் பண்ணின் சாபத்தாலே மார்பிலிட்ட யஜ்ஞோபவீதமே வாராப்படி சண்டாள னாக்ருவித்த இக்ஷவாகு வம்ச்யனாகிருந்தள்ள தீரிக்ருவாகிற ராஜாவை அங்க வார்தானே யஜ்ஞாங்கமான உறுப்புத்தேலாகக்கொண்டு தன்னுடைய தபோபலத்தாலே யஜிப்பித்து ஸ்வர்க்காரோஹணம் பண்ணுவித்த போதே ஸுஸ்பஷ்டமென்கை.

இத்தால், ஒரு ஸுதரீயன் ஸுக்ருதவிசேஷத்தாலே அந்த சரீரந்தன்னோடே ப்ரஹ்மர்ஷியாகையாலும், ஒரு ஸுதரீயன் துஷ்க்ருத விசேஷத்தாலே அந்த சரீரத் தன்னோடே சண்டாளனாகையாலும், ஸுதரீயத்வம் போய் ப்ரஹ்மர்ஷியானவன் தான் ப்ரஹ்மர்ஷியாவதுக்குமுன்பே ஸுதரீயவேஷம் போய் சண்டாளவேஷமாய் கிற்கிறவனை அந்த வேஷந்தன்னோடே யஜிப்பித்து ஸ்வர்க்கத்திலே யேற்றுகை யாலும் வர்ணத்தின் கர்மோபாதிதவம் எல்லார்க்கும் தேகாநுமென்ற தாய்த்து. (89)

90. இனிமேல் ப்ராகரணிகமாய் வருகிற ப்ரமாத்ருவைபவ ஸ்தாபனத்துக்கு உறுப்பாக ப்ரமாண ப்ரமேயங்களையும் கூட்டிக்கொண்டு மூன்றிலும் த்யாஜ்யோ பாதேயாய்சங்களுண்டென்னுமிடத்தை விபஜித்துச் சொல்லி இவ்விசேஷமறிவார் பெறும்பேற்றையும், இகறியாமல் பாகவத ஐன்ம சிருபணம் பண்ணுவார் அதிபதிக் கும்படியையும் அறிவிக்கிறார் (மாவுருவிவீத்யாதியாலே).

(மு) 90. மாவுருவில் கள்ளவேடம், திருந்து வேதமலமன மனிடம் பாடல், ஸர்வவர்ண குத்தவம், காடுவாழ்சாதியில் கடல்வண்ணன் வேடம், தென்னுரையில் ஹிகீர்த்தி, சுவபசில் பத்தபரணமுமறிவார் சூரர் மரென்ன வேற. அறியாதர் சாதியத்தனர்க்கேனலும் தகாவிழுவர்.

அதாவது, *எம்மாவுருவும் வேண்டுமாற்றாஸாவாய்* என்கிறபடியே எல்லா ருமும் அப்ராக்ருதமாகையாலே ச்லாக்யமுமாய் இச்சாக்ருவீத முமாகிருக்கும் பகவதவதார விக்ரஹங்களில்வைத்துக்கொண்டு வேதாப்ரமான்யத்தை உப பாதித்து வைதிகருசியைக் குலைக்கக்காக *யதாஹி சேரஸ்ஸ ததாஹி புத்த* என்கிறபடியே *கள்ளவேடத்தைக் கொண்டு* என்னும்படி பரித்ரஹித்த புத்த முனியான விக்ரஹமும், பகவத் ஸ்வரூபாதிகளை யதாவாக ப்ரதிபாதிக்கையாலே கட்டளைப்பட்டிருந்துள்ள வேதத்திஸ் *நஸ்மர்த்தவ்யோ விசேஷேண வேத மந்த் ரோப்யவைஷ்ணவ* என்கிறபடியே ஸ்மரிக்கவுமாகாதபடி மலாம்சமான *மானிடம் பாடஸென்னுவது* என்கிறபடியே கேதத்ரஜ்ஞரை ப்ரசம்ஸிக்கிற வாக்யங்களும், *சூத்ரா பகவத்பக்தா விப்ரா பாகவதாஸ்ஸம்ருதா*, ஸர்வவர்ணேஷு தே சூத்ரா போஹ்யாக்தாஜ்ஞாதே* என்று எல்லாவர்ணங்களிலும் பகவத் பக்தரல்லாதார்சூத்ரத் வமுமாகிற—ப்ரமேயத்திலும் ப்ரமாணத்திலும் ப்ரமாதாக்களிலுமுண்டான த்யாஜ் யாய்சங்களும்;

காடுவாழ் சாதிபுமாகப் பெற்றான் என்று ஊர்மனையில் வஸியாமல்பகைக்களுக் குப் புல்லுமதன்னீருமுள்ள காடுகளிலேவர்த்திக்கையாலே *காடுவாழ் சாதி* என்கிற கோபஜாதியில்ஸஜாதியனாய் வந்தவதரித்துகிற்கிறக்ருஷ்ணனுடைய*காலிப்பின்னே வருகின்றகடல்வண்ணன் வேடத்தை வந்துகாணீர்* என்றுதாமது வித்துப்பிறர்க்கு

மறைத்துக்காட்டும்படி பகமேய்த்து வருகிறபோதை யலங்காரத்தோடே கூடியிருக்கிற விக்ரஹமும். *தென்னுரையில் கேட்டறிவதுண்டு* என்கிற படியே தக்ஷிண திக்வர்த்தி யானதுகொண்டு தென்னுரை என்று சொல்லப்படுகிற த்ராவீட பாவையான ப்ரபந் தங்களில் *ஹரிகீர்த்திம் விநைவரந்யத்* இத்யாதிப்படியே பகவத்ப்ரதிபாதகமானவை யும், *ச்வபசோபி மஹீபாஸ விஷ்ணுபக்தோ த்விஜாதிகா* என்கிறபடியே ச்வபசரில் *பெறற்கரியதின்னபாத பத்தியானபாசனம்* என்று ஸ்வயத்சத்தால் பெறுதற்கரிதா யிருந்துள்ள பகவத் பாத கமல பக்தியாகிற தனமுடையவர்களுமாகிற-ப்ரமேயாதித்ர யத்திலுபாதேயாம்சங்களுமான இவ்விபாகமறிவார் *ஆராமரர்* என்கிறபடியே ஏதே னும் ஐந்ம வ்ருத்தங்களையுடையரேயாகிலும் ஸூரிஸமரென்னும்படி ச்லாகயராய் *இலவ்ருவான் யாயநு மேறுவர்* என்கிறபடியே அத்யுஜ்ஜ்வலமான பரமபதத்தை ப்ராபித்க், இப்ப்ரமேயாதி த்ரயத்திலும் கீழ்ச்சொன்னவாள் யறியாதாராய்க்கொண்டு பாகவத ஐந்மகிருபணம் பண்ணுவார் *அமரவோரங்கமாறும்* என்கிற பாட்டில் 'ஸாங்கமாக ஸகலவேதங்களையும் அத்யயனம் பண்ணி ததியச்சேஷ்டருமாய் உத் க்ருஷ்ட ஐந்மாக்களுமா யிருந்தார்களேயாகிலும் தேவரீர்திருவடிகளின் ஸம்பந்தைக் கிருபணீயரான பூநீவைஷ்ணவர்களை ஐந்மாதிகளைபிட்டு கிந்திப்பர்களாகில் காலாந் தரே தேசாந்தரே யன்றிக்கே அப்போதே அவ்விடத்தன்னிலே அவர்கள் தாங்கள் சண்டாளராவர்கள்' என்கிறபடியே உத்க்ருஷ்ட ஐந்மாக்களே யாகிலும் கர்மசண் டாளராய் இனியொருகாலமும் கரையேற யோக்யதையில்லை யென்னும்படி அதி பதிப்பர்களுக்கை. *அநாசாராந் துராசாராந் அஜ்ஞாத்நந் ஹீநஐந்மநா, மத்பக்தாந் ச்ரோத்ரியோ நிந்தந் ஸத்யச் சண்டாளதாம் வ்ரஜேத்* என்னக்கடவதிதே.

1 ஆக (ஸூ. 75) *வீட்டின்ப வித்யாதி வாச்யந் தொடங்கி (ஸூ. 84) *நிமக்நரை உயர்த்தக் தாழ விழிந்தார்* என்னுமளவும் ஆழ்வாருடைய வைபவத்தை ப்ரதி பாதித்து தத்ஸ்தாபனார்த்தமாக *மலேச்சனும்பக்தனாஸ* என்று தொடங்கி, மேலெல்லாம் ஸாமான்யேந பாகவத வைபவத்தை விஸ்தரேண ப்ரகாசிப்பித்து உபக்ரம வாச்யத்திற்போலே ப்ரமாணப்ரமேயங்களுடனே சேர்த்து ப்ரமாத்ந வைபவத்தை நிகழித்தாராய்த்து. .... (90)

91. இப்படி பாகவதத்வ ஸாமான்ய ப்ரயுக்த வைபவ மாத்ரமன்றிக்கே *ஐநக தசாத* இத்யாதி (83) வாச்யந்தொடங்கி மூன்று வாச்யத்தாலே கீழ்ச்சொன்ன வைபவவிசேஷ த்யோதகமான ப்ரமாணமேதென்னு மாகாங்கைகூறிலே யருளிச் செய்கிறார்மேல் (தமிழ் மாமுனி யென்று தொடங்கி).

(மு.) 91. தமிழ்மாமுனிதிக்கு சரண்யமென்றவர்களாலே க்வசித்க்வசித்தென்று இவரவிர்ப்பாவம் கலியும் கெடும்போலே ஸூசிதம்.

(தமிழ்மாமுனிதிக்கு சரண்யமென்றவர்களாலே) *தக்ஷிண திக் க்ருதா யேந சரண்யா புண்யகரீஸ்ர* என்று *வண்தமிழ் மாமுனி* என்கிறபடியே த்ராவீட சாஸ்த்ர ப்ரவர்த்தகனான அகஸ்த்யனிருக்கிற திக்கு ஸர்வர்க்கும் புகலிடமென்ற மஹர்ஷிகளாலே. இப்போது இது சொல்லிற்று-வைதிகரான ருஷிகள் த்ராவீட ப்ரபந்த வக்தாவானவிவரை இப்படி பஹுமதி பண்ணிச் சொல்லக்கூடுமோவென்று சங்கிப்பார்க்கு ஒரு த்ராவீட ஜ்ஞானலே தக்ஷிணதிக்குககு நன்மை சொன்னவர்கள் த்ராவீடப்ரபந்த முகேந லோகோஜ் ஜீவநகரரான இவரையும் இப்படி பஹுமாகம் பண்ணிச் சொல்லக் குறையில்லையென்று தோற்றுகைக்காக.

(க்வசித்க்வசித்தென்று இவரவிர்ப்பாவம்) *க்ருதாதிஷ்ட நர ராஜந் கலா விச்சந்தி ஸம்பவம், கலௌதலு பவிஷ்யந்தி நாராயண பராபாணா, க்வசித்க்வசிந்

மஹாராஜ த்ராவிடேஷுசப்யசு, தாம்ரபர்ணி நதி யத்ர க்ருதமாலா பயஸ்விநீ, காவேரீச மஹாபாகா ப்ரதிசீச மஹாநதி, யேபிபந்தி ஜலம் தாஸாம் மஹஜா மஹ ஜேஷ்வர, தேஷாம் நாராயணே பகதீர்ப்யஸீ கிருபத்ரவா* என்று ஜ்ஞாதாக்கன் வந்து ஆவிர்ப்பவிக்கும் ஸ்தலவிசேஷங்களை தத்தந்நதி விசேஷங்களாலே ப்ரகாசிப் பித்து அந்த நதிவிசேஷங்களில் ஜலத்தைப் பாகம் பண்ணுமவர்களுக்கு பகவத் பக்தி அதிகரிக்கும்படியையும் சொல்லுகிறவளவில் ப்ரதமத்திலே *தாம்ரபர்ணி நதி யத்ர* என்று இவராவிர்ப்பாவ ஸ்தலத்தைச் சொல்லுகையாலே இவ்வாழ்வாருடைய ஆவிர்ப்பாவமானது, - (கலியும் கெடும் போலே ஸூசிதம்) இவர்தாம் மயர்வறமதிசைம் பெற்றவராகையாலே *கலியும் கெடும்* என்று திருமங்கையாழ்வார் உடையவர் போல் வார் அவதரித்து கலியுகஸ்வபாவமும் கழியுமென்று மேல்வருமம்சத்தை தர்சித்தருளிச் செய்தாப்போலே த்ரிகாஞ்ஞான ஸ்ரீசுகாதிகளாலே ஸூசிப்பிக்கப்பட்டதென்கை.

க்ருரே கலியுகே ப்ராப்தே நாஸ்திகை: கலுஷீக்ருதே, விஷ்ணோரம்சாம்சஸம் பூதோ வேத வேதார்த்த தத்வவித், ஸ்தோத்ரம் வேதமயம்கர்த்தும் த்ராவிட்யாபிச பாஷ்யா, ஜூஷ்யதி ஸதாம் ச்ரேஷ்டோலோகாநாம் ஹிதகாம்யயா இத்யாதிவசநங் களும் இவராவிர்ப்பாவ ஸூசகங்களாகையாலே இவ்விடத்திலே விவகிதங்கள். கேவல ஜந்மவாசக சப்தங்களினொன்றைச் சொல்லாதே அவதார சப்தபர்யாயமான ஆவிர்ப்பாவ சப்தத்தைச் சொல்லிற்று இவர் பிறப்பும் ஈசுவரன் பிறப்போபாதி பரார்த்தமென்று தோற்றுக்ககாக. இத்தால் இவர் ஓரவதார விசேஷமென்ற தாயிற்று. .... (91)

92. இப்படி அவதரித்தவிவர் தாம் ஆரென்னு மாகாங்கைஷயிலே பேரள வுடையாரும் இவரை இன்னாரென்று அளவிடமாட்டாமை அதிகங்கை பண்ணும் படியை அருளிச் செய்கிறார் மேல் (அத்ரியென்று தொடங்கி).

(மு.) 92. அத்ரி ஜமதக்நி பங்க்திரத வஸு நந்த ஸ்ரீநுவானவனுடைய யுகவர்க் க்ருதவதாரமோ? வ்யாஸாத்வதாவேசமோ? முதுவர் கரைகன்டேர் கீரியரிலே ஒருவரோ? முன்னம் நோற்ற அனந்தன்மேல் புண்ணியங் கள் பலித்தவரோவென்று சங்கீப்பர்கள்.

அதாவது-க்ருத யுகத்திலே அத்ரியும் ஜமதக்கியுமாகிற ப்ராஹ்மணோத்தமர் களுக்குப் பிள்ளையாய்க்கொண்டு தத்தாத்ரேயனும் பரசுராமனுமாய், த்ரேதா யுகத் திலே ஷுத்ரியனான தசரத சக்ரவர்த்திக்குப் பிள்ளையாய், த்வாபர யுகத்திலே யயாதி சரபத்தாலே அபிஷேக ப்ராப்தியற்ற யதுகுலோத்பவராகையாலே ஷுத்ரியரில் தண்ணியராய் வைச்யப்ராயரா இருக்கிற வஸுதேவர்க்கும் *க்ருஷி கோரக்ஷவாணி ஜ்யம் வைச்யம் கர்ம ஸ்வபாவஜம்* என்கிறபடியே கோரக்ஷணாதி தர்மத்தையுடைய ஸாக்ஷாத் வைச்யரான ஸ்ரீமந்தகோபர்க்கும் புத்ரனாய், இப்படி க்ருதாதி யுகக்ரமத் திலே ப்ராஹ்மணாதி வர்ணக்ரமேன அவதரித்துவந்த ஸர்வேச்வரன் சதுர்த்தமான கலியுகத்திலே சதுர்த்த வர்ணத்திலே வந்தவதரித்தபடியோ வென்கை.

பூர்வ யுகத்ரயத்திலும் அடைவே வர்ணத்ரயத்திலும் அவதரித்து வருகை யாலும், *கலௌபுக: பாபரதாபிபூதே ஸ உத்பபூவாச்ரித வத்ஸஸைத்வாத், பக்தாத்மநா ஸர்வஜநாக் ஸூகோப்தம் விச்வாதிதேகா விச்வமயோஹி விஷ்ணு:*, என்று கலியுகத் திலே ஸர்வேச்வரன் பக்தருபேண அவதரித்தானென்று ருஷிகள் சொல்லுகையா லும் இவர் வைபவம் கண்டவர்களுக்கு இப்படி சங்கிக்க யோக்யதை யுண்டிறே.

(வ்யாஸாத்வதாவேசமோ) அதாவது *க்ருஷ்ணத்வைபாயநம் வ்யாஸம் வித்தி நாராயணம் ப்ரபும்* என்றும் *ஸோயம் நாராயணஸ் ஸாக்ஷாத் வ்யாஸரூபீ மஹா

மூலம் என்றும் சொல்லுகிறபடியே வேதங்களை வ்யஸிக்கை முதலான கார்யங்களை கிர்வஹிக்கைக்காக வ்யாஸாதிகள் பக்கல் ஆவேசித்தாப்போலே இவரைக்கொண்டு த்ராஸிட வேதத்தை ப்ரவர்த்திப்பிக்கைக்காக இவர் பக்கல் ஆவேசித்தானோ வென்கை. இவரைக்கொண்டு லோகத்தைத் திருத்துகைக்காக இவர் பக்கலிலே ஆவேசித்து நிற்கவும் கூடுமாகையாலே இப்படியும் சங்கிக்கலாயிடுறே.

(முதுவர் கரைகண்டோர் சீரியரிலே ஒருவரோ) அதாவது—விண்ணுட்டவர் முதுவர் என்று பரமபதத்துக்கு கிணத்தாளிகளான கித்யஸூரிகளிலே இவ்விபுதியைத் திருத்துகைக்காக ஈச்வர கியோகத்தாலே அவதரித்தார் ஒருவரோ? அன்றிக்கே *கரை கண்டோர்* என்று ஸம்ஸாரத்தைக் கடந்து அக்கரைப்பட்டிருக்கும் முக்தரிலே, ஸம்ஸாரிகளைத் திருத்துவதாக பகவத்கிதேசத்தால் அவதரித்தார் ஒருவரோ? அன்றிக்கே, *முக்தாமாம் லக்ஷணம் ஹ்யேதத் ச்வேதத்விபவிலாவிரமாம்* என்கிறபடியே முக்தப்ராயராய், *பாற்கடல் பரம்பணமேல் பள்ளிகொண்டருளும் சேனையே தொழுவார் விண்ணுளாளிலும் சீரியர்* என்கிற ச்வேதத்விப வாவிகளிலே இவ்வுருதுள்ளாரைத் திருத்துகைக்காக ஈச்வரேச்சையாலே அவதரித்தா ரொருவராவென்கை. இவருடைய வைபவம் பார்த்தால் எல்லார்படியும் சொல்லையம்படி திருக்கையாலே இப்படியும் தனித்தனியே சங்கிப்பார்க்கு சங்கிக்கலாயிடுறே. *பின்னை சேர்த்துப் பார்க்கும்போதும் தனித்தனியே சங்கிக்கலாய்ப்படியிடுறே யிருப்பது; மற்றுள்ள ததியருடன் பின்னை சொல்லவேண்டாவிறே.

(முன்னம்மோற்ற அகந்தன்மேல் புண்ணியங்கள் பலித்தவரோ) அதாவது—கீழ்ச்சொன்னவர்கள் ஒருவருமன்றிக்கே ஸம்ஸாரிகள் தன்னிலே *முன்னம்மோற்ற விதி கொளோ* என்கிறபடியே ஐம்மாந்தர ஸஹஸ்ரஸஞ்சிதமான தம்முடைய ஸுக்ருத பலமாய்க்கொண்டு இப்படி திருந்தினாரொருவரோ? அன்றிக்கே, *அகந்தன் மேல்கிடந்த வெம்புண்ணியர்* என்று கிர்ஜேயக கடாஷ விசேஷத்தாலே கித்ய ஸம்ஸாரியை கித்ய ஸூரிகல்பமாக்கவல்ல அகந்தசாயியான ஸாதகபுண்யம் முழு கோக்காக பலித்து இப்படி திருந்தினார் ஒருவரோ வென்று சங்கிப்பார்கள். அதாவது—இப்படிச் சீழ்ச்சொன்ன வகைகளாலே இவரை இன்னொன்று கிச்சயிக்கமாட்டாமல் போளவுடையாரும் சங்கியாகிற்பார்களென்றபடி. ... (92)

93. இப்படி இவரை ஜ்ஞாநிகளானவர்கள் சங்கிக்கைக்கு ஹேதுவேதென்னுமாகாங்கைகையிலே இதுக்குமுலம் இவருடைய ப்ரபாவமென்கிறார்மேல்.

(மு.) 93. இதுக்குமுலம்—யான் நீ என்ற மறுதலித்து வானத்து மன்மீசை மாறும் நீக்குமின்றி நிலையிடம் தெரியாதே தெய்வத்தின மோருவகைக் கோப்பாக இனத்தலைவன் அந்தாமத்தன்பு செய்யச் சேர்த்தமைக் கடையாளமுளவாக உகத்துகந்து தீமீர்கொண்டானோத்து நாட்டியம் வெழிந்து சடையோட்டி மதாவளிப்பதிக்கு அங்குசமிட்டு நடவிய கூற்றமாய்த் தியனமருங்குவாராமல் கலியுகம் நீங்கிக் கித்யுகம் பற்றிப் பட்டேழுபோதறியாதிருந்த ப்ரபாவம்.

இதுக்குமுலம்—அதாவது, இவரைக்கண்ட ஜ்ஞாநாதிகள் 'இவர் இன்னார்' என்று கிர்ணயிக்கமாட்டாமை இவ்வன் சங்கிக்கைக்குஹேது (யான் நீ யென்று மறுதலித்து) *புனியுமிருவிசும்பும்* என்று தொடங்கி உபய விபுதியும் உன் ஸங்கல்பத்திலே கிடக்கின்றன; ஏவம்பூதனான நீ என்னுடைய ச்ரோத்ரேந்த்ரியத்வாரா புருந்து விச்சேத மின்றிக்கே என் ஹ்ருதயத்திலே உனையாகாவின்றும், இப்படி

யான பின்பு விபூதியையுடைய தீயோ விபூதிமாயையுடைய நானோ பெரியாரென்
தறிவாரார். அப்ரதிலுத சக்தியான தீயான இத்தை கிருபித்தநீந்து கான் என்று
உபயவிபூதிபுக்தனோடே மறுதலுக்கிற உபவத்தையையுடையாய்.

(வானத்து மண்மிசை மாறும் கிருமியின்றி) *யாவர் கிரகம் வானத்தே*
என்றும் *மாறுனதோ ஸிம்மண்ணின்மிசையோ* என்றும் அவனுடைய உபயவிபூதி
யோகத்துக்கும் ஸௌகுமார்பத்துக்கும் தருதியாம்படியாகவும் ஸர்வேச்வரனாய்
அவாப்த ஸமஸ்தகாமனாய் ஒன்றுக்கும் விஞ்ஞானகாதவன், தம்முடைய உக்திச் சுவண
ஹர்ஷப்ரகர்ஷத்தாலே தெருடாநிம்படியாகவும், திருவாய்மொழி யாதிற வானிடை
மையாலே உபயவிபூதிதிலும் உபமா ரஸிதராய், (விசுவிடம் தெரியாதே) கலையிழம்
பிரிவும் கலசி உடக்கையாலே கலையால் வந்த ரஸமையாய்ச் செந்தும் அங்குள்ளார்
படியுமன்றி, பகவத்குணாகதாரகையாலே அக்ஷ பாராதிகளால் தரிக்குமிங்
ருள்ளார் படியுமன்றி இப்படி உபயவிபூதிதிலும் அடங்காமையாலே *வைகுந்த
மோ வையமோ தும்விசுவிடம்* என்று வானஸ்தனம் தெரியாதபடியாய்,

(தெய்வத்தின் மொருவகைக் கொப்பாக) *தெய்வத்தின்மேரணைளிகளாய்*
என்று ஒருவரிருவரன்றிக்கே கித்யாஸூரிகளெல்லாரும் கூடினதும் தமக்கு ஒரு
வகைக் கொப்பாம்படியாய். (இனத்திலவன் அந்தாமத் தன்புசெய்ய) *வாஜேஸ்ரினத்
திலவன் *என்று அனந்த ஸூரிஸங்கிர்வாஹனான ஸர்வேச்வரன் *அந்தாமத்
தன்புசெய்து* என்று அழகிய தாமமான பரமபதத்தில் பண்ணும் வ்யாமோஹத்தை
யடையத் தம் பக்கலிலே ஒரு மடைகொள்ளப்பண்ண, (சேர்ந்தமைக்கு அடையாள
முனவாக) *திருவருள்களும் சேர்ந்தமைக் கடையாளம் திருந்தவுள* என்று மேன்
மேலும் அவன் விஷயிகாரங்களைப் பெற்றமைக்கு ஸம்வத்தஸஞ்சகமான ராகம
வாய்கரைதிலே தோன்றுகை முதலான கலவிக்குறிகளுண்டாய்ச் செல்ல.

(உகந்துகத்து திமிர்கொண்டாலொத்து) *உகந்துகத்துள் மலிந்த குழையும்*
என்றும், *திமிர்கொண்டா னொத்து கிற்கும்* என்றும், அவன் ஸௌகந்தியானதி
களை அதுஸந்தித்து உத்தரோத்தாம விளைகிற பாஹ்யாய்ப்பத்தர ஹர்ஷத்தாலே
திதிராவது, *எந்தப்போதாய்க் தமாதேசமப்பாஷ்யா* எனகிற படியே எர்வகியாமக
பரப்ரஹ்மஸாக்ஷாத்காரப்பிறந்தாரைப் போலே ஸ்திதிதராவதாய் (சாடடியால்
வொழிந்து) *சாடடாரோடியல் வொழிந்து* என்று- *உண்டியே உடையே யுகந்தேரடி
யானே பொன்றனதே என்று அஹங்கார மமகார வரவாசுரீகீதர் ஸௌகந்தேரடி
ஸம்பந்தமற்று, (சடரை யோட்டி) சடகோபரானையாலே *வேதகாந்தரானிரோதிகா*
என்கிறபடியே பரமாணுகூலதர்க்கங்களாலே மத்யந்தமாகவர்த்தத்தை ஸாதிக்கை
யன்றிக்கே ஸ்வபுத்தயா களபிககங்கதர்க்கங்களாலே ஸ்வஸவ மதஸ்தரபணம்
பண்ணும் பாஹ்யகுத்ருஷ்டிகளாகிற சடரை சஞ்ஞபந்த தாத்தப்பான ஸ்வேகாத்தி
விசேஷங்களாலே ஸ்வஸந்திதரானத்தில் கிஸ்ஸாதபடி துறத்தி. (மதாவலிப்தர்க்கு
அங்குசமிட்டு) பரங்குசராகையாலே *வித்யாமதேதா தமத ஸ்த்ருதியோ பிஜுகோ
மதி, ஏதே மதாவலிபதரகாம்* என்று மதஹஸ்தியோலே அபிஜுஸந்தியாதி மதத்தயா
வலிப்தராய்த் திரிபு மவர்களுக்கு கீர்மதராய்த்திலவணக்கும்படி உபதேசஞ்ஞாந்தச
மிட்டு. (கடாளிய கூற்றமாய்) *பாறையின் பாகன் மதன் செவ்வேகால் கடாளிய
கூற்றம்* என்று வேதவேத்யத்வ தீயாதகமாய்ப்படி வேதமய கருடவாஹனான
ஸர்வேச்வரன் ஸ்வயத்திலே *வின்கண்வேட்டை பொழுதிப்பன்* என்று எல்லார்க்
கும் பக்தியைய புண்டாக்கி உத்தரவின்னுகொண்டி தமதர்சனத்தினைப்பட்டவர்களின்
ஸம்ஸாரத்துக்கு ம்ருத்புவாய், (தீயனமருங்குவாராமல்) *கொன்றுகி ருண்ணும்
விசாதி பகை பிடுபெனவெல்லாம்* என்று சீரத்தை முடித்துப் பரானை அர
ஹரிக்கக் கடவநான வ்யாதி சாத்வ க்ஷுத்தாதி தோஷங்களும், ஸாம்ஸாரிக
ஸகலது:கதோபவான பாபங்களும் *வந்துயரை—மருங்கு—கண்டிமால்* என்
தும்படி அருளும் வாராதபடியாய், (கலிபுகம் கீங்கிக் கித்யுகம் பற்றி) *திரிபு

கலியுகம் நீங்கி* என்று *பவிஷ்யத்யதரோத்தரம்* என்கிறபடியே பதார்த்தஸ்வ பாவங்கள் மாறுகிறபடி பண்ணுவதாய், *கலௌஜகத்பதம் விஷ்ணும ஸர்வ ஸ்ரஷ்டாரமீச்வரம், கர்ச்சசிஷ்யந்தி மைத்ரேய பாஷண்டோபஹதா ஜகா:*

 என்கிற படியே பகவத்குலி விரோதியான கலியுகம்போய், *பெரிய இதயுகம்பற்றி* என்கிற படியே கேவல வைஷ்ணவதர்மமே நடக்குமதாய், யுகாந்தரவ்யவதாசமின்றிக்கே ஒரு போதியான க்ருதயுகம் ப்ரவேசிக்கும்படியாக, (பட்டெழு போதறியாதிருந்த ப்ரபாவம்) *பட்டபோதெழு போதறியாள் விரை மட்டலர் தன்றிழா யென்னும்* என்று பகவத்குலியத்தில் போக்யதாதுஸந்தானத்தாலே *நந்தந்த்யுதித ஆதித்யே நந்தந்த்யஸ்தமிதே ரவௌ* என்று ஆதித்யோதயத்திலே வந்தவாறே த்ரவ்யார்ஜு காலம் வந்ததென்று உகப்பர்கள், அவன் அஸ்தமித்தவாறே அபிமதவிஷயங்க ளோடே ரீமிக்கைக்குக் காலம் வந்ததென்று உகப்பர்களென்றும், *ப்ராதர் மூத்ரபுரீ ஷாப்யாம் மத்யாஹ்நே க்ஷு-த்பிபாஸயா, ஸாயம் காமேச பாத்யந்தே ஜந்தவே விரி வித்யயா* என்றும் சொல்லுகிறபடியே நாட்டார்க்குப் புறம்பே காலகைபத்துக் குடலாய்ச் செல்லுகிற திவாராத்ர விபாகமூமறியாதே அகாலகால்யமான தேசத்திற் போலே பகவதறுபவைகபரார யிருந்த ப்ரபாவம்: [இதுக்குமுன்—இப்படியிருந்த ப்ரபாவம்] என்று வாக்யஸம்பந்தம். இத்தால் கீழ்ச்சொன்ன சங்கைக்குக் காரண மின்னதென்று எல்லாரு மறியும்படி அருளிச் செய்தாராய்த்து. .... (93)

94. இவர்க்கு இந்த ப்ரபாவத்துக்கு அடியேதென்னுமாகாங்கைகையிலே இதுக்கு ஹேது—பகவந்நிர்ஹேதுக கடாஷமென்கிருர் மேல். இப்படிக் கடாஷித் ததுதான் இந்த லோகத்தை இவரைக்கொண்டு திருத்துகைக்காக வென்னுமத் தையும், இவர் தம்முடைய பூர்வாவஸ்தையையும், இவரைக் கடாஷித்த ப்ரகாரத் தையும் விசதமாகச் சொல்லுகிறது இச்சூக்ஷ்மயாலே.

(மு) 94. இதுக்குஹேது—ஊழிதேஹம் சோம்பாது ஒன்றிப் பொருளென்றவி மகிழ்த்து முற்றமாய்நின்ற துலுரைத்து யோகுபுணர்ந்து கன்கான வத்து ஆன்பர்க்கிறவன் உலகினதீயல்வை நக்விடுசெய்ய இனக்குப் பர்வைதேடிக் கழலை குளமுருவின முழுதுமோட்டின பெருங்கன் எங்குமிக்கற்ற அன்பொடு நோக்கான தையிலே ஆக்கையிற் புக்குமுன்று மாறிப்படித்து துணக்குறவர் மேலேபடப் பக்கநோக்கற்ப் பண்ணின விசேஷகடாஷம்.

(இதுக்குஹேது) இவருடைய இந்த ப்ரபாவத்துக்கு ஹேது. (ஊழிதேஹம் சோம்பாதுஒன்றிப் பொருளென் றளிமகிழ்த்து) *ஊழிதேஹம் தன்னுள்ளே படைத்து* என்றும், *சோம்பாதிப்பல்லுருவை யெல்லாம் படர்வித்த* என்றும் சொல்லுகிறபடியே, பண்ணின க்ருஷிகள் தப்பினதும் சோம்பிக் கைவாய்காதே பின்னையும் க்ருஷிதன்னையே பண்ணும் கர்ஷ-கணப்போலே கல்பந்தோறும் ஸ்ருஷ்டிக்கச் செய்தே ஸபலமாகாதிருக்க முடியாதே மிகவுமொருப்பட்டு, என்றேனுமொரு கான் ப்ரயோஜனப்படுமென்று க்ருஷியை யுகந்து ஜகத் ஸ்ருஷ்டியைப்பண்ணி.

(முற்றமாய்கின்ற) *விசைரோரிகால் விண்ணுயிரென்றிவைதான் முதலா முற்றமாய்கின்ற* என்று *தத் ஸ்ருஷ்ட்வா, ததேவாறு ப்ரானிசத்* இப்பாதிப் படியே ஸ்ருஷ்டமான ஜகத்திலே இவற்றினுடைய வஸ்துத்வ காம பாக்தவங்களுக் கும் ப்ரவ்ருத்தி கிவ்ருத்தி சக்திகளுக்கும்அக அதுப்ரவேசித்த இவற்றைச் சொல்லும் வாசகசப்தம் தன்னளவிலே பர்யவஸிகரும்படி ப்ரகாரியாய் கின்று (துலுரைத்து) *அன்ன மதாபிருந்தங்கற துலுரைத்த* என்கிறபடியே கேட்பார் உபஸத்தி பண்ண மாட்டாமையாலே இழக்கவேண்டாதபடி தீர்யக்ருபேண தன்னைத் தாழவிட்டுகின்று ஜ்ஞாதவ்ய தர்மப்ரகாசமான சாஸ்த்ரத்தை உபதேசித்த (யோகுபுணர்ந்து).

குறையில் தடங்கடல் கோளரவேறித்தன் கோலச் செந்தாமரைக்கண், உறைபவன் போலவோர் யோசுபுணர்ந்த வொளிமணி வண்ணன் என்கிறபடியே திருப்பாற் கடலிலே திருவகத்தாழ்வான்மேலே யேறிப் படுக்கையாய்ப்பாலே கண்வளர்க்கதஞ்ஞ சிரப் போலே ஐகத்தாணோபாய சிந்தைபண்ணிக் கண்வளர்க்கு, (கண்காணவந்து) சித்திதோபாயாறு குணமாக *துயரில்மலியும் மனிசர்பிறலிசில் தோன்றிக் கண்காண வந்து* என்கிறபடியே *சகலாஷா பர்யதி கச்சகைநம்* என்றும், *மமாம்ஸகஷா ர பிவிஷதே தம்* என்றும் *கட்கண்ணாஸ் காணாதவவ்வுரு* என்றும் சொல்பபடுகிற தான் துக்கோத்தரமான மதுஷ்யருடைய பிறலிசிலே ஆவிர்ப்பலித்தருளி, அவர்கள் மாம்ஸகஷாஸ்ஸ *க்து விஷய மரம்படி வந்து. (ஆள்பார்க்கிறவன்) இப்படி அவதா ராதிகளாலே *ஆள்பார்த் துழிதருவாய்* என்கிறபடியே 'எனக்கடிமையாவா ருண்டோ' என்று இதிலே வேளாண்மைவரகத் தேடித்தீரிகிறவன்.

(உலகினதியல்லை நல்விடுசெய்ய) *ஓ ஓ உலகினதியல்வே* என்று தத்வலித் துக்கன் கண்டால் ஸ்லிக்கமாட்டாமல் விஷண்ணரம்படி *பெற்றகாவிருக்க மனை வெந்திராட்டுவாரைப்போலே—உத்பாதகனாய் ஸர்வப்ரகார ரகைனாய்ப் போருகிற பரதேவதைவான தன்னைவிட்டு, இடந்தனிடம் தெரியாதபடி அப்ரஸித்தமான கூடாந்திரதவதைகளை ஆட்டையறுத்தல் ப்ரதையை அறுத்தல், அத்யந்தவிஷித்த மான மதிராதிகளை நிலேதித்தலாகிற பாஷிம்ஸாதிஸாதக முகத்தாலே பஜித்து தத்பலமாக துக்கமிச்சமான ஸுகத்தைத் தருமவையாய், அநாதியாய் துஸ்தரமா யிருக்கிற ப்ரகருதிஸம்பந்த திபந்தமான ஜகமயகளின்னும் ஒருகாலும் நீங்காமைக் குறப்பாய், பவதைப்பட்டுத் தப்பவரிதாசிருந்துள்ள சப்தாதி விஷயங்களிலே துக்கப்பட்டமுத்துகிற ஸோகஸ்வபாவத்தை *யாதாணும்பற்றி நீங்கும் விரதத்தை நல்விடுசெய்யும்* என்று, அநாதிவாஸகையாலே ப்ரகருதி ப்ரகருதங்களில் ஏதேனா மொன்றை அவஸம்பித்துத் தன்னைவிட்டகலுகையே ஸ்வபாவமான ஸம்ஸாரி சேதனை வ்ரதத்தை என்றாக விதிவிக்கு மென்கிறபடியே ஸவாஸகமாகப் போக்கு கைக்காக. (இணக்குப் பார்வைதேடி) யிருகபகுகளைப் பிடிப்பார் ஸஜாதியபுத்தி யாலே தன்னை இணக்கவறநன் ம்ருகபகுகளைப் பார்வையாக வைத்துப் பிடிப் பாரைப்போலே பார்வையைத் திணக்குவதாக, அதுக்காவார் ஆரென்று தேடி (கழலார் ஞானமுருவின் முழுதமோட்டின் பெருங்கண்) *கழறலம்* என்று தொடங்கி ஒரு திருவடித்தலமே பூரி மடையத் தானுகிற்று, ஒரு திருவடி பூயிலிலே இடமில்லாமையாலேபோய், ஸர்வர்க்கும் ஸர்வகாலத்திலும் இஸ்ஸம்பந்தத்தை வினைத்துத் தன்னிழலில் ஒதுங்கலாம்படி விழுகக் கொடுககைக்காக ஷர்த்வலோகங்க னெல்லாத்திலும் விறைத்தது. பரப்பையுடைத்தான் அவ்வண்டத்தையடைய்ப்புக் குழறுகையாலே விகஸிதமாயிருந்துள்ள ஜ்ஞாமாகிற ப்ரகாசரூபமான தீபத்தை யுடையது யென்கிறபடியே கழல்தலமும், உழறலர் ஞானமும் மறுபாடுருவின் பரப் பெஞ்ரு மோட்டிப் பார்த்த *அழறலர் தாமரைபோன்ற செவ்வியையுடைய *பெருங் கண்மலர்* என்கிற பெரிய திருக்கண்களானவை (எங்குமில்லக்கற்று) ஓரிடத்திலும் அதுக்கு ஆவாரைக் காணாமல் ஒரு விஷயத்தை அப்படிக் காக்குவதாகப் பார்க்கிற வனலிலே, (அன்பொடு கோக்கான திசைசிலே ஆக்கையில் புக்குழன்று மாறிப் படித்து துளக்குகிறவர் மேலேபட) *அன்பொடு தென்றிசை கோக்கிப் பள்ளிகொள் ளும்* என்று ஸ்ரீ விபீஷணாழ்வான் விஷயமாக எப்போதும் ஸஸ்தேஹமாகப் பார்த்துக்கொண்டு இடக்கையாலே தனக்குப் பள்ளமடையான தகதினை திக்கிலே *யாதாணமோ ராக்கையில்புக்கு* என்றும் *ஆக்கையில் வழியுறல்வேன்* என்றும், *மாரிமாரிப் பல பிறப்பும் பிறத்து* என்றும், *பல்பிறலிசில் படிவின்ற யான்* என்றும் *பிறலிக்கடலுள் கின்றான் துளங்க* என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஜாதி வியமமாதல் வர்ணவியமமாதலின்னிற்கே கர்மாறுகுணமாக ஏதேனாமொரு சரீரத்திலே ப்ரவேசித்து அந்த சரீரத்தின் வழியேபோய் ஜம்பாம்பரைகளிலே தோன்மாரி

அவ்வநித்தத்தில் வெறுப்பின்றிக்கே அதிலே அவகாஷித்துத் தரை காண
வெண்ணுத ஸம்ஸாரஸாகர மத்யஸ்தராய்க் கொண்டு நடுங்குகிற விவரமேஸேபட,
(பக்கநோக்கறப் பண்ணின் விசேஷகடாக்கம்) இப்படி இவரமேஸே பட்டவித்தை
நம்மேலொருங்கே பிறழவைத்தார் என்கிறபடியே ஒருமடைப்படுத்தி *பக்கநோக்
கறியான்* என்று கச்சிமார் திருமுலைத் தடத்தாலே நெருக்கி யனைத்தாலும் புரிந்து
பார்க்க வறியானென்னும்படி *நாளொள புருஷகாரேண நசாப்யந்யேந ஹேதுநா,
கேவலம் ஸ்வேச்சையவாஹம் ப்ரேக்ஷை கஞ்சித் கதாசந* என்றும், *நிர்ஹேதுக
கடாக்கேண மதியேந மஹாமதே, ஆசார்ய விஷயிகாராத் ப்ராப்துவந்தி பராம்
கதம்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸ்வேச்சையாலே நிர்ஹேதுகமாகப் பண்ணப்
பட்ட விசேஷ கடாக்கம். [இதுக்கு ஹேது—இப்படிப் பண்ணின் விசேஷ கடா
க்கம்] என்று வாக்யாந்வயம். ஆகக் கீழ்க்கத்தமான இவருடைய ப்ரபாவத்துக்கு
ஹேது ஸ்பஷ்டமாக ப்ரதிபாதிதமாயிற்று. இத்தாலே சங்காவாக்யத்திற் சொன்ன
சங்கைகளெல்லாம் கிடக்க *அனந்தன்மேல் புண்ணியங்கள் பலித்தவர் இவரென்று
கிர்ணி தமாய்விட்டது.

...

...

...

... (94)

95. நித்யஸம்ஸாரியாய்ப் போந்தாரொருவர்க்கு பகவத் கடாக்கை விஷயமான
வளவிலே கிணை பாபங்களும் நீங்கி இப்ப்ரபாவமெல்லா முண்டாகக் கூடுமோ
வென்கிற சங்கையிலே பகவத் கடாக்கை வைபவத்தை அருளிச்செய்கிறார். (ச்ரமணீ
யென்று தொடங்கி).

(மு). 95. ச்ரமணீ விநா ஷிபத்திக்ஷிப் பூதாக்கின புண்டரீகாஷன்டேடு
நோக்கு சாபமிழிந்தென்னப் பண்ணுமிநே.

அதாவது—*ச்ரமணீம் தர்மநிபுண மபிகச்ச* என்று கபந்தன் சொன்ன
வந்தாரம் *ஸோப்யகச்சந் மஹாதேஜாச் சபரீம்* என்கிறபடியே ஸ்வயமேவ சென்று
விஷயிகரித்த வேடுவிச்சியான ச்ரமணியை *சகதாஷா தவ ஸௌம்யேந பூதாஸ்யி
ரகுநந்தந. பாதமுஸம் கமிஷ்யாயி யாநஹம் பர்யசாரிஷம்* என்று—தேவரீருடைய
அழகிய திருக்கண்பார்வையாலே என்னுடைய ப்ராப்தி ப்ரதிபந்தங்களெல்லாம்
போய்ப் பரிசுத்தையானென்னுடன் சொல்லும்படியாகவும், வெள்ளமானது பள்ளத்
திலே தானே சென்று விழுமாபோலே அபிஜநாத்யஹங்கார யோக்யதையு
மில்லாமையாலே *நிவாஸாய யயொளவேச்ம விதூர்ஸ்ய மஹாத்மந:* என்று தானே
சென்று க்ருஹத்திலே புகுது *விதூதாந்நாகி புபுஜே கசீகி குணவந்திச* என்று
தம்முடைய ஸ்பர்சமுள்ளவற்றை விரும்பி அமுது செய்யப்பெற்ற ஸ்ரீ விதூரை
*பீஷ்ம த்ரோணாவதிக்ரம்ய மாஞ்சைவ மதுஸூதந, கிமர்த்தம் புண்டரீகாஷா
புக்தம் வ்ருஷஸ்போஜனம்* என்று எதிரியானவன் சீறிச்சொல்லச் செய்தேயும்
புண்டரீகாஷா என்னும்படி அழகிய திருக்கண்களின் கடாக்கத்தாலே ஸகல ஸாம்
ஸாரிக தோஷங்களும் போய்ப் பரிசுத்தராய்ப்படியாகவும், *வேர்த்துப் பசித்து வயிற
சைந்து வேண்டடிசிலுண்ணும்போது ஈதென்று பார்த்திருந்து நெடுநோக்குக்
கொள்ளுகிறபோதை நெடுநோக்காலே பக்தவிலாசனத்தில் ருஷிபத்திகளிலே
ஒருத்தியை *தத்ரைகா வித்ருதா பர்த்ரா பகவந்தம் யதாச்ருதம். ஹ்ருதோபகூஹ்ய
விஜுஹௌ தேஹம் கர்ம நிபந்தநம்* என்று ஸ்வவிஷயப்ராவண்யத்தாலே
அப்போதே ஸம்ஸாராந் முக்தையாய்ப்படியாகவும், அஸ்ஸாதாரை கூழிணைப்பராய்
முக்த்யஹ்ராய்ப்படி பரிசுத்தராகவும் பண்ணின் ஸர்வேச்வரனுடைய கடாக்கை
மானது *அங்கணிரண்டுங் கொண்டெங்கள்மேல் நோக்குதியேல் எங்கள்மேல்
சாபமிழிந்து* என்று அழகிய திருக்கண்களாலே எங்களைப் பார்த்தருளினாயாகில்
சாபோபஹதரைப்போலே அநுபவித்தாலல்லது நசியாத வெங்கள் பாபம் போய்
விடுமென்கிறபடியே அநுபவ விநாச்யமான ஸகல பாபங்களும் கிவ்ருத்தமாய்ப்படி

பண்ணுமிதேறயென்கை. பகவத் கடாசுந்தான் ஸகல பாபகூழ்பண விபுணமாலை
யாலே பட்டவிடம் *அமலங்களாக* என னும்படி நிதோஷமாமிதே. .... (95)

96. இப்படி இவரை ஈச்வரன் நிர்வேறுதகமாக விசேஷகடாசுதம் பண்
ணிற்று ஏதுக்காக? விசேஷகடாசுத வேஷந்தானேது? இவர்தாம் பின்பு ஆனபடி
எங்ஙனே யென்னுமபேசுகூழிலே அருளிச்செய்கிறார்மேல் (கோவ்ருத்திக்கென்று
தொடங்கி)

(மு) 96. கோவ்ருத்தித் நெரிஞ்சியைப் புடைக்கினவன் ஜகத்தீதார்த்தமாக
எனக்கே தன்வருள்கவென்னும்படி ஸர்வசொஹார்த ப்ரா
தத்தை ஒருமட செய்து இவரைத் தன்னுக்க லோகமாகத்
தம்மைப்போல ஆக்கும்படியானார்.

அதாவது—*திவத்திலும பகவிரமேய்ப்புவத்தி* என்று பரமபதத்திற்
காட்டிலும் பகவிரமேய்கனகையை விரும்பிவிருக்குமவனுக்கையாலே *ப்ருக்தாவதம்
பகவதா க்ருஷ்ணேராக்லிஷ்டகர்மணா, சுபேச மகஸா த்யாதம் கவாம் வ்ருத்தி
மபிப்ஸதா* என்கிறபடியே கோரகூணத்துக்காக நெரிஞ்சிக்காட்டை *உத்பக்ஷ
கவசஷ்பாடியா* என்கிறபடியே தத்பேசக்யமான புல்லாம்படி பரஸம்ருத்த்யேக
ப்ரயோஜனமான திருவுள்ளத்தானே ஸங்கல்பித்த ஸர்வசக்தியானவன், *மமோ
ப்ரஹ்மணய தேவாய கோ ப்ராஹ்மணஸூரிகாயச, ஜகத்திதாய க்ருஷ்ணாய கோஸித்
தாய மமோமயா* என்கிறபடியே கோரகூணத்தீதாபாதி ஜகத்கூணத்துக்கும்
கடவன் தானேயாகையாலே ஜகத்திஹுடைய ஸூரீதார்த்தமாக, *என்னத்தோர் பிறப்பும்
—எதிர்சூழல் புக்கு—எனக்கே யருள்கள் செய்ய—அம்மான்நிரிவிக்கிரமனை—விதி
சூழ்த்தது* என்று அநேக ஜம்மங்கள் நான் பிறந்த ஜம்மங்களுக்கு எதிரே பிறந்து
வதது எனக்கே தன் ப்ராஸாதங்களைப் பண்ணுமபடி ஸர்வேச்வரனை க்ருபை கால்
கட்டிற்றென்றும், *ஹ்வருள்கள் மமக்கே தந்தருள செய்வான்* என்றும் இத்தலை
யில் குற்றமாதல், (அஜ்ஞாத்வமாதல்,) தன் ஸர்வஜ்ஞமாதல் பாராதே தன் பேருகப்
பண்ணுமதானவருள்கள் மமக்கே அஸாதாரணமாகத் தந்தருளிறவனென்றும்
இவர்பேசும்படி *ஸுஹ்ருதம் ஸர்வபூதாசாம்* என்கிறபடியே ஸர்வபூதங்களின்
பகவிலும் கடக்கிற தன்னுடைய ஸௌஹார்தமான ப்ராஸாதமேகிற க்ருபையை
இவரொருவர் விஷயமாகவும் ஒரு மடைப்படுத்தி, *என்னத் தன்னுக்கி* என்கிற
படியே அஜ்ஞாந சக்திகளுக்கு எலையாடிருக்கிற விவரைத் தன்னோடொத்த
ஜ்ஞானசக்திகளையுடையராம்படி பண்ண, இப்படி அவனால் திருத்தினவிவர் *ஹ்ருதம்
காநிபுலமும் தன்னைப்போலவனுடைய பேரும்கார்களுமே பிதற்றி* என்கிறபடியே
தம்மோடநவதித்த லோகத்திலுள்ளவர்களை பெல்லைத் தம்மைப்போலே பகவதேக
ப்ராஸாதப் பண்ணும்படியானாரென்கை. .... (96)

97. தன்னுக்குக்கையாவ தென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அதாவதித்யாதி).

(மு) 97. அதாவது மயர்வறமத்தீநமருளுகை.

அதென்று—தன்னுக்கவென்றத்தைப் பராமர்சிக்கிறது. *மயர்வறமதிகை
மருளுக்கையாவது—அஜ்ஞாதத்தை ஸவாஸகமாகப்போக்கி பக்திருபாபக்ஷ ஜ்ஞாதத்
தைக கொடுக்கை, ... (97)

98. அதுதன்னை விசதமாகவருளிச் செய்கிறார்மேல் (இருள் துயக்கென்று
தொடங்கி).

(மு) 98. இருள் துயக்த மயக்த மறப்பென்கிற அநுதய ஸம்சய விபரியய
விபந்திகவற்ற மலியிசை யெழுகி குளத்தைக் காதனைப்
பேட்கை அதுவென்னுர் ஈங்க காமாநாக ஸ்நேஹாத்யவஸ்தா
நாமங்களோடே பரமபக்திதையாக்குகை.

மயர்வறமதிசை மருளுகையாகிறதாதான் *திருள் தருமாஞ்சை* *திருள் தீர்ந்திவ்வையம் மகிழ* என்று திருள் என்கிற சப்தத்தால் சொல்லப்படும் ஜ்ஞாந அநாமம், *துயக்கன் மயக்கன்* இத்யாதிஸ்தனங்களில் *துயக்கு* என்கிற சப்தத் தால் சொல்லப்படும் "ஸ்தாணுர்வா புருஷோவா" என்கிறபடியே க்ரஹ்யவஸ்துவை இன்னதென்று விச்சரிக்கமாட்டாத ஸம்சயமுட *மயக்கு* என்கிற சப்தத்தால் சொல்லப்படும் ரஜ்ஜு கக்த்யாதிஸ்தன ஸர்ப்பரூப்யாதி புத்திபோலே அதன்மீத் தப்புத்தியாகிற ஸ்பர்யயமும், *மறப்பும் ஞானமும்* *மறப்பறவென்றுள்ளே மன்னினான்* இத்யாதிகளிற்போலே மறப்பு என்கிற சப்தத்தால் சொல்லப்படும் பூர்வாநுபுகுவிஷயமாய் அநுபவஸமஸ்கார மாத்ரஜ்ஞான ஜ்ஞாதத்தினுடைய அபாவமாகிற விம்மருதியுமான சதுர்விதஸங்கேகாசாவஸ்தையுமற்று, *மனனகமல மற மஸர்மிசை யெழுதருத்* என்கிறபடியே மல பரிசுத்தியாலே விகலிதமாய்க் கொழுந்துவிட்டு *தாமசையான் கேள்வனொருவனையே கோக்கும்* என்கிறபடியே ப்ராப்கவிஷயமான தன்னை கோக்கிவினருகிற ஜ்ஞாதத்தை *உனப்பெருங்காதல்* *கேரிய காதல்* *காணக்கழி காதல்* *கழியம்சுகதேவர் காதல்* *காதல் கடல் புரைய* *காதல் கடலில் மிகப்பெரிதால்* *காதலுரைக்கீல்—கீள்விகட்பும் கழியப் பெரிதால்* *வெய்யமர் காதல்* என்றும், *அன்புருட்டிய* *அன்பிலின்பு* *அன்பே பெருகுமிடிக* *ஆராவன்பு* என்றும், *வேவாராவேட்கை கோய்* *பெருகுமால் வேட்கையு* *ஆவிசின் பரமல்லவேட்கை* என்றும் *அவா வெருக்கா வினை யொழி* *காண்பானவாவுவன்* *சூதெற்கவா* *அதனில் பெரிய வென்னவா* என்றும், இப்படிப் பலவிடங்களிலும் காதல், அன்பு, வேட்கை, அவா என்று சொல்லப்படுகிற விஷயதர்சனத்தில் ப்ரதமபானியாய் ஸ்வேஹாந்த்ரமான ஸங்கமும், ஸங்காத் ஸஞ்ஜாயகே காமம் என்கிறபடியே ததந்தரஜாதமாய் அவ்விஷயத்தை அநுபவித்தனொரு கிற்கவொண்ணாதபடியிருக்கும் ததன்பாகதசையான காமமும் அவ்விஷயத்தை உத்தரோத்தரமநுபவிக்கு மதொழிய விட்டுப் பிடிக்கப் பற்றாதபடி விளையும் ஸ்வேஹமும் முதலான அவஸ்தைகளுக்கு அநுரூபமான காமங்களை யுடைத்தாய்க்கொண்டு பரமபக்தி தசாபர்யந்தமாய்ப்படி பண்ணுகை யென்கை. காதல், அன்பு, வேட்கை, அவா என்றாயிவை ஸங்காத்புத்தரோத்தராவஸ்தை களுக்கு வராகமாயிருக்க, முன்பின் கலந்துவந்ததெயாவிடும் எல்லாவவஸ்தைகளும் இவர்க்கு எப்போதும் ப்ரகாசித்திருக்கையாலே அப்போதப்போது தம்முடைய ஆற்றுமைக்கிடாகப் பேசுகிறதாய்கையாலே விஜோதமில்லை.

ஆக இத்தால் சொல்லிற் ருய்த்து, மயர்வறமதிசை மருளுகையாவது—அஜ்ஞாந பிதைதயாக சாஸ்தாஸித்தமான அநுதயாதி சதுர்வித ஸங்கேகாசாவஸ்தையுமற்று விகலிதமாய்க் கொழுந்துவிட்டு விஷயோக்ரகமாய்க் கொருகிற ஜ்ஞாதத்தை ஸ்வேஹ ப்ரதமாய்ச்ரமான ஸங்கம் முதலான உத்தரோத்தர விபாகரூபாவஸ்தைகளுக்கு அநுரூபமான காதலித்யாதி காமங்களை பல்லித்து ப்ரேமஸீமாபூமியான பரமபக்தி தசாபர்யந்தமாய்ப்படி பண்ணுகை யென்றதாய்த்து.

ஆக, சீழ் (அதீஜமதக்கி—93) இத்யாதி வாக்யத்திற் சொன்ன சங்கைக்கு ஸுஷை இவர் பரபாவமென்றும், அதுதனக்கு ஹேது பகவத்கீர்த்துதக கடாசுத மென்று --கடாசுதத்தினுடைய சகதியு, இவரை இப்படி கடாசுதித்தது. லோக லரிதார்த்தகமாக யென்றும், கடாசுதிகையவது—மயர்வற மதிசைமருளுகை யென்றும், அதுதன்னின் ப்ரகாரமும் சொல்லப்பட்டது. .... (92)

99. இனிமேல் இவருடைய இந்த பக்திதான் கர்மஜ்ஞாந ஸாத்வையாய் பகவத் ப்ராப்தி ஸாதக பூதையாயிருக்கு முயாஸகர் பக்திசிலும் ப்ரபகர் பகவான் பக்கல் அர்த்தித்தப்பெறும் கைங்கர்யோபகாரண பக்திசிலும் வ்யாவ்ருத்தை யென்று

மிடமறிவிக்கைக்காகப் ப்ரதமம் ஸாதகபக்தி வேஷத்தை தர்சிப்பிகிறார் (ஐம்மாந்தரோ
த்யாதி) சூர்ணையாலே.

ரீ. 99. ஐம்மாந்தர ஸஹஸ்ர கம் தவங்களுலே கயாதருவங்களிலே பிறந்து
எழுதி வாசித்து தத்வஜ்ஞாயக் குளித்து ஓதி உருவெண்ணு மந்த
நுவென்வி அறதொழில்களால் மிக்க ஊன்வாடப் பொருப்பிடைத்
தாம் வகுத்தித் துன்ப வினைகளை விடுத்து விவேக சாயதிகன் ஸை
எட்டுத்தி எட்டுமிட்டு எட்டினாய் பேரப் புவில் சாந்தொடு தேவ
காரியம் செய்து உள்ளம் துயராய் வாரிப் புன்புலவகத்தினுள்
இனாப்பினையடைவே வினக்கினைக்கண்டு யோகந்தி நன்னி அரப்
தீகமுமறையோர் மனந்தன்னுள் அபர்ந்துறையும் அருப்பெருந்
கடனாக் கன்கள் சிவந்திற்படியே மனவுட்கொண்டு தீர்த்தாய்
மறவாமை தொடக்கரு ஸ்ரீநதியாய் கனகிம் மிக்க தர்நாமமாய்
ஆகத்துப் புக்கு மத்யந்திப்பியாய் வைதம் சீர்ப்புவிட்டுக்
குற்றேவனென்தை அநந்ய ப்ரியோஜநாய் நேததோபாஸந
ஸௌத்யாதிகளென்று சொல்லுமது ஸத்யஸாதநபக்தியாக்
சாஸ்தா ஸீத்தம்.

(ஐம்மாந்தர ஸஹஸ்ர சுற்றவங்களாலே) *ஐம்மாந்தர ஸஹஸ்ரோஷா* தபோ
ஜ்ஞாம ஸமாதிடீ, கயானாம் ஸதீணபாபாகாம் க்ருஷ்ணே பகதி: ப்ரஜாயதே* என்றும்
ஒன்றிவின்று சுற்றவம்செய்துழிநிதோமெனாம் என்றும் சொல்லுகிறபடியே
ஐம்மாந்தர ஸஹஸ்ரங்களிலே தீர்விதபரித்யாக பூர்வகமாக பகவத் ஸமாராதக
ருபேண அதுஷ்டிகங்களான ஸத்கர்மங்களாலே, (கயாதருவங்களிலே பிறந்து)
*சுசீலாம் ஸ்ரீமதாம் கேஹே யோகப்ரஷ்டோபிஜாயதே, அதவா யோகிகா மேவ
குலே மஹதி தீமகாம்* என்றும், *ஐவித்வாஹம் வம்சே மஹதி ஜகதி சயாதயஸாம்
சுசீலாம் புகதாநாம் குணபுருஷதத்வஸ்திதி விதாம்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே
தத்வ வித்துக்களாய், பரமயோகிகளென்று ஜகத்ப்ரஸீததரானவர்களுடைய
குலங்களிலே பிறந்த, (எழுதிவாசித்து தத்வஜ்ஞாய) *தெர்த்தெழுதி வாசித்தும்
கேட்டும்* என்கிறபடியே பகவத்விஷயத்தை அதுஸந்தித்து சக்ஷிஷ்யமான
சப்தங்களை விசிப்பது, வாசிப்பது, பிறர்சொல்லக் கேட்பாய்க் கொண்டு சூக்த
சாஸ்தராய்பாஸமுதே* பிறந்த தத்வஜ்ஞானத்தையுடையாய், (குளித்தோதி
புருவெண்ணும் அந்தையிலாளியறு கொழில்களால் மிக்க) *சாஸ்தி புலமனசு
யோம்பும்* என்கிறபடியே சபாஸநாகமமான சித்பதர்மநுஷ்டார்தோபயசுதமாய்
இருந்துள்ள காயசுத்தயர்த்தமான ஸாதகத்தைப்பண்ணி *ஓதிபுக கொண்டமந்தி*
என்றும், *ஐவேன்வி* என்றும், *அறுதொழிலு* என்றும் சொல்லுகற ஸாத்யா
வங்க கயாதீ ஐமென்ன, கேவயஜ்ஞ பித்ருயஜ்ஞ பூதயஜ்ஞ மஹயஜ்ஞ
ப்ரஹ்மயஜ்ஞக்களாகிற பஞ்ச மஹாயஜ்ஞமெனைய, அத்யாக அத்யாக யஜ்ஞயாஜ்ஞ
தரக ரகிக்ஷஹகனாகிற ஷட்கர்மங்க ளென்ன இப்படி சிந்தனை வித்ய
வைநித்திக கர்மநுஷ்டானங்களால் பரிபூரணாய், (ஊன்வாடப் பொருப்பிடைத்
தாம் வகுத்தி) *ஊன்வாட புரணாகுரிர்காவலிந்த* என்றும், *பொருப்பிடையே
வின்றுப் புனலகுளித்துமைந்து பொருப்பிடையே மிடுவாய்* என்றும், *சிந்தனைப்
முதிநயு மென்னுரிதையே நுகர்ந்துடவும் கயம் வகுத்தி* என்றும் சொல்லுமே
படியே வித்ய கர்மாதிகளை அறிவமாக அதுஷ்டிகையாலே தபசுர்மாதோபயதை
பிறந்தவாறே கயசேஷஷுணர்த்தமாக அசுத்ததைக் குறைத்துப் ப்ரணாஸனக்
குகருத் தக்கவளவாகதி, ஸுஷ்ண காலங்களில் பர்வதாந்தரத்திலும் பஞ்சாகலி
மத்யத்திலும் வின்று, சீகரணங்களில் அருங்காமான கடாசத்திலே முழுகி
விடத்தும் ஜீர்ண பர்ணபாசராயும், இப்படி தபச்சர்மையாலே சீரத்தை சேஷிப்ப

பித்து, (துன்பவினைகளை விடுத்து) கீழ்ச்சொன்ன கர்மாதுஷ்டானந்தாலே, *மேவு துன்பவினைகளை விடுத்து* என்கிறபடியே திசைதளாவதில் ஆத்மாவோடே பிரிகை வெண்ணுதபடி பொருந்தக்கிடக்கிற ஆகீஹ்ருதவான பாபங்கள் *தர்மீக பரமபுருஷ* என்கிறபடியே தீபாக்கி, (விவேக சமாதிிகள் வளர்) இப்படி ப்ரதிபத்தக பாபகிவ்ருத்தியாலே மனச்சுத்தி ஹ்ருதவான விவேகாதி ஸந்தகமும், *சமதமகிய நாத்மா ஸர்வபூதாநுகம்பீ* இய்யாத்யுக்தசமதமாதிர்களும் அபிவ்ருத்தமாக.

இதில் விவேகமாவது—*ஜாத்யாச்ரய கியித்ததுஷ்டாதந்தாத் காயசுத்திர் விவேகஃ* என்கிறபடியே ஜாதிகுஷ்டமும் ஆச்ரயதுஷ்டமும் கியித்ததுஷ்டமும் றிக்கே கிருந்துள்ள அன்னத்தாதுண்டான காயசுத்தி. ஜாதிகுஷ்டங்களாவன— களஞ்ஜக்ருஞ்ஜாதிகள். ஆச்ரயதுஷ்டமாவது—அபிசஸ்த பதித சண்டாளாதி களுடைய த்ரவ்யம் ஆச்ரயமென்று—த்ரவ்யஸ்வாமியான புருஷனைச் சொல்லுகிறது. கியித்ததுஷ்டமாவது—உச்சிஷ்ட கேசாத்யபஹதமானது. இந்த த்ரிவித தோஷமு மில்லாத ஆஹாரத்தின் விவேகபலமான காயசுத்தியிலே விவேகசுத்தம் உபசா ரேணோத்தம அன்றிக்கே, விவித்தாஹாரஸேவையாலே ராஜஸ தாமஸாஹார ஆப் யாதித தேஹத்திற்காட்டில் ஸ்வதேஹத்தினுடைய விவேகனம் விவேகமென்னவு மாம். சுத்தியாவது—அசுத்தேதப்யோ விவேகமியே, *காயசுத்திஃ* என்கிறவிடத்தில் காயசுத்தத்தால் அந்திகரணத்தைச் சொல்லுகிறது. *ஆஹாசுத்தௌ ஸத்வ சுத்திஃ* என்கிறேன் ச்ருதி சொல்லிற்று. ஸத்வமாவது—அந்திகரணமியே. *அபயம் ஸத்வஸுத்திஃ* என்றும். *ஸத்வாநுபா ஸர்வஸ்ய த்ரத்தா பவதி* என்றும் சொல்லுகிறவிடங்களில் ஸத்வம்—அந்திகரணமென்று ஸத்வசுத்தம் அந்திகரண வாகியாக பாஷ்யகார ருளிச்செய்தாரியே. ஆகையிதே விவேகமாவது—*ஆஹா சுத்தௌ ஸத்வசுத்திஃ* என்கிறபடியே—அந்திகரணசுத்திக்கடியான அந்நசுத்தி யென்று ஆச்சான் பிள்ளை யருளிச்செய்தது.

விமோகமாவது—*விமோகஃ காமாநபிஷ்வங்கஃ* என்கிறபடியே காமத்தில் அபிஷ்வங்கம். யாதொரு விகாரத்தாலே விஷயத்தை புஜ்யபாமல் கிற்கமாட்டான். அந்த விகாரம்—அபிஷ்வங்கம். அதில்லாமை—அபிஷ்வங்கம். *காமாத் க்ரோ தோபிஜாயதே* இய்யாதி வசுநத்தாலே க்ரோதாத்யபாவமும் இவ்விடத்திலே பவிதம். அப்யாஸமாவது—*ஆரம்பணஸம்சீலகம் புஷ்புநரப்யாஸஃ* என்கிற படியே த்யாஸம் பரமமான வஸ்துவிலே பலகாலும் பரிசீலனம் பண்ணுகை. ஆரம்பணமென்றது—ஆஸம்பனமென்றபடி. இவ்விடத்தில் ஆஸம்பனமாவது— உபாச்ரயம். க்ரியையாவது—*பஞ்ச மஹாயஜுஞாத்யதுஷ்டாகம் சக்தித க்ரியா* என்கிறபடியே பஞ்சமஹாயஜுஞாதி கித்யகர்மங்களை வல்வளவும் அதுஷ்டிக்கை.

கல்யாணமாவது—*ஸத்யார்ஜவ தயா தாகாஹிம்ஸாநபித்யா கல்யாணாதி* என்கிறபடியே ஸத்யம், ஆர்ஜவம், தயை, தானம், அஹிம்ஸை, அபித்யை ஆகிற விவை. இவற்றில், ஸத்யம்—பூதவிரதம், ஆர்ஜவம்—மகோவாககாயாகாமைகருப்யம். தயை—ஸ்வார்த்தவிரபேஷ பரதுக்காஸஹிஷ்ணுத்வம், தானம்—தோபராஹித்யம், அஹிம்ஸை—கரணத்ரயேண பரபீடாகிவ்ருத்தி. அபித்யை—பாடுதேய ஸ்வத்வபுத்தி. அன்றிக்கே கிஷ்டப்பல சிந்தை யாதல், பரக்ருதாபகார சிந்தையாதலாகவுமாம். அதில்லாமை—அபித்யை.

அவஸாதமாவது—*தேசகால வைகுண்யாத் சோகவஸ்த்வாத்யதுஸ்மருதேச்ச தஜ்ஜம் தைந்யமபாஸ்வரத்வம் மஃஸோவஸாதஃ* என்கிறபடியே தேசகாலங் களுடைய வைகுண்யத்தாலும், சோகஹ்ருதவாயும் பயஹ்ருதவாயுமுள்ள வஸ்துக் களின் அதுஸ்மருதியாதுமுண்டான தைந்யமாகிற மஃஸ்ஸினுடைய அபாஸ்வரத்வம் அவஸாதமாகையாலே, அதினுடைய விபரீயயம். சோகவஸ்து வென்றது சோக

நிமித்தவஸ்து வென்றபடி. அதாவது அதிதமான புத்ரமாணாதி. ஆதிசுப்தத்தாலே பயிமித்தமான ஆகாமியஸ்து விவக்ஷிதம். சோகம்—அதிதக்ஷயமாய், பயம்—ஆகாமியக்ஷயமாகிறே விருப்பது. அபாஸ்வரத்வ மென்கிறதது—தைத்ய சப்த விவரணம். தைத்யமாவது—அபிஷ்டகார்ய ப்ரவ்ருத்த்யக்ஷமத்வம். பாஸ்வரத்வ விநோதிபென்று தைத்யவிசேஷணமாகவுமாம். அதுத்தர்ஷமாவது—தத்விபர்ய யஜூ துஷ்டிருத்தர்ஷஃ என்கிறபடியே தேசகால ஸாத்தூண்யத்தாலும் ப்ரியவஸ்த் வாத்யநுஸ்மருதியாதுமுண்டான துஷ்டி உத்தர்ஷமாகையாலே, அதினுடைய விபர்யயம்; அதாவது—ஹர்ஷதேஹதுக்கஞண்டானாலும் அதிப்ரீதனாகாதொழிகை.

இனி—சமாதிகளில். சமமாவது—அந்தக் கரணவியமகம். தமமாவது—பாஹ்ய கரணவியமகம். *சமச் சித்தப்ரசார்திஸ் ஸ்யாத் தமச்சேந்த்ரியவிக்ரஹஃ* என்னக் கடவகிறே. *க்ஷமா ஸத்யம் தமச் சமா* என்கிறவிடத்தில் *தமோ பாஹ்யகரணாக மகர்த்த விஷயேப்போ வியமகம்; சமா—அந்தக் கரணஸ்ய ததான்தவியமகம்* என்றிறே பாஹ்யகாராரூளிச் செய்தது. மாறிச்சொல்லுமிடங்களுமுண்டு. ஆத்ம குணங்களில் ப்ரதானங்களிறே இவை. *சாந்தோ தாந்த உபரதஸ் நிதிக்ஷஃ* ஸமாலிறீதோ பூத்வா ஆத்மஸ்யே வாத்மகம் பச்சேதத்* என்கையாலே உபாஸகத்தி விழியுமவனுக்கு ப்ரதமாபேக்ஷிதங்கள் இவையாகனிறே ச்ருதியும் சொல்லிற்று. மற்றுமுண்டான ஆத்மகுணங்களுக்கும் யாதாயோகம் அர்த்தம் கண்டுகொள்வது. ஆக இப்படியிருந்தான விவேகாதிகளும் சமாதிகளும் மேனமேலும் அபிவ்ருத்தமாய் வளர. (எட்டுகீகதி) *சனமாயவெட்டு கீகதி* என்று ஜ்ஞாநஸங்கோசகதயா ஆத்மாவுக்குக் குறையான அனந்த்யாதிகளைத்தும், சரீரஸம்பந்த ப்ரயுக்தமான தாபத்ரயங்களுமாகிற எட்டையும் போகதி. (தன்பனிகளை விடுத்தது) என்று கீழேயும் கர்மவிமோசகம் சொல்லிற்றேயென்னில்; அங்குச் சொல்லிற்று—ஜ்ஞா நோத்பத்தி விநோதி ப்ராசே கர்மமாத்ரமாகையால் விநோதமில்லை. அன்றிகே ஆத்மாவுக்குப் பொல்லாக்கைப் பண்ணுவதான காம கரோத லோப மோஹ மத மாத்ஸர்யஜ்ஞாநாஸுலையகளாகிற எட்டையும் போக்கியென்னவுமாம்.

காமமாவது—அர்த்தித்த பதார்த்தம் அநுபவித்தல்லை கிற்கவொண்ணாத தைச. க்ரோதமாவது—அதின்கார்யமாய் அர்த்தித்த பதார்த்தாலாபத்தில் எகவி ஹிதர் பக்கம் டிறாகும் சேற்றம். லோபமாவது—ஸக்ஷிதபதார்த்தத்தினைப் ப்ர வண்யம். மோஹமாவது கர்த்தவ்யாகர்த்தவ்யங்களை விவேகிக்கமாட்டாதொழிகை. மதமாவது—அர்த்திதார்த்தராபத்தால் வரும் களிப்பு. மாத்ஸர்யமாவது—பாஸமருத்தி பொருமைபை அதுஷ்டாகபர்யந்தமாக கடத்துகை. அஜ்ஞாநமாவது—இவற்றால் மேல்வருமனர்த்தம் கிருபியாமை. அஸுலையமாவது—குணங்களிலே தேஷத்தை ஆவிஷ்கரிக்கை. ஏவம பூதங்களானவிவற்றைப் போக்கி பென்றபடி. (எட்டுமிட்டு) *தினமலரெட்டுமிட்டு* என்றும் *கந்தமாமலரெட்டுமிட்டு* என்றும் சொல்லுகிற படியே ஓரோவக்ஷரங்கள் பரிமளோத்தரமான புஷ்பம்போலே அவனுக்கு போகய மாய்ப்படி டிருக்கையாலே அஷ்டவிதமான புஷ்பத்தை ஸமர்ப்பிப்பாரைப்போலே திருமந்த்ரத்தை யநுஸந்தித்து. *அவன் பெயரெட்டெழுத்து மோதுவார்கள் வஸைர் வானமாளவே* என்றும் *ஆர்வமோடிதைஞ்சி கின்றவன் பெயரெட்டெழுத்தும் வாரமாக வோதுவார்கள் வஸைர் வானமாளவே* என்றும் சொல்லக்கடவகிறே. அன்றிகே *அஹிம்ஸா ப்ரதமம் புஷ்பம் புஷ்பமித்த்ரியவிக்ரஹஃ, ஸர்வபூததயா புஷ்பம் க்ஷமாபுஷ்பம் விசேஷதஃ, ஜ்ஞாநம் புஷ்பம் தபஃ புஷ்பம் த்யாகம் புஷ்பம் ததைவச, ஸத்ய மஷ்டவிதம் புஷ்பம் விஷ்ணோ ப்ரீதிகரம் பவேத்* என்கிறபடியே அஹிம்ஸாத்யஷ்டவித புஷ்பங்களையுமிட்டென்றுமாம். கீழே *விவேகசமாதிகள்* என்றதிலைந்தர்ப்பூதங்களானவை இதிலேயும் வந்ததாகிலும் ஈச்வரனுக்கு இவற்றை போக்யத்வேக அநுஸந்தித்து அதுஷ்டிக்கையைச் சொல்லுகிறதாய்கையாலே விநோத மில்லை. ஆகையிறே இவற்றைப் புஷ்பஸமர்ப்பணமாகச் சொல்லுகிறது.

(எட்டினாய பேதப்பூனில் சாந்தொடு தேவகாரியம் செய்து) *எட்டினாய பேத மேட்டிவதஞ்சி* என்கிறபடியே *மகோபுத்தப்பிமோகே* ஸஹ ந்யஸ்ய தாராதலே, உர்மவச்சதுர பாநாந் சிரஸ் தத்ரைவ பஞ்சமம்* என்கிறபடியே பக்ஷாபிமானனாய் விழுகையும், மகோபுத்திகளுக்கு ஈச்வரனை விஷயமாகையும், பாததத்யங்கனும் காதத்யங்கனும் ரெஸ்ஸும் பூமிவிலே பொருந்துகையுமாகிற அஷ்டாங்க ப்ரணமத் தைப் பண்ணி *பூனில் புனையும் விளக்கும் சாந்தமும் கீரும் மலிந்து* *சாந்தொடு விளக்கும் தூபம் தாமரை மலர்கள் நல்லவாய்ந்து கொண்டு* என்கிற படியே புஷ்பாங்க ராகாதிகளான ஸமாராதநோபகரணங்களை பலஸங்க கர்த்தருதவங்களாகிற தூராலும் மயிரும் புழுவும் படாத படி ஆராய்ந்து மிகவும் ஸம்பாதித்தக்கொண்டு *தேவகாரியம் செய்து* என்கிற படியே பகவத்ஸமாராதநத்தைச் செய்து.

(பன்னாந தூயரா) *ஒன்றிலின்று மற்றவம் செய்து ஸுழிபூழிகோமலாம் வின் பின் தவன் கணக்கள்ளியுள்ளம் தூயராய்* என்கிறபடியே விக்ய கர்மா நுஷ்டாநம் கொடங்கி பகவதாராதந பர்யந்தமாகப் பண்ணும் த்ரிவித பரித்யாக பூர்வகமான கர்மானுஷ்டாநக்காலும் பகவத்குணாநுஸந்தாகத்தாலும், *கஷாயே கர்மபி* பதவே கதேக ஜ்ஞாநம் ப்ரவர்த்ததே* என்கிறபடியே ஜ்ஞாநயோகார்ஹமாம் படியே நுநிக கஷாயபாகையாலே பரிசுத்தாந்தாகரணராய்.

(வாரிப்பு) *வலகத்தி ஸுனினைப்பினைபாடலே விளக்கினக்காந்) *பாடுகிண ஸ்ஷயபாண சீய பாதாவந்தம் பரமாதிகம், ஜ்ஞாநாங்கதேக கருஹ்ணியாத் வச்சபிகநத் ரிய தந்திதம்* என்று விஸ்தீர்ணமான விஷயாடவிவிலே ஓடாநிற்பதாய், அகப்பட்டா னரக் கொல்லுமதான இந்த்ரியமாகிறவர்களைப் த்யாஜ்யோபாபாதேய விவேக ஜ்ஞாந மாகிற அங்குசத்தாலே வச்சயமாகப் பண்ணுவானென்கிறபடியே, *வாரிகருக்கி மதக் களிறைத்திணையும் சேரிதிரியாமற் செந்திரி* என்று—மதித்தவர்களைத் தண்ணீ ரிலே செறுப்பிக்குமாபோலே இந்த்ரியங்களாகிற மதஹஸ்திகளை விஷயாநுபவ மாகிற போகத்தைக் குலைத்து, அவ்வளவுமன்றிக்கே விஷயங்கள் நடைபாடுமிடத்தில் ேராகாதே ப்ரத்யகவஸ்துவிஷயமாகையாகிற செவ்வையிலே நிறுத்தியென்றும், *புன்புல வழியடைத்தரக்கிவச்சினை செய்து நன்புலவழி நிறந்து ஞான நற்கடர் கொளீது* என்று அல்பாஸ்திரத்வாதி தோஷதஷ்டமான கூடாந்ரவிஷயங்களைப் பாரிப்பீராகிற இந்த்ரிய மார்க்கத்தை கிரோதித்து, அவற்றினுடைய கூடாந்ர தாநுஸந்தாகத்தாலே வாஸநா நவ்ருத்தியுமறும்படி அதைத் துறைப்பித்து, விலகாண விஷயத்தில் இந்த்ரிய மார்க்கத்தை ப்ரகாசிப்பித்து, நன் றான ஜ்ஞாந ப்ரணாயை மிகவு முண்டாகியென்றும், *ஐம்புலனகத்திணை செறுத்து* என்று— ச்ரோத்ராதீந்த்ரியங்கள் சப்தாதி விஷயங்களிற் போகாமே உள்ளேயாட்க்கி பென்றும் சொல்லுகிறபடியே கித்ருவீதேந்த்ரியக்ராமராய், *இனப்பினை சியக்கம் கீதகி* என்கிற பாட்டில் சொல்லுகிறவடைவிலே *அவித்யாஸ்மிதாராகத் தோஷாபி கிலேசா: பஞ்சக் கிலேசா: என்று சொல்லுகிற கிலேசங்களுடைய ஸஞ்சாரத்தைத் தவிர்த்து, *நாத்புச்சரிதம் காதிசேம்* இத்த்யாதிரில் சொல்லுகிற படியே ஓபாஸநத்தே யிருந்து *ஸம்ப்ரேக்ஷ்ய காஸிகாந்ரம் ஸ்வம் திசச்சாநவலோகயத்* என்னும்படியே காஸாகாந்யஸ்த லோககராய், ஓளவிலில்லாத இந்த்ரியங்களை ப்ரத்யகக்காக்கி, த்யேயமான பகவத் விஷயத்திலே ஸ்நேஹத்தை வைத்து விடாம ஸதுஸந்தித்து, கடர் விட்டுத் தோன்றுகிற ஜ்ஞாநத்தாலே ஸ்வயம்ப்ரகாசமான ஆத்மஸ்வரூபத்தை சாஸ்த்ரோகந ப்ரகாரத்தாலே ஸாகாந்ரகரித்து ஸத்கர்மானுஷ்டாநத்தாலே கதினை பாபனாய், சிர்மலாந்தாகரணானவனுக்கு பகவத்ஸாகாந்ரகாரத்துக் குறுப்பாக விளையும் போகஜந்ஜ்ஞாநந்தான் ப்ரதமம் ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை தாக்கித்துக் கொண்டிதே மேலேபோவது.

வினக்கினை விதியில் காண்பார் என்கிறபடி பகவத்காரணத்தாகாமாக பூர்வர
கள் வ்யாபாரம் பண்ணினார். தாரகனாகியும், இவர் ஆத்மபரமாகவே அருளிச்
செய்தாரென்று கொள்ளவேண்டி; பகவத்யாபார தர்சனங்களை மேலே சொல்லுகை
யாகவே. "விதியில் காணும் ப்ரதம மத்யம ததரகன்" யென்று ஆத்மபரமாகவிதே
மேலும் இவரருளிச்செய்தது. யோஜனாபேதங்களுண்டா சிருத்திரிதே

(யோககீதி மண்ணி) *யோககீதி கண்ணுவார்கள்* என்கிறபடியே யோகமாபித
உபாயத்தாலே கிடடி. அறத்திகழ மறைமேயர் மனக்கண்ணனமர்க்குறையும் அரும்
பெருந் சுடனாக கண்கள்கிவந்திடையே மனவுட்கொண்டு *மறத்திகழ மன
மொழித்து வஞ்சமகற்றி வனபுலன்களடக்கி சிடர்ப்பாரத் துன்பம் துறந்து இருமுப்
பொழுதேததி மெய்யுள்ளாக கொன்னெடுக்கண் விடமின்ற தொண்டரான
அறத்திகழ மனத்தவாரம் கருவியா* என்று—கொன்புர் சினமும் கொடுமையுடைய
மறத்தான ன்ளங்கா வின்றுள்ள மன்களையு மாளினியோகே போகதி, பொய்யைத்
தள்ளித்து, வனபுலச் சேககளைப் பாட்டிபுகாரே கட்டி மிக்க துக்கத்தை விளைப்பதான
பாரமாய் பழனினைமைப் பற்றமுத்து சனாகாமாசிருந்தான். ஆகிறவந்தியாகிற
மூன்றுமொழிதிலுமேத்தி அளவிடந்த பதாரம் மரபாத்தையிலே சிலவரால் கலக்க
வொண்ணாதபடி. கிடமின்ற வைபுலனவர்களான ஆந்ருசபஸ் யோஜ்ஜ்வல
செத்தர்க்குப் பரமப்ரபயானுவகை சொல்லும், *மறைமேயர் மனத்தன்னுள னண்ணு
ளார் பெருமனை* என்று பரமபுரணாகைய ல்லுருதயங்களைத் கனகரு வரணஸ்தாக
மகன வுள யானுதிருநா அபர்வதமமரர்களது பசைய என்றும, *மரதவமரவ
தங்கள் சிந்தையமர்க்குறையின்ற வெத்தை* என்று மஹாதபஸ்ஸையுடையரா
சிருக்கும் மனஞ் சர்களுடைய ல்லுருதயங்களிலே அகம்பப்ரயோஜனஞய்க்கொண்டு
கித்யவாளம் பண்ணுகிற ஸ்வாமியென்றும் சொல்லுகிறபடியே பரிசுத்தரந்த
கரணரான பரமயோகிகள் ல்லுருதயங்களிலே *ஆரமார்வனரங்கனென்னு மரும்
பெரும் சுடரொன்றினைச் சேரும் கெஞ்சினர்* என்னும்படி ஆபரணத்யலங்கருதமாய்
அத்புஜ்ஜ்வலமான விக்ரஹத்தோகே யெழுந்தருளியிருக்கும் ஸர்வேச்வரனை
கண்கள கிவந்த என்கிற பாட்டி. சொல்லுகிறபடியே அவயவசோபை ஆபரண
சோபை ஆபுதச்சோபைகளோகே கட்டி காளமேக பிபச்சாமமாசிருந்துள்ள திவ்ய
விக்ரஹத்துடனே *தற்றவர் தந்தம் மனவுட்கொண்டு* என்று அறிவுடையரான
யோகிகளானவர்கள் தந்தாழைய ல்லுருதயத்திலே கொண்டு-என்கிறபடியே
ல்லுருதய கமலத்திலே த்யாகம் பண்ணி. (கிரந்தரம் மறவாமை துடக்கருஸ்ருதியாய்)
கிரந்தரம் கினைப்பதாக என்றும், *மண்ணு சேவடிக்கே மறவாமை வைத்தாய்*
என்றும் சொல்லுகிறபடியே அந்த த்யாகத்துக்கு விச்சேதமும் விஸ்மருதியுமற்று
சேர்வினாத காதலால் துடக்கருமனத்தராய் என்று ஸர்வகாலமும் விஷயாந்தரங்
களால் அபல்லுருதமாகாத ப்ரேமத்தையுடையரானையோகே தத்ஸம்ச்சேஷ வியோ
காக ஸ *தது:கரம்படி *ஸத்தி கருகென ச்ருவா ஸ்ருதி:*. என்கிறபடியே த்யேய
வஸ்துவில் துடக்கருமல் நடகரு த்ருவா ஸ்ருதி:யாய். (கனவில் மிக்க தர்சன
ஸமராய், *கனவில் மிகக்கண்ணிடென்* என்று இத்தரியங்களால் கலக்கவொண்ணாதபடி
மாகல ஜ்ஞானத்தாலே அழகிதகக கண்ணிடென்னலம்படி *ஸா ச ஸ்ருதி:
தர்சனமாநாகாரா* என்கிறபடியே அகதான் ப்ரதபகனமாநாகாரமாய். (ஆகத்
துப் புந்தமத்யர்த்தப்ரியமாய்) அப்படி தர்சனமானவதுதான், *காதோழம் ஞானத்
தரணகத்தனைப்பார்க்கு* *ஆகத்தனைப்பாரணாவிரை* *கால்கிலங்கையுல்கு*
ஆர்வம் புரிய பரிசுலுன் புன்கை என்னும்படி, அங்கசாபரிஷ்வக்கம் போலே *ப்ரியோ
லுரி ஜ்ஞாநீகாத்யர்த்தமலாம்* என்கிற ஸ்மர்த்தவ்ய விஷயஸாரஸ்யத்தாலேதானும்
அத்யர்த்தப்ரியமாய். (வைகம் கிறப்புவிட்டிக் சுற்றேவலென்னுத அகம்பப்ரயோஜன
மாய்) *வின்புகழில் வைகம் தம் சிந்தையிலும் மற்றினித்தா கி அவர்கரு வைகுந்த
மென்றருளும்வான்* என்று உன்னுடைய கல்பாண குணங்களிலே விச்சேத

மின்றியே செல்லுகிற சிந்தையிலும் காட்டில் இனிதே தீ அவர்க்கு நன்றாகச் சொல்லிக் கொடுக்கும் பரமபதமென்றும், *உலகு படைத்தியாதி—அமுதவெள்ளத் தானும் சிறப்புவிட்டு ஒருபொருட்கைசுவோசைக ... நள்ளிடு பெறினும் கொள்வ தெண்ணுமோ தெள்ளியோர் குறிப்பு* என்று பரத்வஸௌஸப்பாதிகளால் பரிபூர்ண னான ஸர்வேச்வரஹுடைய விரதசய போகயமான திருவடிகளை அநுபவிக்கையி லுண்டான அபிவிசேகத்தாலே தரவிபூதமாய் ஓரவயன்யாகதிக காணவொண்ணாதபடி மங்கின ஆத்மவள்துவாலே அந்த ஆதாமடியாகப் பிறந்த விக்ஷணமான ஸங்க காமாத்யவன்னைகளைப் படைப்பக்தியால் விளகிற விரதசயரஸத்திலே உளனாகையாகிற லாபத்தைவிட்டு கஷ்டத்ர புருஷார்த்தங்களுக்கும் கலைசப்புவார் அவ்வனே கலைசப் படுக, ச்ஷாக்யமான ஐசவர்யம், அதில விக்ஷணமான ஆத்மாநுபவம், அவ்வளவன் றிகதே பரமபுருஷார்த்த விக்ஷணமான மாக்ஷ்ய, இவற்றைப் பெறுமளவானதும் ஸாராஸாரவிவேகஞ்ஞானவர்களுடைய ஹ்ருதயத்தில் அவற்றை ஸ்வீகரிக்கவும் கிளைவுண்டேவென்றும், *உனது பாலே போல சீரில் பழுத்தொழிந்தேன் மேலால் பிறப்பின்மை பெற்றடிக்கீழ்க் குற்றேவலன்று மறப்பின்மையான வேண்டும் மாடு* என்று உன்னுடைய ஸம்மயமான தசையே தொடங்கி இனிதான குணங்களிலே பழுத்தொழிந்தேன்* பின்பு ஒருகால பிறவாமை பெற்றுத் திருவடிகளில் கித்ய கைங்கர்யம் பண்ணுகையன்று எனக்கு வேண்டுவது, பிறந்த ஜ்ஞானத்துக்கு மறப் பில்லாமை எனக்கு வேண்டும் தனமானது-என்றும் சொல்லுகிறபடியே இவ்வநு ஸந்தாதத்தாலே தேசவிசேஷத்திற்றுபவத்தையு முபேக்ஷிக்கும்படி தானே பரம ப்ரயோஜனமாய்ப்படிவளிக்கையாலே அநன்யப்ரயோஜனமாய்.

(வேதகோபாஸந ஸௌவா த்யாநாதிகளென்று சொல்லுமது ஸாத்யஸாதக பகதியாக சாஸ்த்ரஸித்தம்) வேதநமென்றும் உபாஸனமென்றும் ஸௌவயென்றும் தயாநமென்றும் ஏவமாதி சப்தங்களாற சொல்லப்படுகிற பக்தியானது *உபய பரிசர்மித ஸ்வாந்தஸ்ய* என்கிறபடியே கர்மஜ்ஞாந ஸாஸ்க்ருதாந்த:கரணனுக்குப் பிறகுமதொன் ருதையாலே சேதநஸாத்யமாய் பகவத்ப்ரஸாதகோபாயதயா தத்ப்ராப்திஸாக்ஷமான பக்தியாக ஸோபப்பீம்ஹண வேதாந்த சாஸ்த்ரத்திலே சொல்லப்பட்ட தென்கை. .... (99)

100. ஆப்படி உபாஸநரூபமாய் (உபாயமுமாயும்) இருந்தள்ள விதுபோலன் றிக்கே உபேயபூக கைங்கர்யோபகரணமாக ப்ரபந்தர் பகவான் பகவல் அபேக்ஷித்தப் பெறும் பக்திவிசேஷத்தை ப்ரதிபாதிக்கிறார் (ஸ்வீகருதேத்ய: த்யால்).

(மு) 100. ஸ்வீகருத ஸீத்த ஸாதந் இத்தை ஸாத்யமாக இடக்க ப்ராப்திக்கு முன்னே ஸீத்திக்கும்.

அதாவது—*தவத்பாத மூலம் சாணம் ப்ரபத்தேய* என்றும், *தவத்பாதார விந்த யுகளம் சரண மஹம் ப்ரபத்தேய* என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸ்வீகரிக்கப் பட்ட ஸீத்த ஸாதநத்தையுடையவர்கள், இந்த பக்தியை போஜநத்துக்கு கஷ்டத்துப் போலே கைங்கர்யத்துக்கு உபகரணமாகையாலே ப்ராப்யமான கைங்கர்யத்தோடாதி ஜிஹ்வும நமக்கு ப்ராப்யமென்று புத்திபண்ணி *பகவந் பகதிமபி ப்ரயச்ச மே* என்றும், *ஸ்தாநத்ரயோதிக பரபக்தி யுக்தம் மாம் குருஷ்வ, பரபக்தி பரஜ்ஞாந பரமபகத்யேகஸ்வபாவம் மாம் குருஷ்வ* என்றும் சொல்லுகிறபடியே பகவான் பக்கலிலே அர்த்திக்க *இமாம் ப்ரக்ருதிம் ஸ்தூல ஸூக்ஷ்மரூபம் விஸ்ருஜ்ய ததாநீமேவ* இச்சயாதிஸில் சொல்லுகிறபடியே சரீரவித்யாகஸமநந்தம் பகவத் ப்ராப்தி பண்ணுவதற்கு முன்னே ஸீத்திக்கு மென்கை. .... (100)

101. இனி இவ்வாழ்வாருடைய பக்திவிசேஷமிருக்கும்படியை அறிவிக்கிறார் (இதுவென்று தொடங்கி.)

(பு.) 101. இது உபயமூமன்றிக்கே அநியக்காகத்தே ஓக்கப் பிறந்து தருவி
நின்ற கட்டமே நோயாயுதித்தி வீழ்ந்தனப்பாய் தயாகஸ்விகா
நீட்டி ஹாநிகளாகி எத்தாபோக வ்ருத்தியுபகரணமானதென்று.

அநாவத—கீழுக்கையான விவ்வாழ்வாருடைய பக்தி எவ்வாறு ஸாத்வயாய்
உபாயமூதையாழிடுகரும் பகதியும், உபாயபரிசுரஹாகந்தர மபேகைக்க உபாய
பலமாய் வரும் பகதியுமாகிற கருவிற் சொல்லுகிற விரண்டு மன்றிகளே *அநியாக்
காலத்தள்ளே யடிமைக்கணன்பு செய்வித்து* என்று *பாஷ்யாத்ப்ரபுருதி ஸுன்
கித்த* என்கிறபடியே அறிவுக்கு ஸம்பாவகைகளினாத பாஷ்யத்திலே ப்ரா திபல
மானவடிமைநிலை அதிப்ராவண்யத்தைப் பிறப்பித்தென்னுற்படி நிகழ்த்தாய்* து
மணம்போலே ஓசகப்பிறந்து *தழுவிவின்றகாதல* என்று விநீவெனென ருளும
விடவொண்ணாதபடி உடன்வந்தியாய் *கட்டமே காதல்* *வேட்கைநோயாகு*
என்று அதுபாவிய விஷயத்தை யதாமநோரத மறுபணிககப் பெருதபோது,
போஜனம் பெருததளையில் பரிபோலே கஷ்டமென்பது, வ்யாதியென்பதாய்ப்படி
வெறுப்பை விளைத்து, *வேவாரா வேட்கையாய் மெல்லாயினுள்ளுர்த்த* என்றும்
உன்னைக்காணுமவானில் வீழ்ந்து என்றும் *உன்னைக் காண்பானகானலப்பாய்*
என்றும் சொல்லுகிறபடியே அநீசாஷ்யமான ஆத்மவஸ்தவைக் குருத்தவற்றிப்படி
சோஷிப்பித்தக கடலிலே விழுந்தாப்போலே கரையேறவொண்ணாதபடி அபிவிச
ருபமான தன்னுள்ளே யாழ்க்து போக்யமான அவ்விஷயத்தைக் காணவேண்டு
மென்று அலமாக்கப்பண்ணி, *உன்னுலல்லான் யாவராதுமொன்றும் குறை வேண்
டேன்* என்கிறபடியே இதரோபாயபரித்யாக பூர்வகமாக அவனே உபாயமென்
றறுதியிட்டிருக்கு மிவரை *குதிரியாய் மடலூர்தும்* *யாமட லூர்ந்து மெம்மாழி
யங்கைப் பிராணுடைத் தாமடல் தண்ணத்துழாய்மலர்கொண்டு குதிவோம்* என்னும்
படி த்யஜித்த உபாயத்திலே ஸூடுகையாலே தயாகவிஷ்டா ஹாநியையும்,
ஆதெனகரு கின் பாதமே சாணுகததந்தொழிந்தாய் *கழல்களவையே சாணுகக்
கொண்ட* *அடிமேல் சேமங்கொள் தென்குருகூர்ச்சடகோபன்* *காகனை மிசை
மம்பிரான் சரணே சரண்* *அடிக்கீழமர்ந்து புருந்தேனை* என்று அடுத்தித்து
ப்ரபத்தி பண்ணுற்படி யாகருகையாலே *ஸக்ருதேவஹி சாஸ்த்ரார்த்தக் க்ருதேநாயம்
தாரயேச்சரம் *ஸக்ருதேவப்ரபக்ஷாய* இத்யாதிகளிற் சொல்லுகிறபடியே ளகருத்
கர்த்தவ்யமான ஸ்வீகாரத்தில் விஷ்டாஹாநியையுமுண்டாக்கி பகவத் விஷயத்தை
வினைவாமை யென்றும் ஸத்தாஹாநி யென்றும் இரண்டில்லை யென்றிருக்கு மிவர்கரு
அகவரத தத்விஷயஸ்மரண ஹேதுவாகையாலே ஸத்தைக்கம்*எல்லாம் கண்ணன்*
என்றிருக்குமிவர்க்கு கத்விஷயாஹபுபுனஷயை மேன்மேலுட விளைக்கையாலே
போகத்தாகும், *வழுவினாவடிமை செய்ய வேண்டும்* என்றிருக்குமிவர்க்கு அநீசஷ
சேஷதைக் கதித்வத்துக் குடனாகையாலே வ்ருத்திகளும் உபகரணமாயிருக்கு
மென்கை.

அன்றிக்கே, ஸத்தாபோகேத்யாதிக்ரு *நாடுஞ்சித்ருர்வதச் சேஷத்வம்*
என்று கிஞ்சித்கரியாத வஸ்துவுக்கு சேஷத்வமில்லை யென்கையாலே சேஷத்வைக
விருபணீயனான இவனுடைய ஸத்தை கிஞ்சித்காரத்தாலே யாதலால் இவனுக்கு
ஸத்தாஹேதுவாய், *தனக்கேயாக* *உனதன் திருவுன்னமிடர் கெடுக்கேதாறும்*
கதாப்ரஹர்ஷயிஷ்யாயி இத்யாதிகளிற்படியே இதுதான் பரமப்ரயோஜனமாகப்
பண்ணுமதாகையாலே அவனுக்கு போகமாயிருக்கும்தான் கைக்ஷர்ய வ்ருத்திக்கு
உபகரணமாயிருப்ப தொன்றென்னவுமாம்.

ஆகக் கீழ்ச் செய்ததாயிற்றது, இவருடைய பக்தி—ஸாதித்துப் பெற்றது
மன்று, அபேகைத்துப் பெற்றதுமன்று. ஸஹஜையாய் ஸத்தாதிகளுக்கு உபகரண
மாயிருப்ப தொன்றென்றதாய்த்து. ... .. (101)

101. இவ்வனன்றிக் கே, இவருடைய இந்தப் பரமபக்தி—கர்மஜ்ஞானபக்தி களாகிற ஸாதசத்வதன்மையும் இஜ்ஜம்மத்திலே அதுஷ்டிகைகையாலேயாதல், பூர்வ ஜம்மங்களிலப்பாஸத்தா'லை யாதல் உண்டானதானு ரீதாவென்றே. சங்கையிலே இரண்டிபடியாதல் வந்ததன்மேனனுமிடத்தை இவர் தம்முடைய உக்திகளாலே ஸாதிககிருர் (இடகிலேனென்று தொடங்கி)

(மு.) 101. இடகிலேன் நோன்பரிகிலேன் கீற்பன் கீழ்நான்கிலேன்கையாலே ஸாதசத்வ பூர்வப்பாஸஜமல்லை.

அதாவது—*இடகிலேன்* இத்தாதித்யாலே—பசித்தார்க்குச் சோற்றைப்பிடுதல், நாழித்தார்க்குத் தண்ணீர் வார்த்தல் செய்தேனாகில் *யஜ்ஞோ நாநம் தப: க்ரிம்* என்கிற டி'யே தானமும் கர்மயோகாகத்தர்ப்பூதமாகையாலே கர்மயோகத்திலே கிலேவ சிப்பிககலாம். அதுசெய்ய மாட்டுகிறிலேன். இத்தரீயமாகினை விஷயங்களில் போகாதபடி கியமித்தேனாகில் ஜ்ஞானயோகத்திலே கிலேவசிப்பிக்கலாம்; அதவும் செய்யமாட்டுகிறிலேன். கியதனாகுகொண்டு சாஸ்திரோத்தமான காலங்களிலே புஷ்பாந்யபகரணங்களினை ஸம்பாதித்து ஆராதித்து ஸ்துதித்தேனாகில் பக்திசீரத்திலே கிலேவசிப்பிக்கலாம்; அதவும் செய்ய மாட்டுகிறிலேனென்றும், *சோற்றசீரானபி லேன் நுண்ணறிவிலேன்* என்று பலவ்யாப்தமாய்ப்படி அதுஷ்டிகமான கர்மயோக முடையெனலிலேன். அதிசைமையாலே ஸூக்தமருபமான ஜீவபரவிஷயஜ்ஞான யோகத்தையுமுடையெனலிலேன். ஆகையாலே உபயஸாத்வையான பக்தயலிலே என்னுமிடம் அர்த்தாதலித்தமென்று மருளிச்செய்கையாலே வர்த்தயாமஜ்ஜம்மத்தின் கர்மஜ்ஞான பக்திகளாகிற ஸாதசத்வபாநுஷ்டானத்தாலுண்டானதல்லை. *கீற்பன் கிலேன்* எனன்றிலேன் முன்காளால்* என்று—முன்புண்டான காலமெல்லாம் *சூரியாத்* என்று நன்மைசெய்யவநிக்குமென்றால் வலிலேனென்று இதைந்திலேன். *நூதியாத்* என்று தீமைசெய்யலாகாதென்றால் மாட்டேனென்று தவிர்த்திலேன். இப்படி விஹிதத்தைச் செய்யாமல் கிஷிதத்தைச் செய்து போந்தேனென்றும், *தெரிக்துணர்வொன்றின்மைபால் தின்னையேன் ... ஆழியங்கையம்மாளை யோத்தா தயர்த்து—வாளாவிருந்தொழிந்தேன் மேலான்களெல்லாம்* என்று பகவதவஷ யத்தை ஆராயும் ஜ்ஞானமொன்று மீலசைமையாலே பகவதநுபவ யோக்யமான காலத்தைப் பரமேஸுபாககினை பாலியான நான், பிராட்டிசொன்னது செய்தல்லை கிற்கமாட்டாமையாலே மாயாமருகத்தை அன்று பின்பற்றிப்போன—அருகரதியைத் திருக்கையிலேயுடைய ஸர்வேசுவரனை மங்களாசாஸனம் பண்ணப்பெறுதே அறிவு கெட்டு வயர்த்தமேகிருந்தனிட்டேன் கீழுள்ளகாலமெல்லாமென்று மருளிச்செய்கை யாலே பூர்வஜம்மங்களிலப்பாஸத்தா நுண்டானதுமல்லவென்கை. .. (101)

103. இன்னமும் இவர்தம்முடையதொரு திவ்யஸூக்தி விசேஷத்தாலே இதுதன்னை வ்யக்திகரிககிருர் (இப்பிறப்பேபித்தியாதியால்).

(மு.) 103. இப்பிறப்பே சிவநான்கென்றபோதே இரண்டும் கழியும்.

அதாவது—*சூரிகொள்ளுனங்களுலெனைபூதி செய்தவரும் கிரிககொண் டிப்பிறப்பே சிவநான்கென்பதுனையான்* என்று யமவியமாத்வவஹிதராய்க்கொண்டு ஸம்பாதிக்க வேண்டுமேவதன் தயாநோபாஸாத்வயானதா விசேஷங்களான ஜ்ஞானங்களாலே அனைக்கல்பமாகிச் சரவணமாய் மகமாய த்ருவாநுராகருதியாய் வரக்கடவ பக்தியோகமாகிற தயஸ்வினா'டைய பலத்தை ஒருபத்தம் மின்னிக் கையிருக்க, நல்லிரகானவவகுலே இஜ்ஜம்மத்திலே அதுதன்னிலும் அஸ்பகாசத்திலே பெற்றேனென்கையாலே ஜம்மாதாரப்பாஸஜமென்றும், இஜ்ஜம்மத்தன்னிலே ஸாதசத்வபாநுஷ்டானஜமென்றும் சொலவுகிற விண்ணம் போமென்றடி *இப் பிறப்பே* என்றும், *சிவநான்கில்* என்றுமிரண்டிமருளிச்செய்தத, ஜம்மாதாரங்களி

ஸப்யாஸத்தையும் இஜ்ஜுன்மந்தன்னிலே சிரகாலஸாத்யமானவவற்றிலவ்யத்தையும் வ்யாவர்த்திக்கைக்காகவிறே.

அன்றிக்கே (இடகிலேன்) இத்யாதிவாக்யத்திலே யெடுத்த சங்கைகளெல்லாத் தாலும் பூர்வஜ்ஞம்ஸித்தமான ஸாதகத்ரயாப்யாஸ பலமஸ்ஸாமையை ஸாதித்ததாய், அதில்லையாகில் இஜ்ஜுன்மந்தன்னிலே அவற்றையப்யஸித்து வந்ததானாலோ வென்கிற சங்கைவர பூர்வஜ்ஞம்ஸித்திலும் இஜ்ஜுன்மத்திலும் இவர்க்கு அவற்றி லவ்யயில்லை யென்னுமிடத்தை *இப்பிறப்பே* இத்யாதியான விவருடைய ஸூக்தி விசேஷத்தாலே தர்சிப்பியா நின்றுகொண்டு உபயசங்கையையும் சேரத் தள்ளுகிற ரென்று இங்ஙனே யோஜிக்கவுமாம். இந்த யோஜனையைப்பற்றவும் பூர்வ யோஜனையே இதனுடைய பட்டோடையான பெரியபடிக்குச் சேருவது. ... (103)

101. ஆலை இவர்க்கு இந்த பக்தியுண்டாகைக்கு ஹேதவென்? என்னு மாகாங்கையிலே பஸ்பாகதாவான ஈச்வரன் க்ருஷிபல மென்னுமத்தை சேஷத்ர மும் கர்ஷகனும் க்ருஷியும் தத்பலமுமாக ரூபித்துக்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார். (பெரும்பாழில்த்யாதி சூர்ணையாலே).

(மு.) 104. பெரும்பாழில் ஷேத்ரஜ்ஞன்பெரும்செய் — கலியாரேவ ஆளும் வன்குறும்பர் குடியேறிப் பெருங்குடியும் தங்கள் கருத்துவ்வேயாக்கிப் படிந்துன்னும் போகத்தே தூராதே பொறுக்கொணுப் போகத்துக்குக் காவல் செய்து குமைத்துத் தீர்த்து விழ்த்தி வலித்தெற்றி அருவி யறுத்துக் கடனாயின இறுப்பிக்கப் பாழ்த்த விதியானவரே தன்பால் மனம் வைப்பிப்பதாகத் தேய்த்தறமன்னி ஒவ்வாருவி வினைத் துற்றை வேறுவித்துத் தக்கோளிக் கவ்வை யெருவிட்டு அமுத வறுதலைப்பற்றி கரியாய்க் கசிந்ததிலே கரநெல்வித்தி எழுநாற்றுக்களை யையும் னேர் முதல் மாய்த்துப் பட்டிச்சேவதக்கி மீது கொன்னாமல் குறிக்கொள்வித்துக் கடல்புரைய விளைந்து தலைவணக்கினவரே நாளுநாள் கோட்குறையாக நின்றாரியாமல் குந்தங்கொண்டு ஆரமை யுண்டு காலக்கழிவாலே நிலத்துகாமல் பற்றறுத்துத் தண்டாடித்துப் பதாறுத்துப் போர்த்ததோல் விடுத்து ஸூக்ஷ்ம வொட்டும் நீலே கழுவி வேரோர் கலத்திட்டுப் பைந்தோடி மடந்தையரைக் கொண்டு ஷட்குண ஸைந்தமாக்கி வாணோர்க்கு ஆரவமுதானவரே முற்ற முண்ண முன்னம் பாரித்து உருவதோர் நாஞ்சில் கொண்டு பெருக முயலும் பத்தியுழவன் க்ருஷி பலமிறே.

(பெரும்பாழில் சேஷத்ரஜ்ஞன்பெரும்செய்) *முடிவில பெரும்பாழ்* என்று வித்யமாய் அபரிச்சேத்யமாய் சேதனர்க்கு போகமோஷங்களை வினைத்துக்கொள்ள லாம் நிலமான ப்ரக்ருதிதத்வத்தில் சேஷத்ரஜ்ஞனாகிற பத்தசேதகனுடைய *நெஞ்சப் பெரும்செய்* என்று பகதிக்கு விளைகிலமான மனஸ்ஸானது. (பாழ்த்தவிதியான வாரே) என்றத்தோடு இதுககு ஸம்பந்தம். பாழ் பினைகக்கு அடி சொல்லுகிறது கடுவுள்ள தடக்கலும்.

(கலியாரேவ ஆளும் வன்குறும்பர் குடியேறி) *ஏவினார்கலியார் கலிகவென்று என்மேல்* என்கிறபடியே கலியுகமாகிற வன்னியன் "இவனை கலியுங்கோள்" என்று ஏவ, *மனமாளுமோராவர் வன்குறும்பர்* என்கிறபடியே சேதநசேஷமான மனஸ்ஸைத் தங்களுக்கு சேஷமாக்கிக்கொண்டு நடத்துமவர்களாய் முன்னை

மிதிக் கராய் அத்விதீயாராயிருந்துள்ள இத்தீயங்களாகிற குறும்பர். *கோவாயைவ
ரென் மெய்குடியேறி* என்கிறபடியே இச்சேதானுக்கு விபாகராய்க்கொண்டு
தேவாத்திலே குடிபுகுத்து. (கலியாரேவ) என்றது—இத்தீயங்களினுடைய கலி
வுக்குக் கலிகாஸம் ப்ரவர்த்தகமாகையாலே, (கலியார்) என்றும், (ஐவர்) என்றும்
சேதானமாதியாலே சொல்லுகிறது—தனக்கென்ன ஆக்ரஹமுடையாரைப்போலே
கலிகிற கொடுமைமையப்பற்ற. கலியாரென்று ரேபாந்தமாக ஆழ்வாரருளிச் செய்தது
கலிகாஸத்துக்கு அஞ்சினபடியாலேயேயே.

(பெருங்குடியும் தங்கள் கருத்துள்ளேயாக்) முன்னின்று முறைபோக்கும்
பெருங்குடியேயே தங்களுக்கு ப்ரதாசமான மனஸ்ஸையும் *ஐம்புலன் கருதும்
கருத்து* திருத்தினேன் மனத்தை* என்கிறபடியே தங்கள் வினைத்தவழியே
ஒழுங்குப்படியாகப் பண்ணி. (படிந்துண்ணும் போகத்தேவாராதே பொறுக்கொணுப்
போகத்துக்குக் காவல்செய்து) *புலன் படிந்துண்ணும் போகம்* என்று விஷயங்
களிலே அவகாலித்து புஜிக்கிறபோகத்திலே *தூராக்குழி* என்கிறபடியே ஒரு
காலும் பூர்ணமாகாதே *பொறுத்துக்கொண்டிருந்தால் பொறுக்கொணுப்போகமே
றுகர்வான்* என்கிறபடியே இவற்றால் வந்தவிவை ஆற்றியிருப்போமென்றால்
ஆற்றவொண்ணாதபடியான விஷயபோகங்களை புஜிக்கவேண்டுமென்று *கடியார்
காளையரைவர் புருத்த காவல்செய்த* என்கிறபடியே க்ருரராய் கலியாஸலிய இளசிப்
பதியாகின்ற பருவத்தைபுடையராய்க்கொண்டு இவனைச் சிறைசெய்து.

(குமைத்துத்திரித்தி வீழ்த்திலலித்தெற்றி யருவியறுத்துக் கடனாசினலிறுப்
பிக்க) *கூறையோறிலை தாவென்று குமைத்துப்போகார்* *செக்கிலிட்டுத்
திரிக்குமைவர்* *கொடு வன் குழியினில் வீழ்க்குமைவர்* *ஐவர்திசைதிசை அலித்
தெற்றுவின்றனர்* *ஐவர்—அருவித்தின்றிட* *ஐவரறுத்துத்தின்றிட* என்கிற
படியே தனக்கபீஷ்டமானவற்றைத் தாவென்று துடைத்திழுத்து, சீரமாகிற
செக்கிலேயிட்டுச் சுழற்றி க்ருரமாய் கரையேற வொண்ணாதபடியாயிருக்கும் விஷயங்
களாகிற படுகுழியினேதள்ளி, அவைதான் அனேகங்களாகையாலே ஸ்வஸ்வவிஷயங்
களிலே கொடுபோகைக்காக காலுதிக்கிலுமிழுத்து நலித்து அருவித்தின்னுமா
போலவும், அறுத்துத்தின்னுமாபோலவும், 'என் விஷயத்தைக் காட்டு, என்
விஷயத்தைக் காட்டு' என்று செருக்கி, துப்படி பஹு—விசமாக தண்டித்து *பொரு
ளிற்பமென விரண்டிமிறுத்தேன் ஐம்புலன்கட் கடனாசின* என்று ச்ரோத்ராதி
களுக்கு ப்ராப்தமாயிருக்கிற அர்த்தகரமங்களென்று சொல்லப்படுகிற விரண்டையும்
கடமைவிறப்பாரைப்போல அவற்றாலே பரிபூதனாய்க் கொடுத்துப் போக்தேனென்
னும்படி தங்களுக்கு ப்ராப்த கரங்களை விறுப்பித்துக்கொள்ள.

(பாழ்த்தவிதியானவாதே) இப்படியாகையாலே *வாழ்த்தியவனடிமையப் பூப்
புனைந்து சின்னதீயைத் தாழ்த்து இருகைஃப்பென்றால் ஃப்பாத பாழ்த்தவிதி*
என்கிறபடியே வகுத்த சேஷியானவனை வாழ்த்தி ஆரதித்து வணங்கிக் கும்பி
டுக்ககளாகிற இவற்றிலொன்றிலும் அவயியாமையாலே ததங்கீகாரப்பற்றாசன
னுக்குத் தத்தமற்று மனஸ்ஸு பாழ்பட்டவாதே. (தன்பால் மனம் வைப்பிப்பதாகத்
தேய்த்தறமன்னி) *தன்பால் மனம்வைக்கத்திருத்தி* என்கிறபடியே இத்தீயவச்
யதையாலே இப்படிப்பாழ்பட்ட மனஸ்ஸைப் பரிசீலிப்படி தன்பக்கலிலே வைக்கப்
பண்ணுகைக்காக *என்தேதை செஞ்சாணும் திருந்தாதவொரைவரைத் தேய்த்தற
மன்னி இருக்கான்* என்கிறபடியே கண்டதெல்லாத் திலும் சபலமாயிருக்கிற
மனஸ்ஸை அதிலே பற்றாசாகப்பொதியெடுத்த ஆளாற்பாராய், எத்தனையோனும்
பலவான்கள் திருத்தப்புகாலும் திருந்தாதே இனி இப்படி ஓரைவரிலேயே மென்னும்
படியிருக்கிற இத்தீயங்களாகிற ஐவர் கூசலித்து முடிந்துபோம்படி ஆஸரபலத்தாலே
குறும்பரை அழிக்கும் ராஜாக்களைப்போலே எந்தவர்ப்ரதிஷ்டையாயிருந்து.

தலைவணக்கினவரேற *காதல் கடல் புரையாவினவிர்த்த காரமர்மேனி* என்கிற படியே, எவரும் கீருமுண்டாளுலும் மேல் வர்ஷமில்லாதபோது பரிசுத்தலைகளிர்ந்து வளராகென்று காளமேகநிபந்தாரமான வடிவழக வர்ஷித்து வளர்க்கையாலே அந்த பங்கியாற்றி பரிசு கடல்போலே அபரிசு சேதப்பாரபபடி பலித்த*வரம்புற்ற கதிர்ச்செல்லை காளசாய்த்துக் கலைவணக கம்* என்கிற படியே பலித்த பரிசானது பரிபகவமாயத் தலைவணககுமாரோலே பலிதமான அதனுடைய பரிபாகவிபந்தக மான அர்த்தியால் வரும் பாரவச்யம் பிறந்தவரேற. (காளசாள் கோட்குறையாக வின்றாரநியாமல் குந்தக்கொண்டு ஆராமபுண்டு) பகதிபரிணமம் சொன்னவித்தால் பலித்தது—ததாச்யமான ஆத்மவஸ்து பகல்த் போகமார்பபடி திருந்தினமைபிறே ஆகையால் *காளசாள் வந்தென்கை முற்றவா தாண்டான்* *கோட்குறையபட்ட தென்னுருடிக* *வின்றாரநியாவண்ணம் என்னெஞ்சு முடிருமவை யுண்டு* என்கிற படியே ஒருநாள் புலித்து விடுகையா நிக் கை நான் தோறும் வந்து புலியாகிற்கசு செய்தே பின்னையும் பாயாந்தன்ன நிக் கை படுகிற அலாபுக்கண்டு இத்தலையிலே சிறிது தொங்கிற்றனடென்று விருபித்தநியவேணடுபடியாக இப்பரிமாற்றத்தில் தலைகின்ற பிராட்டி, திருவடி திருவணந்தாழ்வான முதலானோமரியமாட்டாதபடி, பெரும்படியானவர்கள் விளைந்தகெல்லை சேரவறுத்தககொண்டுபோய் புலிக்கப் பற்றமே முற்றின வளவுகளைக் குந்தக்கொண்டு புலிக்குமாரோலே முக்தனான வரேற பின்னாச் சேர புலிக்கப்பற்றாத தன் அபிவிஷயத்தாலே ஜுச்சரீரத்தோடே யிருக்கசு செய்தே விளைந்த பிராசாதுகணமாக *மனக்காராமமன்னியுண்டிடாய்* என்கிற படியே மனஸ்ஸாகது ஒருகாலும் துன்பி பிறவாதே மேன்மேலும் விரும்பி புலித்து. (காலகழிவாலே நிலத்தகாமல் பற்றறுத்து) *காலக்கழிவுசெய்யேல்* எனையும், *மனதும் வறுவிலத்துவாளாங் குத்ததுபோல்* என்றும் சொல்லுகிற படியே பரிபகவமான வ்வஸ்து காலகேதபத்தாலே தரைப்பட்டு மங்கிப்போகாமல் *விளைபற்றறுக்கடி* என்கிறபடியே பரபதிவினோதியான கர்மங்களையறுத்து. (தண்டாஸித்தப் பகறுத்து) அறுத்தகெற்கநிரைத் தடியாலையடித்துப் பதரும் மனையும பரிசுசுமாரோலே *அருஞ்சொன் னம் தண்டாஸித்து* என்கிறபடியே தன்னுடைய கருவியாற்றி த்ருடகாஸா *சத்தாலே நெல்லோடொகக விளைந்திருப்ப தாய் அளாரமான பகர்போலையிருக்கிற அம்மாதுபவத்தில் ருசியையறுத்து; (போர்த்தகோல்விநித்து) அந்நெல்லில் உயிரை விநிக்கதுமாரோலே*போர்த்தக பிறப்பொடுதொயொடு ழப்பொடு துறப்பினைவ போதாய்* என்கிற படியே ஆத்மாவை; பொருத்தகொண்டு விடப்பதாய் விடுவாடுகருதகம் வடபாவ விகாரங்களுக்கே அடியான ஸ்தலதேவறுத்தினுடைய விமோசனதவகப் பண்ணி.

(ஸூக்தமவொட்டும் கீரிலேகழுவி) அகந்தரம் தன்னிலைத்தைத் தவிடறக் கழுவுமா போலே ஸ்தலதேவறு போலுலும் தான் போகக்கடவதன்றிககே ஸபரணதேவறுதவாய்க்கொண்டு போந்ததாய் பகவததுபவ வினோதியுமாயிருக்கசு செய்தே வினோதபர்யந்தகமக ஸாகமாய்க்கிடந்த ஸூக்தமசரீரத்தைதும் *தத்தோய ஸ்பரிசாத்தேவி* என்கிறபடியே வினோதஸுலஸ்பரிசத்தாலே வாஸாரோணுக்களோடே போகதி. “காமஸப்சந்த மறுகையாலே ஸூக்தமசரீரமிருக்கைக்கு தேவறுதுவிலஸமை யால் துந்திக்கழித்துவிடலா யிருக்கசு செய்தே வினோதபர்யந்தம் இவறுகரு கமகஸாதக மாக சச்சரன் தன்னிச்சையாலேவைத்து வினோதபர்யதே உளபுககவாரேற கழித்து விடும்” என்கிறேற மம்மாசார்யர்களுநிச்செய்வது. ஸூக்தமப்கருதி ஸ்பரிசந்தம் கிடகருமானவா வாஸாரோணுவும கிடக்கையாலே அதையும் அப்போதாய்த்து நிவ் ருத்தாவது “வினோதஸபசு சென்று கட்டி வனசேற்றாளையும வாஸாரோணு வையும கழிவி” என்கிறேற. (வேரேரர் கலத்திடந், *சேரர் தலிர்கடைந்து வெண் ணெய் திரண்டதனை வேரார்துதல மடவாஸ வேரேரர்கலத்திடந்* என்கிறபடியே

ஸ்துலஸ்துலிஷ்டமருபையான ப்ரக்ருதியில் தின்றும் விவேகித்து வாய்க்கின இவ்வாத்ம வஸ்துவை அமரவகரஸ்பர்சத்தாலே அப்ரக்ருத தேவரத்திலே ப்ரவேசி. 19த்து.

பைந்தொடி மடந்தையனாக கொண்டு ஷட்ருண ரஸாந்தயர்க்கி) *அணைவர். பேரய்மருலகில் பைந்தொடி மடந்தையர்தம் வேய்மருதோளினை* என்கிறபடியே *தம் பஞ்சதாந்யப்ஸரணம் ப்ரதிதாவந்தி தம் மாலாஹஸ்தஃ* இத்யாதிப்ரகாரேண வந்தெதிர்கொண்டு *தம் ப்ரஹ்மலங்காரேணவங்குர்வந்தி* என்று தங்கள் கையாலே இவ்வாத்மவஸ்துவை ப்ரஹ்மலங்காரத்தைப் பண்ணி ஸத்கரிகரும் திவ்யாப்ஸரள் ஸுக்களைக்கொண்டு தன்னுடைய பேரகத்துக்கர்ஹமாம்படி அலங்கரிப்பீயா நின்று கொண்டு *ஸ்வேந ரூபேணபிநிபத்யதே* என்கிறபடியே ஸ்வரூபாவிர்ப்பாவம் பிறந்து முன்பு திரோஹிதமாய்க் கிடந்த ஆத்மகுணங்களெல்லாம் ப்ரகாசிக்கப்பெற்றிருக்கிற இவ் வஸ்துவை ஜ்ஞாநாதி ஷட்ருணங்களாகிற ஷட்ரஸ்யுத்தமாய் *அஹமந்தம்* என்கிற அந்தமாம்படி அவர்கள் கரஸ்பர்சத்தாலே பக்வமாக்கி. சேஷவஸ்துகதமான ஜ்ஞாந சக்த்யாதி ஷட்ருணங்களும், சேஷினிகியோகத்துக்கு உறுப்பாகையாலே இக்ருணங்களோடே கூடி *அஹமந்தம்* என்றிருக்கு மிவ்வஸ்து அவனுக்கு அற கவையடிசிலாயிதே யிருப்பது.

(வானோர்க்காராவமுதானவாதே) *வானோர்க்காராவமுதே* என்கிறபடியே *வைருத்தன் தமரெமரெமதிடம் புகுது* என்பது, *விதிவகை புருத்தனர்* என்பதாய், *பதியினில் பாங்கினில் பாதங்கள் கழுவினர்* இத்யாதிப்படியே ஆதரிக்கும் திவ்ய ஸுரிகளுக்குப் பரமபேரக்யமாம்படியானவாதே (முற்றுமுண்ண முன்னம்பாரித்து) *என்னை முற்றுமுயிருண்டு* என்கிறபடியே இவ்வாத்மவஸ்துவை முழுக்க புஜிப்ப தாக *என்னில் முன்னம் பாரித்து* என்கிறபடியே இவ்வாத்மாவுக்கு ருசிபிறப் பதற்கு முன்னே பிடித்தும் பாரித்து.

(உழுவதோர் காஞ்சில் கொண்டு பெருகமுயலும் பத்தியுழவன் க்ருஷிபஸ் மிதே) *உழுவதோர் படையும்* *ஒற்றைக்குழையும் காஞ்சிலும்* என்கிறபடியே இவன் கர்ஷகனென்று தோற்றும்படி க்ருஷிஸாதகத்தைக் கையிலேகொண்டு *அரியதெளிகாகுமாற்றலால் மாற்றிப் பெருக முயல்வாரைப் பெற்றால்* என்கிற படியே அரிதான தன் திருவடிகளில் ப்ராப்தியு மெளிதாம்படி இவ் வாத்மோஜ் ஜீவாத்மக்கு மிகவும் யத்தியாகிற்கும் ஸ்வபாவனாய், *பத்தியுழவன்* என்கிறபடியே, இவ்வாத்மாவுக்கு ஸ்வவிஷய பக்தியை விளைக்கைக்கு க்ருஷிபண்ணித்திரியும் ஸர்வேச்வரனுடைய க்ருஷி பஸமிதே இவ்வாழ்வாருக் குண்டான இந்த பகதியென்ற படி. இத்தால் இவருடைய பக்த்யுத்தபத்திகாரணம் பகவத்க்ருஷியென்றதாய்த்து. (101)

105. இப்படி இத்தலையிலொரு கன்மையற்றிருக்கச்செய்தே ஈச்வரக்ருஷி பஸிக்கக் கண்டவிடமுண்டோவென்ன வருளிச்செய்கிருர்மேல் (கோஸலைத்யாதி).

(மு) 105. கோஸை கோகுல சாசரம் செய்யும்குணமொன்றினறியே
அற்புத மென்னக் கண்டோம்.

அதாவது - *தவாமாமந்தி கவய: கருணாமருதப்தே ஜ்ஞாநகரியாபஜநப்யமப்ய மந்யை, ஏதேஷு* கேந, வரதோத்தாகோஸஸ்தஃ பூர்வம் ஸதுர்வமபஜந்த ஹி ஜந்தவஸ் த்வம்* என்கிறபடியே *அயோத்தியில் வாமும்; சராசரம் முற்றவும-ஒன்றின் றியே நற் றாதுக்குய்த்தனன்* என்று திருவயோத்யாதி கோஸலைதேசவர்த்திகளான சராசரங்க ளெல்லாம் கிரீஹேதுகமாக *ராமோ ராமோ ராம இதி ப்ராஜாநாமபவந்ததஃ, ராம பூதம் ஜகத பூத் ராமே ரஜ்யம் ப்ராஸதி* *அபிவ்ருக்ஷா: பரிமலநாஸ் ஸபுஷ்பாங்குரகோகா:*, விஷயே தே மஹாஜ ராமவ்யஸநகரிதஃ. உபதந்தோதக நத்யா பக்வநாந் ஸராம்ஸீச, பரிகஷ்க பஸா சாந் வநாத்யுபவந்திதஃ* *அகால பஸிதோ வ்ருக்ஷா: ஸர்வேஸாபி மதுஸ்ரவா:*. இத்யாதிப்

படியே, ஸ்வஸம்ச்லேஷவிச்லேஷைகஸுக்ருதாக்கங்களாகையாகிறதல்லவபாவத்தை யுடைத்தாம்படி உடத்தினுன்னென்றும், கோருலத்திலுண்டான சராசரங்களெல்லாம், *அவனொருவன் குழலுதினபோது மரங்கள் கின்று மதுதாரைகள் பாபும் மலர்கள் வீழும் வளர்கொம்புகள் தாமும் இரங்கும் கூம்பும் திருமால் கின்றகின்றபகம் கோக்கி யவை செய்யும் குணமே* *மருண்டுமான் கணங்கள் மேய்கைமறந்து மேய்ந்த புல்லும் கடைவாய் வழிசோர, இரண்டுபாடும் துலுங்கா புடைபெயரா வெழுது சித்திரங்கள் போல கின்றனவே* *பறவையின் கணங்கள் கூடுதறந்துவந்து சூழ்ந்து படுகாடு கிடப்ப, கறவையின் கணங்கள் கால்பரப்பிட்டுக் கவிழ்ந்திறங்கிச் செவியாட்டகில் லாவே* *கோவலர் சிறுமியரிளங்கொங்கை குதுகலிப்பவுடலுளவிழ்ந்தெங்கும் காவலும் கடந்து கயிறு மாஸயாகிவந்து கவிழ்ந்து கின்றனவே* என்கிறபடியே சைதன்யப்ராஸரண மில்லாத வருகைக்களோடு சைதன்யலேசமுள்ள தீர்யக்குககளோடு, சைதன்யவிசேஷார்ஹமதுஷ்ய ஜாதியரான சிறுபெண்களோடு வாசியற கிரீஹேதுக மாக பகவத்ப்ராவண்ய பரவசங்களானமை கண்டு, *கல்லைமீர்களிதோரற்புதம் கேளீர்* என்று விசேஷஜ்ஞர் வித்தராய்ச் சொல்லும்படியாகக் கண்டோமென்றை. இத்தால் பகவந்கிரீஹேதுகவிஷயிகாரம் இப்படி பலிககக்காண்மைகயாலே ஆழ்வா ருடைய பத்தியும் பகவந்கிரீஹேதுக க்ருஷிபலமென்னத் தட்டில்லை யென்றதாய்த்து.

106. ஆனால் இப்படி கிரீஹேதுகமாக விஷயிகரிகருமளவில் எல்லாரையும் விஷயிகரிக்கலாயிருக்க, இங்ஙனே இவரொருவரை விஷயிகரிக்கைகரு அடியென் னென்னுமே *வைஷயிலே கிரங்குச் ஸ்வதந்த்ரானவன் ஈச்வரத்வச் செருக்காலே செய்யுமவற்றுக்கு அடி ஆராயப்படா தென்னுமத்தை லௌகிகத்ருஷ்டாந்தத்தாலே தர்சிப்பிக்கிருர் (பட்டத்துக்குரியவானையும் அரசும் செய்யுமவையாராயாது) என்று.

(மு.) 106. பட்டத்துக்குரிய வானையும் அரசும் செய்யுமவை ஆராயாது.

அதாவது—அராஜகமான தேசத்திலே பட்டத்துக்குரிய ஆகியைக் கண்ணைக் கட்டிவிட்டால் அவ்வாண் யெடுத்தவனொருவன் ராஜாவாமளவில் அல்லாதாரெல்லாம் கிடக்க, இவனை இப்படி இது எடுக்கைக்கடி யென்னென்றும், ராஜாவானவன் தன் செருக்காலே ஒருத்தியைத் தனக்கு மஹிஷியாகப் பரிகரவிகரு மளவில் இங்ங னெத்த ஸ்த்ரீகள் பலருமுண்டாயிருக்க இவனை இப்படி இவன் பரிகரவிகைக்கடி யென்னென்றும் ஆராய்வாரில்லை யென்றபடி.

இத்தால் சொல்லிற்றாயிற்று, *ஸ்வாதந்த்ரீய மைவா மயர்யதுயேஜ்ய மாணு* என்கிறபடியே பர்யதுயேஜ்யமலையாத ஐச்வர ஸ்வாதந்த்ரீயயுக்தனாய், *பவ மோக்ஷணயோஸ் த்வையவ ஜந்து: க்ரீயதே* என்கிறபடியே ஸ்வாதீபந்தமோக்ஷனாய் வேண்டினபோது வேண்டின வஸ்துவை வேண்டினபடியாகக் வலையுமான ஸர்வேச் வரன், அஹேதுகமாயிருக்க ஆதாவிஷயமாமபடி பட்டத்துக்குரிய வானையும் அரசும் செய்யுமவைபோலே ஸ்வாதீனமுமாய் ஸ்வார்த்தமுமான ஆத்மவஸ்துக்களிலே ஒருரான்றை ஈச்வரத்வச் செருக்கடியான ஸ்வேச்சையாலே ஸ்வனிகியோகார்ஹமாம் படி விஷயிகரித்தால், அல்லாத ஆத்மவஸ்துக்களெல்லாம் கிடக்க இவ்வஸ்துவை இவனிப்படி விஷயிகரிப்பானென்னென்று இதுக்கடி ஆராயப்படாதென்கை. (106)

107. இவன் சொல்லுவானென்? இவர் தமகரு ஜ்ஞாதஸுக்ருதங்களன்றோ விகலை யென்றது; யாத்ருசசிகாத்யஜ்ஞாதஸுக்ருதங்களடியாக அங்கீகரித்தானா னாலே வென்னவருளிச்செய்கிருர் (முந்ரீரென்று தொடங்கி).

(மு.) 107. மூத்தர் வாழ்ந்தார் குட்டும் கோவையாழி யென்கிற ஸாஷாத்த்ருத ஸ்வபாவ்ருத்தந்நர்க்கு யாத்ருசசிகாதிகளுண்டாகிக் தோன்றும்.

அதாவது—*முகீந்தரஸம் படைத்த வெம்முதில் வண்ணனே* என்று தொடங்கி ஸர்வேச்வரன் *விசித்ரா தேஹம்பத்தி* இத்யாதிப்படியே ஸ்வசரண கமல ஸமாச்சரயதினாபகரணமான கரண களோபரங்களை இவ்வாத்மாவுக்குண்டாக்கி உஜ்ஜீ விப்பிகைகடைய ப்ரயோஜனமாக ஜகத்ஸ்ருஷ்டியைப்பண்ண, நான் அவன் தந்த சரீரத் தைக் கொண்டு அவனை ஆச்ரயிகையானறிகடிக அதன்வழியே பொழுதி ஸம்ஸரித் தப் போந்தே சென்று ஸ்வய்ருத்தாந்தத்தையும், *வாழ்ந்தார்கள்* என்று தொடங்கி—முன்பு ஜீவித்தவர்கள் ஜீவித்த ப்ரகாரம் மஹாவர்ஷ ஜலபுத்தம் போலே கசித்து கசித்து அதிபதித்தார்களைன்னுமதொழிய, ஸ்ருஷ்டிகாஸம் தொடங்கி இவ்வளவும் வர ஜீவித்தவர்கள் ஒருபடிப்பட ஜீவித்தே போந்தார் களைன்னு மிவ்வர்த்தந்தானைக் கொண்டு ஐச்வர்யவான்களாய் முன்பு ஜீவித்துப் போந்தவர்கள் வ்ருத்தாந்தத்தையும், *சூட்டு கன்மாலிகள்* என்று தொடங்கி— பரமபதவாஸிகள் ஸமாராதிகாபகரணங்களை தரித்துக்கொண்டு ஸமாராதம் பண்ணு நிற்கச்செய்தே அத்நையுதே பதித்தத் திருவாய்ப்பாடியில வெண்ணெயை விரும்பி வந்தவதரித்தமை கொல்லுகையாலே பரமபதத்திலுள்ளார் வ்ருத்தாந்தத்தையும், *கேவல வாயாள்பொருட்கள்* என்று தொடங்கி—தேசகால விப்ரக்ருஷ்டங்களான ராமக்ருஷ்ணாத்யவதாரங்களில் விரோதிபிரஸகாபதாமங்களை தத்தத்தேசகாலங்களிற் போல தாசுத்து, கீ இப்படி விரோதிபிரஸம் பண்ணுகிற தசைகளிலே உதவி சிரோபசாரம் பண்ணப்பெற்றிலேனாகிலும், என்னுடைய ஹ்ருதயாதிகளே உனக்கு போகோபகரணமாகாபடி எனபக்கலிலே வ்யாழத்தனுவதே! பென்னை யாலும், *ஆழியெழ* என்று தொடங்கி—தரைன்கரமக்ரமணம், ஸமுதரமதம், பூம்புத் தரணம், ஜகந்திகரணம், பாரதஸமாபிர்வஹணம், ஹிரண்யபிரஸம், ராவணவதம், பாணகரச் சேதம், ஜகத்ஸ்ருஷ்டி, கோவாத்நேகாத்நாண மாகிற பூர்வசரிதங் களைப்பத்தும் பத்தாகப் பேசுகையாலும், ஈச்வரவ்ருத்தாந்தங்களையும் ஒரு உபாதியற ஒருபோதியாக ஸாக்ஷாத்கரித் தருளிச் செய்கிற விவர்க்கு அஜ்ஞாதமான தென் றில்லாசமயாலே தமமை ஈச்வரனாகிக் கிணைக்கடியான யாத்ருசகிகாதி ஸுக்ருதங்க ளுண்டாகிலே அல்லாதவறே மாநி ப்ரகாசிக் கயிறே பென்றபடி. இத்தால், ப்ரகா சித்தநாகில் அருளிச்செய்தா, அப்படி யாதாசசெய்யத் காணாமயாது, கேவல பிரதேஹதுகப்ரஸாத ப்ரகாசகவசங்களை பலவுமருளிச் செய்தமை கண்ணகையாலும் அவையும் இவர்க்கில்லே பொன்றதாய்த்து. ... (107)

103. இப்படி அங்கேகார தேஹதவாபிசுப் பதொரு ஸுக்ருதமில்லையெ யாகிலும அத்வேஷாபி முக்யங்கள ஸுக்ருதமடியாக வானுலோ வென்ன வருளிச்செய் திருர் மேல (செய்ததன் றிதேடிக்காணாதே) என்று தொடங்கி.

(மு) 108. செய்ததன் றி தேடிக்காணாதே கெடுத்தாய் தந்தாயென்ற அத்வே ஷாபிமுக்க்யங்களுர் ஸத்கர்மத்தாலலை.

அதாவது—*வாட்டாற் றற்கெந்நன்றிச் செய்தேனுவென்னெஞ்சில் திகழவதுவே* என்று ஸர்வேச்வரன் தமமை விஷ்டிகரி கணக்கது நடலாகத் தாம செய்த ஸுக்ருத மேதேனு முண்டோவென்று—தேடிககாணாதே, *என்னைத் திமணம் கெடுத்தாய்* *மருவித் தொழும் மனமேதம் காய்* என்று திமணம் போகையாகிற அத்வேஷமும், மருவித்தொழும் மனமுண்டாகையாகிற ஆதிமுககயமும், இரண்டிம் அவலுலே உண் டாய்த்தென்று தாமே விஷ்காஷிகையாலே அத்வேஷாபி முக்யங்களும் ஸத்கர்ம மடியாக வந்ததனென்கை, ... (108)

104. அஞல் பரமபதிகரு முகம் காட்டுமோபாதி, பரிகணனைகயும் முகம் காட்டு மென்றரிதே இவர்தா'மே; அந்தப் பரிகணனைதான் ஆவர்க்குண்டாய்த்தாளுலோ வென்ன வருளிச் செய்கிறார் (என்னவானுப வரும் கணனைக கெண்டா ஹ்ரிஸ்டு) என்று.

(மு.) 109. என்னிலும் வரும் கண்டைக்கு என்டானும்பை.

அதாவது—*எண்ணிலும் வருமென்னினி தேவாங்குமும்* என்றது—சச்வர குணதிக்யம் சொன்ன வித்தனை போக்கு அந்த பரிகணனைக்குத் தம்மோடு அவ்வய மிலைமைகண்டு *செஞ்சே கருமங்கள் வாய்க்கின்ற ஒரெண்டாது மின்றியே வந்தி யலுமாறு—கண்டாயே* என்று கார்யங்களை பலிகூ மிடத்தில் *எண்ணிலும் வரும்* என்றது தான் மிகையாம்படி ஒரெண்டாதுமின்றி திருக்கச் செய்தே பலித்துக்கொடு கிற்கிறபடி கண்டாயே யென்று தம் திருவுள்ளத்துக்கு முகலிக்கையாலே அதாவும் இவர்க்கும்கையென்னை, ... (109)

110. அதுதான் வேணுமோ? தமக்கு அநுமதிச்சைகளுண்டாக வருளிச் செய்தாரோ? அவைதான் வேறுவாஸுலையென்ன, அவையும் அவனுலையுண்டான தென்கிரூர் (மதியாலிசைந்தோமென்று தொடங்கி.)

(மு.) 110. மதியால் இசைந்தோ மென்றும் அநுமதிச்சைகள் இருத்துவ மென்குத வெங்கு இசைவித்த என்னிசைவினது.

அதாவது—*வைத்தேன் மதியா னெனதுள்ளத்தகத்தே* என்று அநுமதி மாத்ரத்தாலே அவனை என்னெஞ்சுக்குள்ளே வைத்தேனென்றும், *யானுமென் னெஞ்சுமிசைந் தொழிந்தோமே* என்று விநோதையைப் போக்கும்படியாக காணு மென்னெஞ்சுமிசைந்தோமென்றும் தமக்குண்டாகச்சொன்ன அநுமதியும் இச்சை யும், *யானொட்டியென்னுளிருத்துவமென்றிலன்* என்று அவன் தம்முள்ளே புருந் திருப்பதாகக் கேட்டவளவில் தான் இசைந்து என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலே இருத் தாலே மென்றிலேனென்றபடியே அவனை உள் தேயிருத்துவோமென்றிசையாத தம்மை *இசைவித்தென்கை* என்கிறபடியே வருத்தி இசையப்பண்ணி *என்னிசை வினை* என்று கானல்லேனென்று அகலாதபடி என்னிசைவுதானாய்ப்புருந்தவனை யென்னும்படி யத்தனித்த சச்வரனுடைய க்ருஷிபலமென்னை. அநுமதிச்சைகள் தமக்குமுள்ளே உண்டாயிருந்ததாகில் *இருத்துவமென்றிலன்* என்றும், *இசை வித்தென்கை* என்று மருளிச்செய்யக்கூடாதிதே. .... (110)

111. இவையொன்றுமில்லையாகிலும் *மாதவன்* என்றும், *திருமாலிருஞ் சொலைமலை* என்றும் சொன்ன உகதிமாத்ரங்களைப் பற்றாசாகக்கொண்டு விஷயி கரித்தானாக வருளிச்செய்கையால், அவைதானுண்டேயென்ன, அவை பேற்றுக் கடியாகச் சொல்லத் தக்கவையன்றெனனுமிடத்தை மற்றுமிவற்றோடு ஸஹபடி தங்களாகத் தக்கவற்றையும் கூட்டிக்கொண்டருளிச் செய்கிறார் (மாதவன் மலைநீர் கிழனென்றேறிடுமென்று தொடங்கி).

(மு.) 111. மாதவன் மலை நீர் நீழலென்று ஏறிடுமது—வ்யாவ்ருத்தியுத்தி அத்யார்த்தம் அபுத்தி பூர்வகம் அவிவிதம் பரவினத்ருசம் பலாத்தானேது.

அதாவது—*மாதவனென்றேத கொண்டென்னை யினியிப்பாற்பட்டது யாத வங்களும் சேர்க்கோடெனென்று என்னுள் புருந்திருந்து* என்று அந்தபுரவாளிகள் சொல்லும் *மாதவன்* என்கிற திருநாமத்தை அஹ்ருதயமாகச் சொன்னவளவிலே அத்நையே குவாலாகக்கொண்டு அல்லாததிருநாமங்களுக்கும் இதுக்கும் வாகியறியாத வென்னை விஷயிகரித்து என்னுள்ளே புருந்திருந்து ஸகலகர்மங்களையும் போக்கு னென்றும், *திருமாலிருஞ் சொலைமலை யென்றேனென்னத் திருமாஸ்வந்தென் செஞ்சு கிறையப் புருந்தான்* என்று ஒரோதேசங்களில் மலைகளைச் சொல்லாகின்றால், ஒரோ

விற்கையாலே, ஆட்சிபிலும் ப்ரபலமானதொடர்ச்சியை முன்னிட்டவளவில், அதுக்கும் ஸாக்ஷி ஆரென்று கேட்டவாறே *ஸுதீன் ஸ்யாத்* என்கிறபடியே தத்வதர்சிகளான ஜ்ஞானிகளை ஸாக்ஷியாகக் காட்ட, *தத்வத்ப்ரகாஷாத் ஸுதீ* என்கிறபடியே அவர்கள் உனக்குப் பகாபாதிசென்று அதுக்கும் இவர் கண்ணழிவு சொல்லுகையாலே *வன்களவன்* என்று விஷயிகாராதந்தரம் அநாதிகாலம் தாம் *அஹம் மம* என்றிருந்து போந்தவறுபலம் ஆத்மாபஹாரமாகிற வலிய களவாலே வந்ததென்று இவர் அதுதடிக்ஞும்படி *இந்திர ஞானங்கள் காட்டிவிடவேமுனதுக்கொண்ட* என்று இத்தரஜ்ஞானங்கள் போலே த்ருஷ்டிசித்தாபஹாரிகளான வடிவழகையும் சீலத்தையும் சேஷ்டிதத்தையும் காட்டி வாய்மாளப்பண்ணி, ஆஸூரப்ரக்ருதியான மஹாபலி 'என்னது' என்றிருந்த லோகத்தைத் தன்னதாக்கிக் கொண்டாப்போலே இவரை யும் வடிவழகையும் சீலாதிகளையும் காட்டி வாய்மாளப்பண்ணி இவர் 'என்னது' என்றிருந்த ஆத்மாவைத் தன்னதாக்கிக் கொள்ளும்படியாக *விதிவாய்ச் சின்று காப்பாரார்* என்று க்ருபாஜலிகையான இவள் காக்கவே? க்ருபாபாதத் த்ரணை கீ காக்கவே? க்ருபாபாத்ரமான நான் காக்கவே வென்னும்படி ஒருவரால் விவாரிக்கவொண்ணாதபடி பெருகுவதாய் ஸ்வதத்த்ரணை தன்னாலும் தப்பவொண்ணாதபடிபிருக்கையாலே விதிசப்தவாச்சையா பிருந்துள்ள க்ருபை, *எனேத்தேதார பிறப்பும்—எதிர்சூழல்புக்கு எனக்கே யருள்கள் செய்ய—அம்மான் திரிவிக்கிரமனை—விதிசூழ்ந்தது* என்று அதேக ஜம்மங்கள் நான் பிறந்த பிறவிக்கு எதிராகப் பிறந்து கொடுவத்து, எனக்கொருவனுக்குமே தன் ப்ரஸாதங்களைப் பண்ணும்படியாக ஸர்வேச்வரனாய் வைத்து த்ரிவிக்கிரமாபதார முகத்தாலே எல்லா தலேபிலும் திருவடிகளை வைத்த ஸுசீலனை க்ருபை சூழ்ந்ததென்னும்படி இவரை அங்கேகரித்தல்லது கிற்க வெண்ணாதபடி வளைந்து கொண்டென்னை. காட்டிக்கொள்ள வென்கிற விடத்தில் (காட்டி) என்கிறவிது *ப்ரமானம்காட்டி, ஸாக்ஷி காட்டி, இந்திரஞானங்கள் காட்டி* என்று ஸர்வத்ரான்கிதமாய்க் கிடக்கிறது. .... (112)

113. எல்லாம் செய்தாலும், ஏவம்பூதக்ருபாதான் அநாதிகாலம் இவ்வாசம் விஷயமாகப் பெருகாமல் இன்று பெருகுமளவில் இதுக்கு ஓரடிவேராதிகையாலே இதுக்கு உடலாகக் கற்பிக்கலாவதொரு ஸூக்ருதமில்லையோ வென்ன, அருளிச் செய்கிறார் (வரவாமென்றுதொடங்கி).

(மு.) 113. வரவாறென்றில்லை யால் வாழ்வினிதால்* என்று இது வந்தவழி ஸூக்ருத மொழியக் கற்பிக்கலாவதில்லை.

அதாவது—*வரவாமென்றில்லை யால் வாழ்வினிதால்* என்று இது வந்தவழி இன்ன தென்று இதுக்குச் சொல்லலாவதொரு வேறுதலில்லை, பேறும் மிகவும் இனிதாபிராபிற்ருமென்றும், *வெறிதேயருள் செய்வர் செய்வார்கட்கு* என்ற—தாம் செய்யலினைத்தவர்களுக்கு கிர்வேறுதலாகக் க்ருபை பண்ணுவதென்றும், இப்படி விஷயிகாரம் கிர்வேறுதலமென்று தாமே அறுதிபிட்டபின்பு, *தனியேன் வாழ் முதலே* என்று ஸம்ஸாரத்திலொருதுணையின்றிக்கே பிருக்கிற வெண்ணுடைய அறுபவத்துக்கு ப்ரதமஸூக்ருதமானவனை! என்று தம்முடைய பேற்றுக்கு மூலஸூக்ருதமாக இவரருளிச்செய்த அவன்தன்னையொழிய வேறு கற்பிக்கலாவதொரு ஸூக்ருதமில்லை யென்னை.

அன்றிக்கே, *யாத்ருச்சிகாதிகளுண்டாகில் தோன்றும்* என்று அஜ்ஞாத ஸூக்ருதமும் இவர்க்கு இல்லை யென்றவாறே இப்படி கேராகக்கழிக்கவேண்டுமா? அநாதிகாலம் அங்கேகரியாதவன் இன்று செய்கையாலும், அல்லாதவாத்மாக்க ளெல்லாம் கிடக்க இவரை இப்படி விஷயிகரிக்கையாலும், இதுக்குடலானது ஏதேனு மொரு ஸூக்ருதம் இவர்க்குண்டாகக் கூடுமென்று கார்பத்தைபிட்டு அறும்த்

தாசிலும் கல்பிக்கலாவதொன்றில்லையோவென்ன; அப்படி கல்பிக்கலாவதில்லை யென்னுமிடத்தை விஸ்தரணம் ப்ரதிபாதிக்கிறுரென்று ஸங்கதியாக்கி *செய்ததன்றி தேடிக்காணாதே* (ஸ. 105) என்று தொடங்கி *வெந்தேயென்றறுதிப்பட்டபின்* என்னுமளவும் ஏகவாக்யமாகக் கொண்டு இவ்வாழ்வார் கருத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு செல்லுகிறதாய், *எந்தன்றி செய்தேன* என்று பகவதங்கேரத்தூக்குடலாகத் தாம் செய்த ஸங்கருதமுண்டோ வென்று தேடிக் காணாதே அங்கேகார்த்தகூடலான தில்லையாகில் அத்வேவநாடி முகக்யங்களுக்கும் தாகதுதாணுண்டோவென்ன, அவையும் அவனானேவந்தது, ஸத்கர்மத்தாலே வந்ததல்ல. *எண்ணிலுமவரும* என்ற பரிசுணைதாணுண்டோவென்ன, அங்கு *எந்தாணில்லை* *வைத்தேன் மதியால்* *யானுமென்னைஞ்சுமிசைத்தொழிந்தோம்* என்கிற அநுமதிசைகள் தாணுண்டோவென்ன, அவையும் அவனானேவந்தது; *பாதவென்றதே கொண்டு* *திருமாலிருந் தோகையென்றேனென* இப்பாதிகளால் ஈசுவரன் வலியவேறிடுகிறவைவ்யாவந்தத்திற் றாகிலும், இவ்வந்தவேவந்த அடியானென்று பிடித்து ப்ரமாணஸாக்கிதா காட்டி, அவை கர்மகரமாதவளவில வடிவழகக் காட்டி இப்படி இவ்வஸ்துவை ஸ்வாதேனமாகக்கொள்ளுமபடி இவனை வ்வாகற்ற க்ருபை சூழ்த்தது. இவ்வந்தோகார்த்தகூ *வரவரென்றினை; *வெந்தேயருள் செய்தவித்தனை—என்று இவர்தாமே அறுதிப்பட்டபின்பு *தனியேன் வாழமுதலே* என்று தம்பேற்றுக்கு மூலஸங்கருதமாக இவாருளிச்செய்த ஈசுவரன் தன்னை யொழிய இவர்க்கு வேறு கல்பிக்கலாபிக்காரு ஸங்கருதமில்லை பென்று இவ்வனை யோஜிக்கவுமாம்; இந்தியோஜனை இதின் பட்டேடாகையால் க்ரந்தத்தில் இவாருளிச் செய்த மர்யாதைக்குச் சேரும்.

ஆக இதுக்குத்தீர் இவர்ப்ரமாவனையுந், அநந்தடி பகவத்கிரீஹதக கடாக்கமென்னுமத்தையும், அந்தால், இவர்க்குண்டான பகதியை வ்யாவ்ருத்தியை யும், அது தான் கர்மஞ்ஞானகாரணம் பகவதானமையையும், இவரை ஈசுவரனங்கீகரித்த துக்கு கேவல க்ருபையொழிய வேறு வந்தர மில்லாமையையும் சொல்லிற்றுத்தது. (113)

114. இப்படி கிரீஹதகவேஷிகார பாதபூதரான விவருடைய பக்தி பகவத்க்ருபைபகைப்பையாதிருந்தகாலிலும் உபாஸகனுக்கு கர்மஞ்ஞானஹிதையான பக்தியோபாதி இவர்க்கு ப்ராப்திஸாதகமிதுவோவென்ன வருளிச்செய்கிறார்மேல் (நலமருளினனென்று தொடங்கி).

(மு.) 114. நலமருளினன் என்கொலென்று ஆழலகுடம் அருளால் மன்னு மிவர்க்கு அன்புக் கடியாவதுவே அடிசேருநகக்கும் ஸாதகம்.

அதாவது—*மயர்வறமதிநல மருளினன்* என்று தம்முடைய பக்த்யுத்தபத்தி காரணம் கேவல பகவத்க்ருபையென்று உபக்ரமித்து *என்கொலம்மாச் திருவருள் கள்* என்னுமளவாக ஜ்ஞாதசையோடு (வாணசையோடு) ப்ராப்திதசையோடு வாசியற, ஆழலகுடம் *மாஸுனால் மன்னுந்ருதடர்ச்சடிகோபன்* என்று—பிடி தோறும் செய்யொழியச் செல்லாத ஸங்குமாரைப்போலே நின்றகிலேதோறும் அவனருள்கொண்டே தரிக்கவேண்டும் ஸ்வபாவரானவிவர்க்கு *ஆராவந்திலடியே னுன்னடிசேர் வண்ணமருளாய்* என்கையாலே *நலமருளினன்* என்று பக்தி காரணமாகச் சொன்ன க்ருபையோ அடிசேருநகயாதிற ப்ராப்திக்கும் ஸாதக மென்றபடி.

115. இப்படி ப்ராப்திஸாதகம் க்ருபையேயாகில் *இங்கின்றகீர்மையினியா முருமை* என்றபோகே இவரேயுத்தம் செய்துவிடலாயிருக்க, இவரை வைத்து ஸ்வஸம்சலேஷ விசலேஷங்களாலே ஜ்ஞாதபக்திகளை வளர்த்தது ஏதுக்காகவென்னு மாகாவணக்கையிலே யாருளிச்செய்கிறார் (புணர்தொறுமென்று தொடங்கி).

(மு.) 115. புணர்தொறு மென்னக் கலந்து பிசிந்து ஜ்ஞாந பக்திகளை வளர்த்தது
கனங்குழையிடக் காதுபெருக்குதலும் மாஸோபவாஸிபோஜநப் புறப்
பூச்சும் போலே ஆற்றநல்ல மாபோகச்சீரமமாக.

அதாவது—*புணர்தொறும் புணர்ச்சிக்காரா* இத்தபாதியாலே ஸம்ச்சேஷித்
குந்தோறும் ஸம்ச்சேஷித்துக்குத்தக்க வளவல்லாத ஸுகஸாகரமானது அபரிச்
சேத்யமான ஆகாசத்தையும் கடந்து அவ்வருகுபட்டு, விபூதித்வயத்தையும் விளாக்
குலை கொள்ளவல்லவரினையும் முழுத்தும்படி பெருகி, இப்படி பெருகினவிது—
விச்சேஷைப் பரஸங்கத்திலே, பெருக்காறுவற்றி அடிசுமோபோலே ஸ்வப்நகல்ப
மென்னலாம்படி வற்றிப்போய், அத்தசையிலே ப்ராணஸ்தாநமான ஹ்ருதயத்தில்
பூர்வஸம்ச்சேஷித்தாலுண்டான புடைதோறுமுள்ளே புருத்து ஆசர்யமான
ஆத்மாவுக்குப் பொறுக்கவொண்ணாதபடி அடிகிலேசம் பெருகுவாராசின்றதென்று
சொல்லும்படியாகக் கலப்பது டிரிவதாய் கலவியாலே ஜ்ஞாநத்தையும் டிரிவாலே
பக்தியையும் வளர்த்தது, கனத்த பணிபிடுகைக் கிடமாமபடி. நூலிட்டுத் திரிசுட்டுக்
குதும்பையிட்டுக் காது பெருகசுமோபோளவும், மாஸோபவாஸிகளுக்கு ப்ரதமத்திலே
போஜனத்தையிடில் பொறுதென்று சோற்றையரைத்து உடம்பிலே பூசிப் பொரிக்
கஞ்சி கொடுத்துப் பொரிக்கூழ்கொடுத்து ஒடுக்கத்திலே போஜனம் பொறுப்பிக்குமா
போலவும்.

ஆற்றநல்லவகைகாட்டுமால் என்று எனக்குப் பொறுக்கப்பொறுக்கத்
தன் குணசேஷிதாதிகளைக்காட்டி, அவ்விதியாலே என்னை யடிமைகொண்டவ
னென்னும்படி பதவதநுபவம் குணகண்டநியாதவிவாக்கு *எம்மாவீடு* என்றும்,
கட்டெழில் வானவர்போகம் என்றும் சொல்லுகிறாடியே எவ்வகையாலும்
விலகாணமாய்க் கொண்டு கட்டடங்க உருயிருப்பதாய் அபரிசுநிகர் ஜ்ஞாநசக்தி
காரண நித்யஸூரிகளனுபவிக்கிற போகத்தை முதலிலே கொடுக்கில் ஸாத்மியா
தென்றுகருதி, அது ஸாத்மிக்கைக்காகச் சீரம் செய்வித்தபடியென்கை.

ஆனபின்பு ஜ்ஞாநபக்திகளை வளர்த்தது ப்ராப்தி ஸாதநதயாவன் றென்று
கருத்து. மாஸோபவாஸிகுப் புறப்பூச்சு மாத்ரத்தால் போஜனம் பொருமையாலே
புறப்பூச்சுச் சொன்னவிது மற்றையவற்றுக்குமுபலக்ஷணம். *மாபோகம்* என்றது
—*மாவீடு* *வானவர்போகம்* என்கிற சந்தைகளிலாத்யந்தங்களைச் சேர்த்துச்
சொன்னபடி. .... (115)

116 ஆனால் ஜ்ஞாநபக்திகளை வளர்த்தது அதுக்காகிறது, *முனியேநான்
முகனளவும் மாநஸாநுபவ மொழிய ப்ரத்யக்ஷாநுபவமில்லாதவிவாச்சு இவற்றை
வளர்க்கைக் குறுப்பாக வரும் ஸம்ச்சேஷிவிச்சேஷிங்களாகிறவை எவையென்ன
அருளிச்செய்கிறார்மேல் (இவற்றுலென்று தொடங்கி).

(மு.) 116. இவற்றுல் வரும் ஸம்ச்சேஷி விச்சேஷங்களாகிறன — தீவரியனாய்
நிற்குமதீயனாய் எய்தனென்கிற தீவந ஸமமான மாநஸாநுஸந்
தானமும் திண்கொன்னப் பெருந மந்தசைத்தியமும்.

அதாவது—கீழ்ச்சொன்ன இக்காரியங்களடியாக வரும் ஸம்ச்சேஷமும்
விச்சேஷமுமாகிறன—*கருத்துக்கு நன்று மெனியனாய்* *நிற்குமுன்னேவந்த*
என்று—கெஞ்சுக்குமிகவும் விசததமாநுபவ விஷயமாய்க்கொண்டு என் முன்னே
வந்துநிற்குமென்றும், *கண்கள் காண்டற்கரியனாய்* *நககது மெய்தான்* என்று
கண்ணுக்கு அவிஷயமாய்க்கொண்டு கையாலணைக்கு எடநிதிநிலனென்றும்
சொல்லுகிற ப்ரத்யக்ஷதூல்யமான மாநஸாநுஸந்தாமும், *கண்கட்குத் திண்கொள்ள

வொருநாளருளாயுன் திருவுரு* என்று அபேகதிதமான பாஹ்யாபவம் பெருபையாலே ஆந்தராதபவமும் அடிமண்டியோடே கலங்கும்படி பிறந்த அந்த:கரணசைதில்யமுமென்கை. .... (116)

117. ஆனால் அபேதவிஷய ஸம்ச்சேஷ விச்சேஷங்கள் புண்யபாபநிபந்தமாகவன்றோ லோகத்தார்க்கு வருவது. லோகவ்யாவ்ருத்தரான விவர்க்கு இவை வருகைக்கு விதானமேதென்னுமபேகதிதேல யருளிச்செய்கிறார் (புண்ணியமென்று தொடங்கி).

(மு) 117. புண்ணியம் பாவம் புணர்ச்சி பிரிவை அனை சீத்தவர்க்கு பரிய ஹிதபரன் தான் துளக்கற வெங்கும் தழைக்க நடத்தும்.

அதாவது—*புண்ணியம் பாவம் புணர்ச்சி பிரிவென்றிவையாய்* என்கிறபடியே நாட்டார்க்குப் புண்யபாபபலமாய்க்கொண்டு வருகிற ஸம்ச்சேஷவிச்சேஷங்களை, *சார்ந்தவிருவல்வினைகளும் சரித்து* என்று *தலைதலவத் தாருவஹிவத்* என்கிறபடியே ஆத்மாவோடே பிரிககவொண்ணாதபடி பொருந்திககிடக்கிற புண்யபாபரூபமான ப்ரபலகர்மங்களை விரகர் கெடுஞ்சுவர் தள்ளுமாபோலே தான் போக்குகையாலே அவை பிரண்டு மற்றிருக்கிறவிவர்க்கு ப்ரியபரனும் ஹிதபரனுமான ஈச்வரன் தான் ஜ்ஞாதபத்திகளை வளர்க்கையில் நினைவாலே *துளக்கற்றமுதமாயெங்கும் பககநோக்கறியான் என பைந்தாமரைக்கண்ணன்* என்று விபூதி ரக்ஷணத்தைப்பற்ற வருமந்யபரதை கலசாதபடி அதை ஒருங்கவிட்டுக்கொண்டு வந்து இனிப்பேராதபடி எனனுள்ளே புதுத்து அத்தாலே விகஸிதஸஹஜஸார்வஜ்ஞ யனுமாய், *விஜ்வா:~* என்கிறபடியே உள்நெக்கமும் தீர்ந்து எனகரு கிரதிகய போக்பனுமாய் நாய்ச்சிமாரையும் புரிந்து பாராமல என்னையே பார்த்துக்கொண்டு, இதனாலே திருக்கண்களும் செவ்விறென்று இப்படி என்னோடே கலந்திருந்தா னென்று இவர் அதிப்ரீதரம்படியாகவும், *தழைதலவலின்பம் தலைப்பெய்தெங்கும் தழைக்க* என்று விச்சேஷவ்யஸன்ந்தாலே நான்முடியாவின் றேன்; இனி என் து:ககம்காணுமையாலே லோகமெல்லாம்விஸ்தீர்ணமாய் நன்றான ஸுகத்தைப் பெற்று ஸமருத்தமாகக்கடவதென்னும்படி அதிமாத்ர து:க்க கிமகரரம்படியாகவும் நடத்திக்கொண்டு போருமென்றபடி. ... (117)

118. இப்படி ஈச்வரன் வளர்த்துக்கொண்டு போருகிற ஜ்ஞாதப்ரேமங்களை யுடையாரான இவருடைய ஜ்ஞாததைசலிலும் ப்ரேமதைசலிலுமுண்டான பேச்சுக் களிருக்கும்படி எவ்வனெயெனவருளிச்செய்கிறாரேல் (ஜ்ஞாதத்திலித்யாதி).

(மு) 118. ஜ்ஞாதத்தீக் தம்பேக்க; ப்ரேமத்தீல் பெண்பேக்க.

அதாவது—ஜ்ஞாததைசலில் தாமானதன்மைதிலே நின்றுபேசுவர்; ப்ரேம தைசலில் அவஸ்தாந்தரபந்தராய்ப் பெண்பேச்சாகப் பேசுவரென்கை. ... (118)

119. இப்படி தெளியும் கலக்கமுமான இத்ததைசலில், பேச்சில் பேத மொழிய ஸ்வரூபத்திலும் பேத முண்டோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (தேறும்கலங்கி) என்று தொடங்கி.

(மு) 119. தேறும் கலங்கியென்று தேறியும் தேகுதும் ஸ்வரூபம் குணியாது.

அதாவது—*தேறும்கை டப்பும்* *கலங்கிக்கைதொழும்* என்று தெளிந்த தைசலிலும் கலங்கின தைசலிலும் சேஷத்வபரகாசகமான அஞ்ஜலி மாருமையாலே பின்னடத்வ கடத்வ கபாலத்வ சூர்ணத்வங்களாகிற அவஸ்தாந்தரங்களை பஜித்தாலும்

ம்ருத்தானவாகாரத்துக்கு அழிவில்லாதாப்போலே *தேறியும் தேருதும் மாயோன்
திறத்தனனே இத்நிருவே* என்கிறபடியே தெளிந்த தசையோடு கலங்கின தசை
யோடுவாசியற உபயாவஸ்தைததிலும் சேஷத்வரூபமான ஸ்வரூபம் நிகுருகையா
தென்றபடி. .... (119)

120. ஆனால் இவர்க்கு அவஸ்தாந்தரமாவதே தென்னுமபேசைததிலே
அருளிச் செய்கிறார் (அடியோமித்யாதி).

(மு.) 120. அடியோம் தொடர்ந்து குற்றேவல் அடிச்சியோ மடிக்கீழ்
குற்றேவலாகை அவஸ்தாந்தரம்.

‘அதாவது—*அடியோம்போற்றியோவாதே* *தொடர்ந்துகுற்றேவல் செய்து*
என்று தாமான தன்மைகில் சொல்லுமேபாபாதி *அடிச்சியோம் தலைமிகையணியாய்*
திருவடிக்கீழ் குற்றேவல்முன்செய்ய என்று சொல்லுகையாலே ஸ்வரூபத்திலும்
ஸ்வரூபாறுரூபவ்ருத்தி ப்ராப்தத்தையிலும் பேதமில்லை. பிராட்டியான பாவணையாலே
தம்பேச்சானவிதுபோய் பெண்பேச்சானகை இவர்க்கு அவஸ்தாந்தரமாவதென்றபடி.
‘அடியோம் தொடர்க்கு குற்றேவல்’ என்று தம்பேச்சாலே சொல்லுகிறவிது—
‘அடிச்சியோம் அடிக்கீழ்குற்றேவல்’ என்று பெண்பேச்சானகை இவர்க்கு அவஸ்தாக்
தரமாவதென்று வாக்கத்துக்குச் சொல்பதென்கும் க்ரமம். ... (120)

121. ஆனால் இவர்க்குத் தம் பேச்சன்றோ ஸ்வாபாவிகம்; பிராட்டிமார்
தசையைப் ப்ராபித்துப்பேசும் பெண்பேச்சு வந்தேறியின்றோ வென்ன; பகவதேக
பாதந்தரமுமாய் பகவதேகபோகமுமாயிருக்கு மாத்மவஸ்துவுக்கு ஸ்தீ ஸாதர்ம்யம்
ஸ்வரூபாறுபத்தி யாகையாலே தத்ப்ரயுக்தமான பேச்சு இவர்க்கு வந்தேறியின்
தென்னுமிடத்தை ரூபகத்வேக வருளிச்செய்கிறார் மேலொரு சூர்ணையாலே.

(மு.) 121. வித்யை தயாகப் பெற்றுப் பாலுமமுதுமான திருநாமத்தாலே
திருமகள்போல வளர்த்த தஞ்சமாதிய தத்தை மற்றொருவர்க்குப்
பேச்சப்படாமல் விவரத் தோகபர்த்தா வென்னும் மனவானரை
நவிரண்டிழை கொண்டு முப்பீரியான ப்ரஹ்ம ஸூத்ர பந்தத்
தோடே வகிப்பிக்க, பரம்புகுடன் கைக் கொண்டபின் சதுர்த்தி
யுள்புக்கு இடையீடு நடுக்கிடக்கும் நான்கழித்து ஜம்புமீயை
விட்டகன்று சூழ்விதம்பிற்படியே உடன் சென்று குடைந்து நீரடி
வியன் துழாய் அஞ்சனத்தின் நீறு நானப்போடி பீதகவாடை பல்
கலன்கொண்டு தோக்கியர் அனங்கரீத்துப் பக்னாண்டிசைத்துக்
கவக்செய்ய நிறைகுடவிவக்கமேந்தி இவமங்கைய ரேதிர்கொள்ள
வைகுத்தம் புக்கிருந்து வாய்மடுத்துப் பெருங்கவிச்சியாக வானவர்
போகமுண்டு கோப்புடைய கோட்டுக்கால் கட்டில் மீதித்து
ஆரோவீத்து பரதா க்ருர மாருத்களைப் பரிவுவங்கித்த மனிமீது
மார்பிலே குருமாமனியாயணையும் வந்துவுக்கு மனிவகவிப்
பேச்சு வந்தேறியன்று.

அதாவது—(வித்யை தயாகப்பெற்று) *ஸூத்ரி வித்யாதஸ் தம் ஜகயதி* என்
கிறபடியே ஆசார்யன் திருமந்தரமுதேக ஸ்வரூபஞ்ஞாதத்தை யுண்டாக்கினபோது
இவ்வாத்மஸத்பாவமாகையாலே, வித்யையை மாதாவாகக்கொண்டு இவ்வாத்ம
வஸ்துவை ஐகிப்பித்து. (பாலுமமுதுமான திருநாமத்தாலே திருமகள் போல
வளர்த்த) *தேனும்பாலுமமுதுமாய திருமாஸ் திருநாமம்* என்கிற போக்யபதார்த்த

மான திருமந்தரத்தாலே *தேருவதன்போலவளர்த்தேன்* என்கிறபடியே அசுரபாஹு
சேஷத்வாதிகளாலே வந்திவந்திருக்க வளர்த்துக்கொண்டிருப்பான்.

(தஞ்சமாமிதந்தை) தேவதூதராதபாதகனும் *ஸ பிதா* இத்தயாதிப்படியே
ஆபத்தசைகளிலே கைகளும் பிதாவைப் போலன்றிகே *புதாநம் யோவ்யயா பிதா*
என்கிறபடியே ஸம்பந்தம் கண்ணாழிவற்றிருக்க, *பவமோஷினாயாந் தவயவ ஐந்து:
தீயதே* என்துமபடி எம்ஸாரமோஷனகளிராந்திரும் பொதுவாயிருக்கும் பிதா
வைப்போலு மன்றிக்கே; ஸ்வரூபாதபாதகனும் ஒரு தசையிலும் கைவிடாதே
ஹிதைதவியாய், உத்தரீவகைபரலாய் கொண்டிமோஷனகலேபுதுவாயிருக்கையாலே
ஆபதரகுகனான ஆசார்யவாதிர பிதா. (முற்றெருவர்களுப் பேச்சுப்படாமல்) *மற்
ருவர்களு எந்திதப் பேசுகொட்டேன்* *மானிடவர்க்கென்று பேச்சுப்படில்*
என்கிற அபசேஷத்வப்ரஸங்கம் வாராதபடி—(விச்வபதி மோகபர்த்தாவென்னும்
மணவாளரை) *பதிம் விச்வயம் *கேதவாயா மோகபர்த்தாயம்* என்று பதிசப்தத்
தாலும் பர்க்ருசப்தத்தாலும் ஸர்வமோககாயகராகச் சொலைப்படுகிற *பணவாளர
வணைப் பறபலகாலும் பள்ளிகொள்ளும் மணவாளரை, (சாலிரண்டிழை கொண்டு
முப்பிரியான ப்ரஹ்மஸாஸ்திர பந்தத்தோடே வரிப்பிடுக்க) *எட்டிழையாய் மூன்று
சாடாயிருப்பதொரு மங்காஸுத்தரமபோலே, எட்டகூதமாய் மூன்று பதமாய் ஈச்வர
ஸம்பந்தப்ரகாசகமான திருமந்தரமாகிற மங்கா ஸுத்தரபந்தத்தோடே *பாணிம்
கூருந்நிஷ்ட பானிதா* என்கிறபடியே வரிக்கும் படிபண்ண, (பரம்புருடனகைக்
கொண்டேன்) *பரம புருடா கீ எனனைக் கைகொண்டேன்* என்கிறபடியே பரம
புருஷரான மணவாளர் பரிசுரஹித்தவகந்தரம், (சுதர்த்திபுனபுகது) ஸ்வாஹாகத்
தரம் சேஷதேவாமயாமாதமான சுதர்த்திவஸத்திரம திகுதகம் மஹாதகமமற்று,
அசுரபாஹு சேஷகவாது கணமான பரிமாறத்தகது துலாமைன்னுமனவை ப்ரகா
சிப்பித்தக கொண்டிருக்கிறபாதி, ப்ரணவாகதமான அசுரபாஹு சேஷத்
வத்தில் கண்ணாழிவற்ற அங்கீகரிக்கையாலும், த்ரஹ்மணமாகக் கிட்டிப் பரிமாறப்
பெறுமைபாலும், அகலகலமணுததலுமற்று, கைவச்யப்ரார்த்தனையோடே
செல்லும் சரமசுதர்த்திபுனபுகது (துடைசிறு கடுகிடெச்சும் காள் கழித்து)
தம்பதிகளிருவரும் ஏகசயனாபிதே வரித்திககச் செய்தே அப்போதாய் ஸ்பர்சயோக
யதை எம்ஸாதபடி இடைபிடரான ஸோபாதிகன் கடுவே கிடக்கும் காள்போலே,
சேஷத்வஜ்ஞாநமுடி சேஷத்வஜ்ஞாந ப்ரார்த்தனையுமுண்டாகையாலே இரண்டு தடிக்
கும் அண்ணைமை யுமாடாய்ருக்கவும் தோந்து பரிமாற வொண்ணாதபடி *கண்ணீரும்
கண்ணகலேகன் கடுவேபோட்டாமேயிட்டு* என்கிறபடியே அதுபவவிதோதயாய்
இடைபிடரான சரீரம் கடுவேயிட கிற காதுகளைபும் *காள் கடங்க கழியின்* என்கிற
படியே கழித்து (ஜாமபூரினா ஸட்டகனும்) *மற்றிலும் பைகினிபும் பந்தமுசலும்
பேசுகின்ற சிற்றினை மென்புனாபுர விட்டகன்ற சேஷனகோவத* என்கிறபடியே
ஒருவராலும் ஸ்டவரிதான ஸ்டவபூரியான எம்ஸார ஸ்பூதையை முன்பு ஆதரணீய
மாய்ப்போந்த வஸ்துக்களோடே கூட புரிந்தாராமல விட்டுவிடு. அன்றிக்கே
அன்றுகான பிறத்திலேன் என்தும்படி கிடந்த தனக்கு. ஆசார்யன் திருமந்த்
ரத்தினுலுண்டாகின அம்மெற்றது இவையோனாகையாலே ஸ்டவபூரியான இவ்விபூ
தியை, பகவததுபவ ப்ரவணாயத்தான *முற்றிலும் பைகினிபும்* இத்தயாதிப்படியே
முன்பு ஆதரணீயமாய்ப்போந்த வஸ்துக்களோடே கூட விட்டகன்றென்னவுமாம்;
பிறந்தகதைதனட்டுப் புகுகுத்துக்குப் போகிறதாகச் சொல்லுகிற இந்த ரூபகத்
தகரு இது மிகவும் சேரும்தே.

(சுழ்நிகுடபிப்படியே *உடன்சென்று* *சுழ்நிகுடபு* என்கிற திருவாய்மொழி
யில் சொல்லுகிறபடியே அசுரபாஹுமாயகத்தான வந்தியுள்ளாரகடா ஸத்தரிக்க,
அகவனெடுருடனசென்று என்கிறபடியே *சபாமி* என்கிற காயகன் முன்னே
போக, பின்னேபோய். (குடைந்துகோடி) *குள்ளக்குளிரக்குடைந்து கோடி* என்கிற

படியே பர்த்ருக்ருவாத்துக்குப் போகிற பெண் அய்யுரெல்லேயிலே சென்றவாறே அவர்கள் குளிப்பாட்டக் குளிக்குமாபோலே அம்ருதவாழியோன விரைஜயிலே இப்பாலுள்ள அழுக்கறும்படி கீராடி.

(விபன் துழாயஞ்சனத்தின் கீழ் நானப்பொடி பிதகவாடை பங்கலன் கொண்டு கோக்கியரலங்கரித்து) குளித்தேறின் பெண்ணை பர்த்ரு பந்துக்களான ஸ்திரீகள் வந்து அலங்கரிக்குமாபோலே *விபன் துழாய் கற்பென்று குறும்* *ஆராரசிரீவேற் கணஞ்சனத்தின் கீறணித்து* *மெய்திக்குரானப்பொடி* *உத்தத்தக்களந்தகின்பிதக வாடை* *பங்கலனும்பாமணிவேலும்* என்கிறபடியே அலங்காரோபகரணங்களான திவ்யமாஸ்ய திவ்யாஞ்ஜன திவ்யசூர்ண திவ்யவஸ்தா திவ்யாபரணங்களை *தம் பத்ரத தாத்யப்யாஸாம் பரித்தாவத்தி. சதம் பாலாஹந்தா, சதம் பூஜிதலாஹந்தா, சதம் சூரி ஹந்தா, சதம் வானோஹந்தா, சதம் பூஷணஹந்தா* என்கிறபடியே எந்திகொண்டி, *மாரேனய் கோக்கியரான திவ்யாப்ஸரஸ்ஸுகங்கள் எதிரேவந்து *தம் ப்ரஹ்மாஸங் காரேணாஸங்குர்வத்தி* என்கிறபடியே போக்த்ருபுக-ஈசுவர போக்யமாம்படி அலங்கரித்து.

(பல்லாண்டிசைத்துக் கவரிசெய்ய) *தொக்குப் பல்லாண்டிசைத்துக் கவரி செய்வரேழையரே* என்கிறபடியே இவ்விஷயத்தில் நெடுநெடுக்கரிக்கைகிழண்டான சாபஸம் தோற்றத் திரள்கின்ற மங்களாசாஸனம் பண்ணி நாமரம் பரிமாற. (விநைசுட விளக்கமேந்தி இளமங்கையரெதிர் கொள்ள) அலங்கருதையாய் உபலாஸத்தோடே சென்றுகிற பெண் பர்த்ருக்ருவாத்தை அணுகச் சென்றவாறே அங்குள்ள ஸ்திரீகள் மங்களதிபாதினை யேந்திக்கொண்டு எதிரே வந்து ஸத்கரிக்குமாபோலே *விதியும்சற் சண்ணமும் விநைசுடவிளக்கமும் மதிமுகமடக்கையரேங்கினர்* என்கிறபடியே மங்க ளாவஹமான பூர்ணரும்பதிபாதினை நரித்துக்கொண்டு *சதிரிளமங்கையர் தாம் வத்தெதிர்கொள்ள* என்கிறபடியே கித்யவயெளவ வஸ்பாஸவகனான வேறு சில திவ்யாப்ஸரஸ்ஸுகக் ளெதிர்கொள்ள.

(வைகுந்தம் புக்கிருந்து) உபலாஸத்தோடே சென்றபெண் பர்த்ருக்ருவாத் திலே புருருமாபோலே *மன்னிய மாதவனோடு வைகுந்தம் புக்கிருப்பார்* என்கிற படியே சரியபதியானவனுக்கு போகஸ்தாநமான ஸ்ரீவைகுண்டத்தை ப்ராபித்து அவனோடே கூடியிருந்து. (வாய்மநித்துப் பெருங்களிச்சியாக வானவர்போகமுண்டு) பர்த்ருக்ருவாத்திலே பெண்வந்தபின்பு தம்பதிகளும் மற்றுமுள்ள பந்துக்களும் கூடி யிருந்து பெருங்களிச்சியுண்ணுமாபோலே *அடியார்கள் குறாங்களும் அவனுமாக விருக்கிற சேர்த்திலிலே *அடியேன் வாய்மநித்துப் பருகிகளரித்தேன்* என்று பெருங்களிச்சியாக முழுமிடறுசெய்து, *கட்டெழில் வானவர்போக முண்பாரே* என்கிறபடியே கித்யஸூரிகள் புஜிக்கிற கோகத்தை *கோபுதுத ஸ்வாத் காமாந் ஸா ப்ரஹ்மணு விபத்தி* என்கிறபடியே புஜித்து. (கோப்புடைய கோட்டுக்காத் கட்டில் மிதித்தாரோலித்து) பர்த்ருஸம்ச்சேஷத்துக்குப் படுக்கையிலே யேறுமா போலே *கோப்புடைய சீரியசங்காசனம்* என்றும், *கோட்டுக்காத்கட்டில்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே உபயவிபூதியும் தொழிலாக வகுப்புண்டு ஸர்வாச்சர்ய மயமான திவ்யபர்யங்கத்திலே *தமேவம்வித் பரித்தாத்யாஸோஹதி* என்கிறபடியே பாதபீடத்திலே அடிவிட்டேறி. (பாதாக்குர மாகுதிகளைப் பரிஷ்வங்கித்த மணிமிரு மார்வினிலே) *தம் ஸுரத்தாப்ய காதுத்ஸத் சீர்யாஷி பதம் கதம், அங்கே பாதமாரோப்ய முதித பரிஷ்வஜே* என்றும், *கோப்பேநந் தவஜவஜாபஜக்குதரிந்தேந பாணிந, ஸம்ஸ்ப்ருத்யாக்ருஷ்ய பரித்யா ஸ்காடம் பரிஷ்வஜே* என்றும், *ஷஷ ஸர்வம்வபூதஸ்து பரிஷ்வகோ ஹநாமதி, மயா காமீமம் ப்ராப்ய தத்தஸ் தஸ்ய ப்ராபிதமதி* என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸ்ரீ பாதாழ்வானையும் அக்ரூரனையும் நிருவடியையும் ஆதரித் தனைத்துக்கொண்ட *மணிமிருமார்பு* என்று ஸ்ரீ கௌஸ்தபம் கிறம்பெறுப்படி அழகிய நிருமார்பிலே; (குருமாமணியாயினையும் வஸ்துவக்கு) *குருமாமணிப்பூண்*

என்று ச்லாக்யமாய் ஈச்வரத்வசெய்யுமான் ஸ்ரீ கௌஸ்துபத்தோபாதி போக்யமாய் தேவஸ்கரமாய்க் கொண்டு அநீனவிற ஆத்மவஸ்துவுக்கு.

3 (மணீவல்லிப்பேச்சு வந்தேறியன்று) *வண்பூமணீவல்லி* என்று உதாரமாய் போக்யமாய்த் தனக்குத்தானே ஆபரணமாம்படி அழகியதாய், கொள்கொம்பு பெருளிடல் தலைமெதிக்கமாட்டாமை தரைப்பட்டுக் கிடக்கும் கொடிபோன்றவனென் றிற ஸ்திரீத்வ ப்ரயுக்தமாய் வரும்பேச்சு வந்தேறியன்று; ஸ்வாபாஸிகமென்றபடி. பெண்பேச்சென்ன வமைந்திருக்க மணீவல்லிப்பேச் சென்றது—*மணீமிருமார்பீலே மணியாயினாயும்* என்றத்தோடொக்க 'மணீவல்லி' என்றல் சொற்கட்டினாயால் வரும் ரஸமுண்டாகையாலே. இத்தான் ஸ்திரீத்வம் ஆத்மவஸ்துவுக்கு ஸ்வாபாஸிக மாகையாலே அந்தை உள்ளபடி தர்சித்தவிவர்க்கு தத்ப்ரயுக்தமான பேச்சு ஸ்வாபாஸிகமென்று சொல்லிற்றாய்ந்து. .... (121)

122. இப்படி கேவலம் ஸ்திரீஸாய்மே யன்றிக்கே *மாரீணை முதத்தையான பிராட்டியோடே ஸாய்மாரும் பரிசுத்தாத்மஸ்வரூபத்துக்கு உண்டென்னுமத்தை ஸ்பஷ்டமாக வருணிச்செய்திருமேல் (இன்புமன்புமென்று தொடங்கி).

(மு.) 122. இன்புமன்பும் முற்படுவது கொழுந்து விடுவதாகிறது கடிமாமலிப் பாவையாடுள்ள ஸாய்ம ஷட்கத்தாலே.

அதாவது—*மமக்கும் பூவின்மிசைநங்கைக்கு மீன்பனை* என்று இன்னுஞ் சித்த மமக்கும் நித்யஸூரிகளுக்கு மவ்வருகாய் ரூபகுணத்தாலும் ஆத்மகுணத் தாலும் பூர்ணையாடுகுகிற பிராட்டிக்கும் இன்பனாமிடத்தில், முற்பட இங்கே இன் பனாய், பின்பாயிற்று அவளுக்கு ஸ்வேஹிப்புகென்னும்படி, பிராட்டிக்குமுன்னே இவர்பக்கல் இன்பனாவது; *கேவலமஸர்ப்பாவைக் கன்பாடிய வென்னன்பே* என்று நிரதீசய போக்யமான பிராட்டிக்கு அன்பனாகையாலே அவள் பரிசுரஹ மான என்பக்கலிலும் அன்பனாவனெனென்றும்படி அவள்பக்கல் பண்ணின ஸ்வேஹும் இவ்வளவும் வளரவருவதாய், இப்படி இன்புமுற்படுவது அன்புகொழுந்து விடுவதாகிறது, *கடிமாமலிப்பாவை யொப்பாள்* என்று பரிமளப்ரகரமானபூவின் பிறப்பாலும் நிருபாதிஸ்திரீத்வத்தாலும் நிரதீசயபோக்ய பூதையான பிராட்டி யோடொக்கச் சொல்லாமவனென்னும்படி, பிராட்டியோடு இத்தலைக்குள்ள ஸாய் மத்துக்குடனான அந்யார்ஹசேஷத்வம், அந்யாசரணத்வம், அந்யபோக்யத்வம், ஸம்ச்சேஷத்தித்திரீக்கை, விச்சேஷத்திம தரியாமை, ததேகவிர்வாழ்பவத்வமாகிற ஆறுப்ரகாரத்தாலையென்கை.

'இன்பன்' என்றது—ஸ்வீக்தனென்றபடி. ஆகையால் அன்போபாதி இன்பும் ஸ்வேஹவாசியாகையாலே, ஸ்வேஹம் முற்படுவது கொழுந்துவிடுவதாகிற தென்றபடி. *இன்பும், அன்பும்* என்று இரண்டிபாலைச் சொல்லிற்று—முற்படுதலும் கொழுந்து விடுதலும் சொல்லுகிற ஸ்வஸ்தனில் ஸ்வேஹவாசகதயா ப்ரயுக்தசப்தங்கள் இவை யாகையாலே இரண்டுசந்தையும் தோற்றுக்கைக்காக. "பிராட்டியோடுள்ள" என்ன வமைந்திருக்க. "கடிமாமலிப்பாவையோடுள்ள" என்றது—அந்த சந்தைதலிலே பிராட்டியொம்மம் முதலுண்டமாகச் சொல்லிடுக்கையாலும், கந்தல் கழிந்த ஸ்வ ரூபத்தைபுடைபவர்களைல்லாதையும் இப்படிச் சொல்லுகிறது—ஸ்வரூபாநுபந்தி யான இஸ்ஸாய்ம ஷட்கத்தாலே யென்றறிவிக்கைக்காகவும், ஸாய்மத்தாலே யென்னுமல், ஸாய்மஷட்கத்தாலே யென்றது—நிருபகத்வம், அநுரூபத்வம், அபி மதத்வம், சேஷத்வஸம்பந்தத்வாரபாவம், புருஷகாரத்வம், ப்ராப்யபூரகத்வம் முதலான ஸ்வபாவ விசேஷங்கள் ததளாதாரணங்களாகையாலே. .... (122)

123. இப்படி ஆறுப்ரகாரத்தாலே பரிசுத்தாத்ம ஸ்வரூபத்துக்கு தத்ஸாய்ம முண்டாகையாலே பிராட்டிதனை இவர்க்கு வந்தேறியல்லைமையை ப்ரகாசிப்பித் தாராய் கின்றாரீழ். ஏவம்பூதாகாரத்தாலே பெரியபிராட்டியாரோடுள்ள ஸாய்மமே

யன்றிக்கே தம்முடைய பாவவிசேஷங்களாலே பதவத நேரம் பிறழ்ந்து விடுகின்ற பிராட்டியார் மூவரோடும் இவர்களுண்டான ஸம்யக் இவப்பாசனம் பற்றிப் பிரகாசிக்கு மென்கிறார்மேல் (உண்ணாதென்று' தொடங்கி).

(மு.) 123. உண்ணாது கிடத்தேய் மாயையினு னெல்லும் வீறுபடையு முக்கரிய
ரோடு இத்தீது மன்னோரன்ன மென்னுதல் மாயையென் றெய்த
ஒப்பு, தென்பால் நேடுபடர் கடுஞ்சீன அம்பெய்யுட்பு தீரே
வெரித்த பெருந்தோற்றத்தாருயிர் காருத்தன் அழியக் காலம் மன
புரை பொன்மாதீன் துகளடி எருத்தழிந்தித் தறையினென் னு
மவற்றினை தோன்றல்.

அதாவது—*உண்ணாததற்காகது ஒலிகடலை மூடறுத்துப் பின் ஓர் கயாபப் புண்டு தாமுற்றபெதெல்லாம்* என்கிறபடியே ஐந்தாம் ஸர்க்கிலும் தன்னோப் பிரிக்தபோது தீரோதாதத்தையகளுக *மேல் விதாரதே* துத்தன் *தாருதன்* வதர் யத்தாலே புறத்தோற்றமவிருக்கும் சக்ரவர்த்திதிருமகளை *நாயார்* மாகவேயுத்தே* *அந்நிய ராகவேனுதல்* *நெவ தம்மத்த மாகித்* இத்யாதிப்படியே ஸ்ரீபுருஷமழ மற்று, கடித்தது மூர்த்தது மறிமாதபடி *பண்ணவல்ல ஸ்வா* மாயத்தால் கத்த வீறுடையனாய், ஸர்வேச்வர ஸாம்ராஜ்யத்தில் அவருடையேத்த ருடிஞ்சுகையாலே முடிக்குரியனான பெரிய பிராட்டியாரோடு, *விடத்திருந்து* விற்றாந்தல்* என்கிற பாட்டின்படியே ஸர்வஜ்ஞமும் அவர்ப்பதனம்மக்காமலுன ஸர்வேச்வரன், பவா ப்ரகாரமாகத் தன்னை அனுபவித்தாலும் பரப்பாத்தனாகாதபடி பிச்சேற்றவல்ல வைலைதன்ய பரபுத்தமான வீறுடையளாய் பெரியபிராட்டியா தோபாதி முடிக்குரிய னான ஸ்ரீபுருஷப்பிராட்டியாரோடும், *ஓர் மாயையினும்* இத்யாதிப்படியே கித்ய ஸ்ரீரீகள ஸமாராதா பராய் கிற்க அவர்களறிமாதபடி அதனை உபேகித்தது தாழ்வுக்கெல்லியான இடைக்குலத்திலே கருஷ்ணமும் வந்து பிறந்து தன்னைப் பெறுகைக்கு சுக்கமாகவிட்ட ம்ருக்புலமங்களான குஷ்பங்களின் கொம்பினிடையிலே கருமாறி பாய்த்தாற்போலே தன்னைப் பேணுமன் சென்று விழும்படி பண்ண வல்ல வைலைதன்ய வீறுடையனாய், முற்பட்ட மஹிஷிகளோபாதி முடிக்குரியனான மப்பின்னைப் பிராட்டியாரோடும்; *மாயோன் திறத்தனளே இத்திரு* என்று *அந்நிய ராகவேனுதல்* என்கிறபடியே ஸர்வதாராயினும் அவன் திறம்கெதிரி யானா(ன்)ய் ஸாக்ஷால்லக்ஷிரியோடு கிகல்பிக்கலாம் ஸ்வாபாவவாயாவியென்னும், *மன்னோரன்னவொன்றுதல்* என்று ஸ்ரீபுருஷப்பிராட்டியோடெத்த வைமைதன் யத்தையுடையவென்னும், *பின்னைகொல்* கிணாமகங்கொல் திருமகங்கொல்* என்று *மப்பின்னைப்பிராட்டியோ? ஸ்ரீபுருஷப்பிராட்டியோ? பெரியபிராட்டியாரோ? என்றும் சொல்லும்படி இவர்களுண்டானஸம்யக், *தென்பாலின்கை வெங்கனம்* செய்த கம் விண்ணோர்பிரானுர்துறாய் துலோபாசனத்தின் மாயைகொள்வான் வந்து தோன்றிலென்றதே* என்று சக்ரவர்த்திதிருமகளைப் பிரிக்த பாதகாதார்த்தங் களாலே கோவுபடுவது. *வழாசெதும் துன்பத்தனென்றிரங்காரம்* எனு ஸ்ரீபுருஷமக குழாசெதமோட மிடித்தபிரானுர் கொடுமைகளே* என்று 'ப்ரணயித்வாயில்லையானால் ஸாமான்யக்ருபையுமில்லையோ?' என்று கொடுமை சொல்லுவது. *காலம் கடுஞ்சீன யென்காருத்தன்வாரானால்* என்று எதிரிகள்பக்கம் கான் கண்பார்க்கிலும் கண் பாராத விடையுடையகாருத்தன், இத்தகையதில் வந்நிலினென்று மெறுப்பது, *இலங்கைககர் அம்பெரியுத்தவந்தாளினோ* ரேலணி வற்பவிற தண்ணக்கறாய் மகர்க்கே இவன் மம்பும்* என்று—இலங்கையை சராவியோலே கத்தமாக்கி அவர் திருவடிகளில் திருத்தாராயை ஆசைப்படுவது, *கேர்த்தக்* கொள்விக் கையடி புறா தாள்கயத்த யாமுற்று கற்றியோ* என்று லங்கையைபெயர்வாம் அக்கிதருவந்கட்ட வன் திருவடிகளை யாசைப்பட்ட நான் பட்டதுபட்டபோலென்று ஸமயங்கினைக்

கட்டிக்கொண்டுவது, உமாரின்பாரதக்கன் மதின்கீதெழுச் செற்றுக்கத் ஏறுசேவ
களுக்க கென்னையுடையொன்மீன்களை. என்று எதிரிசேவத் போரையுடைய
ராகணன் தனக்கு அன்னுள்ளிட்ட மதினத் துணாக்கப் பொகட்ட ப்ரலித்தமான்
சேவகத்தையுடையவர்க்க ரக்தபவர்க்கத்தினை நானொருத்தியுண்டென்று சொல்
லும்மொன்னென்று துதுயவது. உமாராக்கன்மகரேரித்த களிமலர்த்துழாயகக்கல்
கமற்புடியன்கவராத வநிலுக்குதையிப. என்று ஐசுவர்யோத்தநனான ராவண
னுடைய ககரத்தை தத்தமாகி புகுபுகு வலியம் வைத்திருக்கிறவன் லிசும்பாத
அறிவின வன்னகாரியார்ப்பென்று அவனுக்கு உறுப்பக்காததை உபேகதிப்பது.
கொண்டொருத்திதாற்றத் தென்காரத்த நம்பிக்கு என்புண்புகிமென்றுகே தொற்றது
பொற்பு. என்று கன்னுக்கின்காய் அபரிச்சேதப் போக்யமான எவ்விவேசத்தை
யும் குணபூர்த்தியையுடைய க்ரவர்த்தி நிருமகனக்கு இவன் தன்னழகை பிறந்தா
னெனதுபாடி அவனை ஆணாப்பட்டு அழகழிவது. என்னுருளிர் காகுத்தன் கின்
செய்வாபொகசம் வாய்க்கன்னான கககாலின் கின்பகஞ்சாமபிறத்தன்
கூட்டுமாநி கீங்கிலுன்—சிறு கிவிப்பாதனை இன்குரம் கீ மிறத்தென். என்று
விச்சேஷத்தன் தரிக்கவென்னுதபடி எனக்கு ப்ராணபூதனான க்ரவர்த்திநிருமகன்
என்றிலுடே ககத்தவவத்துப் பிரிந்தான்; இத்தகையினை அவனுக்குப் போலியான
உன்வடிவானினை கவித்தென்குமேனை பேச்சாலும் கலியாதேகொன் என்றுகிளியப்
பார்த்து கினைத்திப் பதாய்க்கொண்டு பேசினபாகரங்களிலும், அடியங்காலைத்தக்கிடம்
கிண்டலர் பாதங்கன்குமலணி பைம்பொற்றாழாமென்றே போதுமாசெய்தினன்.
என்னம்படி வராவகம்பாதிமேனை மலாய்குதிவினய அண்டபித்தித்கின்று ஒட்டி
வினைத்து எடுத்தவனுடைய திருவடிகளில் நிருத்தாழாமென்றே பகைதும் சொல்
லும்படி பிரிச்சேறுவது, உமன்புரையைமகித்தவராகற்கு—என்கண்டுகினைகாதை
இறத்தது கற்பு. என்னம்படி அவனை ஆசைப்பட்டு அறிவிழப்பது. ஞானப்
பொன்மாதின்மனான ஹராய்க்கன் ஞானகற்றை எனப்புகித்தென்கிளியாமென்மை
கோக்குவதென்றுகொன். என்று ஸ்ரீபூர்த்திராட்டி செவ்விகொள்ள இட்டுப் பிறந்த
வன் ஞான நிருத்தாழாயை பத்துக்களானவர்கள் ஏற்கவே கொண்டுவந்து கம்
குறலினை ஞாட்டி உன்மை காதிப்பதென்றேருவென்பது. உமனொன்றாய் மண்
துகனாடி வைத்துத் தன்மன் ஞன் நுதல்வாய் வினையோல் வின்தி கள்வாரும் மனருளவே
தும் விவலிடத்தே. என்று கத்திதியவராவதாய் ப்ரளயங்கதையான பூமியை
பெடுத்தபோது வடிவில் பெருமைமாளே நிருமெயிற்றில் கிடக்கிற பூம் ஒருதுகள்
மாத்ர மென்னம்பாதிக்கிரவனுடைய அபதாசத்தை அதுபயந்திருக்கிறவிவன்
போக்யதை உபயாபிபுகித்தாழையோவென்று விசேஷஞ்ஞர் க்ரவர்த்திபடியை
ப்ரகாசிப்பிப்பதாய்க்கொண்டி பேசினபாகரங்களிலும், ஞானேதழ்த்தி இக்கொளியார்
கொவலஞர் நடம் கூத்தஞர் தாளினைமேனியன்னந்திராமென்றே காண்கான்
கைவின்றுது. என்னம்படி உறுதழுவுதக முதலான அபதாசங்கிளையுடைய க்ருஷ்ணன்
நிருவடிகளில் நிருத்தாழாயை ஆசைப்பட்டு காந்தோதும் கைதில்பத்தை யகடவது;
கதையினர் தவருந்கை ககடயாவின் கதிநேர்நகச்சுதையினர் கவராததளிர்பிறத்
தால் குதையினம். என்று கோபவேஷதாளும் ரக்தப வர்க்கத்தினுடைய ககணத்
துக்காதத் தன்னடம்புபேறாமல் நிரியம் க்ருஷ்ணன் லிசும்பாத எகித்தமான் கிறம்
எனக்கு வேண்டாவென்பதாய்ப் பேசின பாகரங்களிலும் தோன்றுமென்றபடி.

இத்தால் கிம்பமலபிபிகள் மூவிராகும் இவர்க்குண்டான ஸாயம்ப ஐகருண
ஸுத்தசீயான பிராட்டிசு, அனாதாரணமான ராமாவதார ததபதாசங்களிலும்,
ஸ்ரீபூர்த்திராட்டிக்கு அனாதாரணமான வராவதார ததபதாசங்களிலும்,
கப்பின்னைப்பிராட்டிக்கு அனாதாரணமான க்ருஷ்ணாவதார ததபதாசங்களிலும்
அத்தப் பிராட்டிமார் தங்கப்போயே அநிமாத்ராவணராயருளிச்செய்த அவ்வவ
நிவ்யாஸித்திகளினே அபிப்பகத்தமென்றதாயிற்று.

124. இப்படிப் பாதாமஹிஷிகளான இவர்களை நோக்கி ஸாய்மேயன் திகிலே இவர்களை உபேகித்தும் தங்களைப் புகாரும்படி அவனுக்கு அபிமதகளான திருவாய்ப்பாடியில் பெண்களுடையவும் அவர்களையும் தங்கள் பேச்சுமூலே அவன் மறக்கும்படி பண்ணும் ஸ்ரீ மதுகையில் பெண்களுடையவும், காகவகாந்தரம் பரிக்ரஹித்த ஸ்ரீமத் த்வாரகையில் பதினாறுவிரம் தேவிமாருடையவும் பாவங்கள் இவர்களுடையதுமே இவர்தம் பேச்சிலே தோன்றுமென்கிறார் (இவர்கள் தேடிவிற்க வென்று தொடங்கி).

(மு) 124. இவர்கள் தேடிநீர்கப் பொய்கை முதமணல் முக்கைப் பத்தம் முற்றம் மச்சொடு மாணிகை அவ்வவிடம் புக்கு வாரிச் சிறைத்துப் பறித்துக் கீழித்துக் கோயின்மை துறம்பு செய்து அவ்வை வினைத்துக் கவரு முக்கு நவ்வை முழுது ஆவரென்னும் தேன்மொழியாலே கோகு எத்தை மறப்பிக்கும் தகவந்திகள், நாகனைத் தொலைத்துக் கவர்த்த பதினாறு பல்லாயி மென்னிறத்தர் பாவம்—கடல் குலம் மின் விடை மகவிகை வேய்மரு பெய்முலை முளித்து மற்பொரு விதம் கஞ்சனை மங்கநாற்ற வாயு தீப்பாடுவென்றுவற்றிலே தேவற்றம்

அதாவது—*தேடித்திருமாமகை மண்மகன் விறகை என்ஹி டியே பாதான மஹிஷிகளான விவர்கள் தன்னைத் தேடி விற்கும்படி இவர்களை உபேகித்து *இப் பொய்கைக் கெவ்வாறு வந்தாய்* *முதமணல்குன்றிறற்* *முல்லையின் பந்தர்கீழல் மன்னியவனைப் புணர்ப்புக்கு* *முற்றத்தாடு புருத்து* *மச்சொடுமாளிகையேறி* *அவ்வவிடம்புக்கு அவ்வாயர் பெண்டார்க்கணுக்கணாய்* என்ஹி டியே இவர்கள் ஜலக்ரீடைபண்ணுமிடம், வினையாடுமிடம், மறற்றம் அவர்களிச்சாறு *ணமகத் திரளவும் தனியவுமிருக்குமிடங்களான பொய்கை, மணற் குன்று, முல்லையின் பந்தல், முற்றம், மச்சொடு மாளிகை அவ்வவ ஸ்தலங்களிலே சென்று புகரு, *அவ்வாயியும் சிற்றில் சிறைத்தும்* *பந்துபறித்துத்துகில்பற்றி* *கச்சொடு பட்டைக்கிழித்து* என்ஹி டியே குடைந்துகிராடுகிறவர்கள் கூறைகளை வாரிககொள்வது, *இட்டமா வினையாடுகிறவர்களிறைத்த சிற்றிலிச் சிறைப்பது, பந்து கழல் முதலான லீலோப காரணங்களைப் பறிப்பது, அவர்களைநோடே இட்டிடுகொண்டு பட்டிககள் கச்சுக்க ளெட்டினவற்றைப்பற்றி வலித்தக் கிழிப்பதாய், *கோயின்மைசெய்து கண்மொன் றில்கை* *குறம்புசெய்வானோர் மகனைப் பெறற்* என்னுமபடி விபரமகாற்ற ஸ்வதந்தர் செய்யுமத்தையும், விபரமகர் கீழடங்காமல் மூலையடியே நடத்துவார் செய்யுமத்தையும் செய்து *அனைத்தினைக்க கொளுதல்* என்ஹி டியே தோர வாரம் வினைத்த *கயாபாடி கவர்த்தண்ணு* என்று திருவாய்ப்பாடியின் பெண் களை யடைய முற்றா டாக விநாயி பறிக்கெமென்ஹி டியே அவர் விநாய்ப்படி மவர்களாய், அக்காலே *சீபுககரு* *கலவ* *எ* *ஹமபடி அவனுக்கு* விஷயமான வைகல்குணயத்தை யுடையவர்களென்று விருபகமாயிருக்கிற திருவாய்ப்பாடியில் பெண்களுடைய பாவம் இவர்களுடையதுமே—*குருஷ்ணவிரஹ மாற்றமாட் டாமல்* *துஷ்டகாவீய தீஷ்டாந் குஷ்ணோஹிதி சாயா* *குருஷ்ணோஹி மேஷ லீதம் விரஜாம் யாலோக்யதம் கதி* இத்தாதிப்படியே அவர்கள் அநுகரித்தாப்போலே இவர் அவனைப் பிரித்தாற்றுகையாலே அநுகரித்த *கடல்குலம்* *கடல்* *அப்பவிஷயங்களிலே பரப்ப லாகையாலே அபேகி* *ஸமயத்தில் வாராமல் அவன் விளப்பித்து வந்தால் அவர்கள் ஸநிமாபோலே இவர் அவரிலுருக *மின்னடைமடவாரிதும்* *ககளைவாய் பசு மேய்க்கப்போய்* *கவற் றடனை* *குருஷ்ணனை பசுக்களின் மறகொழுத்தி கண்ணிதே பிற்குதாழிதே* *வ* *கதவான் வரப்பற்றாமல் வ* *ஸக்தகபாடி* *ஞ* *கை* *பாடியில் பெண்களுடைய பாதபேதார்த்தம் ஞகரு இடைகரு கூப்பிட்டாப் போலே இவர் கூப்பிட்ட மாலைப்பூசலான *மல்லிகை* *கமழ்தென்றலிலும், இரவெல்

லாம் க்ருஷ்ணஸம்ஸேஷம் பண்ணிவிடுத்து போதுவிடிந்தவாறே அவன் பசுமயக் கப்போருங்காலமென்னும் கிளைவாலே அவனை யனைத்துக்கொண்டிருக்கச் செய்தே போனாலாகவே கருதி பாதகபதார்த்தங்களும் ஸம்ஸேஷநசைசை அவன் பரிமாற்றங் களும் புறம்புமுள்ளும் வின்று கவிசிறகலிவை அவர்கள் அவனறனக்குச் சொல்லிக் கூப்பிட்டாப்போலே இவர் கூப்பிட்ட காலப்பூரணான *வேய்மருதோளியைவிடும், தனக்கு பாதகங்களாய் வந்து விட்டன புதரா சகட யமளார்ஜு ராதிகள் கிளைவை அவைதன்லோடே போக்கித் தன்னை கமககாச கோக்கித்தந்த வுபகாரகனை நான் விட்டுவகென்னோ வென்றும், அப்படி செய்த க்ருஷ்ணனுகிற வுபகாரகனுக்கு என் ஸ்தீர்தவத்தை விழந்தே சொன்றும் சொன்ன *பேய்முதியுண்டு* *முனிந்துசகட முறைத்து* என்கிற பாட்டுக்களிலும் தோன்றும்.

ஸ்ரீ மாலாகாரமும் கூனியும் கொடுத்த திருமாலையையும் சாத்தையும் சாத்திக் கொண்டு ராஜமார்க்கத்தாலே யெழுந்தருளி, சுவையாபீடகிரஸம்பண்ணி கிற்கிற போது *முழுவிவண்டாடிய* *ஆவரிவைசெய்தறிவார்* என்கிற பாட்டுக்களில் சொல்லுகிறபடியே ஒப்பினயழகிலும் வடிவழகிலும் சுவையாபீட கிரஸமாகிற சேஷ்டிகத்திலும் தோற்று *எக்தய: பாயந க்ருஷ்ணாய புகமத்யருணைக்ஷணம், கருயுத்தக்குதாயா வ்வேநாய்புகனிகாதிதம்* இக்யாதிப்படியே அக்யோந்யம் தங்க ளிலே பிசுகிற மழறு தேன்மொழி* என்கிறபடியே மழகித்தேன்போலே இனி தான பேச்சுக்களாலே *மதுரம் பாயந க்ஷித்த: கதம் கோதுலமேஷ்யதீ, நகர்த்திக லாயமது ச்ரோத்யேன பாயநதீ* என்று கோசலத்திற் பெண்கள் பேசும்படி அவன் கோசலத்தை மறக்கப்பண்ணும் ஸ்ரீமதகாசில் பெண்களுடைய பாவம் இவர்க்குண் டென்னுமிடம், *மற்பொரு தோளுடை மாயப்பிராணுகரு என்கற்புடை யாட்டி விழந்தது கட்டே* என்று ப்ரபலரான மல்லரோடே தோளில் சாத்தழியாதபடி மலகிப்பொருத ஆச்சர்யபூதனான வுபகாரகனுக்கு அறிவுடையளா விருக்கிறவென் பெண் தனக்குள்ளதடங்கலும் துறந்தாசொன்றும், 'விற்றங்கஞ்சனை வஞ்சனை செய்தீர் உம்மைத் தஞ்சமென்றிவள் பட்டனவே* என்று பெருமிடுக்கனான கம்ஸனை அவன் வஞ்சனை அவலோடே போய்ப்படி பண்ணினவரே! உம்மையே தனக்குத் தஞ்ச மென்றிவள்பட்ட வெள்ளமென்றா சொன்று தமக்குப் பரிவரானவர்கள் சொன்ன பாகரத்தாலே மல்லரையும் கம்ஸனையும் கிரஸித்த க்ருஷ்ணனை அச்சவடோடே அதுபவிக்க ஆசைப்பட்டமைமையப் பேசின பாகரத்திலே தோன்றும்.

சரகளைத்தொலைத்த கரதலைத்த என்றும் *சரகன்றன்னைச் சூழ்போகிவளைத் தெறித்து கன்னமகனிர் தம்மைக்கவர்த்த* என்றும் சொல்லுகிறபடியே சரகாஸுரன் கயகைகளாகக் கொண்டுவந்து திரட்டிவைக்க, அவனை கிரஸித்துப் போகட்டுப் பரிசுர லரித்தவர்களாய், *பதிஞராமாசிரவ தேவிமார்* *பல்லாசிரம் பெருந்தேவிமார்* *எண்ணிறந்த பெருந்தேவிமார்* என்கிறபடியே ஆசிரிரண்டாசிர மல்லாமையாலே பல்லாசிரமென்றும் எண்ணிறந்தவென்றும் சொல்லப்படுவாராய், *ஷோடசந்தீஸ லுக்ஷிணி* என்று புராணஸித்தரான பதிஞரசிரம் தேவிமார்பாவம் இவர்க்குண் டென்னுமிடம், *தூற்றுவரையன்று மக்கதூற்ற கெரிம் முகில் வண்ணன் தேயியான் என்னெஞ்சம் கவர்ந்தெனை பூதியான்* என்று துர்யோதனனுதிகள் மண்ணுண்ணறும் படி மத்தீர்த்த க்ருஷ்ணனுக்கு செஞ்சபலிகொடுத்தமை சொன்னதிலும், துர்யோத னனுதிகள் கிரஸிக்கைக்காக அவனெழுந்தருளினபோது அவர்கள் பிரிவாற்றுகை யாலே கண்ணஞ்சுமலை விட்டு, *சூரி விஹஸி த்வம் விநித்தா நயேஷ ஸ்வபதி ஜகதி ராத்யாயிர்வாகிஸ்தபோதே, வயயிவ ஸி கரீத கிடதிநினைனோத நவீநயந்நானோதா லீலேக்ஷணே* இக்யாதிக்களாலே ப்ரஸாதித்தாப்போலே, காரை அன்றில் தொடக்க மானவற்றுக்கு வெளுப்பு வீரவறக் கூப்பிடு முதலானவை கியதஸ்வபாவமென்றறி யாதே தமக்குப்போலே பகவத் வீரவறதமான வைவரன்யாதிகளாகக் கருதி, அவற் றுக்குமாகத் தாம் கொழுபட்டுப் ப்ரஸாதித்த *வாயுந்திரையுகளிலும், *தேர்ப்பாகருக்கு

இவள் சிந்தைதுழாய் திசைக்கின்றதே* என்று ஆசரிதர்க்காக ஸாரத்த்யம்பண்ணின வளை அறுபவிகைக்காக இவளந்த:கரணம் கலங்கி அபிஷ கெடுகிற தென்று தொடங்கி, *ஊண்டிவராபநிமனனனை பேத்துமினேத்துதலும் தொழுதாடுமே* என்று பூரிமத்த்வாரகைக்கு கீர்வாஹகனாவனை மங்களாசாஸகம்பண்ண இவள் நோவு பரிஹ்ருதமா மென்று தலைக்கட்டின*தீர்ப்பாரை யாமினிவிலும் தோன்று மென்றபடி.

125. இப்படி ப்ரதாசமஹிஷிகனோதம் மற்றும் பகவத் பரிக்ரஹமுடைய ரோடும் இவர்க்கு ஸாம்யமுண்டேயாகிலும், அக்ஷரதாரேல்லாம் இவர்க்கொருவகைக் கொப்பா மித்தனை யாகையாலே, ஸர்வதா ஸார்யம் ஜகத்குல ஸுந்தரியான பிராட்டி யோடே யென்கிறார் மேலொரு சூர்ணியாலே.

(11.) 125. இரானெனில்* நசவாகக் குழைத்தவன் பின் தொடர் விடுத்த வன் சிறையிலும் விதிதன் புனைவென்று ஜிவிதாத்வாக் குறைவின்றி மாயும் வகை விஷயத்தங்கள் தேடி விடவையா லா வென்று இரக்கமேழாக் கொடுமைகள் சங்கித்து என்னையும் ஜிவத்த மேன்று ஆளவிட்டுக் கடரையடைத்து அகலக்கொ புற்றவமை பெருமகளோடே.

(இரானெனில் நசவாகக் குழைத்தவன் பின்தொடர்விருந்த வன்சிறையிலும்) *நச வீதா* இப்பாதி ச்லோகத்திற்படியே ஜலாதுத்த்ருதமான மதன்யம்போலே விச்சேஷத்தில் ஸத்தாஹாதி பிறக்துப்படி, *புந்ஸ்வி தத்தா* என்று ஜாதிகுணங்கள் த்ரவ்யத்துக்குப் ப்ரகாரமாய் பிரிக்கவெண்ணாத படி யிருக்குமாபோலே, பிரிக்கவெண் னாதபடி ஒருகோகக் கலந்த சத்ரவர்த்திதிருமகன் *உண்ணாதுறங்காதொலிகடகி* பூட்டறுத்து ஸங்காத்வாரத்தளவும் பின்தொடர்ந்து வரும்படியாக *தனிச்சிறையில விளப்புற்ற* என்கிறபடியே 'ஒருத்தி சிறைநெந்து ரகசிக்கும்படியே' என்று லோகமடையக் கொண்டாடும்படி தேவயந்திகள் சிறையை விடுவிக்கைக்காகப் பிராட்டி ஸங்கையிலே தனிப் பட்டுச் சிறையிருந்தாப்போலே *மராமாமெய்த மாயவ னென்னுளிரானெனில் பின்காயாஹெட்டுவேலே* என்று சகரவர்த்தி திருமகன் என்பக்கல் இரானென்று அகலாமாயில் பின்கை நான் தொங்குவனெவென்று விர ஹத்தில் ஸத்தாஹாதி பிறக்தும்படியாக *இலங்கை செந் தூய்—உன்னையென்னுள்ளே குழைத்தவெம்மைந்தா* என்கிறபடியே 'உகதத்வமென்னாஸம்படி ஸம்ச்சேஷித் தவன் பிரிவில் தம் ஆற்றமை குளப்படியாய்ப்படி கடல்போன்றவாற்றாமையோடே ஸின்னாலகம் தா விதாந்து தாயிருந்த விடத்தேறவரும்படி *வன்சிறையிலவன் வைக்கில* என்கிறபடியே ஸம்ஸாரிகள் சிறையை விடுவிக்கைக்காக அவன் ஸம் ஸாரத்திலே வைக்கவிருந்த வன்சிறையிலும், (விடுதல்புனைவென்ன) அச்சிறை யிருப்பிலேயும் அவன் விழுகளு ராவணனுக்கு *விதிதன் ஸவி தாஜிஞ்ஜா ப்ராகத வத்ரவா, தேந மைத்ர பவந் தே பதி ஜிவியிப்பான்* என்று கீ ப்ராணலோடே யிருக்க வேண்டி யிருக்காயாபில் சரணாகொம்ற்றுகுமாய் சரணாகதவத்ஸலருமாக ப்ரஸித்த ராசிருக்கிற பெருமானோடே உறவுபண்ணென்று ஹிதோபதேசம் பண்ணினுப் போலே இவரும் விழுகரான ஸாஸாரிகளுக்கு *புனைவன் பிறவிக்கடல் கீதா வர்க்கே* என்று ஸம்ஸார ஸமுத்ர நிதிஷ்டாககளுக்கு தக்கிஸ்தரணோபாயம் அவ னென்று ஹிதோபதேசம் பண்ணுகையாலும், (ஜிவிதாதிகளால் குறைவின்றி) அவன், *நவீ மே ஜிவிதநாத்திதா வ்யாப்திதா புஷணா, வசத்தயா ராஜன்மத்யே விதா மம் மஹாநம்* என்று பெருமானப் பிரித்து ராகுதளிகள் கீதேவிருக்கிற வெனக்கு ப்ரணாதிகளா வென்ன ப்ரபோஜந மென்று தத்திவிடேயாகத்திற்குப் புறம் பாமவற்றை உபேகசித்தாப்போலே, இவ்நா, *காருளன்கவராத மனிமாமை குறை விலம்* என்று தொடங்கி அத்நிலைக்கு உப்பல்லாத ஆத்மாத்மியங்களை உபேகசிக்க

கையாலா, (மாயும்வகை விஷ சந்திரங்கன் தேடி) அவன், ஆற்றமுமரின் அதிசயத் தாலை விஷயம் தாது ந லி மேல்த் கச்சித் சந்திரன்ய வர வேந்தி ராஜ்யம் என்று உயர்க்கொண்டயாசனி வைத்தவனுடைய கருவுபத்தில் நற்கொடியாக்ருவ தித்தனை விஷம்தருவாரிஸையோ? விஷமப்போலே சிறிதுபோது கின்று கொன்றுகை யன்றிகடிக அப்போதே முடிப்பதொரு சந்தரம் தருவாரிஸையோவென்று முடியும் வகை தேடினாப்போலே, இவரும், *மாயும்வகையற்போன்* என்று முடியும் வகை தேடுகையாலும், (விவகையாலாவென்று) அவன் அந்மாத்ரதுக்கிதைவாய் ரகசுர னான பெருமாளுடைய சௌர்யாதிகளை கினைத்து *ஸாராம்* என்று உப்பிட்டாப் போலே, இவரும், *புணராவின்ற மரமேழன்றெய்தவொரு வில்வலவா வேர* என்று அவன்விரப்பாட்டைச் சொல்கை உப்பிடுகையாலும், (இரக்கமெழாக்கொடுமைகள் சங்கித்து) அவன், கன்னுற்றமைக்கு உதவவந்து முகம காட்டாமையானே *க்யாது ப்ராஜ்ஞா க்ருதஜ்ஞா ஸாதுக்ஜோத்ய ராகவா, எத்ப்ருத்யா திதுக்ஜோத்ய சங்கிக* என்று பெருமானை கிரகருணராக சங்கித்தாப்போலே, இவரும் *இரக்கமெழீர்* வழாமெடுங் துன்பத்த ளென்றிரக்காரம்மேனா! துணைகக்குழா செழமாடமிடித்தபிரானர் கொடு மைகளே* என்று இத்தகையகில் க்ருகப்பண்ணாமலிருக்கிற கொடுமையானே, *அறி வொன்றும் சங்கிப்பன்* என்கிற படி யை கைக்கருண்யசங்கை பண்ணுகையாலும்.

(என்னையர் ஜீவந்திமென்று ஆளவிடு) அவன், *ஜீவந்திம் மாய் யதா ரபம் ஸப்பவையத் கித்தியாந். தத்தவா ஸுமத் சாத்யா வராதிராவய்யுலி* என்று ஸத்தை யோலே. இக்கிறமென்கை ஆன்னைக்கை யோவகறக முன்ன யாதொருபடி பெருமான் வந்த சிவகடிகை சொன்னார் கப் புதுவகையாக விண்ணப்பம் செய்வென்று துது விட்டாப்போலே, இவரும், *வறு சேகரஞ்சா சகனையுழள என்மீன்களே* என்று என் ஸத்தைகிடக்கையானே அவர்க்கு அந்விபுயகைஎன்று ஆற்றமை தேற்றத் துதுவிதையாலும், (கடனையடைந்து) அவன், *அந்நயா ரகவேனாஹம் பாங்குன ப்ரா யதா* என்று கடுக்கயேனா ப்ரகைப்போலே கான் பெருமானோடு அங்கையா சிஷப்பொன்றாப்போலே, இவரும் *அரக்கியை முக்கிரந்தையை— கடரை—அடியையானடைந்தோக ரகச முன்னமே* என்று அரகியான ப்ரகாரதயா சேஷத்தத்தானே அவனோடு கரப சித்தாஸந்தராகப்போகையாலும்; (அகலகில்லா) அவன், *அகலகில்லென்கையு மென்றகல் கெலமங்கையாதமார்பா* என்கிறபடியே உன்னை கருணகரணமுமகா சகையாலேனென்னாப்போலே, இவரும் *அடியே னுன் மகமககில்லென்கையும்க* என்று உன்னை கருணகரணமும் பிரியசக்தனல்கே னென்கையாலும், (முற்றவகை பெருமக ளோலே) இவரும் ஸர்வதா ஸாத்ருச்யம் *பெருமகா பைகசங்கை* என்கிற பெரியபிராட்டியாரோலே மென்றபடி. "இரா மென்கை சகையா" என்று தொடங்கி "அகலகில்லா" என்று தங்குக்கட்டுகையாலும், ஜீவிதாதி-ஸாந குணமவயிழி முதலாக ஆளவிடுகையிருக நடுச்சொன்னவையும், ஸாஸாநகாஸாஸாநகா கார்பாஸகாஸகையாலும், பிரிவில் தரியாமையிறே இச்சூர்னை யினை ப்ரகார்பைண ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டது. .... (125)

126 இப்படி பிராட்டியோபாதி பிரிவில்தரியாமைக்கு இவ்வொரு வருமேயோ? பின்னையுமுன் டெவெனது மாகாணகைகலே யருளிச்செய்கிருர் (பிரிவில் இலை னாகது துணங்கோவு அக்குளத்தில் மீன்றே) என்று.

(கு) 126. பீயித் இனேனுக்கு இனங்கோவும் அக்குளத்தில் மீன்றே.

அதாவது - விருபாதிகசேஷிமாஸவனைப் பிரிவில் *விண்ணலாலிலென்காண்* என்று இரகைகரு *தேவீழையுரினங்கோவும்* இனப்போக* என்கிறபடியே பிராட்டி யோபாதி பின் தடர்க்குபோன இனப்பெருமானார், சிறுத்திப்போவதாகப் பெருமா ளருளிச்செய்தபோது *நா விதா தவயா விதா தாஸாபி ராகவ, பூஹாத்தமபி ஜீவாவே ஜகாத்மத்யாவிவேத்திடுதே* என்கையானே அந்த ஜகாத்மத்யாவிவேத்தியென்கை,

இத்தால் பிராட்டியைப்போலே பிரிவில் முடிவைக்கு இனையபெருமானும் இவரும் ஒக்குமென்றதாய்த்து. ... (126)

127. இனிமேல் பகவதநம்பராய் ஸஹஜபக்திகராகிருக்கும் கைம்மண பரத சத்ருக்கள் படியும், பகவத்ப்ரத்யாஸைச்சராய் தத்பகதியுத்தரான தசரத யதேசாதா ப்ரஹ்மாத விபிஷண மாருதி பார்த்தர் படியும் இவர்பக்கவிலே உண்டென்னு மத்தைத் தனித்தனியே அடைவே தர்சிப்பிகிறார் ஒரு சூர்யையாலே. த்ருஷ்டாந்த தார்ஷ்டாந்திகங்களிரண்டுகளும் தனித்தனியே வாசகமிடாதே இரண்டும் ஒருஸ்கர்ப் பத்திலே பலிக்கும்படி வாக்கியத்தைச் சுருக்கியருளிச்செய்கையாலே த்ருஷ்டாந்தத் திராதல் தார்ஷ்டாந்திகத்திராதல் வசனயில்லாதவற்றுக்குப் ப்ரதிக்காடிக்கு அநுருண மாகக் கூட்டி விரவலரிக்கக் கடவது. இந்த ந்யாயம் இப்ப்ரபந்தத்திலிப்படி வந்த ஸ்தலங்களுக்கெல்லாமொக்கும்.

(கு) 127. அமுத்தொழும் ஸ்நேஹபாஷ்பாஞ்ஜலியோடே ருக்மிணாதுக்களில் கூலிக்கொள்ளும் பிரியாவடிமைக்குச் சரணேரணென்று வாலும் விலும் கொண்டு பத்துவும் பிரதாவுமவரே யென்கையும், அன்னையென் செய்யினென் ஈஜ்யமும் யானேயென்று பெருஞ் செவ்வு மிக்கியாமல் வேண்டிச் சென்ற திருவடியே கமத்து வினாத்து வரு மளவும் கன்னநீர் பங்கமாக நிலைத்துழாவித் குடிக்கிடத்த கையறவும், கேதிகைமை உறுமோ வென்பித்த புனன்கொன் தீத்ய சத்ரு விசித்தமுமான ப்ராதக்கன், அப்பொழுதைக்கப்பொழுது போனு யென்னும் மாதாபிதாக்கன், செத்தித் தன்காற்று இனாகம்மூதனான பகையரசு சீத்தை செய்து எங்கு முள்ளென்னும் பள்ளிப்பிள்ளை, முற்றவிட்டு மற்றிலே னென்னும் தர்மாதமா, வாலி பொழுத்த திக் குண விசுவாத்மா உள்ளேயுறைய விசரிதம் னானுகக்கற்பார் பாவம் மற்றிலே னென்னும் ஈமதானன், பகவையையும் கண்டு வென்சங் கேந்தின ருபபரானன் சவேதன் முதலானுர்படிகளும் காணலாம்.

(அமுத்தொழும்பியாதி). அதாவது—இனையபெருமான் *பாஷ்யாத் ப்ரப்துதி ஸூத்ரீக்தி* என்கிறபடியே பாஷ்யமேதொடங்கிப் பிரிவில் தரியாத ஸ்நேஹத்தாலே *பாஷ்பபர்யாருஸைமுகி* என்றும், *ப்ரஹ்வாஞ்ஜலிபுடம் ஸ்தீதம்* என்றும் சொல்லுகிற படியே விச்சேஷைப் ப்ரஸங்கஜமான சோக வேகத்தாலே சொரிதிற பாஷ்பத்தேதாலே ஸ்வரூபப்ரகாசகமான அஞ்ஜலியும் கையுமாய்க் கொண்டு *ஸ்வயத்து ருக்மி தேசே க்ரியதாமிதி மாம் வத* என்றும், *பவாம்ஸ்து ஸஹ வைதேஹ்யா க்ரிணாதுஷு* ம்ஸ்வதே, அஹம் ஸர்வம் க்ரிஷ்யாமி ஜாக்ரதஸ் ஸ்வபதர்க் தே* என்றும் சொல்லுகிறபடியே திருச் சித்திரகூடகிரித் தாழ்வரை முதலான ருசிரதேசங்களிலே பிராட்டியோடேசுட தேவரீர் ஸ்வராமாக வெழுந்தருளியிருக்க, ஸர்வவிதவைகங்கர்யங்களையும் அடியின் செய்யவேணும்; அதுசெய்யுமிடத்தில் ஏனிக்கொண்டருள வேணுமென்று ப்ரார்தித்த அப்படி ஏனிக்கொள்ளச் செய்யப்படுமதாய் *குருஷ்வ மாமநுரம்* என்கிற படியே விச்சேதமறப் பின்னாடர்ந்து செய்யுமடிமைத் தொழிலைப் பெறுகைக்காக, *ஸ ப்ராதூச்சரணௌ காடம் நிபீத்ய ருதந்தநி, ஸீதாமுவாசாதீயசா ராகவஞ்ச மஹாநம்* என்கிறபடியே புருஷகாரபூர்வகமாகத் திருவடிகளைக் கட்டிக்கொண்டு *அக்ரத* ஶ்யபயௌ ராம ஸீதா மத்யே ஸுமத்யமா, ப்ருஷ்டதந்து தநுஷ்பாணீர் கைம்மனோநுநுஜாமஹ* என்கிறபடியே ஸாபுதராய்க்கொண்டு பெருமானைப் பின்சென்று *ப்ரதோ பர்த்தாச பத்துச்ச பிதே ச மம ராகவ* என்று தமக்கு ஸர்வவிதபந்துவும் பெருமானே பென்றாப் போனே, இவரும் *அறியாக்காலத்துள்ளே அடிமைக்கணன்புசெய்வித்து* என்கிற

படியே பருவம் கிரம்புவதற்கு முன்னே பிரிவில் தரியாதபடி பிறத்த ஸ்வேஹத்தாலே
 அழும்பொழும் என்று, ஸ்வேஹம் பொருடும் கண்ணும் கண்ணீரும் கையுமஞ்
 ஜலபுமாய் திருவேங்கடத்தெழில் கொள் சோதி யெத்தை தத்தை தத்தைக்கு—
 ஒழிவில் காலமெல்லாமுடனாய் மன்னிவழுவினாவடிமை செய்யவேண்டும்* என்று—
 மொய்த்தசோதியும் மொய்ப்புந்தடம் தாழ்வரையுமான போகத்தலைக்கிளையுடைய
 திருமங்கிலே *அவர்மேல் மங்கையுறை மார்பொகையாலே பிராட்டியோடேகடி
 ரளேரத்தரமாகன்குன்றி பரமசேஷியானவவனுக்கு ஸர்வதேச ஸர்வகால ஸர்வ
 வன்மைகளிலும் ஸகலசேஷங்குந்திகளையும் பண்ணவேணும். அதுதன்னிலும்,
 முகப்பேகூலிப்பணிகொள்ளாய் என்று ஸங்கீதிகளே யேனிக்கொள்ளவும் வேணு
 மென்று ப்ரார்த்தித்து, அப்படி ஏனிக்கொள்ளப்படுமதாய், *பிரியாவடிமை* என்கிற
 படியே வாவதாத்மாநுவர்த்தியான கைங்கர்யத்தைப் பெறுகைக்கு உபாயமாக
 காகணிகை நம்பிரான்சரணேசரன்மகக்கு என்று புருஷகாரம் முன்னாக அவன்
 திருவடிகளைப்பற்றி. *வானும் விலும்வெண்ணி பின்செல்வார் மந்திரிக்* என்று
 தியாயபுகங்களைக் கொண்டு தாம் பின்னேதிரியவாசைப்பட்டி, *சேசேய்கண்ணியரும்
 பெருஞ்செல்வரும் கன்மக்களும்மேலாத் தாய்தக்தையுமவரே* என்று சேஷியான
 ஸர்வேசுவரனே தமக்கு மாதாபிதராதி ஸர்வவித பந்துவுமென்கையாலும்;

ஸ்ரீபாதாழ்வான், பெருமாள் திருமுடிசூழ்ச்சிக்குக்கத் தாமடிமைசெய்து வாழப்
 பெருதபடி அவரைக் காட்டிலே அகவைதத்துத் தாமேமே ஸ்வாதத்தீயத்தை
 ஆரோபித்த கொடுமையாலே *ஹ்நாயாஹ்நாயம் யாயம் கைகேயீம் துஷ்டராரீனீம்*
 என்று மாதாவானவளைச் சீறியுபேகித்த ஸ்வாதத்தீயாஹ்நதை தோற்ற *ரஜ்யஞ்
 சாஹ்நா ராமயா* என்று ராஜ்யமும் காணும் பெருமானுக்கு சேஷமென்று, *யிருதே
 து தக்மீத் யதோ வலிஷ்ட ப்ரபுவக் த்வீஜா, தியுஜ்யயா:நா ரஜ்யய கதர்:த ரஜ்யம்
 மஹபயா* என்கிறபடியே வலிஷ்டாதிபுரோஹிதர் கீ ராஜாவாக வேணுமென்று
 கியோகியாவிற்க, *இஷ்வாகனூமீயம் பூம்ஸ் ஸவைவத்காதநா* என்கிற மஹதை
 ச்வர்யத்தையு மிச்சியாதே பெருமானை மீட்டிக்கொண்டவந்த திருவபிஷேகம் பண்ணு
 விக்கைகிலே அபேகை தோன்ற *ஏபீ:ந ஸகிவக்ஷா:நீதம்* என்கிறபடியே அவர்
 திருவடிகளிலே சென்று *அயாத் ப்ராதாம் ராமம்* என்கிறபடியே மீண்டெழுந்தருள
 வேணுமென் றபேகித்த விடத்தில் அவர் அதுசெய்யாதே, *யாதுகே ராம் ரஜ்யய
 ந்யாயம் தத்வா புநா புநா* என்கிறபடியே திருவடிகளைபக் கொடுத்தவிட, *ததந்து
 சீராய் க்ருத்வா யாதுகே யாதந்தநா, சூருஜாஹ ரதம் ஹ்ருஷ்டர் சத்ருக்நேந மைத்விதா*
 என்கிறபடியே அத்திருவடி கிளைப ரிளாவலித்தக்கொண்டு ஹ்ருஷ்டராய்
 மீண்டபேரந்த *சீராய் யாதந்தந்ய வாதம் நக்ருதம் ரயா* என்கிற துறவு திருவுள்ளத்
 திலே டெக்கையாலே *நமே ஸநாதம் பஹு*தம் வக்த்ரான்யாயானுதீ, தம் வீதா
 கைகயிபுதாம் பாதம் திராரீனம், இது ஏவ யதா ஷ்ப்ரம் ப்ரதிக்ஷாம தாம் பூம், அயோத்ய
 யாகதோ ஹ்மேஷ பத்ரா ப்ரமதுகயா* என்று காம் பின்னபரதனையொழியக் குளித்தல்
 ஒப்பித்தல் செய்யக்கடவோமல்லோம். சீக்ரமாக காம் இனி அங்கே செல்லையம்படி
 யென்னென்று பெருமாள் த்வரையோடே மீண்டெழுந்தருளையவும் *பங்கதீத்தந்து
 ஜடிகோ பாதா* என்கிறபடியே கண்ணீராலுண்டான சேற்றிலே தரைக்கிடை
 விடக்கையாலே பங்கதிகதராய், சூத்தாரீருக்க துளையார் முடிசூடக்கடவரல்லென்றித
 இஷ்வாகுருமையாதை தப்பாமல நோக்கிக் கொண்டு *ஸ காம பநவாய்யவ*
 என்கிறபடியே தாமாசைப்பட்ட பொருள் கையுராத விழுவோடே திருந்தாய்
 போனே, இவரும் பகவத்ப்ராவண்யாதீசயத்தாலே வழியக்ண வழியேயாவிலும்
 விட்டுமத்தனை யென்கிற த்வரைக்கு இடங்கொடாமல் விடக்கும் மாதாவை சத்ருபஷா
 மாகக் கண்கையாலே *அன்னையென்செய்கினென்* என்று 'ஜீனிக்கினென்?
 முடினென்?' என்று சீறி உபேகித்து *யானேயென்றனதே* என்கிற ஸ்வாதத்
 தீயாஹ்நராய்க்கொண்டு *யானே கீ யென்னுடைமையும் கீயா* என்று ஆத்மாநீ

மீயங்களிரண்டும் அங்குதக்ஷாக்குசேஷமென்று *கொள்ளென்று கொள்கதெழந்த பெருஞ் செல்வம் செருப்பு* என்று மேன்மேலும் ஸம்ருத்தமாய்வரும் கிரவநிகைச் வர்ஜத்தையும் அக்விஸமமாகக் கொண்டு *வேங்கடவாணனை வேண்டிச். சென்று* என்று திருச்சித்திரகூடத்திலிருந்தாப்போலே திருமகுவிருக்கிறவவனை யதாம கோரத மறுபலிக்கைக்காக அபேஷித்துச் சென்று தம் அபேஷிதம் அவன் அப் போது செய்யாதே ஒருவரத்யமுதந்தராலே *திருவடியே கமந்துழைக் கூட்டரிய திருவடிக்கள் கூட்டின* என்று திருவடிகளைத் தந்தாயென்று ஹ்ருத்யுடராய்ப்படி பண்ணினிட, அப்படி அவன் கொடுத்த திருவடிகளை கிரஸவழித்து விநிதிகுத்தப் போனவன் விண்ணுலகம் தரவினாத்து வருமளவும் *கண்ணகீர் கைகனாலிறக்கும்* *திருகிலம் கைதுழாவிருக்கும்* என்கிறபடியே கண்ணகீர் வெள்ளத்தாலுண்டான சேற்றினைவிருத்து ஆற்றமைப்பாலே கிலந்துழாவி, *குடிக்கிடந்தாக்கம் செய்து* என்கிறபடியே ப்ரபந்த குலத்தில் செய்து போரும் மர்பாசை தப்பாமல் *காமுற்றகை யறவேயாதி* என்கிறபடியே தாமரைசெய்ப்பட்டபொருள் கைபுஞராதவிழுவோடே கிருத் கையாலும்; ஸ்ரீசத்ருக்நாழ்வான், *கச்சதாமாதுகருணம் பரதேச ததாசக, சத்ருக்நோ வித்யசத்ருக்நோ கீத: ப்ரீதிபுரஸ்க்ருத* என்கிறபடியே பாகவதசேஷத்வமே பரம புருஷார்த்தமென்று ஸ்ரீ பாதாழ்வானுக்கே சேஷபூதராய், அவருடைய பாவசத்வ போக்யத்வங்களிலே கால்தாழ்த்து *புரியும் த்ருஷ்டித்தாபறுயினம்* என்கிறபடியே வயிரவுருக்காய் ஆண்களையும் பெண்ணுடை யுந் தம் பெருமாளுடைய வடிவழகில் துவக்குண்ணுதே, பாதாழ்வருத்திலில் போகாதபடி தன்பக்கலிலே துவக்கவற் றென்னுமத்தாலே தம்முடைய கிஷ்டைக்கு அது வித்யசத்ருவென்றறுதிவிட்டிருக்கச் செய்தே ஸ்ரீ பாதாழ்வானுக்கு உகப்பாகையாலே உத்தேச்ய ப்ரீதியென்று புரீக்து பெருமாள்வடிவிலே கெடுகச்சென்று *விசீத்தயத்* என்கிறபடியே எப்போதும் அத்தை மகன்விலே கொண்டிருக்குமோபோலே, இவரும் *கோதிலையார்* என்று ப்ரதமாவதிலில் கிலிபோலன்றிக்கே ஸ்வருபத்தினுடைய எக்விஸமைகையாலே *கோதிலைமை* என்று சொல்லப்படுகிற பாகவத சேஷத்வத்தினுடைய ரஸம் *அவனடியார் நிறுமாமளீசராயென்னை யாண்டார்—இக்கேதிரிய, அவர்களைத் தவிர்க்கு செந்தாமரைக்கண் திருக்குறளன் *ஹமாவிரகாண்மலரடிக்கேழ்புருகல்— பாவிமேனாக்ரு—உறுமேரீ* என்று சொல்லுவிக்கப்பட்டதாய், ஸர்வேவந்த்ரியாப ஹார க்ஷமமாகையாலே அந்த பாகவதசேஷத்வவிஷ்டாவினோடுயான பாகவத் விக்கரவாத்தை உத்தேச்யப்ரீதியென்னுமத்தைப்பற்ற *நிரிதந்தாமிற்படியே மீண்டு, *புலன்கொள்வடி வென்மனத்ததாய்* என்று எப்போதும் தம்மகன்னைக்கு விஷய மாகக் கொண்டிருக்கையாலும், கீழ்ச்சொன்ன வாகாரங்களை யுடையான இளைய பெருமான் ஸ்ரீபாதாழ்வான் ஸ்ரீசத்ருக்நாழ்வானுகிற திருத்தம்மீமார் மூவர்படியும் இவர்பக்கலிலே காணலாம்.

விசீத்தயத் என்கிறவிதத்து இப்படி வ்யாக்யானம் பண்ணிற்று இதின் பட்டோலை *உறுமேரீவென்று வித்யசத்ருவை வென்று *புலன்கொள்வடிவை விசிக் தம்* என்று *விசீத்தயத்* என்று ஒரு வசமுண்டாகவுமெடுத்த இப்படி உருபிசெய்துவைக்கையாலே. இவ்விடத்திலும் சித்தமென்னுமல் வசமுண்டாகுத அங்வசம ஸூசகமாகுகிறே. *விசீத்தயத்* என்கிற வசகம் இன்ன விடத்திலேயுண்டாகுத த்ருஷ்டமாய்த்திலி; வந்தவிடத்திலே கண்டுகொள்வது.

(அப்படியுதைக்கித்யாதி) சக்ரவர்த்தி. *ந ததாப்ப வ்யாயத்தம் பர்யயாதோ நா திய* என்கிறபடியே வைத்தகண்வாங்காதே உத்திரோத்தரமறுபலியா கிற்கச் செய்தே *குதிலம் த்ருப்தனாகாமல் அதுபுஷுவாய்ச் செல்லுமோபோலே இவரும் *எப்போதும் கால்தங்கனாண்டு* இய்யாதிப்படியே யாவத்கால மறுபலியாவின் குறும், *அப்போததைத் கப்பொழுதென்னுராவமுதம்* என்று அதுகூணம் எனக்கு அத்ருப்திகரமான போக்யவந்துவென்று, மேன்மேலும் அபிவிஷ்ட

ராகையாதலும், «யமனாஜுத்யோர் மத்யே ஜகாம» என்று க்ருதஸங்கேதமாய் கவிப வந்துவிடாற மனோர்ஜுநகங்களின் மனுவே க்ருஷணன் போனபோது யசோதைப் பிராட்டி. ஓடிச் சென்று எடுத்துக் கொள்ளாநிற்க, மருதங்களின் பெருமைப்பயும் இவன் மௌக்தியத்தையும் கண்டு வசிறு எரிகொளுந்தி முகத்தைப் பார்த்து «இப்பெரிய மருதங்களின் மனுவே போனாயே» என்று வெறுத்தாப்போலே, இவரும் அதிகாணந்த மாடுருக்கவும் ஸமகாஸத்திற்போல பிரகாசிச்சையாலே அப்படி வலிறெரித்து கொணநி «போனாய் மாமருதின் மனுவே» என்கையாலும் பிதாவும் மாதாவுமான அவர்களிருவர்படியும் இவர்பக்கலிலே காணலாம்.

ஸ்ரீ ப்ரஹ்மஸாதன் «நாகீந்தனாநி தைவாயம் சந்தரஸீ கீத்யோ நோராகை, கபயம் நோந தவாதேந நவீஷணத்தகுத்யயா» «ஸத்வாஸக்தமதி க்ருஷ்ணே தத்யமாதோ மனோ ராகை, நவீஷணாதமனோ காத்ரம் ததன்ம்குத்யாஸ்காத ஸம்ஸீதா» என்கிறபடியே அக்வி முதலானவை பாதகமாகாதபடி. «ஸிவபுதாத்மிகே தாத ஜகத்நாதே ஜகத்மயே பரமாத்மதி கோவிந்தே மீத்யாயிதிகதி குதா» என்று மித்ராமித்ரகதாவகாசமற ஸர்வமும் பகவ தாத்மகதயா அதுஃஸமாந அதுஸக்தித்து «எங்குமுள்ள கண்ணன்» என்கிற படியே «உன்வாயாஸ்தி» என்று தொடங்கி, «ஸிவந்ராதி» என்று பிறர்க்குமுபதேசித் தாப்போலே, இவரும், «அறியும் செந்தியைத்தழுவிபச்சகனென்னும் மெய்வேவான், அறியும் தன்காத்நைத்தழுவி மென்னுடைக் கோலித்தனென்னும்» «போயின நாகத்தின் பின்போய் அவன் கிடக்கையிதென்னும்» என்று—அக்விமுதலான பாதக பதார்த்தங்கள் பகவதாத்மகத்திலே அதுஃஸமாப்படி «என் முன்னைக் கோளசியோ—உன்னைச் சிந்தைசெய்து செய்து—என் முன்னைத் தினினைகள் முழுவேரிகின்றனன் யான்—முடியாத தென்னெனக்கு» என்று அவனை அவர்தாறு ஸக்தாரம் பன்னாசி «கறந்தலிலிடந்தொறுமிடந்திகழ் பொருடொறும் கரத்தெங்கும் பரந்துளன்» என்று அவனுடைய ஸர்வகதத்வத்தைப் பிறருமறியும்படி அருளிச் செய்கையாலே «பன்னாசியிலோடுவந்த தன்சிறுவன்» என்றும், «பின்னைவைச்சீறி» என்றும் சொல்லப்பட்ட பன்னிப்பிள்ளையான ப்ரஹ்மஸாதன்படியும் இவர்பக்கலிலே காணலாம்.

ஸ்ரீ விபீஷணாற்வான் «தயக்த்வா புத்ராம்ச்ச தாராம்ச்ச ராகவம் சரணங்கதா» என்றும், «பித்யக்தா மயா எங்கா மீத்ரானி ச தநீத, பவத்கதம் மே ரஜ்யஞ்ச ஜீவிதஞ்ச ஸுகாதிவ» என்றும் ஸங்கையோடேஊட புத்ரதாராதிகளான ஸர்வத்தையும் விட்டு சக்ரவர்த்தி திருமகனையே தமக்கென்னாமாகப் பற்றினுப்போலே, இவரும் «பாதமடை வதன் பாசத்தாலே மற்ற வன்பாசங்கள் முற்றவிட்டு» என்று ஸாம்ஸாரிகளாகை ஸங்கங்கிளையும் ஸவாஸம்மாகவிட்டு «தயாதற்கு மகன்றன்னையன்றி மற்றிலேன் தஞ்சமாகவே» என்று சக்ரவர்த்தி திருமகனையே தமக்கு ஸர்வப்ரகார ரகதகனாகப் பற்றுக்கையாலே «விபீஷணஸ்து கர்மாத்மா» என்று தர்மபுத்தியுடையவனென்கிற மாத்ரமன்றிக்கே, «ராமோ வித்ரணவாந் தீம!» என்று சொல்லப்பட்ட தர்மஸ்வரூபனான சக்ரவர்த்தி திருமகனையே தனக்கு தாரகமாகவுடையவனாகையாலே «தீமாத்மா» என்று விசேஷஞ்ஞர் சொல்லும் ஸ்ரீவிபீஷணாற்வரன்படியும் இவர்பக்கலிலே காணலாம்.

திருவடி, «நீருண பரமாத்மாவனே தேஹம் தே வ்யாப்ய தீஷ்டதீ» என்கிறபடியே விதோதிவர்க்கத்தைக் கிறங்கெடுக்கையாலே ஏறிட்டகாணி இறங்கிட்டு «பவாத் நார யனோ தேவ!» என்கையாலே பரமாத்மசப்தவாச்யனாய்க்கொண்டு «வித்வாத்மாதம்» என்கிறபடியே விச்வத்துக்கும் ஆக்மபூகனாகிடுங்கிற சக்ரவர்த்தி திருமகனைத் தன் னுள்ளையுடையனாய் «போதினாஸ ஹந்த ஹநுமாத் பரமாம் விழுக்தீம் புத்தயாஸ்துய சிதம் தவ மோனதேனா» என்கிறபடியே சக்ரவர்த்தி திருமகனுடைய வீரசரிதத்தை போக்ய மாகவுடையனாய் «ஸிந்தேனோ மே பரமோ ரஜம்ஸ்தவயி நீத்யம் ப்ரதீஷ்டதீ», பக்தீச் ச நீத்யா வி பாவோ நாத்யத்ர க்ஷீதீ» என்று குணத்தாலும் சரத்தாலும் அதுஃஸாரையும்

ப்ரதிபலனையும் ஐயிக்கும் வீரான சக்ரவர்த்தி திருமகனானிலே எப்போதும் ப்ரதிஷ்டிதமாய், இதுக்குமேலிக்கும் பெண்ணும்படி திருக்கிற ஸ்ரீகந்தத்தாலும் விப தையான பக்தியாலும் இவ்விஷயத்தைவிட்டுப்பரத்வத்தில் தன்னெஞ்சுபாகாமை சொல்லுகிறவிடத்தில் பரத்வத்தின் பேரும் சொல்லுகை அளவாய்மாய் 'அத்யத்' என்றும்படி சக்ரவர்த்தி திருமகனாய்மையையே நென்றிருக்காப்போலே, இவரும், 'செருக்கத்திதன்று திகைத்தவர்க்கரை உருக்கெட வாளி பொழிந்தவொருவன்— திருக்கடித்தானமு மென்னடைச் சிந்தையுமொருக்கத்திதள்ளே யுதையும் பிரான் கண்டி' என்று மூல பமை முதலையுப்படி சரவர்த்திதை வர்ஷித்த வகவிரான சக்ர வர்த்தி திருமகனாத் தம்முன்னையுடையாய், 'கணிகாணி ரோவாத்நெழில் சார்ங்கன் தொல்பிரை கன்னெஞ்சே ஓவாத லுணுகவுண்' என்கிறபடியே அனனு டைய 'விரசரித்ததை போக்கலாக வுடையாய், 'கற்பாசிராமபிராண பகை' மற்றும் கற்பரோ' என்று ப்ரீயவறிதங்களைப்பற்ற ஒன்றைக்கற்குமவர்கள் ரமணியலமாய் உபகாரகனுமான சக்ரவர்த்தி திருமகனையொழிய 'பரத்வாதிகளையும் அவதாரத் தரங்களையும் கற்பரோ வென்று தமக்கு இவ்விஷயத்திலுண்டான ப்ராவண்யாதி சயத்தாலே பரத்வாதிகளைக் கழிக்கிற விடத்தில் அவற்றின் பேர் சொல்லுகையும் அளவாய்மாய் 'மற்றும்' என்றும்படி 'தயாதற்குமகன்றன்னை யன்றி மற்றிலேன்' என்றிருக்கையாலே 'நன்னாடும் கேட்குதேத்தாய்' என்று ராமதானொருக்கும் திருவடிபுடைய படியும் இவர்பக்கலிலே காணலாம்.

அர்ஜுனன் 'பய்யாமி தேவாஸ்தவ தேவ தேவே அவிவயஸ்ததா பூதவிஷேஷங்காத், ப்ரஹ்மணியே கமனாஸ்ததம் ருஷிர்' என்கிறபடியும் 'அவ்யாகாமர்' திப்தாத்' என்று விச்வரூபம் கண்டவர்தாம் 'அத்ருஷ்டபூர்வம் ஸ்ருஷ்டோக்மி த்ருஷ்டவா ப்யேந' ப்ரவ்யதிதம் மநோ மே, ததேவ மேதீய தேவ ரூப ப்ரவீததேவ' இகத்தினா. கீடதம் கத்தம் சக்ர னந்த மீர்யாமி தவம் த்ருஷ்டமணம் ததைவ, தேதைவ ரூபண சூரபூஜந ஸ்ரண்பரோண பவ லிஷ்யுத்த' என்று திவ்ய சக்ர ஸ்ரணாலே இப்போது கண்ட விச்வரூபம் அத்ருஷ்ட பூர்வதையாலும் உக்ரதையாலும் ஹர்ஷபயங்களிரண்டையும் விடிகளை யாலே தைதஹர்ஷிதாதுவாய் பூர்வபீதிதமுமான ஸௌம்ய ஸ்வரூபத்தைக் காண வானைப்பட்டு சதுர்புஜமுமாய் சங்கசக்ரகதாதாமுமான திவ்யவிச்வரூபத்தைக் காட்ட வேணுமென்று தத்தீசக தத்பரனாபிபக்ஷித்தாப்போலே, இவரும், 'சக்ரவர்த்தம்' என்று தொடங்கி, 'பவ்வகையும் பரத்தபெருமான— திருவிண்ணகர்க்கண்டேனே' என்று விருத்த விபூதிபுத்தனாய்க் கொண்டு விபூதிமுகத்தாலே பஸபடியாக விஸ்த் ருதனா திருக்கிறவனைக் கண்டு 'கோய்னனாய்' என்று தொடங்கி 'சிவனாயயனாய்' என்று கார்பகாரணங்களிரண்டையும் சீரமாகக் கொண்டு 'ஐகதரகாரனாதிருக்கிற விருப்பை எனக்குக் காட்டித் தந்தாயாவினும், இதனால் நான் பெற்றது உன்னதான வஸதுக்களை என்ன தென்றும் பிறாதென்றமிருக்கும் விப்ரதிபத்திபோய் உன் னதே ஸகலமு மென்றிருக்கிற மாதாம்; இது எனக்கு ஆகர்ஷகமாய் அதுபாவமாய் திருக்கிறதென்க. ஆனபின்பு, 'காராராத்வென்செய்கத்தி-வாராய்' என்று சங்க சக்ரதாமான உன் அஸாதாரண விக்ரஹத்தோடே என்முன்னே வரவேணுமென்று அஸாதாரண விக்ரஹாதுபவ தத்பராய் அபேக்ஷிக்கையாலே 'செனப்போர்ச்சகலே தன்' என்று சொல்கப்பட்ட அர்ஜுனன்படியும் இவர்பக்கலிலே காணலாமென்கை.

சிவதனென்றது—சிவதவாஹானென்றபடி. முதலானொன்றது — 'உப யாத மனோனாமு ஸாதுநாய் யம் ஸதாபவத்' என்கிறபடியே எல்லார்க்கும் தம்முடைய ஓரோ வகைகளாலே உபமாக பூமிபாதிருக்கு மவராகையாலே இன்னமும் ஜ்ஞாநிக ளானவர்கள் பஸ்படியும் இவர் பக்கலிலே காணலாமென்று தோற்றுகைக்காக; பிராட்டிமாரோடு ஸாய்மம் சொன்னபின்பு ஸ்ரீ கோபிகார் முதலானோடு ஸாய்மம் சொன்னவொபாதிபிற, ஸக்ஷ்மனாநிகளோடே ஸாய்மம் சொன்ன பின்பு தரதாதி களோடே இவர்க்குண்டான ஸாமயம் சொன்னவிலுமும். ... (127.)

128. ஆக, இப்படி கித்யஸூரிகளில் தலைவராய், தொடர்ந்தடிமை செய்யப் பிறந்த ஸக்தமனாதிசனோடும், கித்ய ஸம்ஸாரிகளிலே அந்நபதமராய்வைத்து பகவத் ப்ரத்யாஸந்தாராகப்பெற்ற தசரதாதிகளோடும் இவர்க்குண்டான ஸாம்யத்தை யருளிச் செய்தார் மே. அவர்களையெவரினும் இவர்க்குள்ள வேற்றத்தை அருளிச் செய்கிறார் மேல் (குழலில் செஞ்சு மருகலில் சுவையுமான இவர் அவர்களையெல்லாம்) என்று.

(மு) 128. குழலில் செஞ்சு அருகலில் சுவையுமான விவ் அவர்களையெல்லாம்.

அதாவது—*குழற்காவலர்* என்கிறபாட்டில் சொல்லுகிறபடியே பிராட்டி மாரும் கித்யஸூரிகளுமவனுமான திரளிலே பற்றின செஞ்சையுடையராய், *அருக லிலாய்* என்கிறபாட்டிற் சொல்லுகிறபடியே பிராட்டிமாரோடும் திருவடி திருவகத் தாழ்வான் முதலான கித்யஸூரிகளோடும் ஒரோவகையாலே பரிமாறுமவன், அவர் களோடே பரிமாறுமாபோலே ஒருவழியாய் வந்த ரஸத்தைத்தந்து விடுகிறினை என்னளவில்; அவர்களெல்லார்பக்கலிலும் பண்ணுமாதரத்தை என்பக்கலிலே பண்ணு கின்றனென்னும்படி எல்லாவழிகளாலுமுள்ள ஸம்ச்சேஷரஸத்தை அவன் தமக்கு வினைக்கையாலே போகரளமும் விஞ்சப்பெற்றவரானவிவர், ஒரோ அவதார மாதரத்திலும் கேவலம் அவன் தன்னளவிலும் பற்றின செஞ்சையுடையராய் பகவத் ப்ராவண்யம் காதாசித்தமாய் விஷயாந்தர ப்ராவண்யமும் கலையிருப்பாரும்; இதர விஷய வைராக்ய பூர்வகமாக எப்போதும் நடந்து செல்லும் பகவத்ப்ராவண்யமுண்டா யும், ததியும் அவனுமான சேர்த்தியில் ரஸமநியாதாருமான தசரதாதிகளும் பாத்வா வதார விபாகமற அவகாலித்த செஞ்சையுடையராயும் ஒருவழியால் வந்த ரஸத்தைப் பெற்றிருக்கும் ஸக்தமனாதிசனோடும் அவர்களில் அத்யந்தவ்யாவ்ருத்தரென்கை.

ஆக, ஸக்தமனாதிசன் தசரதாதிகளோடும் இவர்க்குள்ள ஸாம்யத்தை தர்சிப் பித்தாப்போலே அவர்களில் இவர்க்குண்டான ஆதிக்யத்தையும் தர்சிப்பித்தா ராயிற்று. .... (128)

129. இப்படிப்பட்ட செஞ்சையும் கவையையுமுடைய இவர் தம்முடைய அபிவிருத்திதானே அவன் பிறவிக்கு அநுருணமாகப் பிறந்து அநேகாறுவ்ருத்தி களைப் பண்ணும் பிராட்டிமாரையும், அநேகாசேஷதைகரதிகராய் அநேகதாபவித்து அநேகவித கைக்கர்யங்களைப் பண்ணும் அசந்தவையதேயாதிகளையும் அவர்கள் தாமென்னளம்படி பாவிப்பரென்கிறார் (எற்றைக்குமென்று தொடங்கி.)

மு. 129. எற்றைக்கு மென்றது தோன்றப் பிறந்து ஒப்பித்து வீசிக் காப்பிட்டுக் காட்டுக்கு முற்பட்டு தர்மம் சொகிவிக் கேட்டு சிஷ்யதாஸ பக்தை களாய் பாடி வருடி இன்று வந்தென்பாரையும். சென்னுளும் தீவானதாஸ பேதம் கொள்வாரையும், தாமவராக பாவிப்பர்.

அதாவது—ஸ்ரீ பூமிப்பிராட்டியவதாரமான ஆண்டான் ப்ரார்த்தனை மூவர்க்கு மொக்குமாகையாலே *எற்றைக்கு மேமேழ் பிறவிக்கு முன்றன்னேடுற்றேமே யாலோ முனக்கை நாமாட்செய்வோம்* என்று அநேகஜந்மங்கள் பிறந்து உன் னோடே சேஷ சேஷிபாவமாகிற உறவையுமுடையோமாய், உனக்கே உகப்பான அடிமைகளை நான்கள் செய்யவேணுமென்றபேஷித்தமை தோன்ற *தேவத்வே தேவ தேவேபம் மநுஷ்யத்வேச மபூஷி, விஷ்ணுத்தேஹாநுபூபம் வை கரோத்யேஷாத்மதஸ்த பூம்* என்கிறபடியே ஈசுவரன் கோகரக்ஷணர்த்தமாக தேவமறுஷ்யாதி ஸஜாதியனா யவதரிக்குமளவில், அவன் கொண்டவடிவுக்கு அநுருபமான வடிவுகொண்டு தோற்று மவளாகையாலே *ராகவத்வேபவத் வீதி* என்கிறபடியே அவன் சக்ரவர்த்தி திருமகனா யவதரித்தபோது தானும் ஸ்ரீ ஜகதராஜன் திருமகளாயவதரித்து.

•வரானுதீர்ப்பே கசிதா ஸுகந்திதா, அதுபிப்தம் பராதீயேத சத்தநேத பரத்தபம்•
என்றபடியே திருவபிதேசகார்த்தமாக அமைக்கிறது •உத்தியை பரிசுவத சாபி
வாசியஜநஸந்தியா, உபேதம் எதயா பூயத் தீத்யா சிதம் யதா• என்றபடியே அப்
பேதருகே ஸேவித்த வின்று திருவெண்காமரம் பணிமாறி, அகந்தரம் சக்ரவர்த்தி
மாணிகைக்கெழுந்தருளுகிறபோது •பதிஷம்மாதிதா எதா பரித்தாமிதேஷு, ஆத்ம
மய வ்நாஜ மங்கவாந்யபித்யுத், பூர்வம் தீரம் வஜரதோ தக்ஷினம் பாது தே யமா,
வதுணா பச்சிமா மாசாம் தநேசுஜுத்தராம் தீரம்• என்றபடியே பெருமான் வடிவழகைக்
கண்டு இது கமக்குத் தொங்கப் புருகிறதோ வென்னும் வலிதுபிடிபாலே அந்த
புரத்வாரத்தனவும் பின்சென்று மங்களாசாஸனம் பண்ணி, தமந்தரம் காட்டுக்
கெழுந்தருளுகிறபோது •அக்ரதக்ஷே கயிஷ்யமி ம்ருத்தத் குகண்டகாத்• என்றுதான்
முற்பட்டு ஸ்ரீதண்டகாரணயத்தி கெழுந்தருளி விருக்கிறபோது அவராயுதங்களை
தரித்துக்கொண்டு விற்கிற கிசையைக்கண்டு •தஸி மே ரோதே வீ கமநம் தண்டகா
ப்ரித, காரணம் ததி வக்ஷ்யமி வதத்த்யத் ச்ருயதாம் மம. தஸம் ஸி பாணதபுஷ்பாணி
ப்ராதா ஸு வதம் கத, த்ருஷ்ட்வா வதாரத் எர்வத் கச்சித் குப்யத் சாய்யயம். கப்தி
யானுஞ் ஸி ததுஷ்டா ஸ்யேததநாதி, ஸய்பதஸ்ஸுத்தம் தேஜோ பஸ முச்சிரயதே ப்ருயம்•
என்று—இவர் ஸாயுதராய்விற்கில் ஆரோக்யமும் மேல்விழுந்த ப்ரமாதம் விளையக்
கூடுமென்று பயப்பட்டு •நிமிதாதிதா ப்ரபவதே திமாந் ப்ரபவதே ஸுகம்• இத்யாதி
பாலே ஸர்வத்துக்கும் தர்மமே மூலமென்னுமிடத்தை ஸ்மரிப்பித்து, ஆனபின்பு
ஆபுதத்தை வைத்து தாபஸாவேஷத்தோடே தர்மத்தை அதுஷ்டிக்கவமைபுமென்று
தர்மோபதேசத்தையும் பண்ணின பெரியபிராட்டியாரோடும், •அஹம் கிஷ்யா தாஸீ
பக்தா தஸி மாதவ, மத்க்ருதே எர்வபுதநாம் கஃபயம் வத ப்ரபோ• என்று ஸ்ரீவாரஹ
காயனார் பக்கவிலே பரமதர்மம் கேட்டு தம்முடைய கிஷ்கையையும் தாஸியும் பக்தையு
மாய், •உன் தன்னைப்பாடி• என்றபடியே கவிபாடி, •திருமகளும் புனிதும் செம்பொற்
திருவடிவின்கைவருட்• என்றபடியே பெரியபிராட்டியாரோடும் அவன் திருவடி
களைப் பிடித்து, •இன்று வந்தித்தனைபுழுது செய்திடப் பெறில் காணொன்று
துருவிரமாக்கொடுத்தப் பின்னுமாளும் செய்வன்• என்று தன்னைக் கைக்கர்பம்
கொண்டால் அதுக்குப் பரத்புகாரமும் பண்ணுவனென்ற ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டியாரோடும்

•சென்றால் குடையாம்• என்றித பாட்டிலும், •நிவாந சய்யா• இத்யாதி
ச்சோகத்திலும் சொல்லுகிறபடியே பகவத்கிவியோகாதுருணமாக சத்ர விம்லாஸாக
பாதுகாய்க்காதிசீரபேதம் கொண்டு ஸகலவித கைக்கர்பங்களையும் செய்யும் திருவநக்
தாழ்வானையும், •ஊரும் புட்கொடியுமகிதோ• என்றித சந்தைதிலும் •நிவா ஸ்ககி•
இத்யாதி ச்லோகத்திலும் சொல்லுகிறபடியே வாரஹசத்வஜ்விதரம் வ்யஜ்ஜோதி
தேஹபேதங்களைக் கொண்டு ஸகலவித கைக்கர்பங்களைச் செய்யும் பெரியதிருவடியை
யும் போலே, இவரும் •'பிறத்திட்டான்'• என்றபடியே பிறந்து பிராட்டியார்
தசைவிலேவின்று பேசும்படியான பஸபவவ்ருத்திகளையும், "ஒழிக்காமெல்லா
முடனாய்மன்னி வழுவினா வடிமை செய்ய வேண்டு நாம்" என்று ஸர்வதேச ஸர்வ
கால ஸர்வாவஸ்தைகளிலும், உபேதமான ஸகல சேஷவ்ருத்திகளையும், பண்ண
வேணுமென்னு மபிவிதேவசாதிசயத்தையு முடையாராகையாலே, பிராட்டியாரையும்
அகந்தாதிசனான ஸூரிகளையும், அவர்களுக்கும் தமக்குமொரு விசேஷமற அவர்கள்
தாமாகவே பாவிப்பொன்றபடி.

130. இப்படியிலுள்ளவ்வஸ்தை விளையும்படி 'சச்வரவிக்கரஹ கைகைதன்
யம் இவர் புள்ளத்வத்தையழித்து எர்ச்சீத்வபாவனையை ஜூகிப்பித்ததுக்கும் இத்திரு
மேனியோடேவிவர்க்கெவ்விஷயத்தில் அகேகவிதாதுவ்ருத்திக ளுண்டானதற்கும்,
த்ரௌபதி கௌஸல்யைகள் படிக்கித் த்ருஷ்டாந்தமாகச் சொல்லையோ வென்னு
மாகாண்ஷையிலே இதுக்கவற்றை த்ருஷ்டாந்தமாக்குதை ஸ்தூல மென்னுமிடத்தை
தரிப்பிக்கிருர். (சமுவதோருருவென்று தொடங்கி).

(மு.) 130. எழுந்தோரு அழிக்க, செய்கிற வழுவினாவடிமைக்குப் பாஞ்சாலி
படுத்துமதும் கௌஸ்யாநுஞ்சுத்தியு மொப்பாக்குகை பகை.

அதாவது—சோதிவெள்ளத்தினுள்ளே யெழுவதோரு* என்று தேஜோரா
சிமத்யே உத்தேயமாம்படி. திருப்பதாய் *பும்ஸாம் த்ருஷ்டி சித்தாபஹாரினம்*
என்கிறபடியே வசிரவுருக்காய் ஆண்களையும் பெண்ணுடை யடுத்தமதானவவ
னுடைய அப்ராக்குதன்க்ரஹம் இவருடைய பும்ஸ்த்வத்தை யழித்து ஸ்த்ரீத்வ
பாவணையை விளைத்ததுக்கும், திருபாதிக சேஷியான அவன் விஷயத்தில் கிரதிகப
ப்ரோமத்தாலே *வழுவினா வடிமை செய்ய* என்கிறபடியே தம்முடைய பாவனிசேஷங்
களால் இவர் செய்திற மாகாவிதாநுஞ்சுத்திகளுக்கும் *பாஞ்சால்யாபத்மபத்ராக்க்யா
ஸ்காயக்த்யா ஜ்ஞகம் ககம், யாஸ்ஸ்த்ரீயோ த்ருஷ்டவத்யஸ்தா* பும்பாவம் மகஸா
யயு* என்கிறபடியே ப்ராக்குதமாய் மாம்ஸாஸ்காதிமயமான தேஹத்தையுடைய
த்ரோனபதி, ஸ்வதேஹௌளந்தர்யத்தாலே ஸஜாதியரை ஸ்த்ரீத்வத்தை யழித்து
பும்பாவத்தை யடைவித்ததையும் *யதாயதா ஹி கௌஸல்யா தாஸீவச்ச ஸகீவச,
பார்யாவத் பகிவீவச்ச மாத்ருவச்சோபதிஷ்டதி* என்கிறபடியே. கௌஸல்யார்,
ஒளபாதிக பர்த்ரு விஷயத்தில் அவஸ்தாநுருணமாகப்பண்ணின பாவனிசேஷ
ப்ரயுக்த கதிபயாநுஞ்சுத்தியையும் த்ருஷ்டாந்தமாக்குறை ஸுஸத்ருசமன்ஸாமயாலே
ஸ்தூலமென்றபடி. இத்தாலொருபுடை ஒப்புச்சொல்லுவோமெனருதும் இதுக்கது
பற்றுகென்றதாயிற்று. .... (130)

131. இப்படி யவஸ்தாந்தராபந்தரானாலும் தாமான தன்மையால் செல்லும்
அபிகிவேசமும், இவர்க்குக் குறையாதென்னு மத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக வருளிச்
செய்கிறுர்மேல் (பெருக்காறென்று தொடங்கி).

(மு.) 131. பெருக்காறு பலதகித்துக் கடலை தோக்குமா போலே நெக்கொசித்து
கனாத்தகித்தித்து உடையப் பெருகு (மிது) காதல் கடலிடங் கொண்ட
கடலை பஹுமுகமாக அவகாவிக்கும்.

அதாவது—கண்ணகமெடுத்தவாறு பலதகியாய்ப் பாய்க்கு செல்லாநிற்க
தனக்கொரு குறையின்றியே, *பெயருய கருங்கடலை தோக்குமாறு* என்கிறபடியே
தனக்குப்புகலான கடலை தோக்கிச்சென்று புருமாப்போலே *நெக்கொசித்துகரை
யும்* *தீராயலைந்து* *கெஞ்சிடிந்து* *என்மனமுடைவது மவர்க்கே* என்று உடை
ருகைப்பட்டு சிதிராய் பாவசராய் த்ரவிபூதராய் கிலைகலங்கி கெஞ்சுகட்டழிந்து உருக்
ருகைந்து போம்படி *பெருகுமால் வேட்கை* *கழியமிக்கதோர் காதல்* என்கிறபடியே
கரையறியப் பெருகுகிற காதலானது *கடலிடங் கொண்ட கடல் வண்ணம்* என்கிற
படியே ஒரு கடலொரு கடலிலே சாய்க்தாற்போலே திருப்பாற்கடலிலே கண்
வளர்ந்தருளின ச்ரமஹரமான வடிவையுடைய பெரியபெருமானாகிற அபரிச்சேத்ய
வஸ்துவைத் தாமான தன்மையாலும் அவஸ்தாந்தராபத்தியாலுமுண்டான பேதத்
தாலே பலமுகமாகச் சென்று அவகாவிக்கு மென்கை. இத்தால் உத்தவக்ஷயமாண
வஸ்தைகளுக்கெல்லாமுடலான விவருடைய பக்தி வைபவம் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டது.

132. இவருடைய பக்திதான் சாஸ்த்ரங்களில் சொல்லுகிறபடியே ஸக்ரம
மாய் ளாதம்யமாய் ஏகமுகமாகிராமலிப்படி அமர்யாதமாய் அஸாதம்யமாய் அநேக
முகமாய் நடப்பானென்னென்னு மாகாங்கைகிடிலே அருளிச்செய்கிறுர் (அச்சேத்ய
மென்று தொடங்கி).

(மு.) 132. அச்சேத்ய மென்னுமது *கும் வேம் ரியாயுசித்த வென்னப்பட,
சித்தம் சித்திய அச்சேனென்று நீங்க, கரணங்கன் முடியானே
யிவையாக, உடலமாத்மதீயம் கொள்ள, காற்றுங் கழியும் கட்டி
யழக் கொண்ட பெருங்காதலுக்குப் பத்திமை பூவரம்பிக்கியே.

அதாவது:—அதேதேயாய மதாஹ்யாய மதேதேயாயோய்யேஷா என்று
 சேதந தஹக் தேதந சோஷண மஹ்மாசுச் சொஷஸ்ப் பிமாதமே ஸ்து *விவக்ஷே
 பிரமன் வண்டிருமடத்தை சேர்ந்திருவாக மெமமானிதும்* என்று பிராட்டியோடு
 ருத்ராதிகளோடு வாசியற உடம்பு கொடுத்தமவனுடைய நிலம் எம்மா பாராய் என்னுத்
 மாவை பிராகின்றதென்றும், *வேமெமதாநீரழக ரெழுவிதுகது* எலும் என்னுத்
 வானது ரெழுப்பிலிட்ட மெழுதுபோல உருக்குப்பது வேவா மஹதென்றும்,
 கண்ணனுக்கென்று ஈரியாய் என்று கண்ண கண்டால் கருவுணவாகென்கிற
 அநுஸந்தாதத்தாலே ஆர்த்தாதையையடைமென்றும் *வேட்கை தோய் மெவானி
 யுன்னுலீத்த* என்று ப்ரேமய்யாதியானது ம்ருதுள்வபாவமான ஆத்மாவை
 குருத்துவற்றுகவுலீத்தவென்றும், இப்படிச் சேதநாத்யஹ்மாசித்தென்றும் எவைய
 மேவ சொஷஸ்ப்படியாக, *என்னெஞ்சென்னை சின்னிடையே வந்தெனென்று
 நீங்க* என்று அதேதமமான சித்தமானது சேதநபாதிதையையடைந்து ஆவன்
 விச்சேஷித்துப்போன உனக்குக் கரணமாவெனல்வேனென்று *சுத்திபாதித்யாயி*
 என்கிறபடியே உறவறச் சொல்லித் தம்மைவிட்டு நீங்க, பரஹ்ம கரணங்கள் *முடி
 யானெயிற் படியே சேதநமாதியாலே ஒரு கரணத்திலுடைய வ்ருத்தியைக் கரணத்
 தாமாசைப்படுத்திப் படி விடாய்க்க, *உடலம் கின்பாஸைப்பாடே சேதநித்ய க்மாயா*
 என்று பகவத்ப்ரேம பாரவச்யத்தாலே ஆத்மா சிதஸ்மாயப் போகாதபடி கட்டின
 கரையான சீரம் த்ரவ்யமிருந்த குறையும் உருதுமாயோலே, அன்பும் அபகாச
 ரயமுமென்றிரண்டின்தியே அன்புதாலொரு வடிவு கொண்டாய் போனெயாய்,
 உத்தரோத்தரம் ஸாதெய்யத்தையடைந்து ஆத்மசம்மத்தை எரிட்டுக் கொள்ள
 கடலும் மடையும் *இருவரின் நினைவண்ணம்* இப்பாதிகளிற்படியே காற்றுக்கு
 ஸாதகதிதவழும், கறிக்கு ஏறுவது வடிவநாகையும் கியதஸ்வபாவமென்றற்பாடுத,
 அவற்றுக்கு அவை பகவத்விரஹத்தேஜஸ்திதமாகக் கருதி அதேதமாவவற்றைத்
 தமக்கு ஸமதுக்கிகளாகக் கொண்டு *எம்மாற்றுமை சொஷஸ்ப்புலோமை* என்று
 தாம் அவற்றைக் கட்டிக்கொண்டுகிடந்து கதறுப்படியாக *அவர் ஆற்றியறது
 முதலாக கொண்டவென் காதல்* என்றும் *மயம் பெருங்காதல்* என்றும் சொஷஸு
 விதபடியே பிரிப் பதி சொன்னதுவே எருவாகப் பணைத்துச் செல்லுமதாய் க்ருத்யாக்
 ருத்யம் தெரியாதபடி அறிவுகட்டை விளையாதமான் அபரிச்சேத்ய பத்திகரு *ந
 ளுத்தியம் தைவ ச க்மாய* என்கிற தேசன்கேஷத்திலே அதுபவேபகாணபத்திபோலே
 சௌநபடி கண்டிருக்குமத்தனையல்லது *பத்தினைக்கனபுடையெனவே* என்கிற
 படியே தான்பிடித்தப் பரிமாறுப்படி வரம்பு கட்டவொண்ணாததேயென்கை.

இத்தால், *நீதித்யாளீதவ்யா* என்கிற விதிப்போரிதையாய் சேதநாத்தையாய்
 க்ரமபரிணமிவான பகதி போலன்றிக்கே அதுககெதிர்த்தட்டாய்க் கதராதிக்
 செல்லுகிறவிதசாஸ்த்ரமாயாதையின்று அடங்காதென்றதாய்த்து. ஆக *ஞானததில்
 தம் பேச்சு* என்று தொடங்கி இவ்வளவும் ஸ்ரோதகசையில் தாமான ஸ்மையாஸாய்,
 ப்ரேமதசையில் ஸ்நீதவ்யுபேணவும் பேசுவதென்றும், ஸ்நீதவா ஆத்மாவாக
 வத்தேநியக்ஸாணையாலே இவர்க்கு இது ஸ்வாபாஸிகமென்றும், அதனை ஸ்மாய்
 மன்றிக்கே ஆறு பாகாரத்தாலே ஸ்நீதமினையென்றும், மற்றைப் பிராட்டியாள் பகவத்
 பரிஹ்ரு முடையாரென்னதோடும் ஸாயா ருடையாவதென்றும், ஸ்நீதா ஸாயாம
 இவர்க்கு ஸ்நீதமியோடெனன்றும், மற்றும் பகவதஸ்யராயம் பகவத் ப்ரத்யாயம்
 ராயமுள்ள ஸ்நீதாணுதிகள் தசாதாதிகள் படியும் இவர்க்குண்டென்றும், அவர்களில்
 இவர் வ்யாவ்ருத்ததென்றும், பிராட்டியாரையும் அந்தாதிகளையும் அவர்கள் தாமா
 கவே பாஸிப்பதென்றும் இந்த பாவசாஜெறதுவான இவருடைய ஸ்நீதவ்யாஸாற்
 றுக்கும் அதேக வ்ருத்திகளில் அபிவிவேசத்துக்கும் த்ரேணபதி கொண்டுள்ளபகன்
 படிகளை த்ருஷ்டாந்திகளை எதுவென்றும், இந்த பாவவ்ருத்திகளுக்கு ருதமான்
 பத்திப்ரகாசங்களையும் சொல்லிற்றுய்த்து.

133. ஏவம்பூதபக்திதசையில் இவர் பெண்பேச்சாகப் பேசுமிடத்தில் தோழி தாய் மகள் என்று த்ரிவிதமாகப் பேசுகிறவிதத்துக்குக் கருத்தென்னென்னுமபேசுஷை விடே அதைப் பிரகாசிப்பிக்கிருர்மேல் (ஸம்பந்தோபாய பலங்களில் உணர்த்தி துணிவு பதற்றமாகிற ப்ரஜ்ஞாவஸ்தைகளுக்குத் தோழி தாயார் மகளென்று பேர்) என்று.

(மு) 133. ஸம்பந்தோபாய பலங்களில் உணர்த்தி துணிவு பதற்றமாகிற

ப்ரஜ்ஞாவஸ்தைகளுக்குத் தோழி தாயார் மகளென்றுபேர்.

அதாவது:—தோழியாவாள், நாயக நாயகிகளை இணக்கிச் சேர்க்குமவளாகையாலே திருமகந்தரத்தில் ப்ரதம பதத்தால் ஈசுவரனோடு ஆத்மாவுக்குச் சொல்பப்பட்ட அந்நியார்ஹ சேஷத்வாதி ஸம்பந்தஜ்ஞாமே அவனோடு இவ்வாத்மாசேருகைக்கு ஹேதுவாகையாலே அந்த ஸம்பந்தஜ்ஞாமாகிற ப்ரஜ்ஞாவஸ்தையைத் தோழி யென்றும்,

தாயாராவாள், பெற்று வளர்த்து பெண்பிள்ளை ப்ராப்தயெனவையாய் நாயகவிஷயத்தில் அதிமாத்ரப்ராவண்யத்தாலே அவனிருந்தவிடத்தேறப் போக வேணுமென்று பதறுமானவிலும் அவன்தானே வரக்கண்டிருக்கையொழியப் படி கடந்து புறப்படுகை குமைர்யாதைக்குப் போராதென்று கிஷேதித்துப்போருமவளாகையாலே, வித்தோபாயத்தைப்பற்றினுர்க்கு ப்ராப்திவிளம்பிறுதுவில்லாமையாலே சீக்ரமாக ப்ராப்யத்தைப் பெறவேணுமென்கிற அந்த த்வரைவினுடைய உத்பத்தியாதிகளுக்கு ப்ரதமஹேதுவாய் அதை த்வரை ப்ராப்யவைகைஷண்யதர்சனத்தாலே க்ரமப்ராப்தி பற்றாமல் முறுகி நடக்குமளவில் இது ப்ராபந்தகுமைர்யாதைக்குச் சேராதென்று கிஷேதித்து சேஷியானவன் தானேவந்து விஷயிகரிக்கக் கண்டிருக்கவேணுமென்று இதின் துடிப்பை அடக்கப்பார்க்கிற மத்யமபதப்ராதிபாதி தோபாயாத்யவஸாயமாகிற ப்ரஜ்ஞாவஸ்தையைத் தாயாரென்றும்,

தலைமகளாவாள், இயற்கையிலே புணர்ந்து நாயகன் வைகைஷண்யத்திலே ஈடுபட்டுக் குமைர்யாதைகளையும் போராதே கிட்டியல்லது தரியேனென்னும் பதற்றத்தையுடையளாகையாலே ப்ரதம மத்யம பதங்களால் அறுதியிடப்பட்ட சேஷியாய் சரண்யனானவனுக்கு சரமபதப்ரோக்தமான ஸ்வரூபரூப குணவிபூதிகளால் வந்த வைகைஷண்யத்தை யறுஸந்தித்து ததறுபவனிஃம்பாஷைமத்வத்தாலே ததேகோபாயத்வாத்யவஸாயத்தையு மதிக்ரமித்துக்கிட்டி அநுபவித்தல்லது தரியாதபடி நடக்கிற ப்ராப்யத்வவரையாகிற ப்ரஜ்ஞாவஸ்தையை மகளென்றும் பேரிட்டுச் சொல்லைக் கடவதென்கை.

ஜ்ஞானாவஸ்தைகளென்னுமல் ப்ரஜ்ஞாவஸ்தைகளென்றது த்ரிவிதாவஸ்தையும் இவர்க்கு ஸர்வகாலமுமுண்டென்னுமிடம் தோற்றுகைக்காக. *ப்ரஜ்ஞாத்ராக்ஷிக் மதா* என்னக்கடவதிறே. பதத்தாயார்த்தஜ்ஞானமும் திருவுள்ளத்தில் எப்போது முண்டாசிறேயிருப்பது. .... (133)

134. இவ்வவஸ்தைகள் மூன்றும் இவர் பேச்சிலே தோற்றுமோ வென்னுமபேசுஷையிலே தோழி தாய் மகள் பேச்சான திருவாய் மொழிகளிலே இவை தெரியுமென்னுமத்தை ஸுக்ரஹமாக வரைந்து அருளிச் செய்கிருர்மேல் (ஸகி யென்று தொடங்கி)

(மு) 134. ஸகி வெநிலிகை ஆசையறுத்து அறத்தொடு நின்ற மூன்றிக் அந்நியார்ஹத்வமும், வாடி மெலிந்து பீத்தேறி ஏறப்பேசிக் கட்டிழந்தகன்று சர்வதே வலித்தமை ஸாத்மாமோ வென்று மாதா அஞ்சீமுறைப்பட்டு முறையிடுகிற ஏழில் அத்யவஸாயமும், புத்தி பலகால் ஆள்விட்டு ஆற்றுமை சொல்விக் கவராதவை விட்டு இரைக்க மடலெடுத்துக் கன் புதையப் போக்கற்ற உருநெஞ்சுக் கெழக் கூடுதான்தேடித் தாழ்த்துக்கு ஊடி உலாத்துணையற்றுச்

குழவும் பகையுக்கு செய்யத் தடைபிடுவதே புயக்கற்ற
மாயையும் காயையும் பூசிடுக்கப் பதினாழித் தவறையும் தெரியும்.

அதாவது—எம்பெருமானோடே இயற்கையிலே புணர்ந்து பிரிந்து ஆற்றுகை
யாலே போலுக்கதையாய்க் கெட்கிற பிராட்டிதனையைக் கண்டு தாய்மார் கைவி
துவன் கோவையும் அதுக்கு நிதானத்தையும் பரிஹாரத்தையும் அறிபாதே ப்ரதி
பந்த பாஷினியாதிருப்பானோரு கட்டுவிச்சி சொல்லிக் கொண்டு இங் கோய்க்குப்
பரிஹாரமாகக் கருதி வெறியாடலுற, இவன் ப்ரக்ருதியாய்ப்புழுவீர்த் தோழி அந்
யார்ஹையான விவளுக்கு அன்பன்பர்ச்சம் ஸ்லிபாது, காம் இதை விக்காதொழியில்
இவனை விழக்கவருமென்று பார்த்து அப்போது விருபித்தறிந்தானாக இவன்
கோவையும் அதுக்கு நிதானத்தையும் அவர்களுகருச் சொல்லி ததுதெபரிஹாரங்
கனையும் விதித்த, *அங்கே கள்ளுமிறைச்சியும் துவைக்கின்* உணக்கல் கெடக்
கழுதை யதடாட்டம் கண்டென் பயன்* இயாதிகளாலே வெறியை விடவின
பாகாத்நாலே ப்ராப்பதவராதசையில் அவஸாதமடியாக உபாயாத்வஸாயம் கைவி,
தர்மணபாபமபறுததி என்கிறபடியே தர்மநாட்டானத்தாலே துக்கதேஹதவைப்
போக்ககா மென்பார்வார்த்தையைக்கொண்டு இவ்வவஸாதத்தைப் பரிஹரிக்க
லாமோவென்று தேவநாதர்யாமி பரமான் கர்மகலாபங்களிலே ப்ரவர்த்திக்கத்தேட
அவ்வளவிலே ஸம்பந்தஜ்ஞாநமானது, இவ்வவஸாதம் கர்மபலமன்றிக்கே, ஆகஸ்
மிகபகவத்கடாஷபலமாய அளாதாரண ஸித்தஹஸிஷ்டஞானவனை அநுபவிக்ககவி
ஜுண்டான பராவண்யகார்யமாகையாலே இதுக்கு அது பரிஹாரமும்ன்று; அந்
யார்ஹாசேஷதவத்துக்கு விருத்தமாகையாலே ஸ்வரூப நாசகமாமென்று, அந்
ஸ்பர்ச்சத்தை விவர்த்திப்பித்த *தீர்ப்பாரையாயின்யும், திருத்தகூனில்லிமங்கலத்திலே
அதிப்ரவணியாதிருக்கிற பெண்பிள்ளையை மீட்கப் பார்க்கிற தாய்மாரைக் குறித்துத்
தோழியானவன் *இவனை தீரீனியன்னைமீர் உமக்காசையிச்சி* என்று கீங்கனே
யன்றே திருத்தகூனில்லிமங்கலத்திலே கொண்டுபுக்கு இப்ப்ராவண்யத்தை விளைத்தி
கொள்; இனிப்ராப்த விஷயப்ரவணியான இவனை உங்களால் மீட்கப் போகாது.
ஆனபின்பு இவன் பக்கம் உங்களுக்காசையறவமைபுமென்ற பாகாத்நாலே, அர்ச்
சாவதாரணபமான விஷயமே உபாயமாகையாலே எப்போதும் இதிலே கோக்கா
திருக்கு முாயாத்வஸாயம் அவ்விஷயவைகைண்டாததை விஷயிகரித்த ப்ராவண்ய
கார்யமான த்வரை உபாயத்திலே அவ்விக்கிறதோவென்று மதிசங்கையாலே
அத்தை விவர்த்திப்பிக்கத்தேட, அவ்வளவிலே ஸம்பந்தஜ்ஞாநம் சேஷ வஸ்துகத
மான இப்ப்ராவண்யம் சேஷபுகப்புக்கு விஷயமாயித்தனையல்லது உபாய கோடி
யிலவ்விபாது. ப்ராப்தவிஷயவைகைண்டாதனைமாக வந்ததானையாலே விவர்த்திப்
பிக்கவும் போகாது. இத்தை ஸ்வவிவர்த்தயமாக விளைத்திருக்கிற ஸ்வாதந்தர்யம்
அத்யந்த பாரதந்தர்யமாகிற ஸ்வரூபத்துக்கு விருத்தமாகையாலே த்யாஜ்ய
மென்று ஸ்வஸ்பர்ச்சத்தை விவர்த்திப்பித்த *ஹவஸில் மாமணியும், தரிமகன்
பருவத்தைக்கண்ட பந்து ஜனங்கள் ஸ்வயம்வரத்துக்கு ராஜுலோகத்தைத் திரட்டு
கைக்கு மணமுரசுறைவிக்க, திருப்புகழில் நாயனாரோடே இவளுக்குக் கைவி
புண்டாய்த்தென்னிடத்தை இவன் வடிவிலும் பேச்சிலுமுண்டான வேறுபாட்
டாலே அறிந்த வுயிர்த்தோழியானவன் இத்தவ்வி பெண்பிள்ளை செவிப்படுமாவிச்
சொனிடவர்க்கென்று பேசுப்படிஸ் வாழாததன்மைபளாதிருக்கிற விவனைக் கெட
யாது; ஏற்கவே பரிஹரிக்கவேண்டுமென்று இவன் பந்துஜனங்களைக் குறித்து
இவளுக்குத் திருப்புகழில் நாயனாரோடே ஸம்ச்சேஷம் ப்ரவ்ருத்தமாயிற்றுப்
போலையிராவினறது, தத்துணசேஷதிகன்களையே வாய்புலற்ற கின்ருள். ஆன
பின்பு கீங்கள் செய்கிறது தர்மமன்னவென்ன; ஆகில் இவளுக்குத்தக்க அவயவ
சோபை அபரணசோபை முதலான நாயக ஸகலணங்கள் அவதூக்குண்டாவென்ன;
அவைபெல்லாம் குறையில்லை. அவையொன்றுமில்லையோயாதிலும் இவன் அங்கே

அந்நியர்வாழ்வாய்மைக்கடையாளம் ஸ்வயந்தமாகக் காணலாம். ஆனபின்பு இதைத்தவருங்கொளென்று, மத்தஸ்தையாய் வின்று தர்மம் சொல்லுகிறாய், அந்த மனத்தை விலக்கின பாகரத்தாலே ப்ராப்யத்வரைசினுடைய பரிபாகத்தை உபாயாத்யவஸாயதசைசிலே வின்று தர்சித்தவந்தரம் அது பகவதநம்பார்தை யானமையறியாதே அப்ப விஷயத்துக்கு மர்ஹமோவென்று கிருபிக்க, அவ்வள விலே ஸம்பந்தஜ்ஞராம், இதுக்கு அப்ப சேஷத்வப்ராஸங்கமும் ஸ்வரூப நாசகம் சேஷியானவனுடைய போக்யதையாலும் அது தன்னை யொழியவும் கிருபாதிக சேஷத்வத்தாலும் இவ்வஸ்து அவனுக்கே சேஷமென்றறநிதிட்ட *கருமாணிக்க மக்யமாசிற தோழிப்பேச்சான இம்முன்று திருவாய்மொழியிலும் அந்நியர்வா சேஷத்வம் தோன்றுமென்கை.

ஆகவித்தால், தோழியானவன் வெறிவிலக்கியும், ஆசையறுத்தும், அறத் தொடு வின்றும், இவ்வஸ்து—அப்பசேஷமுமன்று, ஸ்வசேஷமுமன்று, பகவதேக சேஷமென்று சொன்ன இம்முன்று திருவாய்மொழியும், ஸம்பந்தஜ்ஞராதசைசில் பேச்சென்னுமிடம் ஸப்ப்ராதிபந்தமென்றதாயிற்று.

(வாடிமெலித்தியாதி) அதாவது—*ஆடியாடிசிலே *வாடிவாடும்* என்று *அடியார்கள் குறாங்களைபுடன்கூடப் பெருமையால் வந்த க்லைசத்தாலே ஆசா யத்தை விழந்த தளிர் போலே வாடி, *பாலனையமுறைசிலே *கண்ணன் சுழல்துறாய் பொன்செய்யுண்மென்றுமுகிங்கென்று மெலியும்* என்று கைகழித்தவற்றையாசைப் பட்டு மெலித்து *மண்ணைசிறுத்து துறாவிசிலே *என் பெண்கொடியேறிய பித்தே* என்னும்படி ஸத்ருச பதார்த்தங்களையும் ஸம்பந்தி பதார்த்தங்களையும் அவனாக வினைத்துக் கிட்டும்படி பித்தேறி, *கடல் ஞாலத்திலே *சசன் வந்தேறக்கொடுகை* என்று ஆற்றமுமையாலே அதுகரிகிறமையறியாதே ஈசுவரனாவெனத்தானாவென் னும்படி அவனாகப்பேசி, *மாலுக்கு வையத்திலே *கற்புடையாட்டிவிழந்தது கட்டே* என்னும்படி பகவதஸாபக்லைசத்தாலே கட்டடங்கவிழந்து, *உண்ணுஞ்சோற்றிலே *இன்றெனக் குதவாதகன்ற* என்று தன்னைப் பிரிந்து க்லைசப்படுகிற இவ்வாபத் தசைசில என்கரு உதவாதே போனென்னும்படி அகன்று, *கங்குலம் பகலிலே *சக்தித்துன் சரணம் சார்வதேவலித்த தையல்* என்னும்படி அவனைக்கிட்டி அவன் ஸங்கிதிலே முடியவேணுமென்று வ்யவஸிதையானமை உபாஸகர்க்குப் பரபக்தி தசைசிலுண்டாம் க்லாவி கார்ச்சயாதிகள் போலே ஸாதரத்திலே முதலிதேமோ வென்று மாதாவாணவளஞ்சி, அவன் தன்னையும் வினவவந்தவர்களையும் குறித்து வாடா கின்றான், மெலியாகின்றான் என்றற்போலே முறைப்பட்டு *முறையோ வரவனாமேக் பள்ளிகொண்ட முகில் வண்ணனே* என்று அத்தகையில் க்ருபையொழிய இவன் பக்கலுள்ளவை ஒன்றும் ஹேதுவல்ல. ஆனபின்பு இவனை இப்படித்துடிக்கவிட்டி ருக்கை உம்முடைய க்ருபைகளும் சகைத்வத்துக்கும் போருமோவென்று கூப்பிடு கிற ஏழு திருவாய்மொழிகளிலும் உபாயாத்யவஸாயம் தோன்றுமென்கை.

இத்தால், தாய்ப்பேச்சான ஏழுதிருவாய்மொழியும் உபாயாத்யவஸாயதசைசில் பேச்சென்னுமிடம் ஸப்பஷ்டமென்றபடி.

(புத்ரீயித்யாதி) அதாவது—தலைமகளானவன், *அஞ்சிறையமடநாரை* *வைகல்புங்கழி* பொன்னுலகாளிர்* *எங்கானல்* என்கிற நாறு திருவாய்மொழி களிலும் க்ரமப்ப்ராப்தி பற்றாமல் துதுவிட்டு, *வாயுந்திரையுகளிலே *ஆற்றையை சொல்லி யமுலேவாமை* என்று ஸகலபதார்த்தங்களும் பகவதஸாபத்தாலே கோவு படுகிறனவாகக் கருதி அவற்றை ஸமதுகதிகளாகக் கொண்டமுது, *ஏருஞ்மிரை யோனிலே* மாருளன் கவராதமணிமாமைருறைநிலம்* என்று அவன் விரும்பாத வற்றை புபேகித்து, *மாசறு சோதிலிலே *நாடுபிரைக்கவே—யாமடலூர்தம்* என்று ஐகத்தேகரூபம் பிறக்கும்படி மடலூர்வனென்று, *ஊரெல்லாம் தஞ்சிலிலே

பின்னின்ற காதல் நோய் நெஞ்சம் பெரிதமால் முன்னின்றிராவுழி கண்புதைய முடிற்றல் என்று ப்ரேமவ்யாதிபும் ராத்ரியாஹி கல்பமும். க்ருதஸம் கேதிகளாய் சூழப்பொருகையாலே போக்கடியற்று, எங்கனேயோவிலே *சோதிவெள்ளத்தி னுள்ளே யெழுந்தோருரு வெண்ணெஞ்சுள்ளொழும்* என்று தேஜஸ்தரங்கமத்திய உந்நேயமான அப்ராக்ருத விகரஹம், ப்ரீத்யப்ரீதிஸமமாம்படி உருவெளிப்பாடாய் நெஞ்சிலே ப்ரகாசிக்க, *மானேய்மோக்கிலே *திருவல்லவாமுதையும் கேசனாரை அடியேனடிபூவெடுத்து கொல்* என்று அவனைக் கூடுமநாளை ப்ராபீத்தித்து, இப்படி ப்ராபீத்தியாசிற்கவும் தாழ்த்துவந்தவாதே *பின்னினிடமடவாரிலே *போரு நம்பீ* என்று ப்ரணயரோஷத்தாலேபூடி, *வெள்ளைச் சுரிசங்கிலே *என்னெஞ்சி னுருமங்கே யொழிந்தார்—இன்யாராகவொன் டென்னுசாகே* என்று அபஹ்ருத சித்தையாகையாலே உசாத்நுணையுமின்றி, *ஏழையராவிலே *கண்ணன்கோவிறை வான்முகமாய்க் கொடியேனுடிக் கொள்கின்றவே* என்று உருவெளிப்பாட்டாலே பாதக வர்க்கம் ஒருமுகமாய் நலிய, *கங்கள வரிவளையிலே *காலம்பலசென்றும் காண்பதானையுங்களோடெங்களிடையிலே* என்று ஹிதம் சொல்லுகிற தாய்மார் தோழிமாரை அதிக்ரமித்து, *இன்னுடிக்சேவலிலே *இறை கல்ல வர்க்கையும் பையலே புயக்கற்றது* என்று போலிகண்டுசொந்து முடிகையிலே வ்யவஸிதையாய் *மலலிகைகமழ் தென்றலிலே ஸந்த்யாகாலத்தில் க்ருஷ்ணனைப் பசுக்களின் முற் கொழுந்தில் வரக்காணாமல் பாதகபதார்த்தங்களாலே நலிபட்டு, *வேய்மரு தோளிகையிலே ப்ராபி காஸத்திலே க்ருஷ்ணன் பசுமேய்க்கப்போனாக அதிசங்கை பண்ணி, அவன்முகத்தைப்பார்த்து, நீ பசுமேய்க்கப்போனால் நலியக்கடவ பாதக பதார்த்தங்கள் நலியாவின்றதென்று கூப்பிடுகிற பதினேழு திருவாய்மொழிகளிலும் ப்ராப்யத்வரை தோன்றுமென்கை. இத்தால் தலைமகள் பேச்சான பதினேழு திருவாய் மொழிகளும் ப்ராப்யத்வராதசையில் பேச்சென்னுமிடம் வ்யத்தமென்றபடி.

135. ஆனால் தோழியென்றும் தாயென்றும் சொல்லுகிறது ஸம்பந்தஜ்ஞா கத்தையும் உபாயாத்யவஸாயத்தையுமாகில் தத்தத் விஷயமான பன்மைச்சொல்லுக் குத் தாத்பர்யமேதென்னு மாகாங்கைகையிலே அருளிச்செய்திருர் (தோழிமாரென்று தொடங்கி).

(மு.) 135. தோழிமார்களுமன்னையரும் வ்யவஸாய புத்திபேதத்தாலே.

அதாவது :—*தோழிமார்களுமன்னையரும்* *அன்னையரும் தோழியரும்* *தோழிமார்வினையாடப்போதுமின்னென்* *அன்னையர்காண* *ஊரென்சொல்லி னென்தோழிமீர்* *எங்கனேயோவன்னையமீர்காள்* என்று இப்படி தோழி தாய் விஷயமாகச் சொல்லுகிற பன்மை—திருமந்தரத்திற் சொல்லுகிறபடியே இவ்வாத்மா வோடு ஈச்வரனுக்கு ஈகைந்வ சேஷித்வ காரணத்வ சரீரித்வாதி ஸம்பந்தங்கள் பலவுழண்டாகையாலே அவ்வோ ஸம்பந்தங்களை விஷயிகரித்த ஜ்ஞாகத்தினுடைய பேதத்தாலும், உபாயபூதனான அவனுடைய வாத்ஸல்யஸ்வரமீத்வஸௌசீல்ய ஸௌப்யஜ்ஞாந சக்திக்ருபாதினைப் பற்றிவரும் வ்யவஸாயரூபமான ஜ்ஞாகத்தி னுடைய பேதத்தாலுமென்கை. புத்தி சப்தம்—ஜ்ஞாகவாசி; *புத்திர்மநீஷா திஷண தி ப்ராஜ்ஞா சேபுஷி மதி*—என்னக்கடவதிதே. இத்தால் ஸம்பந்தஜ்ஞாநத்தக்கும் உபாயாத்யவஸாயத்துக்கும் விஷயபேதத்தாலே வ்யக்திபேதமுண்டாகையாலே தத்தத் விஷயபஹுவசன ப்ரயோகத்துக்குக் குறைவில்லையென்றதாயிற்று. (135)

136. தலைமகளென்கிறது—ப்ராப்யத்வரையையாகில் தலைமகளுக்குச் சொல் லும் பருவமேழும் இங்குக்கொள்ளும்படியென்னென்னு மபேகையிலே அருளிச் செய்கிறார் (அபிலாஷேத்யாதி).

(மு) 136. அபிஷாதித்தநாநுஸ்மருதீச்சாருதி பர பரம பக்திகளிலே பேதை
முதலான பருவம் கொள்ளும்.

அதாவது:—அநுபாவ்யவிஷயப்ரதமதர்சனத்தில் பிறக்கும் ஆசையாகிற அபிஷாதித்தம். த்ருஷ்டமரண அவ்விஷயத்திலுண்டாம் ஸ்மரணமாகிற சிந்தனைபும், அந்த ஸ்மரணம் அவரதம் மடக்கையாகிற அநுஸ்மருதியும், அவ்விஷயத்தை அவச்யமறுபலித்தே விற்கவேண்டுமென்னுமாகையாகிற இச்சையும், அவ்வாசைதான் ரஸாந்தரத்தாம் மாற்றவொண்ணாதபடி முதிருகையாகிற ருசியும், அவ்விஷயத்தில் ஸம்ச்சேஷ விச்சேஷங்களை ஸுகதுக்கங்களாகையாகிற பரபக்தியும், அவ்விஷயத்தினுடைய விச்சேஷத்தில் ஸத்தை கிடவாதொழிகையாகிற பரமபக்தியுமாகிற ஏழ வஸ்தைபிலும் *பேதை பெதும்பை மங்கை மடத்தை அரிவை தெரிவை பேரினம் பெண்* என்கிற ஏழுபருவமும் தலைமகளான ப்ராப்யத்வரைக்குக் கொள்ளுமென்ற படி. இத்தால் பக்தி ரூபமான ப்ராப்யத்வரைக்கு பக்திபினுடைய ப்ரதமதசை தொடங்கி சரமதசாபர்பந்தமான அவஸ்தாவிச்சேஷங்களிலே பர்வஸப்தகமும் கொள்ளலாமென்றதாயிற்று. .... (136)

137. இனி, தலைமகளானவவஸ்தையில் வர்ணிக்கு மவயவ விச்சேஷங்கள் எவை பென்னுமாகாங்கைகளிலே அதனை தர்சிப்பிக்கிரூர் (மயிப்பிறையென்று தொடங்கி).

(மு) 137. மயில் பிறை மீல் அம்பு முத்துப்பவனம் செப்பு மீன் தோன்னம்
நெய்வவுரு விகளே கத்தி தாந்தி ஜகுநாதத்தாநாக பக்தியனுத்வ
போக்யதாகதிகளையுடைய அகமேனியின் வருப்பு.

அதாவது:—*தேரணைமரமயிரார்கள்* என்று ஸ்திரீகளை மயிலாகச் சொல்லுகிறது—அலைபாரவிஸ்ருதியையிட்டாகையாலே. அத்தால் இங்கு ஆத்மரவினுடைய ஜ்ஞானவிகாஸத்தைச் சொல்வதென்று. *பிறைபுடைவாணுகல்* என்று நெற்றியைப் பிறையாகச் சொல்லுகையாலே அதின் தாவளயத்தையிட்டு ஸ்வாதந்தர்யாய் சேஷத்வங்களாகிற தோஷஸ்பர்ச மற்றிருக்கும் சுத்தியைச் சொல்லுகிறது. *விற் புருவக்கொடி* என்று புருவத்தை வில்லாகச் சொல்லுகிறது—வளைவையிட்டாகையாலே பரஹ்மபர்பந்தகாரண வியமச ரூப தாந்தியைச் சொல்லுகிறது. *அம்பு பன்னகண்ணாள்* என்று கண்ணை லக்ஷப்பாதிபான அம்பாகச் சொல்லுகையாலே *தரமரையான கேள்வனொருவனையே கோக்குமுணர்வு* என்று தனக்கடைத்த விஷயத்தை அவஸம்பித்த ஜ்ஞானத்தைச் சொல்லுகிறது.

முத்தன்னவெண்முறுவல் என்று முறுவலை முத்தாகச் சொல்லுகையாலே *முத் ப்ரீதி ப்ரமதேதா ஹர்ஷா* என்கிற மயக்ககொண்டு அவ்விஷயாநுபவத்தாலுண்டான ஆனந்தத்தைச் சொல்லுகிறது. *பவளவாயாள்* என்று அதரத்தை ப்ரவாளமாகச் சொல்லுகிறது சிவப்பையிட்டாகையாலே, அவ்விஷயத்தைப்பற்ற வுண்டான அநுராகத்தைச் சொல்லுகிறது. *செப்பன்னமென்முலை* என்று பரிணதமான முலையை செப்பாகச் சொல்லுகையாலே சேஷினிரும்பி மேல்விழும்படி பரிணதையான பக்தியைச் சொல்லுகிறது. *மின்னகையநன்மருங்குல்* என்று இடையை மின்னாகச் சொல்லுகிறது நுண்மையைிட்டாகையாலே, கீழ்ச்சொன்ன ஜ்ஞானாவஸ்தாவிச்சேஷங்களுக்கெல்லாமாதாரமான ஆத்மஸ்வரூபத்தின் அணுவத்தைச் சொல்லுகிறது.

தேரணங்கல்தல் என்கிற கிதம்பவைலகூதன்யம் போக்தாவுக்கு போக்யமா விருக்குமதாகையாலே *தேனும்பாலும் கன்னவாமமுதுமாகித்தித்தித்து* என்கிற படியே சேஷிக்கு மிகவும் ரஸாவஹமாம்படிபிடுகிற ஆத்மவஸ்துவின் போக்யத்தை யைச் சொல்லுகிறது. *அன்னமன்னகடையாள்* என்று அன்னத்தை யொப்பிடுகிறது கடையறகுக்காகையாலே சேஷியும் ததியும் சாதிக்கும்படி ஸ்வரூபாநுரூபமாக மடக்கையாகிற கதியைச் சொல்லுகிறது.

ஆக, இப்படி மகிழ்பிறைநித்யாதி வர்ணலூர்ஹரவயவ விசேஷபுத்தமாய், *தெய்வவுரு* என்று அப்ராஹ்மமாகச் சொன்ன ரூபமாவது—ஜ்ஞானிகளாகத் தயாதிகளுக்கு ஆசார்யமாய், *அகமேன்* என்று ஆந்தரமாகிருக்கிற ஆத்மஸ்வ ரூபத்தின் வசுப்பென்றபடி, வசுப்பாவது—தர்மிதர்மவைஸிஷ்டியாலே ஏவம்பூத ரூபகார்ஹமாய்ப்படி இருக்கிறதட்டின. கீழ் ப்ராப்யத்வவரையையன்ரே தக்ஷமகளாகச் சொல்லிற்று. அவயவவர்ணனையில் ஆத்மஸ்வரூபபரமாகச் சொல்லுவானென் னென்னில்; மூன்றவஸ்தையும் இவர்தமகதேகயாகையாலே தத்தவஸ்தைகளோடு சேர்த்த வேஷத்தாலே ஸகலமும் இவர்தாமையாய் கின்று பேசுகையாலே ப்ராப்யத் வரையைய யடைத்து கிற்றெனவர் ஸ்வரூபத்துக்கே தக்ஷமகளான கீடியாகையாலே அப்படி சொல்லக் குறைவில்லை.

138. ஆக,தோழிதாயென் னுமவஸ்தைகளிற்சொல்லும், பஹுவசனத்துக்கு விஷ யங்களையும், தக்ஷமகளான அவஸ்தைகிற் சொல்லும் பருவங்களையும், அவயவவர்ணனை களையும் தர்சிப்பித்தாராய் கின் ருக்கிற். இவ்வவஸ்தாத்ரயத்தினுடைய வ்ருத்தி விசே ஷங்களை யென்னாருமறியும்படி ப்ரகாசிப்பிக்கி ருர்மேல் (சூழ்ச்சியென்று தொடங்கி)

(மு.) 138. சூழ்ச்சி அகற்றிவிடின்னும் பழி, இணக்கி எங்ஙனெயென்னும் மேனே
பூத்து, முன்னின்று இவளை நீரென்னும் இருபடைமெய்க்காட்டு,
நீரென்னெயென்னுபுடன்பாடு, இடையிடையென்று பூதநகல்,
இருத்திருந்து நடந்தானென்னும் கொண்டட்டம் அவஸ்தாத்ரயவ்ருத்தி.

அதாவது:—*தோழிமார் பண்கொண்டபோய்ச் செய்த சூழ்ச்சியை யார்க் குரைக்கென்* என்று தோழிமாரன்ரே இவளைக்கொண்டபோய் அவ்விஷயத்திலே அகப்படுத்தி இப்படியாக்கினார்களென்று தாயானவன் தோழிமார்மேலே பழிசெய்வது, *துகிலின்லி மங்கலம் கொண்டபுக்கு அழுதமென்மொழியாளி கீருமக்காசைசின்றி யகற்றினீர்* என்று அவ்வுரிகேகொண்டபுக்கு அவ்விஷயத்தைக்காட்டி கீங்கனே யன்ரே இவளை இப்படி கைகழியப்பண்ணினீர்கானென்று தோழியானவன் தாய்மார்மேலே பழிசெய்வதாஹிதவும், *இணக்கியென்மைமொதேதாழிமார் கிளை யாடப் போதுமினென்னப்போந்தோமை* என்று உன்னைவெறுக்கிறதென்? இணக்குப்பார்வைமாய் கின்று உடன்பக்கலிலே அகப்படுத்தின் தோழிமாராலே வந்ததன்ரேவிதென்பது, *எங்ஙனெயெயாவன்னைமீர்காள் என்னைமுனவது கீர்* என்று எனக்கு அவ்விஷயத்தைக்காட்டி இப்ப்ரவஸ்தைகளை விளைத்த தாய்மாரான கீங்கள் என்னைப்பொடிக்கிறாடி எங்ஙனேதானென்பதாய் கீழ்ச்சொன்ன பழி இரண்டுக்கும் ஒக்குமென்று தக்ஷமகள்மேலேழுத்தினைகளும்; *முன்னின்றுயென்று தோழிமார்களுமன்னையரும் முன்கிர்* என்னுபபடி இதுக்கு முன்பு ஒருவர்கண் படாமல் வளர்ந்துபோந்த கீ இப்போதென்னாரும் காணப்புறப்பட்டு முனனே கின்று யென்று, தோழி, தாய்மாரோடே கூடிகின்று தக்ஷமகளைப்பொடிவது, *இவளை கீரினி யன்னைமீருமக்காசைசின்லை விநிதினோ* என்று தாய்மார்க்குக் கார்யோபதேசம் பண்ணுவாரைப்போலே, தோழி, தக்ஷமகளுக்குத் துளை செய்வதாய்க்கொண்டு இரண்டு தக்ஷக்கும் ஒரொருபாதிலே ஸஹகரிக்கையாகிற இருபடைமெய்க்காட்டும், *அன்னையரும் தோழியரும் கீரென்னெயென்னுதே கீரிரவும தஞ்சவரால்* என்று தாய்மாரும் தோழிமாரும் இத்தகையில் என்னை ஆச்வஸிப்பியாதே இரவுமுழுக்க உதங்காவின்றுர்களைன்று தாய்மாரோடும் தோழிமாரோடும் தக்ஷமகளுகருண்டான உடன்பாடும் *அன்னைமீர்கானென்னுடைத்தேதாழிமர்கானென்செய்கென்* என்ற வளவில் அவர்கள் எங்களைக் கேட்கில் மீளவகையுமென்ன, *உங்களைசாடெங்களிடை யில்லை* என்று இவ்விஷயத்தில் கின்றுப் மீட்ககினைக்கிற உங்கனோடு எனக்கொரு ஸம்பந்தமில்லையென்று இரண்டு தக்ஷையுமுதறுகையும்;

இருத்திருந்தானிந்தலோசனவென்றென்றே கைந்திரங்கும் என்று ஒருகால் அரவிந்தலோசனவென் னும்போது பஹுராகியாலே கடுவே பலகாலினைத்திருத்திருத்த

அவன் கண்ணழகுக்கு வாசகமான அத்திருநாமத்தை இப்படிப் பலகாலும் சொல்லிச்
சிதிரியா யழியாங் னுளென்று இவளதிப்பாவண்யத்தைக்கண்டு தோழிகொண்டாடு
வது. *திருக்கோனூர்க்கே மேரிறை நடந்தான்* என்று அவன் வர்த்தக்கிற தேசத்
தைக் குறித்துப் போனுளென்னவமைந்திருக்க, பகவத்ப்ராவண்யாதியத்தைப்பற்ற
பஹுமாமம்பண்ணி நடந்தானென்று தாயார்கொண்டாடுவதாகிறவிதமும், தோழி
தாய் மகளென்றே அவள்தாத்ரயத்தினுடையவும் வ்யாபாரமென்றபடி.

இதில் பழி, மேலெழுத்து என்கிறவிரண்டாலும்*அதிஞ்சித்கரன்ய சேஷத்
வாறுபபத்தி* என்கிறபடியே சேஷவ்ருத்தியவ்யாபில்லாதபோது சேஷத்வஸித்தி
யில்லாமையாலே சேஷவ்ருத்தியிலே கோக்காபிருக்கும் ஸம்பந்தஜ்ஞாநம் ப்ராப்ய
ருசிக்கு ஹேதுவாகையாலும், ஸிக்ஷண குணவிசரஹ விசிஷ்டமாய உபேயமாகிருக்
கிற வஸ்துதன்னைமே தத்ப்ராப்த்யுபாயமாகப் பரிக்ரஹிகையாலே உபாயாத்ய
வஸாயம் உபேய வைகஸ்தண்யத்தை முன்னிட்டுக்கொண்டிருக்கையாலே உபேய
ருசிக்கு ஹேதுவாகையாலும். இவற்றிதேவரென்றைப்பார்த்தால் இதிலே ப்ராப்ய
யத்வராலேதுவென்னும்படி இருக்கையும், ப்ராப்யத்வராலேஷன்னை விருபீத்
தாலும் அவைவிரண்டிடையாக இது வந்ததென்று தோற்றும்படி இருக்கையும்
சொல்லுகிறது. இப்படி ஸம்பந்தஜ்ஞாநம உபாயாத்யவஸாயமும் ப்ராப்யத்வரைக்
குக் காரணமாகிருக்கிறவிதம் ப்ரதமத்தை.

இருபடைமெய்க்காட்டு, உடன்பாடு என்கிறவிரண்டாலும் ஸம்பந்தஜ்ஞாந
மானது—சேஷத்வம் ஸ்வருபமானபின்பு சேஷிதானே வந்து விஷயிகரிககக் கண்
பிருக்கையொழியத் தான் பகறுகை ஸ்வப்ரயோஜனத்திலே முதலீதிகையாலே
ஸ்வருபவிருத்தமென்னுமாகாரத்தாலே ஸ்வப்ரவ்ருத்தி விவர்த்தமான உபாயாத்ய
வஸாயத்துக்கு ஸஹகரித்தம், இவ்வுப்ராவண்யம் உபாயத்திலே முதலீதில்
செய்வதென்னென்று இத்த்வரைகை விவர்த்திப்பிடுக்கப் பார்க்கிற வுபாயாத்ய
வஸாயத்தை, ப்ராப்த விஷயத்தில் ப்ராவண்யம் ஸ்வருபாதிரேமில்லாமையால், இது
விவர்த்தகீயமன்று; விவர்த்திப்பிடுக்கத்தாலும் போகாதென்று விவர்த்தகோத்
யோகத்தைக் குறித்து ப்ராப்யத்வரைக்கு ஸஹகரித்தம், இப்படிவிரண்டிக்கு
மறுகலிக்கத்தக்கதா இருக்கும்படியும், சேஷிக்கு அநிசயகரமான கைங்கரியத்தினால்
வலிப்பதெப்போதோ வென்னுமத்தாலும், வித்தேதாபாயத்தைப் பற்றினுக்கு விளம்ப
ஹேதுவில்லாமையாலே சீகரமாக ப்ராப்யத்தைப் பெறவேணுமென்னுமத்தாலும்
சொல்லுகிற ப்ராப்யத்வரைக்கு ஸம்பந்தஜ்ஞாநம உபாயாத்யவஸாயமும் அதுகூல
மாகிருக்குமபடியையும் சொல்லுகிறது. இப்படி ஸம்பந்தஜ்ஞாநம் உபாயாஹகாரி
யாவது ப்ராப்யத்வரைக்கு விதேதகங்களான ஸம்பந்தஜ்ஞாநோபாயாத்யவஸாயங்
கள் முத்தேதேத தத்தததுகூலங்களாவதாகிறவிதம் ப்ரதமத்தை. உதறுதல், கொண்
டாட்டம் என்கிறவிரண்டாலும் இப்படி அதுகூலமாய் தோற்றியிருக்கிற ஸம்பந்த
ஜ்ஞாநம உபாயாத்யவஸாயமும் கரமப்ராப்தியே அமைபுமென்றும் த்வரைக்கு
விவர்த்தகமானவின் த்வரைவிரண்டையுமதிகரமித்துப் போய்படியையும் அப்படி
அதிக்ரமித்த காலத்தில் அந்தத்வரை ஸம்பந்தஜ்ஞாநத்துக்கும் உபாயாத்யவஸாயத்
துக்கும் அவத்யமாய்த் தோற்றுகையான், நிககே ச்லாகமமாகிருக்கும்படியையும்
சொல்லுகிறது. இப்படி ப்ராப்யத்வரை ஸம்பந்தஜ்ஞாநோபாயாத்யவஸாயங்களை
அதிக்ரமிக்கையும், அதுதான் ச்லாகமமாகையும்தென்த சரமத்தை. ஆக ஸம்பந்த
ஜ்ஞாநம், உபாயாத்யவஸாயம், ப்ராப்யத்வரையாகிற அவள்காத்ரயத்தினுடைய
வ்ருத்திவிசேஷங்களை ஸ்வருமறித்து அதுளந்திக்குமபடி ஸங்கரேஹண தாபிப்பீத்
தாராய்த்து.

(138)

139. இவ்வஸந்தாத்ரயத்தில் தாமென்றும் மகளென்றும் சொல்லுகிற
அவள்கைகளில் ஸ்வள்வசத்ருக்களும் பந்துக்களுமாகச் சொல்லுகிறது ஆரை
பென்னு மாகாங்குஷிலே அவற்றையருளிச்செய்கிறார் (தாயாரென்றுதொடங்கி).

(மு.) 139. தாயார் ஏதலர் உற்றீர்களென்னும் ஸாத்யஸித்தஸாதநிஷ்டரை;
மகள் நம்முடையேதலர் யாமுடைத்துணையென்னும்
ஸித்த ஸாதநஸாத்யபரரை.

அதாவது:—தாயாரான உபாயாத்யவஸாயதசையில் *ஏதலர் முன்னாவென்
நினைந்திருந்தாய்* என்று சத்ருக்களாகவும் *உற்றீர்கட்கென் சொல்லிச் சொல்லு
கேன்யான்* என்று பந்துக்களாகவும் சொல்லும்—ஸித்தஸாதநநிஷ்டா ப்ரதி
கூலரான ஸாத்யஸாதந நிஷ்டரையும், அதுகூலரான ஸித்தஸாதந நிஷ்டரையும்.
மகளான ப்ராப்யத்வராதசையில் *நம்முடையேதலர் முன்பு நாணி* என்று அந்த
ரங்கசத்ருக்களாகவும், *யாமுடைத்துணையென்னும் தோழிமார்* என்று ஸ்வஸமாந
ஸுகதுக்கரான பந்துக்களாகவும் சொல்லும்—பகவதேகபரராயிருக்கச் செய்தே
ததுபாயபாவத்திலே ஊன்றிவின்று, இத்த்வரை பாரதந்தர்யத்துக்குச் சேராதென்று
கிஷேதிககும் ஸித்தஸாதநபரரையும், தன்னைப்போலே உபேயபாவத்திலே யூன்றி
உடன்பாடராயிருக்கும் ஸாத்யபரரையுமென்கை. கீழில் வாக்யத்திலே *சூழ்ச்சி*
என்றும், இவ்வாக்யத்திலே *ஏதலர் என்றும் மற்றையாழ்வார்கள் சந்தைகளையும்
கூட்டிபெடுத்தது ஆழ்வார்களெல்லாரும் ஏககண்டராகையாலே அருளிச் செயலுக்
கெல்லாம் இந்த ஸ்வாபதேசம் ஒக்குமென்று தோற்றுகைக்காக. .... (139)

140. இந்த ப்ரஸங்கத்திலே அருளிச் செயலில் வரும் பல அந்யாபதேசங்
களுக்கும் ஸ்வாபதேசங்களை அருளிச்செய்கிறார்மேல் பலவாக்யங்களாலே. (நாலய
லாரித்யாதி)

(மு.) 140. நாலயலார் அயற்சேரியார் உபாயசதுஷ்டயாந்தர்யமித்வபர்.

அதாவது:—*நாலயலாருமறிந்தொழிந்தார்* என்கிற நாலயலாரும், *அயற்சேரி
யீர்காள்* என்கிற அயற்சேரியாருமாகிறார்—கர்ம ஜ்ஞாந பக்தி ப்ரபத்திகளாகிற
உபாயசதுஷ்டயத்திலும் ஊன்றியிருக்கும்வர்களும், அர்ச்சாவதாராதிகளிலேபைஷ
யற்று அந்தர்யாமித்வத்திலே ஊன்றியிருக்கும்வர்களுமென்கை. .... (140)

141. ப்ரபத்திபரரையும் அசலாகச் சொல்லலாமோ வென்கிற சங்கையிலே
அருளிச் செய்கிறார் (கீழையித்யாதி.)

(மு.) 141. கழைமேலை வடக்கிலவைபுறம்பாகத் தன்பற்று உள்ளல்.

அதாவது:—*கீழையகத்துத் தயிர்கடைய* என்றும் *மேலையகத்து நங்காய்
வந்து காண்மின்கள்* என்றும் *வடக்கிலகம் புக்கிருந்து மின்போல் நுண்ணிடை
யாளொரு கண்ணியை வேற்றுருவம் செய்துவைத்த* என்றும், க்ரியையும் தர்சந
மும் அநுபவமுமாகிற கர்மயோகமும் ஜ்ஞாநயோகமும் பக்தியோகமும் ஸித்த
ஸாதநபரர்க்குப் புறவசலாய் அவ்விஷயந்தன்னில் ஸ்வகதஸ்வீகாரம் உள்ளசலா
யிருக்குமென்றபடி. .... (141)

(மு.) 142. ஊரார் நாட்டாருகர் கேவலைச்வர்யகாம ஸ்வதந்தர்.

142. (ஊராரித்யாதி) அதாவது:—*ஊராரிகழிலும்* *ஊரவர்கவ்வை*
நாட்டாரோடியல்வொழிந்து *எங்கள் கண்முகப்பேயுலகர்களெல்லாம்* *இம்மட
வுலகர்* *ஊரும் நாடுமுலகமும்* என்கிற விடங்களில் ஊராரென்பது ஆத்ம ப்ராப்தி
காமரான கேவலை. நாட்டார் என்பது—புத்ர பச்வந்நாதிகளான இஹலோகை
ச்வர்யகாமரை. உலகர் என்பது ஸ்வர்க்காதி பரலோகைச்வர்யகாமரான ஸ்வதந்
த்ரரையென்கை. .... (142)

143. கேவலரை ஒருநாகச் சொல்லுவானென்? என்கிற சங்கையிலே அருளிச் செய்து ரர் (இறுகலெத்யாதி.)

(மு.) 143. இறுகலிறப்புக்குர் இறந்தால் தங்குமுரண்டமே.

அதாவது.—அபரிச்சிந்த ஸ்வரூப அபகுணவிபூதிக பரப்ரஹ்மரூபவம் போலன்றிகே அஹபூதாத்மா ரூபவமாந்தரமாகையாலே, *இறுகலிறப்பு* என்கிற ஸங்கைசூதபமான மோக்ஷத்துக்கும் *ஜராமரணமோக்ஷாயா* என்கிறபடியே ஜராமரணதிகளில் அந்வயமற்றிருந்து அநுபவிகதமபோது ஸ்ருஷ்டி ஸஹாரங் களுக்கக கர்மபவிகதம் ப்ரக்ருதிமண்டலத்துக்கு அவ்வருகான பரமாகாசத்திலே யிருந்து அநுபவிககவேண்டிகையாலே, *போகிநாமம்ருதம் ஸ்தாநம் ஸ்வாத்ம ஸந்தேதாஷகாரீணாம்* என்கையாலே *இறந்தால் தங்குமுரண்டமே* என்கிறபடியே ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தமற்றால் போய்வஸிக்கும் தேசமொகது மென்றபடி. .... (143)

(மு.) 144. சிறுசீரார் களதங் உபயவிலேகபீகரம்.

144. (சிறுசீராரித்யாதி) அதாவது:—*சிறுகளசுமணலுங்கொண்டு* என்றும் *சீரார் களதங் சிலநெல் பிடித்தெறியா* என்றும் சொல்லுகிறவிடங்களில சிறு களகாவது—பெருமணலையும் துண்மணலையும் பிரிப்ப கொன்றாகையாலே தேஹாத்ம விவேகத்துக்குப் பரிகரமான ப்ரமாணம். சீரார் களகாவது—இவளுக்கு இவ்வயா மோஹத்தை விளைத்தார் ஆரென்று ஆராய்கிற வளவிலே *சில நெல்பிடித்தெறியா* என்று தொடங்கி *போயிரமுடையானென்றாள்* என்று தேவதாந்தரங்களன்று; ஸர்வேச்வரனென்று விவேகிக்கிற போதைக்கு உபகரணமாகையாலே ஆத்ம பரமாத்ம விவேகத்துக்குப் பரிகரமான ப்ரமாணமென்கை உபயவிலேகமாவது— த்யாஜ்யோபாதேய ரூபோபயவஸ்து விவேகமாகையாலே ப்ரகரணேசிதமாக இப்படி சொல்லத்தட்டில்லை. .... (144)

(மு.) 145. மாலை கங்குல் காலே பகல்—ஜஸ்தமஸ்தவகத்தளத்வஜ்ஞாநங்கள்.

145. (மாலையித்யாதி) அதாவது:—*செங்களம்பற்றி சின்னெளசு புன்மாலே* *செல்கதிர்மாலே* இத்யாதிகளிலே சொல்லுகிற மாலையாவது—ராகோத்தரமாய் பதார்த்தங்கள் விசதமாக ப்ரகாசியாமென்கொண்டு அபதாப்ரதிபத்திக்கு உறுப்பா யிருக்கும் ஸந்த்யாகாலமாகையாலே பதார்த்தங்களில் அபதாப்ரதிபத்திகதுறுப்பான ராஜஸஜ்ஞாநம், *சூழ்கின்றகங்குல்* *செல்கின்றகங்குல்* *கங்குல் நாழிகை* இத் யாதிகளால் சொல்லுகிற கங்குலாவது—பதார்த்தங்களொன்றும் தேஹ்ரதபடியாய், ஏதேனும் தேஹ்ரதமதுண்டாகில் விபரீதமாகத் தேஹ்ரதம்படியிருக்கும் திமிரோபஹத ராத்ரிகாலமாகையாலே ஜ்ஞாதவ்யார்த்தப்ரகாசமுமின்றியே விபரீத ப்ரதிபத்திகது ஹேதுவுமாயிருக்கும் தாமஸஜ்ஞாநம். *காலே பெழுந்திருந்து* *காலே நன்ஞானத் துறைபடிந்து* இத்யாதிகளிற சொல்லுகிற காலையாவது—ப்ரஹ்மமுஹூர்த்த மாகையாலே ஸத்தீவாத்ரமாய், இருள் நீங்கி வெளிச்செறித்துவருகிறப்ராக: கால மாகையாலே பதார்த்த யதாப்ரதிபத்திக்குறுப்பாகா சிற்சும் ஸாத்விக்கஜ்ஞாநம். *பகல கண்டேன்* இத்யாதிபிற சொல்லும் பகலாவது—பதார்த்தங்களை ஸமசய விபரீதமறவிசதமாகப்ரகாசிப்பிக்கும் காலமாகையாலே, *நாரணனைக் கண்டேன்* என்கிறபடியே ஸமஸ்தகுண விக்ரஹ விபூதிவிசிஷ்டஞான ஸர்வேச்வரனை ஸம்பக் ஸாக்ஷாத்கரிக்கிற சுத்தஸத்வஜ்ஞாநமென்கை. இத்தால் அபதாஜ்ஞாநம், விபரீத ஜ்ஞாநம், யதாஜ்ஞாநம் தத்பலமான ஸாக்ஷாத்காரஜ்ஞாந மென்கிறவற்றைச் சொன்னபடி. .... (145)

(மு.) 146. நிலாமுற்றம் ப்ரஜ்ஞாப்ராஸாதமேன்னு மெல்லைமம்.

146. (நிலாமுற்றமித்யாதி) அதாவது—*கீணீஸாமுற்றத்த நின் றிவன் கோகடு னுள்* என்கிற நிலாமுற்றமாகிறது—*ப்ரஜ்ஞா ப்ராஸாதமாருஹ்ய அசோச்யச் சோசகாந் ஜகாந், பூமிஸ்த்தாவிவ சைஸஸ்த்தோ ஸ்யஜ்ஞாந் ப்ராஜ்ஞா: ப்ரபச்யதி* என்கிறபடியே உத்துங்கமாக நின்று ஸர்வத்தையும் கர்சிக்கைககு உறுப்பாகச் சொல்லப்படுவதாய் அதிலே நின்று தர்சித்தவளவில் *காணுமோகண்ணபுரமென்று காட்டினுள்* என்கையாலே ததீய விஷயமே பரம ப்ராப்யமென்று பிறர்க்கும் ப்ரகாசிக்கும்படி சரமாவதியான புருஷாஸ்த்தஜ்ஞாநமென்கை. .... (146)

(மு.) 147. கலை வளை அஹம்மமக்ருதிகள்.

147. (கலைமித்யாதி) அதாவது—*கைவளையும் மேகலையும் காணென்* *கலை யாளாவகஸ்குல்கனவளையும் கையாளா* இத்யாதிகளில் சொல்லுகிற கலையும் வளையுமாவன—பகவதநுபவவிநோதிமான அஹங்கருதியும் மமக்ருதியுமென்கை. அஹங்கார மமகாரங்களிரண்டும் பகவதநுபவவிநோதியானையாலேயே ரத்யம பதத்தாலே இவைபிரண்டையும் கழித்துக்கொண்டு த்ருதியபதத்திலே பகவதநுபவம் சொல்லிற்று. *கழல்வளை பூரிப்ப யாங்கண்டு கைதொழக் கூடுங்கொடோ* *சுண்டிய சங்கும் கிறையும் கொள்வாந்* *தூதுரைத்தல் செப்புதிரை சுடர்வளையும் கலையும்* என்கிற விடங்களில் த்யாஜ்யமான அஹம்மமக்ருதிகளன்றிகடே *சேஷோஹம்* *என்னுடைய திருவரங்கர்* என்றபேராலே திருந்துள்ள அஹம்மமதைகளைச் சொல் லிற்றுகக் கொள்ளலாமாகையாலே அங்குத்தைக்கூட இதுவே ஸ்வாபதேசமாகக் குறையிலை. .... (147)

(மு.) 148. பட்டம் குடகமாவன பாவா குருக்கள் பூட்டும் ஆத்மபுஷணங்கள்.

148. (பட்டமித்யாதி) அதாவது—*பட்டங்கட்டிப் பொற்றேருநிபெய்த இவள் பாடகமும் சிலம்பும் இட்டமாக வளர்த்தெடுத்தேனுக்கு* என்றும், *குடகமே தோள் வளையே தோடே செவிப்பூவே* பாடகமே யென்றனைப்பல்களையும் யாமணிலோம்* என்றும் சொல்லுகிற ஆரணங்களாவன; *க்ருஷ்ணாங்கரி துளஸீமொளலி: பட்டம் க்ருஷ்ணாபிவந்தநம், குண்டலே க்ருஷ்ண சரிதச்ரவணம் கங்கணேஞ்ஜலி:* என்கிற படியே ப்ரதமத்திலே இவ்வாத்மாவை அங்கீகரித்த ஆசார்யனுண்டாக்கும் காம ரூபங்களும் பகவத் வந்தநாதிகளும். பின்பு அவ்வாசார்ய வைபவத்தை உணர்த்தி அவனுண்டாக்கும் சேஷத்வஜ்ஞாநாதிகளுமாகிற ஆத்மாவை காரங்களென்கை. (148)

149. இனி லீலோபகரணதிகளாகச் சொல்லப்படுமவற்றுக்கு ஸ்வாபதேச மருளிச் செய்கிறார் (பந்து கழலென்று தொடங்கி)

(மு.) 149. பந்து கழல் பாவை குழமனை யாழ் தென்றல் மதியமடிகில் சாத்தம் பூணகில் சிற்றில். துதை முதலாவன—குணத்யவிசித்தகர்மஹத்தரத் தாலே கட்டி லீலையாக ப்ரேரிக்க விழுந்தெழுந்தும் கழன்றுமுன்றும் பறிபட்டும் அற்பசாரமா மவையுமாய் மதீயமென்னில் விட்டகலவும் ததீயமென்னில் இகழ்வறவும் முனிவதுமிக்காயீதோ வென்னப்படும் பேங்கைம்புலனில் பேர்த்யாதி ஸமுஹம்.

அதாவது—*பந்தும் கழலும் தந்து பேராகு கம்பீ* *கன்ம மன்றெறங்கள் கையில் பாவைபறிப்பது* *குழகியெங்கள் குழமணன்கொண்டு* *யாழ் கரம்பு* *தைவந்த தண்டென்றல்* *மேவுதண் மதியம்* *இன்னடிசிலொடு பாழமுதாட்டி* *சாந்தமும் பூணும்* *சேருற்றவகில்புகை* *எங்கள் சிற்றிலும்* *வட்டவாய்ச்சிறு

தூதை* இத்யாதிகளால் சொல்லுகிற லீலோபகரண போக்ய போகோபகரணாதி
களாவன—*லீலோபித எக்ல க்ருஷ்ணம்* என்கிறபடியே செந்துல் வெண்ணூல்
கருநாலினுடைய ஸ்தாநேயான குண த்ரயத்தோடே *கர்மஸூத்ரோபபாதிதை*
என்கிறபடியே விசித்ரமான கர்மஸூத்ரத்தாலே கட்டி *ஹரோஹிஹாஸி க்ரீடாகந்
துணைகரிவ ஜக்துபி* என்கிறபடியே ஈச்வரன் தன்னுடைய லீலைக்கு உறுப்பாக
அஜ்ஜேஞ் ஜக்துரகீதோயமாத்மஸஸ்ஸ ததுக்கமோ, ஈச்வரப்ரேரிதோ கச்சேத்
ஸ்வர்க்கம்வா ச்வப்ரமேவ வா* என்கிறபடியே அஜ்ஞனாய் அசக்தனை விவன்
கர்மாநுகுணமாக உபரிதஸோகாதிகளிலே போவது மீளுவதாம்படி ஸ்வஸங்கல்
பத்தாலே ப்ரேரிக்க, *த்வம் ந்யஞ்சத்ப்ரோதஞ்சத்பி* என்கிறபடியே தாமழிமுந்தும்
உயரவெழுந்தம் *ஸம்ஸருதி சக்ரஸ்தே ப்ராம்யமாதேன* என்கிறபடியே சக்ரப்ரமம்
போலே சுழன்றும் *யமஸையமஹாகுலே மாதூர் ஜடரதோஸ்பதி, யாதாயாத
ஸஹஸ்ராணாம் முநீ லீவஸ்ய ஸாதகம்* என்கிறபடியே ஒருகால் போனதிலே
அநேகபர்யாயம் போவது வருவதாயுமுன்றும் போருகிற ஆத்மாவோட்டை அந்வயத்
தாலே விழுந்தெழுதக முதலான ஸ்வபாவயுக்தமாய், *பக்துயறித்து* என்கிற
படியே ஈச்வரன் தன்னுடைய போகலீலோதியென்று வலியுறுத்திக்கவிடுபட்டும்,
அற்பசாரங்கள் என்கிறபடியே பகவத் விஷயத்தில் கின்றும் அகற்றாமதொழிய
தன்பக்கல் புஜிக்கலாவதொன்றில்லாதபடி அல்பரஸங்களாகிருக்குமவையுமாய்,
மதியமென்று ஸ்வஸம்பந்தத்தை யிட்டுப் பார்க்கும்போது *சிற்றிலமென் பூவையும்
விட்டகன்ற* என்கிறபடியே த்யாஜ்யங்களாய், ததியமென்று தத்ஸம்பந்தத்தை
யிட்டுக் காணும்போது *இகழ்விலிவ்வனைத்தும்* என்கிறபடியே கட்டடங்க
உபாதேயமா மவையுமாய் *அன்னை முனிவது மன்றிலின் குரலீர்வதும்* இத்யாதிப்
படியையும், *பனிப்பியல்வாகவுடைய தன்வாடை, இக்கால மிவ்லுர் பனிப்பியல்
வெல்சாம் தவிர்ந்தெரிவீகம்* என்கிறபடியே அவனையொழியக கண்டபோது
ப்ரதிபலங்களாகவும், *அவ்வாடைரிதோவந்து தண்ணென்றதே* என்று அவ
னோடே சேர்த்துக் கண்டபோது அதுபலங்களாகவும் சொல்லப்படுமவையான
பொங்கைகம்புலனும் என்கிறபாட்டில் சொல்லப்பட்ட போக்யபோகோபகரண
போகஸ்தாந ஸமுஹமென்றபடி.

இதில் செந்துல் வெண்ணூல் கருநாலாலே சமைக்கப்பட்ட பந்தாகச் சொல்
லிற்று, போகஸ்தானமான தேஹத்தைபன்னுமிடம் மேலிவர்வரணித்ததிலே
தெரியும். கழலாவது—சிறுகி அஞ்சாயிருக்குமதாகையாலே போகோபகரணமான
பஞ்சேசத்தீரியங்கள். பாவை குழமணங்களாவன—லீலோபகரண விசேஷங்கள்.
யாழ்தென்றல் மதியம் அடிசில் சாந்தம் பூண் அகில் ஆவன—போக்யங்களான
சப்தாதி விஷயங்கள். இதில் பூண் அகில் என்கிறவை ரூப கந்தங்களில் பிறை.
சிற்றிலாவது—கொட்டகமாகையாலே போகஸ்தானம். தேஹமும் வாஸஸ்தான
மான க்ருஹாதிகளும் போகஸ்தாந விசேஷமிதே. தூதையாவது—சிறு சோறநி
டைக்கு உபகரணமாகையாலே இத்தீரியவ்யதிரித்தங்களான போகோபகரணங்
களுக்கு உபலக்ஷணம். போகஸ்தானமான தேஹத்தையும் போகோபகரணமான
இத்தீரியங்களையும் பந்துகழலித்யாதியாலே லீலோபகரணமாகச் சொல்லுகிறது.
லீலையாவது தாதாத்விசாஸமான வ்யாபாரமாகையாலே தாத்ருசவ்யாபாரத்துக்கு
இவை உபகரணமாகிருக்கையாலே. ஆதையால் இவையனைத்தும் *பொங்கைகம்
புலனில் போக்யாதி ஸமுஹம்* என்னக்குறைவில்லை. .... (149)

விதவாக் கீகாமனிகளான மனவான மாழவிகன் அருளிச்செய்த
ஆராய லுஞ்சயவ்யாக்யானத்தில் இரண்டாம் பாகானம் முற்றிற்று.

ஆழ்வா ரெம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஆசார்ய ஹ்ருதய வியாக்கியானம்

மூன்றாம் பாகணம்

150. இனி பகவத்விஷயத்தில் தூதா கவிஞ்சிற பகவீகளுக்கு ஸ்வாபதேச மேதென்னு மாகாங்கையிலே அத்நையருளிச்செய்கிறார் மேல் (சேர்ப்பாரை) என்றுதொடங்கி.

150. சேர்ப்பாரைப் பகவீகனாகி ஹ்ருதகர்மங்களைச் சிறுகேன்று தந ஸம்ப்ரஹ்மசாரி புத்ரர்ஷ்யஸ்தாதே பேசும்.

அதாவது:- (சேர்ப்பாரைப்பகவீகளாக்கி) பகவத்விஷயத்தில் கடகராமவர்களைப் பகவீகளாகப்ரதிபத்திபண்ணி. (ஹ்ருத கர்மங்களைச் சிறுகேன்று) *லீகம் சிறகால் பறத்தீர்* *அஞ்சிறைய மட நாராய்* இத்யாதிகளாலே *ஸம்ப்ரஹ்மே பகவீயார் ஆகவே பகவீதாம் உதி: பகவ ஹ்ருத கர்மங்களைப் பரம்பரே புத்ரர்ஷ்யஸ்தாதே * என்கிறபடியே பக வத் விஷயத்தில் சீக்ரப்ரபிதிக்குறுப்பான அவர்களுடைய ஹ்ருத ஹ்ருத்தங்களைப் பகவீகளென்று சொல்லி. (குருஸம்ப்ரஹ்மசாரி புத்ர ரிஷ்யஸ்தாதே பேசும்) *நீயும் நின் அஞ்சிறைய சேவலாமாய் ஆவாவென்றெனக்கருளி* *இது சொல்லியருள் ஆழிவரி வண்டே* *வந்துமேயும் குருகினங்காள்—கைகள் கூப்பிச் சொல்லீர்* *உடன் மேயும் மடவன்னங்காள்—அடியேனுக்கும் போற்றுமினே* *நன்னலப்புள்ளி னங்காள் வினையாட்டியேன் நாவிரந்தேன்* *என் முல்லைகள் மேல் தும்பிகாள்— யாமிதுவோ தக்கவாறென்ன வேண்டும் கண்மர்* *செங்காலமடநாராய்—குடக் கூத்தற்கென் தூதாய்—நுமரோடே— நும்கால்களென் தலைமேல் கெழுமீரோ* *கொக்கினங்காள் குருகினங்காள் தக்கிலமே கேளீர்கள்* இத்யாதிகளாலே குருக் களுடையவும் ஸம்ப்ரஹ்மசாரிகளுடையவும், *இளங்கினியே யான் வளர்த்த நீய லையே* *நீயலையே றுபூவாய்* யான் வளர்த்தகினிகாள்* *திவனையேன் வளர்த்த சிறு பூவைகளே* இத்யாதிகளாலே புத்ரர்களுடையவும் சிஷ்யர்களுடையவும் ஸ்தாதே சொல்லுமென்கை.

(150)

151. இனி இந்த பகவீகளில் அவாந்தர பேதங்களுக்கு ஸ்வாபதேசமருளிச் செய்வ தாகத் திருவுள்ளம் பற்றி இதில் அன்னமாகச் சொல்லுகிறது ஆரையென்னு மாகாங்கையிலே அருளிச்செய்கிறார் (விவேகமுகராய்) என்று தொடங்கி.

151. விவேகமுகராய் நாலுரைத்து அள்ளலில் ரதியின்றி அணங்கின் நடை ஸம்ப்ரஹ்மேன்று தடைநீழலிலே கவரியசையச் சங்கமவை முரல வர்வண்டிசையாட மாநஸ பதமாஸநத்திலே யிருந்து விதியிலுலிடரி லந்தரயின்றி யின்பம்படக் குடிச்சீர்மையிலேயாதல் பற்றற்ற பரம ஹம்ஸராதலான நயாசலின் மெய்ந்நாவன் நாதயாருந்ரோல்வாரை அன்னமென்னும்.

அதாவது:- (விவேகமுகராய்) *ஹம்ஸோ யதா ஷ்ரந்வாம்பரிச்சம்* என்கிறபடியே ஹம்ஸமானது நீர கநீர விபாகம் பண்ணுமாபோலே ஸாராஸாரவிவேகோந்முக ராய். (நாலுரைத்து) *அன்னமதாயிருந்து அங்கு அறநாலுரைத்த* என்று ஹம்ஸ ரூபியாய் சாஸ்த்ரப்ரதானம் பண்ணினுப் போலே ச்ரோதாக்களைக்குறித்து சாஸ்த் ரங்களைப்ரபதேசித்து. (அள்ளலில் ரதியின்றி) *நாந்நாதி ரதிம் ஹம்ஸ: கதாரித் தீர்த்தமாயாந்* என்கிறபடியே ஹம்ஸமானது கர்தமஜலத்தில் பொருந்தாதாப்போலே —*வன்சேற் றள்ளல் பொய்ந்நிலத்து-அழுந்தார்* என்கிறபடியே ஸம்ஸாரகர்தமத்தில் பொரு த்த முடையரன்றிக்கே. (அணங்கின் நடையைப் பின்சென்று) *அன்னம் பெய்வகை

பார் தம் பின் சென்று* என்நிற்படி ஹம்ஸமானது ஸ்கீகள் நடை யாழைக்கண்நி
தாவும் அப்படி நடக்கைக்காகப் பின்செல்லுமாபோலே *அன்ன நடை யா வண
ந்த* என்று ஹம்ஸகதியான பிராட்டியுடைய அந்நியார் ஹம்ஸக்வா நிகழும்பு ஹ
காரபாழாழாநிற நடையை யழுகித்து. (முடைநீழலில், கவியாசையா, சங்கம வை
முரல, வரி வண்டி சைபாட, மாநஸபத்மாஸநத்திலேயே நகர) *அன்னமென் னாந்
தனிமலர்ப்பீடத்து அலைபுறவிழ்ந்துடை நீழல்—வீற்றி நுக்கும்* என்றும், *செந்தெ
லொண்கவரியானய வீற்றிருக்கும்* என்றும், *சங்கமவை முரலச் செங்கமல மலரை
யெதி* என்றும், *வரிவண்டி சைபாட அன்னம் பெடையோடுடன்நாடும்* என்றும்
மன்னுமுது நீர் அவிந்த மலர் மலர் என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஹம்ஸமானது,
மேலே எழுந்த தாழமானிலே நடை யாகவும், பக்வ பலமான செந்தேவின் அசைவு
கவரியாகவும் சங்குகளின் தலநி ஸ்யகோஷமாகவும், வண்டுகளின் பீடற்றோடை
பாட்டாகவும் பெற்று, மாநஸ ஸர பத்மம் ஆஸநமாக இருக்குமாபோலே—*அக்
கமலத்திலே போலும் திநிமலியடிகள்* என்று பத்மபத்ர நிபர்யாமலமான நிற
மேனியை ஸம்ஸாரதுக்கார்க்கதாபம் வாராதபடி தங்களுக்கு ஒருங்க நீழலாகவுடை
யராய், *அஹமந்தம்* என்னும்படி பரிபக்வ ஸ்ரோதரானவர்கள் அநுகூலவந்தத்தி
செய்ய, சுத்தஸ்வபாவர் ஸ்துதிக்க; ஸாரக்ராலிகள் ஸாமகாரம் பண்ண, *நரு
பாதாம்புளம் த்யாயேத்* என்கிறபடியே ஆசார்ய சரணயுகளங்களை அகவரதம்
நெஞ்சக் குள்ளே கொண்டிருக்கும் திஷ்யர்களுடைய பிரமகுருவுக் கிருப்பிடமான
போதிற்காமல வன்னெஞ்சம் என்கிறமாநஸபத்மத்தை வஸ்தவ்யமாகவுடையராய்
(விதியினால், இடரில், அந்தரமின்றி, இன்பம் பட, குடிச்சீர்மையிலே யாதலித்ய: 0)
விதியினால்பெடைமணக்கும் என்றும், *இடரில் போகம் முழுகி* என்றும், *அந்தர
மொன்றுமின்றி* என்றும், *மிகவின்பம் படமேவும்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே
சாஸ்திராக்ராமான ப்ரகாரத்திலே, ஸாம்ஸாரிக ஸகலநுரிதங்களுக்கும் தட்டாதபடி
யாகவும், ஒரு விச்சேதமும் வாராதபடியாகவும், மேன்மேலும் ஆநந்தம் அபிவ்ருத்த
மாம்படியாகவும், *குடிச்சீர்மையிலன்னங்கள்* என்கிறபடியே பார்யாபுக்ராதிக
ளோடெயிருந்து பகவதநுபவம் பண்ணுகிற *நளிர்த்தலின் நயாசலன்* என்று
சொல்லப்பட்ட செவ்வநம்பி, *மேய்ந்தாவன் மெய்யபுயான் விட்டுரித்தன்*
என்கிற பெரியாழ்வார்போல்வாரையும் *பற்றற்றோர்கள்* என்றும் *சிறந்தெயிற்று
முற்றல முங்கில் மூன்று தன்ம சொல்நினர் அற்றபற்றர்* என்றும் சொல்லுகிற
படியே ஸாம்ஸாரிக ஸகல ஸங்கமுமற்று, உத்தமாச்ரமிகளாய்ப் பரமஹம்ஸ சப்த
வார்யரான நாதமுதிகள் யாமுந முதிகள் போல்வாரையும் இந்த குணஸாம்
யத்தையிட்டு அன்னமென்று சொல்லுமென்கை. ... .. (151)

152. வண்டுகும்பிகளென்றது ஆரையென்ன அருளிச்செய்கிறார் மேல் (என்
பெறுதி) என்று தொடங்கி.

152. என்பெறுதியென்ன பாரியாதா உன்னத்துநீயா மதுவந்தாயா
தாது வாய்கள் கொண்டு சரஸ்வாயி வதாந்நின் ஸார் காவலித்
தடி, தேதெனவென்று ஆளார் வைந்தார் சிறுக்கலெல்லியார்போது
குறித்தி மதுர் காராய் உத்தாரம் தலைக்கொள்ளப்பாடித் தான்விட்டு
தேந்கம் நீங்கென்று உத்தாபதம் தலைவறப்படுத்த வன்பெரத்
தீந்நாட முரலிலே சங்கமையா மதுரி அநுநாத யாரென்றோடி
வந்தா வாரபொருந வண்ண கரியான தெய்வவாண்டோடே பேர்விந்
ரும் பேரமுடை நாதன் ருவிவாஹந் தம்பிரான்மார் போல்வாரை
வண்டு துர்பியென்னும்.

அதாவது:—(என்பெறுதியென்ன ப்ரமீயாது) * ஏரார் மலரெல்லாமுதி
நீயென்பெறுதி * என்று நிவர்த்திப்பிக்க வேண்டும்படி அப்ராப்த விஷயங்களை
போக்யமென்றுப்ரமீயாதே. (உள்ளத்துஞறிய மதுவ்ரத்தமாய்) * உளம் கனிந்திருக்கு
மடியாவர் தங்களுள்ளத்துஞறியதேனை * என்று தன்னுடைய ஸௌந்தர்ய சீலாதி
களை நினைத்து ஸ்ருதயம் பக்வமாயிருக்கும் சேஷபூதருடைய ஸ்ருதயத்திலே
'ஊறிய தேன்' என்கிறபகவக்விஷயமாகிற மதுவை விரும்பி * நயம்நதயந்தி
பாடப்பட்டு நியோகம் கதாபதி, ஸ்திரோவிந்தே மயக் நிம்பரே மதுயோ நேஷ * கம்
லி சிக்ஷதே * என்கிறபடி மற்றொன்றைப் புரிந்து பாராதே இத்தை புரிக்கையே
வ்ரத்தமாகவுடையராய். (தாமதுவாய்கள்கொண்டு) * குப்யதண்டுளபமுண்ட
தாமதுவாய்கள் கொண்டு * என்று பகவத்போக்யநாநுபவத்தாலே பரிசுத்தமாய்
இனிதான் வாயைக்கொண்டு. (குழல்வாய் வகுளத்தின் ஸாரம் க்ரஹித்து) * என்
குழல்மேல் ஒளிமாமல ருதிரோ * என்கிறபடியே * நாட்கமழ் மகிழ்மலை மார்ப
ராகையாலே வகுளதாரான ஆழ்வாருடைய * வைகுந்தமன்னுள குழல்வாய்
விரைபோல்விண்டு கள்வாரும்மலருளவோ நும்வியடெத்தே * என்று பரத்தவாதி
கள்போக்யதையும் பரிச்சித்தமென்றுமடியான திருக்குழலில் வைத்த * ஒளிமா
மலரான வகுளத்தின் ஸாரத்தை க்ரஹித்து அவ்வழியாலே இத்தலையில் போக்ய
தையை யநுபவித்து. (தேதேனவென்று ஆளம்வைத்து) * விவண்டு தேதேனவென்
றியை பாடும் * யாழின்சை வண்டினங்கள் ஆளம்வைக்கும் * என்கிறபடியே பூப்படி
பகவத்பாகவத போக்யதைகளை அநுபவித்த சேருக்குக்குப் போக்கு வீடாக ஆளத்தி
வைத்து. (சிறுகால் எல்லையம்போது குறிஞ்சி மருள் காமரம் கத்தாரம் தலைக்
கொள்ளப்பாடி) * அநுகால்வரி வண்டுகள் ஆயிரநாமம் சொல்லிச் சிறுகாலைப்
பாடும் * எல்லையம்போது இருஞ் சிறைவண்டு எம்பெருமான் குணம்பாடி * வண்டு
குறிஞ்சி மருள்சைபாடும் * வண்டினங்கள் காமரங்கலிசைபாடும் * கத்தாரம்ந்
தேனியைபாட * என்கிறபடியே காலோசிதமான பண்களை, * பண்கள் தலைக்கொள்
ப்பாடி * என்கிறபடியே தலைமை பெறும்படி பாடி. (துன்விட்டு நெருக்க நீக்
கென்று கடந்து புகும் தகைவறப்புக்கு) * பின்னிட்ட சடையானும் பிரமனு மீத்திர
னும் துன்விட்டுப் புகலரிய * என்றும் * கத்தார் நெருக்க * என்றும் சொல்லுகிற
படியே திருவாசல்களிலே ஸௌவாரரானவர்கள் நிறைத்து தலை நுழைக்க வொண்
னாதபடி நெருக்க * நேசநிலைக்கதவம் நீக்கு * என்று திருவாசல் காப்பாடாத திருக்
கதவு நிறக்கவேண்டுமென்று அபேகித்து. * பொன்னியலு மாடக்கவாடம் கடந்து
புக்கு * என்கிறபடியே ந்ருஷ்டி சித்தாபராரம் பண்ணும் திருவாசலிலுமே துவக்
குண்ணுதே அத்தைக் கடந்துபுகவேண்டுமை யாகிற தகைவு அற. பாடுவாரான
அத்தரங்கதையாலும் ஏகாச்ர சித்ததையாலும் போய்ப்புக்கு. (வண்டொத்
திருண்ட குழலிலே சங்கையறமருவி) * வண்டொத்திருண்ட குழல் * என்கிறபடியே
ஸ்வஸமாந விஷயமுள்ளவிடத்திலே சேர்ந்து * நமருவியஞ்சாதே நின்று * என்கிற
படியே நிச்சங்கமாக அவனுக்கு ஸமீபவர்த்திகளாய். (அருளாதயாமென்று ஓடிவந்து
வாசமேயுடு) * அருளாத நீரருளி * என்றும். * யாமிதுவோ தக்கவாறு * என்றும்
இத்தலையிலார்த்தியை அவனுக்கறிவித்து * ஓடிவந்து என் குழல்மேல் ஒளிமா
மலருதிர்ர * என்று அவருடைய கூடி வரவிராதே முந்துறிய ஓடிவரவேண்டுமென்று
அபேகித்து விட்டபடியே இத்தலையிலார்த்திக்கிடாக அவன் வரவையறிவிக்க விரை
ந்துவந்து தங்கள் வரவாலே இத்தலையில் பிறந்த செவ்வியை அநுபவித்து. * பூந்நள
வின் வாசமே வண்டு கொண்டு வந்து ஊதுமாகி * என்கிறபடியே அத்தலையில் தாங்
களநுபவித்த போக்யதையைத் தங்கள் (வாக்காலே) வரவாலே இத்தலைக்கு ப்ர
காசிப்பியா நின்று கொண்டு ஆச்வஸிப்பித்து. (வண்டெகரியாள தெய்வ வண்
டோடே சேர்விக்கு மீத்யாதி) * கொங்குண் வண்டெ கரியாக வந்தான் * என்கிற
படியே சாகாக்ர ஸாரக்ரஹியாய் ஷட்பத நிஷ்டராய் பசுத்தவயயோகத்தாலே
அப்ரதிஹத கதியானவரை முன்விட்டு அங்கேரிக்குமவராய் * தூவியம் புள்ளுடைத்

தெய்வவண்டு * என்று வேதாந்த வேத்யனென்று தோற்றும்படி கருடவாஹநாயு
ஸாரக்ராஹியாயிருக்கிற ஸர்வேச்வரனோடே சேர்விக்கும்,* சேமமுடை நாரதன்*
என்று ப்ரஹ்மபாவனை நிகழ்த்துகிற ரக்ஷையையுடையனாய் பகவத் குணநு
பவ ஹர்ஷப்ரகர்ஷத்தாலே ந்ருத்தகீத பரனாயிருக்கும் ஸ்ரீநாரத ப்ரஹ்மர்ஷி,
லோகஸாரங்க மஹாமுநிகளாலே வஹிக்கப்படுகையாலே முநீவாஹநரென்று நிகு
பிதரான திருப்பாணாழ்வார், திருவாய்மொழியிசையே தங்களுக்கு மெய்யாயிருக்
கிற தம்பிரான்மார்போல்வாரை இக்குணஸாம்யத்தாலே வண்டென்றும் தும்பி
யென்றும் சொல்லுமென்கை. தும்பியாவது ப்ருங்க ஜாதியினே ஐர் அலாந்தர
பேதம்; ஆகையிறே *வண்டினங்காள் தும்பிகாள்* என்று ஏகஸ்தலத்திலே இரண்
டையும் பிரியவருளிச் செய்தது. (152)

153. கிளி பூவை முதலாவவையாகச் சொல்லுவது ஆனாயென்றும் பைசு
யிலே அருளிச்செய்கிறார் (கண்வலை) என்று தொடர்ந்து.

153. கண்வலைப்படாதே அகவலைப்பட்டு வளர்த்தெடுப்பார் வகை நந்த
தயிர் நெய்யமர் பாலமுதண்டு ஒதுகி ரும்பி போற்றிப்போது வண்
னந் தந்த நுவலாததாக்கு என்னைதாக்குப் பிழைப்ப நல்வாந்
தார்ப்பொன்னுமவற்றுக்கு அகந்து, போல்வெடுத்துச் சேர்த்த
வாறே உற்பிபாவைத்த பாற்றார் வகைப்பி வணங்கப்பார் ஆதார
வரைபா பாரிபாநத்திலே போதுங்கிண நார்ப்புடையர் நலைய்தயிர்
போடி உடை மவநடைமார் போல்வாரைத் திவி பூவை நயிச்சாயி
லென்னார்.

அதாவது:— (கண்வலைப்படாதே அகவலைப்பட்டு) *மாற்றார் கயற்க
ணென்னும் வலையுள்பட்டு* என்று ஸ்திரீகளுடைய த்ருஷ்டியாதெ வலையிலே
அகப்பட்டு அநர்த்தப்படாதே; *தாமரைத்தடங்கண்ணிழ் களின் அகவலைப்படுப்பான்*
என்கிறபடியே தப்பாமல் அகப்படுத்திக்கொள்ளும் ஸர்வேச்வரனுடைய தாமரை
போன்ற திருக்கண்களினோக்காவிற வலைக்குள்ளே அகப்பட்டு, (வளர்க்கு, எடுப்
பார் கையிருந்து) *வளர்த்ததனால் பயன் பெற்றேன்* என்றும் *எடுத்தவென்
கோலக் கிளியை* என்றும் *மங்கையார்முன்பு என் கையிருந்து* என்றும்
சொல்லுகிறபடியே ஸ்வரூபவர்த்தகராய், உபலாபித்து நோக்கிக் கொண்டு *இட்ட
மாக வளர்த்தெடுத்துப் போருமவர்கள் கைவசமாய், (தயிர்தெய்யமர் பாலமு
துண்டு) *தயிர்ப்பழம் சோற்றொடு பாலடிசிலும் தந்து* என்றும், *நெய்யமரின்
னடிசில் நிச்சல் பாலொடு மேவ்ரோ* என்றும், *இன்னடிசொடு பாலமுதூட்டி*
என்றும் சொல்லுகிறபடியே அவர்கள் காடோசிதமாகவும் பாகாநுகுணமாகவும்,
உபதேசியந்த் தேஜுதாநம் என்கிறபடியே உபதேசமுதே தாக்க போக்யங்களான
பகவத் குணதிகளை யநுபவிப்பிக்க அநுபவித்து, (ஒருமீட்டருய், சார்யர்களோடு ஏக
கண்டராய், (போற்றி ஒருவண்ணம் திருந்த) *போற்றியாவிரந்தேன் புன்னைமே
லுறை பூங்குயில்காள்* என்றும் *ஒருவண்ணம் சென்று புகெனக்கொன்றுரை
யொண்கிளியே* என்றும், *திருந்தக்கண்டெனக் கொன்றுரையாய் ஒண் சிறு
பூலாய்* என்றும் கடகபுத்தி பண்ணி ஆதரித்த தசையிலும், (நுவலாததுக்கு என்
பிழைக்கும் நீயலையே நல்வளம்) நோயெனது நுவல்* என்று எவ்வாற்த் தியை சீக்ரமா
கப்போய் அவனுக்கு அறிவியென்னச் செய்தே செய்யாததுக்கு *என் பிழைக்கு மிளங்
கிளியே யான் வளர்த்த நீயலையே* *நீயலையே சிறுபூலாய் நுவலாதே யிருந்தொழிந்
தாய்* என்றும்; ஸ்மாரக பதார்த்தங்கள் பாதகமாகிற வளவிலே அருகேயிருந்து திரு
நாமத்தைச் சொன்னது பொருமல் *சொல்பயிற்றிய நலவளமுட்டினிர் பண்புடை
யிறே* என்றும் இன்னுதான தசையிலும், (துரப்பனென்னுமவற்றுக்கும் உகந்து)
இன்று நாராயணனை வரக்கூவாயேல் இங்குத்து நின்றுத் துரப்பன் என்று அநா

தரித்த தசையிலும் சொன்ன இச்சொற்களும் வெஞ்சொற்களுமாகிறவவற்றுக்கும்
 “வகுத்த விஷயத்தில் நிக்ரஹர் நுக்ரஹங்களிரண்டும் அங்குத்தை விட்டோகப்
 காரம்” என்னும் நினைவாலே உகந்து; (சொல்லெடுத்துச் சொர்த்தவாழே கற்பியா
 வைத்த மாற்றம் கைகப்பி வணங்கப்பாடி)*சொல்லெடுத்துத்தன் விளியைச் சொல்லே
 யென்று துணை முலைமேல் துவிசோரச் சொர்கின்றோ* என்று திருநாமத்தைச் சொல்ல
 உபக்ரமித்து பலஹாநியாலே ஒரு சொல் சொல்லுமப்பாடி மலை யெடுத்துமட்டு
 லேயாய் அதுவும் மாட்டாதே பரவசகாத்தரானவாழே, *கண்மீன்களென்று மை
 யான் கற்பியா வைத்த மாற்றம்* என்கிறபடியே முன்பே கற்பித்து வைத்த சொல்
 லான திருநாமத்தைச் சொல் என்ன, *திருமாலேப் பாடக்கெட்டு வளர்த்த ஓயல் பயன்
 பேற்றேன் வருகவேன்று மடக்கினியைக் கைகப்பி வணங்கினோ* என்று கற்பித்த
 வர்தாங்கள் உபகாரஸ்க்ருதி பண்ணிய நுவர்த்திக்கும்படி பரிதிப்பி நிராயச் சொல்ல,
 (ஆலியாவழையா) *ஆலியாவழையாவரங்காவென்று* எல் லெட்டியே உத்தத்தம்
 தோடே திருநாமத்தைக்கொண்டு பாதுபோக்குமவர்களாய், (பரமாமாநந்திலே
 ஒதுங்கின)*தேவுமற்றநிதியன்* என்கிறபடியே ஆசார்யாபிமாநமாதல் பாகவதரபொந
 மாதலாகிற பராமாமாநந்திலே ஒதுங்கினவர்களான, (நம்பிக்கஸ்பர், தலைமட்டிய
 பொடி, உடையவருடையார் போல்வாரை)*தென்குருகர்நகர் நம்பிக்கஸ்பன்*என்று
 ஆசார்யரான ஆழ்வார் விஷயத்தில் ப்ரேமமே நிரூபகமாய்ப்படியுக்கும் ஸ்ரீமதுரக
 கள், *நாவலிட்டுழிதருகின்றோம் நமந்தமர் தலைகள் மத்தே* என்று திருநாம, வ
 யண்டை கொண்ட பலத்தாலே யமதிகள் தலையிலே அடியிடுப்படி தெருகளை
 யராய் பாகவதர்களுக்குப் பாததாளி போலே பாதத்தரராய் இதுவே நிரூபகமால
 தொண்டரடிப் பொடியாழ்வார், ‘இராமாநுசனுடையார்’ என்றே நிரூபகமாய்ப்படி
 உடையவர்க்குப் பரத்தந்தரரான ஆழ்வான் ஆண்டான் என்பார் அன்னாளப் பெருமா
 ளெம்பெருமானார் முதலானவர்கள் போல்வாரை, (கிளிபூவை அயல் மயிலென்னும்)
 குணலாமய நீபந்தவமாகக் கிளியெல் றும் பூவையென்றும் குயிலென்றும் மயிலென
 றும் சொல்லுமென்றபடி, பூவையாவது நாகணவாய்ப்புள் மயிலெத் தூறு விட்
 டமையின்றிக்கேயிருக்க அத்தை ஸஹபடித்தது *யான்வளர்த்து கிளிமான் பூவாகை
 கான் குயில்கான் மயில்கான்* என்று ஸ்தலாந்தரத்திலே அருளிச்செய்கையாடல் அது
 கும் இதுவே ஸ்வாபதேசமென்று அறிவிக்கைக்காக.

123

154. நாரை கொக்கு குருகென்று சொல்லுகிறது ஆறையென்னுமப்பகையிலே
 அருளிச்செய்கிறார் (ஆசறுதூலி) என்று தொடங்கி.

154. ஆசறு தாலியென்னும் பாஷ்யாய்ப்பந்தர கத்தியோடே, துணையு
 களந் வ்யாஸநவ்யயதையாற்றத் தாய்வாழி ஜாண்டியர் பிள்ளை
 திரைதேடி வைகலூடன் மேய்த்து தங்கலிவைங்காமென்று பாந்
 மாதம் பண்ணிக் கொடுத்தவை கொண்டு நல்லபத்தையார்
 வேண்டே னென்றுத் தவிப்பெறுந் பித்தர் நம் முதலிகள் போல்
 வாரை நாரை கொக்கு குருகென்னும்.

அதாவது:—(ஆசறுதூலியென்னும் பாஷ்யாய்ப்பந்தர கத்தியோடே)*ஆசறு
 தூலிவெள்ளைக்குருகே* என்று ‘பழிப்பற்ற நிறகையுடைத்தாய் உள்ளும் புறம்பு
 மொக்க நிர்மலமாயிருக்கும் குருகே!’ என்று சொல்லப்பட்ட,*யான்வளர்த்து கிளிமான் பூவாகை
 கான் குயில்கான் மயில்கான்*என்கிற பாஷ்யாய்ப்பந்தர கத்தியோடே கூடி, (திரையுள்ளும் வ்யாஸ
 நவ்யயதையற்று)*வாயுந்திரையுள்ளும் காவல்மடநாராய்* என்று ஆமினெகாக்கர் நித்த
 தையாலே நாரையானது திரைகள் வந்து கிட்டி மேலே தாலிப்போகாநிற்றிற் கான
 லிலே சலியாமலிருக்குமா போலே, *இயோ வர்ஷதாராய் ஹவ்யாய் உலிவ்யாய், அரிந்யாய்
 வ்யாஸநவ்யயதை யதாதோஷஜ சேதா:* என்கிறபடியே பகவதேகாக்கர் சித்ததையாலே ஸம்

ஸார வழுத்த தரங்கங்களான தாபத்ரயரூபவ்யஸநங்கள் அஹமஹமிகயா வந்து
மேலீடா நிவரணமும் அதுக்கு இடையாதே. (தாயவாயில் உண்ணும் பிள்ளைக்கு இரத்தேடி)
தாய்வாடில் கொக்கிள் பிள்ளை வெள்ளிறவுண்ணும் என்றும் *பழனக் கழனியதனுள்
போய்ப் புள்ளுப்பிள்ளைக் கிரைதேடும்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே கொக்கானது
தன்லாயாடில் எடுத்துக் கொடுக்க ஜீவித்திருக்கும் தன் பிள்ளைக்கு வாய்க்கடங்கு
மிரைதேடி யிடுமாபோலே தடிகள் வாக்காலே உபகரிக்கும் பகவத் விஷயத்தை யுப
ஜீவித்திருக்கும் குழைச் சரக்கான சிஷ்யர்களுக்கு பாகாநுகுணமாக ஸாத்ம்யமான
பகவத் விஷயார்த்தங்களை சாஸ்த்ரங்களிலே ஆராய்ந்து உபகரித்து. (வயகநுடன்
பாய்த்து)*வைகல் பூங்கழிவாய் வந்து மேயும் குருகினங்காள்* என்றும் *காதல் மென்
பெடையோடுடன் மேயும் கருநாராய்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸர்வகாலமும்
போகஸ்தொடர்களிலே தாங்களே சென்று தங்களைப் பிரியில் தரியாத ப்ரேமமுடைய
சிஷ்யர்களுடனே கூட பகவத் குணரூபவம் பண்ணி. (துங்காங் நபங்கானமேன்று ப்ரஹ்ம
நா பண்ணி) நுகாக்களென் தலைமேல் கெழுமீரோ* என்றும், *பைங்கான மீதெல்லா
முனதேயாகப் பழனமீன் கவர்ந்துண்ணத் தருவன்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே தங்
களபக்க ஓபநிவித்த சிஷ்யர்கள் உபகார ஸம்ருதியாலே சிரஸாவலிக்கையாகிற
ப்ரஹ்மரதம் பண்ணி. (கோடுகலைய கொண்டு) *சரீரமார்த்தம் ப்ராணஞ்ச ஸத்குருப்யோ
நீவேதயேத்* என்கிற க்ரமத்திலே ஸாதரமாக ஸமர்ப்பித்தவற்றை அங்கீகரித்து.
(நகர பதந்நதடிம வேண்டே சென்று மித்யாதி) *நல்ல பதத்தால் மனைவாழ்வார்* என்று
பாகவத கைக்கர்யத்துக் குறுப்பான கார்ஹஸ்த்யத்தையும் ஸம்ஸார வெக்காய மடி
யான பயத்தாலே* இன்பமரும் செல்வமும் இவ்வரசும் யான்வேண்டேன்* என்று
உபேசதிக்கு மவர்க்காயுள்ள*அங்கையாழி யரங்கனடியினை தங்கு சிந்தைத் தனிப்
பெரும் பித்தரான ஸ்ரீகுலசேகரப் பெருமாள், ஆசார்யபதஸ்தரான நம்முதலிகள்
போல்வாரை குணஸாம்யத்தாலே நாரையென்றும் கொக்கென்றும் குருகென்றும்
சொல்லுமென்கை. *தன்வீலமகன்றில்காள்* என்று மகன்றில்கையும் தூதுவிட்
டமை ஒத்திருக்கச் செய்தே அதுக்கு ஸ்வாபதேச மருளிச் செய்யா தொழிந்தது அதில்
டுப்படி பரககச் சொல்லத்தக்கதில்லாமையாலும் இந்த ந்யாயத்திலே தத்ஸமாந
நுணரைச் சொல்லிக்கொள்ளுமித்தனையன்றோ வென்னு மத்தைப் பற்றவும். மகன்
நிலாவது அன்றிகிலே ஓரவாந்தரபேதம். ஆகவிப்படி தூத்ய ப்ரகரணத்திலே சொல்லு
கிற பஞ்சபவாந்தரங்களுக்கு ஸ்வாபதேசமருளிச் செய்தாராய்த்து. .... 154.

155. இனிமல் இப் ப்ரகரணத்தில் மேகமாகச் சொல்லுகிறது ஆரையென்று
மாகாங்கனையிலே அருளிச்செய்கிறார் (புண்டராக) என்று தொடங்கி.

155. புண்டராக சிர்க்கடலையுட் கொண்டு திருமேனி நன்றிற் மோந்தா
உயிரிப்பான் தீர்த்தகராய் எங்நம் நின்று ந்நாந்நாந்நதவதப்
புரிந்துத் திங்கன்றி வரந் நித்சொரிந்து கொடுத்தது நினையாதே
வற்றிந்தா கொந்ததொரிந்தா கண்டுகந்தபரஸர்ருந்தியோபேருள
அன்புமநாபயவ் உறையெலிடாதவர் புயற்சை யருள்மரி நனைத்
தகற் கொண்டல் போல்வாரை மேகமென்றும்.

அதாவது: — (புண்டராக சிர்க்கடலையுட் கொண்டு) வர்ஷிக்கைக்குடலான காலங்
களில் கடலிலே புகு அநில நரைப்பருகிக்கொண்டிருக்கும் மேகம்போலே *நீண்ட
தோள் மால்பெந்த நீள்கடல் ப்ராடுவான் புண்ட நாளெல்லாம் புறம்* என்றும்
திருமால் சிர்க்கடலை யுட் பொதிந்த சித்தனையேன் என்றும் சொல்லுகிறபடியே
விடிந்த தாளெல்லாம் அவன் கண்வளர்ந்தருளுகிற கடலிலே புகுந்து சரியபதியான

அவனுடைய கல்யாண குணஸாகரத்தை *மனவுள்கொண்டு* என்கிறபடியே உள்ளே யடக்கிக் கொண்டு. (திருமோலி நன்விநாயகம்) *திருமால் திருமேனியொக்கும்* என்றும் *கண்ணன்பால் நன்னிறங்கொள்கார்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே மேகமானது அவன் திருமேனியோடொத்த நிறத்தை யுடைத்தாயிருக்கு மாபோலே வீக்ரஹவர் ணத்தால் அவனோடு ஸாம்யாபந்தராய். (உயிரளிப்பான் திருநாராய் அமுர்நிதீயு) *உயிரளிப்பான் மாகங்கெல்லாம் திரிந்து* என்று மேகமானது வர்ஷமுகேத ப்ராணி ரக்ஷணம் பங்ஷணுகைக்காக விஸ்த்ருதமான ஆகாசப்பரப்பெங்கும் ஸஞ்சரிக்குமா போலே ஸம்ஸாரிகளான ஆத்மாக்களை ரக்ஷிக்கைக்காக *தீர்த்தகரராமின் திரிந்து* என்றும் *ததில் நன்னொறி காட்டி யெங்கும் திரிந்து* என்றும் சொல்லுகிறபடியே லோதபாவநராய் உஜ்ஜ்வலநமார்க்கப்ரதர்சகராய்க் கொண்டு ஸர்வத்ர வகுசாரம் பங்ஷணி. (உகாபந்தரநாராய் திரிந்து) மேகம் வர்ஷத்தாலே தடாகாதிகளை நிறைக்குமா போலே *ஜ்ஞாநந்ரதே த்யாநஜலே ராகத்வேஷமலாபஜேற, ய: ஸ்தாதி மாநஸே தீர்த்தே ஸ பாதி பரமாம சதம்* என்று மாநஸ தீர்த்தவர்ணனத்தில் சொன்ன ஜ்ஞாநமாகிற ஞ்ஞாதத்தைத் தாங்களவர் நிச்சிற பகவத்குண ஜலங்களாலேநிறைத்து. (நென்றி ஶார நிநொரிந்து) *தீங்கென்றி நாடெ ல்லாம் தங்கள்மும்மாரி பெய்து* என்றும் *ஶாழலெலவில் பெய்திடாய்* என்றும் *மாழுத்த நீடி சொரியும்* என்றும் சொல்லு கிறபடியே அதர்த்தகந்தமின்றிக்கே அலைநுழுவிலிக்கும்படி பகவத் குணரத்வங் களை வர்ஷித்து. (பெரித்து நினைபு எழுதித்து) ஒளதார்யாதிசயத்தாலே உபகரித் ததை நினையாப்த 'இன்னமும் உபகரிக்கப் பெற்றிலோம்! நாம் செய்தது போருமோ? என்றுவழிந்து. (பெரித்தொளித்து) உபகரிக்கப்பெறாதபோது உடம்புவெளுத்துஒளித்து. (கண்டித்து பரஸாநுநிபேய பேறு) உபகரிக்கும் தசையில் எதிர்த்தலையில் ஸம்ருத்தி கண்டித்து அந்த பரஸம்ருத்தியே தங்களுக்குப் பேறுக நினைத்தி நக்கிற. (அன்புருடி ஶாமி) *யுங்கரும்பிக் கண்ணீர் சோர்ந்தன்பு கூரு மடியவரான முதலாழ்வார்கள். (உயிரிதி ஶாமி) உருவினவாள் உறையிலிடாதே ஆதிமத்யாந்தம் தேவதாந்தராவர த்வ ப்ரதிபாதந பூர்வகமாக பகவத் பரத்வத்தை யுபபாதிக்கும் திருமழிசைப்பிரான். (புறநாடாபாதுரி) *காரார் புயற்கைக்காலிகன்றி* என்றும் *அருள்மாரி* என்றும் ஒளதார்யத்தில் மேகஸத்ருசராய்க்கொண்டு க்ருபையைவர்ஷிக்கும் திருமங்யையாழ்வார் (குணநிநிற் கேண்ம போக்வாவர போகொன்று) *குணந்திகழ்கொண்டல்* என்று குணஞ்சுவலபான மேகமாகச் சொல்லப்பட்ட எம்பெருமானார் போல்வாரை இந்த குணஸ்ராமயத்தையிட்டு மேகமென்று சொல்லுமென்றபடி. பெற்றுக்கு அடி இவர்களாகையாலே ப்ராப்யத்தில் த்வரை தோன்றப் பலகாலும் தூதுவிடுவர். (155)

156. இவ்வி இப்படி இவர் தூதுவிடும்படி முகம் காட்டாமையுக்கு நேறுதுவையும் தூது விரிகைக்குப் பற்றுகையும், அதுக்கு விஷயத்தையும் தூது நாலுக்கும் வகையிட்டருளிச் செய்கிறார் மேல் (தம்பியையும்) என்று தொடங்கி.

156. தர்மீனாபுரம் சிறந்த சேவ்வழம் படைத்த பார்ப்பும் தாரோட்டை
வாளழம் ஈறப்பித்த கஷமாதிகாஸாரஸ்ய ஸௌந்தர்யங்களை
புணர்த்தும் வடிவ வியாபரத்வ த்வயார்ச்சைகள் சூது, லாஜித்ரம்
விஷயம்.

அதாவது:—[தம்பிகை மறப்பித்த சுழமையுணர்த்தும் வீழலும்—முதல் தூதுக்கு விஷயம்] *அந்நிறையமட நாரையில் *என் பிழையே பினைத்தருளி* என்று தன் மேன்மையாலே இத்தலையில் தன்மை பாராதே வந்து கலந்தார், கலக்கக் கொள்ள நம் தோஷதர்சனத்தைப் பண்ணிப் பிரித்து நம் அபராதத்தையே பார்த்துத் தன் சுழமையை மறக்கையாலே இத்தலையேறினே யா திருந்தானத்தனை :

அவன் தன்னுடைய அபராத ஸஹத்வத்தையறிவிக்க வரும், என்று அறுதியிட்டு. *என் பிழைத்தான் திருவடியின் தகவினுக்கு* என்று அபராத ஸஹத்வம் பற்றாசாக. *கடலாழி நீர்தோற்றியதனுள்ளே கண்வளரும் அடலாழியமடாளைக் கண்டக்கால் இது சொல்லி* என்று ஜகதஸ்ருஷ்டியார்த்தமாக ஏகாபரவத்திலே கண்வளர்ந்தருளின வனுக்கு ஸ்ருஷ்டி ப்ரயோஜனம் *விநிதா ப்ரபாஸாந்தி ச்ரவாஸ நிஷேஷி* என்கிற படியே திருவடிகளிலே அடிமை கொள்ளுகையன்றோவென்று இத்தைச் சொல்லவேண்டுமென்று வ்யூஹத்திலே தூதுவிடுகையாலே தம்பிழை மறப்பித்த ஸ்ரீமதைய யுணர்த்தி விட்ட வ்யூஹம் ப்ரதம தூதுக்கு விஷயம். [சிறந்த செல்வம் மறப்பித்த திசைசுயை யுணர்த்தும் விபவம் இரண்டாம் தூதுக்கு விஷயம்.] *வைகல் பூங்கழியாயில் *சிறந்த செல்வம் மன்கு திருவண்வண்டுருடையம்* என்று ஆர்த்தரக்ஷணம் பண்ணி வாரா நிற்கச் செய்தே திருவண்வண்டின் ஐச்வரியத்தைக் கண்டு கால் தாழ்ந்து தன் ஆர்த்தரக்ஷணதிசையைய மறக்கையாலே நம்மை நினையாதி ரந்தானத்தனை; ஆர்த்த ரக்ஷணமொரு தலையானால் மற்றொன்றில் கால் தாழ மன்கொண்டாமைமையாலே அத்நை யறிவிக்க வருமென்று. *புணர்த்த பூந்தணிடுமாய் முடி நம பெருமாளைக் கண்டு* என்று ஆர்த்தரக்ஷண திகழ்தவம் பற்றாசாக *மாரில் ப்பாராக்கள் மதின் தீறெழச் செற்றுகந்த ஏறு வெகனார்க்கு என்னையுழவனொன்மீனகள்* என்று ப்ராட்டி நிமித் தமாக ராவணனுக்கு வாலபூமியான லங்கையில் அரணைத் துகளாக்கின ஏகவீரனா சர்வர்த்தி திஷ்டகனுக்கு ரக்ஷயவர்க்கத்திலே நாணுமொருத்தியுண்டென்று சொல் லுகொண்டு விபவத்திலே தூது விடுகையாலே சிறந்த செல்வம் மறப்பித்த திசைசுயை யுணர்த்திவிட்ட விபவம் இரண்டாம் தூதுக்கு விஷயம்.

[படைத்த பரப்பு மறப்பித்த ஸாரஸ்யத்தையுணர்த்தும் பரத்வத்வயம் முன்றும் தூதுக்கு விஷயம்.] *பொன்னுலகாளில் *முன்னுலகங்க னெல்லாம் படைத்த முகில் வண்ணன் கண்ணன் என்னவங் கொண்டிரான தனக்கு* என்று ஸ்ருஷ்டி மான ஜகத்தின் பரப்பை ரக்ஷித்த பராக்காலே ஆத்ரிதரோடு தனக்குண்டான ஐகரஸ்யத்தை மறந்து அதுகொண்டு தம்மைநினையாதிருந்தாவித்தனை,* தன் மண்ணு தள்கழல்பேல தன்நிழாய் நமக்கன்றி நல்கான்* என்று ஆத்ரிதரோடு ஏகரஸ்ய கையாலே அத்நையறிவிக்க வருமென்று ஐகரஸ்யம் பற்றாசாக *வானவர் கொனைக் கண்டு யாமி ஆவோ தக்கவாறு என்னவென்னும்* என்று பரத்வத்திலும் *எங்குச்செனரு கிலுங்கண்டி ஆவோ தக்கவாறென்மீன்* என்று அநிந்தரியதயா பரத்வஸத்ருசமான அந்தர்யாய் நவத்திலும் தூதுவிடுகையாலே படைத்தபரப்பு மறப்பித்த ஸாரஸ யத்தை யுணர்த்திவிட்ட பரத்வத்வயம் முன்றும் தூதுக்கு விஷயம்

[தமரோட்டை வாஸம் மறப்பித்த ஸௌந்தர்யத்தை யுணர்த்தும் அர்ச்சை நாலாம் தூதுக்கு விஷயம்] *எங்கானலில் *தமரோடங் குறைவார்க்கு* என்று தம்மையுடந்த பாகவதர்க்கொட்டைச் சேர்த்தியில் இவ்மையாலே, பிரிந்தார்க்கு ப்ராணன் கொண் டிருக்க வொண்ணாதபடியான தன் ஸௌந்தர்யத்தை மறந்து அதுகொண்டு பிரித் திட்டு வைத்துப்போய் நம்மை நினையாதிருந்தாரத்தனை. இவ்வபுவழகைப் பிரிந்தார் சூர்ப்பிராணென்று அவ்வழகை யறிவித்துவிட்டால் வாராதிராரென்று *செக்கமடத் தவர் போலும் கண் கைகால் செங்களிவாய் அக்கமலத்திலே போலும் திருமேனியபு களுக்கு-தகவிலமே கேளீர்கள்* என்றும், *பூந்துழாய் முடியார்க்கு* என்று கொங், *தாம் தம்மைக் கொண்ட கல்தல் தகவன்று* என்றும் ஸௌந்தர்யம் பற்றாசாக *திரு முழிக்களந்தா நக்கு* என்று அர்ச்சவதாரத்திலே தூதுவிடுகையாலே தமரோட்டை வாஸம் மறப்பித்த ஸௌந்தர்யத்தை யுணர்த்திவிட்ட அர்ச்சை நாலாம் தூதுக்கு விஷய மென்றபடி.

அதாவது:—*தமருகந்த தெவ்வுருவ மவ்வுருவந்தானே தமருகந்த தெப்பேர் மற்றப்பேர்* என்று ஆச்ரிதருகந்த த்ரவ்யங்களே தனக்குத் திருபெனியாகவும், அவர் கருகந்த திருநாமங்களே தனக்குத் திருநாமமாகவும் கொண்டிருக்குமென்றும், *அடியோமுக்கே யெம்பெருமானல்லீரோ நீரிந்தனூரீரே* என்று தேசகாலகரண விப்ர க்ருஷ்டதைகளாலே பரத்வாதிகளில் அனுசூகைக்கு ஆளவ்றிக்கே அநந்யசதிகளா யிருக்கிற வெங்களுக்கு ருசிபிறந்தபோதே நீசேத்த வகைகளெல்லாமநுபலிப்பக்கைக் காகவன்றோ திருவிந்தனூரிலே வந்து நிற்கிறதென்றும் சொல்லப்பட்ட *பின்னனார் வணங்கும் சோதி* என்று அவதாரங்களுக்குப் பிற்பாடரானவர்களுக்கு அநுபாவய மான அர்ச்சாவதாரத்திலே *ஸர்வம் பூர்ணம்ஸஹோம்* என்கையாடல பரத்வாதி களிலநுபாவ்யமான குணங்களெல்லாம் பூர்ணமென்கை. ஆகவிப்படி ஆச்ரிதாநீந ஸ்வரூபஸ்தியாதிகமாய் 'அடியோமுக்கே' என்னும்படி கறை விழுந்தவிடமான அர்ச்சாவதாரத்திலே முற்பட்டவற்றிலுள்ளவையும் காணலாமாகையாலே *பதவ பிரானநியு மென்னும்படி மண்டியிருப்பரென்று கருத்து. .... (158)

159. இப்படி அர்ச்சாவதாரத்திலே எல்லாம் பூர்ணமாகில் எல்லாத் திருப்பதி களிலும் எல்லா குணங்களும் ஒக்க ப்ரகாசிக்குமோ வெவ்வு மாகாங்கையிலே, பரத்வாதிகளுக்கு அஸாதாரணமாயும் ஸாதாரணமாயுமிருக்கும் குணங்களில் ஒரோ குணம் ஒரோ திருப்பதியிலே ப்ராதாந்யேந ப்ரகாசிக்கும்படியை இவ்வாழ்வா ரநுஸந்தித்த திருப்பதிகள்தோறும் தர்சிப்பிக்கிரார் மேல்: அதில் ப்ரதமத்திலே பரத் வாதிகளுக்கு அஸாதாரணமான ஒரோ குணம் ப்ராதாந்யேந ப்ரகாசிக்கிற திருப் பதிகளை யருளிச்செய்யக் கோவி அகில திவ்யதேச ப்ரதானமான கோயிலில் ப்ரகா சிக்கிற குணத்தை ஆதியிலே யருளிச்செய்கிரார் (வன்பெருவானகம்) என்று தொடங்கி.

159. வன்பெருவானக முதலுய்ய இனிதாகத் திருக்கண்கள் வளர்ச்சிற் திருவாளன் திருப்பதி வடிவுடைக் கடலிடங் கடக்கியென்று அவற்றில் இவள்திறத் தென்கோலோ வென்பிச்சிற வ்யூஹஸௌஹார்த்த ப்ரதாநம்.

அதாவது:—(வன்பெருவானகமுதலுய்ய) *வன்பெருவானசமுய்ய வாமரமுய்ய மண்ணுய்ய மண்ணுலகில் மனிசமுய்ய* என்று முதலில் ப்ரஹ்மலோகத்திலே யெழுந் தருளிப் பின்பு பூலோகத்திலே எழுந்தருளின கட்டளையிலே நைமித்திகப்ரளயத்துக்கு இனையாத ப்ரஹ்மலோகம் முதலாக இவ்வருகுண்டான உபரிதந லோகங்களும் அங் குள்ள ப்ரஹ்மாதிகளும், பூமியும் இங்குள்ள மனுஷ்யரும் உஜ்ஜீவிக்கும்படியாக. (இனிதாகத் திருக்கண்கள்வளர்கின்ற திருவாளன் திருப்பதி) *திருவாளவினிதா கத் திருக்கண்கள் வளர்கின்ற திருவரங்கம்* என்றும் *திருவாளன் திருப்பதி* என் றும் சொல்லுகிறபடியே திருவுள்ளமுகந்து கணவளர்ந்தருளுகிற சரிய பதியுடைய திருப்பதியான கோயிலானது: (வடிவுடை கடலிடம் கடக்கியென்னுமவற்றில்) *வடி வுடை வாணார் தலைவனே* என்றும் *கடலிடங்கொண்ட கடல்வண்ணு* என்றும் *கட்கிலீ* என்றும் *காசுத்தா* என்றும் சொல்லும்படி தோன்றும் பரத்வாதிசளில் வைத்துக்கொண்டு (இவள் திறத்து என்கோலோவென்பிக்கிற வ்யூஹ ஸௌஹார்த ப்ரதாநம்) *இவள்திறத்தென் சித்தித்தாய்* என்றும் *என்கோலோ முடிபின்ற திவட்கே* என்றும் 'இவளிடையாட்டத்தில் தேவர் சித்தித்ததென்? இவள் காரியம் என்னாய் முடியக்கடவது? என்று சொல்லும்படி பண்ணுகிற *பாற்சடல் யோக நித்திரை சித்தை செய்யும் வ்யூஹகுணமான ஸௌஹார்த்தத்தை ப்ரதாவமாக வுடைத்தாயிருக்கு மென்கை. இஸ்தலத்திலே வ்யூஹ ஸௌஹார்தம் ப்ராதாந்யேந ப்ரகாசிக்குமென்றபடி. .... (159)

160. இனி, கோயிலுக்களந்தரம் சொல்லப்படுவதான திருமலையில் ப்ரகாசிக் கிற குணத்தை யருளிச்செய்கிரார் (மண்ணோர்) என்று தொடங்கி.

160. மண்ணோர் விண்ணோர் வைப்பில், போகின்ற எழுலதக் குயிர் பாசம்
வைத்த நிகரில் வாத்தஸல்யம் பூஜ்ஜ்வலம்.

அதாவது, (மண்ணோர் விண்ணோர் வைப்பில்) *கண்ணாவானென்றும் மண்ணோர்
விண்ணோர்க்கு* என்றும் *தண்ணருவி வேங்கடமே வாழ்நார்க்கும் மண்ணோர்க்கும்
வைப்பு* என்றும் உபய விபுதியிலுள்ளார்க்கும் சேமித்து வைத்த நிதிபோலே ப்ராப்ய
மாயிருக்கிற திருமலையில். (பாசம் வைத்த நிகரில் வாத்தஸல்யம் பூஜ்ஜ்வலம்)
*போகின்ற காலங்கள் போய்காலங்கள் போகுகாலங்கள் தாய்தந்தையுயிராகின்ற
யென்றும்* கண்ணையெழுலதக்கு உயிராய் வேங்கார் வண்ணனை* என்றும் சொல்லுகிற
படியே ஸர்வகாலமும் ஸர்வாத்மாக்களுக்கும் ஸர்வவித பந்துவுமாய்க் கொண்டு ஸர்
வர்க்குமாத்மாவாயிருக்கிற அத்தர்யாமியுடைய குணமாயிருப்பதாய், *என்கண் பாசம்
வைத்த* *நிகரில் புகழாய்* என்று மிகவும் தண்ணியனுயிருக்கிற என் பக்கவிலே
ஸங்கத்தைப் பண்ணினுனென்றும் ஒப்பில்லாப் புகழை யுடையவனே யென்றும்
சொல்லப்பட்ட வாத்தஸல்யம் *பரஞ் சுடர்ச்சோதி* என்று வடிவிலே தொடை
கொள்ளலாம்படி உஜ்ஜ்வலமாயிருக்குமென்கை. (பாசம் வைத்த நிகரில் வாத்தஸல்யம்)
என்கையாலே *ஒழிவில் காலம்* *உலகமுண்டபெருவாயன்* இரண்டையும் சேர்த்
துப் பிடித்தருளிச் செய்தமை தோற்றுநிறது. கோயிலுக்கனந்தாம் திருமலையைச்
சொல்லுகை தேட்டமாகில் இரண்டு திருமலையும் ஒவ்வாதோ? தெற்குத் திருமலை
விஷயமான *கிளரொளியிளமை கிழே கிடக்க, *ஒழிவில் காலத்தில்கொன்ன வடக்குத்
திருமலையை அருளிச் செய்வானென்னென்னில்; பரத்வாதிகளுக்கு அஸாதாரண
குணப்ரகாசமான ஸ்தலங்களை அருளிச்செய்கிற ப்ரகாசமாகையாலே, தெற்குத்
திருமலையில் ப்ரகாசிக்கிற குணம் இதுக்குச் சேர்த்தியில்லாதது கொண்டு *கிளரொளி
யிளமையைச் *செஞ்சொற் கவியோடு சேர்த்தருளிச் செய்வதாக விட்டு வைத்து இது
முதலாக அருளிச் செய்தாரித்தனை, (160)

161. இனி, *ஒழிவில் காலத்துக்குப்பின்பு திருப்பதி விஷயமான திருவாய்மொழி
*ஒன்றுந்தேவாகையாலே திருநகரியில் ப்ரகாசிக்கிற குணத்தை யருளிச்செய்கிறார் (உப
யேத்யாதியால்).

161. உபய ப்ரதாந ப்ரணவமான உறைகோயிலில் எத்தேவுமென்னும்
பரேசத்வம் பொலியும்.

அதாவது:— (உபயப்ரதாந ப்ரணவமான உறை கோயிலில்) *ஓமித்யாத்மாநம்
யுஞ்ஜீத* என்றும், *ஒங்காரோ பகவாந் விஷ்ணு* என்றும் சொல்லுகிறபடியே சப்
தார்த்தங்களினுடைய ப்ராதாந்யத்தாலே ஜீவேச்வரர்களிருவர்க்கும் வாசகமாய்க்
கொண்டு இருவருடையவும் ப்ராதாந்யம் தோன்றுவிக்கிற ப்ரணவம் போலே ஆழ்வா
ருடையவும் பொலிந்துநின்ற பிரானுடையவும் ஆஜ்ஞை இருபுரிந்து நடக்கையாலே
உபயருடையவும் ப்ராதாந்யம் தோற்றும்படியிருப்பதாய் *அவன் மெவியுறைகோயில்*
என்று பரமபதத்தில் ஸம்ஸாரிகளிழவை நினைத்து உள்வெதுப்போடே யிருக்குமா
போலன்றிக்கே, அவர்களுக்கு அணித்தாக வந்து நிற்கப் பெறுகையாலே உள்வெதுப்
பற்று வர்த்திக்கிற ஸ்தலமான திருநகரியில் (எத்தேவுமென்னும் பரேசத்வம் பொலி
யும்) *எத்தேவுமெவ்வுலகங்களும் மற்றும் தன்பால் மறுவில் மூர்த்தியோடொத்து இத்
தனையும் நின்றவண்ணம் நிற்கவே—திருக்குகூரதனுள்குரிய மாணுருவாகிய நள்ளுட
க்கூத்தன்* என்று ஸ்வய்யதிரித்த ஸமஸ்தவஸ்துக்களும் ஸ்வாஸாதாரண விக்ரஹத்
தோபாதி தலக்கு ப்ரகாசமாய்ப்படியிருக்கிற ஐச்வரியத்தோடேகூட, திருக்குகூரிலே
ஸுலபனாய் வந்து நின்றனென்று சொல்லப்பட்ட *திருக்குகூரதனுள் பரன் *திருக்
குகூரதனுள் ஈசன்* என்று ஸுலபனா நிலையிலே ப்ரகாசிக்கிற பரத்வம் கண்ணமான
ஈச்வரத்வம் *பொலிந்துநின்றபிரான்*, என்கையாலே அபிர்ருத்தமாகாந்ற்கு
மென்கை. (161)

162. இதுக்குப்பின்பு திருப்பதி விஷயமான திருவாய்மொழி *எங்ஙனையோவாகையாலே திருக்குறுங்குடியில் ப்ரகாசிக்கிற குணத்தை அநந்தரம் அருளிச்செய்கிறார் (வைஷ்ணவ) இத்யாதியால்.

162. வைஷ்ணவ வாமநத்தில் நிறைந்த நிலபோஷிதம் ருசிநுகம்பவ லாவண்யம் பூர்ணம்.

திருக்குறுங்குடியிலென்னுதே வைஷ்ணவவாமநத்தில் என்றது ஸாபிப்ராயம். அதாவது வாமநாவதாரத்தில் தன்னுடைமைபெறுகைக்குத்தான் அர்த்தியானப் போலே அர்த்தியாய்நின்று, பாஷ்யகாரர்பக்கலிலே வேதாந்தார்த்தம் கேட்டு சிஷ்யனாய் 'நாமும் நம்பிராமா நுச்சேஷ்யுடையோம்' என்கையாலே பூர்ண வைஷ்ணவநம்பி என்று திருநாமமாய் வாமநாவதாராம்சமாகப் புராண வித்தராயிருக்கிற நம்பியுடைய திருப்பதியென்கை. அன்றிக்கே *அறியக்கற்றுவல்லார் வை' டணவர்* என்று இத்தேசவிஷயமான திருவாய்மொழியைக் கற்றவர்கள் வைஷ்ணவராவரென்கையாலே, வைஷ்ணவர்களுடையதாய் வாமந கேசத்ரமாயிருக்கிற தேசத்திலென்னவுமாம், வாமநாவதாரப்ரஸங்கத்துக்கு ப்ரயோஜனம் (விபவலாவண்யம் பூர்ணம்) என்கிற துக்குடலாக விபவாந்வயத்தையுணர்த்துகையும், 'குறியவன்குடி குறுங்குடி' என்னுமர்த்தத்தைத் தெரிவிக்கையும், ஆகவிப்படியிருந்துள்ள திருக்குறுங்குடியில், *நிறைந்த சோதிவெள்ளஞ் சூழ்ந்த நீண்டபொன்மேனியொடும் நிறைந்தென்னுள்ளே நின்னெழுநீர், நான்* என்றும், *நீளமேனியும் நான்குதோளும் என்னெஞ்சம் நிறைந்த, ஊவே* என்றும் சொல்லுகிறபடியே இவர் திருவுள்ளத்திலே வேறென்றுக் கிடமறும்படி ப்ரஸாசிக்கிற காளமேகநிபச்யாமமான விக்ரஹத்தினுடைய *செல் சின்று தென்னெஞ்சம்* என்னும்படி மேன்மேலு மநுபவருஜநகமாய் *ரூபவாந்ஸபக ஸ்ரீமாந்* *ரூபஸம்ஹநதம் லக்ஷமீம்* என்று விபவத்தில் ப்ரகாசிக்கு மதாகச் சொன்ன ஸமுதாயகோபையான லாவண்யம், *நிறைந்த சோதிவெள்ளஞ்சூழ்ந்த* என்கையாலே பூர்ணமாயிருக்குமென்கை. (162)

163. இப்படி பரக்வாதிகளுக்கு அஸாதாரணமானவோரோருணங்கள் ப்ராதாந்யேந ப்ரகாசிக்கும் ஸ்தலங்களை அருளிச்செய்த வநந்தரம், மற்றுமுண்டான குணங்களிலோரோன்று ப்ராதாந்யேந ப்ரகாசிக்கும் ஸ்தலங்களை, சிர்வரமங்கைமுதலாகத் திருப்பேரெல்லையாகத் திருவாய்மொழியடைவிலே யருளிச்செய்கிறார்மேல். (ருசிவிவசர்க்கு.) இத்யாதி.

163. ருசிவிவசர்க்கு ப்ராதாந்யேந ப்ரகாசிக்கும் ஸ்தலங்களை அருளிச்செய்த வநந்தரம், மற்றுமுண்டான குணங்களிலோரோன்று ப்ராதாந்யேந ப்ரகாசிக்கும் ஸ்தலங்களை, சிர்வரமங்கைமுதலாகத் திருப்பேரெல்லையாகத் திருவாய்மொழியடைவிலே யருளிச்செய்கிறார்மேல். (ருசிவிவசர்க்கு.) இத்யாதி.

அதாவது கீழ்ச்சொன்ன லாவண்யத்தாலே ஒருவராலும் நிவர்த்திப்பிக்க வொண்ணாபடி பிறந்த ருசியாலே பரவசராய் அநந்யகதிகளானவர்களுக்கு, *ஆறெனக்கு நிற்பாதமே நரணாகத் தந்தொழிந்தாய்* என்னும்படி திருவடிகளே உபாயமாகக்கொடுக்கும் "கார்முகில்வண்ணன்" என்கிற ஒள்தார்யகுணம் *சிர்வரமங்கலத்தவர்கைதெழுவுறை வானமாயலே* என்று சிர்வரமங்கையிலெழுந்தருளியிருக்கிற வானமாயலென்கையில் *வந்தருளி யென்னெஞ்சிடங்கொண்ட வானவர் கொழுந்தே* என்றபடியே தானேவந்து இடங்கொண்டு தன்னை யுபகரிக்கும்படி கொழுந்துவிட்டு வளருமென்கை. (163)

164. கலைகணந்ருணம் புநக்தம் பாதுபம் தபய்க்கிலே ப்ரஹ்மீக்தம்.

164. (சனைகணந்ருணம்) இத்யாதி. அதாவது - *களைவாய் துன்பம் களையாதொழிவாய் களைகண் மற்றிலே* என்று ரக்ஷகாந்தரப்ரதிபத்தி விருத்திபிறந்தாரை

நீராயலைந்துகரையவுருக்குகின்ற என்று சிதிராமப்படி பண்ணுகிற ஆராவமுதான மாதூர்யம்; 'குடமூக்கு' என்கிற கும்பகோணத்திலே மேன்மேலுமாராமல் புஜிக்கும் படி பெருகாநிற்கு மென்கை. .... (164)

165. மெலிவிலுர் சோங்கொள்விக்தர் க் துப தென்னகரிலே நித்யம்.

165. (மெலிவிலும்) இத்யாதி. அதாவது கீழ்ச்சொன்ன திரதிசயபோக்யமான விஷயத்தை சீக்ரமாகக் கிட்டியநுபவிக்கப் பெருமையாலே *வைகலும்வினையென் மெலிய* என்று நாள்தோறும் மெலியுமளவிலும், *அடிமேல் சேமங்கொள் தென் குருகூர்ச்சடகோபன்* என்று அவனே ரக்ஷகனென்று அத்யவஸித்தி நக்கும்படி பண்ணும் *பெருமானதுதொல்லருளே* என்கிற க்ருபை; *திருவல்லவாழ்சேமங்கொள் தென்னகரிலே- தொன்மை பழமையாகையாலே, நித்யமாயிருக்கு மென்கை. (165)

166. வ்யவஸாயஜ்ஞர் பக்ஷஸ்தையர் பர்போந்த தெசஸ்தர்.

166. (வ்யவஸாயஜ்ஞர்) இத்யாதி. அதாவது—*ராமஸ்ய வ்யவஸாயஜ்ஞா* என்று சொல்லப்பட்ட பிராட்டியைப்போலே *ஏறுசேவகனார்க்கு என்னையுமுள்ளெனமின் கள்* என்று ஆர்த்த ரக்ஷணத்தில் தன்னுடைய வ்யவஸாயத்தை யதாவாக அறிந் திருக்குமவர்களுடைய ரக்ஷணத்தில், *நத்யஜேயம்* *ஏதத்வ்ரதம் மம* என்கிறபடியே அநுகூலராலும் சலிப்பிக்கவொண்ணாதபடியிருக்கும் அவனுடைய ஸ்தைர்யகுணம் *தேறுநீர்ப்பம்பை வடபாலைத் திருவண்வண்ணீர்* என்று பம்பையாகிற வாற்றுக்கு வடகரையான திருவண்வண்ணீரிலே நிலைபெற்று நிற்குமென்கை. ... (166)

167. விளம்பவிரோதாபர்த்தர் விருத்த பநாஸார்த்தபர் தன்னகரிலே விஸ்தீர்ணம்.

167. (விளம்பவிரோதம்) இத்யாதி. அதாவது—க்ரமப்ராப்தி பற்றாமல் படுகிற த்வரைக் கீடாகக் கடுகவந்து முகம்காட்டாமல் விளம்பித்து வருகையாலே *போகு நம்பீ* *கழகமாரேறல்நம்ப* என்னும்படி ப்ரணயரோஷத்தால் பிறந்த விரோதத்தை *அழித்தாயுன் திருவடியால்* என்று அழித்துப்போகட்ட விருத்தங்களை கடிப்பிக்க வல்லஸாமர்த்த்யம் *நத்ரவம் செல்வம்* என்றுதொடங்கி தன்னில் சேராத வற்றைச் சேர்த்துக்கொண்டு நிற்கிற விருத்த விபூதி யோகத்தை ப்ரகாசிப்பித்த *திருவிண்ணகர் நன்னகரே* என்று நன்னகரான திருவிண்ணகரிலே *பல்வகையும் பரந்த* என்கிறபடியே பரந்திருக்குமென்கை. ... (167)

168. விகடநாகரபாந்தவம் வுட்கரிலே தநி துணர்.

168. (விகடநாகரபாந்தம்) இத்யாதி. அதாவது*பிராஸிஞந்தமை காடடினீர்* என்கிற கடகராலே தன்பக்கல் கடகரானார்க்கும் கடகரானார்க்கும் *இவளை நீரினியன்னேமீருமக் காயையிலே விடுமினா* என்னும்படி விகடதையைப்பண்ணுவதான *தேவபிரா னையே தந்தைதாய்* என்கிறவனுடைய பாந்தவம்; *அவ்வூர்க் திருநாமங்கேட்பது* என்று சொழியானவன் திருத்தலைவில்லி மங்கலமென்று தான் சொல்லும்போது, பெண்டினளை சொல்லுந் தோன்றி தாயிராயையாலே அவ்வூர் என்று சொல்லப்பட்ட தேசத்திலே தேவபிராஸிஞந்தமாய் நின்றுருந்துறையுமிரட்டைத் திருப்பதியாகையால் பிரட்டித்திருக்கு மென்கை. (விகடநாகரபாந்தவம்) என்றது விகடநாகரபாந்தவ மென்றபடி ... (168)

169. ஸைம்முதலீழந்தா நண்ணுந் தீயின் ஆபத்ஸகத்வம்
புதலிலே ஸர் நந்தம்.

169. (ஸைம்முதலீழந்தார்) இத்யாதி. அதாவது—*ஏலக்குழலியிழந்தது சங்கே* என்று தொடங்கி *கற்புடையாட்டி யிறந்ததுகட்டே* என்று ப்ராப்யாலாப நிபந்தனமான சூத்திரியால் வந்த பாரப்யம் நானே ப்ராப்யப்ராபகா பாஸங்களெல்லாம் தன்னடைபயிட்டுக் கழிகையாலே ஸைம்முதலீழந்தவர்கள், *உண்ணுஞ்சோறு பருகுநீர் தின்னுந் தென்றிலையுமெல்லாம் கண்ணம்* என்று தாமாக போஷக பொக்யங்களெல்லாம் தானேயாகப் படுத்தும் *வைத்தமாநீதி* என்று ஆபத்ரக்ஷகமாகச் சேமித்து வைத்த மஹாநீதி பாடு பிறந்தெல்லாவுடைய ஆபத்ஸகத்வம்; *திண்ணமென்னிளமான புகழார் நிதக்கோளுடு* என்று ப்ராப்ய ரூபிபிறந்தார்க்கு ப்ரவேஷ்டவ்யமாயிருக்கும் நிதக்கோளுடு, *விசம்ஸம் மல்யெவன்கிடங்க* என்று ரக்ஷயவர்க்கத்தினுடைய ரக்ஷணமே தனக்கு ரக்ஷயாஸம்பத்தாகநீனைத்துவந்து கிடக்கையாலே ஸம்ருத்த மென்கை. .... (169)

170. சென்று சேர்வார்க்கு உசாந்தரண பாயுந்தர் ஸைந்தந்யம்
மாநகரிலே போஷித்தர்.

170. (சென்று சேர்வார்க்கு) இத்யாதி. அதாவது—*தென்திருப்பேரையில் சேர்வன் சென்றே* என்று ப்ரமப்பதி பற்றுகப்பட்ட மாநகரத்தாற் றிதபரர் வார்த்தைகொள்கே சென்று ப்ரவேசிப்பதென்றுப்படியாவாஸர்க்குக்கு, *என்னெஞ்சினுருமங்கையொழிந்தார் உழந்தியி யாரைக் கொண்டெண்ணுராகோ* என்னும்படி உசாத் ஸ்ரணயான தெந்தசையாறிக்ரும் *செங்கலிவாயின் திறத்ததாயும்* இத்யாதியாஸ கொண்டவனுடைய ஸைந்தந்யம்; *தென்திருப்பேரையில் மாநகர்* என்று மஹாநகரமான தென்திருப்பேரையிலே, *எழுந்த நல்வேதத்தொலி நின் றோங்கு* என்றெப்படியே அவ்வெய்தந்த யதுபவித்த ஹர்ஷப்ரகர்ஷத்தால் அங்குள்ளார் பாடுகிற ஸாமகோஷத்திலே நேரியுமென்றபடி. .... (170)

171. ப்ரவணர்த்தம் பரத்வ விபுமாய்தர் ஆநந்தம்நந்த நீணகரிலே.

171. (ப்ரவணர்த்தம்) இத்யாதி. அதாவது—*தீவினையுள்ளத்தின் சார்வல்லவாகித் தெளிவிசம்பேறலுந் தில் திருவாரன் னாயதனைமெலி வளஞ்செய்து கைதொழக்கடுங் கொலென்னுமென் சித்தன்* என்று அவிப்பாடுகள் ப்ரக்யக்வஸவ்வான வார்தமாவில் பற்றறப்போய்த் தெளிவான னாயதனை ப்ரமபதத்தை ப்ராபிக்கை வந்துகிட்டினும், என்னெஞ்சென்று, திருவாரன் வினையாபித அபிதரத்தைக் விட்டி அநுகூலவ்ருத்தி பண்ணிக் கையாடிக் கொடுக்கடுமாலைச் சூற்றும் என்று தன்பக்கல் ப்ரவணராக வர்செய்துத்தலை, *ப்ரவணர்தென்றிய திறத்ததொத் தன்மை* என்று ப்ரமபதத்தின் ப்ராபித ப்ரகையர் அஸற்றயாஸம்படி பரத்வத்தில் விழுகமாகப் பண்ணும் *இவ்வம் பயக்க ஸெழிப்பவர் மாதரும் ஹனு மீவ்வேழுக்கையின் பம் பயக்க வினிதுமன் சூற்றிமுதல்* என்கிற ஆநந்தவ்ருத்தி, *திருவாரன்வினையென்னும் நீணகரமதுவே* என்று நீணகரான் திருவாரன்வினையிலே வ்யக்த மென்றபடி. .... (171)

172. ஸாதாஸம் பரிபரித் தர் பேஷ்டநாய்ப்யம் தாந்தே போஷிடும்.

172. (ஸாதாஸம்) இத்யாதி. அதாவது—*அரிஸஸவனை யாதரித்து கட்டச்சென்றேன்* என்று தன்பக்கல் ஸாதாஸம் ப்ரகையர்முப்பாண, *பல்வினையார்முன் பரிசுழிந்தேன்* என்னும்படி ஸக்யம் ப்ரகையமான ஸூத்திரியை யழிக்கும் *மாயக் கூத்தன்* என்கிற ப்ரேஷ்டதாஸம், *மாடக்கொடியாதித் தென் னாந்தை* என்கிற திருக்குளந்தையிலே இறுக்கெண்ணக் கட்டின மாடக்கொடி முகேந ப்ரகாசிக்குமென்கை. .... (172)

173. ச்ரமமனஞ் துழர் ஸௌகார்ய ப்ரகாசம் ஆய்ச்சேரியிலே.

173. (ச்ரமமனஞ்சுழும்) இத்யாதி. அதாவது— * பணியாவமரர்* இத்யாதிப்படியே பரம ப்ரேமயுக்தரான நித்ய ஸூரிகள் பரிசர்யை பண்ண பரமபதத்திலே யிருக்கு மவன் நிரதிசயஸ்குமாரமான திருமேனியோடே ஸம்ஸாரிகளுடைய துக்கத்தைப் போக்குகைக்காகத் தன் வாசியறியாத வித்திலோகத்தில் வந்தவதரித்து,* அடியாரல் லல் தவிர்ப்பது, *படிதான் நீண்டு தாவுவதற்கையால் வந்த ச்ரமத்தை யறுஸந்தித்த மநஸ்ஸானது வ்யாகுலிதமாய் ப்ரமிக்கும்படியான,* ஆய்யும் சங்கும் சுமப்பார்தாம்* என்று பூவேந்திராற்போலே யிருக்கும் திருவாழி திருச்சங்கை யேந்துறையும் மலை சுமந்தாற்போலே வன்பாரமாகத் தோற்றும்படி யிருக்கிறவவன் ஸௌகுமார்யப்ர காசம்; உடைய நங்கையார் பிறத்தாமாகையாலே ஆழ்வாருக்கு ஆய்ச்சேரியாயிருப்ப தாய்,* உருவார் சக்கரம் சங்கு சுமத்திஞ்ஞா மோடொருபா குழல்வாரோரடியானு முளனென்று—வண்பரிசாரத் திருந்திவன் திருவாழ் மார்வற் கென்திறஞ் சொல் வார்* என்ற திருப்பரிசாரத்திலே காணப்படுமென்கை. .... (173)

174. மஹாமதிகள் அர்சங் கேட்டு அமரும் செளர்யாதிகள் சிற்றநிலை கொடுத்தம்.

174. (மஹாமதிகள்) இத்யாதி. அதாவது — * ஸம்ஸ்ப்ருசத்தானம் சௌரே விதூஸ்ஸ மஹாமதி* என்கிறபடியே ஸௌகுமார்யாநுஸர்தாநத்தாலே அவனுக்கெங்கேயென்ன தீங்கு வருகிறதோவென்று அஸ்தாநித பயசங்கை பண்ணும் மஹாமதிகள், *எங்கள் செல்சார்வு* என்று தங்களுக்கு நிர்ப்பயஸ்தாநமான புகலாக நினைத்து பயங்கெட்டு *திருச்சிற்றாற்றங்கரையானை— முக்கணம்மானை நான்முகனையமர்ந்தேன்* என்று ப்ர ஹ்மருத்ரர்களுடைய ஸத்தாதிகள் ஸ்வாதீனமாய்ப்படி இவர்களைப்ரகாரமாகவுடைய பெருமையையுடைய னாய்வைத்து ஸாலப நாய் வந்து நிற்கிறவனை, 'அவனுக்கென் வரு கிறதோ' என்று பட்டமறுகுதல் தீர்ந்து கிட்டியநுபவிக்கப் பெற்றேனென்றுஹ்ருஷ் டராய்ப்படியான *வார்கடாவருவி* இத்யாதிபால் சொன்ன குவலயாபீடசாணூர முஷ்டிககம்ஸர்தி நிரஸநப்ரகடிதசௌர்யாதிகள் திருச்சேங்குன்றூரில்திருச்சிற்றா றென்கிற திருப்பதியிலே, ஆற்றுக்கு ஈளில் மணிகுத்தாதிகள் கரையிலே கொழித் துத் தோற்றுமாபோலே ப்ரகாசிக்கு மென்கை, (சௌர்யாதிகள்) என்கிற விடத்தில் ஆதிசப்தத்தாலே விர்யபராக்ரமங்களைச் சொல்லுகிறது, ஆறென்கிற ஸமாதியாலே கொழிக்கு மென்றது. .... (174)

175. ஸாத்ய ஹ்ருதிஸ்தனாயும் ஸாதநமொருக்கதும் க்ருதஜ்ஞதா கந்தம் தாயப்பதியிலே.

175. (ஸாத்ய ஹ்ருதிஸ்தனாயும்) இத்யாதி. அதாவது—ஸாத்யம் கைப்பட்டால் ஸாத நத்திலிழிவாரின்றிக்கே யிருக்க, *திருக்கடித்தானமு மென்னுடைச்சிந்தையு மொருக் கடுத்துள்ளே யுறையும்பிரான்* என்று ஸாத்யமான ஆழ்வார்திருவுள்ளத்தில் வாஸம் லபித்திருக்கச்செய்தேயும், இத்தைப் பெற்றது அத்தோத்தில் நிலையாலேயன் றேவென்று ஸாதநமான திருக்கடித்தானத்தையும், அடுத்துப்பிடித்து வர்த்திக்கும்படி யான க்ருதஜ்ஞதாபரிமளம்; *ந ரக்கடித்தான நகரும் தன தாயப்பதி* என்று தனக்கு தாயப்ராப்தமான ஸ்தாநமாக நினைத்திருக்கும் திருக்கடித் தானத்திலே யென்கை. (க்ருதஜ்ஞதா கந்தம்) என்றது *கடித்தானம்* என்று மணத்தையுடைத் தான ஸ்தாநமென்கையாலே. .... (175)

176. அவநாஹித்தானை அநந்யார்ஹநாக்தம் தாயகலக்ஷணம் வாய்ப்புகழுநிலே குட்டமிடும்.

(அவகாஷித்தாரை) இத்யாதி. அதாவது—*அப்பன் திருவருள் மூழ்கினள்* என்று தன் ப்ரஸாதத்திலே மறுநனைய அவகாஷித்தாரை *அருமாயன் பேரன்றிப் பேர்சிலன்* *திருப்புலியூர்ப் புகழன்றி மற்று—பரவாளிவள் நின்றிராப்பகல்* *திருப்புலியூர் நின்ற மாயப்பிரான் திருவருளாமிவள் நேர்பட்டது* என்னும்படி அநந்யார்ஹை மாக்குமதாய் *கருமாணிக்க மலைமல் மணித்தடந்தாமரைக் காடுகள் போல்* *துன்னுகூழ்கடர் நாயிறுமன்றியும் பல்கடர்களும்போல்* இத்யாதிகளால் சொன்ன அவயவசோபை ஆபரணசோபை முதலான நாயக லக்ஷணம்; *திருப்புலியூர் வளம்—புகழும்* என்று இவர் கொண்டாடும்படியான ஐச்வர்யத்தையுடைய திருப்புலியூரிலே பூர்ணமாயிருக்குமென்கை. (குட்டமிடும்) என்றது குட்டநாடு என்னுமத்தை நினைத்து. அருள் மூழ்கினாரை யென்னதே (அவகாஷித்தாரை) யென்று கலந்த வர்களை அநந்யார்ஹரர்க்கும்படி யிருக்கவேணும் நாயக லக்ஷணமென்று உத்தமநாயக லக்ஷணத்தை ஸாமாந்யேந தர்சிப்பித்து. அந்த லக்ஷணம் வானுக்குத் திருப்புலியூரிலே பூர்ணமாக ப்ரகாசிக்குமென்றருளிச் செய்கிறவராகையாலே. .. (176)

177. போக்யபாகத்வரை தெளிந்த சந்தைந்த புன்சில் புன்றிலும் பாகம்.

177. (போக்யபாகத்வரை இத்யாதி) அதாவது—பசி கனத்தவன் அன்னம் பக்வ மாவதற்கு முன்னே பதற்றத்தாலே அதுக்கு அணித்தாக வந்துகிடப்பது இருப்பது நிற தாமாபோலே, போக்ய பூதரான ஆழ்வார்க்கு பரமபத்தியாகிற பாகம் பிறக்குமள வும் அவனுக்குண்டான த்வரை; *தெளிந்தவென்சிந்தை* என்கிற சந்தைக்கு முன் சொன்ன *புளிங்குடிக்கிடந்து வரகுணமங்கையிருந்து வைகுந்தத்துள் நின்று* என்று கிடப்பதிருப்பது நிற்பதான திருப்புளிங்குடி, திருவரகுணமங்கை, திருவைகுந்தமாகிற திருப்பதி மூன்றிலும் தெரியுமென்கை, .. (177)

178. போகத்தில் தட்டுமாறும் சீலம் கர கரையிலே கரையரிக் தம்.

178. (போகத்தில் தட்டுமாறும்) இத்யாதி. அதாவது—இப்படி போகயபூதரான ஆழ்வாருடனே கலந்து பரிமாறுமிடத்தில் *ஆட்கொள்வானெடுத்து என்னுயிருண்ட மாயன்* என்றும் *ஆருயிர்பட்டதெனதுயிர்பட்டது* என்றும் பேசும்படி அத்தலையித் தலையாய் சேஷசேஷபாவம் மாறாடிப்பரிமாறும் சீலகுணம்; *திருக்காட்கரை மருவிய மாயன்றன் மாயம் நினைதொறு* என்று வித்தராய்ப் பேசின திருக்காட்கரையிலே கரையழியப் பெருகுமென்கை. (கரையழிக்கும்) என்றது காட்கரையென்கிற ஸமாதியாலே. .. (178)

179. மஹாத்மாக்கள் விரஹம் ஸஹியாத மார்த்தவம் வளத்தின்களத்தே கூடு பூரித்தம்.

179. (மஹாத்மாக்கள்) இத்யாதி. அதாவது *தமரோடங்குறைவார்க்கு* என்று தம்பரிஜனங்களோடே அங்கே நித்யவாஸம் பண்ணுகிறவர்க்கென்னும்படி, *ஸகருத தவதாகர விலோகநாசயா த்ருணீகருதாநுத்தட்டிக்குநதீபி, ஷோதாமி ஸாஸனோக்யநாம் நய ஷ்ணேமி தே யத்விஹோதிதுஸஸஹ* என்கிறபடியே தம்முடைய விக்ரஹத்தை யொரு கால் காணவேணுமென்னு பாயசையாலே அநுத்தமமான போகம்மாக்கங்களையும் த்ருணீகரித்திருக்கும் மஹாத்மாக்களோட்டை விரஹம் ஸஹியாமையாகிற மார்த்த வம்; *மூழிக்களத்துவளத்தினை* என்று ஆச்ரிதர்க்கு ஸம்பத்தாயிருக்கும் ஸ்வபா வனானவனதிருமூழிக்களத்திலே கூடுகட்டி நிற்குமென்கை. கூடுபூரிக்குமென்றது களமென்கிற ஸமாதியாலே. .. (179)

180 பிரிந்த துன்பக் கடல் கடந்தார் விஷ்ணுபோதாந்தரம்ஸ்யம்
நாவாயிலே நிரலெயும்.

180. (பிரிந்த துன்பக்கடல்) இத்யாதி. அதாவது *அன்புடையாரைப்பிரிவுறு
நோய்* என்றும் *துன்பக்கடல் புக்கு* என்றும் சொல்லுகிறபடியே *எம மாலும் பழிப்
புண்டு அணிமுழிக்களத்துறையும் தம்பாலிழிப் புண்டு இங்கென்* *நாந்தம்மைக்
கொண்டகல்தல் தகவன்றென்றுரையீர்* *மிகமெனி மெலிவெய்தி மெகலையு
மீடழிந் தென்னகமேனி யொழியாமே திருமுழிக்களத்தார்க்கு தகவன்றென்றுரை
யீர்* என்றிப்படி மென்மேலும் ஆள் விடவேண்டும்படி தன்னைப் பிரிவதனால் வந்த
துக்க ஸாகரத்தை நிஸ்தரிப்பிக்கும் *விஷ்ணுபோதம் விநாநாநித் தீநிநிநி பராயணம்*
என்கிற விஷ்ணு போத மான வவனுடைய *ஆவாவடியானிவனென்றருளாய்*
என்று அபேக்ஷிக்கலாம்படியிருக்கும் ஆச்ரிதவிஷய க்ருபையாகிற ஆந்ருசம்ஸ்யம்;
நாவாயுறகின்ற என்று அவன் நித்யவாஸம் பண்ணுகிற திருநாவாயிலே உள்ளது
நிற்கிற வஸ்துவின் ஸ்வபாவமிதுவோ வென்றறியலாம்படி அவ்வூரின் பேராலே
நிழலெழுமென்கை நாவாய் போலேயிருக்கிறவன் வந்ததிக்கிற தேசமாகையாலே
நாவாய் என்று ஊர்க்குப்பேராயிருக்கிறதென்று கருத்து. விஷ்ணுபோதத்வமித்தாலே
ப்ரகாசித்தால் அதுக்குடலான ஆந்ருசம்ஸ்யம் தன்னடையே தோன்றுமிதே.
காந்யே நாக்நாய்யேந என்று விபஜித்துச் சொல்லி, ஸ்ரீ ப்ரகஷ்டே நாக்நாயம்
ஆச்ரிதேந்யந்நாயநா* என்கையாலே. ஆந்ருசம்ஸ்யமாவது ஆச்ரிதவிஷய க்ருபை.
(180)

181. சரண்ய முகுந்தத்வம் உத்பலாவதகத்திலே ப்ரஸித்தம்.

181. (சரண்ய முகுந்தத்வம்) இத்யாதி. அதாவது—*சரணமாகுந் தனதாளடைந்
தார்க்கெல்லாம் மரணமானால் வைகுந்தம் கொடுக்கும் பிரான்* என்று கீழ்ச்
சொன்னவிசேஷணத்தாலே எல்லார்க்கும் சரணவரணர்ஹகு. ருக்குமவனுடைய
மோக்ஷப்ரதத்வம் *உத்பலாவதே திவ்யே விமானே ப்ரகஷ்டேநாயம், உத்பலாவதே
ஸாதா ஸ்வயம் ஸந்தம்* என்கிறபடியே திருக்கண்ணபுரத்தில் உத்பலாவதகமென்கிற
பேரையுடைத்தான திவ்ய விமானத்தில் நிற்கிற நிலையிலே எல்லாருமறியலாம்
படி ப்ரஸித்தமென்கை. முகுந்தக்வமாவது முக்திபூமிப்ரதத்வம். *வைகுந்தம்
கொடுக்கும் பிரான்* என்கையாலே யாய்த்து இவரிப்படியருளிச்செய்தது. பல
மென்று மாம்ஸமாய் உத்பலரென்று மாம்ஸஸதேஹரா யிருக்கையன்றிக்கே
சரீர சோஷணத்தாலே உத்கத மாம்ஸராய்க்கொண்டு உபேக்ஷித தேஹரா
யிருக்கும் முமுகுக்களாய் *நேஷாம் மாஸவநோ வான ரத்பலாவதம் விது.* என்கிற
படியே அவர்களுக்கு ரக்ஷகளுளாய் எழுந்தருளி நிற்கையாலே உத்பலாவதக
மென்று அங்குத்தை திவ்ய விமானத்துக்குப் பேராகையாலே யாய்த்து மோக்ஷப்ர
தத்வம் அந்த ஸ்தலத்திலே ப்ரஸித்தமென்றது
(181)

182. மார்க்கபந்தஸாந்தரம் போஷந்தே ப்ரஸிதம்.

182. (மார்க்கபந்தஸாந்தரம்) இத்யாதி. அதாவது இப்படி மோக்ஷப்ரதனை
தன்னுடைய ப்ரஸாதத்தாலே மோக்ஷபூமிக்குப் போவார்க்கு "காளமேத்தையன்றி
மற்றொன்றிலம் கதி* *ஆத்தன் தாமரையடியன்றி மற்றிலமரணே* என்றும்படி ஆப்
தனய் கூடக்கொண்டுபோம் மார்க்கபந்துவானவனுடைய *கரிதழல் கமலக்கட்
கனிவாய்க் காளமேகம்* என்னும் *அவனடி நிழல்தடம்* என்றும் *மரகத
மணித்தடம்* என்றும் சொல்லும்படியிருந்துள்ள ஸாம்ஸாரிக ஸகல தாபஹர
மான சைத்யம்; அம்ருத ப்ரதாந ஸமயத்தில் ஸுரர்களை மோஹிப்பித்த
விடமாகையாலே மோஹந க்ஷேத்ரமான திருமேயிலே நிறைந்து நிலைபெற்
றிருக்கு மென்கை. மடுவிடுமென்றது *மரகத மணித்தடம்* என்கிற ஸபாதி
யாலே.
(182)

183. ஸஸைந்யேத்யாதி புத்ரர்ஷ்யஸாந்யஸித்தபூஸுரார்ச்சனத்துக்கு முகநாரி
பாதங்களை நவாரந்யபத்திலே காட்டும் ஸாம்யம் அநந்தசயபத்திலே
வ்யக்தம்.

183. (ஸஸைந்யேத்யாதி) அதாவது—*அமரர்கோனார்ச்சிக்கின்று அங்ககப்பணி
செய்வார் விண்ணோர்* என்கிற ஸேநாஸஹிதரான ஸேனைமுதலியாராகிற *யத்ர
பூர்வே ஸாத்யா* என்கிற நித்யஸூரிகளில் தலைவரான ஸாத்யருடையவும்.
அமரராய்த் திரிகின்றார்கட்காதி என்கையாலே புத்ரர்களான ப்ரஹ்மாதிகளாகிற
ஸித்தருடையவும், *படமுடையரவில் பள்ளிபயின்றவன் பாதம்காண நடமினோ
நமர்களுள்ளீர்* என்று இவருபதேசம் கேட்ட சிஷ்யர்களான பூஸுரருடையவும்
அர்ச்சனத்துக்கு, திருமுகமும் திருநாபியும் திருவடிகளுமாகிற விவற்றை திருவாசல்
முன்னாலும் தார்கிப்பிக்கிற, நித்யஸூரிகள் ஸம்ஸாரிகள் என்று விசேஷம்பாராத
ஸாம்யகுணம் திருவநந்தபுரத்தில் கண்வளருகிற ப்ரகாரத்திலே வ்யக்தமாயிருக்கு
மென்கை, (183)

184. மோக்ஷதாநத்தில் ப்ரணத பாரதந்தர்யம் வளம்மிக்க நதியிலே
கரைபுரளும்.

184. (மோக்ஷதாநத்தில்) இத்யாதி. அதாவது—*அருள்தருவானமைகின்றானது
நமது விதிவகை* என்றும் *விண்ணுலகம் தருவானாய் விரைகின்றான் விதிவகையே*
என்று மிப்படி ஸர்வஸமஞானவன் ஆச்ரிதர்க்கு மோக்ஷப்ரதாநம் பண்ணுமளவில்
அவர்கள் விதித்தபடி செய்வானாய் நிற்கிற ஆச்ரிதபாரதந்தர்யம்; *வளம்மிக்க
வாட்டாற்றான்* என்று ரக்ஷயவர்க்கம் குறைவற்ற தேசமாகையாலே அவனுக்கு
ஸம்பத்து மிக்கிருக்கிற திருவாட்டாற்றிலே அமர்யாதமாக ப்ரவஹிக்குமென்கை.
கரைபுரளுமென்றது ஆறு என்கிற ஸமாதியாலே. (184)

185. த்யாஜ்ய தேஹ வ்யாமோஹம் மருள்கள்கடியும் மயல்மிகு
பொழில்லே தழைக்கும்.

185. (த்யாஜ்ய தேஹ வ்யாமோஹம்) இத்யாதி. அதாவது—முழுக்ஷுக்களுக்கு
த்யாஜ்யமான தேஹத்தில், சரமதேஹமாகையாலே, மஹிஷியுடைய உச்சிஷ்டத்தை
விரும்பும் ராஜபுத்ரனைப்போலே *வஞ்சக்கள்வனாய் நெஞ்ச முயிருமுள் கலந்து,
மாயவாக்கையிதனுட்புக்கு என்கிறபடியே இதின்தோஷம் பாராமல் உள்புக்கு,
திருமாலிருஞ்சோலை மலையே இத்யாதிப்படியே உகந்தருளின நீலங்களெல்லாவற்றி
லும் பண்ணும் விருப்பத்தை இதிலேகதேசத்திலே பண்ணி, *மங்கவொட்டு* என்று
காக்கட்டி விடுவிக்க வேண்டுப்படி அவனுக்குண்டான வ்யாமோஹம் *மருள்கள்
கடியும் மணிமலை* என்று ஸர்வருடையவுமஜ்ஞானத்தை ஸவாஸநமாகப் போக்கும
தாய், *மயல்மிகு பொழில்கூழ் மாலிருஞ்சோலை* என்று போக்யதா ப்ரகர்ஷத்
தாலே போக்தாக்களைப் பிசசேற்றவற்றான சோலையையுடைய தெற்குத்திருமலையிலே
ஸம்ருத்தமாய்ச் செல்லுமென்கை. (பொழில்) என்கிற ஸமாதியாலேயாய்த்து
(தழைக்கும்) என்றது. (185)

186. அங்கீகரிக்க அவகாசம் பார்க்கும் ஸ்வாமித்வம் பெருநகரிலே
பேர் பெற்றது.

186. (அங்கீகரிக்க அவகாசம் பார்க்கும்) இத்யாதி. அதாவது—*திருமாலிருஞ்சோலைமலை
யென்றேனென்னத் திருமால் வந்தென்னெஞ்சு நிறையப்புகுந்தான்* என்றுஸ்வாங்கீ
காரத்துக் குடலான ஸுக்ருதலவமில்லாதாரையும் மடிமாங்காய்டுமாப்போலே

'என்னுரைச் சொன்னாய்' இத்யாதியான அஜ்ஞாதஸுக்ருதங்களை யாரோபித்தும் அங்கீகரிக்கைக்கிடம் பார்க்கு மவனுடைய ஸ்வாமித்வம்; *பெருநகரவணை மேல்* என்று கண்வளர்ந்தருளுகிற திருப்பேர் நகரிலே ப்ரஸித்தமாய்த் தென்கை. ஆக, திருப்பதிகள்தோறு மோரோ குணம் ப்ராதாந்யேந ப்ரகாசிக்கு மென்னுமிடம் இவர நு ஸந்தித்த திருப்பதிகளெல்லாவற்றிலும் தர்சிப்பித்தாராய்த்து. .... (186)

187. இத்திருப்பதிகளில் ப்ராவண்யம் இவர்க்குண்டாய்த்தெப்போது? இவர் தாம் ப்ரபந்த மருளிச்செய்யத் தொடங்கிற்று எத்தனை திருநகரத்தளவிலே? இது தனக்கு போக்த்ருநியமமுண்டோ? இதின் போக்யதை தானிருக்கும்படி யெங்ஙனே யென்னு மாகாங்கைக்ஷயிலே யருளிச் செய்கிறார் மேல் (இவற்றில் ப்ராவண்யம்) என்று தொடங்கி.

187. இவற்றில் ப்ராவண்யம் இவன்பரமே யென்னெண்டாய் ஷோடச கலாபூர்ணமான சந்த்ரமண்டலம்போலே பதினாறு திருநகரம் நிரம்பினவாறே தேவபோக்யமானவதில் அம்ருதம்போலன்றிக்கே என்னுத் தமிழரிசைகாரர் முதற்பத்தர் வானவரென்னம்மான் பார் பரவென்னும்படி ஸேர்வரவிபூதி போக்யமான பாலோடமுதன்ன மென்மொழி முகஞ்செய்தது.

அதாவது—இவ்வர்ச்சாவதார ஸ்தலங்களில் ப்ராவண்யம் *முலையோ முழு முற்றும் போந்தில—பெருமான் மலையோ திருவேங்கடமென்று கற்கின்ற வாசகம் இவள் பரமே* என்னும்படி பருவம் நிரம்புவதற்கு முன்னேயுண்டாய்; பதினாறு கலைகளாலும் பரிபூர்ணமான சந்த்ரமண்டலம் போலே, பதினாறு திருநகரம் பூர்ணமான வாறே. *க்ருஷ்ணபக்ஷமரைச் சச்வத் பிபாதே வை ஸுநாமயா* என்கிறபடியே தேவர் களுக்கு போக்யமாகையாலே போக்த்ருநியம முடைத்தான அந்த சந்த்ர மண்டலத் தில் அம்ருதம் போலன்றிக்கே, *என்னாவிலின்கவி* என்றும், *பாலேய் தமிழரிசை காரர் பத்தர் பரவுமாயிரம்* என்றும் *தூமுதல் பத்தர்க்கு* என்றும், *கேட்டாரார் வானவர்கள்* என்றும், *தென்னுவென்னு மென்னம்மான்* என்றும், *பார்பரவின் கவி* என்றுஞ்சொல்லுகிறபடியே ஸ்வபரவிபாகம், ஸுரிஸம்ஸாரி விபாகம், ஈசேசி தவ்ய விபாகமற ஈச்வரனோடே கூட இரண்டு விபூதியும் புஜிக்கைக்கு யோக்யமாய், *பாலோடமுதன்னவாயிரம்* *அமுதமென்மொழி* என்கிறபடியே வாச்யவாசக ஸம்ச்லேஷரஸத்தாலே பாலுமமுதும் கலந்தாப்போலேயாய், போக்யதாதிசயத்தா லும் புஜித்தார்க்கு நித்யத்வத்தைக் கொடுக்கையாலும் அம்ருதஸமமாய் அதில் வ்யா வ்ருத்தமான மார்தவத்தையுடைத்தான சப்தம் இவர் முகோத்கதமாய்த் தென்கை. .... (187)

188. இவர்பக்கல் ப்ரபந்தம் அவதரிக்கத்தொடங்கின காலத்தை யருளிச்செய்தார் கீழ், இதுதான் அவதரிக்கிறவளவில் "இப்படி நாமவணைக் கவி பாடவேணும்" என்று ஸங்கல்பித்திருந்து பாடினாரோ என்னுமாகாங்கைக்ஷயிலே, இதின் அவதரணக்ரமத்தை யருளிச்செய்கிறார் மேல் (நீர்பால்) என்று தொடங்கி.

188. நீர்பால் நெய்யமுதாய் நிரம்பினே ஹேரி நெளிக்கு மாபோலே பரபக்த்யாதமய ஜ்ஞாதாம்ருதாய் நிமிசிற வாய்கரை மிடைந்து மொழிபட்டு அவாவிலந்தாதி யென்று பேர்பெற்றது.

அதாவது—நீர் பாலாய், பால் நெய்யாய், நெய் அம்ருதமாய் அத்தாலே நிரம்பின தோரேரி பொருமல் நெளித்து உடையுமாபோலே; *மயர்வறமதிநலமருளினன்* என்

கிறவிடத்தில் கர்மஜ்ஞாநா முக்குலீதையான பக்தியின் ஸ்தாநத்திலே பகவத்ப்ரஸாத மாய், அதடியாக பரபக்தி தொடங்கிப் பிறக்கையாலே ஜ்ஞாநம் முதலிலே பரபக்தி ரூபமாய், பரபக்தியானது பரஜ்ஞாநமாய் பரஜ்ஞாநமானது பரமபக்தியாய், *அப்யுத பக்தி நத்வ ஜ்ஞாநம்ததாபி பரிவாஹ கஸாப ரோரி* என்கிறபடியே அந்த பரபக்த்யாதி களாய் நிறைந்த ஜ்ஞாநமாகிற அம்ருதாப்தியானது, ஆச்ரயமழியாமல் பரிவாஹா பேகைக் பிறந்து *நிபியும்வாய்* என்கிறபடியே நெளிகிற வாய்கரையாலே *மிடைந்த சொல்* என்கிறபடியே சொற்கள்தான் நாமிப் ப்ரநதைக் *க* கிஞ்சித்கரித்தோமாக வேணும்' என்று 'எண்ணக்கொள், எண்ணக்கொள்' என்று மேல்விழுகையாலே நெருங் கிக்கொண்டு, *மொழி பட்டோடும்* என்கிறபடியே வசநரூபமாய் ப்ரவஹித்து இப்படி பரபக்த்யாத்யவஸ்த்தா த்ரயாபந்த பக்திப்ரேரிதமாய் அவதரிக்கையாலே *அவாவிலந் தாதிகளாலிவையாயிரமும்* என்று பக்தி பலாக்காரத்தாலே பிறந்த வந்தாதியான ஆயிரமென்று நீரூபகமாம்படியாய்த் தென்னை. ஆக, இவர் இப் ப்ரபந்தமருளிச் செய் கைக்கடியான ப்ராவண்யம் பிறந்த காலமும் அருளிச்செய்யத் தொடங்கின காலமும், இதினுடைய ஸர்வாதிகாரத்வமும், ரஸ்யதையும், அவதரித்த க்ரமமும் சொல்லிற் றுய்த்து. ....

189. இஃமேல் இப் ப்ரபந்த ப்ரதிபாத்தயார்த்தங்களை விஸ்தரேண ப்ரதிபாதிப்ப தாகத் திருள்ளம்பற்றி, அதில் ப்ரதமத்திலே, ஸாக்ஷாத்க்ருத பகவத்தத்வரானவிவா ஸம்ஸாரிகளுக்கு உஜ்ஜீவநார்த்தோபதேசம் பண்ணின இப் ப்ரபந்தம் ப்ரதிபாத யார்த்த ஸாம்யத்தாலே பகவத் ப்ரணீத கீதோபநிஷத் ஸமமாகச் சொல்லப்படு மென்கிறார் (மனஞ்செய்) என்று தொடங்கி.

189. எனத்யேய் எல்லையில் ஞான வின்பத்தை நிஸ்ஸலமாக வைத் தவர் ஞானப்பிராண ஞானத்துவைம்மி னென்றவிது, தத்வ விவேக நியாத்வாநித்யந்வ நியந்த்நத்வ ஸௌல்ப்ய ஸாம் யாஹங்காரேந்த்ரியதோஷபல மாநப்பாதாந்ய மாணநியாமந ஸம்நிதபேத தோவாஸா விபீந விபுந்யோக விர்வசுப தர்சந ஸாங்கயந்த் பிரபந்த த்வைநித்யாநிளாலே அன்றே நிய கீதாஸம்மென்னும்.

அதாவது — (மனஞ்செய் எல்லையில் ஞானவின்பத்தை) *எல்லாப்பொருள் களுக்கும் வித்தாய் முதலிற் சிதையாமே மனஞ்செய் ஞானத்துன் பெருமை* என் றும், *எல்லையில் ஞானத்தன்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸர்வ காரணமாய் அபரிச்சேத்யமான ஸங்கல்பரூப ஜ்ஞாநத்தை யுடையனாய், *குழந்ததனில் பெரிய சுடர் ஞானவின்பம்* என்கிறபடியே ப்ரக்ருதிபுருஷதத்வங்களிரண்டும் தனக்குள்ளே யாம்படி வ்யாபித்து தான் அபரிச்சேத்யமாய் உஜ்ஜீவலமாய் ஜ்ஞாநாநந்தலக்ஷணமா யிருக்கிற ஸ்வரூபத்தையுடையனான ஸர்வேச்வரனை; (நின்மலமாக வைத்தவர்) * எனதாவியுள்ள நிறைந்த ஞானமூர்த்தியாயை நின்மலமாக வைத்து* என்று பரிபூர்ணஜ்ஞாந ஸ்வரூபனான உன்னை யென்னெஞ்சுக்குள்ளே விசததமமாக வநு பவித்தேனனும்படி ஸாக்ஷாத்கரித்தவாழ்வார், (ஞானப்பிராண ஞானத்துவைம்மி னென்றவிது)* *நிங்கற்பகஞ்சேர் வானத்தவர்க்கு மல்லாதவர்க்கும் மற்றெல்லாய வர்க்கும்—அறிநிறைவையம் முற்று மெனந்துருவாயிடந்த—ஞானப்பிராண யல்லா லில்லை நான் கண்ட நல்லது* என்று ப்ரளயார்ணவ மக்நையான பூமியை மஹா வராஹமாயுத்தரித்த ஜ்ஞாந சக்திகளையும் ஸ்வாமித்வ ப்ராப்தியையுமுடையனாய் ச்லோகத்வய முகத்தாலே சரமோபாயத்தை வெளியிடுகையாலே ஜ்ஞாநோபகார கனுமாயி நக்டிறவனை யொழிய ஸர்வர்க்கு முஜ்ஜீவநஹதுவாயிருப்பதொன் றில்லை, இது நானறுதியிட்ட விலக்ஷணமான வர்த்தம்—என்று ப்ரதமப்ரபந்தத்தி லருளிச் செய்த விஷயத்தை உபாயமாகப்பற்றச் சொல்லுகிற வளவில் *திருக்குருகர

தனையுளங்கொள் ஞானத்துவம்மீனும்மையுய்யக் கொண்டு போகுறில்* என்று
உஜ்ஜிவிக்க வேண்டிய நத்தீர்களாகில் அவன் திக்யவாஸம் பண்ணுவதே தேசத்தை
உவகன் மாநஸஜ்ஞாதத்துக்கு விஷயமாக்குங்கொண்டு ஸம்ஸாரிகளைக்குறித்து
உபதேசித்த இப் ப்ரபந்தம்—

தர்ம ஸம்ஸ்க்தாபநாத் தமாக வவ தரித்தருளிவ க்ருஷ்ணன். *அஸ்த்தாநஸ்தேந
காருண்யபதர்மாநர்மத்யாகுலம், பார்த்தம் ப்ரபந்தமுத்திய சஸ்த்ராவதரணம்
க்ருதம்* என்பதென்படியே அஸ்த்தாநேயுஷ்டாபா பந்துஸ்தேந காருண்யங்களாலும்
வவதர்மத்தில் அநர்ம புத்தியாலும் கலங்கி, *நயோதஸ்யாமி* என்று யுத்தாந்திவ்
ருத்தாலு *யச்சத்ரயாஸ்யாந் நிச்சிக ப்ருஹி தம்மே சிஷ்யஸ்தேஹம் சாதி மாம்
த்வாம் ப்ரபந்தம்* என்ற வர்ஜுவணைத் தெளிவித்து யுத்தே ப்ரவ்ருத்தஞக்குகை
வ்யாஜபாபா, *அநிவினல் குறையில்கா அகல் ஞாலத்தவரநிய* என்கிறபடியே
யோகநதுத் த உஜ்ஜிவந சாஸ்த்ரமார்ப்பு எவ்வாப்பொருளும் விரித்த ஸ்ரீ கைதயில்
(1, 2, 3 தத்வவிவேக) ப்ரதமத்திலே, தேஹாத்மாபிமாந கார்யமான பத்துஸ்
தேஹக்ஷணம் வதபீதியையும் மாறுபுனைக்காக தத்வஜ்ஞாதத்தை யுபதேசிக்கத்
தொடங்கின வளவிலே, *தத்வ வாகுறம் ஜாது நாளம் தத்வம் தேமே ஜநாதிபா,
நஸை நபஸிஷ்யாமி: ஸர்வே வயமக பாம்* என்று ஸர்வேச்வரனுன தன்னைபாதி
ஸகலாத்மாக்களும் திக்யரென்றருளிச் செய்கிற வரியாலே, ஜீவபரபேதம், ஜீவர்களு
க்குள் ப்ராபரபேதமாற்ற விவற்றை தர்சிக்கித்து, *தேஹிநாஸமித் யதா தேமே
கௌமாரம் யௌவநம் ஜரா, ததா தேஹாத்ர ப்ராப்தி நிரஸ தத்ர நமுஹ்யதி*
இத்யாதிபாலே ப்ரக்குத்யத்ம் விவேகத்தையும் சொல்லுதையாலே தத்வங்கவினு
டைய விவேகத்தையும்; (4. திக்யத்வாதிக்யத்வ)*அந்தவந்த இமே தேஹா திக்யஸ்
யோகதா சீரிசா, அதாசீநா ப்ரமேயஸ்ய தஸ்மாத் யுத்யாஸ்வ பாரத* *நஜாயதே
ம் பிபிக வா கதாசித் நாயம் பூக்வா பவிதாலா நப்ய, அஜோ திக்ய சாச்வதாயம்
ப்ராப்தே தஸ்யப்தித ஹ்யமாப்தே சீரி* *வாஸாமினி ஜீர்ணாத்யதா விஹாய நவாநி
க்ருஷ்ணதி க்ரோபராணி, ததா சீராணி விஹாய ஜீர்ணாத்யத்யாநி ஸம்யாதி
நவாநி தேஹி* இத்யாதிசுளாலே ஆத்ம திக்யத்வ தேஹா திக்யத்வங்களையும்; (5. திக்யத்
தத்வ) *பூமிபாபாநஸா வாயு கம் மஃதா புத்தி தேவச, அஹங்கார இத்யம் ம
பித்தா ப்ரக்தி ரஷ்டகா, அபித்யாமிதஸ் த்வத்யாம் ப்ரக்குதம் வித்தி மே பராம்,
ஜீவபூகாய மஹாபாபேஹா யயோகம் கார்யதே ஜகத்* என்கிறபடியே சேதநாசேதந
சீரியாய், *ஸர்வஸ்ய சாஹம் ஹந்தி ஸந்திவிஷ்டிதா மக்த ஸ்ம்ருதி: ஜ்ஞாதம
போஹந்தா* என்றும், *சச்வரஸ ஸர்வபூதநாம் ஹ்ருக்திதே அஜ்ந திஷ்டிததி,
ப்ராமயந் ஸர்வபூதாநி யத்க்ராஞ்ராதி மாயா* என்று சொல்லுகிற படியே ஸர்வ
ஜகத், திஷ்க்ருத்யம் தினு ஸகலப்ரவருத்தி திவ்ருத்திகளையும் பண்ணுவிக் கையாற்ற
சச்வரஹ்ருதய திக்யத்ருகவர்களையும்; (6 ஸௌப்ய) *தஸ்யாஹம் ஸுப பார்த்த
திக்யயுத்தஸ்ய யோகித* என்றும், *பித்தராணா ஸாதாநாம் விநாசாயச துஷ்க்ரு
காம், தாமஸம்ஸ்த்தாபநாத் தாய ஸபயவாமி யுகேயுக்* என்றும் பக்திமாஸ்கள்
திமித்தமாகவும் அவதாப்யயுத்தமாகவுழண்டான வவஸ்கௌஸப்யத்தையும்;
(7. ஸாம்ய) *ஸமோஹம் ஸர்வபூதேஷு நமே த்வேஷ்யோஸ்தி நம்ரிய* என்று
அவனுடைய ஆதாயஸீயத்வ ஸர்வஸாம்யத்தையும்; (8. அஹங்கார தோஷ)
அஸுபகார விமூடாக்மா கத்க்ராவமிதி மத்யதே என்று அஹங்கார தோஷத்தை
யும்; (9 இத்தியாவ) *யததேஹாநாசே கௌந்தியபுருஷஸ்ய விபசதி, இத்தியாணி
ப்ரமாநித் ஹரத்தி ப்ரஸபம் மத* என்று இத்திய ப்ராப்யத்தையும்; (10, மந
ப்ராகாந்ய) *சஞ்சைம்ஸி மந க்ருஷ்ண ப்ரமாநி பவவத் த்ரும், தஸ்யாஹம்
நிக்ரஹம் மநயே வாயோவி ஸ ஹங்காம்* என்றும் *அஸம்சயம் மஹாபாபேஹா
மநோ துர்தித்ரஹம் சஸம், அப்யாஸேது கௌந்தேய வைராக்யேஷச க்ருஷ்யதே,*
என்றும் மந்ஹமித்கியங்களில் வைத்துக்கொண்டு மநஸ்ஸிஹுடைய ப்ராதாந்யத்
தையும்; (11. கௌந்தியமந)

*தாநி ஸர்வாணி ஸம்யம்ய யுத்த ஆஸ்தே மத்பர . வசே ஓநி யஸ்யேத் தீயாணி தஸ்ய
ப்ரஜ்ஞா ப் நிஷ்டிதா* என்றும், *ஸர்வத்வாராணி ஸம்யம்ய மநோ ஹ்ருதி நிகுத்
த்யச* என்றும் கரணநியமநத்தையும். (12. ஸுக்ருதிபேத) *சதுர்விதா பஜந்தே மாம்
ஜநாஸ ஸுக்ருதிநோர்ஜநம் ஆர்ந்தோ ஜிஜ்ஞாஸூர் ப்ந்தார் ப்நிஜ்ஞாநீ ச பரதர்ஷப.*
என்று ஸுக்ருதிகளுடைய பேதத்தையும். (13. தேவாஸூர விபாக) *தேவௌ பூருஸா
கௌஸோடு ஸ்மிந் தைவ ஆஸூரௌச. தைவீ ஸர்ப்பத் விமோஷாய நிபத்தாயாஸூர்
மதா* என்று தேவாஸூரவிபாகத்தையும். (14. விபுதி யாக) *ஸந்ததே கதயிஷ் யாமி
விபூஜீராத்மதர்க்பா . ப்ராதாந்யத் குருப்ரஷ்ட நாஸ்த்யந்தோ விஸ்தரஸ்ய மே.
ஆமித்யாநாமஹம் விஜ்ஞா இயாதிஷாம் ரக்ஷிம்கமாந்* இத்யாதிபாலை விபூதி
யோகத்தையும். (15. விச்வரூபதர்சந) *பர்யாமி தேவாம்ஸதவ தேவ தேவே
ஸர்வாம்ஸததா பூதவிசேஷஸங்காந். ப்ரஜ்ஞாண மீசம் கபலாஸூர்த்தம் குஷிர்ச்ச
ஸர்வாநுரகாம்ச்ச திப்தாத்* இத்யாதிபாலை விச்வரூபதர்சனத்தையும். (16. ஸாங்க
பக்தி) *மந்மநா பவ மத்பக்தோ மத்யாஜீ மாம் ரமஸ்குரு. மா மனவஸ்யஸி யுத்த
ஸைவமாத்மாநம் மத்பராயண* என்று அங்கஸிதைபாண பக்தியையும். (17. 18.
ப்ரபத்தி க்லைவித்யாதி) *தைவீ ஸ்யேஷா குஸாயி மம மாயா நுரக்ஷயா, மாமேவ
யே ப்ரபத்யந்தே மாயாமேதாம் தரந்தி தே* *நமேவ சரணம் கச்ச ஸர்வபாவேந
பாரந்* என்று அங்கத்தேவத்யும், *ஸர்வதர்மாந் பரிசயஜ்ய* இத்யாதிபாலை
ஸ்வதக்தரத்தேவதயு மிரண்டுபடியான ப்ரபத்தியுத்ததத்தைப் பண்ணினார்ப்பாலே.

இவரும் (1, 2, 3) *அபியேனுள்ளாண்* என்றெறி விடந்திலை சாங்கமாகவும்
ஆர்க்தமாகவும் ஜீவபரபேதமும், ஜீவர்களுக்கு ப்ரஸ்பர்ப்பதமும் *சென்று சென்று
பரம்பரமாய்* என்று ஆக்மாவுக்கு தேவாதிவி. சுஷ்ணத்வத்தைச் சொல்லுகை
பாலே ப்ரக்ருத்யாத்ம விவேகமுமாதிரி கத்வ விவேகத்தையும். (4.) *மின்வினவின
யில மவ்னுயிராக்கைகள்* என்றும் *உள்ளது மின்னதும்* என்றும் சித்தித்தத்வங்
களின் நித்யத்வகுதித்தத்வங்களாயும். (5.) *உடல்மினையுமீரெனக் கரந்தெயதம்
பரந்து* என்றும், *காந்த ஓவிடந்தோறு மீடந்திகழ் பொருடொறும் காந்திதங்கப
பரந்து* என்றும் அந்த தேதா தேதாநி யாய், *நின்றனர்* இத்யாதிப்படியே
அவற்றின் ஸைவ ப்ரவ்ருத்தி நிர்நந்திக ளும் ஸ்வாநிதமாய்ப்படிக்குறி வவனுடைய
நியந்த்ருத்வத்தையும். (6) *பகதுடை யடியாய்க்கொய்வன்* என்றும் *பல மீரப்
பாய்-எளிவருமியல்வினன்* என்றும் ஆரக்ருதையாஸார்ப்பற்றவும் அவரப்ர
யுத்தமாகவுருண்டான வவனுடைய ஸைவப்வத்தையும். (7.) *முறையும் நின்
றவன்* என்று அவனுடைய ஆராயணியத்வே ஸாம்யத்தையும். (8.) *நீர்நும தென்
றிவை வேர் முதல்மாய்த்து* என்று ஸர்வாரிதோறு அதுவேயாகச் சொல்லுகை
பாலே அநுபகார தோஷத்தையும். (9.) *விஷ்ணுவாந் ப்ரதாநகபிமை செய்
வாரையுத் செறுமைபுடின்* என்று இத்தீயபவத்தையும். (10) *மனத்தை வலித்து*
என்று மத்யாநியமநத்திசெருமை சொல்லுகையாலேமந ப்ராதாந்யத்தையும் (11.)
உள்ளமுரை செயலுள்ள மிச்சுள்ளையு முள்ளிசெறித்து என்று கரணநியமநத்
தையும்* (12.) *பெருநாடுகாணவம்மமகி... பிச்சை தாங்கிகாள்வர்* என
கையாலே ஆர்த்தஞான ப்ரஷ்ணைச் சுவர்யகாமன் *பூகலேற்பெய்ந்து* என்கை
யாலே ஜிஜ்ஞாஸுவாண கேட்கன், *குணங்கொள் நிறுவுந் மன்னர்* இத்யாதி
பாலே அகத்தார்த்தியான அபூர்வவச்வர்யகாமன், *நிந்தாரணந்தான காலம்
பேறச் சித்தித்துய்யம்மின்* என்கையாலே ஐநாநிபாநாகவாச, நுர்த்தி என்கிற
ஸுக்ருதி பேதத்தையும். (13.) *அரகாரர் மீறந்தெய்திசேர* நன் றுவகார்
நல்லவாரர்* என்று தேவாஸூரவிபாகத்தையும். (14) *பகடந்தொ ளவன்* *நன்
குரவும்* *மாயாவாமனன்* இவைகளிலே விபூதி யோகத்தையும். (15.) *நீராய்
நிலையுந் தியாய்க் காலாய் தேவானாய் சோர்கடர்க்கிரண்டாம்த் வெறுமையுறைய்*
என்று விச்வரூப தர்சனத்தையும். (16) வணக்குடைத்தவ தெய்வழி நீன்று

புறநெறி களைகட்டுணக்குமின் பசையற* என்றும், *மேவித்தொழுதுயம்மினீர்கள் வேதப்புனிதவிருக்கை நாவிற் கொண்டச் சந்தனைஞானவிதி பிழையாமே என்றும், *மாலேநண்ணி-காலை மாலே கமல மலரிட்டு-தொழு தெழுமீனே* என்றும் ஸாங்கபக்தியையும், (17, 18,) *அவனுடையுணர்வு கொண்டுணர்ந்து* என்று அவனருளிச்செய்த ப்ரபத்திருபஜ்ஞாநத்தை ஸஹாயமாகக்கொண்டு அஃலதயந்நதென்கையாலே பக்தியங்கதம்வேநவும் *மற்றொன்றில்லை* *சரணமாகும்* எஃகிறவற்றுலே ஸ்வதந்த்ரத்வேநவும் இரண்டுவுகையான ப்ரபத்தியையு முபதேசிக்கையாலே ஏதத்ப்ரதிபாத்யார்த்த ஸாம்யத்தைக் கொண்டு *மாயனாஃகுதியவாக்ஞ* என்கிற ஸ்ரீகீதையோடொக்கச் சொல்லப்படுமென்கை. (ப்ரபக்தி க்ஷைவித்யாதிகளாலே) என்கிறவிடத்தில், ஆதிசப்தத்தாலே *ஜந்ம கர்மசமே தில்ய சமவம் யோயேத்தி தத்வத், த்யக்த்வாதேஹம் புநர்ஜநம் நைதி மாமேதி ஸார்ஜந* என்றாப்போலே, *இவை பத்தும் வல்லாரமரரோ நியர்விற்சென்றறுவர் தம் பிறவியஞ்சிறை* என்று சொன்ன அவதார ரஹஸ்யவைபவம், *பத்ரம் புஷ்பம் பலம் தோயம் யோ மே பக்த்யா ப்ரயச்சதி, ததஹம் பக்த்யுபஹ்ருத மச்நாமி ப்ரயதாத்மந* என்றாப்போலே *பிரிவுகையின்றி நன்னீர் தூய்ப்புரிவதுவும் புகைபூ* என்று சொன்னவவன் ஸ்வாராததை முதலாகக் கீழ்நுக்குங்களையும், தேஹாத்மாபிமாநிகளை க்ரமத்திலே ப்ராப்ய ஸாதநங்கள்னெல்லையிலே மூட்டுகையும், ஸாத்யோபாயங்களிலே பரந்து ஸித்தோபாயத்தை மறைத்து உபதேசிக்குமிடத்தில் வைபவம் தோற்ற வெளியிடுகையுமான வற்றையும் நினைக்கிறது.

190, ஆக ஸ்ரீகீதையோடு திருவாய்மொழிக்குண்டான ஸாம்யம் சொல்லிற்று கீழ்; அதிலிதுக் குண்டான ஆதிக்கத்தைப் பல ஹேதுக்களாலும் சொல்லுகிறதுமேல். ப்ரதமம் வக்த்ருவைலக்ஷணயத்தால் வந்த ஏற்றம் சொல்லுகிறது (அது தத்வோபதேசம்)

190. அது தத்வோபதேசம்; இது தத்வதர்சி வசனம்.

அதாவது அந்த ஸ்ரீகீதாப்ரபந்தம், *தத்வம் ஜிஜ்ஞாஸமாநாநாம் ஹேதுபிஸ் ஸர்வதோமுகை, தத்வமேகோ மஹாயோகி ஹிரிர் நாராயண பர* என்கிறபடியே தத்வ பூதஞ்ஞ ஸர்வேச்வரன்தானே உபதேசித்தது. இப்ப்ரபந்தம், *தத்வித்தி ப்ரணிபாதேந பரிப்ரச்நேந ஸேவயா, உபதேக்ஷயந்தி ப்ரஜ்ஞோகம் ஜ்ஞாநிநஸ் தத்வதர்சிந* என்று ஜ்ஞாநோபதேசத்துக்கு ஆப்ததமராக அவன்தானருளிச்செய்த தத்வதர்சிகளில் தலைவரான ஆழ்வார் வசந மென்கை. இத்தால் சொல்லிற்றாய்த்து *அஹம் க்ருத்ஸநஸ்ய ஜகத ப்ரபவ ப்ரளயஸ் ததா, மத்த பரதரம் நார்யக் கிஞ்சிதஸ்தி தநஞ்ஜய* மாமேகம் சரணம் வ்ரஜ* என்று இப்படி ஸ்வவைபவத்தை ஸ்வயமேவ அருளிச் செய்கையாலே ஸவப்ரசமஸை போலே பிருக்கையாலே அது மந்தமதிகளுக்கு விச்வஸநீயமாகாது; சுத்த ஸத்வஜ்ஞாநராலேவ, *மண்ணும் விண்ணுமெல்லா முடனுண்ட நங்கண்ணன் கண்ணல்லதில்லையோர் கண்ணே* *சுறுததமனமொன்றும் வேண்டா கண்ணனல்லால் தெய்வமில்லை* *கண்ணனல்லாலில்லை கண்டர் சரண— திண்ணமா நும்முடைமையுண்டே வவனடி சேர்ந்துயம்மினே* என்று இப்படி மத்யஸ்தகமாக நின்று தத்வவாய்ந்தை யுபதேசிக்கையாலே, இது மந்தமதிகளுக்கும் விச்வஸநீயமா பிருக்கு மென்றே ஆகியும்.

191. ப்ரபந்தோதய நேரது வைலக்ஷணயத்தால் வந்த ஆதிக்கம் சொல்லுகிறது மேல் (அது ஐஹை வெளித்து) இத்தாயால்.

191. அது ஐவரை வெல்வித்துப் பதற்றைந்தர்ப் பட்டச்சொன்
 னது. இது நடாடகத் தோற்றேமென்று ஐயைந்து ருப்பான்
 சொன்னது.

அதாவது--அந்த ப்ரபந்தம் *அன்றைவரை வெல்வித்த* என்கிறபடியே, *த்ரௌபத்யா ஸலிதாஸ் ஸர்வே நமச்சக்ருர் ஜநார்தநம்* என்று ராஜ்யகாங்குலிகளாய் சரணம் புக்கு நிற்கிற பாண்டவர்களாவரையும், *ந காங்கேஷீஜயம் க்ருஷ்ண* என்றவர்களுநனை *கரீஷ்யே வசநம் தவ* என்னப்பண்ணி யுத்தத்திலே மூட்டி விஜயிகளாக்கி, *பதிற்றைந்திரட்டிப் படைவேந்தர்பட* என்கிறபடியே அவர்களுக்கு ப்ரதிபக்ஷதரான துர்யோதநாதிகள் நூற்றுவரையும் முடிக்கைக்காகச் சொன்னது. இந்த ப்ரபந்தம் *தோற்றேமும் மடரேஞ்சமெம்பெருமான் நாரணற்கு* என்று வருத்த சேஷிபக்கலிலே எல்லாரும் அபஹ்ருத சித்தராய்ப் போம்படியாக, *ரூபிப்பான் சொன்ன வாயிரம்* என்கிறபடியே அதுக்கு வீரோதியாயிருந்துள்ள, *பொங்கைம்புலனும்* இத்யாதியால் சொன்ன *துர்விம்சதி கத்வாத்மகமான அசித்திலும், ஜ்ஞாநாநந்த லக்ஷணமாய்க்கொண்டு ஸ்ரீபாக்யதையாலே தன் பக்கலிலே காத்தாழிப் பண்ணு மாத்மாவிலுமுண்டான ஸங்கத்தை முடிப்பதாகச்சொன்னதென்கை. இத்தால் மோக்ஷ சாஸ்த்ரமேயாவிலுப் உதிக்கிறபோது அந்யார்த்தமாக உதித்த குறையுண்டு அதுக்கு, மோக்ஷார்த்தமாகவே உதித்த வேற்றமுண்டிதுக்கு என்றதாய்த்து. (191)

192. உபக்ரமோபஸம்ஹாரப்ரக்ரீயையால் வந்தவைபவம் சொல்லுகிறது (அங்கு) இத்யாதியால்.

192. அங்கு ப்ரபோனோன்று தொடங்கி ருபியேபென்றது;
 இங்கு ப்ரபோனோன்றித்த பொன்மென்றுகந்தது.

அதாவது--அந்த ப்ரபந்தத்திலுபநிதசம் தொடங்குகிறபோது, *நாந்தகமேந்திய நம்பி சரணென்று தாழ்ந்த தனந்தாயற்காகி* என்கிறபடியே, *சிஷ்யஸதேஹம் சாதி மாம் த்வாய் ப்ரபந்தம்* என்ற வர்ஜுனனுடைய அநுவர்த்தநம் கண்டு ப்ரீதியோடே உபக்ரமித்து, *நாநமச்ரத்தகானோஸி துர்மேதார்காஸி பாண்டவ, அபுத்த்யா யந்த ஜாதீஷே தத்பா ஸமஹதப்ரியம்* என்று அவன் பக்கலநவதாநம் காண்கையாலே அப்ரீதியோடே தலைக்கட்டிற்று. இப்ப்ரபந்தத்தில் விமுகரைக்குறித்து க்ருபையாலே உபதேசிக்கையாலே உபதேசோபநாமத்தில் *ஏபாவம் ப்ரமே* என்று அப்ரீதியோடே உபக்ரமித்து அவ்வுபதேசங்கேட்டு ஐகத்தாகத்திருந்துகையாலே இப்படி திருத்தினவர்களைக்கூட *பொலிக பொலிக* என்று மங்களாசாஸநம் பண்ணி *உகந்து பணிசெய் தென்னும்படி ப்ரீதியோடே தலைக்கட்டிற்றென்கை. இத்தால் அர்ஜுனன் யுத்திற் பாவ்ந்ததனு மாத்ரமே ஸ்ரீய கெத்தகர்மபர்யந்த ரூபந்தரத்தின் பவம் வித்திக்கப்பெருமையாலே உபதேசம் ஸப்ரமோஜநமாயத்தில்கையங்கு; அது ஸப்ரயோஜநமாய்த்தது மிங்கே என்றதாய்த்து. (192)

193. ப்ரதிபாத்யார்த்த கௌரவத்கால் வந்த வைபவம் சொல்லுகிறது (அதில் வித்ததர்ம) இத்யாதியால்.

193. அதில் வித்ததர்மவிநியோக இதில் வித்யாநுஷ்டாநங்கள்.

அதாவது--அந்த ஸ்ரீகோதையில் *மாமிசம சரணம் வ்ரஜு* என்று வித்த தர்ம விதிமாத்ரமே உள்ளது; இந்த ப்ரபந்தத்தில், *திருநாரணன் தாள் காலம் பெறச் சிந்தித்துய்மினே* என்று விதியும், *அடிக்கிரமித்தது ப்ரதந்திகள்* என்று அநுஷ்டாநமும் இரண்டும் காணலாமென்கை. இத்தால் விதிமாத்ர ப்ரதிபாதகமானவதில், வித்யநுஷ்டாநங்க விரண்டையுமும் ப்ரதிபாதிக்கு மிதுக்கு ஏற்றமுண்டென்றதாய்த்து.

194. இனி அந்த ஸ்ரீகைதவக்கு உக்கர்ஷமும் இவரங்கோரத்தாலே யென் கிறது (பகவன்) இத்யாதியால்.

194. பகவன் தானவிதி பரிவையென்று இவரங்கோரத்தாலே அதுந்த உக்கர்ஷம்.

அதாவது - *அப்பகவன் வணக்குடைத் தவநெறிவழி நின்று* என்றும், *ஞான விதி பரிவையாடே* என்றும், *பண்டேபாமன் பணித்த பணிவகையே கண்டேன் கமல மலர்ப்பாதம்* என்றும் பாரவைதிகரான இவர் அத்தை ப்ரமாணமாகக் கொள்ளு கையாலே யாய்க்கு அந்த ஸ்ரீகைதக்த உக்கர்ஷரண்டாய்த் தென்கை. புத்த முநி யாயும் கபில முநியாயும் சொன்ன பௌத்த சாஸ்த்ரமும் ஸாங்க்ய சாஸ்த்ரமும் அவன் தானருளிச் செய்துதாயிருக்கச் செய்தே, வைதிக பரிக்கரஹமில்லாமையிறே அப்ரமாணமாய்க்கு. *இதி மோஹகலர்ஷ்மண த்வயாபி க்ரதிதம் பாஹ்யமதம் த்ருணய மந்யே* என்று பகவ நக்ததோயாநிலும் வேதவிருத்தமானது வைதிகரங்கே கரியார்க்கோ. 'வேதாவி' ராதித்வம் பாகாசிப்பது வைதிக பரிக்கரஹத்தாலேயிறே. ஆகையால் அதுக்கு உக்கர்ஷம் இவரங்கோரத்தாலே யென்னக்குறையில்லை. இத்தால் அதுக்குக்கர்ஷம் இவர் பரிக்கரஹம் கொண்டு சொல்லவேணும்; இவர் வாக்கில் பிறந்தவிதக்த அதுவும் வேண்டாமென்று இவ்வழியாலும் ஓர் ஆதிக்யம் சொல்விற் றாய்க்கு. ஆக ஸ்ரீகைதயிலுமிதுக்குண்டான ஆதிக்ய வேதாக்களெல்லாம் சொல் லிற்றாய்க்கு. .... (194)

195. இப்படி ஈச்வரோபதேசத்திலிருப்பதேசத்துக்கு ஏற்றம் சொன்ன ப்ரஸங்கத் திலே ப்ரமேயபூதஞானவானேனிட ப்ரமூண ப்ரமாதாக்களையும் கூட்டி 'அவர்களெல் லாருபதேசமும் ஸங்கதி விஷயம், இவருபதேசம் ஸர்வ விஷயம்' என்று இவ்வழி யாலே உபதேஷ்டாவான ஆழ்வார்க்கு ஓர் ஆதிக்யமருளிச் செய்கிறார் மேல் (வேத வேத்யவைதிகோபதேசம்) என்று தொடங்கி.

195. வேதவேத்ய வைதிகோபதேசம் ஆவித்யரளவிலே; அஜ்ஞா ஸ்ரீநாயி ஜ்ஞாநிசேஷபுத்தர் ஸர்வஜ்ஞனென்னுமல் இவர் நெத்துவர்.

அதாவது ஹிதாநுசாஸநபரமான வேதத்தினுடையவும், *வேதவேத்யே பரே ப்ரமேயே* என்று வேதைகஸமதிகம்யான ஈச்வரனுடையவும், *யேச வேதவிதோவிப்ரா தேசாத்யாத்மவிதோ ஜநா* என்கிறபடியே வேதத்தில் பூர்வோத்தரபாகார்த்த ஜ்ஞராய் வைதிகரென்று நிரூபகமாயிருக்கும் மஹர்ஷிகளுடையவு முபதேசம். *ஆவித்ய ப்ராக்குத ப்ரோக்த* என்கிறபடியே தத்வஹித புருஷார்த்தஜ்ஞாநா பாவ ரூபாவித்யாயுக்தான ஸம்ஸாரிகள் மாத்ரத்திலே; தத்வஹிதாதிகளில் அஜ்ஞா ரான ஸம்ஸாரிகளோடு பகவதுபாயதவ நிஷ்டராயிருக்கும் ஜ்ஞாநிகளானவர் களோடு, தத்ஸ்வரூபரூபகுண விபூதிகளை ஸாக்ஷாத்கரித்து உபேயபரராய் ததநுப வமே யாத்நாயாயிருக்கும் ஜ்ஞாநவிசேஷயுக்தரோடு, *நைவ கிஞ்சித் ப்ரோக்ஷம் தே.* *யோ வேந்தி யுகபத் ஸர்வம்* என்கிறபடியே ஸர்வஜ்ஞனான வீச்வரனோடு வாசியற ஸர்வர்க்கும் வேண்டுமம்சங்களை யுபதேசித்து இவர் திருத்துவரென்கை. .... (195)

196. எல்லார்க்குமே இவரிப்படி அஜ்ஞாதஜ்ஞாபநம் பண்ணவேணுமோ என்னு மபேக்ஷயிலே, கீழ்ச்சொன்ன நாலு விஷயத்துக்கு மிவரறிவிக்க வேண்டுமர்த்த விசேஷங்களை தர்சிப்பிக்கிறார் (அநியாதார்க்கு) என்று தொடங்கி.

196. அறியாதார்க்கு மய்யப்பாதுபாறும் இக்கரைபேற்றிற் றுத்த இன்ப
வெள்ளமுந் தீலையறியாதார்க்கு உருங்காதுந் தையேற்றா
வெறுத்த நாடாறு பாறவிக்கவேறுமர்.

அதாவது—*செங்கணையாணைச் சித்திக் தறியாதார் என்று மறியாதார்*
என்று முதலிலே பகவத் ஜ்ஞாநமில்லாத ஸம்ஸாரிகளுக்கு, *அஃதேய்யப்புகுமாறு*
என்று *திருநாணந்தாள் என்கிறவதுவே உஜ்ஜீவிக் கைக்கு உபாயமென்று ஸம்ஸார
நிஸ்தானோபாயமும், *அக்கரையென்று மனத்தக்கட் லுளமுந்தியுன் பேரருளாலிக்
கரையேறி யிளைத்திருந்தனை* என்று ஸம்ஸார ஸாகரத்திலமுந்துகிறவர்களுக்கு
பகவதேகோபாயத்வம், ஜ்ஞாநம் பிறந்தால் இங்கே யிருக்கச் செய்தே அக்கரை
இக்கரை' என்னும்படி ஸம்ஸாரம் தூரமாய் பரமபதமாஸந்தமாய்ப்படி யிருக்கை
யாலே பகவதேகோபாயத்வத்திலே வ்யவஸிதராய் ஸ்வப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தராயிருக்
கிறவர்களுக்கு வ்யவஸாயம் குலைந்து தவர்க்கும்படி *முகில்வண்ண வானத்திமைய
வர் குழனிடுப்பர் பேரின்ப வெள்ளத்தே* என்று ப்ராப்யவைலக்ஷணயமும்; ஆற்றிலே
யிழிந்து போகா நிற்கச் செய்தே நிலைக்குமிடமும் நிலையாக விடமுமறியாதாரைப்
போலே, ப்ராப்யபரராயநுபவியா நிற்கச்செய்தே அதில் நிலை கொள்ளாமிடமும்
ஆழங்கால்படுத்துமிடமும் அறியாதவர்களுக்கு, *செஞ்சொற்கவிகாஞ்சுயிர் காத்தாட்
செய்மின்* என்று சீலகுணமாகிற ஆழங்காலும், *ஸம்ஸாரஸாகரம் கோரமநந்த
க்லேச பாஜநம், த்வாமேவ சாணம் ப்ராப்ய நிஸ்தரந்தி மந்ஷிண:* என்கிறபடியே
ஸம்ஸார ஸமுத்ரத்தைக்கடத்தி அக்கரைப்படுத்துமவனுக்கு *பொங்கைம்புலன்*
இத்யாதியாலே சதுர் விம்சதிதத்வம் மறிவிக்க வேணுமென்கை. ஆக அறிவுகேடனை
உபாயத்திலே மூட்டுவர்; உபாயத்திலே யூன்றுவாரை ப்ராப்யபரராக்குவர்; ப்ராப்யத்
திலே அவகாஹிக்குமவர்களுக்கு ஆழங்காலறிவிப்பர்; ப்ராப்தியை யுண்டாக்குமவ
னுக்கு த்யாஜ்யத்தை யறிவிப்பரென்றதாய்க்கு. .... (196)

197. இவர்களுக்கு இவ்வந்தத்தங்களுபதேசிக்கைக் குறுப்பான ஹேதுக்களோடே
இவைதன்னை யின்னமொரு பாகாரேண வ்யக்தமாக வருளிச்செய்கிறார் (அவன்
முனிந்தார்க்கு) என்று தொடங்குகி.

197. அவன் முனிந்தார்க்குத் தார்கண்டா - ந, தர்ணா முனிவார்க்குத் தர்
ண்டா, காஹதநா காண்பார்க்குத் கண்டாறுமிடம், ராகந்தனுக்கு
மாயாதோஷம் இவர் காட்டுமவை.

அதாவது—*கழிபாமி* *நக்ஷமாமி* என்கிறவவன் முனிவுக்கு விஷயமாய்
அஜ்ஞான ஸம்ஸாரிகளுக்கு, *ஞானப்பிராணையல்லால்லை நான் கண்ட நல்லது*
என்று நிமக்நோத்தரண சக்தனாய் ஜ்ஞாநோபகாரகனவனை யொழிய ஸர்வர்க்கு
முஜ்ஜீவநோபாயமில்லை என்று தாமறுதியிட்ட விஷக்ஷணமான வர்த்தமும்; *எங்
வனையோவண்ணமீர்காளெனனை முனிவது நீர்* என்னும்படி உபாயாத்யவஸாய
தசையிலே நின்று ஸ்வயத்தநபீருக்களாய் ப்ராப்யவைலக்ஷணய மறியாதே இத்தனை
அதிப்ராவண்யமாகாதென்று ஹிதம் சொல்லுமவர்களுக்கு *என்னெஞ்சினால் நோக்
கிக் காணீர்* என்று ப்ராப்யவைலக்ஷணயாவகாஹியாலா என்னெஞ்சினால் பார்க்க
மாட்டீர்களோவென்று தம்முடைய உட்கண்ணான ப்ராப்யவைலக்ஷணய ஜ்ஞாநமும்,
செஞ்சொற்கவிகாஞ்சுயிர் காத்தாட் செய்மின் என்று கவிகளாய் கூர்க்கக்காணு
மவர்களாகையாலே புறம்பொருவர் காணாததும் காணவல்லவர்களுக்கு. அவன் சீல
குணத்திலே கண்வையாதே கொள்ளுங்கோளென்று கண்மாறுமிடமும்; தம்பக்கல்
ராகத்தாலே முன்னடி தோற்றமுமையாலே த்யாஜ்ய தேஹதோஷம் காணமாட்டாத
வனுக்கு, *மங்கவொட்டுன் மாமாயை* என்று ப்ரக்ருதிதோஷமில்லா தர்சிப்பிக்கு
மலை பென்கை. .... (197)

198. ஆனால் அஜ்ஞாந்த மடபதேசித்தமாதேயாவே இவர்களைச் சொர்க்குக்கும் பலகால முபதேசிப்பிராவென்னவருளிச் செய்கிறார் மேல் (ஸாதந ஸாத்யஸ்த்தமத்யஸ்த தரை) என்று தொடங்கி.

ஸாதந ஸாத்யஸ்த மாத்யஸ்தஸ்யாமிதி அவந்நிந்தகங்கம்
ஜீவேதிவார்க்த விநிமின் தினைமின் பிரித்தேன் விநிவேநே
வாத்தொழைந்து வாடிநிற்கக் கம்பாய்நா ஆன்மின் வககர்
மேல் மரீதாய் என் சொற்கொடுவன்று இவர் பலகாலம்
ஸ்வதாஸ்வதங்கம் கொடுவார்.

198

அதாவது ஸாதந ஸாத்யங்கள் கைப்பட்டவர்களுக்கு அறிவிக்க வேண்டு வது அன்பமாதையாவே ஸாதநஸ்தராகவும் ஸாத்யஸ்தராகவும் நடுவுசொன்ன ஜ்ஞாநிகளும் ஜ்ஞாநவிசேஷ மிகநுமாதே அவர்களிருவரையும் விட்டு, கர்மபரவச ராய் ஸாதநஸாத்யங்களின்னதென்றறியாதே கலங்கி நிற்கிற எம்ஸாரி சேதநர்க்கு. "விநிமின் முற்றவும்" என்று தொடங்கி "கலைநம்பலிட்டு தினைமின் நெடியானே" என்னுமளவும் தயாஜ்யோ பாத்தேயங்களைப் பல படியாலு முபதேசிக்கையாலும் : ப்ரேம பரவசனாய ஸாதநஸாத்யங்களின்னதென்றறியாதே கலங்கு மீச்வரனுக்கு 'அயோக்யதாபுஸத்தாநக்தாதே இவர் நம்மைவிடில செய்வதென்' என்றதிகங்கை பண்ணி அமருகிறவளவிலே "உன்னை நான் பிடித்தேன் கொள் சிக்கெனவே" "உன்னை நான் உட நினை விடுவேனோ" என்று, "மாதக." என்பது. "தோகை மாமயி கர்கள்-செவியோகை வைத்தேழ ஆகன் போகவிட்டுக் குழிது" என்று ஸாதந ஸாத்யங்களை உறிவிப்பது. "மழறுதேன் போழியார்கள் நன்னருள் குடுவார் மனம் வாடி நிற்க எம் குழறு பூவையொடும் கிளியோடும் குழிதேல்" "கம்ப மன்றெங்கள் கையில் பாலை பறிப்பது" "ஆன்மின் போகல்" "என்கை கழியோல்" என்று அக்குத் தங்களைச் செய்யாதேகொள்ளென்பது "நயுக்குநகல்வரோடு முழிதராய்" "அவந் தங்கள் வினையினைச் சொற்கொள்" என்று கருத்யங்களாவற்றைச் செய்யென்ப தாய், இப்படி பலவிடங்களிலு முபதேசிக்கையாலும், பாதமசரமாததரான அஜ்ஞ ஸாதநஜ்ஞாந்தகருப்பலகாலம் ஸுதாஸ்வதங்கம் சொல்லுவதென்றபடி.

(ஸாதந ஸாத்யங்களில் கலங்கு மீச்வரனுக்கு) என்று உபகாமித்து (பிடித் தேன் விடுவேனோ வாடி நிற்க) துத்யாதிகளை யெல்லாமருளிச் செய்வானென்னென்னவ் ஸாதந ஸாத்யங்களைச் சொன்னதுக்கு பாதி கோடியாக அவற்றில் கலக்கம் ஜீவேத் வர்களிருவர்க்கும் ஓரோ வரிகளாலுண்டென்று தரிப்பிக்கைக்காகச் சொன்ன வித்தனையொழியமேல் சொல்லுகிற ஸுதாஸ்வதங்களைக்கொடும் அவ்விதமுக்கு விஷய மாயே மிருக்கவேண்டுமென்கிற தரிப்பங்கமில்லாமையால் விநோதமில்லை. ஜீவ விஷயமான உபதேசத்தன்வினாம அந்தக் பஞ்சகரம் உபதேசிக்கையால் அவை யிரண்டுமேயென்கிற தரிப்பங்கமில்லாமே. அங்ஙனம் ரிக்கு, ஜீவ விஷயமான உப தேசத்தினாலும் "விநிமின் முற்றும் பக்தி" என்பதானோபதேச பரமாயையாலும், "கண்ணன் கழலிலே பக்திமாங்கள் பரிமாற்றம் நக்தம்படி முபதேசித்ததாயையா லும், நடுவுள்ள முபதேசகையாராய்நதாதும் பக்தி பரபக்தி ருபஸாததோபதேச மும் பகவதனுபவகையாய்நப ஸாத்யோபதேசமும் பரகரமாய், பரபயமாய்பரஸ் ஸுபதேசதயும் பரபதானாய் பாத்யகாத்மவருபநததயர் பரபக்தி விநோதையய முபதேசித்தவை, இந்த ஸாதந ஸாத்யங்களிலே உண்மையானகைக்கு ஸாதையாவே உதர்த்தமாய் அநுகையாதும், ஸாதந ஸாத்யங்களில் கலக்கம் திர்க்கையே உப தேசகருத்த பாதாநமென்றதங்கமிட்டு, சச்சுர விஷயமான உபதேசமும் ஸாதந ஸாத்யங்களில் கலக்கம் கிர்க்கையாய் பரபுலெய்நீர கொள்ளவென்றுமாகில், "பிடித் தேன்" "விடுவேனோ" என்கிறவிதமான கலக்கம் ஸாத்யாபுதரான விவோதெவந்து எய்தவேண்டித்துப் பெறுப்பெறு பெருகுயிரா நிற்கத்தெய்த 'இவர் அயோக்யதா புஸத்தாதம் பண்ணி அகலில் செய்வதென்' என்றதிகங்கை பண்ணியவர்க்கு உதர்த்த

நீவர்த்திப்பிக்கைக்காகச் சொன்னவையாகையாலே ஸாத்யவீஷயமான கலக்கத்
தைத் தெளிவிக்கைக்காகச் சொன்னவையாகலாம். ஸாத்யத்தில் கலக்கமாவது
ஸாத்யமின்ன தென்றறியாமல் கலங்குகையானாலும், ஸாத்ய வஸ்து விஷயமான
கலக்கமென்கிற மாத்ரத்தைக் கொண்டு இதுக்கிப்படி யோஜித்தான் வரும் விநோத
மில்லை. (வைத்தெழுது) என்கிறவிது தனக்கபிமதமான விஷயங்களைப் பிரித்து
கண்ணாளுக்கழலையிட்டு அதஸ்மீம்ஸ் தத்புத்தி பண்ணித் தங்கள் குழல்க்கொண்டாபு
னாகக் கருதி, "நாங்கள் அவர்கள் அல்லோம் காண். அவர்கள் பங்கவிடே போ"
என்கிற நினைவாலே *தோகைமாமயிலாகள் செவியோனை வைக்கெழு* என்று
ஸாத்யத்தையும், *ஆகள் போகவிட்டுக் குழலுது* என்று ஸாத்யத்தையும் அவனுக்
கறிவிக்கிறதாகையாலே, உபயத்திலும் கலங்கினவனுக்குச் சொல்லுகிறதென்னு
மிடம் ஸம்பந்திபற்றும்.

(வாடி நிற்க) என்கிறவிது *மழறுதென் மோழியார்கள்* என்று தொடங்கி
உனக்கபிமதைகளானவர்கள் உண்டாயிற்று உருவிக்கிடக்கவாக் தபிஷாவிஷய
மான வெங்கள் பூவைகளிகளோடே கலந்து பேசுக்கொள்ளாததொன் னென்கிற
தாகையாலே, ஸாத்யத்தில் கலக்கம்கண்டு சொன்னதாமிறே (கலக்கமன்று) என்கிற
விது, தங்களோடே இட்டமடு கொண்டு தங்களடிஸந்தியைக் குறித்துத் தங்களை வச
கரிக்கைக்கு ஸாதநமாக நினைத்துத் தங்களுக்கநிஷ்ட மேன்றறியாமல் கையில
பாவையைப் பறிக்கிற அவனைக்குறித்து *உனக்கிது காமமன்று* என்கிறதாகை
யாலே ஸாதநத்தில் கலக்கங்கண்டு சொன்னதாகலாம். (ஆனபின்போகென் னாகழி
யேல்) என்றது பக மேய்க்கப் போனவி த்தே தனக்கென்னிங்கு வருகிறதோ
என்றும் பிரிவாற்றாமலும் இத்தலைபடுகிற க்கேயாறித்தான் மியாதே இத்தலை
யோடே கூடியிருக்கை புருஷார்த்தமாயிருக்க, ஜாத்யசிகதாமென் னொத்ரத்தைக்
கொண்டு பகமேய்க்கப்போகவொருப்படுகிறவனைக்குறித்து *ஆயுமென்றாயிரான்
பின்போகேல்* *கலவியும் நலியுமென் கைகழியேல்* என்றவையாகையாலே, ஸாத்
யத்தில் கலங்கினவனுக்குச் சொல்லுகிறதாகலாம். (உழிநரு) என்கிறவிது *வச
செயுன் தாமரைக்கண்ணும் வடியும் கைகளும் பீதகவுடை யுங் காட்டி* என்றுவசிகா
ரஸாதநத்தையும், *உகக்கு நல்லவொராடு முழிதரு* என்று அபிமத விஷய ஸம்பரேஷ
மாகிற ஸாத்யத்தையும், அவையறியாமல் நிற்கிறவனுக்கு ரிவித்ததாகவிநே யிருக்க
கிறது: *என்சொற்கொள்* என்கிறவிது பக மேய்க்கப்போகவேண்டா வென்று
விலக்குகிறது. நமக்கொரு திங்கு வாராமைக்காக வென்றறியாதே பரிவையான
தன்வார்த்தையை யநாதரிக்கிறவனைக் குறித்து *அவத்தங்கள் விளையுமென் சொற்
கொள்* என்றதாகையாலே, இதுவும் ஸாத்யத்தில் கலங்கினவனுக்குச் சொன்ன
தாகக் கொள்ளலாம். ஆனபின்பு, *இவற்றில் கலங்கு மீசுவரனுக்குப் பலகாலும்
ஹிதாஹிதங்கள் சொல்லுவர்* என்றதுக்கு அநுகுணமாக இச்சந்தைகளுக் கெல்லா
மிப்படி யோஜித்தாலும் குறையிலை. .... (198)

199. இப்படி யீவர்களிருவர்க்கும் பலகாலுமுபதேசிக்கைக்கு ஹெறு வென்னென்
னுமாகாங்கையிலே யருவிச்செய்கிருர் (கதிர்ஞானமூர்த்திக்கு) என்று தொடங்கி.

199 கதிர்ஞானமூர்த்தித் த மணர்ந்துவது பிரோத்தமால்;

தம புருவார்த்து ஹே லகபெழுவிப்பது ஹனத்தால்.

அதாவது—*பிணக்கி யாவையும் யாவரும் பிழையாமல் பேதித்தும் பேதி
யாததோர் கணக்கில் கீர்த்தி வெள்ளக்கதிர் ஞானமூர்த்தியினாய்* என்று ஸம்ஸ்கிருதி
ஸமயத்தில் ஸகல சேதநாசேதநங்களையு மொக்கக்கலசி ஸ்ருஷ்டி ஸமயத்தில் ஒருவர்
கர்மமொருவர் பக்கல் கலசாதபடி பிரித்தவிடத்திலும் தன் ஸ்வரூபத்துக் கொரு

பேதமின்றிக்கே அத்விதியமாய் அபரிச்சேத்யமான கீர்த்தி ஸமுத்ரத்தை யுடைத்தா யிருக்கிற ப்ரபாருபமான ஜ்ஞானத்தை வடிவாகவுடையனாகையாலே ஸர்வஜ்ஞன யிருக்கிறவனுக்கு *உனக்கொன்றுணர்த்துவன்* என்று உபதேசிக்கிறது தத்விஷய ப்ரேமத்தாலே; *கொள்ளென்று கிளர்ந்தெழுந்த பெருஞ்செல்வம் நெருப்பாகக் கொள்ளென்று தமழும்* என்று ஐச்வர்யம் விநாசஹேதுவாகக் காணாநிற்கச் செய்தே பின்னையுமத்தை ஸவீகரிக்குப்படி தமோபிபூதராகா நிற்கும் ஸம்ஸாரி களுக்கு, *நின்கண் வேட்கையெழுவிப்பன்* என்று தம்முபதேசத்தாலே பகவத் பக் தியை ஜநிப்பிக்கிறது. தத்ஸம்பந்தமடியாக அவர்களை விடமாட்டாதே திருத்தித் தம்மோபாதி பகவதநுபவ பரராக்கவேணுமென்கிற ஜ்ஞாநக்தாலே யென்கை. (199)

200. இப்படி ஜ்ஞாநப்ரேமங்களிரண்டும் காரணமாகச் சொல்லுவானென். பரது. காஸஹிஷ்ணுத்வமன்றோ பரோபதேசத்துக்கு ப்ரதாநகாரண மென்னவருளிச்செய் கிறார் (உயிர்மாய்தல்) இத்யாதியால்.

200. உயிர்மாய்தல் ஆடி ஸ்ரீ ஸ்ரீ ரென்னும் பரது க்கப் ஸஹியாமை பிரண்டி ஸ்ரண்டு.

அதாவது—*கொண்டாடும் குலம் புனைவும்* என்று தொடங்கி *உயிர் மாய்தல் கண்டாற்றேன்* என்று ஸம்ஸாரிகள் பாரிக்கிற பாரிப்பும் முடிந்துபோகிற படியும் கண்டு ஆற்றமாட்டிக் கிறிலேவென்கையாலே பரருடைய துக்கம் ஸஹியாமை யும், *அசுரர்கள் தலைப்பெய்யில் யவங்கொலாங்கென்றமுமென்னருயிர்* என்று அசு ரர்களுன்னை வந்துகிட்டினால் அங்கு என்னாய் வினையுமோவென்று என்னுத்மாவானது தரைப்பாடா நின்றதென்கையாலே பரனான வீச்வரனுடைய துக்கம் ஸஹியாமையும், இருவர்க்கு முபதேசிக்கைக்கு ஹேதுவாகச் சொன்ன ஜ்ஞாநப்ரேமங்களிரண்டிலு முண்டென்கை. இத்தால் ஜ்ஞாநப்ரேமங்களிரண்டும் பரதுக்காஸஹிஷ்ணுத்வத்தை யொழிந்திராதென்றதாய்த்து. (200)

201. இப்படி ப்ரேமமாத்திரத்தாலன்றிக்கே ஈச்வரன் நினைவாலே அவனுக்குத் தாமாத்ம பூதராகையாலும் அவனுக்கொரு திங்ச வரப்பொறுக்கமாட்டாரென்னு மத்தை தர்சிப்பிக்கிறார் (என்னது) இத்யாதியால்.

201. என்னதுன்னதாவியிலே அறிவாரதாராவென்று அவன்மதத் தோன்றும்.

அதாவது—*என்னதுன்னதாவியும்* என்று உன்னுடைய திவ்யாத்ம ஸ்வ ரூபம் நானிட்ட வழக்கு என்றவிடத்திலே, *அறிவாருயிரானாய்* என்று அறிவாரை யுயிராகவுடையவென்னென்படி. *ஜ்ஞாநீக்வாத்மைவமேமதம்* என்று ஜ்ஞாநியான வன் எனக்கு தாரகனாகவே யென்னுடைய மதம் என்றருளிச்செய்தபடியே இவரை யவன் தனக்காத்மாவாக நினைத்திருக்கிற ஆகாரம் தோன்றுமென்றபடி. ஆகையால், அவனுக்கொரு துக்கம் வரப் பொறுக்கமாட்டாரென்று கருத்து. (201)

202. ஆக ஜீவேச்வரர்களுக்குப் பலகாலும் ஹிதாஹிதங்கள் சொல்லுகைக்கு ஹேதுக்களை தர்சிப்பித்தாராய் நின்றார் கீழ், இப்படி இவருபதேசிப்பரானாலும் சிஷ்யலக்ஷண யோக்யதையில்லாத வீச்வரன் உபதேசத்துக்கு முக்ய பாத்ரமன்றே என்னுமாகாங்கைஷயிலே யருளிச்செய்கிறார் மேல் (இருத்துமெண்டானாய்) என்று தொடங்கி.

203. ஆனால் இங்ஙனன்றிக்கே அஞ்ஞான ஸம்ஸாரிகளுக்கு உபதேசிக்கிறவளவில் ஸம்ஸார விரக்தராய் ஆத்மகுறையேதராய் ஸம்யகுபஸந்தரானவர்களுக்கு உபதேசிக் தமர்த்தத்தை, பகவத்விழுகராய் ப்ரயோஜநாத்கரபரராய் அநுவர்த்தநஸீதரானவர் களுக்கு வலியுறுத்தி உபதேசிப்பானென்னென்னுமாகாங்கையிலே யுருளிச் செய்கிறார் மேல் (உதாஹராத்) என்று தொடங்கி.

203. நண்ணாதாப் போய்விட்டான் ஆனா நிவேதந்தேதாபே. ஆன்நித்யா அபாநித்யாதிகம் விநிதி ப்ரணிபாதாவாதந பரிப்ரத்த ஸ்வயாபர்த்த சுவாங்கமொங்கியபாஸாவன் நென்னார் அர்த்தத்தை வாயின் விநோதமேன்கேல் அவ்வுயிர்த்தாநிய வென்று அனாவு மெட அநாபர்த்த உபதேசிக்கிறதா தாகத்தார் பந்தபுத்தியார் அநர்த்தங்கண்டு ஆந்நுலாபயர் மிக்க உதாபயபிநே.

அதாவது *நண்ணாதார் முறுவலிப்பவிலும்* மெய்யில் வாழ்க்கையிலும், *ஊனேறு செல்வத்திலும்,* ஆசைவாய்ச்சென்ற சித்தையிலும் சொல்லுகிறபடியே பகவத் விழுக லோக யாத்நையிலும் மாம்ஸாஸ்குகாதி மல ரூபதேஹத்திலும் கர்மோபாதிகங்க ளான தேஹாநுபத்திகளிலுமுண்டான தோஷதர்சனத்தாலே, *பரீக்ஷ்ய லோகாந்* இக்யாதிப்படியே பிறந்த தீர்வேதத்தோடு, *ஆஸ்திகோ தர்மசீலச்ச சேவாந் வைஷ்ணவச்ச்சி, சும்பீரச் சதுரோ தீரத் திஷ்ய இக்யாபிதியேதே* என்றும் *அமாநித்வ மதாம்பிதேவ மஹிம்ஸா கதாந்நிதாரஸுவம். ஆசார்யோபாஸநம் சௌசம் ஸ்ரேதர்ய மாத்மவிநீக்ரஹ* இக்யாதியாலும் சொல்லப்படுகிற ஆஸ்திக்யாதிகளும் அமாநித் வாதிகளுமாகிற சிஷ்ய லக்ஷணமான ஆத்ம குணங்களாகுகராய், *ப்ரணிபத்யாபி வாத்தயச* என்றும், *தக் விநிதி ப்ரணிபாதேந பரிப்ரத்தேந ஸ்வயா,* என்றும் சொல்லுகிறபடியே பக்தாபிபாதராய்க் கொண்டு ப்ரணிபாத அபிவாதந பரிப்ரத்த ஸேவையாகிற விவற்றில் தத்பரராய் சிகாலம் அநுவர்த்தித்தவர்களுக்கு, *உளங் கொள் ஞானத்துவைம்மின்* என்றும், *பேகமளவன்றிது வம்மின் நமர்! பிறர் கோட்பதன்முன்* என்றும் இப்படி அஷட்கர்மமாக உபதேசிக்கவேண்டும் அர்த்த விசேஷத்தை, *வம்மின் புலவீர்* என்று வலியுறுத்தி, *சொன்னால் விநோதமிது ஆகிலும் சொல்லுவன் கேண்மினே* என்று நான் சொல்லுகிறவிது உங்களுக்கு விநோதமாய்த் தோற்றியிருந்ததாகிலும் சொல்லுவன். இக்கைக் கேளுங்கள் என்று அபேஷித்து, *ஈனச்சொல்லாய்னுமாக* என்கையாலே 'ஆகிலுமாக' என்று பொருள் பொருளாகவும், *மற்றொன்றில் கருங்கச் சொன்னேம் மாதிரித் தெவ்வுயிர்க்கும்* என்றும், *திண்ண நாமநியச்சொன்னோம்* என்றும் ஸர்வர்க்கும் ப்ரஸித்தமாய்ப்படி யாகவும், இப்படி அடைவுகோமாக, *இதம்தே நாகபஸ்காய* இக்யாதியால் சொன்ன அநதிகாரிகளுக்கு உபதேசிக்கிறது. *தாஸக்தார் தமக்கம் வானத்தவர்க்கும் பெரு பான்* என்று நிக்ய விபூகியிலுள்ள ப்ரபாதி லோவிபூகியிலுள்ளார்க்கும் அவ்வினா ஸம்பந்தமொத்திடுக்க, இவர்கள் அவர் யிழந்து கிடக்கவொண்ணா தெவ்வுயிற் ஸம்பந்தஞ்ஞாதமும். *கண்டாற்றேனுலையற்கை* என்று இவர்கள் ஸம்ஸாரத்தில் படுப அநர்த்தங்கண்டு பொறுக்கமாட்டாத ஸ்வபாவமும், தாவந்மாத்ரமஸ்றிக்கே *அருள கண்டிவ்வுலகினில் மிக்கது* என்று, *கிபாமி* நகிமாமி* என்று ஈசுவரன் லக்ஷி வர்க்கையார் திருத்தியல்லது நிகமாட்டாத கரைபுரண்ட காரூண்யமுமிதே என்கை. பந்தபுத்தியும் அநர்த்தாஸஹக்வமும் இவர்தம்முடைய உக்திஸித்தமாகையாலும் க்ருபாநிக்யம் சிஷ்யோக்தி ஸித்தமாகையாலாய்க்கு இப்படி ப்ரஸித்தி தோற்றவருளிச்செய்தது.

204. மற்றுமிப்படி யுபதேசிப்பார் பருமன்டோ வென்னுமாகாங்கைடியிலே
அருளிச்செய்கிறார் (தாய்க்கும்) இத்யாதி.

204: தாய்க்கும் மகனுக்கும் தந்தைக்கும் இவர்க்கும் இவாடிப்பணிந்த
வர்க்குமே இவையுள்ளது.

அதாவது— தன்பக்கவிலே விபீதபுக்தியைப் பண்ணிநிறுவி பாடிஷ்டானை
ராவணனைக் குறித்து, *மித்ரமௌபயிகம் கர்த்தும்* *விதிதஸ்ஸவரிகம்ஜ்ஞ* இக்
யாதிகளாலே ஹிதோபதேசம் பண்ணின *நிக்ஸயவஷா ஜகந்தமாதா* என்கிற ஸர்வ
லோகஜநநியான பிராட்டிக்கும்; திருநாமம சொன்னதுவே ஜேஷ்ணுவாகச்சிந்தித் தன்னை
அதிக்குரமான் தண்டங்களைப்பண்ணும்படி பகவத்க்யந்தவிழுகளாய் பாடிஷ்டாக்ர
கன்யையான விரண்யனைக் குறித்து, *ஸர்வபூதாத்மகே தாத ஜகந்தாதே ஜகந்தமயே*
உர்வயாமஸ்தி இத்யாதிகளாலே ஹிதக்தையுபதேசித்தும் விமதரான அஸுர
புத்ரர்களைக் குறித்து *அபார ஸம்ஸாரவிவர்க்தநேஷு மாயாத தோஷம் ப்ரஸபம்
ப்ரவீமி, ஸர்வக்தர தைக்யாஸ்ஸமதாமுபேத ஸமத்வமாராதநமச்சயுதஸ்ய* இத்யாதிக
ளாலே ஹிதக்தையுபதேசித்தும் *மீளவவன் மகனை* என்கிற விரண்யபுத்ரனை
ப்ரஜ்ஞாநனுக்கும், *யாவந்த லங்காம் ஸமபிந்தாவந்தி வலிமுகா பர்வத கூடமாத்ரா;
தம்ஷ்ப் ராயகாச்சைவ நகாயுதாச்ச ப்ரதியதாம் தாசரதாய மைதிலி* *யாவந்
நக்ருஜ்ஞஸந்தி ரொம்ஸி பாண ராமேரிதா ராக்ஷஸபுங்கவாநாம், வஜ்ரோபமா
வாயுஸமாத வேகா ப்ரதியதாம் தாசரதாய மைதிலி* என்றிப்படி தனக்கு ஹிதம்
சொன்னது பொருளால் *தவாம் து திக் குலபாம்ஸநம்* என்று திக்கித்த க்ருரானை
ராவணனைக்குறித்து, *ஸுலபா ப்ருஷா தாநுத் ஸககம் ப்ரியவாநிந், அப்யிஸ்யது
பத்யஸ்ய வக்தா ச்ரோதா ச துஷ்ப, பக்தா காலஸ்ய பாசேந ஸர்வபூதாபஹாரிண,
நதச்சயந்த முபேசேஷாம் ப்ரதிப்தம் சரணம் யதா* என்று தொடங்கி ஹிதோபதேசம்
பண்ணின *அவன் தம்மிக்கே* என்கிற ராவணனுடனுள்ள ஸ்ரீ விபீஷணழ்வானுக்கும்;
பகவத்க்விழுகராய் அத்யபரராய்த்திற ஸம்ஸாரிகள் விடமாட்டாமல் *வீடுமின்
முற்றவும் தொடங்கிப் பஸவிடங்களிலும் பஸபடியாலும் உபதேசித்த வில்வாழ்வார்
தமக்கும்; ஓர்ணவழியாகப் பூர்வர்களுபதேசித்துப் போந்த நியமத்தைக் குலைத்துப்
பலரையுபதேசிக்கும்படி பண்ணியும் பலகாக் நடத்து துவண்டு கேட்ட பரமார்த்
தத்தை ஓலக்கமாக வைத்து உபதேசித்தும், *வ்ருதைவ பவிதா யாதா பூயஸீ ஜந்ம
ஸந்ததி, தன்யாமந்யதாம் ஜந்ம ஸஞ்சிந்த்ய சரணம் வ்ரஜ* என்று குவிச்சவாஸ
ஹீனரையும் நித்ப்பந்தித்து சரமோபாயஸ்க்தராக்கியும், இப்படி அதிகாரம்பாராமல்
அவர்கள் துர்க்கதியைப் பார்த்து உபதேசித்தருளும் ஸவபாவராய், *பாமன்னு
மாறனடி பணிந்துயந்தவன்* என்று திருபகமாயிருக்கும் எம்பெருமானார்க்குமே இவ்
வாகாரங்களுள்ளதென்கை. (இவை) என்று கீழ்ச்சொன்ன ஸம்பந்த ஜ்ஞாநம்,
அநர்க்தாஸஹக்வம், அநவதிகக்குபை. ஆகிற முன்றையும் பராமர்சிக்கிறது. (204)

205. இப்படி விழுகரான ஸம்ஸாரிகளைக் குறித்து இவ்வாழ்வாருபதேசித்தவிது
ஸபலமாய்த்தோ வென்னுமாகாங்கைடியிலே யருளிச்செய்கிறார்(க்யாதிஹாப)இத்யாதி.

205. க்ஃயாத்ஸாபநஜாபேஷையந மஸிநாடியாய்.செய்ய,
உய்யக்கொண்டு ஆனாக்கொண்டு வானார் விக்
ஜங் கொண்டென்ற இடிவளர் தாப்பெற்றது.

அதாவது—*நீசனென் நிறை வொன்றுமிலேவ்* என்று தன்மைக் கெல்லையாகத்
தம்மை நினைத்திருக்கையாலும், *கொள்ளென்று கிளர்ந்தெழுந்த பெருஞ் செல்வம்
நெடுப்பாக* என்று ஜீவியத்தை அகநிஸமமாகக்காண்கையாலும், *தொண்டர்
தொண்டர் தொண்டர் கடகோபன்* என்று பாகவத சேஷத்வத்தி

செல்லையிலே நிற்கிறவர்களுக்குத் தம்மை சேஷமாக நினைத்தும் *ஓதவல்லபிராக்கள் நம்மையாளுடையார்கள் பண்டே* என்று இப்ப்ரபந்தத்தில் அந்வயித்தவர்களைத் தமக்கு சேஷிகளாக நினைத்து மிருக்கையாலும், க்க்யாதியிலும் லாபத்திலும் பூஜையிலும் அபேகையற்று. *நறிய நன்மலர்நாடி* என்கிறபடியே சேஷத்வ பரிமள யுக்தமாய் ச்லாக்யமான ஆத்ம புஷ்பங்களைத் தேடி *ஆட்செய்தாழிப்பிராணச் சேர்ந்தவன்* என்று கைங்கர்யரூபமாக உபதேசிக்கையாலே ஜகத்தாகத் திருந்து கையாலும், *உம்மையுய்யக்கொண்டு போகுறில்* என்று ஸம்ஸாரிகளுஜ்ஜீவந நிமித்தமாகவுண்டான இழவும், *ஆரைக்கொண் டென்னுசாகோ* என்று தமக்கு உசாத்துணையில்லாமையால் வந்தவிழவும், *வாளும் வில்லும் கொண்டு பின் செல்வார் மற்றில்லை* என்று அவன் ஸௌகுமார்யமறிந்து பரிகைக்கொருவருமில்லை என்கிற விழவும் தீரப் பெற்றதென்கை. எல்லாருமுஜ்ஜீவித்து தமக்கு உசாத்துணையாய் அவனுக்கு மங்களா சாஸநமும் பண்ணுகையாலே மூன்றிழவும் திருமிதே. *மலர் நாடி* என்கிறவிதுக்கு *நறிய நன்மலர் நாடி* என்கிறவிது சொல்லும்போது ஸர்வவ்யாக்க்யாநங்களிலும் "பரிமளத்தையுடைத்தாய் ச்லாக்யமான புஷ்பங்கள் போலே ஆராய்ந்துசொன்னவாயிரம்" என்று ப்ரபந்த விசேஷணமாகச் சொல்லியிருக்கையால், இவர்க்கு நினைவு புஷ்பங்களைத்தேடி என்கிறவிதென்று கொள்ளவேணும். அன்றிக்கே 'மலர்நாடி என்கிறவிது *நாடாத மலர்நாடி* என்கிறத்தை நினைத் தருளிச் செய்தாரென்றுகொள்ளில் ஒரு விரோதமுமில்லை. *வாடாத மலரடிக் கீழ்வைக்க* என்று கைங்கர்யப், ரஸங்கமுண்டாகையாலே *ஆட்செய்ய* என்றத் தோடே சேருமிதே.

(205)

206. இப்படியுபதேசம் பவித்ததாகில் *பரீக்ஷா ஹோந்* இத்யாதிப்படியே கர்ம பலமான ஸாம்ஸாரிக போகங்களின் அஃபாஸ்திரத்வாதி தோஷத்தையும் நித்யஞான பரமாத்மாவானவன் கர்மஸாத்யனல்லாமையையும் அநுஸந்திக்கையாலுண்டான *நாஸம்வத்ஸர நிர்வேதத்தோடே சமதமோபேதஞாய் உபஹார பாணியாய்க்கொண்டுச் சேராதிரியஞாய் ப்ரஹ்ம நிஷ்டஞான ஆசார்யனை உபஸத்தி பண்ண, அவனும் வாஸிதே ப்ரஹ்மாத்* என்கிறபடியே ஒரு ஸம்வத்ஸரம் பரீக்ஷித்துப் பின்னையுபதேசி க்கக் கடவனாகச் சொல்லுதே சாஸத்ர மர்யாதையிலே, ஸம்ஸாரிகளநுவர்த்திக்க இவர் உபதேசித்தாரானாலோ வென்கிறசங்கையிலே யருளிச்செய்திருார் (ப்ரஹ்ம நிஷ்டரும்) இத்யாதி.

206. ப்ரஹ்மாநிஷ்டாரும் ஸர்வத்ஸரவாஸிகளுபாகில், ஏபாவம் பயனன்னுகிலும் சேராது.

அதாவது—உபதேஷ்டாவன விவர் ஸக்ரமமாக உபஸத்திபண்ணினாவனுக் கொழிய உபதேசியோமென்றிருக்கும் ப்ரஹ்மநிஷ்டராகில் அப்படி வந்து உபஸத்தி பண்ணினவர்களுக்கு ப்ரீதியோடே உபதேசிக்கையொழிய அநதிகாரிகளுக்குபதேசிக் கப்புக்கு, *ஏபாவம் பரமே* என்று 'ஓபாவம்! எனக்கிது பரமாவதே' என்று உபதேசோ பக்ரமத்திலே வெறுத்துச்சொன்ன உக்தி சேராது; இவர்பக்கலுபதேசம் கேட்ட வர்கள் ஸம்வத்ஸர வாஸிகளாகில், உபஹாரபாணிகளாய் நாம் அநுவர்த்தித் தன்றோ பெற்றோமென்றிருக்கை யொழிய, இவர்க்கு ப்ரதம சிஷ்யரானவர் *பயனன்னுகிலும் பாங்கல்லராகிலும் செயல் நன்றாகத் திருத்திப் பணிகொள்வான்* என்று ப்ரயோஜநகுந்யராகிலும் அவிதேயராகிலும் தழ்முடைய செயலாலே எல்லாம் நன்றும்படி திருத்திக்கொள்வாரிவ ரென்று க்ருதஜ்ஞதையாலே உகந்து சொன்ன உக்தியும் சேராதென்கை. இப்படி ஆசார்யோக்தியும் சிஷ்யோக்தியுமாகையாலே முன் சொன்ன ஹேதுக்களாலே விமுகரைக் குறித்துபதேசிக்க உபதேசகத்தியாலே ஸர்வரும் திருந்தி இவருடைய இழவுகளெல்லாம் தீர்ந்ததென்றே கொள்ளவேணு மென்றதாய்த்து.

(206)

207. இனி இப்படி பரோபதேசபரரானபோது பகவதநுபவம் விச்சிந்தமாகாதோ வென்கிற சங்கையிலே அருளிச்செய்கிறார் (மெய்ந்நின்று) இத்யாதி.

207. மெய்ந்நின்று மங்கவொட்டுக்கு நடுவு அநுபவகர்ப்போபதேசம்.

அதாவது—*மெய்ந்நின்று கேட்டருளாயடியேன் செய்யும் விண்ணப்பம்* என்றது முதல் *மங்கவொட்டுன் மாமாயை* என்கிறதளவாக நடுவுள்ள நாலு ப்ரபந்தமும், அநுபவமுள்ளே செல்லாநிற்கச்செய்தே யுண்டான பரோபதேசமென்கை. இவர் தமக்கு அநுபவகர்ப்பமான வுபதேசமும் உபதேசகர்ப்பமான அநுபவமுமாய்ச் செல்லுமென்றிறே, நம் முதலிகளருளிச்செய்வது, ஆகையால் இவர்க்கநுபவவிச்சேத மொருக்காலு மில்லையிறே. ஆக இப்படியிவருடைய பரோபதேச விஷயங்களும் உபதேச ஹேதுக்களும் உபதேச ஸாபல்யமும், உபதேசந்தான் அநுபவத்தை விட்டிராதென்னுமிடமும் சொல்லிற்றாய்த்து. .... (207)

208. இப்படி இவ்வாழ்வாருடைய அநுபவோபதேச ரூபமான ப்ரபந்த சதுஷ்டயமும் ஹஸ்யத்ரயார்த்த ப்ரதிபாதகமாயிருக்கும்படியை ப்ரகாசிப்பிப்பதாகநினைத்து உபக்ரமிக்கிறார் (இவற்றுக்கு) இத்யாதி.

208. இவற்றுக்கு மந்தர் வித்யநுஸந்தாந ரஹஸ்யங்களோடே சேர்த்த.

அதாவது—(மெய்ந்நின்று மங்கவொட்டுக்கு நடுவு) என்று கீழ்ப்ரஸ்துதமான இப் ப்ரபந்தங்கள் நாலுக்கும் ஸகல சாஸ்த்ர தாத்பர்யமான அர்த்தபஞ்சகத்தையும் ஸம்சய விபர்யமற ப்ரதிபாதிக்குமவையாய், *ஸர்வமஷ்டாக்ஷராத்ஸஸ்த்தம்* என னும்படி ஸகல சாஸ்த்ர ஸங்க்ரஹமான திருமந்த்ரமும், வித்தோபாய வரணத்தை ஸாங்கமாக விதிக்கிற சரமச்சுலோகமும், உபாயோபேயவரணப்ரார்த்தனைகளே ஸக்ரமமாக ப்ரகாசிப்பியாநின்று கொண்டு காலக்ஷேபத்துக்கும் போகத்துக்குமாக ஸாரஜ்ஞராலே ஸதாநுஸந்தாநம் பண்ணப்படும் த்வயமுமாகிற ரஹஸ்யத்ரயத்தோடே சேர்த்தி யென்கை. .... (208)

209. அதில் எந்த ப்ரபந்தத்துக்கு எந்த ரஹஸ்யத்தோடே சேர்த்தி என்னுமாகாங்கையிலே அத்தை வகையிட்டருளிச்செய்கிறார் (அளிப்பான்) என்று தொடங்கி.

209. அளிப்பானடியே னடைக்கலம் துடிய பொய்யாதானுமருந்தா வென்று ஸ்வரூபவிரோதி நிவ்ருத்திகளையும், தாயரையுந்திப் பெருமாமாயன் ஆளாகவே வாழியவென்று ப்ராப்யபலங்களையும், நெறிகாட்டி மனத்துக் கொண்டு கண்ணனுஷ்டித்துக் கண்டிலமால் யாதாகிலென்று உபாயத்தையுங் சொன்னவை மந்தர்ச்சுலோகங்களோடே சேரும்.

அதாவது—*உயிரளிப்பான்* என்று ப்ரணவத்தில் ப்ரதமாக்ஷரத்தில் தாத்வர்த்தமான பகவத்ரக்ஷகத்வத்தையும், *அடியேன்* என்று தத்ரக்ஷய பூதமாய் சதுர்த்தி உகாரங்களில் சொல்லுகிறபடியே ததநந்யார்ஹச்சக்ஷமாய் ப்ரக்ருத்தி பரமாய் ஜ்ஞாநாநந்த லக்ஷணமாக த்ருதியாக்ஷரத்தில் சொல்லப்படுகிற ஆத்மஸ்வரூபத்தையும், ப்ரதமாக்ஷரத்தில் சதுர்த்தி ஸம்ப்ரதாநத்திலேயாய், *ப்ரஹ்மணைத்வா மஹஸ ஓமித்யாத்மாநம்புஞ்ஜீத* என்கிறபடியே ப்ரணவத்துக்கு ஆதமஸமர்ப்பணமும் அர்த்தமானையா ல விரோதி பயத்தாலே கலங்கின தசையிலே *அடியேனடியாலியடைக்கலம்* என்று அந்த ஆத்மஸமர்ப்பணத்தையும், *திருமால்திருப்பேர்வல்லாரடிக்கண்ணி ரூபமாமறனென்று ப்ரணவோக்ருமான பகவதநந்யார்ஹச்சேஷத்வம் ததியசேஷத்வபர்யந்தமாயிருக்குமென்று நமஸ்ஸிலார் த்தமாகச்சொல்லப்படுகிற

அதாவது—திருவாய்மொழி, பத்துப்பத்தாலும், சீயை: பதித்வம் முதலாக
கைங்கர்ய விரோதி நிக்ருத்தி பர்யந்தமாக தவயத்தில் ப்ரதிபாதிதமான பத்தர்த்த

ஏழாப்பத்தால் - *கன்னடேயமுதே* என்றும் *கொடியேன் பருகின்னமுதே* என்றும் *அலைகடல் கடைந்தவாரமுதே* என்றும் *திருமாலின் சீர் இறப்பெதிர் காலம் பருகிலுமார்முதே* என்றும் *இவ்வேழலகையின்பம் பயக்க* என்றும் கைங்கர்ய ப்ரதிபாதிதாபத்தியான் ஸ்வரணுடைய நிர்திசயபோக்யதை ப்ரதிபாதித மாய்த்து. எட்டாப்பத்தால் *அடியனென் பெரியவம்மானே* என்றும் *விண்ணவர் கோந்தங்கள் கோலே* என்றும் *அமர்ந்த நாதனே* என்றும் *முலையகாசி* என்றும் *நேர்பட்டதிறை முலையுக்கும் நாயகன்* என்றும் ஸர்வஸ்வாமித்வம் ப்ரதிபாதித மாய்த்து. ஒன்பதாப்பத்தால் *பன்னைநாளானே தின்திருவருளும் பங்கயத்தான் திருவருளும் கொண்டு நின்கோயில் செய்து* என்றும் *நிந்திர்த்த வடிமைக் குற்றேவல்* என்றும் *தொடர்ந்து குற்றேவல் செய்து* என்றும் *கொடுவனையெனும் படிக்க* என்றும் *உறுவதிதுவென் றுனக்காட்பட்டு* என்றும் *ஆட்கொள் வாடுகத்து* என்றும் *நானும் மீளாவடிமைப் பணி செய்யப்புகுந்தேன்* என்றும் நிர்திசய கைங்கர்யம் ப்ரதிபாதிதமாய்த்து. பத்தாம் பத்தால் - *அயர் கெடும் கடிது* என்றும் *கெடும் ராய* என்றும் *அழுமையுமேதம் சாரா* என்றும், *நீருந் கோய லினை வல்லாம்* என்றும் *இப்பிறப்பாறுக்கும்* என்றும் *உயர்வன் திருவுள்ளமிடர் கெடுந் தாமத நாயகன் வியக்க விற்புறுதும் அப்பென்மையாற்றேன்* என்றும் *பிணியொப்பா சாரா நிறைகெடுத்தானும்* என்றும் *நிறைத்துயர் கடிந்தோம்* என்றும் *வினைபு யொழிந்த வினையாயினவெல்லாம்* என்றும் *அமரா வினையினே* என்றும் *கடுநகம் புகலொழித்த* என்றும் *நிறை கெடுத்தேன்* என்றும் *தருமாற்ற வினையன் தவிர்த்தான்* என்றும் *அந்தெய்யுள் சொல்லு* என்றும் *அவாவற்று விடுபெற்ற* என்றும் கைங்கர்ய ப்ரதிபத்தான் நிர்திசேஷநிபர்ஹணம் ப்ரதிபாதிதமாய்த்து. இப்படி சரியபதித்வ ப்ரமுகங்களாய் கைங்கர்ய ப்ரதிபத்தக நிர்திசேஷ நிபர்ஹண பர்யபதங்களாயிருந்துள்ள உபாதேயார்த்தங்களை ப்ரதிபாதிக்கக் கூடவதாயிருந்துள்ள வாக்யத்வமும் திருவாய்மொழியும் பகவச்சரணர்த்தி களாய் அநந்தியாபாயராபிருக்குமதிகாசிகாசுக்கு காலக்கூடியேறுதுவாகவும் போக ஹேதுவாகவும் ஈசுவரப்ரிதிஹேதுவாகவும் யாவச்சரிபாதமருஸந்தேயம்" என்றொ ளிச்செய்த இப்ரபத்தமென்கை. இப்படி திருவாய்மொழியினுடைய த்வயார்த்த ப்ரதிபாதகத்வத்தை விசதமாக ஆசார்யர்களாளுளிச் செய்து வைக்கையாலே ஸ்வப்ர பந்தத்தின் வக்குவ்யாயம்சத்தை தத்ப்ரபந்தத்திலே தர்சிப்பித்தாராய்த்து. 210

211 ஆகல்பபா த்வயார்த்த ப்ரதிபாதகதயா தீர்க்க சுரணுகதியாபிருக்கிற திருவாய்மொழிக்கு மற்றுமாசார்யர்களாளுளிச் செய்யும் அர்த்தியோஜனகளை யாநளிச்செய்கிறார் (மூன்றில் சுருக்கிய) என்று தொடங்கி.

211 அன்றில் உருத்திய ஸ்ருதையார் உயர் திண்ணனை அன்று பாயிலேறு கண்டிற் றொன்றில் அருடமொண்ட தோற்ற நாலும் ஸர்ய வெய்விச் நெடுவேய் என்கிற இரபதிலே விபதாய்க் கண்டித்திலே பாய்வுவாய்க்க ஸ்ருதையார். அநாநின் விடுபெற்ற வென்கை யாலே ஸ்ருத்திய மிண்ணையார். தொழுது களிந்தேன் சொல்லுப் பெற்றேன் பணிபெய் என்கிற முத்தல்காண வ்ருத்தியாலே இரண்டி லொன்றையும் இதுக்கு பாயேயபென்று.

அநாவது மந்தர்ஸலோகங்களில் ஸங்க்ரஹேஹேஷுத்தங்களான அர்த்த விசே ஷங்களே த்வயாத்திலே விவரிக்குமாபோலே, பூர்வப்ரபந்ததர்யத்திலும் ஸங்க்ரஹேண சொல்லப்பட்டு அர்த்தபஞ்சகத்தையும், ச்ருதிச்சாயையாலே அந்வயருபேண

ஸ்வாநுபவ மகத்தானே பாதாதிதே பாகவந்தை பாதபாதித்த *ஸ்வநுபவ
நலமும் இதிலுள்ள பராண பாகிஸ்பாபாலே அல்லய ஸ்வநுபவகலிரண்டாலும்
பிரோபிதச முகத்தாலே அவதாரத்திலே பாதாத்ததை பாகிபாதித்த *நிஷ்வன்
வீடும், *மோகஸ்பாதத்வ கலகத்வாலே பாதாக்கை பாதிபாதித்த *ஸ்வநுபவகலிரண்டாலும்
யும், அர்ச்சாவதாரத்திலே பாகவந்தை பாகிபாதித்த *ஸ்வநுபவகலிரண்டாலும்
திவாபமொழியாலும் பாலகந்தை; பாகிபாதித்ததிலும் கலகாத்தையால்
பாசவ : செஷக்கோர உக்மாபுத்வ பாதிபாதித்த *பாதிபாதித்த
பாதிபாதித்த, செஷக்கோர பாதிபாதித்த, பாதிபாதித்த, பாதிபாதித்த, பாதிபாதித்த
வ்யதித்த, பாதிபாதித்த, செஷக்கோர பாதிபாதித்த, பாதிபாதித்த, பாதிபாதித்த
*ஸ்வநுபவகலிரண்டாலும், பாகிபாதித்த, பாதிபாதித்த, பாதிபாதித்த, பாதிபாதித்த
பாதிபாதித்த, பாதிபாதித்த, பாதிபாதித்த, பாதிபாதித்த, பாதிபாதித்த, பாதிபாதித்த
*கலகாத்தையால், அந்யசெஷக்கோர பாதிபாதித்த, பாதிபாதித்த, பாதிபாதித்த
அந்யபாதிபாதித்த, பாதிபாதித்த, பாதிபாதித்த, பாதிபாதித்த, பாதிபாதித்த, பாதிபாதித்த
மொழியாலும் ஸ்வநுபவகலிரண்டாலும்; வ்யதித்த, பாதிபாதித்த, பாதிபாதித்த
அவ்வாறமமகாரங்கள் த்யாஜ்யமென்ற *சொல்லும் விபரதமும், பாதிபாதித்த
கலகாத்தையால் த்யாஜ்யமென்ற *ஒருநாயகமும், காரணம்பந்த நிபந்தநமாக வரும்
பாதிபாதித்த, பாதிபாதித்த, பாதிபாதித்த, பாதிபாதித்த, பாதிபாதித்த, பாதிபாதித்த
மொழியாலும் விபரதிவ்யபாதித்த; *தோற்ற தோன்பிவன்* என்று ஆகிசந்ய
பாதிபாதித்த, பாதிபாதித்த, பாதிபாதித்த, பாதிபாதித்த, பாதிபாதித்த, பாதிபாதித்த
தோற்ற தோன்பிவன் என்று ஆகிசந்ய பாதிபாதித்த, பாதிபாதித்த, பாதிபாதித்த
அந்யபாதித்த, பாதிபாதித்த, பாதிபாதித்த, பாதிபாதித்த, பாதிபாதித்த, பாதிபாதித்த
யும், *வைக்யம் விபரதிவ்யமென்ற* என்று பாதிபாதித்த, பாதிபாதித்த, பாதிபாதித்த
பெருமானடிமேல் சேஷக்கோர தென்குருகாப் சடகோபம்* என்று *மாமேய் தோக்
கும், *வைதாவிவன் நின்று நின்றுருக்கியென்ற* என்று தித்தி நின்று அவன்
குணங்களை அநுஸந்திக்க மாட்டாத சைதிலயம் சேஷக்கோர, *நாககோபிசை
தம்பிரான் சாணசரண் நமக்கென்று நாடோறு மேகதித்தையாய்* என்ற
*பிறத்தவாநுபாதித்த நாடா திருவாய் மொழியாலும் உபாயவையுபமும், *தவக்
கோபம்* என்று கைங்கரியத்தின் ஸ்வாதித்ததா நின்றுருக்கியை பாதிபாதித்த *எம்மா
வீடும், ஸர்வகாலாதித்திவ்யமாய் ஸகல சேஷவருத்திகளையுபயன்பண்ணவேண்டுமென்று
பாதிபாதித்த, *ஸ்வநுபவகலிரண்டாலும், பாதிபாதித்த, பாதிபாதித்த, பாதிபாதித்த
மென்று பாதிபாதித்த, *தேவபாதிபாதித்த, பாதிபாதித்த, பாதிபாதித்த, பாதிபாதித்த
பாதிபாதித்த, பாதிபாதித்த, பாதிபாதித்த, பாதிபாதித்த, பாதிபாதித்த, பாதிபாதித்த
பல ஸ்வநுபவகலிரண்டாலும் இப்படி திருவாய்மொழியால் சேஷக்கோர பாதிபாதித்த
மற்றை மொழியால் திருவாய்மொழியாலும் அந்யபாதித்த, பாதிபாதித்த, பாதிபாதித்த
அர்ச்ச பாதிபாதித்த, பாதிபாதித்த, பாதிபாதித்த, பாதிபாதித்த, பாதிபாதித்த, பாதிபாதித்த
மருகிவன்* என்று தோற்ற *அவாவாறு விபரதிவ்ய* என்று தித்தி நின்று அவன்
அவ்வாதித்த, பாதிபாதித்த, பாதிபாதித்த, பாதிபாதித்த, பாதிபாதித்த, பாதிபாதித்த
பாதிபாதித்த, பாதிபாதித்த, பாதிபாதித்த, பாதிபாதித்த, பாதிபாதித்த, பாதிபாதித்த
பாதிபாதித்த, பாதிபாதித்த, பாதிபாதித்த, பாதிபாதித்த, பாதிபாதித்த, பாதிபாதித்த
பாதிபாதித்த, பாதிபாதித்த, பாதிபாதித்த, பாதிபாதித்த, பாதிபாதித்த, பாதிபாதித்த
சொற்பாணி செயாபிதம் என்று மொழியாதித்த, பாதிபாதித்த, பாதிபாதித்த
பாதிபாதித்த, பாதிபாதித்த, பாதிபாதித்த, பாதிபாதித்த, பாதிபாதித்த, பாதிபாதித்த
சொல்லு மென்றை.

(இப்பதிவே சைதாபாதித்த மொழியால் பாதிபாதித்த, பாதிபாதித்த, பாதிபாதித்த
பாதிபாதித்த, பாதிபாதித்த, பாதிபாதித்த, பாதிபாதித்த, பாதிபாதித்த, பாதிபாதித்த
எம்பெருமானுடைய ஸ்வநுபவபாதிபாதித்த பாதிபாதித்த, பாதிபாதித்த, பாதிபாதித்த

ப்ரத்யகாத்ம ஸ்வரூப விஷயமாயிருக்கும் சில; ப்ராப்த்யுபாயத்தைச் சொல்லும் சில; பலத்தைச் சொல்லும் சில; ப்ராப்தி விரோதியைச் சொல்லும் சில; அவவிஷ்டமானவை இவற்றுக்கு உபபாதகங்களாயிருக்கும்—என்று சுட்டில் யோஜித்த க்ரமம், உபாயோபேயங் ஸ்ரண்டையம் துக்கு ப்ரமேயமென்னு மென்றவிது—இவையிரண்டுமே ப்ரத்யாக்ரமம்; இவ்வுபாயோபேயங்களுக்கு அதிகாரி இன்னொன்றைக்காக ப்ரத்யகாத்ம ஸ்வரூபமும் உபாயபூதனும் உபேய விஷயமும் இன்னொன்றைக்காக பரஸுபபூதம், உபேயபாதிபந்தகமாய் உபாய நிவர்த்த்யமாயிருக்கும்து இன்ன தென்னைக்காக உபாயஸ்வரூபமும் சொல்லுகிறவித்தனை யென்று நினைத்து உபேயமொன்று மிவந்த ப்ரமேயமென்னுமென்றவிது “இவற்றிலுத்தேசம் பலம், ததர்த்தமாக மற்றுள்ள நாவர்த்தம் சொல்லுகிறது” என்று சுட்டில் சொன்னபடியே கைங்கர்யமே ப்ரத்யாக்ரமம். மற்ற நாவர்த்தம் சொன்னது கைங்கர்ய ப்ரதிஸ்ட்பத்தியையும் ததர்த்தமெனவும் தத்திராதியையும் உவ்வோதி நிவர்த்தகத்தையும் அறிவிக்கைக்காக கைங்கர்யம் தத்சேஷமாகச் சொன்னவிதக ாயென்று நினைத்து. (211)

212. இனி ப்ரதம சரம ப்ரபந்தங்களினுடைய ஸங்க்ரஹங்களான முதல் பாட்டுக்களில் ப்ரதிபாத்தியார்த்தங்களை ஸபஷ்டமாகவருளிச்செய்கிறார் (ரஹஸ்யத்துக்கு) என்று தொடங்கி.

212. ஸ்ரஸ்யத்துந் ஒரேயுத்தர் அதுக்கு ஒருருவும் போலேயானவற்றிலே, இமையோர்திபதி அடியோன்மனனே பொய்யமர்வு பிறந்த நுளின் விண்ணப்பர்தொழுதெழுன்ற பஞ்சகந்தோடே, அவித்யாதீஸ்வரூப ஸ்வரூப ஸ்வரூப வரபந்தரக்ஷணம் குண விக்ரஹ விபூதியோக தத்யாபிபித உபதேசவிஷய அந்யாபதேசமேவ வாதிகளால் ஸங்க்ரஹிதம்.

அதாவது - *ஒரேயுத்தோரு* என்னும்படி திருமந்த்ரமாதிரி ரஹஸ்யத்துக்கு ஸங்க்ரஹமாய் *ஓமிதித்யகாக்ஷரம்* என்று ஏகாஷ்டமாயிருக்கிற ப்ரணவமும், *தஸ்ய ப்ரக்ருதி லீதஸ்ய* என்றெப்படியே அந்த ப்ரணவந்தனக்கு ஸங்க்ரஹமாயிருக்கிற அகாரமும் போலே, திருவிருத்தம் திருவாய்மொழியாதிரி ப்ரபந்தங்களுக்கு ஸங்க்ரஹங்களான முதல் பாட்டுக்களிலே, *இமையோர்திலேவா* என்றும், *அயர்வறுமமரர்க்கதிபதி* என்றும் ஸுரிலீஸெவ்யமாய் ஸர்வாதிகமாயிருக்கும் பரஸ்வரூபத்தையும், *அடியேன்* என்றும் *என் மனனே* என்றும் சேஷபூதமாய்ப் பரிசுத்தாந்தகரணமாயிருக்கும் ஸ்வஸ்வரூபத்தையும், *பொய்ந்நின்ற ஞானமும் பொல்லாவொழுக்கு மழுக்குடம்பும்* என்றும், *மயர்வு* என்றும் அவித்யாதிகளான விரோதி ஸ்வரூபத்தையும், *உயிரளிப்பானெந்நின்ற யோனியுமாய்ப் பிறந்தாய்* என்றும் *மதிநலமருளினன்* என்றும் லோகரக்ஷணர்த்தமாக அநேகாவதாரங்களைப் பண்ணின ஸர்வோச்வரனுடைய க்ருபையே உபாயமென்று உபாயஸ்வரூபத்தையும், *செய்யும் வீண்ணப்பம்* என்றும் *தொழுதெழு* என்றும் சேஷிவிஷயத்தில் கரணத்ரயத்தாழாம் பண்ணும் கைங்கர்யமே பரமபுருஷார்த்தம் என்று பலஸ்வரூபத்தையுமாகக் கொண்டு ஸங்க்ரஹித்துச் சொன்ன அந்தப் ப்ரத்யாக்ரமத்தோடே, *பொய்ந்நின்ற ஞானமும்* இத்தியாதியால் அவித்யாதிகளைச் சொல்லுகிறவளவில், உத்பந்தி விநாசாதி யோகத்தாலே அஸ்த்யசப்த வாச்யமான அசேதந விஷயத்திடமற்றொருமும், அந்த தேஹாத்மாபிமாந மடியான ஸாட்சாரிக துஷ்கர்ம ப்ரவ்ருத்தியும், துஷ்கர்ம மடியாக வரக்கூடாதான மாம்ஸாஸ்தகாதி மலரூப தேஹஸம்பந்தமுமென்றவற்றினுடைய ஸ்வரூபங்களும், விப்ரதிபத்தி ஹதுத்வம் ஸம்ஸாரஹேதுத்வம் ஸ்வரூப திரோதாயகத்வம் உத்தராத்ரங்களில் பூர்வ பூர்வகாரணத்வம் *இனியாமு

முமை* என்கையாலே அவற்றின் அநாதித்வம் ஸோபாதிகத்வம். *மயர்வரமதிநல
மருளினன்* என்கையாலே அவற்றின் ஜ்ஞாநநிவர் க்யத்வம் முதலான ஸ்வாதவங்
களும். *இமையோர் தலைவா—அடியேன்* *அதிபதி—அடிதொழுது* என்கையாலே
ஆத்மாவுக்கும் ஈசுவரனுக்குமுண்டான சேஷ சேஷிபாவஸம்பந்தமும். *மயர்வரமதிநல
மருளினன்* என்ற யோனியுமாய்ப் பிறந்தாய்* என்றும் *மயர்வரமதிநல மருளினன்* என்
றும் அநேகாவதாரங்களைப் பண்ணி ரக்ஷிக்கும்படியையும் எம்மொரு நேரதுவான அஜ்
ஞாநத்தைப் போக்கி உஜ்ஜீவநஹேதுவான ஜ்ஞாநபக்திகளைத் தன் க்ருபையாலே
தந்தபடியையும் சொல்லுகையாலே ஈசுவரனுடைய ரக்ஷணக்ரமமும். *மயர்வரவ
யர் நலம்—துயரறு சுடரடி* இமையோர்* அயர்வறுமாரர்களு* என்று குணவிக்ரஹ
விபூதிகளும், அந்த ஸுமரிகளை முன்னிடுகையாலே தத்யாபிமானமும், *நின்று கேட்
டருளாய்* *தொழுதெழுமென்மனனே* என்று நெஞ்சுமேயாலே பவ்யானுவ விச்வானும்
அப்படி பவ்யராளுந் முபதேச விஷய மென்னுமதும். *நலமருளினன்* என்று பக்தி
யைத் தந்தா என்கையாலே அந்யாபதேசத்துக்கு ஹேதுவான பக்தியும் முதலான
அர்த்தங்களும் ஸங்க்ரஹேண சொல்லப்பட்டன என்கை. (அத்யாபிதாரநேரத்வாதிக
களும்) என்றவிடத்தில் ஆதிசப்தத்தாலே மற்றும் வேதாந்த உபக்ஷர காத்தபர்
யங்களான அர்த்தங்கள் பலவுடையற்றிலே ஸங்க்ரஹீதர்கொன்னுமிடம் காட்டப்
பட்டது. (212)

213. அவிக்கநபரிஸமாப்தி ப்ரசயகமநார்த்தமாக ப்ரபந்தாரம்பத்திலே ஆரரிக்கப்
படும் ஆசீர் நமஸ்க்ரியா வஸ்து நிர்ந்தேசங்களாகிற மங்களாசாரங்கள் இதுவுமுண்
டோவென்னு மாகாங்கையிலே வருளிச்செய்கிறார் (அடி தொழுது) இத்யாதி.

213. அடிதொழுதெழுந்நவிதிலே வள் நுநிந்தேச நமஸ்கா
ஆசீர்ஸ *களுமுன்நிதி.

அதாவது—*துயரறு சுடரடி* என்கையாலே வஸ்து நிர்ந்தேசமும். *தொழுது*
என்கையாலே நமஸ்காரமும். *எழு* என்கையாலே ஆசீர்ஸ முண்டென்றபடி.
இப்படி நாமொரு ப்ரபந்தம் பண்ணவேணுமென்று கருதிநின்று முவர் செய்ததன்
றிக்கே, நிரம்பினவென நெளிக்குமாபோலே நிமிற்ற வாய் நேர மிலே ந்து பூர்ப்பட்ட
சொற்கள் இவர் பாகரத்தாலே லோகத்தைத் திருத்தக கோஷ்டி வஸர் வர்வான்
நினைவாலே ஸர்வ லக்ஷணோபதமாய்த் தலைக்கட்டிலை ப்ரபந்தமாகையால் இம்மங்
களாசாரங்களும் கோஸ்விமூக்காட்டாலே பவித்தன வித்தனையாகையாலே யாய்த்து,
"அடிதொழுதெழு என்றவிதிலே இவையும் பண்ணப்பட்டன" என்னுதே உண்
டென்று விட்டது. (212)

214. இனிமேல் இப்ப்ரபந்தம் பத்துப்பத்தாக அவதரித்ததின் ப்ரப்யாஜநத்தை
ஸத்ருஷ்டாந்தமாக வருளிச்செய்கிறார் (சாதுசனம்) என்று தொடங்கி.

214. சாதுசனம் நண்ண மயர்வரமாதற்கும் தெருள்கொள்ளப் பத்தா
வர் அடிவாயிறுரிய கோய்களறுக்தம் உடைந்து ஏற்றநுலா
வின் தாளின்கீழ்க்கீழ் இப்பக்கதியாக் நம் உடுபுக்கு அடிந
ருநாநிற்ப ரென்னும் ஸார்யத்தாலே வாய் பத்தியுய் தொந்
றப்போலே தொற்றங்கொயிர்த்திப் பத்துப் பத்தான விதி
ஆவிப்பாவர்.

அதாவது—*சாது சனத்தை நவியும் கஞ்சனைச் சாதிப்பதற்கு* பரித்ராணய*
இத்யாதிப்படியே ஸாது பரித்ராண துஷ்க்ருத் விதாசாந்தமாக அவன் அவதரித்
தாப்போலே, இதுவும், *நண்ணவசுரர் நவிலெய்த நல்லமரர் விபால்வெய்த* என்று
பகவத் ப்ரதிபக்ஷபூதரான ஆஸாரப்ரக்ருதிகள் மண்ணுண்ணவும், பகவத பக்தபரரான

தேவப்ரக்ருதிகள் வாழவுமவதரித்ததென்றும்; *மயர்வறமதிநல மருளினன்* என்று அவன் அஞ்ஞானத்தைப் போக்கி ஜ்ஞாந பக்திகளைக் கொடுக்குமாபோலே, இதுவும் *ஒலிபுகழாயிரத்திப்பத்து உள்ளத்தைமாசறுக்கும்* என்று மனஸ்ஸுக்கு மாசான அஞ்ஞாநத்தைப்போக்கி *தெருள்கொள்ளச் சொன்ன வோராயிரம்* என்றும் *தூயவாயிரத்திப்பத்தால் பத்தராவர்* என்று ஞ் சொல்லுகிறபடியே ஜ்ஞாநபக்திகளைக் கொடுக்குமென்றும்; *அடிமை யறக்கொண்டாய்* என்று தனக்கு அநந்யார்ஹ சேஷமாக அவனங்கீகரிக்குமாபோலே, இதுவும் *உரிய தொண்டராக்குமுலகமுண்டாற்கே* என்று ததநந்யார்ஹ சேஷமாக்குமென்றும்; *நோய்களறுக்கும் மருந்தே* என்கிறபடியே அவன் ஸம்ஸார வ்யாதி பேஷஸுமாமாப்போலே இதுவும் *உடைந்து நோய்களை யோடுவிக்கும்* என்று ஸாம்ஸாரிக ஸகல துரிதங்களையும் உருமாய்ந்து போம்படி பண்ணுமென்றும்; *ஏற்றரும் வைகுந்தத்தையருளும் நமக்கு* என்று ஸ்வயத்தந்தால் ப்ராபிக்கவரிதான பரமபதத்தை அவன் கொடுக்குமாபோலே இதுவும், *வானின் மீதேற்றியருள்செய்து* என்று பரமபதப்ராப்தியைப்பண்ணுவிக்குமென்றும்; *தன்தாளிள்கிழ்ச் சேர்த்து* என்கிறபடியே அவன் பாதோபதாநம்போலே திருவடிகளின் கீழே சேர்த்துக்கொள்ளுமாபோலே, இதுவும் *அருளியடிக் கீழிருத்தும்* என்று அவன் திருவடிகளின் கீழே சேர்த்துவைக்குமென்றும், *இன்பக்கதி செய்யும்* என்கிறபடியே அவன் தன்னோடந்வயித்தார்க்குத் தன்னுடைய அநுபவமாகிற நீரதிசயாநந்தயுக்தமான ப்ராப்யத்தைக் கொடுக்குமாபோலே, இதுவும், *எங்ஙனே சொல்லிலுமின்பம் பயக்கும்* என்று ஸ்வாந்வித சேதநர்க்கு பகவதநுபவாநந்தத்தை யுண்டாக்குமென்றும்; *ஊடுபுக்கெனதாலியையருக்கியுண்டிடுகின்ற நின்றன்னை* என்கிறபடியே அவன்தன்னை அநுபவிக்கவிழிந்தாரை த்ரவ த்ரவ்யமாம்படி யருக்குமாபோலே, இதுவும் *ஒன்பதோடொன்றுக்கும் மூவுலகுமுருகும்* என்றும் *ஊற்றின் கண்ணுண் மணல்போ லுருகாநிற்பர் நீராய்* என்றும் சொல்லுகிறபடியே தன்னை யநுபவிக்கவிழிந்தாரை த்ரவ த்ரவ்யமாக்கு மென்றும் இப்படி அவனோடு ஸாம்ய முடைத்தாகையாலே வாச்யனான ஸர்வேச்வரனுடைய *பத்தியை தோற்றம்* என்கிற பத்தவதாரம்போலே *தோற்றங்களாயிரம்* என்கிற விதினுடைய பத்துப் பத்தான ஆவிர்ப்பாலமென்கை. இத்தால் வாச்யனான ஈச்வரனோடு பலபடியாலும் ஸாம்யத்தை யுடைத்தாகையாலே அவன்தான் லோகரக்ஷணரீத தமாகப் பத்தவதாரமாயவதரித்தாப்போலே இதுவும் லோகரக்ஷணரீத்தமாகப் பத்துப் பத்தாக அவதரித்த தென்றதாய்த்து.

(214)

215. இனி இப்பத்துக்களையும் இவற்றின் ஸமுதாயமான ப்ரபந்தத்தையும் ஆழ்வார் ச்லாகித்துப் பேசின பாகரங்களில் ஸாபீப்ராயதையை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக வருளிச் செய்கிறார் (ஐந்திதேனாடு) என்று தொடங்கி.

215 ஐந்திதேனாடு ஒன்பதோடு ஒருபத்தென்னுமவைபோலே நூறேசொன்ன பத்துநூறு ஓராயிரமென்றதும் ஸாபீப்ராயம்.

அதாவது—முன்னிலைந்துபாட்டுக்கொருகருத்தும் பின்னிலைந்துபாட்டுக்கொரு கருத்துமாகையாலே *ஐந்திதேனாடெந்தும் வல்லார்* என்றும், ஒன்பது பாட்டுக்கொரு கருத்தும் ஒருபாட்டுக்கொரு கருத்து மாகையாலே *ஒன்பதோடொன்றுக்கும்* என்றும், பத்துப்பாட்டுக்கும் சேர வொரு கருத்தாகையாலே *பாடலோராயிரத்துள் இவையுமொருபத்து* என்றுஞ் சொன்னவைபோலே, *நூறே சொன்ன வோராயிரம்* என்று கிழிகிழியாகக் கொடுப்பாரைப்போலே நூறு நூறுகச்சொன்ன ஆயிரமென்றும் *பத்து நூற்றுளிப்பத்து* என்று பத்து நூறென்றும் இப்படிப் பத்துகளைப் பிரித்துச் சொன்னதும், *தேரியச்சொன்ன வோராயிரம்* *மிக்கவோராயிரம்* அவாலிலந்தாதி

களாலிவையாயிரமும்* என்று ஆயிரத்தையும் சேரச்சொன்னதும் பத்துக்கள் தோறும் வெவ்வேறு கருத்தாயும் ஆயிரத்துக்கும்சேர ஒரு கருத்தாயுமிருக்கும்படியை நினைத்தாகையாலே ஸாபிப்ராயமென்கை. .... (215)

216. இனி பத்துக்கள் தோறும் உபதேசபரமான ஓரொரு திருவாய்மொழி ப்ரதாநமாய் அவ்வோபத்துக்களுக்கு அவ்வோ திருவாய்மொழியிலே நோக்காயிருக்கும் படியை ஸந்ருஷ்டாந்தமாக வருளிச்செய்கிறார் (பாட்டுக்கு க்ரியையும்) இத்யாதி.

216. பாட்டுக்கு க்ரியையார் பத்துத்தக் க்ரந்தாம்போலே தூற்றுக்கு உபதேசப்படுத்து.

அதாவது—பாட்டானால் க்ரியையோடே தலைக்கட்டவேண்டுமையாலே பாட்டுக்கள் தோறும் க்ரியாபதம் ப்ரதாநமாயிருக்குமாப்போலவும், ஓரொரு திருவாய் மொழிக்கு பரத்வம், பஜநீயதை, ஸௌலப்யம், அபராத ஸஹத்வம் என்றுப்போலே தனித்தனியே கருத்துக்களாகையாலே பத்துப்பாட்டுக்குக் கருத்தான நிதாநம்சொல்லும் பாட்டு ப்ரதானமாயிருக்குமாப்போலவும், நூறு பாட்டுக்குப் பரோபதேசபரமான பத்துப்பாட்டுப்ரதாநமாயிருக்குமென்கை. இத்தால் பாட்டுக்களுக்கு க்ரியையிலும், பத்துப்பாட்டுக்கு நிதாநம்சொல்லும் பாட்டிலும் தாத்தபர்யமாயிருக்குமோபாதி, நூறு பாட்டுக்கும் பரோபதேசமான பத்துப் பாட்டிலே தாத்தபர்யமாயிருக்கு மென்றதாய்த்து, *பிணங்கியமரர் பிதற்றும்* என்கிறபடியே பேரளவுடையரான நித்யஸூரிகள் ஸ்வஸ்வாநுபூத குண தாரதம்யங்களைச் சொல்லி ஸரஸவிவாத கோலாஹலம் பண்ணும்படி யிருக்கிற அவனுடைய பரத்வ ஸௌலப்ய ப்ரயுக்தமான குணவிசேஷங்களைத் தனித்துத் தம்மால்புஜித்துத் தலைக்கட்டவொண்ணாமையாலே *அடியார்கள் குழாங்களையுடன் கூடுவதென்றுகொலோ* என்று கூட்டரான ரஸஜ்ஞ ரைத் தேடினவளவில் கிடையாதபடி தூரஸ்த்தராக, ஸந்நிஹிதரான ஸம்ஸாரிக ளுடைய அநாத்மகுணம் பாராதே பகவத் குணங்களிலே மூட்டித்திருத்திக் கூட்டிக் கொள்கை தேட்டமாய் உபதேசத்திலே ஒருப்படுமையாலே அதிலே நோக்காக வேணுமிதே, ... (216)

217. இவற்றில் பகவத் பக்த பரங்களாய் வருமவற்றுக்குத் தாத்தபர்ய மேதென்னு மாகாங்கைஷியிலே அருளிச் செய்கிறார் (பகவத்பக்தபரங்கள்) இத்யாதி.

217. பகவத்பக்தபரங்கள் ஆச்ரயண விதிசேஷங்கள்.

அதாவது—*பயிலுஞ்சுடரொளி முதலான பாகவத பரங்களான திருவாய்மொழிகள் *ஜ்யோதிஷ்டோமேந ஸ்வர்க்ககாமோ யஜேத* என்கிற விதிக்கு ப்ரயாஜாதிவிதிகள் சேஷமாய், அவற்றினுடைய அநுஷ்டாநத்தோடே அது பலபர்யந்தமாய்த் தலைக் கட்டுமாபோலே, *திருநாரணன்தாள் காலம்பெறச் சிந்தித்துய்ம்மினோ* *நலமந்த மில்லதோர் நாடுபுகுவீர் பலமுந்துசீரில் படிமினோவாதே* என்று விதிக்கிற பகவதாச்ரயணம் பாகவதாச்ரயணத்தோடொழியத் தலைக்கட்டாமையாலே பகவதாச்ரயணவிதிக்கு சேஷங்களென்கை. அதவா, பரோபதேசபரமான விதில் பகவத் குணங்களையும் ஜீவகுணங்களையும் ப்ரதிபாதிக்கிறவற்றுக்கு விநியோகமேதென்ன வருளிச்செய்கிறார் (பகவத் பக்தபரங்கள்) இத்யாதி. அதாவது—பகவத் பரங்களாயும் தத்பக்தரான ஜீவபரங்களாயும் அவ்வவகுணங்களை ப்ரதிபாதிக்கிறவை, ஆச்ரயண விஷயத்தையும் ஆச்ரயண கர்த்தாவையும் சொல்லுகிறதாகையாலே ஆச்ரயண விதிக்கு சேஷங்களித்தனை யென்கை. .... (217)

218. இப்படி பத்துதோறுமுள்ள வர்த்தங்களைப் பரோபதேசத்துக் குறுப்பாக ஒருங்கவிட்டு விஸ்தரேண மேல் யோஜிப்பதாகத் திருவுள்ளம்பற்றி, பரத்வாதிகுண விசிஷ்டனான ஸர்வேச்வரன் தமக்குப் பிறப்பித்த நசாவிசேஷங்களைப் பத்துத் தோறும் வெளியிடுகிறாரென்று ஸங்க்ரஹேண வாக்யார்த்த மருளிச் செய்கிறார் (பரத்வ) இத்யாதி சூர்ணையாலே.

218. பரத்வ காரணத்வ வ்யாபகத்வ நியந்த்ருத்வ காருணிகத்வ சரண்யத்வ சக்தத்வ ஸத்யகாரத்வ ஆபத்ஸகத்வ ஆர்த்தி ஹரத்வ விசிஷ்டன் மயர்வையறுக்க, தத்வவேதந மறப்பற்று ஜ்ஞப்பிபலமுத்த தக்ஸே, நிஷ்கர்ஷித்து, மோக்ஷபலவந்தி செய்ய அர்த்தித்து, புருஷார்த்த பலாந்யருசி யோஜித்து, விரக்திபலாகம் கழியமிக்கு, ப்ரோபலோபாயத்தே புகுந்து, ஸாதநபலோபகாரக்வகம்மாறின்றி, க்ருதஜ்ஞம பல ப்ரதி க்ருதமானத்தை யுணர்ந்து, ஆத்மதர்சந பலப்ராப்த மரணவதியாகப்பெற்று, காஷஸத்த பல கந்திக்குத் துக்ஷகூட்டினை தம்பேற்றற்பிறாநியப் பத்துத்தோறும் வெளியிடுகிறார்.

அதாவது - ஸர்வஸ்மாத் பரமாய், அந்த பரத்வப்ரகாசகமாம்படி ஸர்வகாரணபூதமாய், லோகத்தில் கார்யகாரணங்கள்போலன்றிக்கே உபாதாந காரணமும் தானேயாகையாலே கார்யபூத ஸமஸ்தவஸ்துக்களுக்கும் வ்யாபகமாய், அந்த வ்யாப்திதான் ஆகாச வ்யாப்திபோலன்றிக்கே அந்தராத்மதயாவாகையாலே ஸர்வநியந்தாவாய், அந்த பரத்வாதிகளைக் கண்டு வெருவவேண்டாதபடி பரம காருணிகமாய், இப்படி க்ருபாவாநாகையாலே ஸர்வ சரண்யமாய், சரண்யக்ருத்யமான அநிஷ்ட நிவ்ருத்திஷ்ட ப்ராப்திகரணத்துக்கிடாம்படி ஸர்வசக்தியுத்தமாய், அந்த சக்தியாலே நித்யமாகக்கல்பித்த பக்தீ பரிஜநாதிகளையுடையனாகையாலே ஸத்ய காம மாய், அந்த போகங்களில் அந்யபரமாயிருந்துவிடாதே ப்ரளயாத்யாபத்துக்களிலே யுடவி லீலாவிபூதியை ரகசிக்கையாலே ஆபத்ஸகமாய், இப்படி ஆபத்ஸகனாகையாலே ஸம்ஸாரதாபார்த்தரான ஆச்ரிதர்க்கு ஆர்த்திஹரமாய், இப்படி பத்துப் பத்தாலும் ப்ரதிபாதிதமான பத்து குணத்தோடும் கூடியிருக்கிற ஸர்வேச்வரன், *மயர்வற மதிநலமருளிவன்* என்கிறபடியே பக்திருபாபந்த ஜ்ஞாந ப்ரதாநமுகேந அஜ்ஞாநத்தை ஸவாஸநமாகப் போக்க, அத்தாலே தத் விஷயஜ்ஞாநமாகிற தத்வ வேதநத்தில், *மறப்பனோவினி யானென்மணியை* என்கிறபடியே விஸ்மருதியற்று, அந்த ஜ்ஞாநபலமான மோக்ஷத்தை *நின்செம்மாபாத பற்புத்தலை சேர்த்து* என்று ஸ்வரூபாநுரூபமா நிஷ்கர்ஷித்து, அந்த மோக்ஷத்துக்குப் பலமான கைங்கர்யரூப வ்ருத்தியை *வழுவினாவடிமை செய்யவேண்டு நாம்* என்று அர்த்தித்து, அந்த புருஷார்த்தத்துக்குப் பலம் அந்யருசி நிவ்ருத்தியாகையாலே தத்பலமாக *ஐங்கருவி கண்டவிற்பம்-சிறிறிற்பம்-ஒழிந்தேன்* என்று அந்யபுருஷார்த்தங்களில் ருசியைத் தவிர்ந்து, அந்த இதரவிஷய விரக்திக்குப் பலமான பகவத்விஷயராகம் *கழிய மிக்கதோர் காதல்* என்னும்படி அநிசயித்து, அந்த நிரதிசயப்ரேம பலமான விளம் பாஷமத்வத்தால் வந்த த்வரையாலே *அலர்மேல்மங்கையுறைமார்பா உன்னடிக்கீழமர்ந்து புகுந்தேன்* என்று உபாயவரணம்பண்ணி, அந்த ஸாதநபலமான உபகாரத்துக்கு ப்ரத்யுபகாரமாக *உதவிக்கைம்மாறென்னுயிர்* என்று ஆத்ம ஸமர்ப்பணம் பண்ணத்தேடி, அவ்வாத்மவஸ்து ததீயமென்றறிகையாலே *அதுவுமற்றாங்கவன்றன்னது-எதுவுமொன்றுமில்லை செய்வதிங்குமங்கே* என்று ப்ரத்யுபகாரம்

காணாமல் தடுமாறி, அந்த க்ருதஜ்ஞதைக்குப் பலமான ப்ரத்யுபகாரமாக *தோள் களையாரத் தழுவி யென்னுயிரை அறவிலை செய்தனன்* என்று ப்ரீதியாலே கலங்கி ஸமர்ப்பித்த ஆத்மவஸ்துவை *நின்ற வொன்றையுணர்ந்தேன்* என்று தேஹாதி களில்விலக்ஷணமாய் அவனுக்கு ப்ரகாரதயா சேஷமாய்க்கொண்டு அநந்யார்ஹ மாயிருக்கு மென்றறிந்து, அந்த ஆத்ம தர்சந பலமான பகவத்ப்ராப்தியை *மரண மானால் வைகுந்தம் கொடுக்கும்* என்கிறபடியே சரீராவஸாநத்திலே பண்ணித் தருகிறோமென்று *அவன்நாளிட்டுக் கொடுக்கப்பெற்று, இப்படி ப்ராப்திகாலமணித் தானதுக்குப் பலம் அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தாலே தேசவிசேஷத்தேறப் போவதாகை யாலே, அவ்வர்ச்சிராதிகதிக்கு *காளமேகத்தையன்றி மற்றொன்றிலங்கதி* என்றும் *ஆத்தன் தாமரையடியன்றி மற்றிலமரணே* என்றும் பரமாப்தனுவவன் தன்னையே துணையாகக் கூட்டின தம்முடைய பேற்றைப்பிறரறிந்து வாழும்படி முதல்பத்தே தொடங்கிப் பத்துப்பத்தாலும் ப்ரகாசிப்பித்தருளுகிறாரென்றபடி. இத்தால் பரத்வாதிசுண விசிஷ்டனான வீச்வரன் தமக்குப் பண்ணிக்கொடுத்த பேறுகளைப் பலருமறிந்து வாழவேணுமென்று பத்துப் பத்தாலும் ப்ரகாசிப்பிக்கிறாரென்று பத்து நிகமநத்துக்கு வாக்யார்த்தம் சொல்லப்பட்ட தாய்த்து. .... (218)

மூன்றாம் ப்ரகரணம் முற்றிற்று.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஆசார்ய ஹ்ருதயம் நான்காம் ப்ரகரணம்

219. இதில் முதல் பத்தாலே ஸர்வஸ்மாத் பரனான ஸர்வேச்வரன், தன்னுடைய நிர்ஹேதுக க்ருபையாலே அஜ்ஞானத்தைப் போக்கி பக்திருபாபந்ந ஜ்ஞாநத்தைக் கொடுத்து, இன்னமிவர் நம்மை விஸ்மரிக்கக்கூடுமென்று தம்பக்கல் அவன்தனக் குண்டான ஸ்நேஹத்தாலே விடாதே தம்முடைய ஹ்ருதயத்திலே நிரந்தரவாஸம் பண்ண, அத்தாலே ஸம்சய விபர்யய விஸ்மருதி ரஹிதமான தத்வஜ்ஞாநத்தையு டையரான ஆழ்வார் அவனுடைய குணங்களைத் தம்முடைய திருவுள்ளத்தோடே அநுபவித்து, அவ்விஷயம் தனியநுபவிக்கவொண்ணாமையாலே ஸம்ஸாரிகளையும் பார்த்து த்யாஜ்யமான ஸம்ஸாரத்தின் தோஷத்தையும் தத்த்யாக ப்ரகாரத்தையும் உபாதேயமான பகவத் விஷயத்தின் குணத்தையும், தத்பஜந ப்ரகாரத்தையும் பஜநாலம்பநமானமந்தரத்தையு முபதேசித்து, பஜநீயனானவவனுடைய ஸௌலப்யம் அபராத ஸஹத்வம், சீலவத்தை, ஸ்வாராததை, ஆச்ரயண ரஸ்யதை, ஆர்ஜவம், ஸாத்ம்ய போகப்ரதத்வம், பரபக்திபரிகணனைகளுக்கொக்க முகங்காட்டும் ஸாம்ய மாகிற குணங்களை தர்சிப்பியாநின்று கொண்டு, அவ்வழியாலேப ஜநத்தினுடைய ஸுகரத்வ ரஸ்யதைகளையும், பஜிக்கவே ஸர்வபலங்களும் ஸித்திக்குமென்னுமத்தை யும், பஜநோபக்ரமத்திலே பஜந விரோதிகளடைய நசிக்குமென்னுமத்தையும் அறி வித்து, ஆனபின்பு ஸ்ரீகீதையில் அவனருளிச் செய்த பக்திமார்க்கத்திலே நின்று தேவ தாந்தரங்கள்பக்கல் பரத்வசங்கா நிவ்ருத்தி பூர்வகமாக அவன்விஷயமான ஜ்ஞான த்தைக் கொண்டு அவன்பக்கலிலே அநந்யப்ரயோஜந பக்தியைப் பண்ணுங்கோ ளென்று தமக்கு அவன் மயர்வற மதிநல மருளினுப்போலே தாமும் இவர்களுக்கு அஜ்ஞாநநிவ்ருத்தி பூர்வகமாக ஜ்ஞாநபக்திகளை உபதேசத்தாலே உண்டாக்கி பஜநத்திலே மூட்டுகிறாரென்கிறார்.

210— [1] பரபரஞய்தின்ற வளவேழ்வைப்பாம்பவையுளும்பர்வான
வரதிபதி, மயர்வறமன்னி மனம்வைக்கத்திருத்தி [2] மறக்குமென்று
நல்கிவிடாதேமன்ன, அயர்ப்பிலைநுத்தேன் என் . சோல்லி
மறப்பதேவென்னுப்படி தத்வவஜ்ஞானவர் [3] கடபடிமேம்
பிரகாச விடாது கண்டாய் தீயும் நானுமென்கிற ஸ்ருதயாநுபவம்
ஸம்ஸாரிகளுக்கும்படி [4] விடுமின்னென்று தயாஜ் யோபாதேய
தோஷதனா பரிதயாக ஸபர்ப்பணக்ரமத்தை ஸாலம்பந மந்திரமாக
வுபதேசித்து, [5] எளிதாக அலகரித்துப் பிணைக்கா ஸலித்துப்
புரையாறக்கலத்து அலிபஸந்துஷ்ட ஸய அம்ருதமே ஓனஷத மாக்கி
[6] தீர்புரையத்தன்னை நியமித்து போகத்தை ஸாத்மிப்படுத்துபக்தி
கணநைகளுக்கத் ஒக்கவருவாறுமை ய ஸேவைத்து [7] எளிமையும்
இனிமையுமுண்டு, தோழுதால் அருப்பயனுபதமும், உத்யோகத்தே
வினைகளுப்பிராசும், அவாறுவாத்த மார்க்கத்தே நின்று இதுபசை
மலபறவுணர்வுகொண்டு நல்குசெய்வதென்று தாம் மயர்வற
மதிநலமருளி பஜநத்திலே செர்க்கிருர் முதற்பத்தல்.

[1] (பரபரஞய தின்ற வளவேழ்வைப்பாம் அவையுளும்பர் வானவரதிபதி)
வரன் முதலாயவை முழுதுண்ட பரபரன் *ஆய்தின்றபரன்* *வளவேழுவின்
முதலாய வாஞ்சுரிதை* *வைப்பாம் மருந்தாம்-நலத்தாலுயர்ந்துயர்ந்தப்பாலவன்*
அவையுள்தனிமுதல் *உம்பர்வானவராதிபதி* *சோதி* *அயர்வறு மமரர்களதிபதி*
என்று ஸகலஜகத் ஸர்க்காதிசுர்திருத்தவத்தாலும், உபயவிபுதி யோகத்தாலும் உபய
விபுதி நாதத்தவத்தாலும் ப்ராப்ய ப்ராபகத்தவத்தாலும், அபரிச்சேத்யாதந்த
யுக்ததையாலும் ஸர்வசாரிதயா ஸர்வ சப்தலாச்யத்தவத்தாலும், நித்யஸுலரிதிர
வாஹகத்தவத்தாலும், நித்யாலங்குசித ஜ்ஞாநரானவர்கள் நித்யானுபவம் பண்ணு
நின்றாலும் பரிச்சேதிக்கவொண்ணாத பெருமையையுடைய னாகையாலும் ஸர்வஸ்
மாத்பரஞானவன். (மயர்வறமன்னி மனம் வைக்க திருத்தி) *மயர்வற மதிநல மருளி
னன்* *மயர்வற வென்மனத்தே மன்னினான்* என்று ஸ்வகேவல க்ருபையாலே
ஜ்ஞாநாநுதய அந்யதாஜ்ஞாந விபரிதஜ்ஞாநரூபமான அஜ்ஞாநத்தை இவர்க்கு
வாஸகையோடே போக்கி, பக்தி ரூபாபந்தஜ்ஞாநத்தைக் கொடுத்து, இவர்
திருவுள்ளத்திலே புகுத்து *சார்த்த விருவல்வினைகளும் சரித்து மாயப்பற்றறுத்துத்
தீர்ந்து தன்பால்மனம் வைக்கத்திருத்தி *என்கிறபடியே பிரிக்க வொண்ணாதபடி
இவரோடு பொருந்திக்கிடக்கிற ப்ரபலமான புண்யபாபரூப கர்மங்களையும் பாஹ்
யவியுய குலிவாஸகையையும் போக்கி, அயோக்யதாநுஸந்தாதத்தாலே அகன்ற
வளவிலும் தன் சிலத்தைக்காட்டி யிவரைமீட்டு அல்லேனென்று அகலாதே
தனக்கே தீர்ந்து தன்பக்கல்லே நெஞ்சைவைக்கும்படி, தரிசு கிடந்த நிலத்தைச்
செய்காலாகத் திருத்துவாரைப்போலே திருத்தி.

[2] (மறக்குமென்று நல்கிவிடாதே மன்ன) *மறக்குமென்று செந்தாமரைக்
கண்ணெடு* *நல்கியென்னைவிடான்* *மறப்பற வென்னுள்ளேமன்னினான்* என்
கிறபடியே இவர் இன்னமும் நம்மை விஸ்மரிக்கக்கூடுமென்று நிரதிசயஸ்தேஹ
த்தைப்பண்ணி இவரைவிடாதே அழகிய திருக்கண்களாலே குளிரநோக்கிக்கொண்டு
ஒருநாளும்மறக்க வொண்ணாதபடி இவர் திருவுள்ளத்திலே ஸ்தாவர ப்ரதிஷ்டை
யாயிருக்க, (அயர்ப்பிலைநுத்தேன் என்சோல்லி மறப்பதே வென்னும்படி
தத்வஜ்ஞானவர்) *பெருநிலம் கடந்த நல்லடிப்போது அயர்ப்பிலன்* *தூயவ
முதைப் பருகிப் பருகி யென் மாயப்பிறவி மயர்வறுத்தேன்* *எம்பிரகாசயென்

சொல்லி மறப்பினு* என்று குணகுண நிரூபணம் பண்ணுதே பூமிப் பரம்பையளந்த
பரம்போக்யமான நிருவடிகளை யோடுகளும் விஸ்மரியன், நிதிசயபோக்யஞ
னவனை நிரந்தரமறுபலித்து ஆச்சரியமான ஐந்தமடியாகவரும் அஞ்ஞாந்ததைப்
போக்கப்பெற்றேன், எனக்கு உபகாரகனுனவனை எதனைச் சொல்லி விஸ்மரிப்பதென்
னும்படி ஸம்சய விபர்யய விஸ்மருதி கலசாத தக்வஜ்ஞாந்ததை யுடையரானவர்.

[3] (கடரடி யெம்பிராண விடாது கண்டாய நீயும் நானுமென்கிற ஸஹரு
தயாநுபவம் ஸம்ஸாரிகளுக்குமாம்படி) *கடரடி தொழுதெழென்மனனே* *எம்
பிராணத் தொழாய் மடநெஞ்சமே* *நெஞ்சமே நல்லை நல்லை* *மலரான் மணவாள
னைத்துஞ்சும் போதும் விடாது தொடர்கண்டாய்* *கண்டாயே நெஞ்சே நடுமங்கள்
வாய்க்கென்று* *நீயும் நானுமிந்தேநீ நிற்கில் மேல் மந்திரோ நோயும் சார்கோடான்
நெஞ்சமே சொன்னேன்* என்று நிரவதிக தேஜோ ரூபமான அவன் திருவடிகளிலே
நித்ய கைங்கர்யத்தைப் பண்ணியுஜ்ஜீவிக்கப்பாரா யென்றெஞ்சே, எனக்கு பவ்ய
மான நெஞ்சே நமக்கு உபகாரகனுனவனைத் தொழப்பாராய், நெஞ்சே நீ செய்தபடி
மிகவும் நன்று, நான் அயோக்யதாநுஸந்தாநத்தாலே அகலும்போதும் சரிய பதி
யானவனை விடாத்தெகிடாய், நெஞ்சே அவனுடைய நிர்ஹேதுக விஷயீகாரமிருந்த
படி கண்டாயி; தொழச்சொல்லாம்படியிருக்கிற நீயும் தொழச்சொல்லுகிற
நானும் அயோக்யதாநுஸந்தாநத்தாலே அகலாமல்படியே நிற்கப்பெறில், அநாதி
காலாரஜிதமான கர்மம், விஷயப்ராவண்யம் ப்ரயோஜநாந்தரச்சத்தை, ஸாதநாந்
தரஸங்கம் முதலான துரிதங்களொன்றையும் சேரவிட்டுக்கோடான், நெஞ்சே
உனக்கு இப்பரமார்கத்ததைச் சொன்னேன்—என்று இப்படி திருவுள்ளத்தைக்
குறித்துப்பேசித்து திருவுள்ளமும் தாமும் கூடியநுபலித்த பகவதநுபவம் தனியே
அநுபலிக்க வொண்ணாமையாலும், *ஏகஸ் ஸ்வாது நடிஞ்ஜீத* என்றிறபடியே
தனியநுபலிக்க வல்லரல்லாமையாலும், அவனோடுள்ள ஸம்பந்தம் ஸர்வஸாதா
ரணமாகையாலும் பராநரீத்தம் பொருத பரமக்குபையாலும், இவ்வநுபவம் ஸம்
ஸாரிகளுக்கு மாகவேணுமென்று ஸம்ஸாரிகளைப்பார்த்து.

[4] (வீடுமீனென்று த்யாஜ்யோபாதேய தோஷகுண பரித்யாக ஸமர்ப்பணக்ர
மத்தை ஸாலம்பநமந்தரமாக உபதேசித்து) *வீடுமீன் முற்றத்திலே* *வீடுமீன் முற்ற
வும்* என்று த்யாஜ்ய ஸ்வரூபத்தையும், *மின்னின்னிலேயில் மண்ணுயிராக்கைகள்*
என்று அதினுடைய அப்பாஸ்திரதவாதி தோஷத்தையும், *நீர்நுமடுநன்றிவை வேர்
முதல் மாய்ந்து* என்று அதினுடைய பரித்யாகக்ரமத்தையும், *வீடுடையான்* என்று
உபாதேயமான பகவத் ஸ்வரூபத்தையும், *எல்லையிலெந்தும்* என்று அவ்வஸ்துவின்
டைய குணத்தையும், *வீடு செய்யின்* *இறை சேர்மின்* *இறைபற்று* *நினகழல
சேர்* என்று அவ்விஷயத்தில் ஆத்மாவை ஸமர்ப்பிக்கும் க்ரமத்தையும், *வண்புகழ்
நாரணன்* என்று அந்த ஸமர்ப்பணரூபாஜநத்துக்கு ஆஸம்பநமான திருமந்தரத்
தோடே யுபதேசித்து.

[5] (எளிதாகவவதித்து) ஆச்சரியப்பார் 'அதித்தியன்' என்று இருயாதபடி
பலபிறப்பாய் எளிவருமியல்வினன் என்று ராமக்ருஷ்ணத்யாவதார புகத்தாலே
அவர்களுக்கு ஸுலபனாய், (பிழைகளை உதறித்து) ஆச்சரியனதையில் ஸுலபனாய்
அபராதம் கண்டவாறே கைவிடாதே *என்பிழைததான் திருவடியின் தகவினுக்கு*
என்னும்படி அபராதஸஹனாய், (புரையறக்கூத்து) அபராதம் கண்டு தான் இகழாத
வளவன்றிக்கே, அயோக்யதாநுஸந்தாநத்தாலே தாங்களை அகல்வாரையும் *திசை
களெல்லாம் திருவடியால் தாயோன் தாடுநுநவனே* என்று தன்குணத்தைக்
காட்டி அணுகப்பண்ணி அவர்களோடே புரையறக்கூத்துப் பெவானாய், (அல்பலந்
துஷ்டனாய்) ஆச்சிரோடு ஒரு நீராகக் கலகருமையாகிலும் அலணுகும்படி பச்சை
யிடப் போகாமையாலே ஆச்சரியமரிது என்னுதபடி இவ்விட்டது கொண்டு திருப்
தனாக வேண்டாத பரிபூர்ண குணையாலே *புவிதுஷ்ப் புகைபூவே* என்று இவன்
பக்கல் பெற்றது கொண்டு எந்திதாஷிக்கும் ஸ்வாராதனாய், (அம்ருதமே ஓளஷத

மாக்கி) நேர்த்தியில்லையாகிலும் உள்ளது தேவையாயிருக்குமோ வென்னொதபடி அம்ருதத்தையே ஒளஷதமாக்குமாபோலே, *தாயவமுனநப பருகிப்பருகி யென்மாயப்பிறவி மயர்வறுத்தேன்* என்று நிரதிகைய போக்யனான தன்னுடைய ஆச்ரயணமாகையாலே மிகவுமினிதாயிருக்கி ஓவற்றையே ஸம்ஸார வ்யாதிபேஷஜமாக்கி.

[6] (நீர்புரையத்தன்னை நியமித்து) இனிதாயிருக்குமாகிலும், அவன் நினைவறிந்து பரிமாறுகை அன்தென்னொதபடி இவர்களைத் தன் நினைவில் பரிமாறுவித்துக் கொள்ளப் பாராதே, *நீர்புரையவண்ணன்* என்று மேட்டிலே நீனா விரகாலே யேற்றுமாப் போலே இவர்கள் செவ்வைக்கேடும் செவ்வையாம்படி தன்னைச் செவ்வியனாக நியமித்து. (போகத்தை ஸாதமிப்பித்து) இப்படியானாலும் குளப்படியிலே கடலை மடுத்தாற்போலே அஸாதம்யமாகப் பரிமாறுமோ வென்னொதபடி *என்னுடைச் சூழலுளான்* என்று தொடங்கி *உச்சியுளான்* என்றும்படி ஸாக்மிக்கத்தன்னை யனுபவிப்பித்து. (பக்திகணனைகளுக்கொக்க வஞ்சுவறுடைய ஸேவைக்கு) இப்படியனுபவிக்கைக்கிடாக முகங்காட்டுமளவில் இவன் பக்கல் ப்ரேமாத்ருணமாகவோ செய்வதென்னொதபடி *கண்ணுள்ளே நிறஞர் காதன்மையால் தொழில் எண்ணிலும் வரும்* என்று பரம பக்திக்கும் பகிணனைக்கு மொக்கவந்து முகங்காட்டும் ஸ்வபாவ னுளவனுடைய பஜநத்துக்கு.

[7] (எளிமையுமினிமையுமுண்டு) எளிதாய் இனிமையற்றிருத்தல், இனிதாய் அருமையாயிருத்தலன்றிக்கே, கீழ்ச்சொன்ன குணவிநேஷங்களை யுடையவனுடைய ஆச்ரயணமாகையாலே யெளிதுமாய் இனிதுமாயிருக்கும். *பத்துடையடியவர்க் கேளியவன்* *அமுதிலுமாற்றவிலியன்* என்கிறவவனதன்னைப் போலேயாய்த்து ததாச்ரயணமும். ஏவம்பூத பஜநத்தால் பணித்தியிருக்கும்படியென்னென்னில் (தொழுதால் அரும்பயனாயதரும்) *அவனைத்தொழுதால் வழிநின்ற வல்வினை மாள்வித் தழிவின்றியாக்கம் தரும்* *தருமவரும் பயனாய்* என்று அவனை பஜித்தால் ப்ராப்தி ப்ரதிபந்தங்கடையும் நிச்சேஷபாகப் போக்கி அழிவில்லாத பெறுதற்கரிய ப்ரயோஜநங்களாயும் தரும். பஜித்தாலன்றி தருவது, பஜநவிநேஷிகளும் குவா லுண்டேயென்னில், (உத்யோகத்தே வினைகளும் மாரும்) *காளுநின்றநிநபபழமை யங் கொடுவீனாயுடனே மாளும்* என்று நாள்தோறும் நின்று இவ்வாத்மாளை முடிக்கிற அநாதியாய் அதிக்ரூபமான கர்மங்கள் பஜநோபக்ரமத்திலே நசிக்கும். ஆனால் பஜநோபாயமேதென்னில் (அவனுரைத்த மார்க்கத்தே நின்று இருபசைமல மறவுணர்வு கொண்டு நலஞ்செய்வதென்று) *பிணக்கற* என்று தொடங்கி *அம்பகவன் வணக்குடைத்தவநெறி வழிநின்று* என்று வைதிக ஸமயத்துக்கும் பாஹ்யஷட் ஸமயத்துக்கும் தன்னில் தானுண்டான பிணக்கறும்படி வேதமார்க்க கத்தை யதா நிருபணம் பண்ணியருளிச்செய்த நிரவதிக வாத்தஸல்யயுக்தனாய், ஜ்ஞாநாதிகுண பரிபூர்ணான க்ருஷ்ணன் திருத்தேர்த்தட்டிலே அர்ஜுந வ்யாஜேந ஸ்ரீகேதாமுகத்தாலே *பக்தியா த்வநந்யயா சக்ய:* என்றும், *மந்மநா பவ மத்பக்தா மத்யாஜீ மாம் நமஸ்குரு, மாமேவைஷ்யஸி யுக்த்வைவமாத்மாநம் மத்பராயண:* என்றுமருளிச் செய்த பக்திமார்க்கத்திலே நின்று, *நுர்மிருபசையறுத்து* என்றும் *மனனகமலமறக் கழுவி* என்றும் தேவதாந்தரங்கள் பக்கல் உங்களுக்குண்டான ஸங்கத்தை யறுத்து *இவனோ அவர்களோ ஆச்ரயணியர்* என்கிற ஸம்சயத்தையும் மநஸ்ஸெனின்னும் ஸ்வாஸநமாகப்போக்கி, *அவனுடையுணர்வு கொண்டு* என்று தத்விஷய ஜ்ஞாநத்தைக் கொண்டு, *நன்னென நலஞ்செய்வது* என்று அநந்ய ப்ரயோஜந பக்தியைப் பண்ணுகொள்ளென்று. (காம் மயர்வறபதிநலமருளி பஜநத் திலே சேர்க்கிறார் முதற்பத்தி) அதாவது ஸர்வேச்வரன் தமக்கு மயர்வறமதிநல மருளினுப்போலே ஸம்ஸாரிகளுக்குத் தம்முடைய க்ருபையாலே தத்வஹித புரு ஷார்த்த விஷயமான அஜ்ஞாநத்தைப் போக்கி ஜ்ஞாந பக்திகளையுபதேசித்து பகவத் பஜநத்திலே மூட்டுகிறார் முதற்பத்தாலென்கை.

220. இரண்டாம்பத்தால் ஸர்வகாரணபூதான ஸர்வேச்வரன் கீழில்பத்திலே தமக்கு அஜ்ஞாதஜ்ஞாபநம் பண்ண அவனாலே தத்தஜ்ஞாநரானவிவர் அந்த ஜ்ஞா நத்துக்குப் பலமான மோக்ஷத்தை அப்போதே பெறவேணு மென்றசைப்பட்டுப் பெறுமையாலே அவஸந்நராக, இவருடைய அவஸாதமெல்லாம் தீரும்படி அவன் வந்து ஸம்ச்லேஷித்து, அந்த ஸம்ச்லேஷத்தால் வந்த ப்ரீதியையுடையனாய் அந்தப்ரீதி இவரொருவரளவில் பர்யவஸியாதே இவரோடு பரம்பரயா ஸபந்தமுடையாரளவும் வெள்ளமிட்டு அந்த ப்ரீதியாலே பரமபுருஷார்த்தலக்ஷண மோக்ஷத்தை இவர்க்கு அவன் கொடுக்கத்தேட. அந்த மோக்ஷத்தை அவனுடைய சேஷித்வத்துக்கும் தம் முடைய சேஷித்வத்துக்கும் அநுகுணமாம்படி நிஷ்கர்ஷித்தவர், ஆச்ரயணீயான வவனுக்குக் கீழ்க்தமான பரத்வத்தை நிலைபெறுத்துவனவான லக்ஷணங்களை வெளியிட்டு, ததநுகுணமான வசநப்ரத்யக்ஷங்களையும் தர்சிப்பித்து ஆச்ரயிப்பார்க்கு ருசிபிறக்கைக்காக த்யாஜ்யமான ஸம்ஸாரத்தினுடைய துக்கமும் ப்ராப்யமான மோக்ஷத்தினுடைய ஆநந்தமும் ஸம்ஸார நிவ்ருத்திபூர்வக மோக்ஷப்ராப்திக்குறுப் பான ஸாதநத்தினுடைய ரஸமும் முன்னாக விதிக்கிற ஸகுணப்ரஹ்மோபாஸநத்தை நிஷித்தாநுஷ்டாநங்களினுடைய த்யாக பூர்வகமாகக் கேஷத்ரவாஸாத்யங்கங்களோடே கூட்டுகிறாரென்கிறார்.

220 [1] சோராதமூவா வேர்முதலாய் உலகம் படைத்தவனென்கிற சிதசித்தரய த்ரிவித காரணமானவன் அறியாதனவறிவிக்க, உள்ளம் தேறித் தாமனம் மருளிலென்னும் ஜ்ஞானபலமான வொளிக்கொண்ட மோக்ஷம் தேடிவாட, [2] உலகமலாவிசேர்ந்து சிக்கெனப்புகுந்து ஸம்பந்திகளுந் சேர்தல்மாரிளரென்ன வாழ்வித்து உபகரிக்கிற நீந்தும் கெடலில் எம்மாவிட்டை உபயாநுகுணமாக்கினவர், [3] ஆச்ரயணீயனுக்குப் பூர்வோக்த பரத்வத்தை ஸ்தாபிக்கிற ஸகல்பல பரதத்வ காரணத்வ சேஷசாயித்வ சரிய:பதித்வ ஸௌல்ப்யாதிகளைத் தின்னணை கணவதென்று வெளியிட்டு, [4] கள்வாதீர்த்தனென்று வசன ப்ரத்யக்ஷங்களுங்காட்டி, [5] புலகாந்தென்று ஸம்ஸாரமோக்ஷ ஸாதநத்துக்காநந்தரஸம் முன்னாக விதிக்கிற அந்தர்கதகுஹே பாஸநத்தை [6] மதித்துப்பெருக்கி ஷர்கியமுந்திக் கீர்மைவலந் துதுந் செய்து இளமைகெடாமல்செய்யும் கேஷத்ரவாஸ ஸங்கீர்த்தநாந் ஜலி ப்ரதக்ஷிணகதிசிந்தநாத்யங்கபுக்தமாக்கு கிறார் இரண்டாம்பத்தில்.

[1] (சோராதமூவா வேர்முதலாய் உலகம் படைத்தவனென்கிற சிதசித்தரய த்ரிவித காரணமானவன்) *சோராத வெப்பொருட்கு மாதியாஞ்சோதி* *மூவாத்நனி முதலாய்* *எப்பொருட்கும் வேர் முதலாய் வித்தாய்* *பொருளென்றிவ்வுலகம் படைத்தவன்* என்று லீலா விபூதியில் ஸங்கல்ப விசிஷ்ட வேஷத்தாலே நிமித்த மாயும், ஸலக்ஷம் சிதசித் விசிஷ்ட வேஷத்தாலே உபாதாநமாயும், ஜ்ஞாநசக்த்யாதி குண விசிஷ்டவேஷத்தாலே ஸஹகாரியாயும் நித்ய விபூதியில் இச்சாவிசிஷ்ட வேஷத் தாலே நிமித்தமாயும்; அப்ராக்குதாசிஜ்ஜீவ விசிஷ்ட வேஷத்தாலே உபாதாநமாயும், விநியோகோபயோகி ஜ்ஞாநாதி விசிஷ்ட வேஷத்தாலே ஸஹகாரியாயும்; இப்படி பத்தமுத்த நித்யரூபமான சித்தரயத்துக்கும் ப்ராக்குதாப்ராக்குதாலரூபமான அசித்தரயத்துக்கும் த்ரிவிதகாரணமும் தானேயான ஸர்வேச்வரன். (அறியாதன வறிவிக்க வுள்ளம் தேறி) *அறியாதன அறிவித்த* என்று இவர்க்கு அஜ்ஞாதமான தத்வஹித புருஷார்த்தங்களை விசததமமாக வறிவிக்க, அடியை யடைந்துள்ளந்

தேநி* என்று அத்தாலே இவருமவனைக்கிட்டி தெந்சில் தெனிலையுடையராய். (தாமனம் மருள்லென்னும் ஜ்ஞாதபலமான ஒளிக்கொண்ட மோகும் தேடிவாட) *தாமனத்தனனாய்* *மருளில் வண்குருகர் வண்கடகோபன்* என்று மோகைக்கேற துதயா பிசுத்தமான அந்த கரணத்தை யுடையராய் அவனுடைய கல்யாணகுண விஷயமான அஜ்ஞாதகந்தமில்லாதபடி கீழ்ப்பத்தில் பிறந்த தம்முடைய ஜ்ஞாதத் துக்குப் படம் மோகும்மாதையாலே *களிப்பும் கவர்வுமற்றுப் பிறப்புப்பிணி மூப்பிறப் பற்று ஒளிக்கொண்ட சோதியராய்—அடியார்கள் குழாங்களை—உடன்கூடுவதென்று கொடொ* என்று ப்ராக்குத விஷய வாயாலாபங்களால் வரும் கர்வக்லேசங்களும் ஷட்பாவலிகாரங்களும் போய், சுத்தஸத்வமாகையாலே நிர்வதிகதேஜோரூபமான விக்ரஹக்ஷையுடையோமாய் நித்யஸூரிகள்திரளிலே கூடப்பெறுவதெப்போதோ வென்று, அந்த மோகுத்தைப் பெறுகையில் ஆசையாலே தேடி, அப்போதே கிடையாமையாலே, *வாடி வாடும்* என்று ஆசர்யத்தை யிழந்த தளிர்போலே வாட.

[2] (உராமலாவி சேர்த்து) *உள்ளுளாவியுலர்ந்துவர்த்து* என்கிற தாபமாறும் படி *அந்தாமத்தன்பு செய்து என்னுவிசேரம்மானுக்கு* என்கிறபடியே பரமபதத் தில் பண்ணும் வ்யாமோஹத்தை இவர் பக்கனிலே செய்து, கமர் பிளந்த தையிலே நீர் பாய்க்கவானாப்போலே இவரோடே நிர்வதிகஸம்ச்சேஷத்தைப்பண்ணி, (சிக் கேளப்புதத்து) *சிறிதோரிடமும் புறப்படாத் தன்னுள்ளே உலகுகளொக்கவே விழுங்கி-சிக்கேள-புதந்தான்* என்று அத்யல்பமாயிருப்பதொரு பதார்த்தமும் தன் பக்கல்தின்றும் பிறிகதீர்ப்பட்டு நோவுபடாதபடி தன் ஸங்கல்பஸஹஸ்ரைகதேசத் திலே ஸர்வலோகங்களை மொருக்காலே வைத்து இனிப்பேராதபடி புதந்து, (ஸம்பந்திகளும் சேர்தல் மாநின்றென்ன வாழ்வித்து) *எமர்கீழ்மேலெழு பிறப்பும் விடியாவெந்தரகத் தென்றும் சேர்தல் மாநின்ற* என்று இவருடைய ஸம்பந்த ஸம்பந்திகளையும் ஸம்ஸாராத் முக்தராம்படி பண்ணி, அத்தாலே *எமரேழேழு பிறப்பும் கோவந்தமர்-மாசதிரு. பெற்று நம்முடை வாழ்வு வாய்க்கின்றவா* என்று என்னோடு பரம்பரயா ஸம்பந்தமுடையாரும் என்னோட்டை ஸம்பந்தமே ஹேதுவாக பகவத்யராளுர்கள், நிர்ஹேதுக பகவத் க்ருபையாகிற பெரும் சதிரைப் பெற்று ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்பத்தானது ஊற்று மாருமல் பெருகுகிறபடியே! என்று இவர் தாமே ஆச்சர்யப்படும்படி இவரை வாழ்வித்து. (உபகரிக்கிற நீர்தும் கெடலி லெம்மாவீட்டை உபயாநுகுணமாக்கினவர்) இப்படி தம்முடைய ஸம்பந்தி பரம் பரையாளவும் வெள்ளமிடுகிற தன் ப்ரீதியாலே தமக்கவனுபகரிக்கத்தேடுகிற *நீந்துத் துயரில்லா வீடு* *கெடலில் வீடு* எம்மா வீடு* என்று துக்ககந்தரஹிதமாய் அநர்த்த கந்தமில்லாததாய், எவ்வகையாலும் விவக்ஷணமான மோகுத்தை எனக் கேன்று, மோகும் அஹங்காரகர்ப்பமாகையாலே ஜிவ்யாதிகளோபாதி ஸ்வரூப வீருத்த மாகையாலே அதிஹுடைய ப்ரஸங்கமும் எனக்கஸஹ்யமான பின்பு எனக்கு மோகும் தரப்பார்த்துகதையில் *நின்செம்மாபாதபற்புத் தலைசேர்த்தோல்லை-அம்மா அடியேன்வெண்வெதீதே* என்று சேஷியான உன்னுடைய, அகவாய் சிவந்து புறவாய் ச்யாமமாய் பரமபூஜ்யமாய் பரம்போக்யமான திருவடிகளை சேஷபூதனான எந்தலை யிலே கொக்கிவாயா படுகண்ணியும்போலே சடக்கேனச் சேர்க்கவேண்டும். சேஷி யான உன்பக்கல் சேஷபூதனான நான் அபேகித்துப் பெறுவதிதுவே யென்றும், *தனக்கேயாகவெனைக்கொள்ளாம்தே* என்றும் உபயஸ்வரூபத்துக்கும் அநுகுணமாக நிஷ்கர்ஷித்தவர்.

[3] (ஆசர்யஸீயனுக்கு பூர்வோக்த பரதவத்தை ஸ்தாபிக்கிற) ஆசர்யஸீயனான வனுக்கு, முதற்பத்தில் சொல்லப்பட்ட ஸர்வஸ்மாத்பரதவத்தை நிலை பெறுத்து வனவான். (ஸகலபலப்ரதத்வ காரணத்வ சேஷசாயித்வ ச்ரிய பதித்வ ஸௌலப் யாதிகளைத் திண்ணனாவதென்று வெளியீட்டு) *விடுமுகல் முழுதுமாய்* என்று ஸகலபலப்ரதத்வம், *தேவு மேல்லாப்போருளும்—கருத்தில்—வருத்தித்த மாயப்

பிரான்* ஆக்கினான் தெய்வவுருகன்* என்று ஸர்வகாரணத்வம், *ஆழியம்பள்ளி யாரே* என்று வக்ஷஸையாலே சொஷாயித்வம், *பூமகன் தன்னை வெந்நீர் நினைத் தோழக் கனறான் வைத்து* என்று சரிய பதித்தவம்; *கண்ணகன்* *காபால கொஷியேறு* என்று அவதார னெளபயம். ஆசைப்பத்தாலே *தகங்கோலத் தாமரைக்கண்ணன்* என்று புஷ்ப ரீகாகுத்வம், *மூலநய கொள்ளம்* *வள்ளன் வல்லவிற்புப்பெருமான்* என்று அகடிகடநாஸாமர்த்தியம் என்னை விவற்றை, *திண்ணன் விட்டிதான்* *அணவதரவணை மேல்* என்று சேஷாயித்வம், *பூம்பா வையாகப் புணர்வது* என்று சரிய பதித்தவம் *இருவாவர் முதலும் தானே* என்று காரணத்வம், *இணை மெப்பொருட்கும்* என்று அவதாரப்ரயுக்த ஸௌப்யம் *விடுமுதலாம்* என்று வகை பலப்ரதத்வம். ஆசைப்பத்தாலே *பெறவிடாமல் நீந்து வார்த்த புணைவன்* என்று மோகோபாயத்வம் *ஆணையிடர் கடித்த* என்கிற ஆபத் ஸகத்வம். *முடிவதும் காவலோன்* என்கிற ஸர்வரக்ஷகத்வம் என்கிற விவற்றை *அணவதரவணையிலும் பிரகாசிப்பித்து* அன்றிக்கே, *விடுமுதல் முடிதுமாய்* என்று மோகப்பாங்கியசை புருஷார்த்தப்ரதஞ் செய்வையால் வகை பலப்ரதத் வத்தையும் *மீடுத்தது மெப்பொருளும் படைக்க* *கருத்தில் நெடுமெல்லாய் பொருளும் வகுத்தித்த* *தண்ணுத்தியுள்ளே வாய்க்கதினையு* *வித்திற் ற வானவ ராக்கினும்* என்று காரணக்வத்தையும் *திண்ணன் விட்டிதான்* *அணவதரவணை மேல்* என்றும் *பூம்பாவையாகப் புணர்வது* என்றும் *இணைவதமெப்பொருட் கும்* என்றும் அடைவோ சொஷாயித்வ சரிய பதித்த ஸௌப்யங்களையும், ஆசைப் பத்தாலே *விடு முதலாம்* என்று மோகப்பரதத்வத்தையும், *நலமர்க்கு* *வித்தோ நாடுபுகுவர்* பல முத்துகளில் படியின்* என்று முழுக்கலாய்வத்வத்தையும், *அணவ தரவணையிலும் வெளிவிட்டென்னவுமாம். இந்த யோஜனை இகண்டிட்டு வாயைக் கரத்தத்தில் இவாருளிக் செய்துத் துச்சேருவது. முற்பட்ட யோஜனையில் *ஆழியம் பள்ளியாரே* என்று சேஷாயித்வம் வக்ஷஸையாலே கொள்ளவேண்டி வரும், *விடு முதலாம்* என்று மோகப்பரதத்துக்கு நெடுவாமென்றென்கதைப் பரகாஸித்தமாய்ப்படி மோகாபிபுருஷார்த்தப்ரதத்வமாகச் சொல்லுகையும், ஸகைபலப்ரதத்வம் என்று தொடங்கி இவதொண்ணிவடைவுக்குச் சேர இரண்டு திருவாய்மொழியிலும் சொல்லப்போகாமையுமாகிற அஸ்வாரஸ்யங்களுமுண்டு.

[4] (கள்ளாதிர்ந்தகனென்று வசநப்ரத்யக்ஷங்களுங் காட்டி) *கள்ளா* என்கிற பாட்டிலே *அவதரித்து உன்னுடைய பரத்வம் தெரியாதபடி* *விட்டியாலிலும் எங்களுக்காக காரண பூதனான சேஷி நீயே* என்று தேவதாந் தரவகை வக்ஷஸையான ப்ரஹ்ம குத்ராதிகளை நங்களுக்குக் காட்டி கொடுக்கை* *தப் பெரிய திருவடிபைய மெலகொண்டு புறப்பட்டால் அன்னுடைய திருவடிகளில் விழுந்து சுபாமிடாதிற்பப் புகளென்று அவினே ஸர்வஸ்மாத் பரனென்னுமில்வர்த்தத்துக்கு தேவதாந் தரங்கள் வசநத்தையும், *தீர்த்ததுலகாந்த* என்கிற பாட்டிலே ஓர் வக்ஷஸையாகப் புஷ்பாதிக்களுக்கொண்டு குத்ரஸமாராதம் பண்ணப்படுகிற அர்ஜுனியைப் பார்த்து *அந்த புஷ்பங்களை நம்காவினே போகடு* என்று க்ருஷ்ணவருளிச்செய்ய அவனுங் தீர்த்தபூதனானவனுடைய திருவடிகளத்தருளின திருவடிகளில் அப்பூனைப் பணி மாற, *பாதியினிலே* *அணவதரவணை* *பாபரவிக்ஷயித்த சீய புறம், தர்ப் பங்கு மேலிட்டு* *பாதுவிர க்ஷதந்தீர்த்த* *என்கிறபடியே தான திருவடிகளில் சாத்தின புஷ்பங்களை* *ஸஜாதியமானவற்றை யன்றிக் கே அணவதரவணை* *பாபெயக்கெயன் றிக்* *குத்ரன் தலைமேலே, ஆப்தவாக்யத்தாலான ரிக் கே தான ப்ரத்யபதித்த *அது லீர்த்த* *பாதுவிர* *என்கிறபடியே போளவுடையது. அவன் நினைவித்த பரத்வம் மந்தமதிகளாலே இன்றாயும்படியிருந்ததோ வென்று ப்ரத்யக்ஷகளுக்காட்டி.

[5] (அணவதரவணையான மோகோபாததத்துக்காதற்காலம் முன்னுக்கவிக்கிற அந்தர்கத ரீதியானதத்தை) *புணைந்து* என்கிற பாட்டிலே *ஆத்யணக் கவிழி

கிறவர்களுக்கு தயாஜ்யத்திலே ஜிஹாஸையும், ப்ராப்யத்தில் ப்ராலஸ்யமும்; ஸாத தத்தில் குடியும் விளையும்படி, *புலகேந்து மேயும் பொறியைந்து நீங்கி* என்று பரிச் சித்த வஸ்துக்ரஹகமான இந்தீயவச்யராகை தவிர்ந்தென்கையாலே, அல்பாஸ் திரத்வாதி நோஷதுஷ்டபாஸ சப்தாதி போகங்களை அநுபவித்திருக்கும் ஸம்ஸாரத்தி ஹுடைய துக்கமும்; *நலமத்தமீல்லதோர் நாடுபுதவீர்* என்று நன்மைக்கு முடி வில்லாத திருநாட்டிலே புருவ்ரேங்கையாலே மோகத்தினுடைய ஆதந்தமும், *பலமுத்துசெல் படியின்* என்று *ஈளும் கித்தும்* என்கிறபடியே ஸ்மர்த்தவ்ய விஷய ஸாரஸ்யத்தாலே பலதசையிற்போலே ஸாததசையிலும் இவீதாயிருக்கை யாலே, பலம் முற்பட்டிருக்கிற கல்யாணகுணங்களில் ப்ரவணராருங்கோளென்கை யாலே ஸாததத்தினுடைய ரஸம் முன்னாக ஸம்ஸார நீவ்ருத்தி பூர்வகமான மோக ப்ராப்தி வேண்டியிருப்பார் அஸுரவர்க்கத்தைத் தடுமாறி முடிந்துபோம்படி செற்றவனாகையாலே ப்ரபலப்ரதிபத்தசங்களை அநாயாஸேந போக்கவல்லவனுடைய குணங்களிலே ப்ரவணராருங்கோளென்று விதிக்கிற *தன்மீத் மத்தம் தத்யாஸிதயம்* என்று ப்ரஸ்மஸவஸுபாத்தர்கதமான அபஹத பாபமத்வாதிருனோபாஸதத்தை.

[6] (மதித்துப் பெருக்கி முர்கியழுத்திக் கீழ்மைவலம் குதுஞ்செய்து இளமைகெடா மல்) *சதிநிமடவாந் மதாழ்ச்சியை திந்து *திறமுடைவலத்தால் திண்டி பெருக்கி, *வல்லிசை அழ்கி *நாகடர்கி *கீழ்மை செய்து *வலங்கழித்து *குதென்று களவும் குதும் செய்து *கெ ரொளியிளமை கெடுவதன் முன்னம்* என்று உபாஸந விரோதி யான திரவ்ஷயப்ராலஸ்யத்தைப் பண்ணி, அக்தாலே பாபங்களைக் கடுபூரித்து, அவற்றிலே மந்தனைய ழுழ்கித்தரைப்பட்டு தன்மைவயச் செய்து பலத்தைப் பாழ் போக்கி பரித்ரோ மரணய் க்ருத்திரியமாய் பால்யத்தைப் பாழே போக்காதே (செய்யும் வேண்டாமல் வல்குத்தநாஞ்ஜலி ப்ரதக்ஷிண கதிசித்தநாத்யங்கயுத்தமாக்குஞ்ஞ ரிஷ்டாபாய்) ஆதாவது—*பாலய சவ சேத் *தாம்* என்றும் தன்மீத் பால்யே ஸிவோபாஸாய ததச் சேயஸே ஸதா* என்றுஞ்சொல்லுகிறபடியே பால்யத்திலே கர்த் தவ்யமான *மாலி தஞ்சோலே சார்வது சதிதே* *போதவிழ்மலையே புருவது பொருளே *என்றெ கொத்தலாஸம், *பதியது வேத்தி* என்கிற ஸங்கீர்த்ததம் *தொழக்கருது வதே* என்கிற அந்ஜலி, *வல்கு செய்து நாளும் மருவுதல் வழக்கே* என்கிற ப்ரதக்ஷிணம் *நேரிபடவதுவே நினைவது நாமே* என்கிற கதி சித்தசையாகிற இவை முதலான உபாஸநாங்கத்தாடே சேர்க்குஞ் இரண்டாம் பத்திலென்கை. (220-2)

221. ஸ்ரீராமும் பத்தால *தத ஸதஷ்டா ததோபு பரவித்* என்கிறபடியே காரியபுர ஸதநாசேததங்கையாலைய வ்யாபித்து தக்கததோஸைஸர்ஸ்ப்ருஷ்டனா யிருக்கையால் ஸர்வ வ்யாபகண ஸர்வேச்வரன் கீழிப்பத்தில் இவர்உபயாது குணமாக நிஷ்கர்ஷித்த மோகத்திக்குப் பலமான வ்வலிக்ரஹாநுபவத்தை இவனை ரப்பண்ணுக; இவருமநுபவித்துக்ருதித்து அவ்வநுபவஜநி கப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே ஸர்வலகைசகர்யங்களும் செய்ய வேண்டும்படியான அபிதிவேதத்தையுடையராய் தம்மபிதிவோசா புருணமாக அவன் காட்டிக்கொடுத்த அவனுடைய ஸர்வாத்ம பாவத்தைப்பெரி அத்தால் வந்த ப்ரீதியின் உகளிப்பையுடையராய், அந்த ப்ரீதி அவனளவிலே பர்யவஸியாதே பாகவத சேஷத்வத்திலெல்லையளவும் சென்று அந்த பாகவதர்களுக்கு நிருபகமான பகவத்வைவக்ஷண்யாநுஸந்தாதத்தாலே ஒன்றின் வ்ருத்தியை ஒன்றைசப்படுப்படி சேதநஸமாதியையடைந்த கரணக்ராமமும் தாமும் தவித்கவி யநுபவிக்கவேண்டும் பெருவிடாயையுடையராய், இதரஸ்தோத்ரத்துக்கு அநர்ஹகரணராய் அவ்வளவு மன்றிக்கே பகவத்ஸ்தோத்ரத்துக்கு அர்ஹகரணராய் பகவநுபவத்துக்குத் தமக்கொரு ப்ரதிஹதி தொடக்கமானவையுமற்று நிரதிசயாதந்தயுக்கரானவர், *புண்டரீகாக்ஷனாய் ஸுரிஸேவ்யனாவகை, நம்மா லாச்சரயிக்கப்போமோ* என்று ஸம்ஸாரிகள் அஞ்சிக் கைவாங்காமல் மேல்விழுந்து

ஆச்ரயிக்கும்படி கீழிரண்டு பத்தாலுமுபதேசித்த அவதார ஸௌலப்யம் பரத்வ ஸ்தாநீயமாம்படி அர்ச்சாவதார ஸௌலப்யத்தையுபதேசித்து அர்ச்சிராதி கதியாலே பரமபதத்தை ப்ராபிப்பிக்குமவனை யொழிய இதரஸ்தோத்ரத்திலே தாழ விழிகை நிஷ்ப்ரயோஜனம். ஆனபின்பு நீங்கள், ஸகல பலப்ரதனுமாய் ஸாம்யா பத்திப்ரதனுமான அவன் விஷயத்திலே வாசிகமான அடிமையைச் செய்யுங்கோ ளென்று நிஹிநவ்ருத்தியான இதர ஸேவையை நிவர்த்திப்பித்து, தம்முடைய வ்ருத்தியான வாசிக கைங்கர்யத்திலே மூட்டுகிறாரென்கிறார்.

221—3. முழுதுமாய் எங்களு மொழிவற அருவாகி நின்று தோய்வில னும் ஸர்வ வ்யாபகன் தாநீந்தவடியார்களைத் தாவினைக்கீர்க்கோள் ளார் தன்படிக்கும் (2) நீதந்த மாமாயப் புனார்வினைப் பிறப்பித்த அலபருகின்றேன் வேறவரிந்து எந்நாளெங்குதான் தலைப்பெய்வ ளென்று கடித்துப்புகும் தங்காதலுக்கார் ஸந்தாமாம். கண்டு கொள்ளென்னும் (3) ஊளமீட்டுமொழிபலமானாரடிச்சேநியிலிது பவத்தாலே நித்யவான் திடுபெற்று அவச்சேதாந்நவாபை செய்யவேண்டிப்படி ஸர்வாந்நவாவத்தைப் புகர்ந்து, (4) சேரல் லிப்பாடி போதிப்பிதற்ற யெழுந்தார் பறந்தார் தாவிக்கூந்தாத் ததிருட்டக்தார்பிடு மட்டமிட்டு நினைக்க துறைநதவாபு பிதி யுகளத் தார்படியாரென்ன உட்கொண்டு ஸந்தாமர்வன, (5) பைகோள் பார்ப்போலே இத்தியவித்தத் தியமறப்பா வந்த கவியான்றிதே படைந்தான் தலோகந்தந்தாய், (6) துறை முட்டுப் பிவிடந்துயர் துன்பால்லத் துக்கம் தளர்வு மேடுகொன்றி அம்ருதாநந்தாந்நானவர், செய்யதாமரைக்கண்ணன் அமர் தலுருதலென்று அஞ்சாதபடி எவ்வருமீனாவனுமென்றவை பரத்வ மார்படி (7) அவனுதர ஸௌலப்யகாஷ்டை மையம் காட்டி, வாய்பாந் தநாவன் நிற்க இடியாக் கருதவடுகென்றுவது வேண்டிப் ரெல்லாம் தரும், தன்னுடைய கோள்வரம், கவிசொல்ல வர்மினென்று (8) முக்கைதவியத்ததை ருள்விட்டு சுவந்தந்தியை மாற்றி ஸ்வாந் ருத்தியிலே ஈட்டுகிறார் ஆன்ருப்பந்தல்.

[1] (முழுது மாயெங்களுமொழிவற அருவாகி நின்று தோய்விலனும் ஸர்வவ்யா பகன்) *முழுதுமாய் முழுதியனருய்* *ஏழ்ச்சிக்கேடின்றி யெங்கனும் நிறைந்த வெந் தாய்* *எஞ்ஞான்றுமெங்கு மொழிவற நிறைந்து நின்ற* *அளவுடையம்புலன்க ளறியாவகையாலருவாகி நிற்கும்* *யாவையும்யவரும் தானுயவரவர் சமயந்தோறும் தோய்விலன்* என்று தேசகால வஸ்துக்களால் பரிச்சேதிக்க வொண்ணாதபடி கார்ய பூத ஸகல சேதநா சேதநங்களையும் வ்யாபித்து *அந்நந்தியோ அபிநாதி* என்கிற படியே தக்கத தோஷை ரஸம்ஸ்ப்ருஷ்ட னாயிருக்கையாலே வ்யாபகனான ஸர்வேச் வரன். (நீர்ந்த வடியார்களைத்தாளனைக் கீழ்க்கொள்ளும் தன் படிக்கும், *நீர்ந்த வடியவர் தம்மை* என்று ப்ராப்யப்ராபகங்களிரண்டும் தானேயாக அக்யவஸித்த ஆச்ரிதரை *சன்மசன்மாந்தரங்காத்தடியார்களைக் கொண்டுபோய்த் தன்மை பெறுத்தித் தன் தாளனைக்கீழ்க்கொள்ளுமப்பன்* என்று ஜந்ம பரம்பரைகளில் புகாதபடி ரக்ஷித்து ஆரப்த சரீராவஸாநத்திலே அர்ச்சிராதிமார்க்கத்தாலே தேச விசேஷத்திலேகொண்டுபோய், ஸ்வஸ்வரூபப்ராப்தியைப் பண்ணிக் கொடுத்து பாதோபதாநத்தோபாதிதாகத் தன் திருவடிகளின் கீழேயிட்டுக்கொள்ளும் சேஷி யான தன்னுடைய ஒளதார்யத்துக்கும்.

[2] (நீதந்த மாமாயப் புணர்வினைப் பிறப்பழுத்தியலமருகின்றேன் வேரறவரிந்து எந்நாளெங்கு வந்து தலைப்பெய்வனென்று கழித்துப்புகும் தம் காதலுக்கும்) *அந்நாள் நீதந்த வாக்கையின் வழியுழல்வேன்* *பல்மாமாயப் பல்பிறவியில் படி கின்றயான்* *பொல்லாவாக்கையின் புணர்வினை* *வினையியல் பிறப்பழுத்தி* *கொடு வினைத்தூற்றுள் நின்று பாலியேன் பலகாலம் வழிதிகைத்தலாருகின்றேன்* என்று ஸ்ருஷ்டிகாலத்திலே உன்னைப் பெறுகைக்கு உடலாக நீதந்த சரீரத்தைக்கொண்டு உன்னைப் பெறப்பாராதே நான் அதின்வழியேபோய் அநர்ந்தத்தைச் சூழ்த்துக் கொண்டு குணதரய பேதத்தாலே பலவகைப்பட்டு துரத்யயையான ப்ரக்ருதி கார்ய மான தேவாதி தேஹங்களிலே அவகாலித்து, ஹேயமான சரீரத்துக் கடியாய் ஒன்றோடொன்று பிணைந்திருக்கிற கர்ம; மடியாக மீண்டும் பாபத்திலே கொண்டு போய்மூட்டக்கடவதான ஜந்ம பரம்பரைகளிலே யழுத்தி, என்னுடைய யறுக்கவும் அடிகர்ணவுமொண்ணாதே புகுரவழி தெரியுமதொழியப் புறப்பட வழி தெரியாத பாபமாகிற மிடைந்த தூற்றிலே யகப்பட்டு நின்று உன்னைப் ப்ராபிக்கைக்கிடான வழிகாணாதே சுப்பிட்டலமாவா நின்றேன், *வினைகளை வேரறுப்பாய்ந்து* தொன் மாவல்வினைத் தொடர்களை முதலிந்து* என்று அநாதியாய் அபிச்சேத்யமாய் ஸ்வயத்த நிவர்த்தயமல்லாதபடி அபிப்ரபலமான பாபங்களினுடைய அநுபத்தங்களை மறுகினை வாராமல் வேரற்றுப் போம்படி ஊசிவேரோடே யறுத்துப் போகட்டு *எந்நாள் யானுன்னையினி வந்து கூடுவன்* *எங்கு வந்தனுகிற்பன்* *எங்குவித் தலைப் பெய்வன்* என்று நானுன்னைக் கிட்வேதொரு நாளறுதியிட்டுத் தரவேணும், நானுன்னை யெங்கே வந்து கிட்டக்கடவேன், இனி கிட்கை யென்றோரு பொரு ளுண்டோ வென்று சரீர ஸம்பந்தத்துக்கு நோந்து, கதிஹண்டான அருகியோடே *காயங்கழித்தவன் தாளினைக்கீழ்ப் புருங்காதல்* என்று பகவத்குறையவத்தோடே காலகேசுபத்தைப்பண்ணி சரீரத்தை விட்டு அவன் திருவடிகளின் கீழே புகவேணு மென்னும்படியான சேஷபூதரான தம்முடைய ஆசைக்கும், (ஸத்ருசமாகக் கண்டு கொள்ளென்னும்) இப்படியான இருவர் படிக்கும் தகுதியாக *வானவர் நாட்டையுந் நீ கண்டு கொள்* என்றிச்வரன் காட்டிக் கொடுக்கிற.

[3] (வானமில் மோகூபலமான முடிச் சோதியிலுநுபவத்தாலே நித்ய வஸ்து நீடு பெற்று) *வானமில் மோக்க மென்கோ* என்று ப்ரகாரமான ஆத்மாநுபவமாத்திரத்தி லன்றிக்கே ப்ரகாரியளவும் செல்லவநுபவிக்கையாலே குறைவில்லாததாய் ஸ்வரூபாநு ரூபமாகக் கீழில் பத்தித் அறுதியிட்ட பரமபுருஷார்த்த லக்ஷண மோகூத்துக்கு ப்பலம் பகவதநுபவகைங்கர்யங்களாகையாலே *முடிச்சோதி* என்கிற திருவாய் மொழியிலே அவன் வடிவழகையும் ஆபரணச் சேர்த்தியையுமநுபவித்து, அவை பரிச்சேதித்தநுப விக்க வொண்ணாமையாலே இது கரண ஸங்கோச நிபத்தந மென்று நினைத்து இவர் படுகிற க்லேசத்தை விஷய வைலக்ஷண்ய நிபத்தநமென்றறிவித்து ஈச்வரன் நிவ்ருத்த மாக்க, அவ்வநுபவத்தாலே *பெற்றது நீடுயிரே* என்று நித்ய வஸ்து ஸத்தை பெற்று, (அவச்சேத மற்ற வடிமை செய்யவேண்டும்படி,) ஸத்தாகார்யமும் பவிக்கவேண்டுமை யாலே *ஒழிவில் காலமெல்லா முடனாய் மன்னி வழுவிலா வடிமை செய்யவேண்டும் நாம்* என்று தேசகாலாவஸ்தா ப்ரகாரங்களையிட்டு அவச்சேதியாதபடி ஸர்வதேச ஸர்வகால ஸர்வாவஸ்தைகளிலும் ஸர்வவிதகைங்கர்யங்களும் செய்யவேண்டும் படியான அபிதிவேசத்தாலே, (ஸர்வாதம் பாவத்தைப் புகழ்ந்து) தம்முடைய பாரிப்புக்கிடாகத் தம்மையடிமை கொள்ளும்படி கோவ், அவன் காட்டிக்கொடுத்த ஸர்வாதம் பாவத்தை *புகழுநல்லொருவனிலே, பூதங்கள் பெளதிகங்கள் உஜ்ஜ்வல மான மாணிக்யாதிகள் ரஸவத்பதார்த்தங்கள், காநாதி சப்தராசிகள், மோகூதி புருஷார்த்தங்கள், ஜகத்ப்ரதாநரான ப்ரஹ்மகுத்ராதிகள், இவற்றுக்கடைய காரண மான ப்ரக்ருதி புருஷர்கள் இவற்றையடைய விபூதியாகவுடையனாய் இவற்றிலே அந்தராத்மதயா வ்யாபித்து தக்கத தோஷைஸம்ஸ்ப்ருஷ்டனாயிருக்கிறபடியைப்

பேசி அவ்வப்பவத்தாலே பரிதராய்.

[4] (சொல்லிப்பாடி யேத்திப்பிதற்றி யெழுந்தும் பறந்தும் துள்ளிக் குனித்துத் தடுகுட்டக் கொட்டுதல் மிட்டுச் செிக்கக் குழைந்துநெறும் பரிதியுள்ள) *எம்மானைச் சொல்லிப்பாடி* *பாக்கள் தலைக்கொள்ளப்பாடி* *மலிவின்றியேத்தி* *பேர்பல சொல்லிப் பிதற்றி* *எழுந்தும் பறந்தும் துள்ளாதா* *ஏத்திக்குவிப்பார்* *தடு குட்டமாய்* *தம்பி நட்டமிட்டாடி* *உலோகச் செிக்க நின்றுடி* *நெஞ்சங் குழைந்து உபாதி* *என்று வாகிக் காய்க் மாநஸ வ்யாபாரங்களாலே களிக்கும்படி அந்த பரிதி மலமண்டையிட்டுச் செல்ல, (தம்மடியாரென்ன உடனும் ஸாத்யம் வளர) இப்படி, தடாள பரிதி அவனளவில் பர்யவஸிப்பாதி, *தம்மடியாரடியார் தமக்கடியாரடி* *பாடியாரடியோங்களை* என்று துதிப சேஷத்வத்தினெல்லை மீட்க நிற்றலுக்காய் திருத்தெய் ரென்னும்படி, *அடியார்கள் குழாங்களை உடன கூடுவதென்று கொல்ல* என்று கீழ்ப்பத்தில் ப்ராப்கதித்த ஸாத்யம் அவர்களோடே கூடி அவளை யனுபவிக்காமளவன்றிக்கே அவனடியாருடைய சேஷத்வத்தினெல்லை யளவும் செல்லவளர.

[5] (பைகொள் பாம்புபோலே இந்திரிய வ்ருத்தி நியமமற) *பைகொள் பாம்பேறி யுறைபரவே* என்று அவனுடைய ஸர்வாதிகத்வப்ரகாசகமான படுக்கையாயிருக்கும் திருவந்தகாழ்வான், *சகசுச்சந்திரா* என்றிற்படிய ஒரு கரணத்தாலே காணத்தர வ்ருத்தியையும் கொள்ளுமாப்போலே *நெஞ்சமே நினைகராகவிருந்த வெந்தந்தனே* *வாசகமே யேக்கவருள் செய்யும் வானவர்தம் நாயகனே* *கைகளாலாரத்தொழுது தொழுதுண்டே* *கண்களால் காணவ தங்கொல்* இக்கயாதிகளாலே வாக்பாணி சகசுச் சந்திராந்தரங்களான இந்திரியங்கள் மனோவாக்பாணி சகசுச் வ்ருத்திகளை யாசைப்படுத்தியாகையாலே இந்திரிய வ்ருத்தி நியமின்றிக்கே அவளை யனுபவிக்க வெண்ணும்படியான பெருவிடையையுடையராய், (பாடவந்த கமியன்றிக்கே படைத் தான் சீலாகக்ருத்தாய்) *வாய்கொண்ட* மாவிடம்பாட வந்த கவியெனல்லேன்* என்று இதரஸ்தோத்தரத்துக்கு அநர்ஹகரணராய், *ஒன்றியொன்றியுலகம் படைத் தான் கவியாயினெற்கு* என்று ஜகந் ஸ்ருஷ்டி முகத்தாய் தன் முடைய உஜ்ஜீவநத் துக்குக்ருஷ்டி பண்ணின ஸர்வேச்வரன் விஷயத்திலே, *அஹம் சீலாகக்ருக் அஹம் சீலாகக்ருக்* என்றிற உபநிஷத்தின்படியே கவியாடுமவருமாய்.

[6] (குறைமுட்டுப்பரிவிடர்துயர் துன்பமல்லல் துக்கந்தளாவு கேடுகளின்றி அம்ருதாநந்தமகந்தரானவர்) பேச விசேஷத்திலே போய் அனுபவிக்கப் பெற்றிலேனென் கிற குறைவில்லை, இவ்வனுபவத்துக்கு எனக்கொரு ப்ரதிஸுதியில்லை, அவன் விஷ யத்திலேயானபின்பு ஏகதேசமும் என்மதஸ்ஸில் துக்கமுமில்லை, வந்தத்த சேஷி யென்று பற்றுசையாலே எனக்கொரு துக்கமுமில்லை, குறிமுன்னாகதேசவிசேஷப்ராப்தி பண்ணுகிறவெனக்கு வைதிக புத்ரர்களைப்போலே மீளில் செய்வதென்னென்றிற துக்கமில்லை, இங்கே அவன் குணங்களை நெருங்க புனித்தவெனக்கு பூர்ணனுபவம் பண்ணலாம் தேசத்தில் போகப்பெற்றிலேனென்றிற துக்கமில்லை; இது அவன் லீலா விபூதியென்றறிந்த வெனக்கு இவ் லீலாவிபூத்யந்வயமாகிற துக்கமில்லை ஸ்வஸங் கல்பத்தாலே ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளைப் பண்ணவல்ல ஆச்சர்ய சக்தி யுத்தனவனைப்பற் றின வெனக்கொரு துக்கமில்லை, அகாதகடநாஸமர்ந்தனவனைப்பற்றின வெனக் கொரு தளர்க்தியில்லை, விமுகதசையில் வ்யாப்தியாலும் அபிமுகதசையில் அவதாரத் தாலும் ரக்ஷக்குமவனைப்பற்றின வெனக்கொரு கேடிஸ்ஸையென்றிப்படி *சன்மம் பல பலனில் பத்துப்பாட்டாலும் அடையே தாமே பேசும்படி நிரஸ்த ஸமஸ்தக்தீலச ராய், அம்ருதரான முக்தர் பகவதனுபவத்தாலே ஆநந்திக்குமாப்போலே அவ்வாநந்த ஸாகரமகந்தரானவர், (செய்ய தாமரைக் கண்ணன் அமரர்குலமுதலென் றஞ்சாதபடி) *செய்ய தாமரைக்கண்ணனாய்* என்று தொடங்கி *எஞ்சலிலமரர்குல முதல் மூவர்

தமுள் ஸுமாதியையயஞ்சி நீருலகந்துள்ளீர்கள்* என்று புண்டரீகாகுத்வாதி பரத்வ
சிற்றநங்களை யுடையனானவன் துஞ்சுநஸங்கோசரத்திரான நித்யஸூரிகள் திரங்கு
நீர்வாழுகளவன்றோ, ஸம்ஸாரிகளாவ நம்மாவை ஆசிரமிக்கப்பொழிவோ வென்றஞ்
சாதபடி. (எவ்வருபினாவனமென்றவைய பரத்வமாய்ப்படி) *எவ்வருபியவனின்*
இன்னவனென்பொருட்டும் என்று *புத்தியுடையபடிவரிதும், அவ்வவகாவின்
யிடும் வெளியிட்டவவதார ஸௌவியம் பரத்வவதாரநியமாய்ப்படி.

[7] (அவனாகும் ஸௌவியகாஷ்டையைக்காட்டி) *நெஞ்சினால் நினைப்
பான் யவனவனாகும் நீள்கடல் வண்ணம்* என்று மநஸ்ஸாலே யாதொன்
தைத் திருமேனியாகக் கோலினிசா... அபரிச்சேத்ய மந்ரிமஞ்ச ஸர்வேசுவரன்
அத்தையே தனக்கு அஸாதாரண விசுரமொக விரும்பினென்று *சோ மயா மந
தபத்தே தபத்தஸம் யஸம்பஹ* *சு... எவ்வருபி... தபத்தபா... தபத்தபா...
என்கிற அர்ச்சாவதாரமாதிரி ஸௌவியகாஷ்டையைக்காட்டி. (வழியைத்தந
மவன் நிற்க இழியக்கருதுவதென்...) *இழியொவ்வரிவ்வாத* என்று தொடர்
இழியக்கருதியோர் மானிடம் பாட... என்னும் என்று யாவதாத்மபாவி பகவ
தநுபவத்தோடே வந்தித்தே... தச... அம்... பவந்தான் ஒரு...
என்னும்படியான அர்ச்சாநிமார்... த... த... த... த... த... த...
சொல்லுவாதோ வென்றவொன்றிதும் நிற்க. அவிசை விட்டுப் புறப்பி கவி
பாடுகைக்கு விஷயம் தேடிப்பாய... த... த... த... த... த... த...
மநுஷ்யலாக்கவிபாடி முன்பு... த... த... த... த... த... த...
வித்தால் என்ப... த... த... த... த... த... த...
பெற்றிலிகோள். (வெண்டி... த... த... த... த... த... த...
படியா ஸர்வாபேகிதங்கலாயும்... த... த... த... த... த... த...
என்கிறபடி தன்னே... த... த... த... த... த... த...
இதுகந... த... த... த... த... த... த...
கள் கரணங்களைப் பாழேபோக்காத வாய்ப்படைந்த ப்ரபோஜனம் பெறுப்படி
இவ்விஷயத்திலே கவிசொல்ல வாய்ப்புகளெனன்று

[8] (முகத்தைச்வர்யத்தை முன்னிட்டு) *வழியைத்தநம் நங்கள் வானவ
ர்சனைநிற்க* என்றும் *தன்னாகவே கொண்டு* என்றுத்சொல்லுகையாலே இவ்
விஷயத்தைக் கவிபாடினால் வித்திப்பது பகவதநுபவ பரமஸாய்யாபுத்த்யாதிக
ளென்று முகத்தைச்வர்யமாவ பெற்றை முன்னிட... (சவ்நந்தியை மாற்றி...
வ்ருத்தியிலே முட்டு... த... த... த... த... த... த...
சத்தராலே *சோ... த... த... த... த... த... த...
சொல்லப்பட்ட அப்ராப்த விஷய ஸௌவியை மாற்றி, *பா... த... த... த...
*... த... த... த... த... த... த...
பற்ற இவ்விஷயம் ஸௌவிக்கப் பாட... த... த... த... த... த... த...
மான இவ்விஷயத்திலே *புகழுநல்லெருவனி... த... த... த... த... த... த...
தியிலே முட்டுகிறார் மூன்றும் பத்திலே யென்கை.

(221-3)

222. நாலாம்பத்தால் கீழ்ச்சொன்ன வ்யாப்தி நுகர வ்யாப்தி போலன்
திக்வே நிரப்பெறும்படி. *... த... த... த... த... த... த...
*... த... த... த... த... த... த...
திறபடியே ஸ்வயந்திரித்த ஸமந்த வஸ்துகளின் பாவ்நகநி நிக... த... த...
தீதமாய்ப்படி நியமித்துக்கொண்டு பொருகையாலே ஸ்வயந்திரவ... த... த...
*ஒழிவில் காலத்தில் கைங்கர்யாபிதிவசம் தோ... த... த... த... த... த...
அபதாநங்களை தந்ததெதகால விஷ்டம... த... த... த... த... த... த...
பலம் பண்ணின் வவர்க்கு காரணபாதியைக் கழித்து வமகாமா... த... த... த... த... த... த...

பித்து இவருடைய இழவைத்தீர்த்து இவருடைய கரணத்ரயவ்யாபாரத்தையும் போக்யமாகக் கொள்ள, அந்த ப்ரணயித்வத்திலே தோற்று விரஹதசையில் ஸத்ருச பதார்த்தங்களையும் ஸம்பந்தி பதார்த்தங்களையும் அவனாகக் கருதும்படி பித்தேறி தேசவிசேஷத்திலுபவத்தை யாசைப்பட்டுக் கூப்பிட, அவ்விழவு தீரும்படி, *ஸவநுஷ டேஷ பரே ஷோனே* இக்யாதிப்படியே தேசவிசேஷத்திலே பெரிய பிராட்டியாரும் தானுமே போக்தாக்களாயிருக்கிற விருப்பைக்கிட்டி யநுபவித்தாப்போலே ப்ரத் யக்ஷமாம்படி யநுபவிப்பிக்க வநுபவித்து, இப்படி முக்த போகதையை மாநஸமாக ப்ராபித்து, அதுக்கு பலமான தேவதாந்தராதிகளில் வைராக்யத்தையுடையரான விவர் ஐச்வர்யகைவல்யங்களின் அல்பாஸ்திரத்வ ஸாவதிகத்வாதி தோஷங்களை யும், நீத்திய பதார்த்தங்களாலே கூடத்ர தேவதாபஜநம் பண்ணுமதின் நிஹீநதை யையும், ப்ரசம்ஸாபர வாக்யங்களாலே சொல்லப்பட்டு பகவத் விபூதிபூதராயிருக்கச் செய்தே அவனோடே விகல்பிக்கலாம்படி அவன் கொடுத்த ஐச்வர்யத்தையுடையரா யிருக்கிற ப்ரஹ்ம குத்ரர்களுடைய அஜ்ஞாநாதிகளையும், பாஹ்ய குத்ருஷ்டி மதங் களின் தமோநிஷ்டதையையும் வெளியிட்டு, தேவதாந்தரங்களை யாச்ரயித்து தத் பலமும் கைகண்டிகோள், ஜகந்திகரணாதி திவ்யசேஷ்டிதங்களாலே ஸர்வேச்வரனே ரக்ஷகன், அல்லாதாரடைய தத்ரக்ஷ்ய பூதரென்னுமர்த்தத்தை சாஸ்த்ர முகத் தாலே கண்டுவைத்தும் தேறமாட்டிகிறிலிகோள், இப்படி நீங்கள் தேறாமெக்கடி அவனிட்ட வழக்கான ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தம், தத்விமோசநோபாயமும் அவன் திரு வடிகளிலாச்ரயணமென்றறிந்து ததாச்ரயணத்தைப்பண்ணி இத்தைத் தப்பப்பாருங் கோள்; திருவடிகளிலே கைங்கர்யமே உங்களுக்குச் சீரிய புருஷார்த்தமென்று ப்ரயோஜநாத்ர தேவதாந்தர விரக்தி முன்னாக-பரதேவதையும் பரமப்ரயோஜநமும் அவனே, அவன் விஷயத்தில் கைங்கர்யமுமே யென்றுபதேசித்து பகவதாச்ரய ணத்தை ருசிப்பிக்கிருரென்கிருர்.

222—[1] *சசனே யீசனீசன் பாலென்ன ஏர்கொள்வானத்தும் ஆயே யென்கிற வ்யாப்தி நிறம்பெறத் தவிக்கோல் செலுத்தும் ஸர்வ நியந்தா, ஷ்டிவில் காலத்துக்குச் சோப் பூர்வபோகங்களையோதுமா லெய்தின சாபலத்துக்குச் சோ ஸாகாலமாகிப் [2] போதால் வணங்காமை தீர்த்த ப்ரணயித்வத்திலே காதல் மையால் ஏறியபித் தாய், [3] தேசதாரத்துக்குக் கூவியுங்கொள்ளாயென்றது தீரக் கண்ட சதையுமீ ஒரு நிலமாகக்கூட்ட, விவிலின்பம் கூட்டின யென்று ருத்தபோகமாநஸ ப்ராப்திபலமான தேவதாந்தர ஆத்மாத் மீயலோக்யாத்ரைச்வர்யாக்ஷரங்களில் வைராக்யம், உள்வித்து உயிருடம்பிறைல் கொடுவுகன் வேட்கையெல்லா மோதிந்தே னென்னவுடையரானவர், [4] ஒரு நாயாகமென்று ராஜ்யமெவர்க் காத்மாதுபவ அல்பாஸ்திரத்வ ஸாவதிகத்வாதிகளையும், [5] ஆதி கள்விறைச்சி கருஞ்சேஞ்சோருகிற நீத்தியங்களாலே இரத் தேய் வத்துக்கு இறந்தாடும் நிஹீநதையையும் [6] பேசநின்ற தேவ தாஜ்ஞாநாசக்தி ஸாபேக்ஷத்வாதிகளையும் [7] இல்ககத்து விளம் பும் பாஹ்ய குத்ருஷ்டிமத தமோநிஷ்டதையையும் சொல்லி, ஒடிக் கண்ட [8] கண்டும் தெவியக்கிலீர் அறிந்தோடுமின் ஆட்செய் வதே உருவதாவதென்று விரக்திபூர்வமாக ஆச்ரயணத்தை ருசிப்பிக்கிருர் நாலாம்பத்தில்.

[1] (சசனே யீசனீசன் பாலென்ன ஏர்கொள்வானத்துமாயே என்கிற வ்யா ப்தி நிறம்பெறத்தனிக்கோல் செலுத்தும் ஸர்வநியந்தா) *மறுகலிலீசனே* *சசன் ஞாலமுண்டுமிழந்த* *சசன் பாலோரவம் பறைதல்* என்று நியந்த்ருவாசக சப்தத் தாலே சொல்லும்படி *ஏர்கொளேமுலகமும் துன்னிமுற்றுமாகிநின்ற சோதிஞான

மூர்த்தியாய்* *வானத்தும் வானத்துள்ளும்பரும் மண்ணுள்ளும் மண்ணின் கீழ்த்
தானத்து மெண்டிசையும் தவிராது நின்றான்* *ஆயேயிவ்வுலகத்து நிற்பனவும் திரி
வனவும் நீயே* என்கிற கீழிப்பத்தில் ஸர்வ விஷயமாகச் சொன்ன வ்யாப்தி ஆகாசவ்
யாப்தி போலாகாமே நிறம் பெறும்படியாக *வீற்றிருந்தேழுலகும் தனிக்கோல்
செல்ல* என்கிறபடியே உபய விபூதியும் தன் நியமந்ததிலேயாம்படி தன்னுஞ்ஞை
நடத்துகிற ஸர்வ நியந்தாவான ஸர்வேச்வரன் (ஒழிவில் காலத்துக்குச் சேர பூர்வ
போகங்களை யோதுமாலெய்தின சாபலத்துக்குச் சேர ஸமகாலமாக்கி) *ஒழிவில் கால
மெல்லா முடனாய் மன்னி* என்றடிமை செய்யப்பார்க்கிற வளவி உ. ஸர்வதேச ஸர்வா
வஸ்தைகளையாபாதி ஸர்வ காலத்திலும் வேனுமென்று கீழ்க்கழிந்த காலத்திலடிமை
யையுமாசைப்பட்டதுக்குச் சேரும்படி, *பாலனாயேழுலகுண்டு* என்று தொடங்கி
தேசக்ராலவிப்ரக்குஷ்டங்களான அவனுடைய அபதாநங்களை தத்தத் தேசகால
விசிஷ்டமாக வநுபவிக்கையில் அப்திவேசத்தாலே *ஆதியங்காலத்தகலிடங்கிண்டவர்
பாதங்கள் மேலணி பைம்பொற்றுழாயென்றே ஒதுமாலெய்தினள்* என்று பூர்வகா
லீந போகங்களையே வாய்புலற்றுப்படி ப்ராந்தியையடைந்த சாபலத்துக்கு அநுரூப
மாக காலத்தினுடைய பேதவ்யவஹாரத்துக்குடலான உபாதியைக்கழித்து ஒரு
போகியாக்குகையாலே ஸமகாலமாக்கி யநுபவிப்பித்து.

[2] (போதால் வணங்காமை தீர்த்த ப்ரணயித்வத்திலே காதல் மையலேறிய
பித்தாய்.) *பூவைவியா நீர்தூவிப் போதால் வணங்கேனெனும் நின் பூவை வியா
மேவிக்குப் பூகுஞ் சாந்தென்னெஞ்சமே* என்று தொடங்கி *ஏகமூர்த்திக்கே, பூத்
தன்மாவை கொண்டுண்டைப் போதால் வணங்கேனெனும் நின் பூத்தன்மாவை நெடு
முடிக்குப் புனையுங்கண்ணி யெனதுயிரே* என்று விரோதி நீரஸநம் பண்ணுகிற அவ்
வகாலங்களிலே யுதவி புஷ்பாத்யுபகரணங்களைக் கொண்டு சிரோபசாரம் பண்
ணப் பெற்றிலேனுகிலும், விலகிண விக்ரஹயுக்தனாய் ஸர்வேச்வரனாயிருக்கிறவன்
என்னுடைய கரண த்ரயவ்யாபாராதிகளையே தனக்கு போக்ய வஸ்துக்களெல்லாமு
மாகக் கொள்வதே! என்றிவர் தாமே யிடுபடும்படி பண்ணி அவ்வோகாலங்களில்
தனக்குதவி அடிமை செய்யப்பெருத இழவை அவன் தீர்த்த ப்ரணயித்வ குணத்திலே
காதல்மையலேறினேன் என்கிறபடியே ப்ரேமம் மேலிட்டு அறிவு கலங்கினவாறே
வேள்ளக் கேடாக வொண்ணாதென்று அவன் அல்பம் பேரநிற்க அவனோடு ஸத்ருச
பதார்த்தங்களையும் ஸம்பந்திபதார்த்தங்களையும் அவனாகவே கருதிப் பேசும்படியாக
பேய்ச்சி முலை கவைத்தாற்கென் பெண்கொடி யேறியபித்தே என்னும்படி
பித்தேறி.

[3] (தேசதூரத்துக்குக் கூவியங் கொள்ளாயென்றது தீரக் கண்ட சதிரையு
மொரு நிலமாகக்காட்ட) தேச விசேஷத்திலநுபவத்தை யாசைப்பட்டு, தேசதூரத்
தைப் பற்ற *கோலமேனி காணவாராய் கூவியங் கொள்ளாயே* என்று உன் வடி
வழகை நீ வந்து அநுபவிப்பித்தருளுதல், என்னை யங்கேயருளப்பாடிடுதல் செய்கிறிலே
யென்று கூப்பிட்ட விழவுந்தீர், *ஒண்டொடியாள் திருமகளும் நீயுமே நிலாநிற்பக்
கண்டசதிர் கண்டு* என்று நித்ய விபூதியிலே பெரியபிராட்டியாரும் நீயுமே போக்தாக்
களாய் அவ்விபூதியிலுள்ளாரடைய போகோபகரண கோடியாம்படி கண்டுவைத்த
நேர்பாட்டை நான் கண்டேனென்னும்படி, கீழ் காலோபாதியைக் கழித்து ஸம
காலமாக்கிஞப்போலே, அவ்விபூதியிலநுபவத்தையும் இங்கே யிருந்தே அநுபவிக்க
லாம்படி யொருபோகியாக ப்ரகாசிப்பிக்க. (வீலின்பம் கூட்டினையென்று முக்த
போக மாநஸப்ராப்தி பலமான) *வீலின்பம் மிகவெல்லை நிகழ்ந்தனன்மேவியே*
கூட்டரிய திருவடிக்கள் கூட்டினே நான்கண்டேனே என்று அவனைக்கிட்டி நிரதிசயா
நந்தியாகப் பெற்றேன், யாவர் சிலர்க்கும் தந்தாமால் சேர்த்துக்கொள்ளவரிய திரு
வடிகளை நான் சேரும்படி என்னைச்சேர்த்துக்கொண்டாய். நான் அநுபவிக்கப் பெற்

தேனென்றவது மாநஸாநுபவமாகையாலே, இப்படி முக்தருடைய போகமான அவ்
வநுபவத்தில் மாநஸமாக உண்டான ப்ராப்திக்குப் பலமான, (தேவதாந்தராத்மாந்
மீயலோகயாத்ரைச்வர்யாக்ஷரங்களில் வைராக்யம் உன்னித்துயிருடம்பினால் கொடு
ஷாகம் வேட்கையெல்லா மொழிந்தேனென்ன வுடையரானவர்) *உன்னித்து மற்
றொரு தெய்வம் தொழாள்* என்று தன்னெஞ்சாலே மதித்து வேறொருதைவத்தைத்
தொழுதறியா னென்னும்படி தேவதாந்தரங்களில் வைராக்யத்தையும், *உயிரிற்
குறைவிலேமே* *உடம்பினால் குறைவிலேமே* என்னும்படி ஆத்மாத்மீயங்களில்
வைராக்யத்தையும் *கொடுஷாகம் காட்டேலே* என்னும்படி லோகயாத்ரையின்
வைராக்யத்தையும், *வேட்கையெல்லாம் விடுத்து* என்று ஸமுதாயேநவும், *ஜங்
கருவி கண்டவீன்ப மொழிந்தேன் சிற்றின்ப மொழிந்தேன்* என்று ப்ருதக்த்வேநவும்
சொல்லும்படி ஐவீவர்யத்திலும் அக்ஷர சப்தவாச்யமான ஆத்மாநுபவரூபகைவஸ
யத்திலுமுண்டான வைராக்யத்தையு முடையரானவீவர்.

[4] (ஒரு நாயகமென்று ராஜ்யஸ்வர்க்காத்மாநுபவால்பாஸ்திரத்வ ஸாவதி
கக்வாதிகளையும்) *ஒருநாயகமாயோடவுலகுடனாண்டவர் பெருநாடுகாண விம்மை
யிலே பிச்சை தாங்கொள்வர்* என்று தொடங்கி *ராஜ்யம் நாம மஹாவ்யாதி ரசி
தித்யோ விநாசந . ப்ராதரம் வா ஸுதம் வாபி த்யஜந்தி கலு பூமிபா* என்கிற
ராஜ்யைச்வர்யத்தின் அப்த்வத்தையும், *குடிமன்னுமின் சுவர்க்கமெய்தியும் மீள்
வர்கள்* என்று *தே தம் புக்த்வா ஸ்வர்க்கலோகம் விசாகம் க்ஷீணே புண்யே மர்தத்
யலோகம் விசந்தி* என்கிற ஸ்வர்க்காநுபவத்தினுடைய அஸ்த்திரத்வத்தையும்,
இறுகலிறப்பு என்று ஆத்மாநுபவத்தினுடைய ஸாவதிகத்வத்தையும், ஆதிசப்தத்
தாலே துக்கமிசரத்வ துஸ்ஸாதத்வ நிஸ்ஸாரத்வங்களைச் சொல்லுகிறது.

[5] (ஆடு கள்ளிறைச்சி கருஞ்செஞ்சோருகிற நிந்த்யங்களாலே இளந்தைவத்
துக்கிழைத்தாடும் நிஹீநதையையும்) *த்ரவ்யம் நிந்த்ய ஸுராதி தைவதமதிஷுத்
ரஞ்ச பாஹ்யாகமோ த்ருஷ்டிர் தேவலகாச்ச தேசிகஜநா திக் திக் திகேஷாம்
க்ரமம்* என்கிறபடியே *அங்கோராடுங்கள்னும்* *அங்கோர்கள்னும்ஹைச்சியுப்*
கருஞ்சோறும் மற்றைச் செஞ்சோறும் என்கிற ஸுராமாம்ஸாதிநிந்த்ய பதார்த்
தங்களைக் கொண்டு *நீரணங்காடு மிளந்தெய்வம்* என்கிற க்ஷுத்ர தேவதைகளுக்கு
களனிழைத்து என்று அவ்வோதேவதைகள் ஸந்திதி பண்ணும் ஸ்தலங்களிலே பஸி
யிட்டு, *நீரணங்காடுதல் கீழ்மை* என்று தைவாவிஷ்டராயாடுமதின் தன்மை
யையும்.

[6] (பேசநின்ற தேவதாஜ்ஞாநாசக்தி ஸாபேக்ஷத்வாதிகளையும்) *தத
க்ரோதபரீதேந ஸம்ரக்தநயநேநச, வாமாங்குஷ்ட்ட நகாக்ரேணச்சிந்தம் தஸ்ய
ஓரோ மயா* என்றும் *யஸ்மாதநபராதஸ்ய சிரச்சிந்தம் த்வயா மம, தஸ்மாச்சாப
ஸமாயுக்த: கபாலீ த்வம் பஸிஷ்யஸி* என்றும், *தத்ர நாராயண: ஸ்ரீமாந் மயா
பிக்ஷாம் ப்ரயாசித:* *விஷ்ணுப்ரஸாதாத் ஸுச்ரோணி கபாலம் தத் ஸஹஸ்ரதா,
ஸ்புடிதம் பஹுதா யாதம் ஸ்வப்நலப்தம் தநம் யதா* என்றும் சொல்லுகிறபடியே
ப்ரஹ்மா ருத்ரனாலே தலையறுப்புண்டு சோச்யனாய் ருத்ரனை சபிக்க, ருத்ரன் குருசிரச்
சேதநத்தாலே பாதகியாய் ப்ரஹ்மசாபம் தன்னால் போக்கிக் கொள்ளப் போகாமை
யாலே சரிய:பதியான ஸர்வேச்வரனை அாத்திக்க, அவன் அந்த சாபத்தைப் போக்
கினானாகையாலே, *பேசநின்ற சிவனுக்கும் பிரமன் தனக்கும் பிறர்க்கும் நாயகன்
வனை கபால நன்மோக்கத்துக் கண்டு கொண்மின்* என்று வேதத்தில் ப்ரசம்ஸாபர
மான வாச்யங்களாலும் ராஜஸ்தாமஸ புராணங்களாலும் பரத்வேந பேசலாம்படி
முட்டுப் பொறுத்து நின்ற ப்ரஹ்ம ருத்ராதிகளாகிற தேவதைகளுடைய அந்யோந்
யம் தங்களுக்கு வருகிற க்லேசமறியாமையும், அந்த க்லேசம் தாங்கள் தவிர்த்துக்

கொள்ளமாட்டாமையும், அதனைத் தவிர்த்துக் கொடுக்கைக்கு ஈச்வரன் வேண்டுமென்று அஜ்ஞாநாசக்தி ஸாபேஷத்வங்களையும், ஆதிசந்தத்தாலே கர்ம வச்யதையையும்.

[7] (இலிங்கத்து விளம்பும் பாஹ்ய குத்ருஷ்டி மத தமோ நிஷ்டனதையயுஞ் சொல்லி) *இலிங்கத்திட்ட* *விளம்புமாறு சமயமும்* என்கிறபாட்டுக்கவிச் சொல்லுகிற பாஹ்ய குத்ருஷ்டி மதங்களாவன, *யத்மயம் ச ஜகத் ஸர்வம்* என்று பொதுவிலே ப்ரச்நம் பண்ண, *விஷ்ணுஸ் ஸகாசாதுத்பூதம்* என்று கோல்விழக் காட்டாலே உத்தரமாகையன்றிக்கே எருமைமைய ஆணையாகக் கவிபாடித்தரவேணுமென்பாறப்போலே, லிங்கமென்னொரு வ்யக்தியை நிர்ந்தேசித்து இதுக்கு உத்கர்ஷம் சொல்லித்தரவேணுமென்று-கேட்கிறவனும் தமோபிபூதனாய்க் கேட்க, சொல்லுகிறவனும் தமோபிபூதனாய்ச் சொல்ல, இப்படி ப்ரவ்ருத்தமரன் லிங்க புராணாதிகளான குத்ருஷ்டி ஸ்ம்ருதிகளும், சிலவற்றைச் சொல்லா நிஷ்ஞஸ் தாவ களும் சில தர்க்கங்களைச் சொல்லா நிற்குமத்தனை போக்கி ப்ரமாணாங்குல தர்க்க மல்லாமையாலே கேவலம் உக்திஸாரமேயாயிருக்கிற பாஹ்ய ஸமயங்களாறு மென்ற ஷபணக பௌத்தாதிகளுடைய ஸ்ம்ருதிகளுமாகையாலே *யா வேதபாஹ்யாஸ் ஸ்ம்ருதயா யாச்ச காச்ச குத்ருஷ்டயா* தாஸ்ஸர்வா நிஷ்ப்பலா! ப்ரேத்ய தமோ நிஷ்டா ஹி தா! ஸ்ம்ருதா! என்கிறபடியே அவற்றினுடைய தமோ நிஷ்டனதைய யுஞ்சொல்லி. (ஒடிக்கண்டர்) *ஒடியோடி* என்று தொடங்கி, *வழியேறிக் கண்டர்* என்று, *கதாகதம் காமகாமா லபந்தே* என்கிறபடியே ஸ்வர்க்க நரகங்களில் போவது கர்ப்பத்தேற வருவதாய்க் கொண்டு அநேக ஜன்மங்களில் பிறந்து தேவதாந்தரங்களைத் தீவித கரணங்களாலும் பல பரியாயம், ததாச்ச்ரயணத்தைச் சொல்லுகிற சாஸ்த்ர மார்க்கத்தாலே ஆச்ரயித்து அவ்வாச்ச்ரயணபலமும் கண்டீகர்.

[8] (கண்டும் தெளியவில்லை) இவனுடைய ஜகந்திகரணாதி நிவ்ய சேஷ்டிதங்களை சாஸ்த்ரதவாரா ப்ரக்யஷித்தும் இவனே ஆச்ரயணியனென்று தெளியமாட்டுவதில்லை. (அறிந்ததிறந்தோடுமின்) உங்களை இங்ஙனே வைத்தது ஸதஸத் கர்ம காரிகளான ஜந்துக்கள் அவ்வோ கர்மாநுகுண பலங்களை அநுபவிக்கக் கடவதான சாஸ்த்ர மரியாதை அழியுமென்று, அதுதான், *மம மாய துர்யயா* என்கிற ப்ரக்ருதியையரிட்டு அவன் மயகலி வைத்தபடி காணுங்கொள், ஆனபின்பு அது அவன் மாயையென்றறிந்து *மாமேவ போப்ரதயந்தே மாயா மேதம தாந்தே* என்கையாலே மாயாத்ரேஹ பாயமும் அவன் திருவடிகளைப் பற்றுகை என்றறிந்து அவனை யாச்ரயித்து இம்மாயையைத் தப்பப் பாருங்கொள், (ஆட் செய்வதெறுவதாவதென்று) *நீள் குடக்கூத்தனுக்காட்செய்வதே உறுவதாவது* என்கையாலே நிர்திசய போக்யமான சேஷ்டிதத்தை யுடையவனுக்கு அடிமை செய்கையே இவ்வாத்மாவுக்குச் சீரியதும் ஸாசகமுமென்றிப்படி யுபதேசித்து. (விரக்தி பூர்வகமாக ஆச்ரயணத்தை குசிப்பிக்கிருநாலம் பத்தில்) அதாவது—ப்ரயோஜநாந்தர தேவதாந்தர பாஹ்ய குத்ருஷ்டி மதங்களில் விரக்தி பூர்வகமாக, ஜகத்காரணத்வாதிகளான ப்ரமாணோபபத்திகளாலே பகவத்ஸமாச்ச்ரயணத்தை ஸம்ஸாரிகளுக்கு குசிப்பிக்கிருநென்கை. (222 4)

223. அஞ்சாம்பத்தால், கீழ்ச்சொன்ன பரத்வாதிகளால் வந்த தன்னுடைய உத்கர்ஷத்தையும் தந்தாமுடைய நிகர்ஷத்தையுமுநுஸந்தித்து அகல்வாரனவிலும் மேல் விழுந்து விஷயீகரிக்கும்படி பரமகாருணிகனான ஸர்வேச்வரன், கீழிவர்க்குப் பிறப்பித்த விரகதிக்கு பலமான ஸ்வவிஷய பக்தியை பரம்பரயா அபிவ்ருக்தமாகக் கிடைத்த பக்தியையும் பாகவதஸமாகமத்தையுமுடையரானவிவர் தாம் திருத்தத் திருத்திய ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களையும், திருத்தின தம்மையும் காண்கைக்கு வந்த ந்த்ய ஸலீர்களையும் ச்வேதத்வீப வாணிகளான வித்தரையுங்கண்டு மங்களாசாஸநம் பண்ணி, திருத்தாத அஸூரராஷஸ ப்ரக்ருதிகளையும் பகவத் பாகவதவைபவத்தை

யுபதேசித்துத் திருத்தி பாகவதஸமாஜதர்சனமீனிதாம்படியான ஜ்ஞாநம் பிறந்
தார்க்கு ப்ராப்யத்வரைக்கு அடியான பக்தியையு முபதேசித்துத் தலைகட்டுகிற
ரென்றோர்.

(223-) [1] ஆவாவென்று தானே தன்னடியார்க்குச் செய்யும் தொல்ல
குளென்று பரத்வாதிகளையுடையவன் எவ்விடத்தானென்னும் பாவியர்க்கு
இதகரையுமழிக்கும் க்ருபாப்ரவாஹமுடையவன்
பொய்க்கத்து வஞ்சக்களவு தவிர முற்றவுந்தானுய உன்னை விட்
டென்னப்பண்ணின விரக்திபலபரமாத்மராகம் [2] பேரமர்
மீன்னின்று கழியமிக்கு யானேயெள்ள வாய்த்து ஆற்றவில்
லாது நீராய்மேலிய ண்டுபுக்துவன [3] விஷவ்ருஷ பலங்கள்
கைகடிகளவர் அடிமை புகாரையும் ஆட்சேய்வாரையும்
காண லோகத்விபாந்தரங்களில் நின்றுப் போந்த தேவர் குராக்
களைக்கண்டு காப்பிட்டு, ப்ரஹ்மாத விபிஷணர் சொற்கேளாத
அரக்கரசர் போல்வாராத் தடவிப் பிடித்து [4] தேசகால
தோஷம் போக எங்குமிடங் கொண்டவர்களை போவித்தொழுது
உஜ்ஜிஷியங்கோள், நீங்கள் நிறுத்துகிறவர்களை தேவதைகளாக
நிறுத்தினவனை [5] போவிப்பரம்பராவரோடொக்கத்தொழில் யுக
தோஷமில்லையாமென்று விஷ்ணுபக்தி பராக்கிக் கண்ணுக்கிறி
யன காட்டலாம்படியானுர் கண்ணிலே நோக்கிக் காணும் பக்தி
ளித்தாந்ருனத்தைபிடுகிறர் அஞ்சாம்பத்தில்.

[1] (ஆவாவென்று தானே தன்னடியார்க்குச் செய்யும் தொல்லகுளென்று
பரத்வாதிகளையுடையவனெவ்விடத்தானென்னும் பாவியர்க்கு மிகுரையும் அழிக்
கும் க்ருபாப்ரவாஹமுடையவன்) *ஆவாவென்றருள் செய்து* என்று ஐயோ ஐயோ
என்று என் பக்கலிலே க்ருபையைப் பண்ணியென்றும் *தானேயின்னருள் செய்து*
என்று நான் அர்த்தியாதிருக்கத் தானே தன்பேராக க்ருபைப்பண்ணியென்றும், *கலி
யுகமொன்று மின்றிக்கே தன்னடியார்க்கருள் செய்யும்* என்று தன்பக்கலிலே நயஸ்த
பரராணவர்களுக்கு கலிதோஷங்களொன்றும் வாராத படியாக க்ருபை பண்ணு
மென்றும், *பெருமானது தொல்லருளே* என்று ஸர்வேச்வரனுடைய ஸ்வாபாவிக
க்ருபையென்றுச் சொல்லுகிறபடியே, *அம்மானுழிப்பிரானவெவ்விடத்தான்
யானுர் எம்மாபாவியர்க்கும் விதிவாய்க்கின்று வாய்க்கும் கண்டர்* என்று கையும்
திருவாழியுமான வழகை நித்யஸூரிகளுக்குக் காட்சிகொடுத்துக்கொண்டுஅங்குள்ளா
ருடனே பரிமாதியிருக்கிற ஸர்வேச்வரனுனவன் எவ்வளவிலே! நித்ய ஸம்ஸாரிகளுக்கு
மில்வருகான நான் எவ்வளவிலே! என்று கீழ்ச்சொன்ன தன்னுடைய பரத்வகாரண
த்வ வ்யாபகத்வ நியத்திருத்வாதிகளால் வந்த உத்கர்ஷத்தையும் தங்களுடைய நிகர்
ஷத்தையும் அதுஸந்தித்து அகலும்படி யெத்தனையேனும் மஹாபாபிகளளவிலும்
கர்மாநுருண நிர்வாஹத்துக்குடலான தன் நிர்வகுசஸ்வாதத்தர்யமாகிற கரையும்
தன்னதுக்ரஹம் தங்கள் பக்கல் வாராதபடி அபராதங்களையே பண்ணுமிவர்கள்
ஒளபாதிக ஸ்வாதத்தர்யமாகிற கரையும் அழியப் பெருகாநிற்குமதான க்ருபாப்ரவா
ஹத்தையுடைய ஸர்வேச்வரன், (பொய் கூத்து வஞ்சக்களவு தவிர) *பொய்யே
கைம்மை சொல்லி* *என்றென்றே சில கூத்துச் சொல்லி* *உன்னையும் வஞ்சிக்கும்
கள்ளமனத்தவிர்ந்தே* என்று மெய்கலவாத பெரும் பொய்யைச் சொல்லி, ப்ரேமபர
வசரைப்போலே பாவித்து ஹ்ருதயம் ப்ராக்குத விஷய ப்ரவணமாயிருக்க, அநந்ய
ப்ரயோஜநரைப்போலே உன் ஒளதார்யத்தையும் வடிவழகையும் ஸஹ்ருதயமாகச்
சொல்லுகிறுரென்று தோன்றும்படி பலகாலஞ் சொல்லா நின்று கொண்டு, ஸர்வ
ஜ்ஞானவுன்னையும் பகட்டும் க்ருதீமயுக்தமான மனஸ்ஸைத் தவிர்ந்தென்று

அவற்றை இவர் தலிரும்படி. (முற்றவும் தானாய் உன்னைவிட்டென்னப் பண்ணின விரக்திபல பரமாத்மராகம்) *என்னை முற்றவும் தானானான்* என்று இவர்க்கு ஸர்வ வித போக்யமும் தானாய் *இனி யுன்னை விட்டென் கொள்வனவே* என்று நான் விட்ட வன்றும் விடமாட்டாத வுன்னை யொழிய நுராராதமாய், வருந்தியாராதித்தாலும் கிடைப்ப தொன்றில்லாத விஷயங்களைப் பற்றவோ வென்று இவர் தாமே பேசும்படி பண்ணின *கண்டசதிர கண்டோழிந்தேன்* என்கிறபடியே அவன் போக்யதை யாவே அந்யவிஷயங்களை யடைய வுபேஷிக்கும்படி கீழில் பத்தில் பிறந்தவிரக்திக்குப் பலமான *பரமாத்மையோ ரந்த;* என்கிற பரமாத்ம விஷயத்தில் ராகமானது.

[2] (பேரமர் பின் னின்று கழியமிக்கு யானே யென்னவாய்ந்தாற்றுகில்லாது நீராய் மெலியலுடுபுக்குவளர) *பேரமர் காதல்* என்று அபரிச்சேத்யமாய்ப் பொருத்தி, *பின் னின்ற காதல் நோய் நெஞ்சம் பெரிதும்* என்று பீடிர்பிடித்து நின்று நெஞ்சை முடிக்கும்படியாய், *கழியமிக்கதோர் காதல்* என்று பார்ச்சவஸ்த தர்க்குப் பேசும்படி மிகவும் கைகழிந்து *கடல் ஞாலம் செய்தேனும் யானே* என்று தொடங்கி, *வாய்ந்த வழுதிவளநாடன்* என்று அவனுடைய ஜகத்காரணத்வாதி அத்புத கர்மங்களை நானே செய்தேனென்று அநுகார முகத்தாலே விஷயத்தைக்கிட் டிப்பேசும்படியாய், *உன்னை விட்டொன்று மாற்றுகின்றிலேன்* என்று அவனை யொழிய ஒருகூறும் தரித்திருக்கமாட்டாதபடியாய் *ஆராவமுதே யடியேனுடலம் நின்பாலன்பாயே நீராய்* என்று விஷய போக்யதாதிசயத்தால் வந்த ப்ராவண்யத் தாலே ஜ்ஞாநாச்சரயமான ஆத்மாவாதல் ஜ்ஞாநப்ரஸரணத்வாரமான மனஸ்ஸாத லன்றிக்கே ஆத்மாவுக்கு ஆயதநமான சரீரமும் சிதிலமாம்படியாய், *வைகலும் வினை யென் மெலிய* என்று அந்த சைதில்யந்தான் காதாசித்கமன்றிக்கே ஸர்வகாலமும் மெலியும்படியாய், *நிறந்தனாடுபுன்கென தாவியை நின்று நின்றுருக்கியுண்கின்ற* என்று பகவத்குணங்கள் மர்மத்திலே புருந்து ஆத்மானை யிடைவிடாமல் த்ரவத்ர வ்யமாக்கும்படி அபிவ்ருத்தமாக,

[3] (விஷ்வருக்ஷ பலங்கள் கைகூடினவர்) இப்படி பகவத்ப்ரேமம் வளருகையா லும் பாகவதர்களோடே கூடப்பெறுகையாலும், ஸம்ஸாரவிஷயநுஷ்டானத்வே பமே ஹயம் குதோபமே, கதாசித் தோவே பத்திந் தப்பந்ததர்வா ஸமாகம் * என்று ஸம்ஸாரமாகிற விஷ்வரு க்ஷத்தில், அம்ருதோபம பலங்களாகச் சொல்லப்பட்ட பகவத் பக்தியும் பாகவத ஸமாகமும்மாகிற பலத்வயமும் கைபுகுத்தவிவர். (அடிமைபுக்காரையும் ஆட்செய் வாரையும் காண லோகத்வீபாந்தரங்களில் நின்றுப் போந்த தேவர்குழாங்களைக் கண்டு காப்பிட்டு) *ஒன்றுத்தேனிலை *மற்றெத்தெய்வம் நாடுதிர்* *பாடியாடிப் பர விச் சென்மின்கள்* *தெய்வம் மற்றில்லை* *நாயகனவனே* *ஒன்றும் பொய்யில்லை போற்றுமினே* *அறிந்தோடுமின்* *ஆதிமுர்த்திக்கடிமை புகுவதுவே* *மற்றைத் தெய்வம் விளம்புதிர்* *உளங்கொள் ஞானத்து வைம்மின்* *ஆட்செய்வதே- உறுவ தாவது* என்று தேவதாந்தராவரத்வ பூர்வகமாக பகவத் பரத்வத்தையும், பகவ தாச்சரயஸப்ரகாரத்தையும் பகவத்கைங்கர்யமேபரம புருஷார்க்தமென்னுமத்தை யும் தெளிய வுபதேசிக்கக் கேட்டுத் திருந்தி யடிமைபுக்க ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களையும், *ஆட்செய்தாழிப் பிராக்ஷச் சேர்ந்தவன்* என்று இப்படி திருத்துகையாலே அடிமை செய்தாரான தம்மையும் காண்கைக்கு, *வைகுந்தன் பூதங்களேயாய்* *தடங்கடல் பள்ளிப்பெருமான் தன்னுடைப் பூதங்களேயாய்* *தேவர்கள்தாமும் புருந்து* என் னும்படி லோகாந்தரமான ஸ்ரீவைகுண்டத்திலுள்ளாராயும் த்வீபாந்தரமான ச்வே தத்வீபத்திலுள்ளாராயும், *நேமிப் பிரானதமர் போந்தார்* என்கிறபடியே வந்ததீத்ய ஸாலிகளும் முக்தப்ராயகுமான தேவர்களுடைய திரள்களை, *கண்டோம் கண்டோம்* என்றுகண்ணுக்கிலியதாயி ருக்கையாலேகண்டோமென்று பலகாலும் சொல்லும்படி கண்டு, *பொலிக பொலிக* என்று அத்திரள் அபிவ்ருத்தமாயிடுகவேன்று மங்களா சாஸநம்பண்ணி, (ப்ரஹ்மாத விபீஷணர் சொல்கேளாத அரக்கரசரர்போல்வாரைத்

தடவிப்பிடித்து) *தவய்யந்தி யாயந்தி* என்று ப்ரஹ்மாதனுபதேசிக்கக் கேட்டும் திருத்தாத வஸுரனுன ஹிரண்யணையும், *ப்ரதீயதாம் நாசரதாய மைதிஸீ* என்று ஸ்ரீஸீஸுனுழ்வானுபதேசிக்கக் கேட்டும் திருத்தாத ராகுஸனுன ராவணனைப் போலேயும், கீழ் தாமுபதேசித்ததில திருந்தாமக்கிடத்த ராகுஸ ப்ரக்ருதிகளும் ஆஸுர ப்ரக்ருதிகளுமாயுள்ளனாரை *அரக்கரகரர் பிரத்தீகுள்ளிரேல்* என்று தேடிப் பிடித்து.

[4] (தேசகாலதோஷர்ப்போக எங்குமிடங்கொண்டவர்களை மேவித் தொழுது உஜ்ஜீவியுங்கோள்) *கொன்றுயிருண்ணும் விசாதி பகைபடுதியவ்வெவ் லாம். நின்றுவெலகில் கடிவான் நேமிப்பிராஸ்தமர்ப்போந்தார்* *நீரியும் கவியும் நீங்கித் தேவர்கள்' தாமும் புதுத்து* என்கிறபடியே சரீரத்தை முடித்து ப்ராணப ஹாரம் பண்ணக் கடவதான வ்யாதி, அப்படி செய்யும் பகைபடு முதலான தேச தோஷமும், *பசிஷ்யத்யதோத்தாம்* என்கிறபடியே பதார்த்த ஸ்வபாவங்கள் வேறு படும்படியான கலி ப்ரயுக்தமான காலதோஷமும், தங்கள் ஸஞ்சாரத்தாலே போம் படி. *நீரியப்புகுந்திசைபாடியெங்கு மிடங்கொண்டன* என்கிறபடியே பகவதனுபவ ஹர்ஷப்ரகர்ஷத்தாலே பெரியவாரவாரத்தோடே புதுத்து ப்ரதீகூலர்க்கிடமிக்கலாத படி ஸர்வப்ரதேசத்திலும் பரம்பினவர்களை, *மேவித்தொழுதுயமிவீர்கள்* என்று நீங்கள் அநத்யப்ரயோஜனராய்க்கொண்டு ஆர்யரீதுஜ்ஜீவியுங்கோள்; அவ்வளவு போகமாட்டாதே தேவதாந்தர ப்ராவண்யத்தாலே பகவத்வைபவாநினைக்கேடான அளவில்களாவில், (நீங்கள் நிறுத்துகிறவர்களை தேவதைகளாக நிறுத்தினவன) *நிறுத்தி நும்முள்ளத்துக் கொள்ளும் தெய்வங்கள்* என்று அவைதனக்கு வ்யத் உதகர்ஷமில்லாமையாலே வசநாபாஸங்களாலும் யுக்த்யாபாஸங்களாலும் நீங்கள் சேமம் சாத்திநிறுத்திப் புறம்பே சிலாநியில் அபஹ்விப்பார்களென்று உங்கள் நெஞ் கக்குள்ளே நீங்களறிந்ததாக வுபாஸிக்கும் தேவதைகளே, *நிறுத்தினான் தெய்வங் களாக அத்தெய்வநாயகத்தானே* என்று ராஜாவானவன் ஸார்தோறும் கூறுசெய் வார்களே நிறுத்துமாபோலே உங்களுக்குச்ச்ரமணீயராக நிறுத்தின ஸர்வேச்வரனே.

[5] (மேவிப்பரம்புமவரோடொக்கத் தொழில் யுகதோஷமிக்கையாமேன்று) *நக்கபிரானோடயனு மீந்திரனும் முதலாகத் தொக்க வமரர்குழாங்கள்- கண்ணன் திருமர்த்தியை-மேவிவிக்கவுடகுள் தொறும். எங்கும் பரத்தவ-ஒக்கத்தொழுகிறீ ராகில கவியுகமொன்றுமிக்கீ* என்று குத்ரேனே ப்ரஹ்மாவமிந்திரனும் முதலாகத் திரண்ட தேவதாஸஸூஹங்கள் க்ருஷ்ணனுடைய அஸாதாரண விக்ரஹத்தை கபாச் ரயமாகப் பற்றி விஸ்த்ருதமான லோகங்களைவந்துமொக்கப்படுத்து விழுதிவிஸ்தா ரத்தை யுடையராணர்கள். அவர்களைப்போலே நீங்களும் அவனையாச்ரயிக்கப் பெறில் விபரீதப்ரவர்த்தகமான கவியுகதோஷமுங்களுக்குத் தட்டாதென்று உபதே சித்து. (விஷ்ணு பக்திபரராக்கி) *விஷ்ணுபக்தியோ நேவ* என்கிறபடியே *அரக்கர கரர்* என்னுமதுபோய் தேவசப்தவாச்யராமப்படி பகவத்பக்திபரராகத் திருத்தி. கண்ணுக்கிவியன காட்டலாம் படியானுர் கண்ணிலே நோக்கிக்காணும் பக்திஸீத் தாஞ்ஜநத்தை யிடுகருர் அஞ்சாமபத்தல்) அதாவது-திருந்தாதாரைத் திருத்தின வளவன், ரிக்கே முன்பே திருத்தி *கண்ணுக்கிவியன கண்டிடம் தொண்டரெல்லீகும் வாரீர்* என்னும்படி பாகவதஸமாஜதர்சனமினிதாம்படி அவ்விஷயத்தில் சாபல முடையராய் உபாயாத்யவஸாயதசையிலே நின்று ப்ராப்ய தசையிலே நிற்கிற தம்மைப் போடியும்படியானவர்களுடைய உபாயாத்யவஸாயஜ்ஞானத்தின் மேலே, *என் னெஞ்சினால் நோக்கிக்காணிரேன் முன்பாதே* *மநஸி விஸஸ தாஷ்ண பக்திஸீக்தாஞ்ஜநே* என்கிறபடியே எத்தாஞ்ஜநம் போலே கூடார்த் தத்தை ப்ரகாசிப்பிப்பதாய் ப்ராப்யவைவக்ஷண்யத்தை விஷயிகரித்ததான பக்தியை உபதேச முகேந உண்டாக்குகருர் அஞ்சாமபத்தி லென்கை .... (223-5)

224. ஆரூம்பத்தால், தன்னுடைய பரம க்ருபையாலே ஸர்வரும் வந்து ஆச்
ரயிக்கும்படியிருக்கிற ஸர்வசரணயான ஸர்வேச்வரன் பக்தி பாரவச்யத்தாலே
அநந்யகதிகளான தமக்குத் தன் திருவடிகளையே நிர்பேக்ஷாபாயமாகக் காட்டிக்
கொடுக்க அவ்வுபாயத்திலே விச்சேதமில்லாதபடி நடக்கிற வ்யவஸாயத்தையுடைய
ராய் தம்முடைய வ்யவஸாயத்தை கடக முகத்தாலே யிவனுக்கறிவித்து வரவு
தாழ்க்கையாலே தமக்கு விளைந்த ப்ரணயரோஷத்தை யவன் பரிஹரிக்க அவன்
ஸாமர்த்த்யத்தையனுஸந்தித்து குணபுவத்துக்குப் பண்ணின ப்ரபத்தியும் பலித்த
வாறே ப்ராப்திக்கு ப்ரபத்திபண்ணுவதாகக் கோலி, ஸித்தோபாயவரணம் இதர
பரித்யாக பூர்வகமாகையாலே பௌராணிகவசநப்ரக்ரியையாலே உபாய விரோதி
களான த்யாஜ்யாம்சங்களை ஸ்வாஸநமாக தத்ப்ரஸங்கமும் அஸஹ்யமாம்படி
விட்டு, விட்டவையெல்லாம் தமக்குப் பற்றுகிற விஷயமேயாக நினைத்து பரமார்த்தி
யோடே தமக்கு உபாயமாக நினைத்திருக்கும் திருவுலகளந்தருளின ஸர்வஸுலபமான
திருவடிகளை நித்யஸூரிகளும் வந்து அனுபவிக்கும்படி நிற்கிற திருமலையிலே
கண்டு பூர்வவாக்யப்ரக்ரியையாலே சரணம் புக்கவர் *பத்துடையடியவரிலே
தொடங்கி அஞ்சாம்பத்தளவாக உபதேசித்த பக்த்யுபாயத்தின் துஷ்கரத்வாதி
தோஷாநுஸந்தாநத்தாலே சோகம் ஜநிக்கும்படியான பாகம் பிறந்தவர்களுக்கு
தம்முடைய ப்ரபத்திநிஷ்டையை ப்ரகாசிப்பிக்கிருரென்கிறார்.

224. என்னையும் பாவமும் கார்த்தம் கார்த்தகம் அடியிர் வார்மினென்று
கருணையாலே *ஸர்வலோக பூதேப்யா: * என்றவை கடலோசையும்
கழுத்துக்கு மேலாகாமல் உபாயத்வம் கல்வெட்டாக்குகிற
சரணயன் [2] அந்நாநாசக்தி யாதாத்யம் ஜநாநங்களாவா
லன்றிக்கே அங்குந்நேன் என்னுன்புணரா யென்னுன்படி மேய்யமர்
பக்தியுபாயமாகவர் அநந்யகதித்வமுடைய தமக்குப் [3]
பாதமே சரணக் அலையே சேமங்கொண்டு அகசிந்தையராய்
நியக்குக்களையிட்டு ஸ்வாபிப்ராயத்தை நிவேதித்து விளம்பரோஷம்
உபாயத்தாலேயாயி, [4] உருகாமல் வரித்ததும் நண்ணிவனங்க
பலித்தவாறே எப்ரகாரமாக ஸக்ருத் கரணியமென்று—புரணபௌ
ரணிகர் த்யாஜ்யாம்சமாக்கின [5] சிதரித் ப்ராப்ய ப்ராபகா
பாஸங்களைக் கைவலிந்து கைகழலக் கண்டும் எல்லாம் கிடக்க
நினையாதகன்றும் ஆளர் மேலிர் ஊதீர் என்று தத்யவேஷமாக்கியும்
புறத்திட்டுக் காட்டிமென்று, பாஸங்கிக்கில் முடியும்படி விட்டு,
[6] தந்தைதாய் உண்ணாந் சோறு மாநிதி பூவையாவையுமொன்
றேயாக்கி, [7] தளர்வேனோ நிவேனோ குறுகாதோ முதல்வாவோ
வென்னுமார்த்தியோடே [8] திரிவிக்கிரமனாகக் குறள்கோலப்
பிரானய் அடியை ஆன்ஹையிரந்த வன்கள்வன் கண்முகப்பே
அகல்கொள் நசைவையம் விண்ணும் நடவந்த தடந்தாமரைகளை
[9] இளைந் தாமரைகள்காண இமையோரும் வரம்படி சேன்று
சேர்ந்த உலகத்திலதத்தே கண்டு அகல்கில்லேனென்று பூர்வவாக்
யமனுஸந்தித்தவர், [10] நினைக்கறந் தொடங்கி வேதப்பூனிதவிறுதி
சொன்ன ஸாந்யோபாயப்ரவண ஸசோகஸஜாநியர்க்கு, [11] தந்த
னன் பற்றோர்களைகளில் புருந்தேனென்று ஸ்வஸித்தோபாய
நிஷ்டையை உக்த்யுபாயந்தாநங்களாலே காட்டுகிறார் ஆரூம்பத்தில்.

[1] (என்னையும் யாவர்க்கும் கரர்க்காய் அடியீர் வாழ்மினென்று கருணை யாலே ஸர்வலோகபூதேப்ய: என்றவை கடலோசையும் சுழத்துக்கு மேலுமா காமல் உபாயத்வம் கல்வெட்டாக்குகிற சரண்யன்) *ஏறு சேவகனார்க் கென்னையு முள்ளென்மின்களே* என்று ஆர்த்த ரக்ஷணத்திலே திகழ்த்திருக்கிறவனுக்கு ரக்ஷய வர்க்கத்திலே நானுமொருத்தியுள்ளென்று சொல்லுங்கொள்ளென்றும், *திருவிண்ண கர்ச் சேர்ந்தபிரான் வரங்கொள் பாதமல்லாலில்லை யாவர்க்கும் வன் சரணே* என்று திருவிண்ணகரிலே நின்றருளினவன் திருவடிகளல்லது ஸர்வர்க்கும் வலிய புகலில்லை யென்றும், *வன்சரண் கரர்க்காய்* என்று தேவர்களுக்கு வலிய ரக்ஷகனா யென்றும், *அடிக்கீழமர்ந்து புகுத்தடியீர் வாழ்மினென்றென்றருள் கொடுக்கும்* என்று நமக்கு சேஷபூதராயுள்ளாரெல்லாரும் நம்மடிகளின் கீழே அநந்யப்ரயோஜந ராய்ப் புகுந்து உஜ்ஜீவியுங்கொள்ளென்றென்று தன்னருளைப் பண்ணாநிற்குமென்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே, தன்னுடைய க்ருபையாலே *ஸர்வலோக சரண்யாய ராகவாய மஹாத்மநே, நிவேதயத மாம் கஃப்ரம் விபீஷண முபஸ்திதம்,* என்றுவந்து சரணா கதனான ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வான் ஸர்வலோக சரண்யனென்ற உக்தி எழுத்தரகோஷம் போலே நிரர்த்தகமாகாதபடியாகவும், *ஸக்ருதேவ ப்ரபந்தாய தவாஸமீதிச யாசதே, அபயம் ஸர்வபூதேப்ய: ததாம்யேதத் வ்ரதம் மம* என்று சரணாகதரக்ஷ ணத்திலே திகழ்தனாய் சரண்யனான தான் சொன்ன உக்தி கண்டாதுபரியாகாத படியாகவும் *வானவர் கோனொடும் நமன்றெழுந்திருவேங்கடம்* என்றும், *எழு வார் விடைகொள்வாரீந்துழாயாகை வழுவாவகை நீசந்து வைகல் தொழுவார் வினைச்சடரை நந்துவிக்கும்வேங்கடம்* என்றும், *போதறிந்து வானரங்கள்* *கண்டு வணங்கும் களிற்* என்றும் நித்யஸூரிகள், நித்யஸம்ஸாரிகள், ப்ரயோஜநாத்நரபரர், அநந்யப்ரயோஜநர், மநுஷ்யர், திரியக்குகள் என்கிற வாசியற ஆச்ரயிக்கலாம்படி ஸர்வ ஸமாச்ரயனீயனாய் நிற்கையாலே தன்னுடைய உபாயத்வம் சிலாலிகிதமாம் படி திருமலையிலே யெழுத்தருளி நிற்கிற அநாலோசித விசேஷ அசேஷலோக சரண்யனான ஸர்வேச்வரன்.

[2] (அஜ்ஞாநாசகதி யாதாதம்ய ஜ்ஞாநங்களளவாலன்றிக்கே அங்குற்றே னென்னான் புணராயென்னும்படி மெய்யமர் பக்திபூமபலமாகவும் அநந்யகதித்வ முடைய தமக்கு) *அவித்யாதோ தேவே பரிப்ருடதயா வா விதிதயா ஸ்வபக்தேர் பூம்நாவா ஜகதி கதிமத்யா மவிதுஷாம், கதிர் கம்யச்சாஸௌ ஹரிதி ஜிதந்தாஹ வயமநோ: ரஹஸ்யம் வ்யாஜஹ்ரே ஸகல பகவாந் சௌநகமுதி:,* என்கிறபடியே உபாயாத்நரங்களை யநியவு மநுஷ்டிக்கவுமீடான ஜ்ஞாந சக்திகளில்லாமையாலே யாதல் பகவதேகபரதந்த்ரமான ஸ்வரூபத்துக்கு ததேகோபாயத்வமொழிய தத்வ்ய திரித்தோபாயாத்வயமாகாதென்று, *உன்னாலல்லால் யாவராலுமொன்றும் குறை வேண்டேன்* என்னும்படியான ஸ்வரூபயாதாதம்ய ஜ்ஞாநத்தாலேயாதல், அநந் யகதிகளா மளவன்றிக்கே, *அங்குற்றேனல்லேவிற்குற்றேனல்லேனுன்னைக்கானுமவா வில் வீழ்த்து நானெங்குற்றேனுமல்லேன்* *என்னான் செய்கேன்* *பூவார்கழல்க ளருவினையேன் பொருத்துமாறு புணராய்* என்று ஸாதநமநுஷ்டித்து முக்தப்ரா யனாயிருக்கிறேனல்லேன், ஸாதநாநுஷ்டாநம் பண்ணுமவர்களிலே, ஒருவனாயிருக்கிறே னல்லேன்; மேலும் ஸாதநாநுஷ்டாநம் பண்ண வொண்ணாதபடி உன் னெளந்தர் யாதிகளிலே ஈடுபட்டு உன்னைக்கானவேறுமென்னுமாயையாலே பலஹீநனாய்த் தளர்ந்து இனியுபாயாநுஷ்டாநகூமனல்லேன்; உன் திருவடிகளைப் பெறுகைக்கு என்னால் செய்யலாவதில்லை, எனக்கும் செயலுக்குமென்ன சேர்த்தியுண்டு, முன்பு பரிசுப்ப்தமான உபாயங்களொன்று மென்பக்கலில்லை; நிரதிசய போக்யமான உன் திருவடிகளை நான் கிட்ஹும்வழி கல்பிக்கவேறுமென்று சொல்லும்படி, *மெய்யமர் காதல்* என்று அவன் ஸ்வரூபத்தை அநுஸந்தித்தாதல் குணஜ்ஞாநத்தாலேயாதல் தரிக்கவொண்ணாதபடியாய் திருமேனியிலே அந்நய வேண்டும்படியான காதலென்

பக்த்யநிசயம், அதினுடைய பலமாகவும், உபாயாந்தரத்துக்காளன்றிக்கே*களைகண்
மற்றிலேன்* என்னும்படி அநத்யகதித்வமுடையரான தமக்கு. ஸமாஸத்தில் பக்தி
பூமபலமென்ன வேணும், பூமாபலமென்கிறவிது பாட்ஸ்கலந்தத்தாலே. வந்ததா
மித்தனை.

[3] (பாதமே சரணுக்க அவையே சேமங்கொண்டேகசித்தையராய்) *ஆதெ
னக்கு நிற்பாதமே சரணுக்கத்தந்தொழிந்தாய்* என்னும்படி தன் திருவடிகளை
ஸஹாயாந்தர நிரபேக்ஷஸாதநமாகக்காட்டிக்கொடுக்க: *கழக்களவையே சரணுக்க
கொண்ட* என்றும், *அடிமேல் சேமங்கொள் தென்குருகூர்ச்சடகோபன்* என்றும்
நாகணீசம்சை நம்பிரான் சரணே சரண் நமக்கென்று நாடொறுமேகசித்தையனாய்
என்றும், சொல்லுகிறபடியே வீரோதி நிரஸந சேனானவவன் திருவடிகளையே நிரபே
க்ஷாபாயமாகக் கொண்டு ஏகரூபமான வ்யவஸாயத்தையுடையராய், (திரியக்குக்
களையிட்டு ஸ்வாபிப்ராயத்தை நிவேதித்து) *வைகல்புங்கழிவாய் வந்து மேயுங்
குருகினங்காள். கனிவாய்ப்பெருமானைக்கண்டு வினையாட்டியேன் காதன்மை—கை
கள் கூப்பிச்சொல்லீர்* என்று தொடங்கி, *ஏறு சேவகஞர்க்கென்னையுமுளளென்
மின்கள்* என்னுமதளவாக பெற்றன்றித்தரியாத அநிமாத்ர ப்ராவண்ய முண்டா
யிருக்கவும், ஸ்வரக்ஷணே ஸ்வாந்வயத்தை ஸஹியாத ஸ்வரூப பாரதந்த்ரயத்தாலே
ததேகரக்ஷயத்வ வ்யவஸாயஸஹிதராயிருக்கிற தம்முடைய கருத்தை, *உபாப்
யாமேவ பக்ஷாப்யாயம்* என்கிறபடியே ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநரூப பக்ஷத்வய யோகத்தாலே
ப்ராப்யமான பகவத் விஷயத்தை சீக்க்ரமாக ப்ராபிக்கைக்கிடான யோக்யதை
யுடையரான கடகரையிட்டறிவித்து, (விளம்பரோஷமுபாயத்தாலே யழிய) இப்படி
யறிவித்தவளவிலும் அவன்வரவு தாழ்க்கையாலுண்டான ப்ரணயரோஷத்தாலே,
வந்து மேல் விழுந்தவளவிலும், *போகுதம்பி* *கழகமேறேல் நம்பி* என்றுபேசுதித்து
அவன் முகம் பாராமலிருப்போமென்று சிற்றிலிழைப்பது சிறு சோறடுவதாக, அது
தன்னுடைய போகவிரோதியாகையாலே *அழித்தாயுன் திருவடியால்* என்கிற
படியே அவனந்த அநாதராந்யபரதைகளை தனக்கும் சரமோபாயமான திருவடி
களாலே யுபலக்ஷிதமான விக்ரஹத்தினுடைய வைலக்ஷண்யத்தாலே குலைக்க அவ
னோடே பொருந்தி.

[4] (உருகாமல் வரித்ததும் நண்ணி வணங்க பவித்தவாறே) *பிறந்தவாற்
றிலே அவதாரா ரூபவம் பெருத விழவாலே பதற. தத் துணசேஷ்டிதங்களை அநுஸந்
தித்தாலும் தரிப்போமென் நிழித்தவளவில், *நிறந்தனாடுபுக்கெனதாவியை நின்று
நின்றுருக்கியுண்ணின்ற* *பையலேநிலையும் வந்தென் நெஞ்சையுருக்குங்கள்* *உள்ள
முன்குடைத்தென்னுபிரை யுருக்கியுண்ணும்* *ஊடுபுக்கென தாவியை யுருக்கியுண்
டிடுகின்ற* என்னும்படி அவை மிகவும் சைதீக்யதேஹதுவாகையாலே தரித்து நின்ற
ஹபவிக்கவல்லேனும்படி பண்ணியருளவேணுமென்று அஃகே உபாயமாக வரித்ததும்,
*குரவையாய்ச்சியிலே, *என்ன குறைவேனக்கு* என்று தொடங்கி, *நண்ணிநான்
வணங்கப்பெற்றே னெனக்கார் பிறர் நாயகர்* என்று பீதி பூர்வமாக அவதார
குணசேஷ்டிதங்களை ஸர்வ காலமும் முறையிலே கிட்டியனுபவிக்கப் பெற்ற வெனக்கு
ஆர்தான் நியாமகரென்று கர்விக்கும்படி பவித்தவாறே. (ஸங்கரமாக ஸக்குத்
கரணீயமென்று) இதரோபாயத்தாக பூர்வகத்வமாகிற ப்ரகாரத்தோடே வித்தோ
பாய வரணம் *ஸக்குதேவ* என்கிறபடியே ப்ராப்திக்காகவுமொருக்கால் பண்ண
வேணுமென்று பார்த்து. (புராணபௌரானிகர் த்யாஜ்யாம்ச மாக்கென சித்சித்ப்
ராப்யப்ராபகாபாஸங்களை) *பிதரம் மாதரம் தாராந் புத்ராந் பந்தாந் ஸகிந் குருந்.
ரத்நாநி தநதாந்யாநி கேத்ராணி ச கருஹாணிச, ஸர்வதர்மாம்ச்ச ஸந்த்யஜ்ய
ஸர்வகாமாம்ச்ச ஸாக்ஷராந், லோகவித்ராந்த சரணௌசரணம் தேவ்ரஜம்விபோ.*
என்கிறவசதம் *ஆக்தேயமஷ்டமஞ்சைவ பவிஷ்யந்தவமம் ஸ்ம்ருதம்* என்கிறபடியே

அஷ்டாதசபுராணத்திலும் வைத்துக்கொண்டு ஒன்பதாம் புராணமாகச் சொல்லப் பட்ட பவிஷ்யத் புராணஸ்தித்தமாகையாலும், புராணஸ்தித்தம் ராகையாலே பெள ராணிகளான பாஷ்யகாரர் கத்யத்திலே இவ்வசந ப்ரக்ரிஸையாலே த்யாஜ்யங்கனி ஹுடைய த்யாகபூர்வகமான சரணவரணத்தைப் பண்ணுகையாலும் (புராண பெள ராணிகர் த்யாஜ்யாம்சமாக்கின) என்கிறது. இங்ஙனன்றிக், இவ்வர்த்தம் புராணஸ்தித்தமாகையாலும், அதுதான் புராதநபுருஷாநுஷ்டாநரூபமாகச் சொல்லப் படுகையாலும் இவையிரண்டையும் பற்ற (புராணபௌராணிகர் த்யாஜ்யாம்ச மாக்கின) என்றருளிச்செய்தாராகவுமாம்.

ஆக இப்படி புராணமும் பெளராணிகரும், *பிதா மாதா* என்று தொடங்கி *ஸாக்ஷராந்* என்னுமதளவாக, *ஸந்த்யஜ்ய* என்கிறவிதத்துக்கு கர்மபலிக்கையாலே வக்ஷ்யமானஸ்தித்தோபாயவரணத்துக்கு அங்கமாக த்யஜிக்கப்படும்சமாக்கின சித் தவஸ்துக்களும் அசித்தவஸ்துக்களுமாயுள்ள ப்ராப்யபாஸங்கனையும், ப்ராபகாபாஸங் கனையும், இதில் *ஸர்வதர்மாம்சசவுக்குக் கீழ் உபாயாந்தரஸஹகாரியுமாய் ஸ்வயம்ப்ர யோஜநமாகையாலே உபேயமுமாய் இரண்டுக்கும் பொதுவாயிருந்துள்ளவற்றைச் சொல்லுகிறது. எங்ஙனெனெனில், *மாத்ருதேவோ பவ பிதருதேவோ பவ* என்று கொண்டு ஈசுவரனோபாதி மாதாபித்ரருவர்த்ததத்தையும் உபாஸநாங்கமாக சாஸ்த்ரம் விதிக்கையாலே மாதாபிதாக்கள் உபாயாந்தரஸஹகாரிகளுமாய் அவ்வள வன்றியே இவர்களுடைய வியோகமஸஹ்யமாயிருக்கையாலே ஸ்வயம் ப்ரயோஜ நமாய் மிருப்பார்கள். ஸ்தீரீயும் ஸஹதர்மசாரினியாயிருக்கையாலே உபாயாந்தர ஸஹகாரியுமாய் அபிமதையுமாகையாலே உபேயபூதையுமாயிருக்கும். புத்ரமும் *புத்ரம்தோ நயந் தாயந் தீ புத்ர* என்கிறபடியே நயகதர்சநத்துக்கடியான பாபவி மோசந ஹேதுவாகிற முகத்தாலே உபாயாந்தர ஸஹகாரியுமாய், தன்னுடைய வியோகம் அஸஹ்யமாய்ப்படி யிருக்கையாலே உபேயமுமாயிருக்கும்; பந்துக்கள். இவனை குடிப்பழியாக வர்த்தியாதபடி நியமித்து நடவழியே நடத்துமவர்களாகையாலே, உபாயாந்தர ஸஹகாரிகளுமாய் பெருங்குடிப்பாட்டத்தே பிறந்தோமென்கிற செருக்காலே உபேயபூதமுமாயிருப்பார்கள்; தோழனும் இவனுக்கு ஹிதைஷியாய் லட்சத்தையே ப்ரவர்த்திப்பிக்கையாலே உபாயாந்தரஸஹகாரியுமாய், அபிமதனு மாயிருக்கையாலே உபேயமுமாயிருக்கும்; குருக்களாகிருர்—உபாயாந்தரங்களை உபதிசித்துப்போருகையாலே உபாயாந்தர ஸஹகாரிகளுமாய் உபகாரகராகையாலே உபேய பூதமுமாயிருப்பார்கள்; ரத்தங்கள், உபாயாந்தரங்களுக்கும் இதிகர்த்த வ்யதயா ஸஹகாரகமுமாய், மேற்சொல்லுகிறவற்றையழியமாறி ஸ்வகரிக்கப் படுமவையாகையாலே உபேயமுமாயிருக்கும்; தந்தாந்யங்களும், கேதரங்களும் அப்படியே; க்ருஹங்கள், லாஸஸ்தாநமாகிற முகத்தாலே உபாயாந்தரஸஹகாரக முமாய், மாடமாஸிகையாக வேடுக்கும்படியான அபிமதத்வத்தாலே உபேயமுமாயிருக்கம்.

மேல் *ஸர்வதர்மாம்சச* இத்யாதியாலே ஸாக்ஷாதுபாயாந்தரங்கனையும், உபேயாந்தரங்கனையும் சொல்லுகிறது. அதில், *ஸர்வதர்மாம்சச* என்று கர்மயோ காந்யபாயங்களைச் சொல்லுகிறது; *ஸர்வகாமாம்சச* என்று ஐதரீக பாதலேளகி னகச்வரீயவிசேஷங்களைச் சொல்லுகிறது; *ஸாக்ஷராந்* என்று அக்ஷரசப்தவாச்ய மான கைவல்யத்தையும் அவ்வோபாதி த்யாஜ்யமென்கிறது. ஆகவிப்படி உபாயாந் வேதமும் உபேயத்வேதமும் வ்யவஸ்திதங்களன்றிக் கீழ்ச்சொன்னபடியே உபாயாந் தர ஸஹகாரித்வத்தாலும் அபிமதத்வாதிகளாலுமுண்டான ப்ராப்ய ப்ராபகபாவங் களையுடைய மாதாபித்ராதிகளும் ரத்ததந்தாந்யாதிகளும் ஸவற்றை சித்சித்ப்ராப்ய ப்ராபகாபாஸங்களென்கிறது. அதனா *ஸர்வதர்மாம்சச* இத்யாதிகள் தானும் பாமப்ராப்ய ப்ராபகங்களைப்பற்ற ஆபாஸங்களாகையாலே அவை தன்னையும் கூட்

பிக்கொண்டு சொல்லுமாம். *கைவலித்து* இத்யாதிக் கருதுவதாக ஒரேயொரு திறையுள்ளது. மேற்சொல்லுகிற வானத்துக்கங்கமான த்யாகம் உபாயவிதாதிக ளான ஸர்வத்தையும் விஷயமாகவுடைத்தாகையானே கைவலித்து இத்யாதிகளால் சொன்னவை த்யாஜ்யமான ஸர்வத்துக் தமுபலக்ஷணமீதே; அப்படியானேயே ஸர்காரமாக ஸக்ருத்தானியமென்றதுக்குச் செதுங்கு.

[5] ஆக, இப்படியிருந்துள்ள (தெளிப்பாப்பயப்ராபகாபாஸங்களைக் கைவலித்து கைகழலக்கண்டும் எல்லாம் கிடக்க நினைவாதகன்றும்) *நம்மைக் கைவலித்து* *இடந்தது சங்கே* *இதெல்லாம் கிடக்கவினிப்போய்* *எம்மையொன்று நினைத் திலே* *இன்றெவக்குதவாதகன்ற* என்று தெளிப்பாக்கமான கைவலித்து கைவலித்து உறங்குவான் கைப்பண்டம்போலே பகவத்பிரேம பாரவச்யத்தாலே தன் னையையே தன்னையில் நின்றுத் தெளிந்தது போகக்கண்டும், *ஸர்வாத் போகாத் பரித்யாஜ்ய* என்கிறபடியே இவற்றை யொன்றாக நினைவாமல் உபேகித்தகன்று போயும். (ஆளீர் மேவீர் ஸந்தீர் என்று ததியே சேஷமாக்கியும்) இதில் தத்யாருத் த்யாக்யமாக ஸமர்ப்பிக்கத்தக்கவற்றை, *பொன்னுவகாளிரோ புலவிமுழுநாளிரோ* *நெய்யமின்னடிசில் நிச்சல் பாலொடு மேவிரோ* *ஒடிவந்தென் குழம்போலொளி மாமகருதிரோ* என்று தமக்கு உபாதேயமான பரமபதத்தோடொக்கக் கைவலித்துப் பரிசொக ஸமர்ப்பித்தும். (புறத்திட்டுக்காட்டி யென்று ப்ரஸங்கிக்கில் முடிபுரம்படி விட்டு) *என்னைப்புறத்திட்டுப் பன்னம் கெடுப்பாயோ* என்று உனக்கசலாம்படி விஷயங் களிலே யென்னைத்தள்ளி இன்னக்கெடுக்கப்பார்க்கிருயோ வென்றும், *பலநிகாடபுப் படுப்பாயோ* என்று நாட்டார் காணுவிடில் பிழையோ மேன்கிற விஷயங்கள் தமக் குக்காணில் முடிவென்னும்படி அத்யந்தானவ்யயமாயிருக்கையாலே விஷயங்களைக் காட்டி என்னையும் முடிக்கப்பார்க்கிருயோ வென்றும் சொல்லுகையாலே அவற்றின் ப்ரஸங்கத்திலேயேயோங்கி முச்சடங்கும்படி பீதராய் அவற்றைவிட்டு.

[6] (தந்தாததாயுஷ்ணுஷ சோ ருமாதிதி பூலவயாவையுமொக்பேறயாககி) *தவ மெவ மாதாச பிதா தவமேவ, தவமேவ பந்துச்ச குருஸ் தவமேவ, தவமேவ வித்யா த்ரவினாம் தவமேவ தவமேவ ஸர்வம் மா தேவதேவ.* என்கிறபடியே *தேவ பிரானேயே தந்தை தாயென்றடைந்த* என்று ஸர்வறுமமரர்களைப்பதியே மாதா பிதாதி ஸர்வவிதபத்து வென்றும், *உஷ்ணுஞ்சோறு பருகுத் தின்னுத் வெற் திலையுமெல்லாம் கண்ணன்* என்று தாரகப்பாஷக போக்யங்களெல்லாம் ஸர்வ ஸுலபனா க்ருஷ்ணனை என்றும், *வைத்தமாதீதியாம் மதுசூதனேயே* என்று ஆபந்தரக்கமாகச் சோதித்துவைத்த அக்யமான நிதியுமவனேயென்றும், *பூவை பைங்கிளிகள் பந்து தாசை பூம்புட்டில்கள் யாவையும் திருமால் திருநாமங்களே கூவியெழும்* என்று ஸ்லோபகரணங்களால் பிரகடும் ரஸமெல்லாம் சரியபதியி ணுடைய திருநாமங்களைச் சொல்லவொழுகடாகாதிற்தமென்றும், இப்படி சிற் றிட்டவையெல்லாம் பற்றுகிற விஷயமொன்றுமேயாக நினைத்து.

[7] (நளர்வேடுகு திலேவேடுகு குறுகாதே) முருகுவாவோவென்று மார்த்தியாடே) *கோலத்திருமாமகனொடுஷ்ணக்கடாதே சாஸ்பலநாபடியெனின்னம் நளர்வேடுகு* *தியோடுடன் சேர் பெருகாமுகில் திலேவேடுகு* *கவிக்கொள்ளுகாலமின்னம் குறு காடே* *புணரேய் நின்றுமரமின்னடித் திலேவேடுகு* *முருகுவாவோ* என்று ஜகத் துக்கு ஸர்வர்காராகுகறும், *சரிய ஸார்த்தம்* என்கிறபடியே பெரிய பிராட்டி யாரோடே யெழுந்தருளியிருக்கிற உஷ்ணக் கிட்டப்பெருதே ஸம்ஸாரத்திலேயிருந்து இன்னமெத்தனேதாலும் இப்படி அவைத்தனாகவடவேவ, க்விவிக்ரமாவதார முகத் தாலே தியே வந்து என்னார்தலையிறும் திருவடிகளை வைத்து உஷ்ணக் காணவாளைப் பாட்டுக்கிடையாயையாயே அக்திலகாசத்தில் மேலுக்குபோலே ஜீவிக்கவும் பெருதே முடியவும் பெருதே ஸம்ஸாரத்திலே இப்படி தியக்கடவேடுகு! ஸர்வஸுலபமாய்

நிரதிசய போக்யமான திருவடிகளிலே என்னை யருளப்பாடிடுங்காலமின்னமணித் தாகாதோ! விதாநிகளின் கையிலகப்படாத துகத்துக்கு வேர்ப்பற்றின உன்னை நோக்கித்தந்தவனே! மாநஸாநுபவமாத்ரமன்றிக்கே உள் திருவடிகளைப் ப்ரத்யக்ஷ மாகக் கிட்டுவதென்றே வென்கிற வார்த்தையோடே.

[8] (திருவிக்கிரமனாகக் குறள் கோலப் பிராணம் அடியை மூன்றையிரந்த வன் கள்வன் கண்முகப்பேயகல்கொள் திசைவையம் மீண்டும் தடவந்த தடந்தாமரை களை) *லோகவிக்கிரந்த சரணௌ சரணம் தேவ்ரஜம் விபோ* என்று வளிஷ்ட சண்டால விபாகமது வரையாதே திருவடிகளை வைக்கையாலே ஸௌசீல்யமும உறங்குகிற ப்ரஜையன் முதுகைக் கட்டிக்கொண்டு கிடக்கும் தாயைப்போலே விழுக ராணர் தலையிலும் திருவடிகளை வைக்கையாலே வாத்தஸல்யமும், அவதரித்து முன்னே நின்று கார்யம் செய்கையாலே ஸௌலப்யமும், *தே* என்னையாலே தன் பேராகச் செய்கைக் குறுப்பான ஸ்வாமீத்வமும், *விபோ* என்னையாலே ஜ்ஞாநசக்த்யாதி குணபூர்த்தியும் சொல்லுகையாலே, த்ரிவிக்ரமாபதாநத்திலே ஆச்ரயனோபயோகி யாயும் கார்யோபயோகியாயுமுள்ள குணங்களெல்லாம் ப்ரகாசிக்கையாலே, *தெய்வ நாயகன் நாரணன் திவிக்கிரமன்* *மாண்குறள் கோலப்பிரான்* *அடியை மூன்றை யிரந்தவாரும்* *மின்கொள்கேர் புரிநூல் குறளாயகல் ஞாலங்கொண்ட வன்கள்வன்* என்று ஸர்வேச்ரவரணம் ஆரீத வத்ஸலனான தான், த்ரிவிக்ரமாபதாநம் பண்ணு கைக்காக பெருவிலையானவழகைச் சிறுங்கித்தருபவிக்கலாம்படி வாமநவேஷத்தைப் பரிக்கரவீத்துக் கொண்டு மஹாபலி யஜ்ஞவாடத்திலே சென்று, *மூன்றடி* என் றிரந்து, தான் சொன்னபடியே அவன் செய்யும்படி வித்தமாய் ஆகர்ஷகமான வடிவைக்காட்டி வசீகரித்து நின்ற மஹா வஞ்சகன், *காண்மின்களுக்கேரென்று கண் முகப்பே நிமிர்ந்த* என்று நோக்குவீதையை காட்டுவாரைப்போலே இதுதாராச்சர்யம் பாருங்கொள்ளு என்று ஸௌகெரெல்லாருடையவும் கண்ணெதிரே, *அகல்கொள் வையமளந்த மாயன்* *நீரைஞாலந்தாடியவந்ததும்* *வையமளந்த மனாள்* *மண்ணும் விண்ணும் கொண்ட மாயவம்மான்* *ஓரடியாலெல்லாவுலகும் தடவந்த* *தாவிலையங் கொண்ட தடந்தாமரைகள்* என்று விஸ்த்ருதமாய் திக்குக்களோடே கூடின பூமியையும் உபரிந லோகங்களையும், தென்றலுலாவினாப்போலே ஸுககர மாம்படி யெங்குமொக்கப் பரப்பியளந்து கொண்ட ஸர்வ ஸுலபமாய் நிரதிசய போக்யமான திருவடிகளை.

[9] (இணைத்தாமரைகள் பாண விமையோரும் வரும்படி சென்று சேர்த்தவுலகத் திலதத்தேகண்டு) *எந்நாளோ நாம் மண்ணளந்த வண்ணத்தாமரைகள் காண்பதற கேன்று* இத்யாதிப்படியே திருவுலகாந்தருளின ஸர்வஸுலபமாய் நிரதிசய போக்ய மாய் சேர்த்தியழகையு முடைந்தான திருவடிகளை நாம் காண்பதெப்போதோ வென்று நித்யஸூரிகளும் ருபவிக்கவாசைப்பட்டு வரும்படி *அன்று ஞாலமளந்த பிரான் பரன்சென்று சேர்ந்ருவேங்கடமாமலை* என்று திருவுலகாந்தருளின் செய லாலே ப்ரகாசிக்கிற ஸர்வஸ்மாந் ப்ரத்வத்தையுடையவன், அந்த ஸர்வமீதர், விடாயர் மடுவிலே சேருமாப்போலே உகத்துந்திற *நிலைமுலகுக்காய் நின்ற திருவேங்கடம்* என்று லோகத்துக்கு முக்கியபரணமான திருமலையிலே கண்ட. (அகல்கொள் ளென்று பூர்வவாக்யமனுஸந்தித்தவர்) *அகல்கொள்ளென்றயுமென்று ஸர்வமல்லவாக யுறைமார்பா* என்று புருஷகாரபூததயாபா பெரியபிராட்டியாரை முன்னிட்டு, *நிகரீல்புகழாய்* என்று தொடங்கி *திருவேங்கடத்தானே* என்னுமதாலாக வாத் ஸல்யம், ஸ்வாமீத்வம், ஸௌசீல்யம் ஸௌலப்யமாகிற குணங்களை அடைவே அநுஸந்தித்துக்கொண்டு *புகலொன்றில்லா என்று* *அடியை* என்றும் தம் முடைய ஆகிஞ்சந்யாநந்யகதித்வ பிரஸாரமாக *உன்னடிக்கீழ்* என்று *சரணௌ* என்கிற திருவடிகளையும், *அமர்ந்து புகுந்தேன்* என்று *சரணம் ப்ரபத்யே* என்கிற

அர்த்தநாமம் அருஸந்தித்தரு அகையாலே, பூர்வவாக்யப்ரக்ரீயையாலே பூர்ணப்ர
பதநம் பண்ணினவர்.

[10] (பிணக்கறத்தொடங்கி தென்புனிதவிநுதி சொன்ன ஸாத்யோபாயச்ரவண
ஸசோக ஸஜாதியர்க்கு) *பத்யஸ்ய யடியவரிடே, *பிணக்கறவறுவகைச் சமயமும்*
என்கிறபாட்டிலே, *எனக்கடைத்தவநெறி வழிநின்று* என்றுபக்ரமித்து. *வேதப்
புனித விருக்கை நாவில் கொண்டு - ஞானவிதி பிழையாமே - அச்சதன் தன்னை
மேலித் தொழுவாய்ப்பீவீர்கள்* என்கிறகளவாக கிருபதித்த ஸாத்யஸாதநபக்தி
ச்ரவணத்தாலே அநுஸந்தைய துப்ககர்வ ஸ்வரூப விரோதித்வங்களை நினைத்துப்
பிறந்த சோகத்தோடே கூடி, அத்தோடே *எய்தக் கவுதலாவதேயெனக்கு* *என்னுன்
செய்கை* என்றிருக்கும் தம்மோடு ஸஜாதியரம்படியான அதிகாரம் பிறந்தவர்
கருக்கு.

[11] (தந்தனன் மற்ருர்களைகணிலம், புருந்தேனென்று ஸ்வஸித்தோபாய
நிஷ்டையை உக்த்யநுஷ்டாநங்களாலே காட்டுகிறார் ஆறும்பத்தில்) அதாவது—
தந்தனன் தனதான் நிழல் *திருவிண்ணகர் மன்னுபிரான் கழல்களன்றி
மற்ருர் களைகணிலங்காண்மீன்களே* என்கிற தம்முடைய உக்தியாலும் *அடிக்
கீழமர்ந்து புகுந்தேன்* என்கிற தம்முடைய அநுஷ்டாநத்தாலும் தமக்கிந்த ஸித்
தோபாயத்திலுண்டான நிஷ்டையைப்ரகாசிப்பிக்கிறார் ஆறும் பத்திலென்கை. (224)

225. ஏழாம்பத்தால், உபாயக்குத்யத்துக்கபேஷிதமான விசித்ரசக்தி யோகத்
தாலே யதாஜ்ஞாநம் பிறந்தவர்களுக்கக் கொடுக்கக்கடவதான பரமபதத்தைத்
தானே யுபாயமாய்க் கொடுக்குமிடத்தில், நிர்யக்ஸ்தாவரங்களுக்கும் சத்ருவுக்கு
முட்படக் கொடுக்கவல்ல ஸர்வேஸ்வரன் திருவடிகளைக் கண்ணகாலமும் பிரிய க்ஷமரன்
நிக்கே ஸாங்கப்ரபதநம் பண்ணின தம்மை விஷயங்களிலே முட்டி தன்பக்கல்
சேராதுபடி யகற்றாமையையான இந்திரியங்கள் தடையாடுகிற ஸம்ஸாரத்திலே
வைக்கக்கண்டு விஷ்ணுராய்க் கூப்பிட்டு, தம்நசை தாம் பேசமாட்டாதபடி
தளர்ந்து பிறரால் மட்கவொண்ணாதபடி அபயநதசித்தராக, அவன் தன் விஜயங்
களைக்காட்டி யிலரைத்தரிப்பிகக, அந்தத்தரிப்பும் ஸம்ஸாரிகளிலை நினைத்துச்
கவறிப் பழையவார்த்தியே தலையெடுத்து, அநுபாவ்ய விஷயம் ஸ்மருதிவிஷய
மாய் ஒருமுகம் செய்து நலிய நோவுபட்டு ஆப்படி யெடுப்பும் சாய்ப்புமாக
க்லேசம் ரெல்லச்செய்த உபாயமுதனு உனக்கு ற்ஞாந சக்திகளில் குறைவற்
றிருக்க எனக்கு ஆகிஞ்சந்யாநந்யகதிகவங்களிலும் ஆர்த்தியிலும் குறைவற்றி
ருக்க என்னை ஸம்ஸாரத்திலே வைக்கக்கடி யென்னென்றுகேட்க, அவனும் நமக்
கும் தம்முடையார்க்குர் இனிதாகத் திருவாய்மொழிபாடுவிக்க வைத்தோங்காணும்
என்றருளிச் செய்ய: வ்யாஸாதிகள், மதவாழ்வார்கள் கவிபாடுகைக்குண்டாயிருக்க
நம்மைக் கொண்டு சலிபாடுவித்துக் கொள்வதே! என்று அவன் பண்ணின உபகாரத்
தை அருஸந்தித்து அதுக்குப் ப்ரத்யுபகாரம் தேடிக் காணாமையாலே 'இனி
இதொழியச் செய்யலான தொன்றில்லை' என்று திருவாறன் விளையிலே பெரிய
ப்ராட்டியாருடனே எழுந்தருளிநின்று பேரோலக்கத்திலே திருவாய்மொழிகேட்
பித்து அடிமை செய்வதாக மந்திரித்து அங்கே தம் திருவுள்ளம் ப்ரவணமாக
யாலே பரமபதத்திலிருப்பையும் உபேஷிக்கும்படியானவர்: கீழ் தம்முடைய உபாய
நிஷ்டை வெளியிடப்படி புதரநின்றவர்களுக்குத் திருவாறன் விளையே ப்ராப்யம்:
அங்கு எழுந்தருளி நிற்கிறவன் உபாயம் என்று தாமறுதியிட்ட ப்ராப்யப்ராபகங்
களினுடைய முடிவைக் கம்மகப்பாலே வெளியிடுகிறாரென்கிறார்,

225-7[1] எண்ணிலாத் தணங்கன் பால் ஆம்பவேறவன் மாயாப் பல்யோ த
செய்தியென்றுர் ஆச்சிய சக்தியோபத்தாலே [2] தெரிவுற்ற
வர்கர் ஏற்றநர் வைநந்தத்தையநும் ப்ராபகத்வம் புற்பா

வெறுப்பு படைவனுக்குத் துன்பவல்ல வர்வசத்தி, பாதமகலகில்லாத
தர்வா [3] அகற்றுவாற்றன் நடுவேயிருத்தக் கண்டி நவ்வான்
காந்தந்தாய் புலவொன்று ஸாதநபலாரா அங்கோத்தோடு பரி
யிர்ந்தி [4] கந்தாய்ப்பகலார் அனா வற்ற அத்தியைக் கோயில்
த நாரகிலே ஏறெனென். கோவிய பார்த்தி (5) தெற்றவொன்றை
படி தெற்று ஒன்று திற்பப் பண்ணின பாதநாந் பற்றுகி கற்பா
பிரவிலே கவறிப் (6) பையா தவினாக் கவிரி நடுவேயிருத்து
நுழைப் படைபுகழ்க்கொம்பா, எடுபுந்நாய்ப்பாரா க்கோய் நடக்க
உபாயநகரதோஷபொழிய மாயங்கம் செய்து வைத்த வவர்த்
நினைக்கோர் (7) ஜயபாச இருத்தி உறக்கோன். சுவாப
புயோதுனதயை அதுவிர்த்தெய்ய, என்னோலி அதநாந் பார்
விண்ணி இறப்பெதி அதவொன்றி உபகாரம்நடுவேயு
(8) தன் பரிதை கோவியாகாமல் இன்பப்பயங்கு ந்த நல்கேநவர்
துழுவிலே பார்த்துக்கேட்டிப்பதா காததோஷமையுந் தேவார
னாய பறந்தவர், (9) உபோபாயபாராணிக் தணைகாமது, அனாத்
நான் சாணாந் பற்றென்றிலம் உள்வித் தொழுவிலேயு பார்ப்
யலாதநாவதியை பரிதமாரிலே பார்த்திப்பித்திற் றார்ப்பத்தி.

[1] (எண்ணிலாக் குணங்கள் பாலதுன்ப வேறவன் மாயாப்பயோந
செய்தி யென்னுமாச்சர்யசக்தி யோகத்தாலே) *எண்ணிலாப் பெருமாயனே* என்று
எண்ணிற்றத்த ஆச்சர்யமான குணங்களையுடையவனேயென்றும், *குணங்கள்
கொண்ட முர்த்தியோர் புவராய்ப் படைத்தளித்துக் கேடுக்கும்* என்று ஸத்வாதி
குணுகுணமான முர்த்திகளைக் கொண்டு ஸ்குஷ்ட யாதிகளைப் பண்ணுமவனென்றும்,
பாலதுன்பங்களின்பங்கள் படைத்தாய் என்று இடமறிந்து ஸுகதுக்கங்களைக்
கல்பித்தவனெனயென்றும், *ஊழிதோறுழியுருவும் பேருஞ்செய்கையும் வேறவன்
வையங்காக்கும்* என்று கல்பந்தோறும் ரூபநாம செஷ்டி கங்களை வேருகவுடையாய்க்
கொண்டு ஜகத்தை ரக்ஷிக்குமென்றும், *மாயாவாமனனே* என்று ஆச்சர்ய செஷ்டி
தங்கையுடையவனெனயென்றும், *உள்ளப்பயோந செய்தி* என்று திருவுள்ளத்திலே
பல ரக்ஷணோபாயசிந்தைகளையும் பண்ணி நிற்றியென்றும் இப்படி பலவிதமாகச்
சொல்லப்பட்ட உபாயக்குதயத்துக்கு அபேக்ஷிதமான ஆச்சர்ய சக்தி யோகத்தாலே.

[2] (தெளிவுற்றவர்க்கு ஏற்றரும் வைகுந்தத்தையருளும் ப்ராபகத்வம்,
புற்பாவெறும்பு பகைவனுக்கு மாக்கவல்ல வர்வசக்தி) *தெளிவுற்றவிலின்றி தின்ற
வர்க்கின்பக்கதிசெய்யும்* *ஏற்றரும் வைகுந்தத்தையருளும்* என்று ப்ராப்யப்ராப
கங்களிரண்டும் தானேயென்றதயவளித்து, பின்னை நாட்டார்கள் செய்கள்
கண்டாதல் யுக்தயாபாஸம் கொண்டாதல் பிற்காலியாதே நெய் அவர்களுக்கு
திரதிகயாநந்த யுக்தமாய் ஒருவராலும் ஸ்வயத்தத்தால் ப்ராபக்க வொண்ணா
திருக்கிற முனைகுண்டத்தைத் தன்னொளாலே கொடுக்கிற தன்னுபாயத்வத்தை
புற்பாமுதலாப் புல்லெறும்பாதி யொன்றின்றியே நற்பாலுக்குய்த்தனன்
நாட்டையளித்துய்யச் செய்து என்றும், *சேட்பால் பழம் பகைவன் சேபாலன்
திருவடிதாட்பாலடைந்த* என்றும் ஜ்ஞாதலேசமில்லாத திரயக் ஸ்தாவரங்களுக்கு,
ப்ராதிசூயத்தில் முதிர்ந்த சத்ருவுக்குமாய்ப்பு பண்ணவல்ல வர்வசக்தியானவன்.
(பாதமகலகில்லாத தம்மை) *அடியேனுனபாதமகலகில்லென்றையும்* என்று தன்
திருவடிகளை க்ஷணகாலமும் அகல சக்தரன்றியே *அடிக்கிழமர்ந்து புருந்தேன்*
என்று சரணம்புகுந்த தம்மை.

[3] (அகற்றுவற்றின் நடுவேயிருத்தக்கண்டு) *அகற்ற நீவைத்த மாய
வல்லம்புலங்களாமலை* என்று தன் திருவடிகளைக் கிட்டாதபடி யகற்றவற்றின

இத்தீயங்களின் நடுவே இவ்வுடம்பிலே யிருக்கும்படி வைக்கக்கண்டு. (நலிவாள் கமடுதந்தாய் ஒவென்று ஸாதா பலமான ஆக்ரோசத்தோடே பழியிட்டு) *நலிவா னின்ன மென்னுஞ்சினாய்* *அன்புருகி நிற்குமது நிற்கச் கமடுதந்தாய்* *விண்ணு ளார் பெருமாளேயோ* *முன்பு வைகடைந்தமுதங் கொண்ட மூர்த்தியோ* என்று விளம்பறேறுதுவிலாத உபாயத்தைப் பரிக்ரஹித்தால் அது பலப்ரதமாந்தையுங் கிடந்து கூப்பிடுமித்தையாகையாலே கீழ் தாம் பரிக்ரஹித்த உபாயத்தின் பலமாக வந்ததாய், *கலங்காப் பெருநகரம் கலங்கி அவனுக்கங்குக் குடியிருப்பரிதாய் வந்து விழவேண்டும்படியான லம்ஸாரத்தில் அடிக்கொதிப்பால் வந்த பெரிய ஆக்ரோ சத்தோடே கூடிக்கொண்டு தம் தலையால் வந்ததத்தையும் அவன்தலையிலே யேறிடும் படியான ப்ராப்தியையுணர்ந்தவராகையாலே இத்தீயங்களையிட்டு நலிவிக்கியும் நீ என்று அவன் மேலே பழியிட்டு.

[4] (கங்குலும் பகலுமடைவற்ற ஆர்தியைக் கோயில் திருவாசலிலே முறை
கெட்ட கேள்வியாக்கி) இப்படி கூப்பிடத்தானும் கூமரன்றிக்கே அவஸந்தநாய்க்
கொண்டு ஒருபிராட்டிதையையடைந்து. *கங்குலும் பகலும் கண்ணுயிலறியாள்*
இட்டகாலிட்டகையளாயிருக்கும் *செத்திக்கும் திசைக்கும்* இத்யாதிப்படியே திவா
ராத்ரவிபாகமற, அழுவது தொழுவது மோலிப்பது ப்ரலாபிப்பது அடைவுகெடப்
பேகவது நெடுமுச்செறிவது அதுதானும் மாட்டாதொழிவது ஸ்தப்தையாயிருப்பது
இப்படி ஆர்த்தி விஞ்சிச் செல்லுகையாலே, *ஆசாசித்தாதிக்களிற் போலே அவஸ்த
விப்ரம, மோறோ வ்யாதி ம்ருதீர்பேந் விபா மமலா தச. *என்றும்போலே அவஸ்த
தைகளுக்கு அடைவு பிடிக்கவொண்ணாதபடி நடக்கிற வார்த்தியை. பெரியபெரு
மான் கண்வளர்ந்தருளுகிற கோயில் திருவாசலில் பெண்பிள்ளையைப்பொகட்டுத்
திருத்தாயார் கூச்சமுறை தவிர்ந்து தானே இவஸ்தையை அவர்க்குச் சொல்லி
திருவரங்கத்தாய் இவள் திறத்தென்செய்கின்றாய் *என்செய்திட்டாய்* *என் செ
தித்தாய்* *என்செய்கே னென்திருமகட்டு* என்று அவர்தம்மையே கேட்கும்படி
அத்யவஸாதம் பிறந்து. (அடைவற்ற அரதியை) என்று பாடமானபோது *கங்குலும்
பகலும்* இத்யாதிகளில் சொல்லுகிறபடியே திவாராத்ர விபாகமற அழுவது தொழ
வது இத்யாதிகளாலே ஆசாசித்தாதிகளிற் போலே அவஸ்ததைகளுக்கோரடைவு
பிடிக்கவொண்ணாதபடி நடக்கிற அரதியை யென்று யோஜிக்கவுமாம்.

[5] (தேற்றவொண்ணாதபடி தோற்று) *அன்னையார்காளென்னைத் தேற்ற வேண்டா* *கண்ணபிரானுக்கென் பெண்மை தோற்றேன்* என்று பார்ச்சுவஸ்தரர லும் தேற்றித் தரிப்பிக்கவொண்ணாதபடி அபஹ்ருத சித்தராய்க்கொண்டு பார தந்தர்யத்தையுமிழ்ந்து. (ஒன்றிநிற்கப்பண்ணின பலாதாநம் மற்றும் கற்பாரிழவிலே சுவறி) இப்படி விரஹவ்யதையாலே மிகவும் தளர்ந்திருக்கிற இவரைத் தரிப்பிக் கைக்காகத் தன்விஜயபரம்பரையைக் காட்டிக் கொடுக்கக்கண்டு பரிதராய், *குன்ற மெடுத்த பிராண்டியாரொடு மொன்றிநின்ற சடகோபன்* என்று தன் விஜயத் திலே தோற்றிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களோடே பொருத்திதிற்கும்படி பண்ணின பலாதாநமானது. *கற்பாரிராமபிராண யல்லால் மற்றுங்கற்பிரோ* என்று அவதார ப்ரயுக்த ஸௌலப்யத்தையுடையாய் ப்ரியபரணுமாய் ஹிதபரணுமாய், தானங்கி கரிக்க நினைத்தாரை நிர்ஹேதுகமாக மோகபர்யந்தமாக நடத்துமவனுமாயிருக் கிற விவணையொழிய மற்றுமொரு விஷயத்தைக் கற்பிரோ! இப்படி ஸௌபமான இவ்விஷயத்தை ஸம்ஸாரிகளிழ்பாடுதே என்று அவர்களிழவையனுஸந்தித்து அதிலே சுவறி.

[6] (பழைய 'தனிமைக்கப்பட்டு தலையெடுத்து) *பாம நழவுவதும் படைத்த பற்பநாபாவோ* என்று தொடங்கி*தலையென் தனியாபாவோ* என்று ஒரு துணை யின், நிகழேற்றத் து அன்றுடைய ஐதக் காரணத்தவா, சிகரோச் சொல்லிக் கூப்பிடும்

படி முன்புத்தை *உண்ணிலாவியில் கூப்பிடே மீளவும் தலையெடுத்து. (குழ
யும் பனை முகஞ்செய்ய) *குழவும் தாமரை நான்மலர்போல் வந்துதோன்றும்*
இணைக்கூற்றங்கொடோ வறியென் *கண்ணன் கோளிழை வான்முகமாய்க்
கொடியேனுயிர் கொள்கின்றதே* என்று முன்புநுபவித்தவனுடைய முகாவயவ
சோபையானது விசதஸ்மஞ்சி விஷயமாய் பார்த்த பார்த்தவிடமெங்கும் தோன்றி
ன்று நலிய, (எடுப்பும் சாய்ப்புமான க்ஷேசம் நடக்க) விஜயங்களைக்காட்டித் தரிப்
பித்தபோது தலைசாய்ந்தும் மீளவும் கூப்பிடும்படி தலையெடுத்துப் இப்படி எடுப்பும்
சாய்ப்புமாய்ச் செல்லுகிற க்ஷேசம் நடமா நிற்கச்செய்தே. (உபாயாதிகாரதோஷ
மொழிய மாயங்கள் செய்து வைத்தவைச் சீரீயைக்கேட்க) உபாயபூதனுன உனக்கு
அஜ்ஞாநாசக்திகளாகிற தோஷமின்றிக்கேயிருக்க சாணுகதனுன வேனக்கு ஆகிஞ்
சத்யாதந்யகதித்வங்களும் ஆர்த்தியு முண்டாகையாலே அதிகார தோஷமின்றிக்கே
யிருக்க, *பாசங்கள் நீக்கி* என்று தொடங்கி, *மாயங்கள் செய்து வைத்தி* என்று
அவித்யாகர்மவாஸநாருசிகளை ஸ்வாஸநமாகப் போக்கி உனக்கு அநத்யார்ஸ சேஷ
மாகக் கொண்ட பின்பு ஜந்ம மானுஷ்யாச்சர்யங்களையுண்டாக்கி என்னை ஸம்ஸாரத்
திலே வைத்த ஆச்சர்யத்தை யருவிச்செய்யவேண்டுமென்று கேட்க.

[7] (ஜச்சமாக இருத்தியுறக்கொண்ட ஸ்வபரப்ரயோஜநத்தை யருவிச்செய்ய)
அவன் 'தமக்கும் நம்முடையார்ச்சுக்கும் போதுபோக்காக வம்மைக்கொண்டு திருவாய்
மொழி பாடுவித்துக்கொள்ள வைத்தோங்காணும்' என்று கர்மமடியாகவன்றிக்கே
நன்விச்சையாலேயிருத்தி *உறப் பலவின் கவி* என்கிறபடியே தனக்குத்தகுதியான
கவினைப் பாடுவித்துக்கொண்ட ஸ்வப்ரயோஜநமும் பரப்ரயோஜநமுமான வித்தை
வைத்ததுக்குறையவாக வருவிச்செய்ய. (என் சொல்லி யெந்தாள் பார் விண்ணீறிப்
பெய்சிறையு மென்கிற உபகார ஸ்மஞ்சியோடே) வ்மாஸ பராசர வால்மீகி ப்ரபஞ்சி
கள முதலாழ்வார்களுண்டாயிருக்கத் தம்மைக்கொண்டு கவிபாடுவித்துக்கொண்ட
உபகாரத்தை யருவித்தித்து *என்சொல்லி நிற்பேனே* *எந்நாள் சித்தித்தார்வனே*
பார்விண்ணீர் முற்றுங்கவந்து பருநிலுமார்வனே *இறப்பெதிர்காலம் பருகிலு
மார்வனே* என்று அவன் பண்ணின உபகாரத்தை யருவித்தித்தால் எங்ஙனே
நான் தரையில் கால்பாவுவது; அவ்வுபகாரத்தைக் காலதத்வமுள்ளதனையுமுருஸந்
தித்தாலும் பர்யாப்தனாகிறிலேன், ஸகல வதவங்களிலுமுண்டான ஸகல தேதந
தடையவும் வாகாத்யுபகரணங்களை நானொருவனுமேயுடையேனுமாய் காலதரயந்தி
லும் ப்ரெயுபவித்தாலும் த்ருப்தனாவனே! *உதவிக்மைமாறு* என்று தொடங்கி,
எதுவுமொன்றுமில்லை செய்வதிங்குமங்கே என்று இதுக்கு ப்ரத்யுபகாரமாக ஆத்ம
ஸமர்ப்பணத்தைப் பண்ணுவோமென்னில் அதுவும் ததியமாயிருக்கையாலே உபய
விபூதியிலும் செய்யலாவதொன்றில்லை யென்றுப்படியான உபகாரஸ்மஞ்சியோடே
கூடிக்கொண்டு.

[8] (தன் சரிதை கேள்வியாகாமல் இன்பம்பயக்கவிருந்த நிலத்தேவர்குழுவிலே
பாட்டுக்கேட்பிப்பதாக காந கோஷ்டியையும் தேவபிரானறிய மறந்தவர்) *செம்
பவளத்திரள்வாய் தன் சரிதைகேட்டான்* என்கிறபடியே பிராட்டியையொழிய
பெருமாள் தனியிருந்தவிருப்பிலே குசலவர்கள் ஸ்ரீராமாயணம் கேட்பித்தாப்போ
லன்றிக்கே, *இன்பம் பயக்க வெழில்மலர் மாதருந்தானு மிவ்வேழுலகை யின்பம்
பயக்க இனிதுடன் வீற்றிருந்து* என்று ஆநந்தமயனுன தனக்கும்ஆநந்தவர்த்தகை
யான பிராட்டியும் தானுமான சேர்த்தியிலே லோகமடங்க வாழும்படி உபய விபூதி
நாதத்வத்தால் வந்த வேறுபாடு தோற்றவெழுந்தருளியிருந்த *நிலத்தேவர் குழு
வணங்கும் சிந்தைமகிழ் திருவாறன் விளையில் அந்தபூஸ்*ரரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள்
தொலிலே ப்ரத்யுபகாரமாகத் திருவாய்மொழி கேட்பித்தடிமைசெய்யப்பா(ரி)ர்த்து,
திருவாறன்விளையிலே ப்ரதவவிமுகமாய்ப்படி தம் தெஞ்சு ப்ரவணமாகையாலே

திருவாறன்வினையுறை தீர்த்தனுக்கற்றயின் - சிந்தை மற்றொன்றின் திறத்ததல்லாத் தன்மை தேவபிரானறியும் என்று பகவதனுபவஜந் தஹர்ஷத்துக்குப் போக்குவிடாக *ஹாவுஹாவுஹாவு* என்று ஸாமகாதம் பண்ணும் பாம்பதத்தில் கோஷ்டியையும், ஸ்வதஸ்ஸர்வஜ்ஞனும் நினைவுக்கு வாய்க்கலையிலே யிருந்து எல்லாருடைய நினைவு மறியும் அயர்வறுமமரர்களதிபதியுறிய விஸ்மரித்தவர்.

[9] (4)மோபாய பரராஞர்க்கு) கீழ்க்காமருளிச்செய்யக் கேட்ட வித்தஸா தந்திலே தப்பரரானவர்களுக்கு. (நீணகரமது துணித்தான் சரணன்றி மற்றொன் றில முள்ளித்தொழுமினென்று ப்ராப்ய ஸாதநாவதியை ப்ரீதியாலே ப்ரகாசிப்பிக் கிருர் ஏழார்ப்பத்தில்) அதாவது *நீணகரமதுவே மலர்ச்சோலைகள் சூழ் திருவாறன் வினா-வாண்னையாயிரந்தோள் துணித்தான் சரணன்றி மற்றொன்றின்* *உள்ளித் தொழுமின் தொண்டர்* என்று நிரதிசய போக்யமான திருவாறன்வினாயாகிற மஹாநகரமே ப்ராப்யம்; அங்கெழுந்தருளிநிற்கிற உஷாநிகுத்தகடகனவனே அந்த ப்ராப்யத்துக்கு ப்ராபகம். இவ்வர்த்தத்தில் மாருட்டமில்லே ஆகையால் இவ் வர்த்தத்தில் குடியுடைய பிர் புத்திபண்ணுங்கோள் என்று ப்ராப்யத்தினுடைய அவதி தகிய விஷயமென்றும் ப்ராபகத்தினுடைய அவதி அர்ச்சாவதார ஸுலபனவனே யென்று மிவ்வர்த்தத்தைத் தம்முடைய உகப்பாலே வெளியிட்டருள்கிருர் ஏழாம் பத்திலென்கை. (225-7)

226. எட்டாம்பத்தால் கீழ்ச்சொன்ன ஸர்வசக்தியோகத்தாலே நித்யமாகக் கல்பிதமான போக்யபோகோபகரண போகஸ்தாநங்கனையுடையனாகையாலே ஸத்ய காமனா ஸர்வோர்வரன், கீழ் தமக்குண்டான வாசிகமான வடிமையையும் விஸ்மரித்து தன்னனுபவாலாபத்தாலே கலங்கி, தன்னுடைய குணத்திலும் ஸ்வரூபத்திலும் அதிசங்கைபண்ணி ஸம்ஸாரதோஷா நுஸந்தாநத்தாலே அஞ்சின விவரை தரிப்பிக் கைக்காக பூர்வோக்தோபகாரத்தை ஸ்மரிப்பிக்க; அத்தாலே க்ருதஜ்ஞராய், அதுக்குப் பலமாக இவர் ஆத்ம ஸமர்ப்பணம் பண்ண அத்தாலே தான் பெருப்பேறு பெற்றா னாய் இவர்க்குண்டான ஆத்ம குணங்களாலே அபிரீதனாய், இவர் திருவுள்ளத்திலே யிருந்து நிரதிசயமாக வறுபவிப்பித்து, இவ் அயோக்யரேனறகலாதபடி ஆத்மஸ் வரூபவைலக்ஷணயத்தை ப்ரகாசிப்பிக்க, அதினுடைய யாதாதம்யத்தை யநுஸந்தித் தவர் கீழ் தம்முடைய ப்ராப்யப்ராபகங்களைக் கேட்டு உகத்தவர்கள் ப்ராப்யமொன் றும் ப்ராபகமொன்றுமாய் இருகரையராகாதபடி ப்ராப்யமாகச் சொன்ன விஷய மொன்றிலுமே அவர்களைத் தப்பரராக்குகிருரென்கிருர்.

226-8 [1] தேவியார் பணியா நேர்ப்பட்ட நல்ல கோட்பாடென்னும்படி சக்தியாலே நித்யமாகக் கல்பித்த பந்தீபிரஜாநாதிகளையுடைய ஸத்ய காமன்கொண்ட வாக்ஷநத்தியையும் மறப்பதும் கலக்கரும் சங்ஸக யும் அப்பருந்தித் [2] தலைச்சிறப்பத் தந்தவதில் க்ருதஜ்ஞநா பல ப்ராப்யபகாராக வேந்தர் தலைவன் கந்யகாதானமபோலே ஆரத்தபூவி அறவிலையெய்த ஆத்பலாபத்தாலே அபிவ விளங்கிப் பகிர்ந்து [3] ஜந்மபாசம்விட்டு ஆக்வாரம் ஆனொளாரென்று பிந்து அநுப ப்றேடே அர்த்தி நிர்வின க்ருபணாதையாகத் தவரும் வீதாருணங் களாலே பிதிவர்த்தித்துத் [4] நிதிக்க வள்ளோ உறைந்து கண்டு கோண்டி நந்து அயா நஷ போகமாக்கிவன் [5] ஏன்று தத்துக்குப் பிழைத்த அநுவின நோய் மறுவாண்டால் சிறியோனென்றதன் பெருமை யைக் காட்ட [6] தேஹாதிகளில் பராய், நின்று நிலைக்கில் லக்ஷரீ துல்லாராய் அவர்க்கே குடி களாம் பாதந்தாண்டவநபத்தை யாநுஸந்தித் தவர் [7] ஸ்வஸாதந ஸாத்யஸ்தர் இருகரையராகால் மண்ணாவநம் வானவரும் நன்னுமத்தையே குறக்கொண்டின் உள்ளத்தென்று ப்ராப்யபகாராக்குகிருர் எட்டாம்பத்தில்.

[1] (தேவிமார் பணிவாநேர்பார் நல்லகோட்பாடென்னும்படி சக்தியாலே
 சிதம்பராகக் கல்பித்த பக்திபிரதாநிஷயமுடைய ஸத்யகாமன்) *தேவிமாராவார்
 சிதம்பரம் பூமி யேவாந்ரஹமாம் விம்வம் பொய்யவுலகம் மூன்றவையாட்சி* *பணி
 மாவமர் பணிவும் பண்பும் தாமையுடன்* *நெய்யாநிறை ஏவுலகக்கும் நாயகன்*
 நல்லகோட்பாட்டுலகங்கள் மூன்று நெய்யாநிறை பந்த என்று கெட்டிப்படுத்தி
 சிவ்யமழிஷிகளுக்கு வாய்பனாய் சிதம்பரம் நிகர எவற்றிற் செய்ய அவர்கள் தேவன்
 தத்திக்கும் ஜ்ஞாநாதிகள்கும் தாவி விடுவாராம். தன்னோடே பொருந்தி பூர்ண
 மாய்க் கட்டளைப்பாட்டி பிடுகோகந்தாபதிகரம் பிடுகலகணிசுருத்தமென்னும்
 படி, கிழ்ச்சொன்ன தன் பத்திகுல்லிற் சிதம்பராக் கல்பிக்கப்பட்ட பத்தியிரிஜந
 ஸ்தாந போக்ய பேரிகைய காணாநிறை பூவையுடையாலே ஸத்யகாமனாயிருக்
 கிறவன். (கொண்டவாங்கல் தந்தியை மறப்பிக்கும் பக்கமும் சங்கையுமச்சமம்
 தோ) *மம்மைக்கொண்டு வாய்பாடு* தந்தி *பன்ன மவத் தாம்* என்று தான்
 இவனைக்கொண்டு வாசிகமாவையுடையாநிறை சிவநித் தம்படியாக்கின, *தானு
 மாறஞளாயென்றேன் தன் பதி* என்று தன்னைக் கண்டால் கண்ட பூவாய்க்கப்
 பெருமையால் வந்த கருக்கமும். அவ்வவ்வந்தியை *வாயுநதக் கருக்க* என்று
 தொடங்கி *அறிவொன்றும் சங்கிப்பன்* என்று தன் னுடைய பந்தித பாரதந்திய
 மாகிற குணத்திலும்; *இறுக்கதும் சேய்* என்று தொடங்கி *அறிவொன்றும்
 சங்கிப்பன்* என்று தன்னுடைய ஸம்மந்தாநித் தாமே வந்தபத்திலும் பண்ணின
 சங்கையும், *நன்றுமஞ்சவன் நாயக நானடைதல்* என்று வர்ணாந தோஷாந
 ஸந்தாநத்தால் வந்த அக்கமும் சிவநந்தாமம்படியாக.

[2] (தலைச்சிறப்பத்தந்தவநித் துதஜ்ஞாபல ப்ரக்யபகாரமாக) *தாள்கலை
 யெனக்கே தலைத்தலைச்சிறப்பத்தந்த* என்னும்படி, *மலரடிப்போதுகளென்னென
 தத்தெப்பொழுதுமிருத்தி வயசு சங்கிப்பலடியார் முன்புருநிய* என்று பராசராதிசய
 முதலாழ்வார்களுக்காய் நக்கத் தம்மைக்கொண்டு வாய்கொள அடிமையாக்
 கொண்டு, பூர்வோபகாரத்தை சங்கிப்பிக்க, அப்படி சிவநிறைக்கும்படி யாகித்த
 வதில் தமக்குண்டாவந்தித் தந்தித் தமம் ஸங்குப் த்யபகாரம் பண்ணுகையா
 நகையாலே அதுக்குப் ப்ரக்யபகாரமாக. (வேந்தர் தந்தவன் கத்யகாதாநம்போலே
 அபத்தமுலியுறவேசெய்த தந்தா ப்ரக்யபகாரமாக) *தந்திகைம்மாறென்னுயிரென்ன
 அற்றெண்ணின்* அதுவாந் தந்தவன் என்று சிவ ப்ரத்யபகாரமாக ஆத்
 மானை ஸமர்ப்பிக்கத்தேடி அநிம் ப. வதியக் கா தஸந்தாநத்தாலே நிவ்ருத்தராண
 மையுமறியாதபடி உபகார ஸந்தியால் வந்த ஹர்ஷத்தாலே கலங்கி, *வேந்தர்
 தலைவன் சனகராசன்* என்றெழுந்தப் பத்தியாக் கோஸ, நாய் ஜ்ஞாநாதிகளுள் ஐந்த
 ராஜன் மாஜேஸ்வரியான தமர்ப்பித் தந்தவன் பெருமாளான்பின்னைத்தவத்
 தைக் கண்ட ஹர்ஷத்தாலே தந்தி, *சிவநந்தா ப்ரத்யபகாரம்* என்றெழுந்தபடியே
 ததப்பதக் கலித்தையாய் *தாக்காந்ரவாவத் தந்த* என்று ததவதாராநுகலமாக
 அவநித்த பிராட்டியை, *இரம் ஸ்வாமய ஸுதா ஸாமதர்மசீதவ, ப்ரதிச்ச ஸா
 நாம் பத்ரம் தே பாணிம் க்ருஹணிஷ்வ பாணிதா* என்று ஸமர்ப்பித்தாப்போலே,
 *பேருதவிக் கைம்மாருத் தோஷாவையாத்தபூவி யென்னுயிரை யறவிலை செய்
 தனன்* என்று அமூர்த்தமாயிருக்கச் செய்தே உபகார ம்ருதியாலே வந்த ஹர்ஷத்
 தாலே, தானும் தோனாமாய்ப் பணைத்துத் தோந்ர பாவநாப்ரகர்ஷத்தாலே
 யணைத்துக்கொண்டு அதயாதரத்தோடே அதந்யார்ஹமாக ஸமர்ப்பித்த ஆக்ம
 யஸ்துவைப் பெறுகையாலே. (அதிவ விளங்கிப் பணைத்து) *அதிவ ராமச் சகபே*
 என்றும் *அப்ரமேயம் ஹி தத் தேஜோ யஸ்ய ஸா ஐநகாத்மஜா* என்றும் அவனைப்
 பெற்று விளங்கினுப் போலே, *சோதி* என்றிவர் பேசும்படி இவர் தம்மதல்லாத
 தொன்றைத் தம்மதாக ப்ரமித்துக் கொடுத்தாப்போலே அவனும் தன்னதல்லாத

தொன்றைப் பெற்றிருப்போலே ப்ரமித்து அத்யஜ்ஜ்வலனாய் *தோள்களாயிரத்தாய்
மழிகளாயிரத்தாய் துணைமலர்க்கண்களாயிரத்தாய் தோள்களாயிரத்தாய் பேர்களா
யிரத்தாய்* என்னும்படி 3 தசாகமாகப் பண்ணித்து.

[illegible]

14] (தித்திக்ஷு அன்ஸெயுனமந்து) *நம்பா நம்பா நமதே காராயித்* என்று
 பாப்பாபுரம் அவிள தெருக்கெரிநாம்படி மிருந்தாப்போலே* உள்ளுத்தோறும் தித்
 திபாபன* *குருக்கடுத்துன்போயுறையும் பிரான் கண்டி* என்று அருஸந்திக்குத்
 தோறும் நிரதிகயபோக்யானுகொண்டி வொர் திருவாளத்திலே நித்யவாஸம்
 பண்ணி. (கண்டி கொண்டிருந்து அமரமுஷைபாகபாக்கிவவன்) *இருத்தான் கண்டு
 கொண்டி* என்று தரீகான் கருடபமுண்டமுல் பார்த்துக்கொண்டிருக்குமா
 ட்பாலே இவரைப்பெற்று பீதியாலே வைத்தகண் மாருபல் பார்த்துக்கொண்
 டிருந்து. *ஸய நயநி நயநாம ரகவாஸ நிபேதி, புகழிது அமரமுஷைப் பேகத் தர்வ
 காமரகபதி* என்று விசலேஷதனையிலும் வருத்தகீர்த்தநம்பண்ணி தரிக்கலாம்படி
 அவன, மாமுஷைவந்திகே திவ்யமாமி நதனுள்ள போகவகலை புனிப்பித்தாப்போலே.
 இவரையும், *தருந்தாலருள் தானிலி யானறியேன்* *செவ்வாய்முறுவலோடென
 துள்ளத்திருந்த அவ்வாயன்றி யானறியேன் மற்றருளே* என்று வித்தராயப்போகம்
 படி அப்பாக்குத போகங்கலைப் புனிப்பித்தவன்.

[5] (முன்றுதத்துத் தப் லிஷத்) அந்வினோதோய் மறுவலிடாமல் சீறியே
 செவ்வகதின பெருமையைக்காட்ட) *மருந்தாணிதோ* *விண்ணையார்க்கவன் தன்னைக்
 கொடுத் தம்* அந்ந்தாலிவி யானநி யன்* என்னை உகப்பச் செல்லாநிற்கச்செய்தே,
 விநியோகாடைச் சிந்தையுள் தின்ருழிந்தார் என்று கும விருமையை அருஸந்தித்த
 வா 39 *வளவேயுள்கிமே *காபொழி வெண்ணெய்தொடுவுண்ட கள்வாவென்பன் -
 அருவணியேன்* *வணங்கினுலுன்பெருமை மாகுணதோ* *அடியேன் காண்பா

னலற்றுவனிதனில் மிக்கோரயர்வுண்டே* என்றும் (1), *பொருமாந்ஸ்படையிலே
சிந்தையுள்ளவைப்பன் சொல்லுவன் பாலியேன் என்றும் (2), *அந்தாமத்தன்பிலே
அல்லாவியுள்கலந்த *என்முடிவுகாணாதே என்னுள்கலந்தானே* என்றும் (3), இப்படி
முன்றிடத்திலே வந்து பரிஹ்ருதமானதாகையாலே மூன்று தத்துக்கு இவர் பிழைத்த
அயோக்யதாநுஸந்தாநவ்யாதி மறுவலிட்டு இன்னம் இவர் அகலில் செய்வதென்
னென்றஞ்சி, இனியீவர்தாம் அகலுகிறது வந்தேறியான அதிச் ஸம்பந்தத்தையிட்டு
இது நமக்கு அநர்ஹம் என்றிறே, இதிலுடைய யதாவஸ்தத வேஷத்தைக்
கண்டால் அகலவொண்ணாதே என்றுபார்த்து அதுமறுவலிடாதபடியாக, நமக்கு
கௌஸ்துபம் போலவும் ஸ்ரீஸ்தநம்போலவும் தேஜஸ்கரமாய் போக்யமுமாயிருக்கும்
அப்ருதக்ஷித்த ஷ்சேஷணமாய்க் காணுமும்முடைய ஆத்ம ஸ்வரூபமிருப்பதென்று
சிறிதாக இவர் அநுஸந்தித்த ஆத்ம வஸ்துவின் வைலக்ஷண்யத்தை, *யானுந்தானு
யொழிந்தான்* *தேனும் பாலும் கன்னலுமமுதுமாகித்தித்தித்து* என்று தனக்கு
அப்ருதக்ஷித்த ப்ரகாரமாகவும் நிரதிசய போக்யமாகவும் அநுஸந்திக்கும்படி
காட்டிக் கொடுக்க.

[6] (தேஹாதிகளில் பரமாய், நின்று நினைக்கில் வக்ஷம் துல்யமாய் அவர்க்கே
குடிகளாம் பரதந்த்ரஸ்வரூபத்தை அநுஸந்தித்தவர்) *சென்றுசென்று பரம்பரமாய்*
என்கிறபடியே தேஹேந்த்ரியாதிகளில் வ்யாவ்ருத்தமாய் ஜ்ஞாநாதந்தமயமாய்,
நினையும் நிர்மையதன்றிவட்கிது நின்று நினைக்கப்புகால் *அருமாயன் பேரன்றிப்
பேச்சிலன்* *அன்றி மற்றோருபாயமென்* என்று யதாநிரூபணப்பண்ணில் பிராட்டி
யோபாதி அநந்யார்ஹமாய், அவ்வளவுமன்றிக்கே, *மாகாயாம் பூக்கொள்மேனி
நான்குதோள் பொன்னுழிக்கை யென்னம்மான் நீக்கமில்லா வடியார்தம்மடியா
ரடியாரடியா ரெங்கோக்களவர்க்கே குடிகளாய்ச் செல்லும் நல்லகோட்பாடே-
ஊழிதோறாழி-வாய்க்கதமியேற்கு* என்று விலக்ஷண விக்ரஹயுக்தான ஸர்வேச்
வரண விச்லேஷிக்க ஸுமரல்லாத பாகவதர்களுடைய சேஷத்வத்தினெல்லையிலே
நிற்கிறவர்கள் எனக்கு சேஷிகள், இருகரையரன்றிக்கே அவர்களுக்கே ஸபரிசரமாக
அநந்யார்ஹனாய்ச் செல்லும் நல்ல கோட்பாடு கால தத்வமுள்ளதனையும் எனக்கு
ஸித்திக்கவேண்டும், என்று இப்படி ததிய சேஷத்வகாஷ்டையளவும் செல்ல நிற்கும்
படி பரதந்த்ரமான ஸ்வரூபத்தையநுஸந்தித்தவர்.

[7] (ஸ்வஸாதநஸாத்யஸ்தர் இருகரையராகாமல் மண்ணவரும் வானவரும்
ந ஸ்ணுமத்தையே குறிக்கொள்மினுள்ளத்தென்று ப்ராப்யைகபரராக்குகிறார்
எட்டாம்பத்தில்.) அதாவது—தம்முடைய ஸாதநஸாத்யங்களே தங்களுக்குமென்
றிருக்கிறவர்கள், தத்விஷயம் ப்ராபகமும் ததியவிஷயம் ப்ராப்யமுமாய் இருகரைய
ராகாதபடி *திருக்கடித்தானத்தை ஏத்தநில்லா குறிக்கொள்மினிடரே* *கோவிந்தன்
மணவின் முழுதுமளந்த வொண்டாமரை மண்ணவர் தாம் தொழ வானவர் தாம்
வந்து நண்ணுதிருக்கடித்தானநகரே-ஓடர்கெடவுள்ளத்துக் கொளமின்* என்று
திருக்கடித்தானத்தை ஸ்தோத்ரம்பண்ணினவளவிலே துக்கங்களெல்லாம் நிலை
குலைந்துபோம், இத்தைக் குறிக்கொள்ளுங்கோள், ஸர்வேச்வரனுடைய ஸர்வஸூலப
மான திருவடிகளை உபயவிபூதியிலுள்ளாரும் வந்தனுபவிக்கும்படியான திருக்கடித்
தான நகரை உங்கள் ஸமஸ்ததுக்கங்களும் போம்படி நெஞ்சிலே கொண்டநுஸந்தி
யுங்கோளென்று கீழில் பத்தில் ப்ராப்யமாக உபதேசித்த அர்ச்சாவதாரபூமியே
துக்கநிவர்த்தகமென்கையாலே, ப்ராப்யமான விஷயமே ப்ராபகமுமென்று தர்சிப்
பித்து ப்ராப்யவிஷயமொன்றிலுமே தத்ப்ரராக்குகிறார் எட்டாம்பத்திலென்கை.
(226)

227 ஒன்பதாம் பத்தால், இப்படி அவாப்தஸமஸ்தகாமனாகையாலே இத்
தலையில் ஒன்றையும் அபேக்ஷியாமல் ப்ரளயாத்யாபத்துக்களிலே உதவி ரக்ஷிக்கும்

ஆபத்ஸகஞான ஸர்வேச்வரன், கீழ் ப்ரகாசிப்பித்த ஆத்ம தர்சநத்துக்குப்பலம், ஸ்வ ஸ்வரூபாநுரூபமான ப்ராப்யத்தையனுபவிக் கையாகையாலே, அவ்வனுபவத்தி லுண்டான த்வரையாலே க்ஷணகாலம் விலம்பம் பொறுக்கமாட்டாமல் ஆர்த்தரான தமக்கு, ஆரப்தசரீராவஸாநத்திலே பேரூகக்கடவது என்று நாளவதியிட்டுக் கொடுக்கப்பெற்றவர், கீழ் தம்முபதேசத்தால் திருந்தினவர்களையொழிய அல்லா தாரையும் விடமாட்டாத பரமக்ருபையாலே யதாதிகாரம் ஸர்வோபாயங்களையும் அருளிச் செய்கிறாரென்கிறார்.

(227-9) [1] எண்டிசையுமகல் நூலம் எங்குமளிக்கின்ற ஆலின்மே லென்னும்படி நித்யபோகபாதலீலோபகரணத்தின் லயாதிகளைப் போக்கும் ஆபத்ஸகன் [2] ஆருயிரென்னப்படுத்தின ஆத்ம தர்சநபலாநுபவ பரம்பரையைக் கூவுதல் வருதலென்றுமுடுக ளிட்டு [3] ஏகமெண்ணிக் காணக் கருதி எழநண்ணி நினை தொறுமுருகி யலற்றிக் கவையில் மனமீன்றிப் பதினாலாண்டு பத்துமாஸமோருபகல் பொறுத்தவர்கள் ஒரு மாஸத்திந ஸந்த்யை யில் படுமது க்ஷணத்திலேயாகவிரங்குகிற த்வரைக்கீடாக [4] இனிப்பத்திலொன்று தசமதசையிலே பேறென்று நாட்கா லாகத் தம்பிக் கிட்டதாகாமல் நாளை வதுவைபோலே நாளிடப் பெற்றவர், [5] இம்மடவுலகர் கண்டதோடுபட்ட அபாந்த வரக்ஷகாபோக்யாஸ-காநுபாய ப்ரதிஸம்பந்தியைக் காட்டி [6] மற்றொன்று கண்ணனல்லலென்கிற வைகல் வாழ்தலான ஸித்தோபாயம், [7] அதில் துர்ப்பல புத்திகளுக்கு மாலை நண்ணி காலை மாலை விண்டு தேனை வாடா மலிட்டு அன்பராம் ஸாங்க பக்தி, அதில் அசக்தர்க்குத் தாளடையும் ப்ரபத்தி, [8] அதில் அசக்தர்க்கு உச்சாரணபாதம், ஸர்வோபாய தூந்யர்க்கு இப் பத்தும் பாடியிடும் தெண்டனென்று கீதாசார்யனைப்போலே அதிகாராநுதனம் நெறியெல்லா முறைக்கிறார் ஒன்பதாம்பந்தில்.

[1] (எண்டிசையுமகல் ஞாலமெங்கு மளிக்கின்ற ஆலின்மேலென்னும்படி நித்யபோகபாதலீலோபகரணத்தின் லயாதிகளைப் போக்குமாபத்ஸகன்) *எண்டிசை யும் கீழும் மேலும் முற்றவுமுண்டபிரான்* *அவனே யகல் ஞாலம் படைத்திடந்தான் அவனே அஃதுண்டமிழ்ந்தானளந்தான்* அகலிடம் படைத்திடந்துண்டமிழ்ந்தளந் தெங்குமளிக்கின்ற வாயன்* *ஆலின் மேலாலமர்ந்தான்* என்று ஸகல லோகங் களையும் ப்ரளயங்கொள்ளாமல் ஏற்கவே திருவயிற்றிலே வைத்து நோக்கி அழிந்த வற்றை மீண்டு முண்டாக்கியும், ஹிரண்யாக்ஷனாலே தள்ளுண்டு அண்டபித்தியிலே சேர்ந்த பூமியை ஒட்டுவிடுவித்தெடுத்தும், மஹாபலி பலாத்கரித்தானாகிற தசையிலே எல்லை நடந்து மீட்டும், இப்படி ப்ரளயாத்யாபத்துக்களிலே உதவி ரக்ஷித் தவனென்னும்படி கீழ்ச்சொன்ன ஸத்ய காமத்வத்தால் வந்த நைரபேக்ஷயம் தோற்ற இத்தலையில் அபேக்ஷயற ப்ரத்யுபகாரம் நினையாமல் வரையாதே தன் பேரூக நோவுபடுமளவுகளிலேயுதவி, *பாதோஸ்ய விச்வாபூதாந், த்ரிபாதன்யாங்குதம் த்வி* என்கிற படியே, அம்ருத சப்தத்தாலே சொல்லும்படி நித்ய போகமான த்ரிபாத விபூதியைப் பற்ற அல்பமாகையாலே பாத சப்தத்தால் சொல்லப்பட்ட லீலோபகரணமான இவ்விபூதியின் லயாதிகளைப் போக்குமாபத்ஸகனாவன்.

[2] (ஆருயிரென்னப்படுத்தி ஆகமதர்சநபலாநுபவ பரம்பரையைக் கூவுதல் வருதலென்று முடுகவிட்டு) *இருத்தும் வியந்தில் தம்மோடு கலந்த கலவையை ஸ்மரிப்பிக்க வித்தராய்ப் பேசுகிறவளவில் அவன் தட்டுமோறி நின்று பரிமாறின சேத்திலே யீடுபட்டு *ஆருயிர் பட்டதெனதுயிர் பட்டது* என்று என்னுத்தமாபட்டது நித்யரூபவம்பண்ணுகிற நித்ய ஸூரிகள் ஸ்வரூபந்தான பட்டதோ வென்னும்படியாகத் தான் மேல்விழுந்தனுபவித்த ஆகம வைலக்ஷணயத்தாத கீழில்பத்தில் யதாவாகக் காட்டக்கண்டதுக்குப் பலம் ஸ்வரூபாநுபவமான ப்ராப்யத்தை யநுபவிக் கையாகையாலே, *சோதி வாய் திறந்துன் தாமரைக் கண்ணளால் நோக்காய் *பாத பங்கயமே தலைக்கணியாய்* *உன் தாமரை மங்கையும் நீயு மிடங்கொள்மூவுலகுந் தொழ விருந்தருளாய்* *கவிவாய் சிவப்ப நீ காணவாராய்* *நின்பன்விலா முத்தம் தவழ் கதிர் முறுவல் செய்து நின் திருக்கண்தாமரை தயங்க நின்றருளாய்* என்று திருப்பவளத்தைத் திறந்து ஒரு வார்த்தையருளிச் செய்யவேணும், திருக்கண்களாலே குளிர நோக்கியருளவேணும், திருவடிகளை என் தலையிலே வைத்தருள வேணும், தேவரும் பிராட்டியும் கூடவெழுந்தருளியிருக்கிற வீருப்பை யெனக்குக் காட்டியருளவேணும், என்முன்னே நாலடி உலாவியருளவேணும், அநுகூல தர்சனத்தில் பிறக்கும் ஸ்மிதம் காணவேணும் என்று இப்படி அநுபவ பரம்பரையை யாசைப்பட்டு க்ரமப்ராப்தி பற்றாமையாலே, *கூவுதல் வருதல் செய்யாய்* என்று நிரதிசயபோக்யமான உன் திருவடிகளிலே நானும் வந்தடிமை செய்யும்படி என்னை யங்கே யழைத்தல், நீ இங்கே வருதல் செயதருளவேணுமென்று இப்படி முடுகவிட்டு.

[3] (ஏகமெண்ணிக் காணக்கருதி யெழநண்ணி நினைதொறு முருகியலற்றிக் கவையில் மனமின்றி) *மாக வைகுந்தம் காணபதற்கென் மனமேகமெண்ணு மீராப் பகலின்நியை* என்று அவன் நித்யவாஸம் பண்ணுகிற பரமபதத்தைக் காண்கையிலே ஸர்வ காலமு மேகரூபமாக மனோரதித்து, *காணக்கருது மென்கண்ணே* என்று பெரிய பிராட்டியாரோடும் திவ்யாயுதங்களோடும் திவ்ய விக்ரஹத்தோடும் கூடியிருக்கிறவனைக் காணவேணுமென்றாசைப்பட்டு, *எழ நண்ணி நாமும் நம்வான் நாடனோடொன்றினேம்* என்று ஸமாரகபதார்த்த தர்சனத்திலே நோவுபடுகையாலே முடிந்து போகையிலே யொருப்பட்டு, *திருக்காட்கரை மருவியமாயந்தன் மாயம் நினைதொறு நெஞ்சம் உருகுமால்* என்று அனனுபவ தசையில் பரிமாறின சிவாதிகளோ நினைக்குந்தோறும் அநுபவோபகரணமான நெஞ்ச சிவமாய்க்கரைந்து, *தமரோடங் குறைவார்க்குத் தக்கிலமே கேளிரே* என்று தூதப்ரேஷண மாகத் தாலே, *கிளிமொழியாளவற்றியசொல்* என்று ஆற்றாமையால் அக்ரமமாகக் கூப்பிட்டு *கவையில் மனமின்றிக் கண்ணீர்கள் கலுழ்வன்* என்று இருதலைத் து நெஞ்சின் றிக்கே ஏகாக்ரதித்தராய், (பதினொன்று பத்துமான பொருபகல் பொறுத்தவர்கள் ஒருமாஸ திரு ஸந்த்யையில் படுமாறு ஷணந்திலேயாக வீரத்தகிற த்வரைக்கேடாக) பெருமானைப்பிரிந்து பதினொன்று பொறுத்திருந்த மரீ பாதாழ்வான், *பூர்ணே சதுர்த்தசே வர்ஷே* என்ற அவதி கழிந்த ஒருநாளில் மட்ட கிலேசமும், பத்து மாஸம் பொறுத்திருந்த பிராட்டி, *மாஸா துர்த்தவம் த ஸ்விஷ்ணியே* என்று திருவடியுடன் சொல்லிப் பவந்தாம் அவ்வொரு மாஸத்தில் பட்ட கிலேசமும், க்ருஷ்ணன் பசுமேய்க்கப்போக ஒருபகலெல்லாம் பொறுத்திருந்த மரீகாபிமார், அவன் பசுக்களின்பிற் தழையிலே வாராநிற்க, மூடுகொழுந்தில காணாமையாலே ஒரு ஸந்த்யையில் பட்ட கிலேசமெல்லாம் ஒரு க்ஷணந்தி போய்ப்படி, *அவனை விட்டகல்வ தற்கே யிரங்கி* என்றிபடுகிற த்வரைக்கேடாக.

[4] (இனிப்பத்திலொன்று தாமதசையில்லை பிற்பிறன்று) *தாமதிக்கே பதமாதீதபோகா ததோ து ஸங்கல்ப, திதாதிதோ தததா விஷ்வக்திதா தாமதா ததமாதோ குப்தா

[illegible]

(5) இம்மடவுடகர் கண்ட தொடுபட்ட அபாந்தவாதகர போக்யாஸகாது
பாய ப்ரதிஸம்பந்தியைக்காட்டி சரமோபாயோபேய பாயந்தமாகர் தாமநிதி
செயத நிதிவசநம் போட்டு நிதித்திவசங்கோ யோழிய அக்ஷாதாரையும் விட பாட்
டாத தம்முடைய க்ருபையால், "இம்மடவுடகர்" என்று வந்தாரத்திலேயே கெட்
பாவவர்களுக்கு, "கோண்ட பென்புர" என்றுதொடங்கி ஸந்திதியிலே விடுதலிக்கொ
தொழியக் காணாதபொது விடுதலிமான்னுயின் ரீக்கேயிடுக்கிற பாய்யாபுத்தாதிகள்
பந்தித்தளன்று. ப்ரஸவபத்தகளுவவனோ பாயந்திவென்று, "துணையும் தார்வம்"
"பொருள்கையுண்டாம்" "பாண்டமாவர்" என்று பாட்டுக்களாலே அவனை யொழித்
தார் தாங்களுபாய்களையெல்லாம் ப்ரயோஜனமுள்ளபொது பந்தித்தளாய்க் கொண்
டாபு ஆபத்து வந்தவாறே கண்டித்து விடுகிறார்கள்; அனையால் அவர்க்கு ரகச
யம்; தன்னுடைய ரகசங்கிலே அதிசங்க பண்டிதனாரை விசுவசிப்பித்து
ரகசியமவனாய் அவதார முகந்தரம் அபாயம் ரகசனா ஹுபமான குணங்களை
முடையனாவவன் யொழிய வெறுக்கக்கூடியவனும், "சதிமென்று கண்டைத்
தாமே சம்பதித்து" என்று தொடங்கி தங்களுக்கு போக்யைகளாக வம்பாதித்த
ஸ்திரிகள் ஆபத்து வந்தவாறே விடுகிறார்கள், ஏக ப்ரகாரமாக ஸ்திரித்தனாருப்
பாவவனே, ஆனமின்பு அவர்கள் போக்யாஸகர், அவனை நிதிசெய போக்யனென்றும்,
"இக்கே கண்டிப்பாம்" என்று தொடங்கி, துக்கங்களிலே விவற்றை ஸுகமென்று
ப்ரமிக்கிற வித்தகை போகி அவனை யொழிய ஸுகரூபமாயிருப்பதொன்றிலே
யென்றும், "யாதுரிக்கே பிச்சுதனம்" என்று தொடங்கி அவனை யொழிய
வெருகின்ற ரகசமென்று ப்ரதிஸவர்கள் பண்டிதிலேயுங்கெட்டு அநந்திப்பாட்
டுப் போவர்கள். ஆனமின்பு அவனை யொழிய உபாயமிக்கையென்றும் இப்படி அவனை
யொழித்தாராளுடைய அபந்தித்தவதாரம் அரகசகவத்தையும் அபாயகவதையார்
அஸுகத்தவத்தையும் அபாயகவத்தையும் அஷுத்த ப்ரதிக்காடியாவவவனாடைய
பரமபந்தித்தவத்தையும் நிபாதிக்கரகவத்தையும் நிதிசெய போக்யைகளையும்
ஸுகரூபத்தவத்தையும் நிதிசெயப்பாபந்தித்தவத்தையும் காட்டித்து இம்மடவுடகரு
டைய அபாந்தவாதிகள் ப்ரதிஸம்பந்தியை அவர்களுக்குக் காட்டி என்று வந்த
யோஜனாக்ரமம்.

[6] (மற்றொன்று கண்ணகியாவென்கிற வைகல் வாழ்தலான லித்தாபாயம்) *மற்றொன்றிலே கருங்கல் கொன்றோம் மாநிலத்தெவ்வுயிர்க்கும் நிறைவேண்டா சித்திப்பெயரையும் கண்டிங்கள்* என்று இதுக்குமேல் சொல்லவந்தோமே. இது தனியே ஸுக்ரஹமாதம் கொன்றோம், மறையருதியில் ஸகலதாமகம்

களுக்கும் இது தனக்குப் பரக்க ஆயாஸிக்கவேண்டா. சிந்தாமாத்ரமேயமையும் கேளிகோள்-என்னையாலே தனக்கு மேலொன்றின்றியேயிருப்பதாய், ஸங்க்ரஹண உபதேசிக்கலாய், ஸர்வாதிகாரமாய் ஸுகரவரணமுமாயிருக்கும்தாகவும்; கண்ண னல்லாலில்லை கண்டர் சரண்* என்று மோகம் பணம் ஸ்ரீ என்று க்ருஷ்ணனை யொழிய வேறுபாயமிட்டே யென்னையாலே எரித்தமாய் பரம சேதநமாய் ஸர்வசக்தியாய் திரபாயமாய் ப்ராப்தமாய் ஸஹாயாத்ர திரபேகாமாயிருக்கும்தாகவும் சொல்லப் படுமதாய், *வட மதுரைப் பிறந்தான் குற்றமில் சீர்கற்று வைகல் வாழ்தல்* என்கிற யாவகா க்ரந்தமாயின குணபலத்துக்குடனான ஸித்தோபாயத்தைப்பதேசித்தும்.

(7) (அதில் துர்பலபுத்திகளுக்கு மாலை நண்ணி காலை மாலை வீண்டு தேகி வாடா மலரிட்டு அன்பராம் ஸாங்கபக்தி.) *கந்தேவ ஸி ராஜ்ஜாத்ர: க்ருதோயம் நாயேந் தம், நானம் புத்தி தெளர்பல்யாதுபாயாத்ரமிஷ்யதே* என்கிறபடியே அந்த ஸித்தோபாயத்தில் மஹாவிச்வாஸம் பிறக்கைக்கடியான பாக்யமில்லாமையாலே இதரோபாய பரித்யாக பூர்வகமாக அதிவிழிகையில்விச்வாஸமில்லாமையாகிற புத்தி தெளர்பல்யமுடையவர்களுக்கு*மாலை நண்ணித் தொழு தெழுமினோ-காலை மாலைகமல மலரிட்டு நீர்* *விண்ணொடாமலரிட்டு நீிறைஞ்சுமின்* தேகிவாடா மலரிட்டு, நீரி னைஞ்சுமின்* *தனதன்பர்க்கு* என்று பக்தியுத்தராய்க் கொண்டு ஸர்வகாலமும் புஷ் பாத்தியபகரணங்களாலே அவனை ஸமாராதும் பண்ணி அவன்பக்கல் பக்தி நிஷ்டரா குங்கோளென்று அங்க ஸஹிதையான பக்தியை யுபதேசித்தும். (அதில் அசக்தர்க்குத் தாளடையும் ப்ராபத்தி) அதில் துஷ்கரத்வம், விளம்பயமம் ஆகிறவிவற்றாலே யதுஷ்ட் டிக்க சக்தால்லாதார்க்கு, *சரணமாகும் தனதாளடைந்தார்க்கெல்லாம் மரணமானால் வைகுத்தம் கொடுக்கும்* என்று நிவ்ருத்தி ஸாத்யமாகையாலே ஸுகரமுமாய் ஸர் வாதிகாரமுமாய் சீராவஸாதத்திலே பலப்ரதமுமான ப்ராபத்தியை வெளியிட்டும்.

(8) (அதில் அசக்தர்க்கு உச்சாரணமாத்ரம்) உபாயபல்குதல் பல கௌரவ விரோதி பூயஸ்த்வங்களாகிற சங்காத்ரபக்தாலே அதில் வ்யவஸாயத்துக்குடலான சக்தியில்லாதார்க்கு, *திருக்கண்ணபுரம் சொல்ல நானுத்துயர் பாடு சாராவே* என்று, வசநத்தைப் பற்றுகாகப் பிடித்து அவன் திருத்தி, கொள்ளும்படியான உச்சா ரண பாக்ரத்தை வெளியிட்டும். (ஸர்வோபாய குந்யர்க்கு இப்பத்தும் பாடியிடும் தெண்டென்று) உச்சாரணத்தனக்கும் தாமாக ஒரு பாகரமிட்டுச் சொல்ல சுமரன் திக்கே கிழ்ச்சொன்ன உபாயங்களெல்லாவற்றிலும் அயோக்யராயிருப்பார்க்கு, *இப் பத்தும் பாடியாடிப் பணிமினவன் தாள்களையே* என்று இத்திருவாய் மொழியை பரிதிப்ரேரிதராய்க் கொண்டுபாடி அவன் திருவடிகளிலே விழுங்கோளென்று. (கீதா சார்யகோப்போலே அதிகாராறு குணம் தெறியெல்லா முரைக்கிற ரோன்பதாம்பத் தில்) அதாவது கீதோபநிஷதாசார்யன் தன்னுடைய பரமக்குபையாலே *நெறி யெல்லா மேடுத்துரைத்த* என்கிறபடியே சேதநருடைய குச்யநுணமான உபாயங் களெல்லாவற்றையுமுபதேசித்தாப்போலே, இவரும், ப்ராப்தியணித்தானவாதே ஸம் ஸாரிகள் ஒருவருமிழக்க லொண்ணுதெவகிற க்ருபையாலே யெல்லாமேடுத்துரைத்து அவ்வவருடைய அதிகாராறுகுணமாக உபாயங்களை யெல்லாமுபதேசித்தகுணரீர ஒன்பதாம்பத்திலென்கை.

(227-9)

228. பத்தாம்பத்தில், இப்படி ஆபத்ஸகனாகையாலே அவ்வாபத்ரக்ஷணநுப மாகப் பரிக்ரஹிக்கும் விக்ரஹஸகளுக்கெல்லாம் மூலபுதமாய் திரதிசயவைலக்ஷண்ய ஈக்தமான நிஸ்யவிக்ரஹந்தோடே வந்துதொன்றி, தன்பக்கல் ந்யஸ்தபரரானவர்கள் ஸம்ஸாரத்தில் அடிக்கொதிப்பாலும் தந்திருவடிகளைக்கிட்டி அனுபவிக்கப்பெருமை யாலும் படுமார்த்தியை ஹரிக்கும் ஸ்வபாலுணவன், கீழிப்பத்தில் தம்முடைய த்வ

ராதுகுணமாக நாவீட்டுக்கொடுத்ததுக்குப்பலம் அர்ச்சிராதிகதியாலே தேசவிசேஷத் திலேயப் பொசையாகையாலே அதுக்கு ஆப்ததமஞனவந்தன்களை வழித்துணையாகப் பற்றி. இனி ப்ராப்தியில் கண்ணழிவிலேயென்று தமக்கேற்றநீச்சயித்தவிவர், மறைத் துவைத்த அர்த்தமுள்ளதும் வெளியிடவேண்டும்படியான தசையானவாறே. ப்ரத மோபதேச பாத்ரமான தம் திருவுள்ளத்துக்கு க்ருத்யாக்குத்யங்களை விதித்து அப்படி பவ்யரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு கர்த்தவ்யாதிகளை வெளியிட்டு, முதலில் உபக்ர மீத்த ப்ரதி யோகத்தையுந் தீகமித்து, ஸம்ஸாரிகளுக்கு ஸுகரமாக ஆச்ரயணத்தை உபதேசித்து, அநுபவ கைவக்யங்களிலே நிற்கிறவர்களுக்கு சேகுணமாகிற ஆழங் காயையுங்காட்டி, தம்பக்கல் விருப்பத்தாலே தம்திருமேனியில் அதிவ்யாமோஹம் பன்ஷனுடையவீச்சவ்ரனுக்கு அதிவீதோஷத்தையுணர்த்தி இப்போது தமக்குப் ப்ரதந்த் ரனாய் தம்மைப் ப்ரமபதத்திலே கொண்டுவரவதாக அத்யாதாம் பண்ணுகிறவனை, அநாதிகாலம்தம்மை ஸம்ஸரிக்கவிட்டு உபேகித்திருந்ததற்கு நேறுது வென்னென்று கேட்க, அவனும் இந்தீயவச்யதை முதலான நேறுது ப்ரமபரையை எண்ணி, அதுவும் மதாயத்த மென்றநியும் ஸர்வஜ்ஞரான விவர்க்குப் போக்கடி சொல்லுகையரி தென்று நிகுத்தரனாய், அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தையும் அங்குள்ளாகுடைய ஸத்காரத் தையும் அவவழியாலே போய்ப்பெறும் ஸ்வசரணகமலப்ராப்திபர்யந்தமாகக் காட் டிக்கொடுக்க, அதை ஸாக்ஷாத்திரித்து, அது மாநஸாநுபவ மாத்ரமாய் பாஹ்ய கரணயோக்ய மல்லாமையாலே அதை யதாவாகப்ராபிக்கவேணுமென்று பதறி அவனுக்கு மறுக்கவொண்ணாத திருவானையிட்டுத்தடுத்து, அது பெருவானை யல்லாமல்கு நேறுதுக்களையும் சொல்லும்படியான தம்முடைய ப்ரமபத்தியெல்லாம் குளப்படியாம்படியான அபிநிவேசத்தோடே வந்து தம்முடைய தாபங்களைப் போக் கின ப்ரகாரத்தை வெளியிடுகிறதென்கிறார்.

(228-10) [1] நித்யஸ்வ அஞ்சனப்பினல்லைநீன்ற பொல்லாப்பினக் காலப்பொன்றும் அபத்திற் கொள்ளும் காமரூப கந்தரூபத்தாலே ஸ்ரீநாதநிந்தாரணாவன். [2] அநுள்பெறும் போதறுகவிட்ட ஸ்ரீநாதநிந்தாரணாவன் வானோறுங்கதிந்த அண்டஜவலதும் பூர்வோடிக்க காலம் பூந்திடத்தே நிரல் தடங்காங்கி அருதமளித்த தயாரதன் பெற்ற கோவலுறையாலே வேடன் வேடுவிரி பகலி குங்கு சாராம் இடைச்சி இடையர் தயிர்த்தாழி கூவி மால்காரர் பிண விந்து வேண்டடிச்சிட்டவர் அவன்மகன் அவன் தம்பி ஆகி அரவம் மறையாளன் பெற்றமைந்தனுந் பதினெட்டுதாடன் பெருங் கூட்டம் நடத்துமாத்தனை வர்தி அடையாங்கி. [3] அநியச் சொன்ன ஸாப்பாதத்தே துணையிடாமல் போக்கோர்த்து, மீள் கும்பதில்லென்று நிச்சித்திருந்தவர், ஸந்திதங்காட்டும் தசை யானவாறே [4] பூந்துற்ற நெஞ்சுக்குப் பரிமறவாது மருளோழி ந்த கைவிடேல் என்று க்ருத்யா க்ருத்யங்களை விதித்து நெஞ்சு போல்வானாத் தொண்டரென்றவாறு [5] வலந்தேயிது எண்ணு மின் பேசுமின் கேள்மின் காய்மின் நடமின் புதுது பென்று கர்த தவ்யம் ஸ்ரீர்த்தவ்யம் வக்தவ்யம் ச்ரோதவ்யம் த்ரஷ்டவ்யம் கந்தவ்யம் வஸ்தவ்யமெல்லாம் வெளியிட்டுப் [6] பிணக்கறவைச் சார்வாக நிகரித்து [7] எண்பெருக்கில் எண்ணும் திருநாமந்தின் சப்தார்த்தங்களைச் சுருக்கி மாதவனென்று த்வயமாக்கி, கரணநாய ப்ரபோக வ்ருத்தி ஸர்வாரிகளுத்தக் கையோடே செய்து கொடுத்து செஞ்சொற்களிகளுத்தக் கள்ளவாழி காவலிட்டு [8] மனந்திருத்தி விடு திருத்தப்போய் நாடுந்ருந்தினவாறேவந்த வண்ணுலகந் தா விரந்து அதனை மறந்து குடிமோண்டு தார்புறப்பட்டவர்களை

யிலே புக்குத் தானநகர்களை அநிலே வகுத்துக் குவை துவனாகளில்
வடிவிகொண்ட சபலனுக்கு தேறாதோஷ மறிவித்து (9) மாயையைய
மாடுத்து வானே தாக்கருதிக் கருத்தின்கண் பெரியாறாவனை இன்று
அதேறதுகமாக வாதித்த நீ அநாத்யநாதானேது சொல்லென்று
மாயையப்பிடிக்க; (10) இத்திய கங்கராய்க் குடிதார்த்து
கவைத்தகன்றிளெனில், அவை மாயவனையும் அகற்ற நீ வைத்தவை
யென்பர்; அது தேறபோகத்தாலே யென்பில், அந்நான் நீ தந்த
கமடென்பர்; முன்செய்த முழுவினையாலேயென்பில்; அது தய
ரமே உற்றவிருள்கை உள் கோவரும் அருளுமென்பர்; (11) கவினாத
மதியிலே, 'என்னுறும்பதன்றே கர்த்துவ போக்தருவங்கனொன்
வில், ஆங்காரமாய்ப்புக்குச் செய்கைப் பாயனுன்பேனும் கருமமும்
சுருமபலனுமாகிய நீ கர்த்தா போக்தா யென்பர்; (12) மானே என்
ருன்னுமென்றத்தாலே என்னில் அயர்ப்பாய்க் சபலபதி கொடுத்து
உள்ளும் பேதஞ்செய்கை உள் தொழிலென்பர்; ஜீவபாக்ருதி யாதன்
யம் நீங்கும் வாததேறது, அகமேவியிலிருக்கருங்கை அநாதீ க்ருத்
யம், (13) தான் தல்கும் புத்தம் நிருபாதிகர், ஸௌஹார்தம் என்னுன்
றும் நீங்கும், பிணக்கிப்பேதியாத ஜ்ஞாநாதிகைமலையாயிலே, ஏக
ஜர்த்தியில் அல்லலாய்க்கத் தயந்தபல்தவங்கன் நம்மது, (14) தாம்
தவி நின்ற ஸ்வாதந்தர் என்று அவனே யறிந்தனரோ யென்னும்
ஸ்வஜ்ஞிவர்; (15) நெறிகாட்டி அருகும் கவரும் போலே
இதுவும் திருத்தாமென்று கவிழ்த்து நிற்க; (16) அரந்தர்ஜ்ஞாத்ஸவ
கோஷம்போலே ஏறப்பெறுகிற வொழிநியை ஸூரிப்பிடுகிற போகை
புத்ர பேரீகை காணா சங்காசின்ஸ்துத் போலா ஸகம் செவிப்பட்ட
வாதே ஸாக்ஷாத்கரித்த பரப்பாப்தித்தத் (17) தகையினையாய்வந்த
தாள்களைப்பூண்டு போகாமல் தடுத்தத் திருவாய்பிட்டுக் கசம்
செய்யாத செய்திப்பிழை, (18) பற்றுக்கோம்பற்ற கதிசேடு, போர
விட்ட பெரும்படி, (19) புறம்போனில் வநுமிரவு, (20) உண்டிட்ட
முற்றிம்பு, அனபுவளித்த அடியும், உயிருறவு (21) முதல்குறு தாக்
கைகளாலே பெருவாண மல்லவாக்கின பேரவா துப்படியாய்ப்படி
கடல்போன்ற ஆதாததோடே துழ்த்து தாயங்களை ஓர்த்தமையை
வெளியிடுகிறு பத்தாம் பதில்.

[1] (கரிசுமலஞ்சனப் புனல்மைந்தின்ற பொல்லாப்புணக்காயாவென்னுமாய்த்
தில் கொள்ளும் காமரூப கத்தரூபத்தாலே ப்ரபத்தார்த்திறனானவன்) *கரிசுமற்க
மலக்கட் கலிவாய்* *அஞ்சனமேவி* *புனல்மைந்தின்றவரை போலும் திருவருவம்*
பொல்லாக் கலிவாய்க் தாமரைக்கண் கருமாணிக்கம் *புணக்காயாதிறத்த புண்ட
ரீகக் கட்செங்கனிவாய்* என்று அந்யோந்ய விலகண்ணமாய் அதிமதோஹரமாய் அது
பவிதாக்களைத்தனித்தனியே ஆழங்கால் படுத்தவல்ல அவயவசோபையையும் அதுக்
குப்பரபாகமாய் அத்யஜ்ஜ்வலமாய் விடாயர் முகத்திலே நீர் வெள்ளத்தைத் திறந்து
விட்டாப்போலே ஸகலசரமங்களு மாறுப்படி யிருக்கும் திருநீறத்தைமுமுடைக்
தாகச் சொல்லப்படுமதாய், *காமரூபங் கொண்டெழுந்தளிப்பான்* என்று ஆத்மீத
ருடைய ஆபத்ரக்ஷணுருபமாக வெண்புனையு பரித்ரஹிக்கும் விக்ரஹங்களுக்
கெல்லாம் கத்தமாயிருக்கும் திவ்யவிக்ரஹக்ரைக்கொண்டு தனபக்கல் நிகழிப்பர
ராணவர்கள் அதிஷ்டமான ஸம்ஸாரத்திலிருப்பாலும் அபிஷ்டமான தன் திருவடி
களைக் கிட்டாமையாலும் படும் ஆர்த்தியைநீர்க்கும் ஸ்வபாவனுவன்.

[2] (அருள்பெறும்போதனுக்கவிட்டதுக்குப் பமொன வானேறும் கதிக்கு
அண்டமுவுக்கும் முன்னொடிக் கால்விழுந்திடத்தே நிழற்றடங்களைக்வி அமுதமளித்த

தயரதன் பெற்ற கோவலனுகையாலே, வேடன், வேடுவீச்சி, பகழி, குரங்கு, சராசரம், இடைச்சி, இடையர், தயிர்த்தாழி, கூனி, மாலாகாரர், பிணவிருந்து, வேண்டடிசி லிட்டவர், அவன் மகன், அவன்தம்பி, ஆசை, அரவம், மறையாளன், பெற்றமைத் தன் ஆகிற பதினெட்டு நாடன் பெருங்கூட்டம் நடத்து மாத்தன வழுத்துன யாக்கி) *அவனுடையருள் பெறும் போதரிதால்* *அவனருள்பெறு மளவாவதில் லாது* என்று கீழில் பத்திலே சுணகாலவிலம்பம் பொருதபடி ஆர்த்தரான தமக்கு. *மரணமாளுல்* என்று அரப்தசரீராவஸாநத்திலே மோசும் தருகிறோமென்றணித் தாக நாளிட்டுக் கொடுத்ததுக்குப் பலம், *வானேறவழிதந்த* என்று ப்ராப்யபூமி யான பரமபதத்திலே சென்று புகுகைக்குவழியாக அவன் காட்டிக்கொடுத்த அர்ச் சிராதிகதியாலே போகப் பெறுகையாகையாலே அவ்வர்ச்சிராதிகதிக்கு, ராஜகுமாரன் வழிபேர்ப்போது வழிக்குக்கடவார் முன்னேடி நிலம்சோதித்து நிழலும் தடாகமும் பண்ணி பின்னாக் கொண்டுபோமாப்போலே, *அண்டமூவுலகளந்தவன்* என்று திருவுலகளக்கவென்றோருவ்யாஜத்தாலே முன்னேடி நிலம் சோதித்து, *அவனடி நிழல்தடம்* என்று காளமேகமான தன் கால் விழுந்தவிடத்தே நிழலும் தடாகமு மாம்படிபண்ணி, அமுதமளித்த பெருமாளுகையாலே, *பாதேயம் புண்டிகாகு தானங் கீர்த்தாரகுதம்* என்கிறபடியே பாதேயமாகத் தன்திவ்யகுணம்ருதத்தை வர்ஷிக்கு மவனாய், *தயரதன் பெற்ற மரதகமணித்தடம்* என்றும், *சுத்தன் கோவலன்* என்றும் சக்ரவர்த்தி திருமகனாயும் க்ருஷ்ணனாயும் வந்தவதரித்தவனுகையாலே, *ஞானாநாத நாமதா தீராதாதிபதிப் பியம்* என்னும்படி மாழைமான் மடநோக்கி உன் தொழியும்பியெம்பி* என்று பிராட்டியையும் இகையபெருமானையும் முன்னிட்டு, *உகந்த தொழன் நீ* என்று விஷயீகரிக்கப்பெற்ற ப்ரீதுஹப்பெருமாள் *ஸோப்யகச்சந் றாநேஜாச் சபிம்* என்கிறபடியே தானே சென்று கிட்டி விருந்துண்டு, *சக்ஷா தவ ஸோப்யேந பூதாஸ்மி ரகுந்தா* என்னும்படி தன் விசேஷ கடாகுத்தாலே பூதையாக் கின சபி. ஸ்ரீகார்யார்த்தமாக தேஹத்தை யழியமாந்நவரென்னுபுகப்பாலே *யா உநிர் யஜ்ஞீஸநாம் ஜஹ்நாநேச் ச யா கதி: அபராவர்த்திநாம் யாச யாச பூமிர்நாயிநாம். றாந தவம் ஸநுஜ்ஞாதே கச்ச ஸோநதுத்தாந்* என்று விஷயீகரிக்கப்பட்ட ப்ரீதுடைய மஹாராஜர்.

குரங்கென்றவிது ஜாத்யேகவசநமாகையாலே *ஸுக்ரிவம் நடமிச்சதி* என்று அத்தலையித்தலையாய்ச் சென்றங்கீகரிக்கப்பெற்ற வானராதிபதியான மஹாராஜரும், பரிசுரமான வானாவர்க்கும. *ஒன்றின்றுயே நற்பாலுக்குய்த்தனன்* என்று ஒரு ஹேதுவு மின்றிக்கே கிருக்கச்செய்தே ஸ்வஸம்ச்சலேஷவிச்சலேஷைக ஸுகதுக்கராம் படியாக விஷயீகரிக்கப்பெற்ற *அயோத்தியில் வாழும் சராசரம், சிந்தயந்தீ ஜகத்நரி திம் பரப்ரம் ஸ்வரூபினம், திருச்சவாளதயா ருத்திம் கதாயா கோபகதயக* என்று விக்ரஹ வைசுக்ஷண்யமே உபாயமாக விடுகொடுக்கப்பெற்ற சிந்தயந்தி. வெண்ணெய் களவு காணப்புக்கவிடத்தே தொடுப்புண்ணுவந்து தம்மகத்தே புகப் படலைத்திருகி வைத்து மோசும் தாராவடிஸ் காட்டிக்கொடுப்பெனென்று மோசும் பெற்ற தநி பாண்டர், நாமரூபங்களுள்ளவற்றுக்கெல்லாம் ஒரு சேதநாதிஷ்டாநமுண்டாகை யாலே இதுக்கு மோசும் கொடுக்கவேண்டுமென்கிற அவன் நிர்ப்பந்தத்துக்காக மோசும் கொடுக்கப்பெற்ற தயிர்த்தாழி. *ஸுகந்தமேதத் ராஜார்ஹம் ருசிரம் ருசிராநநே, ஆவயோர் சுரத்ரஸத்ருசம் தியதாமநுபேநம்* என்று பூசம் சாந்த பேசுக்க அநந்ய ப்ரயோஜநமாகக் கொடுத்த ப்ரீதியாலே விசேஷ கடாகு விஷய பூதையான கூனி.

தந்யோஹமாச்சயிஷ்யாமி என்று அநந்யப்ரயோஜநமாக பூவைக்கொடுத்த உகப்பாலே* தர்மே மநச்ச தே பத்ர ஸர்வகாலம் பவிஷ்யதி, யுஷ்மதஸந்ததிஜாதா நாம் தீர்க்கமாயுர்ப்பவிஷ்யதி.* என்று விசேஷ கடாகும் பண்ணப்பெற்ற ஸ்ரீமாலர்

கார்த், *நவம் சவமிதம் புன்யம் வேதபாரகமச்சயுத, யஜ்ஞசீல மஹாப்ராஜ்ஞ ப்ராஹ்
மணம் சவமுத்தமம்.* என்று *யதந்த புருஷோ பவதிப்படியே பிணைகுத்திட்ட
கண்டாகர்ணன்.

*வேண்டிவிடும்பொதிதென்று பார்த்திருந்து நெடுநோக்குக்கொள்
ளும் பத்தவினொளந்தித் பக்தி புரஸ்ஸரமாக அடிச் செவ்வெந்திட்ட குவியிங்
நிகர். *மீள வவன் மகன்* என்று ஓரீரன்ய புத்ரனாய் வைத்துத் தன்னருளுக்கு
விஷயமாம் படி பக்தனா ஸ்ரீப்ராஜ்ஞன். *அவன் தம்பிக்கு* என்னும்படி ராவண
னுஜனாய் *அநுஜோ ராவணஸ்யாஹம்* இத்யாதிப்படியே ஸ்வநிகர்ஷத்தை முன்
விட்டு, *ராகவம் சுரணம் கத* என்று திருவடிகளையடைந்த ஸ்ரீவிஷ்ணுர்வான்,
*பரமபதபாபத்தோ மதஸாசித்தயத்தரிம், ஸது நாகவர: ஸ்ரீமாந் நாராமணபரா
யண: * என்று ஸ்வயித்தத்தை விட்டு ப்ரபந்தனாய் ஸ்வாபிஷித கைங்கர்யம் பெற்ற
ஸ்ரீகருந், ஸ்ரீவான். *தந்த கோர்வதோ வெஞ்சினவரவம் வெருவிவத்து நின்
சரணேன்* எனகிறபடியே பெரிய திருவடிகளுக்கு வந்து திருவடிகளைச் சுரணமாக
வடைந்த ஸுபுரகன். *மாகமாநிலம் மழுவும் வத்திறைஞ்சும் மலரடிக்கண்ட
மாமறையாளன்* என்று க்ருஷ்ணவதாரத்தில் தன்னுடைய பாலய சேஷிதாதிகளை
ஸாக்ஷாத்தகர்த்துகாமனாய் தபஸ்ஸ பண்ணி அப்படியே காட்டியருளக்கண்டு அனுப
வித்தவந்தரம் நித்யாநுபவத்தை அபேஷித்த கோவிந்தர்வாய். *மாமுனி
பெற்ற மைத்தன்* என்று ம்ருகன்சு புத்ரனாய் மோக்ஷார்த்தமாகத் தன்னை வந்த
டைந்த மார்க்கண்டேயன். இவர்களாகிற நானாஜாதையாலும் இப்படி பதி
னெட்டாக வெண்ணலாம்படியிருக்கையாலும், பதினெட்டு நாடன பெருங்கட்டம்
போலேயிருந்துள்ள வித்திரை அர்கிராதி மார்க்கத்தாலே தானே துணையாய்க்
கொண்டு நடத்துமவனாய். *திருமோகராத்தன் தாமரையடியன்றி மறநிலமரன்*
காளமேகதையன்றி மற்குறன்றிலங்கதி என்னும்படி திருமோகரிலே நின்றருளின
பரமபதனான காளமேகத்தை வழித்துணையாகக்கொண்டு.

[3] (அநியச்சொன்ன ஸுப்ரபாதத்தே துணைபீரியாமல் போக்கொழித்து
மீள்வென்றதில்லை யென்று நிச்சித்திருந்தவர்) *நாமமக்கநியச்சொன்ன நாள்களும்
நணியவான்* என்றும், *நானேலநியேன்* என்றும், *மரணமானால்* என்றும் நானுங்
களுக்குச் சொன்ன நாள் ஆஸந்தமாய்த்தென்று பிறர்க்கும் பேசும்படியாய், *ஸுப்ர
பாதாசமே நிசா* என்றும், *ஸுப்ரபாதாத்ய ரஜநீ மதுராவாஸ யோஷிதாம்*
என்றும் சொல்லுகிறபடியே பகவத் ப்ராப்தியணித்தானவாரே நல்விடிவான
நாளிலே, *துணை பிரித்தார் துயரமும் நினைகிலே* *பகமேய்க்கப்போகேல்* *என்கைகழி
யேல்* *அவன் பகநிரை மேய்ப்பொழிப்பாணுரைத்தன்* என்று தமக்குத்துணையான
வவனைப் பகமேய்க்கையாகிற அபிமதத்தைப்பற்றவும் போகாதபடி பண்ணி *மீள்
வென்றதில்லைப் பிறவித் துயர்கடித்தோம்* *நினைபர்க்கலாகாமை நிச்சித்திருந்தேன்*
என்று எம்ஸார துரிதம் மறுவலிடாதெனறு, *நப்பேதி குதச்சந* என்கிறபடியே
ஒன்றுக்கு மஞ்சாதபடி நிச்சயித்திருந்தவர். (ஸத்ருநம் காட்டும் தசையானவாரே)
மரண தசையானவளவிலே ஸஞ்சிதமாய்ப் புதைத்துக்கிடக்கும் மஹாநீதிகளைப்
புத்ராதிகளுக்குக் காட்டுவாரைப்போலே, தமக்குபகவத்ப்ராப்தியணித்தானவாரே,
ஒருவருமிழக்கவொண்ணது, எல்லார்க்கும் ஓர்நாடறிதங்களுந்விக்கவேண்டும் என்று
பார்த்து.

[4] (முந்துற்ற நெஞ்சக்குப் பணிமறவாது மருளொழி நகு கைவிடேலென்று
க்ருத்யாக்குத்யங்களை விதித்து) *தோயுதேழேன் மனனே* என்று ப்ரதமத்திலே
உபதேசிக்கும்படி, *முந்துற்ற நெஞ்சே* என்கிறபடியே தம்மீலும் பகவத் விஷயத்
திலே முற்பட்டு நிற்கிற தம் திருவுளத்திற்கு, *பணி நெஞ்சே நானும் பரமபரம்
பரணே* *வாழி யென்னெஞ்சே மறவாது வாழ்கண்டாய்* *மருளொழி நீ மட

நெஞ்சே* நரகத்தை நகு நெஞ்சே* வாழிமனமே கைவிடேல்* என்று நம் ப்ரதிபந்த கங் னையெல்லாம் நானே போக்கி யடிமை கொள்ளும் ஸர்வஸ்மாத்தப்ரணே அநுபவிக் கப்பார். உனக்கு இஸ்ஸம்ருத்தி மாருதே சென்றிடுக. கைபுகுந்ததென்னு இதர விஷயங்களில் செய்யும்தை இவ்விஷயத்திலும் செய்யாதேகொள்: *திருவாறன் வீரோயதனைமேலி வலி செய்து கைதொழக் கூடுர்கொல்* என்று ப்ராப்யவஸ்து கிட் டிற்றுகில் இங்கேயடிமை செய்யவமையாதோ வென்று உகந்தருளின நிலங்களில் நகையாலே ப்ரமிப்பது ஒன்றுண்டுனக்கு. அதனைத் தவிரப்பார்; உத்தேச்ய வஸ்து ஸந்திபுரிதமாய்த்தென்று இத்தையே பார்க்குமித்தனையோ; நம்மையும் பார்க்க வேண்டாவோ: நான் ப்ரமாதத்தேறப் போகா நின்றேன், நெடுநாள் நம்மைக் குடி மக்களாக்கி யெவ்வொருபடுத்தின ஸம்ஸாரத்தைப்படுத்தி பார்த்துச் சிரித்துப் போரு கிடாம்; நமக்கு இஸ்ஸம்பத்தெல்லாம் திருமனையாலே வந்ததாய்த்து. அத்திருமலை யைக் கைவிடாதேகொள் என்று க்ருத்யாக்குத்யங்களை அவச்யகரணீயமாம்படி விதித்து. (நெஞ்சுபோல்வாரைத்தொண்டி ரென்றழைத்து) தம் திருவுள்ளம் போலே அந்தரங்கரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை, *தொண்டர்வம்மின்* என்று பகவத்விஷயத் தில் சபலரானார்! வாருங்கோளென்று அழைத்து.

[5] (வெஞ்செய் தெண்ணுமின் பேசுமின் கேள்மின் காண்மின் நடமின் புதுபு மென்று கர்த்தவ்யம் ஸ்மர்த்தவ்யம் வக்தவ்யம் ச்ரோதவ்யம் த்ரஸ்டவ்யம் கந்தவ்யம் வஸ்தவ்யமெல்லாம் வெளியிட்டு) *கொண்ட கோயிலே வெஞ்செய்திங் காடுதும் கூத்தே* என்று அவனொழந்தருளி நிற்கிற தேசத்தைக் குறித்து அநுகூல வ்ருத்தியைப்பண்ணி ஏற்குஷ்டராவோம் வாருங்கோளென்கையாலே கர்க்கவ்யமும், *எண்ணுமினெந்தை நாமம்* என்று ஸ்வாமியுடைய திருநாமத்தை அநுஸந்தியங் கோளென்கையாலே ஸமர்க்கவ்யமும், *பேசுமின் கூசுமின்* என்று உங்களிப்பாக யதை பார்த்துக் கூசாதிருவனத்தபுரத்திலே வந்தேறத்தபய்விணி வார்த்துகிற வனைப் பேசுங்கோளென்கையாலே வக்தவ்யமும், *நமர்கோ சொல்லக்கெண்மின்* என்று நம்மோடு வம்பக்கமுடையீர்! நாம் சொல்லுகிறதைக் கேளுங்கோளென் கையாலே ச்ரோதவ்யம், *படமுடையாலில் பள்ளி யுடின் றவன் பாதங்காண நடமிடு* என்று திருவனத்தபுரத்திலே கண்ணார்த்தரு கூற வர்வேசவரனுடைய திருவடிகளைக் காணப்போருங்கோளென்கையாலே த்ரஸ்டவ்ய கந்தவ்யங்க நம், *அனந்தபுரதகர் புகழமின்றே* என்று இச்சை பிறத்தலின்பேரே திருவனத்தபுரத்திலே போய்ப் புகவாருங்கோளென்கையாலே வஸ்தவ்யமுடையகிறவை யெல்லாமவர்களுக் கு வெளியிட்டு.

[6] (பிணக்கு வலி சார்வாக விபித்து) உபகரமித்தவர்த்தத்தை உபஸம் ஹரிக்ஷை சார்வாக்ரமணாயா ஸ, *பிணக்கு* என்றிறபாட்டிலே *வலித் தைத் தவ நெறி* என்று உபகரமித்தபாட்டுவொருவரை, *சார்வ தவநெறிக்குத் தாமோ தரன் தாண்டன்* என்று உபஸாத்தபடுத்தி, *பொருத்தியபடியைச் சொல்லி நிகமித்து; இது உபாட்டில் மர்வக் கர்த்திலே உட்கமின் முற்றம்பததுடையடியவ ரிலே உபபுத்தபததெட்கின ஸர்க்கவலித்ததபமான ஸர்க்கதவபத்தைதும் *தவ நெறிக்குப் ப்ரமண பணி* என்று நிமித்தம் என்றவர் இதிலே இப்படி அருளிச் செய்வானென்னென்னில் அது *உடுமின் முற்றம் ப்ரபத்தி ப்ரமாகவும் *பத்ததுடையடியவர் பக்தி ப்ரமாகவும் பூர்வர்கள் நிர்வஹித்த கட்டளையைப் பிடித்தருளிச்செய்தார். இது *வீடுமின் முற்றத்தநுழம்பக்திப்ரமாக்கி யோஜித்தருளின எம்பெருமா னார் நிர்வாஹக் கட்டளையைப் பிடித்ததலிச் செய்தார். இதவே, ஸகலவ்யாக்யாத லித்தமுமாய் ஈட்டியும் ப்ரநாத யோஜனையாபிநுக்குமது; இந்த க்ரமத்திலேயிறே இவர்தாம் முநல்பத்தில் பத்தியை யுபபித்தெழுரென்றருளிச்செய்ததும்; ஆகையால் அது முன்புள்ளாரருளிச் செய்தபடியைப்பற்ற வருளிச்செய்தார்; இது எம்பெருமா

ஞர் யோஜனையாய் பின்புள்ளாரெல்லாரும் அருளிச்செய்து கொண்டு போந்த மர்யா
தையைப்பற்ற வுருளிச்செய்தாரென்று கொள்ளும்கூடா. *வணக்குடைத்தவ
நெறி* என்கிறவிது ப்ரபத்திபரமாகவும் ஒருயோஜனை சுட்டிலே தோன்றியிருக்கை
யாலே (பிணக்கறவை) என்கிறவிதிலே பக்திப்ரபத்திகளிரண்டையும் சுட்டிக்
கொண்டு, *சார்வோதவ நெறியிலே, *சார்வோதவ நெறிக்குத் தாமோதரன் தாள்கள்*
என்றும், *பண்டே பரமன் பணித்த பணிவகையே கண்டேன் காலபலர்ப்பாதம்*
என்றும் இரண்டையும் நிகமிக்கிறுரென்றுகொளவென்னில், அதுக்த மறுபபத்தியுண்டு.
*பிணக்கற என்கிறபாட்டிலே ப்ரபத்திபரமான யோஜனையுண்டாறாலும் விகல்ப
மொழிய ஸமுச்சயம் கூடாமையாலே. ஆகையாலே கைவல்யாக்யாதங்கவந்திருந்
தேர, *பிணக்கறவில், உபக்ரமித்த பக்தியை நிகமிக்கிறுரென்னவமையும், ஆறல்.
பக்த்யுபதேசோபக்ரமம் *விடுமின்முற்றத்திலேயாயிருக்க (பிணக்கறவை) யென்பா
னென்னென்னில் **விடுமின் என்று தயாஜ்யோபாதேய தோஷகுண பரித்யாக
ஸமர்ப்பணக்ரமத்தை ஸாலப்பநமர்த்தமாக உபதேசித்து" என்ற அதனையுமிதக்கு
சேஷமாக வொருங்கவிட்டுக்கொண்டுவந்து "அவனுரைத்த மார்க்கத்தே நீன்று
இருபசை மலமறவுணர்வுகொண்டு நடைச்செய்வது" என்று தாம் யோஜித்த க்ரமத்
ததாபிடித்து முதல்பத்தித்தொடங்கிப்பக்தியோகந்தையென்றபடி. "பிணக்கறக்
தொடங்கி வேதப்புனித விறுதலொன்ன" என்றிறே டீடிமருவச்செய்தது. ஆகவிப்
படி முதல்பத்தியுபக்ரமித்த பக்தியை நிகமித்துக்கொண்டு.

[7] (என்பெருக்கிலென்னும் திருநாமத்தின் சப்தார்த்தங்களைச் சுருக்கி)
என் பெருக்கத்தலத்தொன்பொருளிரிவ வண்புகழ் நாரணன் என்று முதல்பத்
திலே பஜநாலப்பநமாகச் சொல்லப்பட்டதாய், *என்னும் திருநாமம்* என்று பஜந
தசையில் அநுஸந்திக்கப்படும் திருநாமமான திருமந்திரத்தினுடைய உபதத்தையும்
அரித்தத்தையும், *நாரணம்* என்றும், *நாரணனெம்மான* இத்யாதியாலும் ஸுக்
ரஹமாய்ப்படி கருங்கவுபதேசித்தும். (மாதவனென்று த்வயமாக்கி) பூர்வோத்தர
வாக்யங்களில் ஸ்ரீரூபதார்த்தங்களைத் திருவுள்ளம் பற்றிக்கொண்டு, *மாதவனென்
றென்னுதவல்லீரேல்* என்றுகீழ்ச்சொன்ன நாராயண சப்தத்தொடையாதவனென்
கிற வித்தை இரண்டு பர்யாயம் சேர்த்துச்சொல்லவல்லீர்களாகிலெல்லகயாலே
அந்தத் திருமந்திரத்தை அதினுடைய விசதானுஸந்தாதமான த்வயரூபேண வெளி
யிட்டு. (கரணத்ரயப்ரயோகவ்ருத்தி ஸம்ஸாரிகளுக்குக் கையோலைசெய்துகொடுத்து)
வரன் தம்மைக் கொண்டுபோகையிலே தவிர்த்துப்படியாலும் கேட்கிறவர்களுக்கு
ப்ரதிபத்தி விஷயமாய்ப்படியாகவும் கருங்கக்கொண்டு, *தாள்வாய் மலரிட்டு நாள
வாய் நாமர்* *பாடரவன் நாமம்* *கனைநன் மலரிட்டு நீமையின் நெடியானே* என்
றிப்படி கரணத்ரயத்தாலும் ப்ரயோகிக்கப்படும் பகவதாச்ரயணவ்ருத்தியை, பரந்த
சடங்களைச்சுருங்க அநுஷ்டேயார்த்த ப்ரகாசகமான ப்ரயோகவ்ருத்தியாக்கிக்
கையோலை செய்துகொடுக்குமாய்போலே ஸம்ஸாரிகளுக்கு தரிப்பிடுத்து. (செஞ்
சொற்கவிகளுக்குக் களவழி காவலிட்டு) *செஞ்சொற்கவிகாளுநீர்காத் தாட்செய்
மின்* என்று அவனுக்கடிமைசெய்வீர்! அவனுடைய வொதிகளிலே அகப்பட்டாழந்
திப் போகாமல் உங்களுகிறை நோக்கிக்கொண்டு அடிமைசெய்யப்பாருங்கொ
ளென்று உபதேசிக்கையாலே அநுபவகைங்கர்யங்களுடே நடக்கிற ஸகோத்தரி
களுக்கு அரணழியாமல் கள்ளவழி காவலிடுவாரைப்போலே சீலகுணமாகிற ஆழங்
காவில இழியாதே கொள்ளுங்கொளென்று வஞ்சக்கள்வன் உளககந்தழிக்கும் வழிக்
குக் காவலிட்டு.

[8] (மனம் திருத்தி விடுதிருத்தப்போய் நாடு திருத்தினவாரே வந்து விண்ணு
லகம் தரவினைந்து அதனை மறந்து குடிகொண்டு நாம் புறப்பட்டவாக்கையிலே
புக்குத் தானகர்களை அநிலே வருத்து குரவைதுவரைகளில் வடிவுகொண்ட சபல
னுக்கு தேஹதோஷமறிவித்து) *தன்பால் மனம்வைக்கத்திருத்தி* என்று *வளவேழு

வகிலே அயோக்யரென்றாகன்ற தம்மைத் தன் சிவவத்தையைக்காட்டி மனஸ்ஸைத் திருத்திச்சேர்த்துக்கொண்டு "இன்னமுமிவர் இங்கேயிருக்கில் அயோக்யரென்றாகலு வர், அகல வொன் னாத தேசத்திறக் கொண்டுபோகவேணும்" என்று *விடுதிருத்து வான்* என்கிறபடியே பரமபதத்தைக் கோடிப்பதாகப்போய், அதுசெய்து மீனுவ தற்குமுன்னே *ஊரும் நாடுரலகமும் தன்னைப்போல்* என்கிறபடியே தம்முபதேசத் தாலே நாடெல்லாம் திருத்தி, தான் இங்கே தம்மைவைத்துக் கொள்ளதினைத்தகாரிய மும் தலைக்கட்டினவாறே வந்து, *இன்று விண்ணுலகம் தருவானாய் விரைகின்றான்* என்று மீளவந்து பரமபதத்திறக்கொண்டுபோகையிலே தவிர்த்து, சரம சரீரமாகையாலே தம்முடைய திருமேனியில் தனக்குண்டாவ வ்யாமோஹத்தாலே கொண்டு போக விரைந்து, அதனையுங்கடமறந்து, *கோவித்தன் குடிகொண்டான்* என்கிற

படியே ஸபீகரனாய்க்கொண்டு, *என்மாயவாக்கை யிதனுள் புக்கு* என்று தயாஜ்ய மென்று குத்தியடிபிட்டுத்தாம் சரக்குக் கட்டிப் புறப்பட்டு நிற்கிற தேஹத்தினுள்ளே தான்புத்தது, *திருமாலிருஞ்சோலைமலையே* என்கிறபாட்டிப்படியே* தானதகர் கள்* என்று தனக்கு வாஸஸ்தானமான திவ்யநகரங்களில் பண்ணும் விருப்பத்தை யெல்லாம் ஒரொருவயவங்களிலே பண்ணி எல்லாமிதுக்குள்ளையாகவகுத்து, *அங்கநா மங்கநாமத்தீர மாதீவா மாதவம் மாதவஞ் சாந்தரேணங்கநா* என்கிறபடியே திருக்குறளவையில் பெண்களோடே அநேகவிக்ரஹ பகீரஹம் பண்ணி அநுபவித்தாப் போலவும், *புகழ்மித்தேவ கோவிந்த* காலே தாஸாம் மஹாமுதே, ஐக்ராஹ விதி வத் பாணீத் பிருதக் கேதேஹஸு* தர்மத, உவாஸ விப்ர ஸர்வாஸாம் விச்வரூபதரோ ஹரி* என்கிறபடியே ஸ்ரீமத் த்வாரகையில் தேவிமாருடனே பதினாறுபிரம் விக்ரஹம் கொண்டு அநுபவித்தாப்போலவும்; அநேக விக்ரஹம் கொண்டு தம்முடைய அவய வங்கள் தோறும் அநுபவிக்கும்படி தம் திருமேனியிலே அதிசபலனைவனுக்கு, *பொங்கைம் புலனும் பொறியைந்தும் கருமேந்திரியமம் பூதம் இங்கிவ்வுயிரேய் பிரகிருதி மாளுங்கார மனங்களான உன் மாமாயை—மங்கவொட்டு* என்று ஸ்வ தேஹ கொஷத்தை அறிவித்து, இத்தனை விடுவிக்கவேண்டும் என்று கால்கட்டி.

[9] (மாயையையடித்து) அவனும் இத்தை விடுவிப்பதாக அநுமதிபண்ண, பகீரதாய் *மடித்தேன் மனை வாழ்க்கையுள் நிற்பதோர் மாயையை* என்று ஸம் ஸாரத்திலே நிறைக்கடியான மாயையுண்டு மூலப்ரக்ருதி, அதனைத் திரிய விடு வித்தேனென்று செருக்கி, (வானே தரக்கருதிக் கருத்தின்கட் பெரியனாவன) *வானே தருவானெனக்காய்* என்று தமக்குப் பரமபதத்தைத் தருவானாக வொருப் பட்டு, *கருத்தின் கட்பெரியன்* என்று உபபவிப்பதியாகத்தால் வரும் அந்யபரதை யடைபத்திர்த்து, தம்மையவ்வருகே கொடு போகையிலும் ஆதிவாஹிகரை நியமிக் கையிலும் தான் முற்பாடாய்க் கொண்டுபோகையிலும் பெருக்கப்பாரியா நிற்கிற வனே அசநிக்கே-(மாயையை மடித்து) என்கிறத்தை மேலோடே சேர்த்து *மனை வாழ்க்கையுள் நிற்பதோர் மாயையை மடித்தேன்* என்று தாம் பேசும்படி அசித் ஸம்பந்தத்தை யறுத்து, *வானே தருவான்* என்று தமக்குப் பரமபதத்தைத் தரு வானாக உதையாசித்த, *கருத்தின் கட்பெரியன்* என்று தம்மாலெண்ணி முடிக்க வொண்ணாதுபடி தவகார்யத்தில் தவர்கிறவன் யென்றுமாம், ஆகவிப்படி தாம் சொன்னபடி செய்யக்கடவனாய், தம்மைக் கொண்டுபோகையிலே மிகவும் பாரிக்கிற வனே, (இன்று அநேகமாக வாதரித்த நீ அநாதியநாதர ஹேது சொல்லென்று மடியையப்பிடிக்க) *இன்றென்னைப் பொருளாக்கி* என்று தொடங்கி இன்றிப்படி நீநீஹதுகமாக விஷயிகரித்த நீ அநாதிகாலமென்னை உபேக்ஷித்திருந்ததுக்கு ஹேதுவை அருளிச்செய்யவேண்டுமென்று மடியைப் பிடித்துக் கேட்க, இதுக்குச் சொல்லலாமுத்தர மென்னென்று தன்னிலே நிரூபித்து, இவையொன்று மிவர்க்குச் சொல்லத்தகாதன வென்று அவன் நிரூபித்தாராய் நின்றுமையை நெடுக உபபாதித் திருர் மேல், ஈச்வரன் நிரூபித்த க்ரமத் தானிருக்கும்படி; -

[10] (இந்தரியங்கிராய்க் குழிதார்த்துச் சுவைத்தகன்நீரென்வில், அவை யாவரையுமகற்ற நீவைத்தவை யென்பர்) *புலம்பித்திய கியா* என்றிறுமடியே அநா திகாலம் இந்தரியவச்யராய், *தாராக்ருதி தார்த்ததேவநாளகன்றிருப்பன்* *அற்ப சாரங்களைவை சுவைத்தகன்நீரென்* என்று துஷ்புரமான இந்தரியங்கிராய்க்கெர யிட்டு எத்தலை காலமுண்டையகன்றிருக்கக்கடவேன், அப்பரஸங்களாய் அநேகவிதங் களா யிருக்கிற சப்தாதி விஷயங்களைப் பரையுண்டாக ப்ரமித்து எதிர்ப்பதை கொடுத்துப் புரித்து ஸர்வ சக்தியான உனக்குமெட்டாதபடி ஸம்ஸாரத்திலே வை கழியப்போனெனென்று நீர் தானே பேசும்படியான சப்தாதி விஷயப்பாவச்ய மன்றோ நீர் அநாதிகாலம் ஸம்ஸரிக்கைக்கு நேரதுவென்வில்; *ஓரைவர் யாவரையும் மயக்க நீ வைத்த* என்றும், *அகற்ற நீ வைத்த மாயவல்லெம்புலங்கள்* என்றும் விஷயங்களும், அவற்றில் பாவச்ய நேரதுவான இந்தரியங்களும் எத்தலையென்று மளவுடையாரே யாகிலும் கவகப்பண்ணி நீ வேண்டா நானா அகற்றுக்கைக்கு வைத் தவையன்றோவென்பர். (அது நேரதுவாகத்தாலே யென்வில் அந்தாள் நீ தந்த கமடென்பர்) அந்த இந்தரியவச்யதைக்கடி குணத்தயாத்மகமான சீர ஸம்பந்தமன் றோவென்வில், *அந்தாள் நீ தந்த வாக்கை* *அது நிற்கச்சுமடு தந்தாய்* என்று அதுவும் தந்தாய் நியன்றோவென்பர். (முன்செய்த முடிவியையாலே யென்வில், அது துயரமேயுற்றவிருவிசை உன்கோலமுமருளுமென்பர்) அந்த நேர ஸம்பந்தத் துக்கடி, *முன் செய்த முடிவிசை* என்று நீர்சொன்ன அநாதிகாலத்தித புண்யபா பருபகர்மமன்றோ வென்று சொல்லுவோமாகில், *துயரமேதரு துன்பவின்ப விசை களாய்* *உற்றவிருவிசையாய்* என்று அசேதநமுமாய் அசக்தமுமாய் நச்வரமுமா யிருந்துள்ள புண்ய பாபருபகர்மங்கள் உன்றுடைய தீக்ரஹாநுகாஹ ரூபண யலிக்கு மவையாகையாலே கர்மமும் நீயிட்டவழக்கென்பர்.

[11] (சவிலாத மதியிலேனென்று மும்மதன்றோ கர்த்துத்வ போக்த்துத்வங்க னென்வில், ஆங்காரமாய்ப்புக்குச் செய்கைப்பயனுன்பேறும் கருமமும் கருமபலனு மாகிய நீ கர்த்தா போக்தா வென்பர்) *சவிலாத திவிசைகளைத்தலை வென்றான் கொல்* என்று முடிவின்ரிக்கே யிருக்கிற கோடிய பாபங்களிலே எத்தலை பண் ணினெனென்றும், *மதியிலேன் வல்விசையே மாளாதோ* என்று நான் பண்ணின பாபமேயோ அனுபவித்தாலும் மாளாததென்றும் நீரே சொல்லுகையாலே கர்த்துத் வமும் போக்த்துத்வமும் உம்மதன்றோ வென்று சொல்லுவோமாகில்; *தாரக்தார மாய்ப்புக்குத் தானே தானே யானான்* என்று தானேமாவியாய்ப்புக்கு ஆத்மாநீ மங்களில் எனக்குண்டான அபிமானத்தைத் தவிர்த்துத் தானே அபிமானியாடு னென்றும், *செய்கைப்பயனுன்பேறும் யானே* என்று நம்முடையபடிபை யாது கரித்துச் சொல்லுகிறவிடத்திலே ஸகலகர்மங்களினுடைய பலப்பாத்தாரம் தானே யென்றும், கருமமும் கருமபலனுமாகிய* என்று புண்யபாபருபகரண கர்மங்க ளுக்கும் கர்மபலங்களுக்கும் நியாமகனாய் என்றும் சொன்னவதராகையாலே, கர்மகர்த்தாவும் தத்பலபோக்தாவும் நீயிட்ட வழக்காகையாலே கர்த்தாவும் போக்தாவும் நீயெய்ந் தார். (கருமமும் கருமபலனுமாகிய) என்னைவித்தால் கர்ம கர்த்துத் தத்பலபோக்துத் தாததீந்யம் விவகிதமாகையாலே யாய்த்து இவ்விடத்தில் இவர் இச்சந்தையை யெடுத்தது.

[12] (யானே எஞ்ஞான்று மென்றத்தாலே யென்வில், அயர்ப்பாய்ச் சமய மதி கொடுத்து உள்ளம் பேதரு செய்கை உன் தொழிலென்பர்) *யானே யென்னை யறியகலாதே யானே யென் தானேயென்றித்தேன்* என்றும் *எத்தான்றும்* என்று தொடங்கி, *மெய்ஞ்ஞானமீன்றி விசையியல் பிறப்படிந்தி* என்றும் நீர் சொன்ன அஞ்ஞாநாத்யதாஜ்ஞாநாதிகளாலே காணும் உலகத்தை கர்த்துத்வ போக்த்துத்வங்களுண்டாய்த்தென்று சொன்னோமாகில்: *அயர்ப்பாய்த்

தேற்றமுமாய்* *மாட்டாத பல சமய மதி கொடுத்தாய்* *உள்ளம் பேதஞ் செய் திட்டு உயிருண்ட வபாயங்களும்* என்று ஜ்ஞாநாஜ்ஞானங்களிரண்டும் நீயிட்ட வழக்காகையாலே அஜ்ஞாநாந்யதாஜ்ஞாநாதிகளை விடக்கையும் உன் க்ருத்ய மென்பர். (ஜீவப்ரக்ருதி சைதன்யம் நீங்கும் வ்ரதஜேரது, அகமேனியிலழுக்கறுக்கை அபிமாநிக்குத்யம்) *யாதாஜமோராக்கையில் புக்கு* இத்யாதிப்படியே ஸலக்ஷ்ம ப்ரக்ருதி விசிஷ்டஸ்யக் கொண்டு ஸ்வகர்மாநுகுணமாக நாநாவித சரீரங்களிலே ஒன்றுவிட்டு ஒன்றைப்பற்றித் தடுமாறித் தியும் ஜீவனுக்கு தேஜேரந்தரியக்வேந போக்யக்வேநாவஸ்திதையான ப்ரக்ருதியைப்பற்றிக் கிடக்கிற சைதன்யம். *யாதா னும் பற்றி நீங்கும் வீரதம்* என்கிறபடியே ப்ரக்ருதி ப்ராக்குதங்களிலே ஏதேனு மொன்றையவஸம்பித்து நம்மை விட்டகலும் வ்ரதத்துக்கு ஜேரதுவாயிருப்ப தோன்று. *அகமேனியொழியாமே* என்று நமக்கந்தரங்க சரீரமான இவ்வாத்மா வைப்பற்றிக் கிடக்கிற ப்ரக்ருதிஸம்பந்தரூப மாலிந்யத்தைப் போக்குகை, இவ்வாத் மாவுக்கபிமானியான நம்முடைய க்ருத்யமாயிருந்தது. அன்றிக்கே (ஜீவப்ரக்ருதி) இத்யாதிக்கு, *இதஸ் த்வந்யாம் ப்ரக்ருதம் வித்தி மே பராம், ஜீவபூதாம்* என்று சொல்லப்பட்ட ஜீவனுகிற ப்ரக்ருதியில் கிடக்கிற சைதன்யம், *யாதாநும் பற்றி நீங்கும்* என்கிறபடியே ப்ரக்ருதிப்ராக்குதங்களில் ஏதேனுமொன்றைப் பற்றி நம்மைவிட்டகலும் வ்ரதஜேரதுவாயிருப்பதொன்று: அசித்து சரீரமாயிருக்கச் செய்தே அப்படியன்றிக்கே, *அகமேவீ* என்று நமக்கு அந்தரங்க சரீரமாயிருக்கிற இவ்வாத்மவஸ்துவில் கிடக்கிற ப்ரக்ருதிஸம்பந்தரூபமான மாலிந்யத்தைப் போக்குகை, இதுக்கு அபிமானியான நம்முடைய க்ருத்யமாயிருந்ததென்னவுமாம்.

[13] (தான் நஸ்கும் பந்தம் நீருபாதிகம்) *நஸ்கித்தான் காத்தளிக்கும் பொழிலோழம் வினையெற்கே, நஸ்கத்தானுகாதோ நாரணனைக் கண்டக்கால்* என்னும்படி நாம் ஸ்தேநர பூர்வகமாக ரக்ஷிக்கைக்கடியான நாராயணத்வ ப்ரயுக்த மான ஸம்பந்தம் நீருபாதிகமாயிருந்தது. (ஸௌஹார்த்த மெஞ்ஞான்றும் நிற்கும்) *தனிமாப்புகழே யெஞ்ஞான்றும் நிற்கும்படியாய்த்தான் தோன்றி* என்று நாம ரூபங்களையிழந்து தடுமாழுகமான ஸமயத்திலே இவற்றையுண்டாக்க நினைத்த அத்விதீயமான மஹாதுணமென்கிற ஸௌஹார்த்தம், காலதத்வமுள்ளதனையும் ஒருவன் பண்ணுபுபகாரமேயென்று அத்நையே அநுஸந்திப்பார் ஹ்ருதயத்திலே நிற்கும்படியாக என்கையாலே அந்த ஸம்பந்தமடியாக ஸர்வர்க்கும் நன்மையை ஆசாஸிக்கைக்கடியான ஸௌஹார்த்த குணத்திலும் கண்ணழிவு சொல்லப் போகாது. (பிணங்கிப்பெதியாத ஜ்ஞாநாதிவைகல்யமில்லை) *பிணக்கியாவையும் யாவரும் பிழையாமல் பேதித்தும் பேதியாததோர் கணக்கில் கீர்த்தி வெள்ளக்கதிர் ஞான மூர்த்தியெனைய்* என்னும்படி ஸம்ஸ்க்ருதி ஸமயத்திலே ஸகல சேதநாசேதநங் களையும் நாமரூபவிபாக ரஹிதமாம்படி கலசி, ஸ்குஷ்டி தசையிலே ஒருவர் கர்மம் ஒருவர்க்குத் தட்டாதபடி பிதித்து ஸ்குஷ்டித்தும், தனக்கொரு பேதமின்றிக்கே யிருக்கும் ஜ்ஞாநாதிகளைபுடைய நமக்கு ஜ்ஞாந சக்திகளில் குறைவு சொல்லவிட மில்லை. (ஏக மூர்த்தியில் அல்லல் மாய்த்த யத்த பலித்வங்கள் நம்மது) *ஏகமூர்த்தி* என்கிற பாட்டிலே காரணங்களோடு கார்யங்களோடு வாசியற ஸகலத்தையும் ஸ்குஷ்டித்து, அவற்றினுடைய தாரணர்த்தமாக அந்தராத்மாவாய் ஸ்குஷ்டமான பதார்த்தங்களினுடைய ரக்ஷணத்துக்காக சரீரார்ணவத்திலே கண்வளர்ந்தருளி, இப்படி ஸர்வகாலமும் ஒருபடிப்பட அநுக்ரஹ லேனுகைக்கடியான ப்ராப்தியை யுடையையான நீ உன் திருமனிக்கு வெண்டும் போகோபரணங்களெல்லாம் *பூகம் சாந்திற்படியே என்பக்கலிலே யுண்டாக்கி நீர்த்துக்கொடுப்பேயென்று இவர் பேசின படியே இவரைப் பெறுகைக்கு யத்னம் பண்ணுகையும் பெற்றாலுக்கும் பலித்வமும் நமக்கேயுள்ள தொன்றாயிருந்தது.

[14] (நாம் தனிநின்ற ஸ்வதந்த்ரரென்று அவனே யறிந்தனமே என்னும் ஸர்வஜ்ஞரிவர்) *தனி நின்ற சார்விலாழர்த்தி* என்று கார்யவர்க்கமழிந்தவன்று ஸச்சந்தவாச்யனாய் நின்று *தந்தர் ஸார்விலாழர்த்தி* இத்யாதி ப்ரக்ரியையாலே உனக்கேரர் அபாச்ரயமில்லாதபடியிருக்கிறவனே என்கையாலே நாம் வேண்டிற் றைச் செய்யும்படி நிரங்குச ஸ்வதந்த்ரனென்று அமரயிட்டு, *அவனே அகல் ஞாலம் படைத்திடந்தான்* என்று தொடங்கி, *அவனே மற்றெல்லாமுமறிந்தனமே* என்று ஸகல கார்யங்களிலும் ஸஹகாரிநிரபேக்ஷனாய் ஸ்வாதீந ஸகல சேதநாசேதந ஸ்வரூபஸ்திதிகளு யிருக்குமவனென்றறிந்தோம் என்று சொல்லும்படியான ஸர்வஜ்ஞராயிருப்பாரொருவரிவர்.

[15] (நெறிகாட்டி அருகும் கவடும் போலே இதுவும் நிருத்தரமென்று கவிழ்ந்துநிற்க) *நெறிகாட்டி நீக்குதியோ* என்கிறபாட்டிலும், *அருகும் கவடும் தெரிவுணரோம்* என்கிறபாட்டிலும் உபாயாந்தரத்தைக் காட்டி அகற்றப்பார்க் கியோ? உன்னுடைய விலக்ஷணமான திருமேனியை நீயே காட்டியனுபவிப்பீக் கியோ, பழையதாக அஜ்ஞனாய்ப் போகுகிறவென்னை யென்செய்வதாக நினைத் தாய், இத்தையருளிச்செய்ய வேனுமென்றும்; உம்முடைய அருகு வருதல் உம் முடைய கவடறிதல் செய்யாதிருக்க உம்மளவிலே ஸ்நேஹமானது அறமிக்கு வாராநின்றது, இதுக்கடி அருளிச்செய்யவேனுமென்றும் முன்பு இவர் கேட்டவை நிருத்தரமானாப்போலே இப்போது கேட்ட விதுவும் நிருத்தரமென்று நிலத்தைக் கீழுக் கவிழ்ந்து நிற்க.

[16] (அமந்த்ரஜ்ஞாத்ஸவ் கோஷம்போலே யேறப்பெறுகிற எழுச்சியை ஸுசிப்பிக்கிற மேகஸமுத்ர பேரீதேகாஹள சங்காசீஸ்ஸ்துதி கோலாஹலம் செவிப் பட்டவாறே ஸாக்ஷாத்கரித்த பரப்ராப்திக்கு) உத்ஸவங்களில் சடங்குகட்டும் உபாத்யாயர் மந்த்ரம் தோன்றாவிட்டால் கொட்டச்சொல்லி வாத்தியகோஷத்தாலே அத்தை மறைத்துவிடுமாபோலே, தான் நிருத்தரஞானமை தோற்றாதபடி மறைக் கைக்காக இவனுலே ப்ரவர்த்திதமாய், *நானேறப்பெறுகின்றேன்* என்று தாம் கீழ்ச்சொன்னபடியே பரமபதத்திலே ஏறப்பெறுகிற எழுச்சியை ஸுசிப்பியா நின்றுள்ள, *குழ்விசும்பணிமுகில் தூரிய முழக்கின ஆழ்கடலலைதிரை கையெடுத்தாடின* என்று ராஜகுமாரர் போம்போது தூர்யாதி மங்களகோஷம் பண்ணுவா ரைப்போலே பரமபதத்துக்குப் போமவர்களைக்கண்ட ப்ரீதியாலே முழங்குவது கோஷிப்பதாகாநிற்கும் மேகஸமுத்ரங்களாகிற பேரிகளுடையவும், *கீதங்கள் பாடினர் கின்னரர் கருடர்கள்* என்கிற கீதங்களினுடையவும், *காளங்கள் வலம்புரி கலந்தெங்குமிசைத்தனர்* என்கிற காஹள சங்கங்களினுடையவும், *வாளொண் ணண் மடந்தையர் வாழ்த்தினர்* என்கிற ஆசிஸ்ஸினுடையவும், *தொடர்ந் தெங்கும் தோத்திரம் சொல்லினர்* என்கிற ஸ்தோத்ரத்தினுடையவும் ஸம்மீச்ர கோஷமாகிற கோலாஹலம் செவிப்பட்டவாறே, அர்ச்சிராதிகதியையும் ஆதிவாஹிக ஸத்காரத்தையும் திவ்யதேச ப்ராப்தியையும் அங்குள்ளாருடைய பஹுமானத் தையும் ஆநந்தமயமான ஆஸ்த்தாநத்திலிருப்பையும் ஸ்வசரணகமல ப்ராப்தியையும் பெற்றாராகப் பேசும்படி ஸாக்ஷாத்கரித்த பரப்ராப்திக்கு.

[17] (தலைமிசையாய் வந்த தாள்களைப் பூண்டு போகாமல் தடுத்துத் திருவாணையிட்டு) அப்படி ஸாக்ஷாத்கரித்த பரப்ராப்தி மாநஸாநுபவமாத்ரமாய் பாஹ்யஸம்சலேஷ யோக்யையல்லாமையாலே அத்தைப் பெறுகைக்காக, *தலைமிசை யாய் வந்திட்டினி நான்போகலொட்டேன்* என்று, *தலைமேல் புனைந்தேன் சரணங் கள்* *தலைமேலதாளிணைகள்* என்கிறபடியே மாநஸாநுபவ வைசத்யத்தாலே தம் தலைமேல் ஆகும்படிவந்த திருவடிகளைக் கட்டிக்கொண்டு, போகாமல் தடுத்து.

திருவாணை நின்னாணைகண்டாய் என்று அவனுக்கு மறுக்கவொண்ணாத வாணையிட்டு, இப்படி ஆணையிட்டவாறே சேஷபூதரான நீர் சேஷியான நாம் செய்தபடிகண்டிருக்கும்த்தனையொழிய நம்மை ஆணையிட்டுத்தடுக்கை உம்முடைய ஸ்வரூபத்தோடு விருத்தமாகையால் இதுபெருவாணை காணுமென்ன. (கூசஞ்செய்யாத செய்திப்பிழை) *கூசஞ்செய்யாது கொண்டாய்* என்று ஸர்வஜ்ஞான நீ என் பூர்வ வ்ருத்தத்தால் வந்த அயோக்யதை பார்த்துக்கூசி வாசி வையாதே உன்னோடு ஆத்ம பேதமில்லாதபடி என்னைப்பரிக்கரஹித்தாய், ஆனபின்பு உன்னதன்றோ செய்திப்பிழையென்றும்.

[18] (பற்றுக் கொம்பற்ற கதிகேடு) *ஆவிக்கோர் பற்றுக்கொம்பு நின்னலாலறிசின்றிலேன்பான்* என்றுகொடி கொள்கொம்பையொழியத் தரிக்கமாட்டாதாப் போலே என்னுத்தமாவுக்கு ஜீவநஹேதுவாயிருப்பது உன்சையொழிய வேறு காண்கிறிலேன், ஆதலால் நான் அநந்யகதி என்றும், (போரவிட்டபெரும்பழி) *எம்பரஞ்சாதிக்கலுற்றென்னைப் போரவிட்டிட்டாய்* என்று என் கார்யம் நீ செய்வதாக ஏறிட்டுக்கொண்டு, உன்பக்கல் நின்றும் பிரித்து உன்குணங்கள் நடையாடாத ஸம்ஸாரத்திலே தள்ளியுபேசுதித்தாய், இது உனக்குப் பரிஹரிக்க வொண்ணாத பெரும்பழியன்றோவென்றும்.

[19] (புறம்போனால் வருமிழவு) *போரவிட்டிட்டென்னை நீ புறம்போக்கலுற்றால் பின்னையானாரைக்கொண்டெத்தையந்தோ என தென்பதென் யானென்பதென்* என்று உன்பக்கல் நின்றும் பிரித்து அநந்யகதியான வென்னை ஸ்ருஷ்டியே தொடங்கி இவ்வளவும் புகுர நிறுத்தின நீ என் காரியம் நான் செய்வேனாகப்பார்த்து என்னை உபேகசித்தால் ஸர்வசக்தியான நீ அநாதரித்த பின்பு அசக்தான நான் எந்த உபாயத்தைக்கொண்டு என்ன புகுஷார்த்தத்தை ஸாதிப்பது, எனக்குப் பரிகரமாயிருப்பதொன்று உண்டென்பதோரர்த்தமுண்டோ? ப்ருதக் ஸ்திதியோக்ய மாயிருப்பதொரு நானுண்டோ! ஐயோ! என்னை என்கையிலே காட்டித் தந்தால் இழவையன்றோ உள்ளதென்றும்.

[20] (உண்டிட்ட முற்றீம்பு) *எனதாவியையின்னுயிரை மனக்காராமை மன்னியுண்டிட்டாயினியுண்டொழியாயென்று என்னுடைய ஹேயமான சரீரத்தையும் ஆத்மாவையும் மநஸ்ஸுக்கு பர்யாப்தி பிறவாமல் நிரந்தரமாக புஜித்த நீ தொடங்கினத்தைக் குறைகிடக்கவிடாதே விஷயீகரித்து விடாய், புத்த சேஷமாக்கின உன்னதன்றோ முதல் தீம்பென்றும் (அன்புவளர்ந்த அடியுரம்) *கோலமலர்ப்பாலைக்கன் பாகிய வென்னன்பேயோ* என்று பெரிய பிராட்டியார் பக்கல் ஸ்நேஹாதீசயத்தாலே அவள் பரிக்கரஹமான உன்பக்கல் அதிப்ரவணானவனே! நான் அந்தப் பரபரிகர மன்றோ! உன்பக்கல் உனக்குண்டான அன்புக்கு அடியில்லையோ! ஆகையால் அவள் பரிக்கரஹமென்கிற அடியுரமென்றும். (உயிருறவு) *பெற்றிளிப்போக்குவனோ உன்சையென் தனிப்பெருயிரை* என்று அத்யந்த விஸஜாதீயனாயிருந்துவைத்து எனக்கு தாரகனான உன்னைப்பெற்றுவைத்து இனி விடுவேனோ; உயிரை விட்டு உடல் தரிக்கவற்றோவென்கிற சரீரசரீரிபாவ ஸம்பந்தமென்றும்.

[21] (முதலளவு துரக்கைகளாலே பெருவாணையல்லவாக்கின பேரவா குளப் படியாம்படி) இப்படி *முதல் தனிவித்து* என்கிற பாட்டளவாக உத்தரோத்தரம் புகலற, துரக்கைகளினாலே தாமிட்டவாணை பெருவாணையல்லாமையை ஸாதித்த *அதனில் பெரிய வென்னவா* என்று தத்வத்ரயத்தையும் விளாக்குகைகொண்டு அவை குளப்படியாம்படி பெரிதான தம்முடைய பரமபக்தி குளப்படியாம்படி (கடல்போன்ற வாதரத்தோடே சூழ்ந்து தாபங்களை ஹரித்தமையை வெளியிடுகிறார் பத்தாம் பத்தில்,) அதாவது—*என்னவாவறச் சூழ்ந்தாயே* என்று கிழ்ச்சொன்ன அபரிச்சேதயமான தம்முடைய அபிநீவேசத்தையும் தன்னபிநீவேசத்தையும் பார்த்

தால் இத்தொரு குளப்படியும் அதொரு ஸமுத்ரமுமென்னும்படியான அபிதிவேசத்
தோடே வந்து ஸம்ச்சேஷித்து, *அங்கே பரதமாரோப்ய ருந்த: பரிஷஸ்வஜே* என்று மீண்
டேழுந்தருளி ஸ்ரீபரதாழ்வாசை மடியிலே வைத்தனெத்து உச்சமோந்து உகந்தாப்
போலே தம்முடைய விடாய் கெடும்படி யனுபவிப்பித்து அலாபநிபந்தநபரிதாபத்
தாலே கூப்பிட்டவாயாலே, *அவாவற்று வீடு பெற்ற குருகூர்ச்சடகோபன்* என்று
பேசும்படி, *அவாவறச் குழாயை* என்று ஹரி என்கிற திருநாமத்திற்கு அநுதன
மாக தம்முடைய ஸகலதாபங்களையும் ஹரித்தமையைய ஸர்வருமறியும்படி ப்ரகாசிப்
பிக்கிரூர் பத்தாம்பத்தில் என்கை. .... (228-10)

229. இனிமேல், இவர் ப்ரதமத்திலே *இந்தின்ற நீர்மையினியாமுருமை*
என்று ஆர்த்தராய் ச்ரணம் புக்கபோதே வீரோதி நிவ்ருத்தி பூர்விகையான ஸ்வ
ப்ராப்தியைப் பண்ணுவியாமல் இவ்வளவாக இவரை வைக்கைக்கடி யேதென்னுமா
காங்கைஷயிலே வைக்கைக்கு ஹேதுக்கள் பலவுமுண்டென்னுமத்தையும் அவை
யெல்லாவற்றிலும் முக்யஹேது இன்னதென்னுமத்தையுமருளிச் செய்கிரூர் (உருமை
யோடே) என்று தொடங்கி.

229-11. உருமையோடே உற்றேனுக்கா நொய்ந்தது நாநிநுந்த நச்
சுப் பொய்யாக யாகாமைக்கு ப்ரபந்தம் தலைக்கட்ட வேர்துவார் மண்
பற்றுப்போலே யென்னுமவற்றிலும் இனி யினியென்று இருபின்
கால்குப்பிடும் ஆர்த்தயநிகார பூர்த்திக் கென்னுமது ருயார்.

அதாவது—*பொய்ந்தின்ற ஞானமும் பொல்லாவொழுக்கு மழுக்குடம்பு
மிந்தின்ற நீர்மையினியாமுருமை* என்று அவித்யாசர்ம வாலநாருசி ப்ரக்ருதி ஸம்
பந்தங்களாகிற ப்ராப்தி ப்ரதிபந்தகங்களை விடுவிக்கவேண்டுமென்று ஆர்த்தராய்த்
திருவடிகளிலே விழுந்தபேஷித்தபோதே அவற்றைப் போக்கி, *உற்றேனுக்கந்து
பணிசெய்து உணபாதம் பெற்றேன்* என்று திருவடிகளைக் கிட்டு பீதிபூர்வமாக
அடிமைசெய்யப் பெற்றேனென்னும்படியாக்காமல் இவரை வைக்கது, தன்னுடைய
ஸ்ருஷ்ட்யவதாராதிகளாலும் திருந்தாத ஐகத்து இவருடைய உபதேசத்தால் *உரு
மும்நாடுமுலகமும் தன்னைப்போல்* என்னும்படி திருந்துகைக்காகவும், ப்ரபந்தநத்
தரம் முக்தராம்படி பண்ணில் ப்ரபத்தியை நச்சுப்பொய்யாகையோபாதியாக நினைத்து
பீதராயிழிவாரில்லையென்று அது அப்படியாகாமைக்காகவும், தானும் தன் விழுதியும்
வாழும்படி இவரைக்கொண்டு கஷிபாடுவிக்கத் தொடங்கின ப்ரபந்தம் பீதியாப்த
மானைக்காகவும், வேர்குடுமவர்கள் பரிமளத்தின் லோபந்தாலே மணபற்றுக் கழற்று
தாப்போலே, ஐஞாவினை சரமசரீரத்தோடேவைத்து அநுபவித்தாநென்கையாலே,
இவருடைய ஜ்ஞாந ப்ரேம பரிமளமெல்லாம் தோற்றும்படியிருக்கிற ஸிக்ரஸத்தில்
தனக்குண்டான ஸிருப்பத்தாலேயுமென்று சொல்லுமவற்றிற்காட்டி, 311. *இனியா
முருமை* என்று தொடங்கி, *இனிவளை காப்பவாரார்* *இனியுந்திருபருளாலன்றிக்
காப்பரிதால்* *இனியவர் கண் தங்காது* *இனி யுனது வாயல்கிலின்னடிசில் வைப்
பாரை நாடாடே* *இனியெம்மை ரோடு* *எந்தால் யானுன்னையிலைத்தகடு
வனே* *எங்கினித்தலைப்பெய்வனே* *இனியென்றமுதே கூயருளாயே* *ஆவிகாப்
பாரினியார்* *நெஞ்சிடர் தீர்ப்பாரினியார்* *இனியுன்னை விட்டொன்றுமாற்றுகிற
கின்றிலேன்* *தனியெனினி* *இனியாரைக்கொண்டென்று சாகோ* *அத்தனையா
மீனி யென்னுயிரவன்கையதே* *நாரைக்குழாங்குள்கான்பயின்றென்னை* இனி
யிருந்தென்னுயிர் காக்குமாறென்* *இனி நான் போகலொட்டேன்* *உண்டிட்டா
யினியுண்டொழியாய்* *உன்னைப்பெற்றினிப்போர், 312. *என்று இப்படி இருப
தின்கால் கூப்பிடும்படியான ஆர்த்திப்ரப்பரையை விடத்து ப்ரபந்தம் ப்ரயந்தமான
அதிகார பூர்த்தியை யுண்டாக்குகைக்காக வென்னுமதுவே ப்ரதாநமென்கை.

ஆர்த்தயதிகாரபூர்த்திக்கென்றது - ஆர்த்தியால்வரும் அதிகாரபூர்த்திக்கென்றபடி. பரமார்த்தியாலேயே ப்ரபத்த்யதிகாரம் பரிபூர்ணமாவது; ஆகையாலே ஹேத்வத் தரங்கவெல்லாம் அப்ரதாநங்கள், இவரை வைத்ததுக்கு ப்ரதாநவேது இதுவென்ற தாய்த்து. (229-11)

230. அதில் இவ்வார்த்திக்கடியான பரபக்தி பரஜ்ஞாந பரமபக்திகளின் தசைகள் எந்தத்திருவாய்மொழிகளென்னும்பேசுகூறிலே அவற்றை யருளிச்செய் கிருர் மேல் மூன்று வாக்யத்தாலே, அதுதன்னில் பரபக்தயவஸ்தை யின்னதென் கிருர் (கமலக்கண்ணன்) என்று தொடங்கி.

230-12. கமலக்கண்ணனொன்று தொடங்கிக் கண்ணுள் நின்றநுதி கண் டேனென்ற பத்தும் உட்கண்ணலேயாய் காண்பானவாழ்வல் அதிசய டியாகையாலே கண்டு களிப்பவனவர்ப் பரஜ்ஞான கர்ப்ப பரபக்தி.

அதாவது - *கமலக்கண்ணனென் கண்ணினுள்ளான்* என்று புண்டரீகாக்ஷுன வன் என் கண்ணுக்கு விஷயமானென்று தொடங்கி, *கண்ணுள் நின்றகலான்* என்று என் கண்வட்டத்தில் நின்றும் கால்வாங்குகிறென்னென்னுமதளவாக, *என் கண்ணை நான் கண்டேனே* *கலைப்பல் ஞானத்தென் கண்ணைக்கண்டுக்கொண்டு* *நறுந்துழாய்க்கண்ணியம்மா நானுண்டைக்கண்டுக்கொண்டே* *கைதொழவிருந் தாயது நானுங் கண்டேனே* *ஏரார் கோலந்திகழக்கிடந்தாய் கண்டேனெம்மாமே* *திருவிண்ணகர்க் கண்டேனே* *தேவர்கட்கெல்லாம் கருவாகிய கண்ணைக்கண்டு கொண்டேனே* *கண்டேன் கமலமலர்ப்பாதம்* என்று இப்பத்துச்சந்தையாலும் சொன்ன ஸாக்ஷாத்காரம் *நெஞ்சென்னுமடிக் கண்ணென்கிற ஆந்தரசக்ஷஸ்ஸான மநஸ்ஸாலே புண்டராதாய், *கையபொன்னுழி வெண்சங்கொடுங்காண்பான் அவாவுவன் நான்* *அடியேன் காண்பானலற்றுவன்* *உம்மைக்காணுமாயைபுள னைசின்முள்* *கூவுகின்றேன்காண்பான்* மெய்கொள்ளக்காண விரும்புமென்கண் களே* *கூவியங்காணப்பெற்றனுன்கோலமே* *உன்னை யெந்நாள் கண்டு கொள் வனே* *கோலமேவி காணவாராய்* *தடவுகின்றேனெங்குக்காண்பன்* *பாவியேன் காண்கின்றிலேன்* *உன்னைக்காண்பான் நானலபபாய்* *உலகம் பரவக்கிடந்தாய் காணவாராயே* *என்று கொல் கண்கள் காண்பதுவே* *விளங்க ஒருநாள் காண வாராய்* *உன்னைக்காண்பான் வருத்தியெனநாளும்* *அலைகடல் கடைந்தவப்பனே காணுமாறருளாய்* *ஒரு நாள் காணவாராய்* *தொண்டனென்கழல்காண வொருநாளவந் தோன்குயே* *உன்னையெங்கே காண்கேனே* *உன்னைக்காணக் கருதுமென்கண்ணே* என்று பாஹ்ய சக்ஷஸ்ஸொலே அவனைக்காண வாசைப்பட்டிக் கூப்பிட்ட சந்தைகள் அதிரட்டி யுண்டாகையாலே *கண்ணுகளிப்பக் கண்ணுள் நின்றகலான்* என்கிற கிருமாவிருஞ்சாட்சையாவாக ஆந்தராநுபவம் செல்லாநிற்க, பெற்றன்றித்தியாக பாஹ்யாநுபவாபேசக்ஷ நடக்கையாலே; பரஜ்ஞாநத்தை கர்ப்ப பித்துக்கொண்டிருக்கிற பரபக்தியென்கை. (230-12)

231. அந்தந்தம் பரஜ்ஞாநாவஸ்தைதடாறெது இன்னதென்கிருர் (இருத்தமை) யென்று தொடங்கி.

231-13 இ நந்தையென்றது புண்ணாபரஜ்ஞானம்.

அதாவது - *அந்தமில் பேர்ப்பத் தடியிராடிருத்தமை* என்று அடியார்கள் குறாங்கையாடல் கூடுவதென்று கொண்டு* என்னுசைப்பட்டபடியே அச்சிராதி கதியாலே தேசவிசேஷத்திலே போய் பகவதஸ்வரூபாதிகைப் பரிபூர்ணரூபவம் பண்ணுகிற நித்யஸூரிகள்திரளிலே கூடியிருந்தாராக தர்சித்துப்பெரிய *சூர்விகம் பணிமுகில், பூர்ணமாவ பரஜ்ஞாநமென்கை. (231-13.)

232. அநந்தரம் பரமபக்த்யவஸ்த்தையானது இன்னதென்கிரார் (முடிந்த) இத்யாதியாலே.

முடிந்தவவாவென்றது பரம பக்தி.

232—14.

அதாவது—அப்படி தர்சித்தவதுதான் மாநஸாநுபவமாய் பாஹ்யாநுபவ யோக்யமல்லாமையாலே பெருவிடாய் பிறந்து கூப்பிட்டுத் தரிக்கமாட்டாமல் திருவாணையிட்டுத் தடுத்துப் பெருவாணையல்லாமை ஸாதித்துப் பேற்றோடே தலைக் கட்டின *முடிந்தவவாவிலந்தாதியிப்பத்து* என்கிற *முனியே நான்முகன், பக்தியி னுடைய சரமாவதியான பரமபக்தியென்கை. .... (232—14.)

233. இந்த பரபக்த்யாதிகளின் வேஷத்தை பகவத்வசந்தத்தாலே தர்சிப்பிக்கிரார் (இவை) என்று தொடங்கி.

இவை ஜ்ஞாநதர்சந ப்ராப்த்யவஸ்த்தைகள்.

233—15.

அதாவது—இந்த பரபக்தி பரஜ்ஞாந பரமபக்திகள், *பக்த்யா த்வநந்யயா சக்யா அஹமேவம்விதோர்ஜாந, ஜ்ஞாதும் த்ரஷ்டுஞ்ச தத்வேந ப்ரவேஷ்டுஞ்ச பரந்தப.* என்று அர்ஜுனனைக்குறித்துத்திருத்தேர்த்தட்டிலும், *பரபக்தி பரஜ்ஞாந பரமபக்த்யேக ஸ்வபாவம் மாம் குருஷ்வ* என்று ப்ரார்த்தித்த பாஷ்யகாரரைக் குறித்து மத்ஜ்ஞாந தர்சந ப்ராப்திஷு நிஸ்ஸம்சயஸ்ஸுகமாஸ்வ* என்று சேரபாண் டியனிலுமவனருளிச்செய்த ஜ்ஞாநதர்சந ப்ராப்த்யவஸ்த்தைகளென்கை. இத்தால் பகவத் ஸம்சலேஷ விசலேஷைகஸுக துக்கராம்படியான பரபக்தி-ஜ்ஞாநாவஸ்த்தை யாகவும், பகவத்ஸ்வரூபரூபகுண விபூதிகளை விசததமமாக ஸாக்ஷாத்கரிக்கிற பரஜ்ஞாநம்-தர்சநாவஸ்த்தையாகவும், அப்படி ஸாக்ஷாத்கரித்த வஸ்துவை அப் போதே கிட்டி யநுபவிக்கப் பெருவிடில் முடியும்படியான பரமபக்தி-ப்ராப்த்யவஸ்தை யாகவும் சொல்லப்படுமென்றபடி. .... (233—15.)

234. (நூறே சொன்ன பத்துநூறு ஓராயிரமென்றதும் ஸாபிப்ராயம்) என்றதில் நூறே சொன்ன பத்துநூறென்றதில் கருத்தை பத்து நிகமநத்திலே விஸ்தரேண ப்ரதிபாதித்து ப்ராஸங்கிகமாக அருளிச்செய்யவேண்டுவையு மருளிச்செய்தாராய் நின்னார் கீழ். இனி *ஓராயிர மென்றதின் கருத்தை விசதமாக்காநின்று கொண்டு ப்ரபந்தத்தை நிகமித்தருள்கிரார் (அவித்யா நிவர்த்தக) என்று தொடங்கி.

அவித்யா நிவர்த்தக ஜ்ஞாந பூர்த்திப்ரத பகவத் ப்ரஸாதத் த்மோக்ஷ லாப மென்கை மயர்வற வீடுபெற்றவென்ற ப்ரபந்தை

கார்த்த்யம்.

234—16

ஆசார்யஹ்ருதயம் முற்றிற்று.

அழகிய மனவாஸப்பெருமாள் நாயனர் திருவடிகளே சரணம்.

அதாவது—ஸம்ஸாரகாரணமான அஜ்ஞாநத்துக்கு நிவர்த்தகமான ஜ்ஞாந பூர்த்தியை உபகரித்த ஜ்ஞாநாதி குணபூர்ணான பகவானுடைய நிர்ஹேதுகமான ப்ரஸாதத்தாலே ஸம்ஸார நிவ்ருத்தி பூர்வக பகவத் ப்ராப்தி ரூப மோக்ஷத்தினுடைய லாபமென்று ப்ரதிபாதிக்கை. *மயர்வற மதிநலமருளினன்* என்று தொடங்கி, *அவாவற்று வீடுபெற்ற* என்று தலைக்கட்டின இப்ப்ரபந்தத்துக்கு ஒன்றான தாத் பர்யார்த்தமென்கை. இத்தால் ஜ்ஞாநப்ரதமான பகவத் ப்ரஸாதமே மோக்ஷப்ரத முமென்னுமிது இப்ப்ரபந்தத்துக்காக தாத்பர்யமாயிருப்பதோரர்த்த மென்ற தாய்த்து.

ஆக இப்ப்ரபந்தத்தால்—ஸர்வேச்வரன் தன் க்ருபையாலே அஜ்ஞான சேதநர் தத்வஜ்ஞராய் ஸாராஸாரவிவேகம் பண்ணுகைக்கு சாஸ்த்ரப்ரதாநம் பண்ணினபடியையும், அந்த சாஸ்த்ரமுகேந தத்வஜ்ஞாநம் பிறக்குமளவிலுண்டான அருமையை நினைத்து தாத்பர்யமான திருமந்த்ரத்தைத்தன் பரமக்ருபையாலே வெளியிப்படியையும், அந்த சாஸ்த்ர தாத்பர்யங்களின் விஷய பேதாதிகளையும்,

ததுபயநிஷ்டரான அதிகாரிகளுடைய ப்ரகாரங்களையும், அந்த வ்யாஜத்தாலே ப்ரஸ்துதமான திருவாய்மொழியினுடைய வைபவத்தையும், அதுக்கு வக்தாக்க ளான ஆழ்வார்களுடைய ப்ரபாவத்தையும் அந்த ப்ரபாவத்துக்கு மூலமான பகவத் நிர்ஹேதுக கடாசுத்தையும், அதியாக இவர்க்குண்டான ஜ்ஞாந பக்திகளையும், அந்த ஜ்ஞாநபக்தி தசைகளில் இவர் பேசும் பேச்சுக்களையும், அந்த பக்திதசையில் பகவத்ப்ரேமயுக்தரெல்லாரோடுமிவர்க்குண்டான ஸாம்யத்தையும், அந்த பக்தி தசையில் பேசும் அந்யாபதேசங்களுக்கு ஸ்வாபதேசங்களையும், அந்த பக்தி விஷய மான திவ்யதேசங்களில் நிற்கிற ஈசுவரனுடைய குண விசேஷங்களையும், அந்த குண விசிஷ்ட வஸ்துவிலுண்டான அநுபவ ஜநித ப்ரீதிப்ரேரிதமாய்க்கொண்டு இப்ப்ரபத் தங்கள், அவதரித்தபடியையும், ப்ரதிபாத்யார்த்த ஸாம்யத்தாலே ஸ்ரீகீதையோடு திருவாய்மொழிக்குண்டான ஸாம்யத்தையும், தத்வ்யாவ்ருத்தியையும், இதில் இவ ருபதேசிக்கிற விஷய பேதத்தையும் அவ்வோ விஷயங்கள் தோறும் உபதேசிக்கிற அர்த்த விசேஷங்களையும், அந்த வ்யாஜத்தாலே உபதேச விஷயமான சிஷ்ய லக்ஷணத்தையும், அந்த லக்ஷணமில்லாதார்க்கும் இவ்ருபதேசிக்கைக்கு ஹேதுக்களே யும், க்யாதி லாபாதி நீரபேக்ஷராய் பகவத்கைங்கர்யபுத்த்யா உபதேசிக்கையாலே உபதேசம் ஸபலமானபடியையும் உபதேசிக்கிற இப்ப்ரபந்தங்கள் தான் ரஹஸ்யத் ரயார்த்தமென்னுமத்தையும், அந்த ரஹஸ்யத்ரயத்திலும் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிற அர்த்தபஞ்சகமும் இப்ப்ரபந்தங்களிலே ஸங்க்ரஹ விவரணரூபேண சொல்லப் படுகிற ப்ரகாரத்தையும், ப்ரபந்தாரம்பங்களில் அபேக்ஷிதமான மங்களாசரணங்கள் இப்ப்ரபந்தாதியிலுண்டான படியையும், ஸாதுபரித்ராணாதிகளாலே ஜகத்ரக்ஷணர்த் தமான ஸர்வேச்வராவதாரம்போலே இப்ப்ரபந்தாவதாரமென்னுமத்தையும், இதில் பத்துப்பத்தாலும் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்ட ஸீசுவரனுடைய பரத்வாதி குணங்களையும், அக்குண விசிஷ்டாணவவன் இப்பத்துப்பத்தாலு மிவ்வாழ்வார்க்கு, தத்வஜ்ஞாநம் முதலாக ப்ராப்தி பர்யந்தமாகப் பிறப்பித்த தசாவிசேஷங்களையும், பத்துத்தோறு மிவர்தாம் பிறர்க்குபதேசித்த ப்ரகாரங்களையும், இவர்க்கு ப்ரதமத்திலே ஆர்த்தி பிறந்திருக்கச்செய்தே ஈசுவரவிவரை வைக்கைக்கு ப்ரதாநாப்ரதாந ஹேதுக்களையும், இவர்க்குப் பிறப்பித்த பரபக்தி பரஜ்ஞாந பரமபக்திகளாகிற தசாவிசேஷ ஸ்தலங்க ளையும் அஜ்ஞாந நிவர்த்தக ஜ்ஞாந பூர்த்திப்ரத பகவத் ப்ரஸாதமே அநிஷ்டமான ஸம்ஸாரத்தை யறுத்து அபிஷ்டமான மோக்ஷ லாபத்தையுண்டாக்குமென்கை இப் ப்ரபந்தத்துக் கொள்ளுன தாத்பர்யமென்னுமத்தையும், ஆஸ்திகராய் ஆழ்வாரபி மானத்திலே யோதுங்கி அவருடைய திவ்ய ஸூக்திகளில் ப்ரவணராய் அநந்யபரரா யிருப்பாரெல்லாகுமநுஸந்தித்துவாழும்படி அதிஸ்புடமாகவருளிச்செய்துதலைக் கட்டினார்.

(234—16.)

நான்காம் ப்ரகரணம் முற்றிற்று.

தந்தருள வேணும் தவத்தோர் தவப்பயனாய்
வந்த முடும்பை மன்னவாளா—சிந்தையினால்
நீயுரைத்த மாறன் நீனைவின் பொருளனைத்தென்
வாயுரைத்து வாழும் வகை.

*****
* விசதவாக் கொடியிகளான மனவாளமா முனிகள் அருளிச்செய்த *
* *
* ஆசார்ய ஹ்ருதய வியாக்யானம் முற்றிற்று. *
*****

ஆசார்ய ஹ்ருதய துர்ணைகளின் அட்டவணை. 220

லக்கம்—சூர்ணைகளின் வரிசை லக்கம்

அங்கீகரிக்க அவகாசம்	186	இரானேளில் நசவாக	125	கருவுள் வேறாமை	57
அந்த நம்பிசரணேன்று	192	இருந்துமெண்டாமை	202	கர்மக்குபாபிஹம்	9
அச்சேத்ய மென்னுமது	132	இருந்தமைமென்றது	231	கர்மவகங்காரங்கள்	26
அஜதா ப்ரம்மகிற	86	இருள் துயக்குமாய்க்கு	98	களை வளை அகற்	147
அஜதோரதேசென்ற	213	இவர்கள் தேடிநிற்க	124	கல்பாதிபிள தேற்றிற்று	55
அடியோம் தொடர்ந்து	120	இவற்றால் வரும்	116	களைகணற்றுரை	164
அணையாபுரப்பினைய	87	இவற்றால் ஸாதாரணம்	30	காருணிகமுன	1
அதவா வேதவேத்ய	70	இவற்றில் பிராவணியம்	187	கீரைமேலை வடக்கிலவை	141
அதவாது மயர்வறு	97	இவற்றுக்குக் காரணம்	6	குழலில் நெஞ்சம்	128
அதில் ஸம்ஸ்கருதம்	40	இவற்றாக் த மந்திர	208	கைம் முதலிரந்தா	169
அதில் வித்தகர்மவிதி	193	இவற்றுக்கு மூலம்	8	கோணலகோதுல்	105
அது ஐவரை வெல்லித்து	191	இவற்றுக்கு விதிராகங்கள்	27	குருஷ்ய கர்த்த	64
அதுக்கு மூலம் பான்	93	இவற்றுக்கேல்லை	4	கோஸ்ருத்திக்கு	96
அதுமது மூலம் "விதயச்ச"	66	இவன் நடுவே	112	க்யாதிவாபபுஜா	205
அதுக்கு ஹேது	94	இவை கிடும் மோட்டு	11	க்ருஷ்ணக்ருஷ்ணத்வைபா	77
அது நத்வோபதேசம்	190	இவை ஜ்ஞாநதர்சன	233	சதர்விதமான	16
அதுதானும் ஆஸ்திக்ய	15	இவை ஸ்வரூபத்தை	20	சந்தோகனென்று	52
அத்யயநஜ்ஞாநாது	37	இறுகலிறப்புக்கும்	143	சரணய முகுத்தத்வம்	181
அதி ஜமநக்தி	92	இன்புமன்பும் முற்படுவது	122	சாதுசனம் நண்ண	214
அநத்தக்சேச	5	சசனைமீசலீசன்	222	சாஸ்திரிகள் தெட்பக்	19
அந்தணர் மறைமோர்	34	சன்னைது கிடந்தோர்	123	சிறு சீரர்களுக்கு	144
அபிலாஷா சிந்தநாது	136	சந்தாநதி பகக்ரம்	69	சிகுரல் அஞ்சன	228
அருள் முடிய	29	சமயப்ரநாநப்தனாவ	161	சுழ்ச்சி அகற்றினீரே	138
அவகாஷித்தாரை	176	சமயிர் மாய்கல்	200	சேந்திறத்த நமீர்	41
அவர்களுக்குக் காயோடெ	60	சமய்கம் தலைக்கோண்பு	49	சேய்க நன்றி	108
அவன் முனிந்தார்க்கு	197	சமயமமோரே	229	சென்று சேயார்க்கு	178
அவித்யா நிவந்தக	234	சமயர் நாட்டார்	142	சோப்பாரைப்பயி	150
அருநீர் துஷம்ப	61	ஐதகிவேதெ ஸன்பதோடு	215	சேஷத்வமறிப்பத	38
அழும் தொழும்	127	எண்டி மாயமம்	227	சேஷத்வ போக்தருத்வ	21
அறியாதார்க்கு	196	எண்ணிலாக குணங்கள்	225	சோஷம்மாட்ட வென்ற	46
அளிப்பானடியோன்	209	எண்ணிலும் வரும்	109	சோரந ஸ்வா	220
அன்றிக்கேஸ்வரபகுண	54	எவ்வளவு நகநெய்வெவையும	39	சமயிர் விதூ	95
அபரமுது விபேயன்னும்	154	எழுவுதோருகு	130	சமய மனம் துழும்	173
அகத்யராமதீவாகர	83	எற்றைக்குமென்றது	129	ஐநகநசாதவஸ தேவ	82
அகந்திக்கு ஆவ	67	என்பெறுதியென்ன	152	ஐந்மாந்தர ஸஹஸர	99
அகாவென்று தானே	223	என்வ துன்னநாவியிலே	201	ஐதக்யப்ரகாசகங்களில்	31
அறநில் குறையில்	80	எண்ணையும் பாவம்முகும்	224	ஐதக்யப்ரகாசகங்கள்	22
இடகிலேன் தோன்பறிவி	102	எதநீதிநகம் முன்னமே	10	ஐதக்யப்ரகாசகங்கள்	118
இதின் ஓவபாதிக்கத்வம்	89	ஒரு தலைமீல் க்ராம குணதி	35	தாருகத்த அடியோரு	158
இது உபயமும்ன்றிக்கே	101	ஒன்று உபயநாய	12	தமீரமயுனிக்கு	91
இந்த உபயோகம்	38	கடிதகடகவி கட்டா	168	தம்பிரமயுனித்த	156
இந்த விதிர்த்திப்பு	13	கண்வலைப்பா தே	153	தர்மவிய ஜ்ஞாநத்தாவே	58
இப்பிறப்பே சிவநாவில்	103	கதிர்ஞானமுத்திக்கு	199	தார்பத்தம் உபயுக்கும்	204
இயற்பா மூன்றும்	50	கமலக்கண்ணனென்று	230	தாயாரேதலி	139

ஆசார்ய ஹ்ருதய துர்ணைகளின் அட்டவணை. 220

லக்கம்—சூர்ணைகளின் வரிசை லக்கம்

அங்கீகரிக்க அவகாசம்	186	இரானேளில் நசுவாக	125	கருவுள் வேறாமை	57
அங்க நம்பிசரணேன்று	192	இருந்துமெண்டியும்	202	கர்மக்குப்பாபிலும்	9
அச்சேத்ய மென்னுமது	132	இருந்தமைபென்றது	231	கர்மவகவந்தாரங்கள்	26
அஜதா ப்ரமீகிற	86	இருள் துயக்குமயக்கு	98	கலை வளை அகம்	147
அடிதொட்டுக்கொன்ற	213	இவர்கள் கேட்கிறதற்கு	124	கல்பாதிபிளில் தோற்றிற்று	55
அடியோம் தோடர்ந்து	120	இவற்றால் வரும்	116	கலைகனற்றுரை	164
அணையாபுரப்புகைய	87	இவற்றிலே ஸாதாரணம்	30	காருணிகமுன	1
அதவா வேதவேத்ய	70	இவற்றில் பிராவணியம்	187	கீரைமேலை வடக்கிலைவா	141
அதாவது மயர்வது	97	இவற்றுக்குக் காரணம்	6	குழலில் தெஞ்சம்	128
அதில் ஸம்ஸ்கிருதம்	40	இவற்றாகத் தமந்தர்	208	கைம் முகவிரந்தா	169
அதில் வித்தகர்மவிதி	193	இவற்றுக்கு மூலம்	8	கோலன்கோதுல்	105
அது ஐவரை வெள்ளித்து	191	இவற்றுக்கு விதிராகங்கள்	27	குருஷ்ய கர்த்த	64
அதுக்கு மூலம் பான்	93	இவற்றுக்கேள்லை	4	கோஸ்ருத்திக்கு	96
அதுக்கு மூலம் "விதயச்ச"	66	இவன் நடுவே	112	கம்பாதிவாபபுஜா	205
அதுக்கு வேறு	94	இவை கிட்டும் வேட்டு	11	கருஷணக்ருஷணத்வைபா	77
அது நத்தோபதேசம்	190	இவை ஜ்ஞாநதர்சன	233	சதர்விதமான	16
அதுதானும் ஆஸ்திக்ய	15	இவை ஸ்வாநுபத்த	20	சந்தோகனென்று	52
அத்யயநஜ்ஞாநாநு	37	இறுகவிறப்புக்கும்	143	சரணய முகுத்ததவம்	181
அதி ஜமநத்தி	92	இன்புமன்பும் முற்படுவது	122	சாதானம் நண்ண	214
அநத்தம்கேச	5	மசனைமீசவிசன்	222	சாஸ்திரிகள் தெப்பக்	19
அந்தணர் மறைமோர்	34	உண்ணாது கிடந்தோர்	123	சிறு சீரர்களுக்கு	144
அபிலாஷா சித்தநாநு	136	உதாத்தந்தி பதகரம்	69	கரிகுரல் அஞ்சல	228
அருள் முடிய	29	உபாயம்நாநந்திவா	161	நடிச்சி அகற்றினீரே	138
அவகாஷிததாரை	176	உபயிர் மாய்க்கல்	200	நேந்திறந்த தமிழ்	41
அவர்களுக்குக் காயோடெ	60	உறங்கம் தலைக்கோண்பு	49	செய்த நன்றி	108
அவன் முனிந்தார்க்கு	197	உயமையோடு	229	சென்று சேர்வார்க்கு	178
அவித்யா நிவந்தக	234	உறார் நாட்டார்	142	சோப்பாநைர்ப்பாதி	150
அருளிர் துஷம்ப	61	ஐந்திதேயெ ஸன்பதோடு	215	சேஷத்வாபுவிப்பத	38
அழும் தொழும்	127	எண்டி பைமமகல்	227	சேஷத்வ போக்த்துத்வ	21
அறிமாதார்க்கு	196	எண்ணிலாக குணங்கள்	225	கோலம்பாட்ட வென்ற	46
அளிப்பானடியோன்	209	எண்ணிலும் வரும்	109	சோரந ஸுவா	220
அன்றிக்கே ஸ்வாநுபகுண	54	எவ்வளவு நகதென்வெவையும	39	சரமலி விதுர	95
அபாநுது விபெயன்னும்	154	எழுவுதோருரு	130	சரம மனம் தழும்	173
அபித்தியாமதிவாகர	83	எறறைத் தமென்றது	129	ஐநகநசாதவஸ தேவ	82
அபித்திக்கு உவர்	67	என்பெறுதியென்ன	152	ஐந்மாந்தர ஸஹஸர	99
அகாவென்று நானே	223	என்வா நுன்னநாவியிலே	201	ஐதவாந்நாநகல்களில்	31
அறநில் துறையில்	80	என்னையும் பாவம்மகும்	224	ஐதவாந்நாநகல்களில்	22
இடக்கிலேன் தோன்பறிவி	102	ஏதந்திநகம் முன்னமே	10	ஐதவாந்நாநகல்களில்	118
இதின் ஒப்பாதிதவம்	89	ஒரு தலைமில் கராம குணதி	35	தாருகத்த அடியோரு	158
இது உபயமும்ன்றிக்கே	101	ஒன்று உபயமாய்	12	தமிழ்ப்பாருளிக்கு	91
இந்த உபயோகம்	38	கடிதமடகவிமடநா	168	தம்பிரமும் சிறந்த	156
இந்த விதிர்த்திப்பு	13	கண்வலைப்பாநதே	153	தர்மவிய ஜ்ஞாநத்தாவே	58
இப்பிறப்பே சிவநாவில்	103	கதிர்ஞானமுத்திக்கு	199	தார்ப்புத்தம் உத்தமும்	204
இயற்பா முன்றும்	50	கமலக்கண்ணனென்று	230	தாபாரேதலி	139

4. ஆசார்ய ஹ்ருதய வ்யாக்யான ஸம்ஸ்க்ருத ப்ரமாணுனுக்ரமணிகை

1 அகாரோவைஸர்வாவாக்	127 அயாசத்ப்ராதர்ம்	99 ஆஹாரசத்தௌஸத்வசத்தி:
105 அகாலபலினோவ்ருக்ஷா :	75 அர்ச்சாவதாரோபாதான	127 இக்ஷவாகூணம்இயம்பூமி :
53 அக்ரிம்வாளாதித்ய :	53 அர்ச்சிஷமேவ	228 இதஸ்த்வய்யாம் ப்ரக்ருகிம்
5 அக்ருச்சிவஸ்யமாஹாத்	221 அர்ச்ச்யஸ்ஸர்வஸஹிஷ்ணு:	19: இதிமோஹநவர்ஷ்மணா
127 அக்ரத:ப்ரபயௌராம :	75 அவஜாநந்திமாம்முடா :	208 இதம்தேநாதபஸ்காய
129 அக்ரதஸ்தேநமிஷ்யாமி	224 அவித்யாதோதேவே	54 இதம்விஷ்ணுர்விசக்ரமே
228 அங்கேபரதமாரோப்ய	99 அவித்யாஸ்மிதா	100 இமாம்ப்ரக்ருதிம்
228 அங்கநாமங்கநாமந்தரே	46 அஷ்டாதசபுராணாநாம்	226 இயம்ஸீதாமமஸுதா
44 அங்காநிலேதாச்சத்வார :	189 அஸம்சயம் மஹாபாஹோ	1 ஈசேசிதவ்யஸம்பந்தாத்
(அவ) அசிதவிசேஷிதாந்	63 அஸத்கீர்த்தநகாந்தார	9 ஈச்வரஸ்யசௌஹார்த்தம்
132 அச்சேத்யோயமதாஹ்யோய	11, 87 அஸந்நேவஸபவதி	189 ஈச்வரஸ்ஸர்வபூதாநாம்
149 அஜ்ஞாஜ்ஞாநீச :	16 அஸாரம்ல்பஸாரஞ்ச	96 உத்பந்நவசஷ்பாட்ய
188 அச்யுதபக்திதத்வ	204 அஸாரஸம்ஸாரவிவர்த்த	181 உத்பலாவதகேதிவ்யே
226 அதிவராமச்சுகபே	189 அஸ்தாநஸ்நேஹகாருண்ய	54, 84 உத்த்ருதாளிவராஹேண
11, 16 அதாஜம்ஸஹஸ்ராணம்	189 அஹங்காரவிமுடாத்மா	55 உந்மத்தவதநுந்மத்த :
54 அதவிஷ்ணுர்மஹாதேஜா :	190 அஹம்க்ருத்ஸ்நஸ்யஜகத .	85 உபகாராயஸுக்ரீவ :
127 அத்ருஷ்டபூர்வம்	129 அஹம்சிஷ்யாசதாளீச	153 உபதேக்ஷயந்திதேஜ்ஞாநம்
37, 72 அத்யேசவ்யம்த்விஜச்ரே	221 அஹம்ச்லோகக்ருத்	127 உபமாநமசேஷாணம்
31 அநக்ரிநிகேதஸ்ஸபாத்	104, 151 அஹமந்நமஹமந்நம்	99 உபயபரிகர்மிதஸ்வாந்தஸ்ய
16 அநந்தபாரம்பஹுநே திதவ்	52 அஹமந்நாத :	150, 224 உபாப்யாமேவபக்ஷாப்
123, 125 அந்யாராகவேணாஹம்	99 அஹிம்ஸாப்ரதமம்புஷ்பம்	204 உர்வ்யாமஸ்தி
221 அந்சந்நந்யோ அபிசாசீதி	224 ஆக்ருேயமஷ்டமம்சைவ	16, 38 ருசோயஜ்ஞம்ஷிஸாமாநி
90 அநாசாராந்தராசாராந்	85 ஆசசக்ஷேதஸத்பாவம்	47 ருஷிம்ஜ்ஞாமஹே
46 அநாதிரிதநாஹ்யேஷா	81 ஆத்மாநம்மாநுஷம்மந்யே	228 ஏகஸ்மிந்நேவ
123 அநித்ரஸ்ஸததம்ராம :	19 ஆத்மாவாஅரே	219 ஏக:ஸ்வாதூபஞ்ஜீத
223 அநு ஜாராவணஸ்யாஹம்	19 ஆத்மேத்யேவோபாஸீத	35 ஏகாந்தீவ்யபதேஷ்டவ்ய :
222 அந்த : ப்ரவிஷ்டச்சாஸ்தா	70 ஆதித்யவர்ணம்தமஸ :	53 ஏகோஅச்வோவஹதி
189 அந்தவந்தஇமேதேஹா :	(அவ்) ஆத்யஸ்யந:குலபதே :	160 ஏதத்வ்ரதம்மம
1 அந்தம்தமஇவாஜ்ஞாநம்	226 ஆத்வாரமநுவவ்ராஜ	70 ஏநமேகேவதந்தி
55 அந்யம்தேஹிவரம்தேவ	70 ஆபோநாராஜிருப்ரோக்தா :	127 ஏபிச்சஸிவைஸஸ்ஸார்த்தம்
64 அந்யார்த்தம்துஜைமநி :	86 ஆம்நாயாப்யஸநாநி	85 ஏவம்தத்ரவரம்க்ருஹ்ய
105 அபிவ்ருக்ஷா:ப்ரிம்லாநா :	99 ஆரம்பணஸம்சீலநம்	47 ஏவம்விதம்பாரதம்து
226 அப்ரமேயம்ஹிதத்தேஜ :	56, 16 ஆர்த்தேதஜ்ஞாஸுரர்த்த	85 ஏவமுக்த்வாசிதாந்திப்தாம்
54 அப்ரக்ருதகுணஸ்பர்சாத்	195 ஆவித்ய ப்ராக்ருத:ப்ரோக்த:	21 ஏஷஸ்வஸ்வபூதஸ்து
99 அபயம்ஸ்த்வஸம்சுத்தி :	225 ஆசாசிந்தாஸ்மருதி :	70 ஏஷஸ்வாணிபூதாநி .
203 அழாநித்வமதம்பித்வம்	59 ஆசாபாசசதைர்பத்தா :	161 ஒங்காரோபகவாந்
19 அம்ருதஸ்யைஷஸேது :	87 ஆஸாமஹோசரணரேணு	19 162 ஒமித்யாத்மாநம்
84 அயம்ஸகத்யதேப்ரஜ்ஞை :	203 ஆஸ்திகோதர்மசீலச்ச	212 ஒமித்யேகாக்ஷரம்

101 கதாப்ரஹ்ருதயவ்யாக்யானஸம்ஸ்க்ருதப்ரமூணுநுக்ரமணிகை	151 குருபாதாம்புஜம்த்யாயேத்	95 தத்ரைகாவித்ருதா
191 கரிஷ்யேவசம்தவ	228 குஹமாஸாத்பதீமாத்மா	190 தத்வம் ஜிஜ்ஞாஸமாநாநாயி
148 கர்மஸூத்ரோபபாதிதை	58 சக்ஷுர்தேவாநாமுதமதி	58-தத்ஸவிதுர்வரேணயம்
98 கலௌஜகத்பதிம்விஷ்ணும்	221 சக்ஷுச்சீரவா :	190, 203 தத்வித்திப்ரணிபாதே
92 கலௌபாபாபரதாபிபூதே	95, 228 சக்ஷுஷாதவஸௌ	99 தத்விபரீபயஜாதுஷ்டி :
87 கல்பாந்தே	53 சக்ஷுஸஸு-நியோகஜா	70 தத்விஷ்ணு : பரமம்பதம்
99 கஷாயே கர்மபி:பக்வே	16, 189 சஞ்சலம்ஹிமந:க்ருஷ்ண	121 தமேவம்வித்பாதேநாத்யா
99 காமாத்திரோதோபிஜாய	69 சதுர்விம்சத்ஸஹஸ்ரணீ	127 தமேவாரியம்விசிந்தயந்
1 காருணிகோததாதி	189 சதுர்விதபஜந்தேமாம்	83 தமோபாஹ்யம்விச்யேத்து
180 காருண்யோந்ருசம்ஸ்யோ	86 சதுர்வேததரோஸிப்ர :	87 தவதாஸ்யஸு-கைகஸங்கி
83 காவ்யம் ராமாயணம் க்ருத்	36 சரணசப்த :காடக	152 தவாம்ருதஸ்யந்திரி
75 கிம்ப்யந்தரபிஜாயதே	228 சித்தயந்திஜகத்ஸூத்ரிம்	16, 220 தஸ்மாத்பால்யேவிவே
127 கிரீடியம்கதிரம்	221 சாயாவாஸதவமநு	220 தஸ்மிந்பதந்தஸ்ததுபாஸித
11 கீட:பேசக்ருதாருத்த :	53 ஜகதேகசக்ஷு-வே	53 தஸ்யஉதிதிநாம
124 குரீலிபைரீதவம்	82 ஜடிஸம்சீரவஸம்	212 தஸ்யப்ரக்ருதிநீநஸ்ய
127 குருஷ்ணமாமநுசரம்	82 ஜாநாம்குலேகீத்திம்	53 தஸ்யபதாகம்பாஸம்
91 க்ருதாதிஷு-ராஜாஜந்	99 ஜநித்வாஹம்ஸம்சே	189 தஸ்யாஹம்ஸு-லப: பாரித்த
202 க்ருத்ஸூகம் வாய்ருதிநீம்	189 ஜம்மகர்மசமேதிவ்யம்	189 தாஸிஸு-லாணிஸம்யம்ய
1 க்ருபாயோகாச்சசாச்சவதாத்	143 ஜாமரணமோகாய	117 நிலதைலவத்
92 க்ருஷிகோரகவாணிஜ்யம்	99 ஜம்மாந்தாஹஸ்ரேஷு-	228 துல்யலையோவ்ருத் தாம்
77 க்ருஷ்ணக்ருஷ்ணாதத்வ	99 ஜாத்யாச்சயமித்தாதுஷ்ட-	53 தேஜ: பரம்தத்ஸவிது:
17, 47, 92 க்ருஷ்ணத்வைடயபம்	21 ஜாநாத்யேவாயம்புருஷ :	222 தேகம்புக்த்வாஸ்வரீகலோக
187 க்ருஷ்ணபக்ஷமரைச்சசவத்	7 ஜாயமாமம்ஹிபுருஷம்	181 தேஷாம்மமாவதோவாஸம்
148 க்ருஷ்ணாங்கீ துளளிமௌளி	125 ஜீவந்திம்மாம்பதாராம :	127 த்யக்த்வாபுத்ராம்ச்சதாராந்
121 கௌஸல்யாலோகபரித்தார	155 ஜ்ஞாநஹ்ருதேத்யவஜ்ஞே	53 த்ரயீமயாய
85 கௌஸல்யஸு-ப்ரஜாராம	88 ஜ்ஞாநகந்தமயஸ்த்வாத்மா	53 த்ரிநாபிமதி பஞ்சாஜே
91 க்ருதேஸிபுக்ஷேப்ராப்தே	201 ஜ்ஞாநித்வாத்வமவிமமதம்	13 த்ரைகுணயவிஷயாவேதா:
81 க்ஷணம்பூதவாத்வஸௌ	15 ஜ்யோதிஷ்டோமோஸ்வரீக	55 த்வஞ்சருக்ரமஹாபாஹே
99 க்ஷமாஸத்யம்மதம்சம :	14, 12 தம்பஞ்சகதாந்ஸு-ஸர	149 த்வம்ந்யஞ்சத்பிருகஞ்சத்பி
70 க்ஷயந்தமஸ்யரஜஸு-பராகே	121 தம்ப்ரஹ்மாவங்கரேண	112 த்வம்மேஹம்மே
112 க்ஷராத்மநாஸிதேதேவ :	121 தம்ஸமுத்தகாப்யகாருஸ்தத	85 த்வம்வைகேதப்ராபாவே
197 க்ஷிபாயி	222 தத:க்ரோதயதேந	224 த்வமேவமாதாசபிதா
53 க்ஷணம்பீதம்ஸு-ரை :	127 ததஸ்து-சிரஸாக்ருத்வா	100 த்வத்பாதமுலம்சரணம்
125 க்யாதப்ரஜ்ஞ:க்ருதஜ்ஞச்ச	85 ததஸ்த்வஹஞ்சேதத்தய	100 த்வத்பாதாரவிந்தயு-ளம்
127 கச்சதாமாதவதுலம்	83-ததோலிலஜகத்பதம்	213 த்வய்யஸ்திமப்பஸ்திச
69 கஜகர்ணச்சோரகதி :	86-தத்கர்மயந்தபந்தாய	204 த்வாம்துதிக்குலபாம்ஸம்
222 கதாகதம்காமராம :	104 தத்தோயஸ்பரிசமாத்ரேண	105 த்வாமாமந்திகவய :
33 காயதீச்சந்தஸம்மாதா	85 தத்பாதாம்ப்வ-துலம்தீர்த்தம்	91 தக்ஷிணாதிக்க்ருதாயோ
16 காயந்திதேவா :கில	70 தத்ரஜ்ஞாநயலத்வந்த்வாத்	99 தமோபாஹ்யகரண
154 கிரயோவரிஷதாராபி:	222 தத்ரஜ்ஞாநயலத்வந்த்வாத்	129 தாஸஸ்ஸகாவாஹம்
226 குணத்ருபகுணச்சாபி		

127 தானோஹம்கோஸலேந்தர
59 திவ்யம்ததாமிதேசகஃ
16 துர்லபோஹமாநுஷோதேஹை
125 துஷ்டகாலியதிஷ்டாத்ர
85 த்ருஷ்டாஸீதா
129 தேவத்வேதேவதேஹேயம்
99 தேசகாலவைகுண்ய
189 தேஹிநோஸ்மிந்யதா
189 தைஸீஹ்யேஷாகுணமயீ
222 த்ரவ்யம்நிந்த்யஸுராத்ரி
68 த்ராமிடம்ப்ரஹ்மஸம்ஹிதா
68 த்ரவிடவேதஸுலக்தை
191 த்ரௌபத்யாஸஹிதா:
78 த்விபேபதரி காமிசுரே
61 த்வையபாயநோவிரஹகாதர:
189 த்வௌபூதஸர்க்கௌ
228 தந்யோஹமர்ச்சயிஷ்யாமி
129 தர்மாததீத:ப்ரபவதி
99, 184 தர்மேணபாபமபநுததி
228 தர்மேமநச்சதே
16 த்யாயர்க்ருதேயதூந்
53 த்யேயஸ்ஸதாஸஸித்ரு
191 நகாங்கேஷுனியம்க்ருஷ்ண
197 நக்ஷமாமிவஸுந்தரே
125, 126 நசஸீதாத்வயா
94 நசஷுஷாபச்வதி
189 நஜாயதேம்ரியதேவா
128 நததரீப்பஸமாயாந்தம்
16 நத்யஜேயம்கதஞ்சந
189 நத்வேவாஹம்ஜாது
88 நதேஹம்நபரணாந்
98 நந்தந்த்யுதிதஆதித்யே
151 நபத்நாதிரதிம்ஹம்ஸ:
228 நபிபேதிருதச்சந
58 நபோதாதபரம்ஸுகம்
48 நமருஷிப்யோமந்த்ரக்ருத்ப்ய
84 நமஸ்தஸ்மைவராஹாய
94 நமாம்ஸசக்ஷுரபிவீக்ஷதே
216 நமாம்ஸம்ராகவோபுங்க்தே
127 நமேஸ்நாநம்பஹுமதம்

96 நமோப்ரஹ்மண்யதேவாய
227 நயநபீதி:
121 நயாமி
189 நயோத்ஸ்யாமி
228 நவம்சவமிதம்புண்யம்
182 நசாஸ்த்ரம்நைவசக்ரம:
90 நகுத்ராபகலத்பக்தா:
90 நஸ்மரீத்தவ்யோவிசேஷேண
64 நஹிநிந்தாநிந்த்யம்
125 நஹிமேஜீவிதேநாரீத்த:
129 நஹிமேரோசதேவீர
21 நஹிவிஜ்ஞாதுர்விஜ்ஞாதே:
101 நாகிஞ்சித்குர்வத:
74 நாகபர்யங்கமுத்ஸ்ருஜ்ய
127 நாக்நிர்தஹதி
99 நாத்யுச்ச்ரிதம்நாதிரீசம்
59 நாயமாத்மாப்ரவசநேந
54 நாரதேநைவமுக்கத்து
63 நாராயணகதாமிமாம்
16 நாராயணயனித்மஜே
208 நாஸம்வத்ஸரவாஸிநே
94 நானௌபுருஷகாரேண
81 நாஹம்தேவோநகந்தர்வ
104 நித்யைவைஷாஜகந்மாதா
132 நிதித்யாஸிதவ்ய:
5, 62 நிஸ்தாதிசயாஹ்லாத
127 நிர்துண:பரமாத்மாளௌ
129 நிவாஸசய்யாஸந
95 நிவாஸாயயபெனவேச்ம
94 நிர்ஹேதுககடாகேஷண
54 நிஷ்கலம்நிஷ்கரியம்சாந்தம்
54 நிலதோயதமத்யஸ்தா
192 நூநமச்சரத்ததானோஸி
195 நைவகிஞ்சித்பரோக்ஷம்தே
128 நைவதம்சாந்நமசகாந்
82, 127 பங்கதிக்கத்துஜடில:
99 பஞ்சமஹாயஜ்ஞாத்யநுஷ்
70 பஞ்சராத்ரஸ்யக்ருத்ஸ்நஸ்ய
21, 112, 921 பதிம்விச்வஸ்யாத்
129 பதிஸம்மாநிதாஸீதா

87 பத்ய:ப்ரஜாநாமச்வரியம்
36 பத்ய:சீரிய:ப்ரஸாதேந
189 பத்ரம்புஷ்பம்பலம்தோயம்
64 பரம்ஜைமிநிர்முக்யத்வாத்
25 பரகதாதிசயாதானேச்சயா
233 பரபக்திபரஜ்ஞாந
56 பரமஸ்த்வஸுமரீசய:
11 பரமம்ஸாம்யமுபைதி
223 பரமாத்மநியோரக்த:
228 பரமாபதமாபந்ந:
85 பரவாஸம்மிகாகுத்ஸத
202 பரிஜநபரிபர்ஹா:
127 பரித்யக்தாமயாலங்கா
189, 214 பரித்ராணயஸா தூநாம்
203 பரீக்ஷயலோகாந்
75 பச்யந்திகேசிதநிசம்
127 பச்யாமிதேவாம்ஸ்தவ
130 பாஞ்சால்யா:பத்மபத்ராக்ஷ
121 பாணீம்கருஹ்ணீஷ்வபாணி
228 பாதேயம்புண்டரீகாக்ஷ
127 பாதுகேசாஸ்யராஜ்யாய
54, 227 பாதோஸ்யவிச்வாபூதாநி
220 பார்த்தோவிஜேதாமதுஸுலத
224 பிதரம்மாதரம்தாராந்
224 பித்ருதேவோபவ
127, 130 பும்ஸாம்த்ருஷ்டிசித்தா
78, 81 புந:கந்யாபவிஷ்யதி
55, 57 புராணஸம்ஹிதகரீத்தா
227 பூர்ணேசதுரீதசேவரீஷே
54 பூர்வம்மத்ஸ்யோபவிஷ்யாமி
129 பூர்வாமிதிசம்வஜ்ரதர:
94 ப்ரகோணேவிஷயாரண்யே
203 ப்ரணிபத்யாபிவாத்யச
133 ப்ரகஜ்ஞாத்ரைகாலிகீமதா
146 ப்ரஜ்ஞாப்ரஸாதமாருஹ்ய
227 ப்ரதமஸ்த்வபிலாஷ:
223 ப்ரதீயதாம்தாசரதாய
112 ப்ரதானகேஷத்ரஜ்ஞாபதி:
53 ப்ரபாவிவஸ்வதோராத்ரௌ
70 ப்ரசாஸிதாரம்ஸர்வேஷா

127 ப்ரஹ்வாஞ்ஜலிபுடம்	222 மமமாயாதூரத்யயா	228 யூயமிந்த்ரியகிங்கரா :
93 ப்ராதர்மூத்ரபுரீஷாப்யாம்	224 மரத்ருதேவோபவ	33 யேசவேசவிதோனிப்ரா :
86 ப்ராதூரீர்பாவைஸ்ஸுரந்	(அவ.) 1 மாநம்ப்ரதீபமிவ	33 யேசாத்யாத்மவிதோஜநா :
5 ப்ராப்யஸ்யப்ரஹ்மணே	74 மாநுஷேலோகேஜ்ஜேனே	221 யேயதாமாம்ப்ரபத்யந்தே
99 ப்ரியோஹிஜ்ஞாநிநோத்யர்த்	16 மாநுஷோதேஹோதேஹி	143 யோகநாமம்ருதம்ஸ்தாநம்
19 பலமதஉபபத்தே :	222 மாமேவயேப்ரபத்யந்தே	75 யோனிஷ்ணுப்ரதிமாகாரே
70 பலாட்யாத்போதாத்	104, 192 மாமேகம்சரணம்வ்ரஜ	195 யோவேத்தியுகபத்ஸர்வம்
81 பாலத்வஞ்சாதிவீர்யம்	227 மாஸா தூர்த்வம்நஜீவிஷ்யே	75 யோவேதநிஹிதம்குஹாயாம்
85, 101, 127 பாஷ்பபர்யாகுலமுக	81 மாஸ்மபூதபிமேஜந்ம	49 யோவைவேதாம்ச்சப்ரஹி
81 பிபேத்யல்பச்ருதாத்வேத :	204 மித்ரமௌபயிகம்கர்த்தும்	228 ராகவம்சரணம்கத :
135 புத்திரீர்மநீஷாதிஷணு	92 முக்தாநாம்லக்ஷணம்ஹ்யே	129, 266 ராகவத்வேபவத்ஸீதா
96 ப்ருந்தாவநம் பகவதா	137 முத்ப்ரீதி :ப்ரமத :	82, 127 ராஜ்யம்சாஹம்சராமஸ்ய
49 ப்ரஹ்மண :புத்ராயஜ்யேஷ்	127 ம்ருதேதுதஸ்யிந்	222 ராஜ்யம்நாமமஹாவ்யாதி :
209 ப்ரஹ்மணேத்வாமஹஸே	222 யஜுத்மாநமந்தரோ	166 ராமஸ்யவ்யவஸாயஜ்ஞா
67 ப்ரஹ்மவாதிநோவதந்தி	53 யஜேஷாந்தராதித்யே	127 ராமோவிக்ரஹவாந்தர்ம .
64 ப்ராஹ்மேணைஜமிநி :	38 ய :புத்ர :பிதரம்த்வேஷ்டி	105 ராமோராமோராமஇதி
219 பக்த்யாத்வந்யயா	154 யஸ்ஸமரேத்புண்டரீகாக்ஷ	53 ருக்மாபம்
68 பகவத்கீதாஸுபநிஷத்ஸு	189 யச்ச்ரேயஸ்ஸ்யாந்ரிச்சிதம்	227 ருத்ரம்ஸமாச்சீகாதேவா :
100 பகவந்பக்தியபி ப்ரயச்ச	102 யஜ்ஞோதாநதப :கர்ம	162 ருபவாந்ஸுபகச்சீமந்
106, 121 பவமோக்ஷணயோஸ்த்	189 யததோஹ்யபிகௌந்தேய	161 ருபஸம்ஹநம்லக்ஷமீம்
127 பவாம்ஸ்துஸஹவைதேஹ்	54 யத்ததத்ரேச்யமக்ரஹ்யம்	224 லோகவிக்ராத்நசரணௌ
127 பவாந்நாராயண :	183 யத்ரபூர்வேஸாத்யா :	149 லோஹிதசுக்லக்ருஷ்ணம்
93, 223 பவிஷ்யத்யதரோத்தரம்	20 யதாஸுலீர்யஸ்ததாஜ்ஞாநம்	129 வராஹருதிராபேண
95 பிஷ்மத்ரோணுவதிசுர்மய	90 யதாஹிசோரஸ்ஸததா	32 வஸீதசர்மசீரம்வா
121 பூதாநாம்யோவ்யய .	104 யதேஷீகா தூலம்	87 வாசிகை :பக்ஷிம்ருகதாம்
189 பூமிராபோநலோவாயு :	228 யதந் :புருஷோபவதி	189 வாஸாம்ஸிஜீர்ணாநி
202 பூயிஷ்டாம்தேநமஉக்தம்	130 யதாயதாஹிகௌஸல்யா	107, 156 விசித்ராதேஹஸம்பத்தி
127 ப்ராதாபர்த்தாசபந்துச்ச	31 யதிஹ்யஹம்நவர்த்தேயம்	117 விஜ்வர :ப்ரமுமோகஹ
55, 57 மச்சந்தாதேவதேப்ரஹ்மந்	82 யத்கோஸஹஸ்ரமபஹந்தி	204 விதிதஸ்ஸஹிதமஜ்ஞ :
74 மதிமந்தாநமாவித்ய	67 யத்வைகிஞ்சமநுரவதத்	85 விதாராந்நாநிபுபுஜே
238 மதஜ்ஞாநதர்சனப்ராப்திஷு	11 யந்நாஸ்திசவிப்ரவீர்ய	93 வித்யாமதோதநமத :
85 மத்பக்தஜநவாத்ஸல்யம்	222 யஸ்மாதநபராதஸ்ய	53 வித்யாஸஹாயவந்தம்மாம்
124 மதுராம்ப்ராப்யகோவிந்த :	55 யஸ்மிந்கல்பேதுயத்	66 விதயச்சவைதிகா :
223 மநஸிநிலஸதாக்ஷண	74 யஸ்யாம்ஜாதோஜகந்நாத	211 விபந்யவ :
125 மநஸ்விதக்கத :	86 யஸ்யாகிலாமீவஹபி :	127 விபிஷணஸ்துதர்மாத்மா
99 மநோபுத்த்யபிமாநேந	59 யஸ்யாமதம்தஸ்யமதம்	99 விமோக :காமாநபிஷ்வங்க
54 மநோமய :ப்ராண	21 யஸ்யாஸ்மிநதமந்தரேமி	127 விச்வாத்மாநம்
201, 219 மம்நாபவ	228 யாகதிரீயஜ்ஞசீலாநாம்	125 விஷஸ்யதாதா
64 மந்வர்த்தவிபரீதாது	204 யாவந்நலங்காம்ஸமபித்ரவ	32 விஷ்ணுகாஸாவயம்
85 மமநாதம்மமகுலதைவதம்	222 யாவேதபாஹ்யா :	19, 180 விஷ்ணுபோதம்விநா

222 விஷ்ணுப்ரஸாதாத்	154 சரீரமர்த்தம்ப்ராணம்ச்ச	58 ஸந்த்யாகாலேது
223 விஷ்ணுபக்திபரா:	99 சாந்தோதாதந்தஉபரத:	70 ஸங்கர்ஷணாதிஸத்பாவம்
86 விஷ்ணுபக்திவிஹீநஸ்ய	222 சாஸ்தாசராசரஸ்யைக:	127 ஸ்வயம் துருசிரேதேசே
38 விஷ்ணுபக்திவிஹீநோய:	222 சாஸ்தாவிஷ்ணுரசேஷஸ்ய	100 ஸ்வாதந்தர்யமைச்வரம்
57 விஷ்ணுராத்மாபகவத:	127 சிரஸாயாசதஸ்தஸ்ய	50 ஸ்வாத்யாயாத்யோகமாஸீத
74 விஷ்ணுர்மாநுஷருபேண	192 சிஷ்யஸ்தேஹம்சாதிமாம்	37 ஸ்வாத்யாயோத்யேதவ்ய:
75 விஷ்ணோர்ச்சாவதாரேஷு	86, 43 சீக்ஷாயாம்வரீண்சிக்ஷா	104 ஸ்வேநருபேணாபிநிஷ்பத்ய
228 விஷ்ணோச்சுரீரநபாயிநீ	99 சுசீநாம்ச்சரீமதாம்கேஹே	151 ஹம்ஸோயதாசுக்ரமிவாம்பு
222 விஷ்ணோஸ்ஸகாசாதுத்பூத	31 சுச்ருஷாகுத்ரஸ்யேதரேஷா	119 ஹந்ததேகதயிஷ்யாமி
204 வருதைவபவதேஹயாதா	75 குத்ரம்வாபகவத்பக்தம்	127 ஹந்யாமஹமிமரம்பாபாம்
85 வேகவத்யுத்தரேதீரே	54 ச்ருணுதத்பரமம்	53 ஹயாச்சஸப்தசந்தாம்ஸி
68 வேதருபமிதம்க்ருதம்	15 ச்யேநேநாபிசாந்யஜேத	75, 90 ஹரிகீர்த்திம்விரைவாந்ய
70, 195 வேதவேத்யேபரேபும்ஸி	18 ச்ரத்தைவகாரணம்பும்ஸாம்	149 ஹரேவிஹரஸிக்ரீடா
93 வேதசாஸ்த்ரானிரோதிநா	95 ச்ரமணீம்தர்மநிபுணம்	(அவ 1) ஹரீத்தும்மஸஸதஸதீ
68 வேதாநத்யாபயாமாஸ	72 ச்ராவண்யாம்ப்ரேளஷ்டப	58 ஹஸிதம் பாஷிதம்சைவ
63 வேதேஷு-பௌருஷம்ஸு	224 ச்ரியாஸார்த்தம்ஜகத்பதி:	125 ஹாராம
86 வேதைச்சஸர்வைரஹமேவ	45 ச்ருதிஸ்ஸம்ருதிர்மமைவ	51 ஹாவுஹாவுஹாவு
57, 222 வைகுண்டேதுபரேலோ	47 ச்ருயதாம்ஸிம்ஹநாதோயம்	226 ஹிமஹதநஸிவ
47 சடகோபமுநிம்வந்தே	16 ச்ரேயாம்ஸிபஹுஸிக்நாநி	53 ஹிரண்மயவபு:
16 சதாயுர்வைபுருஷ:	86, 90 ச்வபசோபிமஹீபால	53 ஹிரண்மயச்சகுநி:
85 சபர்யாபூஜிதஸ்ஸம்யக்	70 ஷாட்குண்யாத்வாஸுதேவ	53 ஹிரண்மயவர்ணம்
99 சமதமநியதாத்மா	124 ஷோடசஸ்த்ரீஸஹஸ்ராணி	
99 சமச்சித்தப்ரசாந்தி:	70 ஸஆத்மா:அங்காந்யந்யா	
83 சரஜாலாம்கமாந்	81 ஸஉச்சரேயாந்பவதி	

ஆசார்யஹ்ருதயவ்யாக்க்யான ப்ரமாண நுகர்மணிகை

முற்றிற்று.

